ANKA

4. KİTAP

Aşil

ASLIHAN DOĞA

THESEUS
yayınevi

ANKA

4. KİTAP

ASLIHAN DOĞA

ISBN: 978-605-70837-1-5
Yayıncı Sertifika No: 44781

Matbaa: Salmat Bas. Yay. Amb. San. ve Tic. Ltd. Şti. Zübeyde Hanım Mh. Sebze Bahçeleri Cd. 99/22 Altındağ - ANKARA

Sertifika No: 47771
1. Baskı: Ankara - Kasım 2021
Genel Yayın Yönetmeni: Özlem DOĞAN
Editör: Ece Ceren GÜLTEPE
Son Okuma: Nihal IŞIK
Kapak Tasarım ve Mizanpaj: Hüseyin Taylan YAĞMURLU

© Bu kitabın tüm yayın hakları Perseus Yayınevi Basım Yayın Dağıtım ve Dış Tic. Ltd. Şti'ne aittir. Yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen hiçbir yolla kopya edilemez, çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.

THESEUS YAYINEVİ

Söğütözü Mah. Söğütözü Cad. Koç İkiz Kuleler
A Blok Kat:3 No: 2A Daire: 9 Çankaya/Ankara
Tel: +90 312 945 16 28
Fax: +90 850 522 34 03
Email: bilgi@theseusyayinevi.com

theseusyayinevi

www.**theseusyayinevi**.com

ASLIHAN DOĞA

ANKA

4. KİTAP

THESEUS
yayınevi

1. Bölüm

Chris, Bekir ve Mert; öndeki araçta sakin bir şekilde oturmaya devam ediyorlardı. Beş dakika evvel hepsi kulaklığını takmış ve arkadaki araçta bulunan Eren ve Lucca ile eşzamanlı irtibat halindelerdi.

"Önce araçlara ateş edecekler. Sakın kapıları açmayın ve bekleyin," dedi Mert, gergin bir sesle.

"Araçların gövdesi her türlü ateşe dayanır, ama camlardan emin olamıyorum," dedi Lucca, diğer araçtan.

"Camlar da dayanır. Ama yoğun ateşte olur da Bir Numara'nın bulunduğu taraftaki cam patlarsa ne yapacağını biliyorsun Lucca," dedi Chris sert bir tonla. Bakışlarını bir an ilerideki adamlardan ayırmıyor ve adamlar, her adımda biraz daha yaklaşıyorlardı.

"Biliyorum," dedi Lucca kendinden emin bir tonla. "Kalkanı benim! Beni geçmeden Bir Numara'ya zarar veremezler."

"Doğru dostum," dedi Bekir, dişlerinin arasından. Otoriter bir sesle devam etti. "Heriflerin olabildiğince yaklaşmalarına izin verin. Şarjörleri boşaltsınlar. Şarjör değişiminde hızla kapıları açıp indirebildiğimizi indiriyoruz. Herkes silahlarını hazır etsin. Bir eliniz kapılarda olsun, hızlı hareket edeceğiz. Kapıları çok çabuk geri kapatacaksınız. Hiçbir atışı kaçırmayın. Ön taraf bizde, arka taraf sizde!"

"Roger!" dedi Eren ve Lucca, aynı anda.

Sonraki dakikalar, geçmişte yaşadıkları onlarca tecrübe nedeniyle onlar için değilse bile Aşil için, tam bir cehennemdi. İki yönden açılan ateş, sanki hiç durmayacakmış gibi görünüyordu. Adamların ellerindeki otomatik silahlardan çıkan kurşunlar, zırhlı araçlara çarparak geri tepse de sert metale vuran kurşunlardan çıkan ses ve ağır aracın darbelerden kaynaklanan belirgin sarsıntısı, Aşil için

korkunçtu. Sindiği yerde avuçlarını kulaklarına kapatmış, başını omuzlarının arasına gömmek ister gibi aşağı çekmişti.

Birkaç dakika boyunca süren yoğun ateş, boşalan şarjörlerle anlık durduğunda, Eren'in "Şimdi!" dediği saniyede, iki zırhlı aracın kapıları hızla açıldı ve üst üste bastıkları tetiklerden ileri atılan kurşunlar birkaç adamı vurdu.

"İçeri!" diyen Eren, tekrar bağırdığında hızla araçların içine girerek kapıları kapadılar ve yoğun saldırı tekrar başladı.

"Uyandılar! Hepsi birden ateş etmiyor!" dedi Mert, hâkim olamadığı yüksek bir tonla. "Şarjörler boşalınca birbirlerini destekleyecekler. Bir aracı da yolun üstüne getirdiler, aracı siper alacaklar."

"Kaç kişi indirdik?" diye sordu Bekir.

"Beş!" dedi Chris emin bir sesle.

"Kaç kişi kaldılar?" diye soran Lucca'ydı.

"İt sürüsü gibiler!" diye karşılık verdi Mert, sinirli bir sesle. "Yirmi iki kişi saymıştım, on yedi kişi kaldı."

"Eren!" diye seslendi Chris. "Siz araçta Bir Numara'nın yanında kalın, biz dışarı çıkacağız. Sayılarını azaltmamız gerekiyor."

"Ozan'ın aracını siper alın," dedi Lucca, oturduğu yerden başını geriye çevirerek camdan dışarı baktı. "Arkada yedi kişi kaldı."

O anda aniden kesilen ateşle hepsinin bakışları ileri çevrildi ve Chris'in telaşla bağıran sesi duyuldu.

"Şimdi! Şimdi! Çıkın araçtan! Bazuka ateşliyorlar!"

Lucca ve Eren, öndeki aracın kapılarının hızla açıldığını ve hiç susmayan silah sesleriyle araçtaki üç adamın, kendilerini inanılmaz bir hızla yolun iki kenarına attığını gördüler. Yalnızca saniyeler sonra, önlerindeki araca atılan bazuka mermisiyle korkunç bir patlama yaşandı. Patlamanın şiddetiyle, öndeki araç sarsılarak birkaç santim havalandı ve yeniden yola oturdu. İçinde bulundukları araç, depreme yakalanmış gibi sarsılırken Lucca, kendisini Aşil'in üzerine kapadı. Patlamanın şiddeti, kulaklarının uğuldamasına ve susmayan bir çınlamaya neden olmuştu. Çocuğun korku dolu iniltisini çınlayan kulaklarla duyduğunda hissettiği çaresizlik içini kavuruyordu.

"Korkma ufaklık! Sakın korkma! Ben yanındayım," dedi şefkatli bir tonla.

Kollarıyla çocuğa sarıldığında, küçük parmaklar can havliyle kollarına tutundu.

"Babam ne zaman gelecek?" diye soran, ağlamaklı ince sese, cesaret vermek ister gibi güvence dolu bir tonla, "Az kaldı ufaklık. Çok az kaldı. Baban birazdan burada olacak," dedi. Başını hızla yukarı kaldırıp ön camdan ileri baktı. Öndeki aracın altından alevler çıkıyordu.

"Chris!" dedi Eren. "Birinin araca tekrar ulaşması lazım. Yangın söndürücüleri aktif etmeniz gerekiyor. Aracın patlamasına izin veremeyiz!"

"Bende!" dedi Bekir bağırarak. Üç adam, yolun iki yanında yüz üstü yatarak siper almışlar, iki yöne ateş etmeye devam ediyorlardı. Ancak üzerlerine yağmur gibi yağan kurşunların neden olduğu karşı ateş, çok daha güçlüydü.

"Koruma ateşi açıyoruz! Üç deyince!" dedi Chris. Aynı anda Eren, başını geriye çevirdi ve Lucca'yla göz göze geldi.

"Ben de çıkıyorum! Bir Numara'yı sakın bırakma!"

"Lanet olsun!" dedi Lucca sıkıntıyla. Başını sallayarak onayladı.

Chris'in "Üç!" dediği anda yol kenarındakiler, iki yöne ateş ederken Bekir koşarak ileri atıldı ve öndeki aracın açık, ön kapısından, tıpkı balıklama denize atlar gibi kendisini altından alevler çıkan aracın içine attı. Aynı sırada Eren, arkadaki araçtan çıkmış, açtığı ön kapıyı sırtına siper ederek bir dizini asfalta dayayıp Ozan'ın aracının üzerinden, arkaya doğru, parmağını tetikten çekmeden ateş ediyordu.

Öndeki aracın etrafını kaplayan beyaz toz bulutu ortaya çıktığında, Bekir'in yangın tüplerini aktif hale getiren düğmeye bastığını anladılar. Yalnızca birkaç saniye içinde araçtan yükselen alevler yok olmuştu.

"Patron kesinlikle öngörülü bir adam!" dedi Bekir, eğlendiği belli bir tonla. "Bu araçların üstüne başka araç tanımıyorum."

"Hadi, beyler! Toparlanın artık!" diye bağıran Chris'in sesine, Mert'in sesi karıştı. "Bu orospu çocuklarından kaç tane kaldı?"

"Ön tarafta sekiz kişi kaldı," diye seslendi Bekir. İçinde bulunduğu araçtan dışarı çıkmak için yeniden harekete geçti. Aracın açık olan ön kapısının önünde eğildi ve aradaki boşluktan ileri ateş etti.

"Ben arkaya doğru ilerliyorum. Ozan'ın arabasını siper alacağım. Arkada hâlâ yedi kişi var."

"Lanet olsun!" diyerek bağıran Chris'in sesiyle, ne olduğunu anlamaya çalışırcasına ileri baktıklarında, bir başka Bazuka'nın daha ateşlenmek üzere olduğunu gördüler.

"Bekir! Uzaklaş araçtan!" diye bağırdı Mert.

Yüzü arka taraftaki adamlara dönük olan Eren, bir anlık telaşla başını geriye çevirdiğinde omzuna saplanan kurşunla bağırdı. "Siktir!" diyen acı dolu çığlığı, dudaklarının arasından çıkarken kalçasının üzerine, yere oturdu. Bedenini saklamak ister gibi araca yaslandı ve sırtını yapabildiği kadar geriye çekerek ön koltuğa dayadı.

"Eren vuruldu!" diye bağırdı Lucca. Öne doğru atılacakken Eren haykırır gibi bağırdı. "Kal yerinde! Bir Numara'yı bırakma! Kal yerinde!"

Bir eliyle omzuna bastırırken telaşla kapının arasındaki boşluktan ileri baktı. Bazuka'yı omzuna dayayan adam tetiğe basmak üzereydi.

"Bekir, çık!" diye bağırdı tekrar Mert.

"Amına koyayım," diye Türkçe söylendi Bekir. "Üzerime mermi yağarken nasıl çıkayım?"

Bazuka'dan çıkacak ağır merminin tekrar tepelerine inmesini bekliyorlardı; ansızın ilerideki adamların birer birer yere düştüklerini gördüklerinde neler olduğunu önce kavrayamadılar.

"Ozan!" dedi Mert. "Ozan, arkadan dolaştı! Yetişti!"

"Hadi beyler, hadi!" dedi Eren acı dolu bir sesle. "İndirin şu orospu çocuklarının hepsini!"

"Sen iyi misin?" diye sordu Chris, ateş etmeye devam ederken.

"İyiyim! Beni boş verin!"

"Arka tarafa ilerliyoruz. Ön tarafı Ozan temizledi," dedi Mert hoşnut bir sesle.

Ozan'ın sakin adımlarla onlara doğru yürümesine anlık da olsa hayretle baktı.

Ozan adamların arkalarından dolaşıp kamyonun önüne çıktığında, yüzleri kendilerine dönük olan adamlar onu fark etmemişlerdi. İki elinde tuttuğu silahlardan çıkan mermileri üzerlerine boşaltan genç adam, onlar için büyük sürpriz olmuştu. Yere düşen adamların

tepesinde dolaşan Ozan'ın, yaralı kalmış birkaçına tekrar kurşun sıktığını görmüşlerdi. Bedenler hareketsizce yerde yatarken Ozan, başını çevirerek yolun diğer ucuna baktı. İleri doğru sakin adımlarla yürürken yüz ifadesi, kesinlikle sakin adımlarına uygun görünmüyordu. Onu, daha önce öyle bir yüz ifadesiyle görüp görmediklerini bile düşünmeleri gerekmiyordu. Daha evvel Ozan'ın yüzünde böylesi bir kin, böylesi bir öfke görmemişlerdi.

Seri adımlarla onlara doğru yaklaşırken sağ elini yukarı kaldırdı ve elindeki silahla ileriyi işaret etti.

"İki tanesini canlı bırakın," dedi tüyler ürpertici bir sesle.

Tam öndeki A8'in yanına varmıştı ki karşıdan açılan yeni bir ateşle hızla eğilerek aracın önüne saklandı. Bakışları yolun kenarındaki Mert'le buluştu. Mert gülümseyerek ona baktı ve başını salladı.

"Çok az kaldılar. Bir Numara'ya dokunamazlar."

Ozan kendinden emin bir şekilde başını sallayarak onayladı onu.

***

Avcı, motoru kökleyerek yola devam ederken arkasından açılan yolda, Derim ve içindekilerin bulundukları araçlar da en az onun kadar hız yapıyorlardı. Orman yoluna girdikten sonra motorun lastikleri, kilometreleri bir canavar gibi yutuyordu. Birkaç yüz metre geriden gelen araçların sesi, iki tarafı ağaçlarla çevrili yolda inanılmaz bir yankıya neden oluyordu.

Avcı, birkaç yüz metre ileride, yolu yanlamasına kapatan kamyonu görmeden evvel silah seslerini duymaya başladı. Motorun çıkardığı ses, kamyonun diğer tarafında olan adamların dikkatini çekmişti. Birkaç adam kamyonun arkasından çıkarak ileri doğru ateş etmeye başladı Avcı bir eliyle belindeki silaha uzandı ve motorun hızını aniden keserek devirdi. Yan yatan motor, yolun üstünde hızla ileri doğru sürüklenmeye başladığında üzerinden kendisini yere bırakan genç adam, motordan daha düşük bir hızla, birkaç metre sürüklenirken peş peşe elindeki silahın tetiğine bastı. Yerdeki bedenini bir fırıldak gibi çevirerek yolun kenarına ulaştı ve hızla doğrularak ağaçların arasına atıldı.

Arkasından gelen araçların yetiştiğini haber veren güçlü motor seslerini, memnuniyetle duyarken ileri doğru ateş etmeye devam etti.

En önde bulunan Derim'in aracı, hafifçe yavaşlayarak arkasındaki zırhlı minibüsün öne geçmesine izin verdi. Minibüs hızla ileri atıldı ve kamyona yakın bir mesafede, yola sürtünen lastiklerden kaynaklanan kulak tırmalayıcı bir sesle, ani bir manevra yaptı ve yolu yanlamasına kapadı. Ters yönde açılan kapıdan çıkan adamlar, durak-samadan aracı kendilerine siper alarak ileri doğru ateş etmeye başladılar. Hemen arkalarında Derim'in kullandığı araç, ani bir fren sesiyle durdu ve iki kapı aynı anda açılarak ellerindeki silahlarla Derim ve Jan ateş ederek ileri koştular.

Birkaç dakika süren çatışmanın ardından, iki tarafta da silah sesleri sustu ve etraf tedirgin edici bir sessizliğe büründü. Avcı, kendi aralarında konuşan adamların seslerini duyduğunda hepsinin kulaklıkla iletişim kurduklarını anladı. Ağaçların arasından fırlayarak minibüsün ardına doğru koştu.

"Kaç adam kaldı?" diye bağıran Derim'in sesine cevap verenin, kim olduğunu anlayamadı, ama sabırsızca "Kaç adam?" diye sordu.

Derim hızla başını çevirip Avcı'ya baktı. Fakat Avcı, adamın gözlerindeki boş bakıştan hiçbir şey anlayamadı. Derim ifadesiz bir sesle insanı ürkütecek kadar sakin bir karşılık verdi.

"Diğer tarafı temizlemişler. Jorge ekibiyle yetişmiş, o tarafın kontrol altında olduğunu söyledi." Bakışlarını, yanında duran Marcel'e ve yanındaki üç adamla birlikte geriden koşturarak gelen Silva'ya çevirdi.

"Bu tarafta yedi kişi kalmış. Kamyonu kendilerine siper ettiler. Birkaçı kasanın içine girdi. Diğer tarafta Ozan'ın aracı arada, onu da kendilerine siper olarak kullanıyorlar. Bugün bizden kimsenin ölmesini istemiyorum. Kimse açığa çıkmadan, hepsi temizlenecek."

"Bagajda bazuka var! Kamyonu havaya uçuralım!" dedi Marcel. Arkadaki araca hareketlenecekken Derim, gök gürültüsüne benzer bir sesle bağırdı.

"Aşil diğer tavafta! Yeteri kadar korktu! Şiddetli bir patlama daha, şu an olmaz!"

Marcel duraksayarak Derim'e baktı. Derim öfkeli bir soluk çekti, ileriyi görmek ister gibi bakışlarını minibüsün camlarına çevirdi fakat siyah film kaplı camlardan öteyi görmesi imkânsızdı. Birkaç saniye boyunca düşünür gibi durdu. Elini kulağına bastırdı.

"Aşil nasıl?" diye sordu.

Cevap veren Lucca oldu. "İyi. Çok iyi patron." O sırada yumuşak bir gülümsemeyle destek vermek ister gibi Aşil'e bakıyordu. Yüzünü, dizlerinin üstüne kapamış olan Aşil'e çabucak bakarak devam ederken müşfik bir gülümsemeyle başını salladı. "Aşil çok cesur. Korkusuz bir savaşçı!"

Derim bu sözlerle içinin burkulduğunu hissetti. Lucca'nın neden böyle konuştuğunu biliyordu. Aşil'e destek olmaya çalışıyordu ve onun güçlü kalmasına uğraşıyordu.

Araya Eren'in kesik kesik konuşan sesi karıştı. "Ozan, Bir Numara'yı araçtan çıkarıp eve götüreceğini söylüyor, patron. Kamyonu patlatın dedi!"

Derim gözlerini yumarak yüzünü yukarı kaldırdı ve derin bir nefes çekti. Gözleri tekrar açılırken ağaçların dalları arasından görünen gökyüzüne baktı. Mart ortası olmasına rağmen şu an bulundukları duruma nispet yapar gibi tek bir bulut olmayan gökyüzü tertemizdi. Başı yeniden aşağı indi ve yine ifadesiz bir sesle konuştu.

"Jorge, Ozan Bir Numara'yı eve götürecek. Ona yol açın."

Derim, önlerindeki kamyon nedeniyle diğer tarafta neler olduğunu göremiyordu fakat kendisi de diğerleri gibi kulaklıktaki konuşmalara kilitlenmişti. Bilinmezlikten hoşlanmayan Avcı, Marcel'den istediği bir kulaklığı o sırada kulağına yerleştiriyordu.

"İlerideki kamyonu ve araçları yoldan çekin, cesetleri de gözden uzaklaştırın, yolu açın!" diye bağıran Chris'in sesi geliyordu kulaklıktan. "Jorge! Buraya iki araç getir. Lucca! Bir Numara'yı dikkatlice araçtan çıkarıyorsunuz. Ozan'la gidiyor. Araçlardan birini görüş açısını kapatacak şekilde siper edin. Bir Numara'yı görmelerine izin vermeyin." Genç adam bir an duraksadı ve yeniden devam etti. "Eren yaralı! Jorge, iki kişi Eren'e yardım etsin, çıkarın onu buradan."

"Biri sürekli rapor versin!" dedi Derim sert bir sesle.

"Yolun ilerisindeki kamyonu ve araçları çekiyor çocuklar, patron," dedi Mert kulaklıktan konuşarak. "Bir Numara'nın görmemesi için cesetleri de uzaklaştırıyorlar. İki araç yanımıza yaklaşıyor şimdi. Bir Numara'yı güvenle araçtan çıkarmak için birini A8'in çaprazına perdeleyeceğiz. Ozan Bir Numara'yı araçtan çıkarıp diğerine alacak. Bekir direksiyona geçiyor."

"Hazır olduğunuzda haber verin. Ateş açarlarsa iki ateş arasına hapsedeceğiz orospu çocuklarını!"

"Roger!" dedi Mert.

Ozan, bir süre boyunca sabırla bekleyerek öndeki A8'in önünde çömelmiş halde durmaya devam etti. Geriden gelen Jorge'nin yanındaki adamlar, yolun ilerisindeki engelleri ortadan kaldırıyorlardı. Yolun önü açılınca biri geri vitese, diğeri ileri vitese takılmış iki araç, hızla onlara doğru yaklaştı ve düz vites gelen araç arkadaki A8'in, Aşil'in bulunduğu taraftaki arka kapısını kapatacak şekilde ani bir manevrayla döndü ve yanlamasına yolda durdu. Diğeri, öndeki A8'e ulaşınca yavaşladı; usulca geri geri giderek arka kapısı, A8'in arka kapısıyla aynı hizaya gelecek şekilde durdu.

Ozan yavaşça eğildiği yerden çıktı ve aynı şekilde eğilmeye devam ederken iki aracın arasından ilerleyerek A8'in arka kapısına ulaştı. Bir an ön tarafta, yerde oturan Eren'le göz göze geldi fakat ikisi de birbirine bir şey demediler. Eren yalnızca Ozan'a başını sallayarak ter kaplı yüzüyle gülümsemeye çalışmıştı. Üzeri kan içinde kalmıştı ve bir elini hâlâ omzuna bastırıyordu. Ozan'ın hemen peşinden, yol kenarındaki Mert öne fırladı ve Eren'e doğru koştu. Bekir ve Chris, Mert'in peşinden koşarak ileri çıktılar. Bekir önü yolun ilerisine bakan aracın direksiyonuna oturdu.

Ozan, A8'in arka kapısının önünde dizlerini yere dayayarak eğildi ve başını Eren'in omzundaki yaraya baskı yapan Mert'e çevirdi. Açık kapının diğer tarafında Chris duruyordu. Ozan, gözleriyle Eren'in üzerindeki kanı işaret ederek alçak sesle uyarır gibi konuştu.

"Aşil'i çıkardıktan sonra bu aracı kendinize siper edin ve hepsini haklayın," dedi kin dolu bir tonla. "Kapıyı açacağım ve sizi görmemesini sağlayacağım." Başını, arkadaki aracın içinden eğilerek çıkan diğer adama çevirdi ve Bekir'in oturduğu aracın arka kapısını işaret ederek "Kapıyı aç ve öylece bırak," dedi.

Yandaki aracın arka kapısı açıldı ve aynı anda tekrar silah sesleri duyuldu. Aşil'i araçtan çıkarmaya çalıştıklarını anlayan Ukraynalılar, buna engel olmaya çalışıyorlardı. Ozan, önlerinde siper olarak duran aracın gövdesine çarpan kurşun seslerini duyarak başını olabildiğince aşağı eğdi. Camlara isabet eden kurşunlar nedeniyle patlayan camlar, minik elmas taneleri gibi etrafa saçıldı. Jorge ile gelen adamlarla birlikte Bekir ve Chirs de geriye doğru ateş etmeye başladılar. Kamyonun öte tarafında diğerlerinin de ateş açtığı belliydi ki orman, tekrar silah sesleriyle yankılanıyordu.

Ukraynalılar, önlerindeki engeli aşamayacaklarını düşünmüş olmalılardı ki, birkaç dakika boyunca süren silah sesleri yeniden sustu ve etraf sessizliğe büründü. Bundan sonrası onlar için canlarını kurtarma savaşına dönüşecekti. Boşa mermi harcamayı istemedikleri belliydi.

Ozan, bir süre boyunca bekledi ve yeniden hareketlenerek dizlerinin üzerinde hafifçe yükseldi. Başını kaldırıp A8'in siyah camından, göremese de içeriye baktı. Sanki gözleri bu karanlığı delip geçmiş ve içerideki Lucca'yla anlaşmışlar gibi hafifçe başını salladı ve aracın kulpuna uzandı. Kilidin açıldığına dair duyduğu hafif sesle birlikte bedenini belli belirsiz geriye esnetti ve kapıyı açarak öndeki, kanlar içinde olan yaralı adamı bakış açısından çıkardı. Eren dişlerini sıkarak ses çıkarmamaya çalıştı ve Mert, endişeyle ona bakarken başıyla yarasına daha fazla bastırmasını işaret etti.

"Selam ufaklık. Ben geldim," dedi Ozan yumuşak bir sesle.

Aşil başını kaldırmadı... Yerdeki boşlukta, sırtı ön koltuğa yaslı, karnına çektiği ve kollarıyla sıkıca sarıldığı bacaklarının üzerine yüzü yaslıydı. Ozan bakışlarını çocuğun diğer yanında, dizlerinin üzerinde duran Lucca'ya kaldırdı. Lucca endişeli gözlerle başını iki yana salladı. Aşil'in delicesine korktuğunu hepsi biliyordu. Ozan, yumuşak bir sesle yeniden konuşmaya çalışırken elini Aşil'in omzuna doğru uzattı.

"Hey..." dedi sevecen bir tonla. "Bana hoş geldin demek yok mu?"

Aşil'den iniltiye benzer bir ses çıktı, fakat başını yasladığı dizlerinden kaldırmadı. Lucca hafifçe bedenini öne eğdi. Tıpkı Ozan gibi sevecen bir sesle konuşurken takdir dolu bir tonla "Oyunu sen kazandın, ufaklık. Bitti artık..." dedi. Aniden aklına gelmiş gibi gözle-

rini ayırarak, neşeli çıkmasına çalıştığı bir sesle, "Elma!" dedi ve hızla devam etti. "Elma demem gerektiğini söylemiştin, değil mi? Elma!" dedi yineleyerek.

Ozan, hüzün dolu gözlerle çocuğa bakıyordu. Aşil'le önceden oynadığı saklambaç kurallarını biliyordu ve Lucca'nın ne demek istediğini anlıyordu. Aşil yavaşça başını kaldırdı, titreyen gözlerle önce Lucca'ya baktı ve başını yavaşça çevirerek Ozan'la göz göze geldi. Yüzünde güneş doğmuş gibi parlak bir gülümseme belirirken, kirpiklerine takılan birkaç damla yaş yanaklarından aşağı süzüldü ve dudakları titreyerek, "Ben kazandım Ozan," dedi ince sesiyle. "Lucca'yla da saklambaç oynadık. Ben kazandım."

Ozan kollarını ona uzatırken Aşil, kalçasının üzerinde döndü ve kollarını genç adamın boynuna sıkıca sardı. Ağlamamak için kendisini tuttuğu belli, titrek bir sesle "Neden bu kadar geç geldin? Önceden gelseydin, sen de oynardın," dedi. Sahte olduğunu bilse de hâlâ bu oyuna tutunmaya çalışıyordu.

"Bu seferkini kaçırdım, ama eve dönünce yine birlikte oynarız, söz."

"Artık evimize gidebilir miyiz Ozan?" dedi Aşil, bitap bir sesle. Konuşurken çenesi titriyordu ve kolları sıkıca Ozan'ın boynuna sarılmıştı.

"Ben de seni eve götürmeye geldim zaten. Şimdi birlikte eve gideceğiz."

Kucağına çektiği çocukla birlikte, dizlerinin üzerinde döndü. Arka kapısı açık diğer aracın içine hareketlenmek için hafifçe doğrulması gerekiyordu.

"Bekle!" dedi Lucca, telaşla. Aracın içinde sürünür gibi hareketlenerek dışarı çıktı ve dizlerinin üzerinde dururken Ozan'a baktı.

"Kalkanı benim," dedi kararlı bir tonla. "Size siper olacağım, onu görmelerine izin veremeyiz."

Kalkan olarak arkaya konulan aracın kırılan camlarının ötesinden onları gördüklerine emindi ve tek bir açık vermemek konusunda kararlıydı. Ozan başını onaylayarak salladı ve kucağında Aşil'le birlikte diğer araca doğru bedenini çevirdi. Lucca, hafifçe dizlerinin üzerinde kalktı ve kollarını iki yana açarak Ozan ve Aşil'in diğer

araca geçmeye çalıştıkları birkaç saniye boyunca görüş açısını kapamaya çalıştı.

Tıpkı Lucca'nın tahmin ettiği gibi oldu. Ozan, Aşil'le diğer araca geçerken arkadaki aracın kırık camlı penceresinden geçen kurşun, Lucca'nın sırtına, sağ omzunun altına saplandı. Lucca bastırmaya çalıştığı acı dolu bir sesle öne doğru düşerken Ozan, kucağındaki Aşil'le hızla diğer aracın arka koltuğuna geçti.

"Lucca vuruldu!" diye bağırdı Bekir.

Karşı ateş açan silah sesleri on saniye boyunca devam etti. Fazladan kurşun harcamak istemeyen Ukraynalılar tek bir atış yapmışlardı ve o da Lucca'ya isabet etmişti. Etraf tekrar sessizliğe büründü. Chris yerde sürünerek hızla arkaya ulaştı ve yüz üstü yatan Lucca'nın yanına vararak yarasına bastırdı. Başını açık kapıdan Ozan'a çevirdi.

"Gidin siz! Burası bizde!"

Aşil titreyen bedeniyle yüzünü Ozan'ın boynuna gömmüş başını kaldırmıyordu. Kolları, hissettiği korkuyu belli edercesine sımsıkı genç adamın boynuna sarılmıştı. Ozan arka koltuğa yerleştiğinde Aşil, iyice sokularak onun kucağına kıvrıldı.

"Babam gelmedi," dedi düşük, hüsran dolu bir sesle.

"Baban burada ufaklık. Merak etme. Baban seni bırakmaz. Baban burada."

Öndeki Bekir hiç duraksamadan kulağındaki kulaklığı çıkardı ve Ozan'a uzattı. Ozan kulaklığı alarak Aşil'in kulağına yerleştirirken hafifçe çocuğun yüzünü geriye çekti ve gülümsedi.

"Bak, kulağında şimdi babanın sesini duyacaksın. Hemen orada..." dedi Ozan, başıyla aracın arkasını işaret ederek. "Sen kafanı şimdi kaldırma ama gerideki arabanın arkasında... Yolda kaza olmuş, bu tarafa şimdi geçemiyor. Arabayı yoldan kaldırır kaldırmaz yanına gelecek."

"Aşil! Babacım!" diyen Derim'in sesi, Aşil'in kulağının içinde yankılanınca çocuğun yüzünü kocaman bir gülümseme kapladı.

"Baba?" dedi heyecanla ve gözleri hızla doldu.

"Buradayım oğlum. Sakın korkma, buradayım. Sadece birkaç metre uzağındayım ama hep yanındayım. Birazdan evimizde olacağız.

Ozan seni eve götürecek. Ben de yoldaki araç çekilir çekilmez yanına geleceğim."

"Annem?" dedi Aşil endişeyle.

"Annen işte, prensesinle birlikte... Onlar da bir saate kalmaz yanında olacaklar. Hiç merak etme babacım."

"Ben kazandım, baba!" dedi Aşil titrek bir sesle. Gözünden bir damla daha yanağından aşağı süzüldü. "Ben kazandım," dedi yine düşük bir sesle.

"Harika bir iş çıkardın, babacım! Seninle gurur duyuyorum! Seninle gurur duyuyorum, babacım."

Derim sesinin titremesine engel olamıyordu. Sesini adamların hepsi duyuyor olsa da arkasını onlara dönerek birkaç adım uzaklaştı.

"Seni çok seviyorum, oğlum. Birazdan hep birlikte evimizde olacağız. Hemen geleceğim yanına."

"Tamam," dedi Aşil güvenle. "Ben de seni seviyorum, baba."

Ozan kulaklığı Aşil'in kulağından geri çekti ve Bekir'e uzattı. Kollarını çocuğun etrafına sardı ve gözleriyle Bekir'e işaret etti. Aşil başını Ozan'ın göğsüne yaslarken genç adam müşfik bir sesle "Eve gidince hangi oyunu oynayalım seninle?" diye sordu.

"Oynamayalım," dedi Aşil düşük, yılgın bir tonla. "Çok yoruldum. Uyumak istiyorum."

"Tamam, o zaman. Sen uyursun. Ben yanında otururum."

"Evet, lütfen," dedi çocuk durgun bir sesle. "Yanımda otur."

Bekir aracı çalıştırarak hareket ettirdi. Ozan, aracı kullanan adamın diğerlerini bilgilendirmek üzere sarf ettiği kelimelerle derin bir soluk alarak arkasına yaslandı. Kolları Aşil'i biraz daha sıkıca kavradı.

"Bir Numara güvende. Yola çıktık. Eve dönüyoruz."

***

Derim, kulağına çarpan kelimelerle gergin yüzünü adamlara çevirdi. Eliyle etrafı işaret ederek duraksamadan talimatları sıralamaya başladı.

"Silva, Marcel! Adamlarınızı alın, kamyonun etrafını sarın. Hiçbiri ölmeyecek. Hepsini yaralı istiyorum!"

Jan başını hızla Derim'e çevirdi, sorarcasına adama baktı. Derim, kendisine dönük soran gözlere garez dolu bakışlarını dikti.

"Öyle kolay kurtulacaklarını sanıyorlarsa çok yanıldıklarını göstereceğim onlara!"

Birkaç metre uzaklıkta olan Avcı, kulağındaki telefonu indirerek acele adımlarla iki adama yaklaştı.

"Birkaç dakika bekleyin. Yolun diğer başından Birimin ambulansı giriyor. Eren'le Lucca'yı alıp çıksınlar, sonrasını halledelim."

Derim başını salladı ve kulaklıktan konuştu.

"Chris! Yolun diğer ucundan ambulans geliyor yanınıza. Eren ve Lucca'yı ambulansa yerleştirin. Ambulans uzaklaşır uzaklaşmaz harekete geçiyoruz."

Sonraki dakikalar büyük bir hızla geçti. Gelen ambulans iki yaralıyı alır almaz geldiği yoldan geri çıktı ve Derim'in verdiği talimatla kamyonun etrafını çeviren adamlar, Ukraynalılarla amansız bir çatışmaya girişti. Farklı dillerde küfürler ve adamlardan yükselen bağırışlar, kulakları rahatsız edecek kadar yüksekti. Önce kasanın dışındaki dört adamı yaralayarak etkisiz hale getirdiler.

Kasaya yağdırılan kurşunların, içindeki üç adamı hedef alması kaçınılmazdı, fakat Derim'in akıl almaz bir şekilde ileri atıldığı anlarda, adamlar yalnızca ona destek ateşi vermek zorunda kalmışlardı. İçerideki adamlar başlarını kaldırıp karşı ateş açmak için an kollarlarken, Derim hızla ileri koşarak birkaç saniyede kamyonun ön tarafına tırmandı. Kamyonun tavanına çıktığında, ayakta dikilerek kasanın içindeki üç adama gözünü kırpmadan ateş ederek etkisiz hale getirdi. Hırsını alamamış gibi kasanın içine atladı ve kıvranan adamları tekmelemeye başladı.

Jan, adamlara kasanın içine girmelerini işaret edince Marcel ve Silva hızla ileri atıldılar. Derim'i zorlukla adamların üzerinden çekmeye çalışırken o delirmiş gibi adamları tekmeliyor, Türkçe ve Fransızca küfürler birbirine karışmış halde, hırlarcasına dudaklarından dışarı fırlıyordu.

Jan, kasanın kenarına tırmandı ve sesini yükselterek "Derim!" dedi. "Daha fazla vakit kaybedemeyiz! Sonra!" diye bağırdı tekrar.

Derim, onu tutan Marcel ve Silva'nın kollarının arasından öfkeyle silkinerek çıktı ve derin, sesli bir soluk aldı. Kasanın kenarına ilerledi ve bir sıçrayışta aşağı atladı.

On dakika sonra, kasanın içinde yaralı olan üç adamla birlikte hepsini araçlara bindirdiler. Avcı'nın ısrarla sorduğu soruya Derim cevap vermedi.

"Nereye götürüyorlar onları?"

Derim, yanındaki Jan'la birlikte geldiği araca ilerlerken Avcı, yine aynı soruyu sordu üsteleyerek. Derim açtığı kapıdan içeri girmeden evvel hırsla bağırdı.

"Cehenneme! Cehenneme götürüyorlar, duydun mu?"

Avcı birkaç saniye boyunca Derim'in gerilmiş yüzünü izledi. Adam öfkesini henüz çıkaramamıştı ve bedeni hissettiği aşırı yüklenmeyle titriyordu. Avcı, Derim'in aracının arka kapısına yönelirken umursamaz bir sesle karşılık verdi.

"Ne bok yiyorsan ye! Beni yol üstünde bırakın, Balat'a gideceğim. Birimdekilere haber verdim. Buraları temizlemek için beş dakika içinde ekipler burada olacaklar."

Motoru, çatışma esnasında delik deşik olmuştu ve kullanılacak durumda değildi. Range'ın arka koltuğuna rahatça yerleşti.

"Ben eve gidiyorum!" dedi Derim, sert bir sesle. Araca hâlâ binmemiş, inanmayan gözlerle arka koltuktaki Avcı'ya bakıyordu. "Bugün oğlum çok boktan bir gün geçirdi ve oğlumun yanına gidiyorum şimdi."

Avcı hareketlenerek dışarı çıktı. Derim'in göğsünü eliyle hafifçe ittirerek önünden geçti ve umursamaz bir tavırla şoför koltuğuna yerleşti.

"O zaman adamlarına söyle, seni eve bıraksınlar. Bana araba lazım, bunu ben alıyorum. Zaten yılbaşında beni atlamıştın, bunu ona sayabiliriz."

Kontağı çalıştırarak Jan'a döndü. "Benimle gelmeyi mi düşünüyorsun?"

"Aslında evet. Kızıl'ı merak ediyorum."

"Peki madem," dedi Avcı ve kontağı çevirdi. Yan tarafında Derim'in, inanmayan bakışlarla hâlâ kendisine baktığını fark ettiğinde gözlerini genç adama dikti.

"Jaques akşam yemeğini çok yapsın. Bütün gün bir şey yemedim. Akşam yemeğine yetişiriz hepimiz."

Seri bir hareketle direksiyonu çevirdi ve Derim'in etrafında dönerek aracın önünü, geldikleri yöne çevirerek gaza bastı.

"Silva!" diye kükredi Derim, giden aracın arkasından birkaç saniye boyunca baktıktan sonra. "Beni eve bırakın!"

"Hangi eve, patron? Ukraynalılara şimdi mi başlayacaksın?"

"Oğlumun olduğu eve!" dedi Derim öfkeyle. Minibüse doğru ilerlerken işaret parmağını tehdit eder gibi salladı. "Söyle adamlara, o heriflere çok iyi baksınlar. Ben onların karşısına çıkana kadar ölmeyecekler!"

"Roger, patron!"

***

Anka ve Alin, yediği dayak nedeniyle perişan haldeki Sibel'i evinden alıp hastaneye getirmişlerdi. Geçen saatler boyunca doktorlar Sibel'le ilgilenirken, ikisi de bir an olsun kadını yalnız bırakmadılar.

Alin öfkeyle söyleniyor, Anka ara ara Evren'le telefonda konuşuyordu. Bir kez konuşmaya çalıştığı Avcı, Evren'in her şeyi kontrol altına alacağını ve kendisine bir süre ulaşamayacaklarını söylediğinden beri Anka onu aramamıştı.

Sibel'in berbat durumuyla ilgilendikleri için, Derim ve adamlarının gelip gelmediğini henüz soramamıştı. Süleyman'ın, hastanenin bahçesinde onları beklediğini bildiklerinden, herhangi bir endişe taşımıyorlardı.

Bedeninin neredeyse tamamı morluklarla kaplı Sibel'in bir kolu kırılmıştı. Sağ gözü şişerek kapanmış, patlayan dudağı şişmiş, çenesine ve yanağına atılan yumruklar nedeniyle yüzü tanınmaz hale gelmişti. Beyin sarsıntısı geçirdiğini söyleyen doktorlar, birkaç gün hastanede kalması gerektiğini söylemişlerdi. Kadının başı sargılarla çevrelenmiş, kolu alçıya alınmıştı.

Alin, kadının yanında kalması ve ona göz kulak olması için güvenilir birini görevlendirmek istemişti. Hastaneden çıktıktan sonra kadının kalacağı güvenli bir yer ayarlamak istediklerini söylediğinde, Sibel zorlukla konuşarak itiraz etmişti.

"Evimden ayrılmak istemiyorum... Cezmi'yi içeri tıktılarsa bir süre rahat olurum. Başka bir yerde kalamam. İstemiyorum."

Her ne kadar ikna etmeye çalışsalar da kadının hayatına müdahale etmek istemedikleri için aşırı baskıcı olamamışlardı. Cezmi'nin içeri alındığı haberi bir saat sonra onlara ulaştığında Sibel'in telefonu da susmak bilmemişti. Aynı pavyonda çalışan diğer kadınlar, üzerlerindeki tehdit kalkınca Sibel'e ulaşmaya çalışmışlardı.

Üç saat sonra Sibel bir odaya alınmış, koluna serum bağlı halde dinlenmeye çekilmişti. Yanına gelen iki kadın canla başla ona yardımcı olmaya çalışıyorlardı.

Anka ve Alin henüz son olanlardan haberdar değillerdi ve son birkaç saatte tüm dikkatlerini yalnızca Sibel'e yöneltmişlerdi. Nihayet kadının artık güvende olduğuna kanaat getirdiklerinde, tekrar yanına uğrayacaklarına söz vererek vedalaşıp odadan ayrıldılar.

Yorgun adımlarla hastanenin çıkış kapısına yönelirken Anka, telefonla Süleyman'a ulaştı.

"Abi, buradaki işimiz bitti. Çıkıyoruz biz şimdi..." Aklına gelmiş gibi aniden sordu. "Derim'den haber var mı? Geleceğim demişti ama görmedim. İçeri mi girmedi?"

"Kapıdayım. Bekliyorum. Gelin, konuşuruz."

Anka, telefonu kapattıktan sonra şüpheyle bir an kapalı ekrana bakıp üzerindeki pantolonun arka cebine sıkıştırırken kendi kendine konuşur gibi mırıldandı.

"Bir şey olmuş sanki..."

"Bitmiyor olanlar zaten!" dedi Alin sinirli bir sesle. "Kendi işimiz gücümüz yetmiyormuş gibi bir de pezevenklerle uğraşıyoruz!"

"Onunla uğraşan da uğraşacak içeride bir süre," dedi Anka aynı sinirli tonda.

"Canına okusunlar orospu çocuğunun. Kadına gücü yetiyor tabii! Hadi bakalım, içeride korusun kendini koruyabiliyorsa. Gücü yetiyor mu yetmiyor mu? Göreceğiz!"

"Hiç acımayacağım," dedi Anka umursamaz bir tavırla. "Beter olsun!"

"Gerçekten uzun bir tatile ihtiyacım var," dedi Alin yılgın bir sesle. İkisinin de adımları çıkış kapısına vardığında başını kardeşine çevirdi ve yorgun gözlerle baktı. "Bütün her şey bittiğinde, uzun bir tatil yapmak istiyorum."

"Sana eşlik etmekten zevk duyarım," dedi Anka, yorgun bir gülümsemeyle kardeşine bakarak.

Kapıdan dışarı adım atacakları anda Süleyman karşılarına dikilerek önlerini kesti. Bu ön kesme, daha ziyade sanki onları dışarıdaki gözlere karşı perdelemiş gibi görünüyordu. İki genç kadın sorarcasına ona baktığında sakin bir sesle konuşmaya başladı.

"Baho zırhlı aracı getirdi. Hemen kapının önünde. Sakince içine giriyorsunuz. Ruslar burada, etrafları çevrildi ama farkında değiller. Siz hareket edince, onlar da hareket edecek. O zaman hepsi etkisiz hale getirilecek."

"Derim burada mı?" diye sordu Anka merakla.

Süleyman ondan gözlerini kaçırarak omuzlarının gerisinden ileri baktı.

"Jan burada. Avcı da... Hadi..." dedi otoriter bir sesle, çenesini sallayarak.

Anka'nın göz bebeklerinin büyüdüğünü ne Süleyman ne de Alin fark etti. Korku dolu bir sesle "Aşil!" dedi Anka. İleri doğru aniden bir adım atacakken Süleyman, kolunu kaldırarak genç kadının önünü kesti ve dik dik bakarak "Anka!" dedi uyarırcasına. "Sakin ama seri adımlarla hareket ediyorsunuz!"

"Aşil'e bir şey oldu, değil mi?" dedi Anka, Süleyman'ın kolunu itmeye çalışarak. İleri atılırcasına yeniden bir adım attı. "Derim gelmediğine göre Aşil'e bir şey oldu!" dedi kontrolsüz bir ses tonuyla.

Süleyman aniden kolunu kaldırarak yana doğru bir adım attı ve koluyla sıkıca Anka'nın boynuna sarılırken sert sert Alin'e baktı.

"Sakin!" dedi üzerine basarak. İleri doğru seri adımlarla ilerlerken Anka, onun kolunun kıskacından kurtulmaya çalışıyordu. "Süleyman abi, ne oldu? Söylesene! Ne oldu?"

Kapının önündeki aracın arka kapısını açan Lukazs, dikkatli gözlerle etrafı tararken bir anda karşılarına çıkan Jan, Alin'in önünü perdeleyerek araca doğru ilerlemesini işaret etti.

"Selam Kızıl," dedi tatsız bir tonla.

"Neredeler?" diye sordu Alin, bakışlarını etrafta dolaştırmaya çalışırken. "Akhan neden yok? Aşil'e bir şey mi oldu?"

Açılan kapıdan içeri neredeyse ittirilerek sokulan iki kadının ardından, Jan da yanlarına geçti. Lukazs kapıyı kapattı ve ön kapıyı açarak yolcu koltuğuna yerleşti. Direksiyonun arkasında Baho oturuyordu.

"Ne oluyor?" dedi Anka, hızla bedenini kardeşinin diğer tarafındaki Jan'a çevirerek.

"Baho, yola çıkıyoruz. Takip ederlerse Avcı'nın ekibi halledecek. Sen rotanı bozmadan eve doğru yol alıyorsun."

"Ne oluyor, dedim Jan?!" diye bu kez Anka, haykırır gibi bağırdı. Alin dik dik yanındaki Jan'a baktı. "Bartın, cevap verecek misin vermeyecek misin? Ne oluyor?"

"Sabah otelden çıktıktan sonra herifleri kaybetmişlerdi, ama Avcı'nın sokaktaki adamları yeniden buldu. Hastanenin önündeler. Etrafları sarıldı ama farkında değiller. Seyyar satıcılar ve kurye ekipler de hastanenin çevresindeki sokaklara yerleştiler. Harekete geçerlerse alınacaklar... Peşimize düşerlerse alınacaklar..."

"Derim nerede?" diye sordu Anka kaşlarını çatarak. Ortada oturan Alin, dikkatli gözlerle dışarıyı tarıyordu. Aceleci bir tonla araya girerek konuştu. "Aslında ben, motorla gitsem daha iyi olurdu. Üzerime çekerdim herifleri."

"Saçma sapan konuşma!"

Jan, öyle yüksek sesle bağırmıştı ki, iki genç kadın da aynı anda yerlerinde sıçrayarak hayretle ona baktılar. Jan'ı ilk kez bu halde görüyorlardı.

"İkiniz de sakince yerinizde oturuyorsunuz ve eve gidiyoruz!" diye devam etti Jan yine yüksek sesle. "Peşimize düştüklerinde Avcı ve Süleyman gerisini halledecekler."

"Bir şey oldu!" dedi Anka. Bedenini öne çevirip sırtını koltuğa yaslarken endişeyle başını aşağı yukarı sallıyordu. "Kesinlikle bir şey oldu."

Aniden aklına gelmiş gibi arka cebindeki telefona uzandı. "Derim'i arayacağım."

"Şimdi değil!" dedi Jan sert bir sesle. "Eve gidince konuşursunuz."

"Siktir git!" diye haykırdı Anka sinirle. "Bir şey oldu, söylemiyorsun! Aşil'e bir şey oldu!"

Telefonu titreyen parmaklarla çevirip Derim'i aradı ve kulağına koydu. İçinde bulundukları araç, hastanenin önünden hareket ederek o sırada yola çıkıyordu.

"Derim!" dedi telaşla, açılan telefondan ses çıkmasını beklemeden. "Aşil!?" diye sordu, korkulu bir sesle. "Aşil nerede?"

"Evde, mon Phénix. Merak etme, iyi. Uyuyor şu anda."

"Aşil bu saatte uyumaz!" diye bağırdı Anka. "Telefona ver oğlumu!"

"Uyuyor. Gerçekten uyuyor. Yorgun biraz."

Anka'nın sesi bir an çıkmadı ve ardından gırtlağından ince bir inilti dışarı süzüldü. Gözleri dolu dolu olurken zorlukla yutkundu ve kesik bir soluk aldı.

"Neden yorgun? Uyumaz... Aşil bu saatte uyumaz..."

"Eve vardığınızda konuşuruz, olur mu? Hiç endişe etme sen. Her şey kontrol altında. Aşil iyi. Yemin ederim, iyi. Sadece şu anda uyandırmak istemiyorum."

Anka cevap vermeden telefonu kapadı ve avucunun içinde parçalamak ister gibi sıkarak başını Jan'a çevirdi. Jan'ın gözleri dışarıyı tarıyordu. Anka'nın yeni fark ettiği, kulaklığındaki kulaklığa dokunarak konuştuğu sesi duyuldu.

"Avcı! Ne durumdayız?"

Bir süre karşıyı dinledi ve başını salladı. "Tamam, biz devam ediyoruz o halde. Gerisi sizde."

Alin, sinirle dizlerini oynatarak yanında oturmaya devam ederken sorarcasına bakan gözlerini ona dikmişti.

"Peşimize düşmüşler. Ama her şey kontrol altında. İleride çevirme olacak ve orada adamları durduracaklar. Uzun zamandır peşimizde oldukları için öne sürecekleri bahaneler geçerli olmayacak."

Anka put gibi ifadesiz bir suratla ileri bakarak oturmaya devam etti. Ortadaki Alin, sık sık oturduğu yerde geri dönerek arka camdan geriyi kontrol ediyordu. Trafikte, Avcı ve Süleyman'ın, iki ayrı araçta olduklarını fark etti. Kurye gibi görünen birkaç motor, araçların arasında yol alıyordu. Alin, birkaç tanıdık araç daha fark etti. Bedenini çevirerek yeniden yolun ilerisine baktı. Otoyoldan yan yola bağlantı veren noktada, trafik kontrolü yapan ekipler hazır bekliyorlardı.

İçinde bulundukları A8, doğal olarak trafik kontrolüne takılmadan geçti. Daha birkaç yüz metre ilerlememişlerdi ki arkalarından kopan kıyametle birlikte hepsi, hızla başlarını geriye çevirdiler. Kendilerini durdurmak için işaret eden trafik kontrolündeki ekiplerin üzerine, koyu renkli bir Jeep'ten ateş açılmıştı. Sonrası tam bir kıyametti. Jeep son gaz üzerlerine geliyordu; fakat onun arkasından da birkaç araç ve motor hızla ileri atılmıştı.

"Baho, gaza bas!" diye bağırdı Jan. "Bize çarpmayı planlıyorlar."

Baho yan aynalardan sürekli arkasını kontrol ederken gaza çok daha yüklendi; Jeep bu hıza ayak uydurarak daha fazla hızlandı ve arkalarında, neredeyse birkaç metre mesafe kalacak şekilde onlara yetişti.

"Baho, bas gaza!"

"Önümdeki araçlar çekilmiyor!" dedi Baho sinirle bağırarak. Bir eliyle öndeki araçlara delicesine korna çalıyordu. Yan yolda, makas atarak birkaç aracı tehlikeli denecek bir sollamayla geçti, fakat arkadaki Jeep de onun gibi hareket ediyordu. Jeep'in arkasından gelen diğer araçlardan ateş açıldığında Jeep'in siyah camları hafifçe aşağı kaydı ve karşı ateş açıldı.

"Lukazs, silahını ver!" diye bağırdı Anka. İki koltuk arasından kolunu öne uzatmıştı.

Lukazs başını geri çevirip gözlerini kırpıştırdı. Ne yapacağını bilemez gibiydi.

Anka mavi gözlerinden ateş saçarak "Silahını ver!" diye yeniden haykırdı.

"Ver!" dedi Jan yüksek sesle. Kendi silahını belinden çıkararak emniyetini açtı.

Lukazs elindeki silahı Anka'ya uzatır uzatmaz öndeki torpidoyu açarak bir başka silahı eline aldı. Bu kez ortada oturan Alin, beklenti dolu bakışlarla elini ileri uzattığında, Lukazs gözlerini devirerek silahı sertçe genç kadının avucuna koydu ve başını Baho'ya çevirdi.

"Silahını bana versene."

"Kimseye silahımı vermem. Oturduğun koltuğun altında silah var," dedi Baho sakin bir sesle.

O sırada Jan, yan camı aşağı indirdi ve bedenini hafifçe dışarı çıkararak arkaya doğru ateş açtı. Lukazs hızla koltuğun altındaki silahı kavrayarak tıpkı onun gibi ön camı açtı ve geriye doğru ateş etmeye başladı.

"Zırhlı!" diye bağırdı Jan. "Kullandıkları araç zırhlı!"

İkisi de hızla başlarını yeniden içeri soktular. Jan elini kulağına bastırdı.

"Avcı, araç zırhlı. Ne kadar ateş etsek de boş!" Karşı tarafı dinlediği belli, birkaç saniyelik suskunluktan sonra yüksek sesle karşılık verdi.

"Ne demek yoldan çıkarırız? Yoldan çıkmaz o araç. Motorlar hiç çıkaramaz! Adamlar boşuna ölüme gidecek!"

"Lukazs bana bir kulaklık ver!"

Anka öndeki adamların da konuşulanları duyduğunu fark ettiğinde, elini yeniden öne uzatarak bağırmıştı. Lukazs hızla torpidoya eğilerek küçük bir kutunun içinden çıkardığı kulaklığı Anka'ya uzattı. Yoğun olmasa da öndeki araçlar nedeniyle ara sıra yavaşlamak zorunda oldukları trafikte, Jeep neredeyse yanlarına varmıştı. Araçların arasından geçen birkaç motor yaklaştığında, Jeep ani bir manevrayla direksiyonu kırarak bir motoru yoldan çıkardı.

"Avcı!" dedi Anka telaşlı bir tonla. "Motorları geri çek! Araç zırhlı, hiçbir şey yapamazlar. Boşa kayıp vermeyelim!"

Anka'nın uyarısının ardından, Avcı'nın talimatını almış alan motorlar, geride kalarak takibe devam etmeye başladıklarında genç kadın derin bir soluk aldı. Jeep, yeninde öne atıldı; A8'in sol arkasına doğru hamle yapacakken arkadan hızla gelen iki araç, sertçe

Jeep'e çarptı. Araç bir an için kontrolünü kaybetti ve yalpalayarak yola tutunmaya çalıştı.

"Süleyman abi ile Avcı çarptı. Baho, baz gaza!" dedi Alin. Başını hızla geriye çevirip olanları görmeye çalışıyordu.

Alin, başını hızla tekrar öne çevirip ileriye baktı. Orman yoluna girmeye birkaç kilometre kalmıştı. Gidiş gelişli yol sakin olacaktı ve arkadaki Jeep'i orada yoldan çıkarabilirlerdi. Zihninden hızla geçen düşünceleri sıraya sokmaya çalışırcasına, hızlı hızlı konuşurken başını yanındaki kardeşine çevirdi.

"Yer değiştirelim seninle. Camı aralayacağım ve bu tarafta oturduğumu görmelerini sağlayacağım."

Anka başını kardeşine çevirince aklında bir plan olduğunu anlaması bir saniye bile sürmedi.

Alin'in niyetine itiraz ettiği belli bir sertlikle, "Ne yapıyorsun sen?" diyen Jan, ona doğru dönünce Alin yüzünü buruşturdu.

"Çok tatava yapıyorsun Bartın. Bana Barbie bebek muamelesi yapma, canımı sıkma!"

Baho dikiz aynasından çabucak arkaya bakarken dudağının ucu hafifçe kıvrılmıştı. İki kız hızla yer değiştirirken Anka, "Aklındaki ne?" diye sordu.

"Seninle en son ne zaman Kayıkçı oynadık Gecem?" diye sordu Alin muzır bir tonla.

Anka gözlerini kısarak kardeşine baktı ve "Altı yaşımızdayken sanırım," dedi düşünüyormuş gibi.

"Hadi, yine oynayalım," diyen Alin'in oyuncu sözlerine, Anka duraksamadan aynı tonla karşılık verdi.

"Kayıkçının silahı olacak bu kez sanırım."

Alin hınzırca gülümseyerek başını salladı. "Dört kişiler, ikisini aradan çıkarırsak orman yoluna girdiğimizde, iki taraftan kıskaca alırız. Aracı kullanan çok fazla ateş edemez. Bu araç da zırhlı ve çarpışmayı kaldırabilir. Yoldan çıkarabiliriz."

"Güzel plan," dedi Anka, çabucak başını onaylarcasına sallarken. Alin, öne doğru talimat veren bir tonla seslendi.

"Baho belli etmeden çok az yavaşla, ateş etmek için camı aralayacağım, benim bu tarafta oturduğumu görsünler. Birkaç kilometre sonra yan yana gelmemizi sağla ama belli etmeden sağla."

"Tamam," dedi Baho sorgulamadan ve ayağını çok hafifçe gazdan çekti.

"Avcı!" diyen Anka'nın sesi, arabanın içinde yankılanırken Jan inanmayan bakışlarla iki kıza bakıyordu. Lukazs, başını hafifçe geriye çevirmiş kızların ne yapmaya çalıştıklarını çözmeye çalışıyordu. Anka'nın sözlerini, Türkçe konuştuğu için anlamıyordu ve gözlerini sorarcasına tekrar Baho'ya çevirmişti.

"Adamların sayısını azaltacağız. Orman yoluna girdiğimizde, siz arkadan biz önden araya sıkıştıracağız. Siz arkadan sürekli çarparak olabildiğince taciz edin. Sizden kurtulmak için hızlanacaklar ve yan yana gelmemizi sağlayacağız. Yolun daraldığı yerde, Baho gerisini halleder. Yoldan çıkarabiliriz. Gerisini siz alırsınız."

"Anlaşıldı," dedi Avcı'nın sesi. Anka başını iki koltuğun arasından ileri uzattı. "Baho, belli bir hızla devam et. Orman yoluna kadar peşimizden gelmelerine izin ver. Yolun yedinci kilometresinde daralan bir nokta var..." dediğinde Baho, bildiğini belli eder bir şekilde başını salladı. "Oraya yaklaşırken hızını çok az düşür ve hafifçe sağa kay, mutlaka yanına ulaşmaya çalışacak. Bir süre yanında kalmasını sağla ve yolun dar noktasında aracın tüm yükünü Jeep'in üzerine ver."

"Anladım," dedi Baho düz bir sesle, başını sallayarak devam etti. "Yoldan çıktıklarında gerisini arkadakiler halledecekler."

"İki kişi kalacak. Avcı ve Süleyman abi için sorun değil onlar. Diğer adamlar da arkadalar zaten."

"Range'in bagajında Bazuka var. Avcı gerekiyorsa patlatsın orospu çocuklarını!" diyen Jan'ın, hırslı sesi duyuldu.

"Bagajda Bazuka mı var?" diyen Avcı'nın yükselen sesi duyuldu. "Duydun mu Süleyman abi? Ben de Bazuka varmış!"

"Ben kullanırım!" diyen Süleyman'ın hevesli sesi duyuldu kulaklıkta.

"Olmaz! Benim arabamdaysa ben kullanırım!" dedi Avcı itiraz ederek.

"O senin araban değil!" dedi Süleyman.

"Hayır! Benim arabam!" diye ısrar etti Avcı. "Derim yılbaşı hediyemi geç verdi! Araba kesinlikle benim! O zaman Bazuka da benim sayılır!"

"Siz Bazuka kavganıza devam edin, ben ilk hamleye başlıyorum," dedi Alin yerinde hareketlenerek. Elindeki silahı hazırlayarak öne doğru bedenine hafifçe eğim verdi ve camı yarıya kadar indirerek, arkadaki araca peş peşe ateş etti. Arkadaki aracın camının aralanması ve karşı ateş açılması çok sürmedi; fakat Alin hızla başını içeri sokarak bu atışların boşluğa gitmesine izin verdi.

Alin başını kardeşine çevirdi. "Tamam, bu tarafta oturduğumu gördüler."

Anka başını onaylarcasına salladı; yerinde hareketlenerek arka koltukta doğruldu ve kardeşinin dizlerinin üzerine yerleşti. İki kardeş şimdi yüz yüze, kucak kucağa oturuyorlardı. Alin sırıtarak kardeşine baktı.

Anka kaşlarını çattı ve Alin'in konuşmasına fırsat vermeden sinirli bir tonla "Aşil'e bir şey yaptılar, biliyorum. Şu an çok sinirliyim ve bu heriflerin hepsini yeryüzünden silmek istiyorum. O yüzden sakın ıskalama!" dedi.

"Ben hiçbir zaman ıskalamam," dedi Alin, teessüf edercesine.

Yanlarındaki Jan, sürekli arkayı kontrol ediyordu. Başını öne çevirirken, alçak sesle söylenircesine bu sözlere karşılık verdi.

"Beni de kalbimden vurduğuna göre, doğru söylüyor olmalısın."

Alin gözlerini kocaman açarak kardeşine baktı ve sahte bir şaşkınlıkla, "Duydun mu? İlan-ı aşk etti bana. Hem de tam şu anda!" dedikten sonra, iki saniye boyunca cıkladı ve kınayan bir tonla devam etti. "Hiç romantik değil!"

"Yontarsın!" dedi Anka aksi bir sesle.

"Romantizmi kardeşinden öğrenirsem ikimiz için hiç umut kalmaz!" dedi Jan ters ters ve "Baho!' diye devam etti sert bir sesle. "Belli etmeden yavaşla ve yanımıza gelmelerine izin ver."

Yarım dakika boyunca, Baho belli belirsiz yavaşlarken arkadaki araç hızla arayı kapatarak yanlarına yaklaşmaya devam etti. Alin camı açacağını işaret eder gibi hafifçe araladı ve yukarıda iki saniyelik boşluk meydana geldi. Hızla yol alan araç nedeniyle, bu boş-

luktan içeri giren sert rüzgâr yüzüne vursa da umursuyor gibi görünmüyordu.

Yandaki aracın camları aşağı kaymaya başladığında, iki kardeş birbirine bakarak başlarını salladılar. Jan kolunu aralarından uzatarak eliyle otomatik camın düğmesine ulaştı. Bakışları Alin'e çevrili "Aşağı indirdiğim anda, parmağını tetikten çekme," dedi gergin bir sesle.

Alin başını salladı ve tıpkı Anka gibi iki eliyle silahını kavradı. Jan "Şimdi!" dediği anda, iki kadın ellerinde tuttukları silahları açılan camdan dışarıya doğrulttu.

Yüz yüze oturan iki kadın, gözlerini kırpmadan peş peşe çapraz ateşe başladılar. Alin yandaki aracın ön camına ateş ederken Anka, arka camdan içeri kurşunları yağdırıyordu. Yalnızca on saniye süren amansız ateş, ikisinin de hızla geri çekilip camın kapanmasıyla son buldu. İkisi de bakışlarını yandaki araçtan ayırmamışlardı. Jeep'in ön ve arka camları hızla geri kapanırken camlara bulaşan kan, ikisinin de başarılı atışlar yaptığını ispat ediyordu.

"İkisi gitti, ikisi kaldı," dedi Alin memnun bir tonla.

"Avcı!" dedi Anka, kulağındaki kulaklığa dokunarak. "İkisi indi. Orman yoluna kadar devam ediyoruz. Yedinci kilometredeki daralmada, aracı yoldan çıkarmaya çalışacağız. O zamana kadar tacize devam edin."

"Anlaşıldı," dedi Avcı'nın sesi.

Sonraki birkaç dakika boyunca amansız takip devam etti. Arkadaki Jeep, ara sıra A8'e çarpıyordu fakat Baho kontrollünü kaybetmeden aracı yolda tutmayı sürdürdü. Orman yoluna girdiklerinde Jeep'in arkasındaki kovalamaca aynı şekilde devam ediyordu. Avcı ve Süleyman'ın kullandığı iki araç aynı hızla ileri atılarak Jeep'in arkasına çarpıyorlardı.

"Avcı!" diyen Baho'nun sesi yükseldi önden. Gözleri, dikiz aynasından sürekli arkayı kontrol ediyordu. "Aniden hızı keseceğim ve bize çarpmasını sağlayacağım. Aynı anda siz de arkadan çarpın. Arada sıkıştıklarını hissetsinler."

"Anlaşıldı!"

"Üç deyince," dedi Baho ve yeniden aynadan arkayı kontrol etti. Jeep son sürat üstlerine gelmeye devam ediyordu.

"Bir..." dedi Baho gaza yüklenerek." Herkes sıkı tutunsun!" diye bağırarak uyarıda bulundu. "İki..." dediğinde Anka ve Alin çoktan arkadaki emniyet kemerlerini takmışlardı. Aynı şekilde Jan'ın da hızla emniyet kemerini taktığı esnada, Baho "Üç!" dediğinde aniden frene bastı ve arkalarından süratle gelen Jeep, büyük bir hızla onlara çarptı. Aracın içindekiler şiddetle sarsılsalar da hazırlıklı olduklarından yerlerinde kalmaya devam ettiler. Başları hızla arkaya çevrildi.

Jeep'in arkasından gelen Avcı ve Süleyman'ın aracı, kontrollü bir hızla gelerek Jeep'a arkadan bindirdi. İki çarpma arasında kalan Jeep yalpaladı; fakat yeniden kontrolü ele geçirdi ve bu kez bilinçli olarak hızlanarak A8'e çarptı.

Araç yeniden sarsıldığında arkadakiler hâlâ soğukkanlı bir şekilde oturuyorlardı. Jan, yeniden ortaya oturmuş olan Alin'in eline uzandı ve sıkıca genç kadının elini tuttu. Alin bakışlarını adamın kendisine bakan endişeli gözlerine kaldırdı.

"Endişelenme. Her şey yolunda," dedi alçak, rahat bir tonla.

"Sana zarar verirlerse olacaklardan sorumlu değilim," dedi Jan, tehdit dolu gözlerini genç kadına dikerek. Alin keyifle gülümsedi ve aniden başını ileri uzatarak Jan'ın yanağına dudaklarını bastırdı.

"Şövalyem benim."

"Gerçekten mi?" dedi Anka sinirli bir sesle. "Şu anda gerçekten oynaşacak mısınız?"

"Gittikçe sevgiline benzediğinin farkında mısın?" dedi Alin alaycı bir sesle. Başını kardeşine çevirdi ve gözlerini ayırarak heyecanla devam etti. "Amerikan aksiyon filmlerindekini yapmak istiyoruz! Hani böyle aksiyonun zirve yaptığı anda, can derdine düşmüşken baş roldeki kadın ve adam öpüşürler ya... Sen o sırada 'şu an bunun sırası mı gerçekten? Alo! Geliyorlar! Hadi be!' dersin ya sinirle... Ama onlar sanki son kez öpüşeceklermiş gibi devam ederler ya... Bunu yapıyoruz, ne var yani? Onlar yapınca romantik buluyorsun ama."

"Hayır, bulmuyorum! Saçmalık! O romantizm değil, tamamen saçmalık!"

Alin düşünüyormuş gibi gözlerini aracın tavanına kaldırdı. "Hee, Avcı romantik buluyordu, değil mi?" dedi alçak sesle. Başını indire-

rek kınayan bakışlarını kardeşine çevirdi. "Çok gerçekçisin! Çok sıkıcısın Gece!"

"Baho!" dedi Anka sert bir sesle, kardeşine dik dik baktıktan bir saniye sonra başını öne çevirmişti. "Çok az kaldı, hızını azaltmaya çalış ama belli etme."

Jan, hızla emniyet kemerini çözerken Anka'ya baktı.

"Kemerini çöz! Yer değiştiriyoruz! Oraya ben oturuyorum!"

"O nedenmiş?" dedi Anka itiraz ederek. Jan sert bakan kara gözlerini, genç kadına dikti ve otoriter bir tonla karşılık verdi!

"Benimle tartışma Anka! Yer değiştiriyoruz! Aracın solundan çarpacaklar! Orada oturmana izin vermeyeceğim!"

"Senden bir farkım yok! Neden sen oturuyormuşsun!"

"Anka!" dedi Jan sesini yükselterek. "Kemerini çöz!"

"Erkek olduğun için mi sen oturacaksın buraya?" diyen Anka karşı koydu. Jan ona dik dik bakarken bakışları söylediklerini tasdikliyordu, fakat ağzını açıp bu sözleri doğrulamadı. Anka gözlerini kısarak başını ileri uzattı.

"Benden tek farkın, Jan..." dedi genç kadın, elini yukarı kaldırıp işaret ve baş parmağı arasında belli bir aralık bırakarak devam etti. "Şu kadarcık pipin!"

"Haksızlık yapıyorsun!" diyen Alin atıldı. "Hiç de o kadar değil!" dediği anda, önden Baho'nun yükselen kahkahası aracın içini doldurdu. Lukazs hiçbir şey anlamadığı belli olan bakışlarını Baho'ya çevirdi ve sabırsızca sordu. "Ne konuşuyorlar?" dedi, İngilizce.

Baho gözlerini hızla dikiz aynasına kaldırıp yeniden yola dikerken kontrollü bir şekilde aracı kullanmaya devam ediyor, fakat suratındaki sırıtmaya hâkim olamıyordu.

"Jan'ın penis boyutunu tartışıyorlar," dedi dalga geçerek.

Lukazs gözlerini kırpıştırarak inanmayan bakışlarını Baho'ya dikerek söylendi.

"Doğru düzgün cevap ver! Konuşulanların hiçbirini anlamıyorum."

"Gerçeği söylüyorum, dostum! Jan'ın penis boyutunu tartışıyorlar."

Lukazs hızla başını arkaya çevirdi. "Gerçekten şu anda Jan'ın penis boyutunu mu konuşuyorsunuz?" diye sordu, İngilizce.

"Evet!"

"Evet!"

"Hayır!"

Üç ses aynı anda karşılık verdiğinde kızlar Lukazs'ı onaylarken Jan sinirli bir tonla reddetti.

"Patronla Jan'ın sıradan kadınlarla olmayacakları belliydi. Hiçbiri normal değil," diye söylenen Lukazs, başını öne çevirirken Jan bakışlarını yeniden Anka'ya çevirdi ve aynı sinirli tonla devam etti.

"İki Numara olduğun için!" dedi neredeyse çıkışan bir sesle. "Kemerini çöz! Yer değiştiriyoruz!"

"Ben kendimi koruyabilirim!" diye karşı koydu Anka.

"İki Numara!" diye bağırdı bu kez Jan. Sesi aracın içinde patladı. "Kurallar değişmiyor! Çöz kemerini!"

Anka homurdanarak kemerini çözerken Jan yerinde doğruldu. Genç adam, bir eliyle öndeki koltuktan destek alarak aracın soluna geçmeye çalışırken Alin, onun bedeninin altından yana kayarak sağ tarafa yerleşti.

"Sinirli olunca epey korkutucu oluyor, öyle değil mi?" diye mırıldandı Alin. Ortaya, yanına oturan kardeşine başını çevirmişti ve onda inandırıcı durmayan, ürkmüş bakışlarını Jan'ın taş gibi suratına dikmişti.

"Sessiz atın çiftesi pek olurmuş," diye mırıldandı Anka söylenir gibi.

Aracın içinde kısa bir süre sessizlik oluştu. Jan oturduğu yerde başını eğerek yan camdan arkaya bakarken bu kez sakin bir tonla Baho'yu uyardı.

"Yavaşla biraz."

Baho ezbere bildiği yolda dikkatle arabayı kullanırken ayağını hafifçe gazdan çekti. Arkadaki Jeep mesafeyi kapatarak tekrar dipleri-ne yanaştı ve A8'in soluna geçmek ister gibi bir hamle yaptı. Baho önce izin vermedi ve seyrettiği hızda devam ederken âdeta onu geçmelerine izin vermek istemez gibi, sola doğru aracı kaydırarak yolu ortalamaya çalıştı. Jeep arkadan onlara yeniden çarptı ancak bu

seferki o kadar şiddetli değildi. Birkaç kez daha aynı şekilde darbe aldılar. Baho direksiyon hâkimiyetini zorlukla sağlıyormuş gibi belli belirsiz aracı sağa doğru kaydırdığında Jeep, hızla öne atılarak A8'in yanına ulaştı. Yolun daraldığı noktaya varmışlardı.

"Şimdi Baho!" diye bağırdı Jan. "Direksiyonu kır!"

Baho aniden direksiyonu sola kırdı ve iki araç birbirine vurduğunda hepsi yerlerinde sarsıldılar. Birbirine temas halindeki iki araç yan yana hızla yol almaya devam ederken araçlar yeniden birbirinin gövdesine çarptı. Baho direksiyonu yeniden sertçe tam sol yaptı ve A8'in tüm gücüyle Jeep'e vurdu. Jeep dar yolda direksiyonu toparlayamadı ve yoldan çıkarak ağaçların arasına doğru son sürat daldı.

"Avcı!" dedi Jan, hızla bedenini arkaya çevirerek. "Gerisi sizde!"

"Anlaşıldı," diyen Avcı'nın sesi, kulağında duyulduğunda arkadaki araçların ani fren sesleri yolda yankılandı. Gerilerden gelen motorların azalan gürültüsü, hızlarını düşürdüklerini belli ediyordu. Hepsi başlarını geriye çevirdiklerinde yolun ortasında aniden duran araçların içinden çıkan adamları gördüler.

"Biraz yavaşla!" dedi Jan, Baho'ya başını çevirmeden. Olanları izlemek istiyordu. Avcı'nın büyük bir hızla araçtan çıktığını ve arabanın bagajına doğru koştuğunu gördüler. Süleyman aynı hızla aracından çıkmıştı. Avcı omzuna yüklediği bazukayla tekrar yolda göründüğünde mesafeyi açan A8 nedeniyle sonraki olanları göremediler; fakat patlamadan kaynaklanan yüksek ses, onlara kadar ulaşmıştı.

"Bugünkü programımızın da sonuna geldik sayın izleyenler..." diyen Avcı'nın keyifli sesi kulaklıktan duyuldu. Aynı keyifli ses konuşmaya devam etti. "Buranın toparlanmasını organize edip peşinizden geliyorum. Karnım aç. Yemek hazır olsun."

"Ben de bütün gün bir şey yemedim," diyen Süleyman'ın şikâyetçi sesi duyuldu. "Umarım o Fransız yeteri kadar yemek yapmıştır."

Anka gözlerini devirerek yüzünü ileri çevirdi ve yola baktı. Bakışları yeniden endişeyle kaplanmıştı. Aşil'i merak ediyordu.

"Oğlumu özledim... Bebeğimi çok özledim..." diye mırıldandı.

Derim'in gelmemesinin tek bir nedeni olabilirdi, o da Aşil'le ilgili ciddi bir durum söz konusuydu. Aracın içindekiler, atlatılan badi-

renin verdiği rehavetle sessizliğe gömülmüştü. Anka başını yavaşça Jan'a çevirdi ve korku dolu bir tonla sordu.

"Aşil'e ne oldu?"

Jan başını yavaşça ona çevirdi. Birkaç saniye ifadesiz bakışlarla genç kadına baktı ve güvence veren bir sesle karşılık verdi.

"Pusu kurdular. Ama hallettik. Hiçbir şeyi yok... İyi... İnan, hiçbir şeyi yok."

"Korkmuştur," dedi Anka acı dolu bir tonla. Bakışları hüzünle ileri çevrildi ve kendi kendine konuşur gibi devam etti.

"Hiç belli etmez... Ama korkmuştur bebeğim. Çok korkmuştur."

"Çok cesur bir çocuk," dedi Jan gurur duyduğu bir tonla.

Anka hızla başını ona çevirdi. "Mecbur kalıyor! Cesur olmaya mecbur kalıyor. Bunların hiçbirini yaşamamalıydı. Daha minicik bir çocuk o! Haksızlık! Bu ona yapılan büyük bir haksızlık ve buna ben sebep oldum!"

"Sen hiçbir şeye sebep olmadın Gece!" dedi Alin, sert bir sesle araya girerek.

"Doğurmasaydım, bunların hiçbirini yaşamazdı!" dedi Anka isyan dolu bir sesle.

"Sen ne saçmalıyorsun? O bize verilen en muazzam hediye! Aşilsiz bir hayatı düşünebiliyor musun sen?"

"Ne biçim anneyim ben ya?" dedi Anka hırsla dizine vurarak. "Ne çeşit bir anne çocuğuna bunları yaşatır?"

"Saçma sapan konuşma! Sen oğlunu koruyorsun, onu güzel yetiştiriyorsun. Aşil seni çok seviyor ve annesi sen olduğun için de çok gurur duyuyor!"

"Nasıl korumak?" diye bağırdı Anka gözleri dolarak. "Çocuğuma pusu kuruluyor, ben yanında değilim!"

"Babası yanındaydı!" diyen Alin, şiddetle karşı koydu bu fikre. "Annesi de babası da onu koruyor. Sen olmadığında babası koruyacak. Babası olmadığında sen koruyacaksın! Şimdiye kadar bunu yaptın, şimdi de babası yapıyor. Siz olmadığınızda da biz koruyacağız! Aşil'e hiçbir şey olmayacak!"

Anka kabullenmezcesine başını iki yana sallayarak yüzünü camdan dışarıya çevirdi. Eve ulaşan yola girmişlerdi. Sabırsızca yerinde

otururken dizleri tıpkı huzursuz bacak sendromuna tutulmuşçasına titriyordu.

"Neler olduğunu anlat!" dedi Anka düz bir tonla.

Jan tekdüze bir sesle olanları özet geçti. Ayrıntıları nasılsa konuşacaklardı, şimdilik kısa bilgi yeterliydi.

Anka, Jan'ın kısaca anlattıklarını dinlerken düşünmeye devam ediyordu. Oğlunu kendi gözleriyle görmeye ihtiyacı vardı. Onun iyi olduğunu bilmekten ve kollarının arasında sıkıca tutarak korumaktan başka bir şey istemiyordu. İyi bir anne olmadığına dair hissettiği suçluluk, içinde öylesine büyüyordu ki, Aşil'i hak edememekten korkuyordu.

Aşil, tıpkı Alin'in dediği gibi ona verilmiş muazzam bir hediye idi. Hiçbir şeyle boy ölçüşemeyecek kadar değerli, dünyadaki her şeyi değersizleştirecek kadar benzersizdi varlığı.

Kelimeler duyulmaz bir tonla, fısıltı gibi çıktı dudaklarının arasından.

"Bebeğim... Masum, minik bebeğim benim..."

2. Bölüm

Anka evin önünde duran araçtan fırlayarak koşturan adımlarla ileri atıldı. Arkasında bıraktığı hiçbir şey umurunda değildi. İçinde bulundukları aracın yol boyu aldığı darbeler nedeniyle gövdesinde oluşan ezilmeleri de bahçedeki diğer araçların üzerlerindeki kurşun deliklerini de umursamadı. Onlara bakmak bile istemiyordu. Bildiği tek şey, o kurşun deliklerine bir an dahi durup bakarsa, oğlunun nasıl bir cehennemden kurtulduğunu çok daha acı bir şekilde düşünmek zorunda kalacağı idi. Belki kafasını kuma gömmekti bu, fakat o an yalnızca kaldırabileceği şeylere tutunmak istemişti. Oğlunu sağ salim gördüğünde her şey önemi yitirmiş olacaktı.

Evin içine giren adımları duraksamadan üst kata yöneldi ve merdivenleri hızla kat etti. Üst katın koridoruna ulaştığında soluk soluğa idi. Fakat aldığı sık soluklar merdivenleri hızla çıkmasından değil, oğlunu gördüğünde nasıl bir ruh halinde olacağını bilememenin korkusundandı.

Koridorun ilerisindeki odaya yöneldiğinde Ozan'ın, daha önce yaptığı gibi koridorda yerde oturduğunu gördü. Bu kez Derim ve kendisinin kaldığı odanın kapısının önündeydi. Derim'in, Aşil'i onların yatağına yatırdığı belliydi. Kapının önüne ulaştığında koridorun ucunda onu gören Ozan ayağa kalmıştı bile. Bir an ikisi de karşı karşıya kalarak birbirlerine baktılar. Genç adamın yüzündeki ince çizikleri kederle süzdü ve yalnızca iki saniye sonra kollarını açarak Ozan'ın boynuna sıkıca sarıldı.

"Teşekkür ederim, Ozan... Çok teşekkür ederim. Onu koruduğun için sana ne kadar teşekkür etsem az."

Ses tonundaki belirgin minnet, Ozan'ın kaşlarını çatmasına neden oldu. Kollarını yavaşça yukarı kaldırdı ve ürkerek avuçlarını Anka'nın sırtına kapadı.

"Teşekkür etme," dedi düz bir sesle.

Anka hafifçe geri çekildi ve zorlukla gülümsedi.

"Sen, Aşil'den sonra bize verilmiş en müthiş hediyesin. Abiler kardeşlerini korur ve sen de kardeşini korudun."

Ozan'ın yüzüne yayılan kızıllık, kontrolü dışında oluştu. Anka dudaklarını Ozan'ın yanağına bastırıp yeniden sıkıca sarıldı.

"Öyle güçlüsün ki seninle gurur duyuyorum. Aşil her zaman seni örnek alacak. Şimdi çok küçük. Olanlar onun için zor, biliyorum ama o da bir gün senin gibi çok güçlü olacak."

"O şimdi de güçlü," dedi Ozan, savunma dolu bir sesle.

Anka yeniden başını geri çekti ve tedirgin bakışlarını Ozan'ın ifadesiz bakışlarına dikti.

"Çok korktu mu?"

Ozan belli belirsiz başını salladı. "Bence beklenenden daha iyi başa çıktı."

"Belli etmemeye çalışır hep, ama korktuğunu biliyorum."

"Patron yanında. Uyuyor şimdi. Yarına çok daha iyi olacak."

Anka, yüzünde hüzünlü bir tebessümle başını salladı. Odanın kapısına doğru bir adım atacakken aniden durdu ve sorarcasına genç adama baktı.

"Sordu mu?"

Ozan, onun dile getirmediği soruyu anlayarak başını iki yana salladı.

"Öncelikler değişince şimdilik öteledi sanırım. Onu diğer evde sanıyor. Uçaktan çıkmadığını henüz bilmiyor."

"Merak etme, seni uzak tutacağım."

"Gece diğer eve gidecek... Oraya gittiğinde, orada olmadığını görünce öğrenir."

Anka kaşlarını çatarak baktı Ozan'a.

"Diğer eve neden gidecek?"

"Adamları yaralı aldı. Bu gece sabaha kadar hepsinin cezasını keser. Bırakmaz öyle. Hâlâ sakinleşmedi. Aşil'in yanında kontrollü olmaya çalışıyor," dedi Ozan. Safça yaptığı açıklama çok makulmüş gibi çocuksu gözlerle Anka'ya bakıyordu.

ANKA

Anka'nın gözleri açılırken kaşları havalandı. Bakışları istemsizce kapalı kapıya çevrildi ve sertçe yutkundu. Başını yavaşça çevirdi ve elini uzatarak Ozan'ın omzunu sıktı.

"Sen odana git, bir süre görünme ortalarda. Ben burayı idare ederim."

Ozan ona aldırmadan başını salladı ve yeniden önceki konumu almak üzere aşağı eğildi. Kalçasını yere koyup sırtını duvara yasladı, başını yukarı kaldırdı.

"Patronun öfkesini kaldırabilirim. Aşil'in yanından ayrılmayacağım... Zaten patrona vermem gereken bir hediye var."

Anka sorarcasına ona bakınca "Grenkov!" dedi tek kelimeyle her şeyi açıklarcasına. Anka anladığını belirtir şekilde başını salladı ve nihayet elini uzatarak kapının kulpuna uzandı.

Yavaşça araladığı kapıdan içeri süzüldü. Akşam karanlığının yavaş yavaş çökmeye başlaması nedeniyle perdeleri açık pencerelerden içeri sızan ışık kısıtlıydı. Ancak yine de odanın içi görüşe tamamen açıktı. Usulca geniş odanın içinde ilerleyerek yatağa doğru yaklaştı. Derim kapalı gözlerini açmış başını ona doğru çevirmişti fakat Anka, gözlerini Derim'in kolları arasında yatan oğlundan ayıramıyordu.

"Mon Phénix," diye mırıldandı Derim.

Anka yine de ona bakmadı. Gözleri dolu dolu yatağın etrafında dolaştı ve oğlunun bulunduğu tarafa yönelerek yatağın üzerine çıktı. Bedenini yavaşça aşağı eğdi ve oğlunun yanına kıvrıldı. Kollarını küçük çocuğun etrafına dolarken yüzünü, sıcak boynuna gömerek derin bir nefes çekti. Oğlunun kokusu burnundan içeri girerek ciğerlerine ulaştı ve son birkaç saatte yaşadığı her şey âdeta buharlaşarak yok oluverdi.

"Bebeğim," diye mırıldandı. Dudaklarını oğlunun boynuna bastırdı. "Her şeyim... Bebeğim benim..."

"Çok yorgun... Korktu..." dedi Derim kederli bir tonla mırıldanarak. "Korktu ama belli etmemeye çalıştı."

"Cesur, minik savaşçım benim..." dedi Anka gururlu bir sesle mırıldanarak.

"Bunları yaşamasından nefret ediyorum!" dedi alçak, söylenir bir tonda. Ses tonu kin yüklüydü.

"Ben de..." dedi Anka onaylayarak. Kederli gözlerini kaldırarak odaya girdiğinden beri ilk kez genç adamın yüzüne baktı. Baktı ve öylece kalakaldı. Bu kadar kısa sürede, Derim'in göz altları sanki birkaç yıl yaşlanmış gibi çökmüş, gölgelerle kaplanmıştı. Gergin yüzü öylesine yorgun görünüyordu ki ela gözlerinin bile feri kaçmış, tükenmiş halde ona bakıyordu.

Birkaç dakika boyunca ikisinden de ses çıkmadı. Anka, usulca oğlunu göğsüne çekerek yüzünü saçlarına gömdü. Derim, ikisine de sokularak bir kolunu ikisinin üzerine attı ve öylece sessizliği dinlediler. Anka, Aşil'den çıkan alçak sesli solukları, gözlerini kapayarak mest olmuş bir yüzle dinlemeye devam etti. Sanki her soluk, kulağına çarpan ve daha önce hiç bestelenmemiş muazzam bir senfonin notasıydı. Her soluk, başka bir notada vücut buluyor, kulağa baş döndürücü gelen ve içe işleyen olağanüstü bir besteyi ortaya çıkarıyordu.

Dakikalar sonra "Benim gizli senfonim..." diye mırıldandı Anka sayıklar gibi. Yavaşça gözlerini açtığında yorgun fakat derin bakışlarla ona bakan Derim'in gözleriyle karşılaştı. Fısıltılı bir tonla devam etti.

"Onun soluklarını dinlerken kafamın içinde öyle notalar çalıyor ki hızına erişemiyorum. Hep bestelemek istedim ama kağıda dökemiyorum... Sadece zihnimde çalıyor o müzik... Her soluk bir nota sanki... Ama daha önce duyulmamış bir tınıda çıkıyor sesler... O notalara bassam biliyorum, beynimde çalan tona ulaşamayacağım... Benim gizli senfonim... "

Başını eğerek dudaklarını oğlunun saçlarına bastırdı. "Yalnızca bize ait bir senfoni. Yalnızca bize özel..."

"Benim de duymama izin ver..." dedi Derim alçak, medet uman bir sesle.

Bakışlarında öylesine bir yakarış vardı ki Anka onun, o senfoniyi duymak için her şeyden vazgeçebileceğine emindi. Yalnızca onlarla birlikte olabilmek, yalnızca onlara ait olan bir şeyin parçası olabilmek için yalvarıyordu âdeta.

"Çıkarabilir miyim, bilmiyorum," dedi çekinerek.

"Dene... Lütfen dene... Benim de duymama izin ver," dedi Derim fısıldayarak.

ANKA

Anka yavaşça gözlerini yumdu ve bir süre boyunca sessizliği dinledi. Derim, genç kadın gözlerini yumduğunda kolunu usulca geriye uzattı ve telefonuna ulaştı. Ses kaydını açarak telefonu avucunda tutmaya devam etti.

Anka, keskin kulaklarıyla oğlunun soluklarını dinlerken kafasının içinde çalmaya başlayan müziğe, tüm gücüyle konsantre olmaya çalıştı. Zihninin içinde çalan melodi, dudaklarının arasından usulca dışarı dökülüyordu. Çıkan alçak ses bir soluk gibiydi; âdeta yumuşak bir sesle ninni söylermişçesine... Fakat müzik, kimi zaman durulup yavaşlıyor, ardından aniden hızlanıyordu. Kulakları, kendi dudaklarından çıkan sese kapanmış, yalnızca oğlunun soluklarına konsantre olmuştu. Her soluk, bir başka notaya denk geliyordu. Kimi onaltılık değeri alırken hızlanıyor, dörtlük notaya erişen melodi tekdüze bir yavaşlıkla ilerliyor, ardından aniden on sekizlik notalar araya girmiş gibi hızlanıyor ve ansızın yavaşlayarak önce ikilik, ardından birlik notaları yansıtırcasına gittikçe ağırlaşıyordu.

Birkaç dakika boyunca gözleri kapalı Anka, beyninde çalan melodiyi büyüleyici bir tonla dudaklarının arasından, mırıltılı bir şekilde dışarı dökmeye devam etti. Derim, tüylerinin diken diken olduğunu hissediyordu. Bu an; yalnızca Anka ve oğluyla yaşadığı ve sadece onlara ait bir andı. Yeryüzünde başka hiç kimse bu sesi duyamayacaktı. Melodi, öylesine ağırlaşarak yoğun bir kıvama büründü ki Derim gözlerinin dolduğunu hissediyordu. Anka'nın ağzından çıkan o saf, arı ton, ruhuna işliyordu âdeta.

Oğlu, yeryüzünde ilk soluğunu aldığında Derim, ondan binlerce kilometre uzaktaydı ve o soluğu duymanın nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişti. Böylesi bir şey asla aklına gelmemişti. Oğlunun solukları, annesinin zihninde notalara nüfuz ediyordu ve Derim, şimdi o soluklarının ruha nasıl işlediğini tecrübe ediyordu. Duyduğu melodi, beyninde uyuşmaya neden olacak kadar etkiliydi. Ruhunun sarsıldığını hissederken gözünün yanından kayan bir damlaya engel olamadı. Bir kez daha, kalbi burkularak kabul etti...

Aşil, hayatı boyunca sahip olduğu en değerli varlıktı ve ona sahip olmasına neden olan yaptığı hiçbir şeyden pişmanlık duymuyordu. Aşil, ödeyeceği her bedele değerdi...

***

"Karadeniz kıyılarından kaçak girdiklerini tahmin ediyoruz," dedi Avcı, yemeğini büyük bir iştahla yerken.

Mutfaktaki ada tezgâhın etrafına yerleşmişlerdi. Derim ve Anka bir saat önce aşağı indiklerinde Aşil, hâlâ uyumaya devam ediyordu. Belirgin bir korunma içgüdüsüyle Aşil'in uyumaya devam edeceğini tahmin eden Anka, çocuğu uyandırmaya kıyamamıştı. Aç olduğunu biliyordu fakat şu an gömüldüğü uykuya daha çok ihtiyaç duyduğunu düşünmüştü. Odadan çıktığında Ozan'la göz göze gelmiş ve rica dolu bir tonla sormuştu.

"Yatağın yanında Aşil'i bekler misin, Ozan? Eğer uyanırsa yalnız olduğunu düşünmesin."

Ozan'ın gözleri bir anlık ışıltıyla parladı ve onaylarcasına başını salladı. Kenara çekilerek ona yol veren Derim'in yanından geçip, odanın içinde ilerledi ve Aşil'in yattığı tarafta, yatağın yanında yere oturdu. Bağdaş kurarak oturduğu yerde gözlerini kırpmadan Aşil'i izlemeye koyulmuştu. Anka hüzünle gülümserken Derim gururla bakmıştı ona.

Aşağı indiklerinde evin biraz daha kalabalıklaştığını görmüşlerdi. Avcı, Süleyman'la birlikte gelmiş, Jan ve Alin'le birlikte mutfağa geçmek üzerelerdi. Hep birlikte mutfakta yemek yemeğe karar verdiklerinde, Jaques, ortadaki ada tezgâhın üzerine hızla servisleri açmıştı. Alin ve Anka gerisini kendilerinin halledeceğini söylediğinde, Jaques onları yalnız bırakarak mutfaktaki diğer çalışanları da çıkarmıştı.

Avcı çabucak iki tabağı doldurarak birini kendi önüne, diğerini Süleyman'ın önüne yerleştirip, hızla yemeğe koyulmuştu. Derim ve Jan, tıpkı onun gibi tabakları doldururken kızlara oturmalarını söylediklerinde, ikisi de itiraz etmeden birer tabureye yerleşmişlerdi.

Bir süre boyunca diğerlerine kurulan pusuyu aktardılar. Avcı'nın verdiği yanıt, Derim'in kızgınlıkla sorduğu sorunun cevabıydı.

"Nasıl gözünüzden kaçırdınız bu herifleri? Hani sınırlardan geçen tüm pasaportları kontrol ediyordunuz?"

"Heriflerin üzerlerindeki kimlikleri kontrol ettik. Sınırlardan geçiş yapmamışlar. Kaçak girdikleri belli," diye devam etti Avcı. "Grenkov'un bizi yanıltmaya çalıştığı da belli," der demez sitemle ekledi. "Senin Lee'nin gözünden de kaçtı. Biz seni suçluyor muyuz? Heriffler sisteme girmemek için çabalamışlar."

"Ozan içeri adam sokmasa bilemezdik de zaten," diyen Süleyman araya girdi. Ses tonundaki takdir kızların gözünden kaçmamıştı. Anka, bu ses tonundaki takdirle rahatlayarak sessiz bir soluk aldı. Ozan'ı, Derim'in hışmından koruyacak çok daha fazla sayıya ihtiyacı vardı.

"Biz Kızıl'ın peşine düşen Ruslara takılınca Ukraynalıları taşeron tutacağını tahmin edemedik tabii," dedi Jan tatsız bir sesle.

"Para her kapıyı açıyor işte," dedi Süleyman dik bir sesle. "Ruslarla Ukraynalıların iş yapmasına neden olabilecek tek şey."

"Araçların zırhlı olduğunu da biliyorlardı, hazırlıklı gelmişler," dedi Avcı başını sallayarak. Yeniden dolu bir kaşığı ağzına tıktı.

Derim elindeki kaşığı sertçe tabağının içine bıraktı. "O hain verdi bu bilgileri Grenkov'a. Bunun bedelini ödeyecek bu gece!"

Avcı başını tabağından kaldırmadan ifadesiz bir sesle karşılık verdi.

"Bu arada sana sormayı atladım..." derken önündeki bardağa uzandı ve büyük bir yudum su içti. Bakışlarında hiçbir şey okunmadan Derim'e baktı. "Uçaktan kaçak yolcu çıkmadı. Sadece Ozan vardı. Senin bir bilgin var mı?" diye sordu, masumca.

Duyduğu soruyla Derim'in yerinde dikilmesi saliseleri buldu. "Anlamadım?" dedi gözlerini kısarak.

"Uçaktan..." dedi Avcı kuru bir sesle. "Kimse çıkmadı..."

Bakışlarını Anka'ya çevirmemek için kendisine zorlukla hâkim oldu. Anka'nın yanındaki Alin, âdeta ilk kez duymuş gibi yerinde dikildi ve inanılmayacak kadar gerçekçi bir rol kabiliyeti ile "Nasıl yani? O kaltak burada değil mi?" diye sordu.

"Ozan?!" diye yüksek sesle haykıran Derim yerinden fırladı. Mutfağın kapısına doğru atacağı adım Anka'nın sakin çıkan sesiyle havada asılı kaldı.

"Ozan'ın kabahati yok. O kaltağın nerede olduğunu sadece ben biliyorum."

"Ne dedin sen?" dedi Derim, tehlikeli denecek kadar gergin bir sesle. Bedenini yavaşça genç kadına çevirmişti.

Süleyman, elindeki kaşık havada asılı kalmış halde bakışlarını bir Anka'nın bir Derim'in üzerine çeviriyordu.

"Ne demek o, Anka?" dedi Süleyman tıpkı Derim gibi gözlerini kısarak.

Jan, ses çıkarmadan şaşkınlıkla Anka'ya bakıyordu. Ses çıkarsa muhtemelen o da aynı soruyu soracaktı ki tekrarlamayı manasız bulduğu belliydi.

"Banu'yu, dün Ozan'dan aldım. Güvenli bir yere kapadım. Hesabını ben keseceğim!" diyen Anka, sakin bir tavırla önündeki su bardağına uzanarak bir yudum su içerken gözlerini Derim'in kendisine öfkeyle bakan bakışlarından çekmemişti.

Derim iki eli yanlarında yumruk olmuş halde ayakta dikilirken bedeninin titrediğinin farkında değildi. Başını ağır ağır iki yana salladı.

"Yapmadım de!" dedi, âdeta acı çekiyormuş gibi kısık bir tonla.

"Yaptım!" dedi Anka üzerine basarak. "Dün Ozan'ın yanına gittim ve Banu'yu İstanbul'a getirdim."

"Bunu hangi ara yaptın?" dedi Süleyman. "Sen dün Birimde değil miydin?" derken bakışları sorarcasına Alin ve Avcı'ya çevrildi.

Alin masumca omuzlarını silkti. "Başka işleri olduğunu söyledi ve gitti, biz Avcı'yla çalışıyorduk. Birimin içinde olduğunu düşünüyordum. Koca bina, nerede olduğunu ne bileyim? Telefonda konuşmuştuk."

"O yüzden telefonuna cevap vermedin! Her aradığımda ya kapalıydı ya da açmadın! O yüzden sadece mesaj attın!" dedi Derim, suçlama dolu bir tonla. Öfkeli sesi, mutfakta yankılanırken hırslı bir adım atarak tezgâha doğru yaklaştı ve başını tehdit edercesine ileri uzattı. "Dün, Birime gideceğini söyledin ama Moskova'ya gittin! Gidip o pisliği Ozan'dan aldın! Nasıl?" diye haykırdı. "Ozan, bana sormadan sana nasıl teslim eder onu?"

"Çünkü Ozan beni seviyor ve onu kandırdığımı itiraf ediyorum!" dedi Anka dik bir tavırla. "Onun suçu yok! Banu'yu sana getireceğimi söyledim! Yolda onunla biraz baş başa kalmak istediğimi söyledim. Kesilecek hesabım olduğuna ikna ettim onu. Ama ona yalan söylediğimi, buraya varınca haber verdim. Sonuçta ona çatacağını tahmin ediyordum."

"Sen ne ara gidip geldin?" dedi Jan, hayret kaplı bir yüz ifadesiyle. "Öğleden sonra Kızıl'la çıktın Birimden?"

"Dün bizi bırakmanızın ardından çıktım," dedi Anka rahat bir tonla. Tepesinde öfkeyle ona bakan Derim'i umursamadan başını Jan'a çevirdi. "Bugün öğleni geçe Birime vardığımda, Alin çıkmak üzereyken yakaladım onu."

"İçeri nasıl soktun?" diye sordu Avcı, masum bir sesle âdeta çok merak etmiş gibi. Gözlerinin ardındaki eğlenceli ışıltıları yalnızca ona bakan Anka gördü. Umursamazca omuz silkerken Avcı'ya küçümseyici bir ifadeyle dudak büktü.

"Tek kaynakları olan sen değilsin. Bana iş öğretecek değilsin herhalde."

"Nerede?" diye sordu Derim dişlerinin arasından. Kendisine hâkim olmakta güçlük geçtiği belliydi. Ellerini tezgâha dayayarak biraz daha öne eğildi ve çenesi gerilerek tekrarladı. "Nerede?"

Anka, ağır ağır başını Derim'e kaldırdı. Boş bakışlarını sakince adamın gözü dönmüş ifadesinde dolaştırdı ve hiddetle ışıldayan gözlerine korkusuzca baktı.

"O benim!" dedi üzerine basarak. "Onunla kapanmamış bir hesabım var. Bugün oğluma saldırı düzenlenmesine neden olduğu için hesabı daha da kabardı. Onun hesabını ben keseceğim!"

"Hayır!" diye hiddetle bağıran Derim, aynı anda ellerini sertçe tezgâhın üzerine vurmuştu. Granit tezgâh bu vuruşla elbette sarsılmadı fakat sıradan bir masada oturmuş olsalardı muhtemelen herkesin önündeki tabaklar on santim kadar yukarı sıçrayabilirdi.

"Hayır!" diye bağırdı Derim, yine aynı şekilde ellerini sertçe tezgâha vurarak. Çıkan ses kulakları rahatsız edecek kadar keskindi. "Bana onun yerini söyleyeceksin! Nereye kapadıysan bana söyleyeceksin, ben geberteceğim onu! Oğluma yaptığının acısını fitil fitil

burnundan getireceğim onun! Söyleyeceksin bana nerede olduğunu?!"

Anka kucağına indirdiği yumruklarını sıkarak başını sakince iki yana salladı.

"Onu sana bırakmam," dedi kararlı bir sesle.

Derim yalnızca birkaç saniye genç kadının kararlı gözlerine baktı ve çıkaramadığı hırsını yok edecek başka adrese yönelerek, hızla arkasını dönerken "Ozan!" diye haykırdı.

Ozan'ın, Banu'yu ona sormadan Anka'ya teslim etmesine inanamıyor gibiydi. Derim'in mutfağın çıkışına doğru attığı ikinci adımda, Alin ve Avcı ok gibi yerlerinden fırlayıp Derim'in önüne geçtiler. Alin iki elini Derim'in göğsüne sertçe çarparak genç adamı geri itmeye çalıştı. Şimdi onun da gözlerinde kıvılcımlar çakıyordu.

"Orada dur bakalım!" diye bağırdı hiddetle. "Ozan'a dokunursan senin canına okurum, Akhan!"

"Çekil önümden!"

Derim iki elini sanki kendisini zorla tutuyormuş gibi havaya kaldırdı. Yapacaklarından kendisi de korkarcasına, Alin'e dokunmamaya çalışarak bir adım geri attı.

"Çekil önümden!" diye bağırdı tekrar.

"Sen orada duracaksın, Derim!" diyen Avcı araya girdi.

Derim'in yumruğu ne zaman Avcı'nın çenesine indi kimse anlayamadı; fakat Avcı aldığı darbeyle geriye savrulurken oturan üç kişi ayağa fırladı. Süleyman atılarak öne çıktı ve bu kez o, sert bir yumruğu Derim'in çenesine indirdi.

"Kal olduğun yerde!" diyen Süleyman'ın kalın, tok sesi mutfağın içinde yankılandı. "Kal olduğun yerde!" diye tekrarladı, işaret parmağını ileri uzatarak.

Derim çenesine yediği yumrukla geriye doğru sarsılsa da çabucak kendisini topladı ve hızla etrafında döndü. Kendisini kaybetmişti; bir koluyla tezgâhın üzerindeki tüm tabakları süpürürcesine etrafa saçtı.

"Nerede?" diye haykırdı Anka'ya dönerek. Eline geçen sürahiyi hızla karşı duvara fırlattı. "Nerede?"

Kızarmış gözlerinden dışarı taşan hiddete engel olamadığı, titreyen bedeninden belli oluyordu.

"Ozan'la beni karşı karşıya düşürme! Nerede olduğunu söyle!" dedi yalvaran bir tonla.

Anka, birkaç saniye boyunca ayakta dikilerek genç adama baktı. Tezgâhın iki tarafında, tıpkı birer hasım gibi karşılıklı dikiliyorlardı. Genç kadın, temkinli bir adımı hafifçe ileri attı ve başını kararlı bir tavırla iki yana salladı.

"Ozan'ın suçu yok, Derim!" dedi üzerine basarak. "Onunla karşı karşıya gelmeyeceksin. Ozan'la karşı karşıya gelirsen, benimle karşı karşıya gelirsin. Seçimini yap! Ya ben! Ya da Banu!"

Derim birkaç saniye boyunca inanmayan gözlerle Anka'ya baktı. Yumruklarını iki yanında şiddetle sıkarak başını geriye attı ve hırsını dindiremiyormuş gibi, hayvansı bir haykırış gırtlağından dışarı fırladı. Anka, bu haykırışın anlamını biliyordu. Çaresiz, pes etmiş bir haykırıştı. Derim, Anka'yla karşı karşıya gelmeyi göze almayacaktı.

"Otur yerine!" diyen Süleyman'ın, otorite yüklü sesine rağmen Derim bir süre boyunca derin soluklar alarak kımıldamadan Anka'ya bakmaya devam etti. "Yerine otur!" diye kükredi Süleyman.

Derim ayakları yere saplanıp kalmış gibi bacaklarını zorlukla hareket ettirerek, önündeki tabureye çökercesine oturdu.

Süleyman, bir süre boyunca Derim'i izledi ve sakince Jan ve Avcı'ya döndü. "Yemek yiyorduk. Yeni tabakları doldurun," dedi ve bakışlarını Alin'e çevirdi. "Sen de otur yerine."

Alin, ağır hareketlerle ilerleyerek bu kez tezgâhın diğer ucuna oturdu. Temkinli bakışları Derim'in üzerindeydi. "Ozan'a gitmeye kalkarsa..." diyerek dikkatle Derim'e bakıyordu.

"Önce beni geçmesi lazım!" dedi Süleyman, dik bir sesle. Delici, kara gözlerini Derim'in üzerine dikmişti. Derim yıkık bir halde taburede oturuyor, hâlâ inanmadığı belli bakışlarını Anka'nın üzerinden çekmiyordu.

Etrafa saçılan tabaklara aldırmadan, Avcı ve Jan dolaptan çıkardıkları yeni tabakları doldurup diğerlerinin önüne bıraktılar. Avcı yerine oturduktan sonra eliyle ağrıyan çenesini yokladı. Küçümseyici bir sesle konuşurken Derim'e çabuk bir bakış attı.

"En iyi performansının bu olmadığını umut ediyorum. Ya da çaptan düşmüşsün. Bence sen bir sonraki dövüşlere katıl, kondisyonun için iyi olabilir."

Anka, uyaran bakışlarını Avcı'ya çevirdi. Sert sert yanındaki adama baktıktan sonra önündeki çatala uzandı. Tabağındakini çatala takarken doğal bir tonla, aklındaki soruyu sese döktü.

"Saldırıya uğrayan trafik ekibinde durum ne?"

"Ölen yok çok şükür ama iki yaralımız var," dedi Avcı kuru bir tonla. "Durumları ciddi değil neyse ki. Birkaç gün hastanede kalacaklar."

"Eren ve Lucca'dan haber var mı? Onların durumları nasıl?"

Avcı yerinde hafifçe kıpırdanırken çatalına uzandı ve Derim'e çabuk bir bakış atarak dikkatini tabağına yöneltti.

"Ameliyattan çıkmışlar. Şimdilik iyiler ama birkaç gün dinlenmeleri gerekiyor. Eren epey kan kaybetmiş."

"Yarın onları ziyaret etmemiz gerekiyor," dedi Anka, Derim'e dönerek. "Aşil'i canları pahasına korudular. Teşekkür etmemiz lazım."

Derim'in histerik olduğu belli kahkahası mutfağın içini kapladı. Duyduklarının komik olduğunu düşünürmüş gibi sinirli, alçak bir sesle gülerken sesi kontrolsüz şekilde gittikçe yükselmeye başladı ve başını arkaya atarak durduramadığı bir şiddetle gülmeye devam etti. Anka endişeyle onu izlerken diğerlerinin de genç adamı normal bulmadığı belliydi. Alin şaşkın gözlerle Derim'in durduramadığı kahkahasını izliyordu.

"Adam en sonunda kafayı yedi... Gerçi zaten çok normal değildi ama cıvatalar tamamen gevşedi galiba," dedi kendi kendine konuşur gibi.

Jan yerinden kalkıp dolaplardan birinden çıkardığı viski şişesi ile bir kadeh alıp tezgâha yanaştı ve kadehe bolca viski doldurup, sertçe Derim'in önüne koydu.

"İç şunu!" dedi düz bir tonla. "Sinirlerine iyi gelir. Bugün her şey çok fazla geldi."

Derim omuzları sarsılırken kendisine hâkim olamıyordu. Alnını, kollarının üzerine yaslayarak gülmeye devam ediyordu. Anka birkaç saniye boyunca endişeyle genç adamı izledi. Aniden yerinden kalka-

rak genç adama doğru adımlarken "Bizi biraz yalnız bırakabilir misiniz?" diye sordu.

Avcı gözlerini devirerek önündeki tabağı eline aldı.

"İçerde yiyelim Süleyman abi," dedi söylenir gibi. "Etraf bu haldeyken zaten çöpün içinde yemek yiyormuş gibi hissediyorum."

Süleyman tereddütlü bakışlarını Anka'ya kaldırdığında genç kadın '*Merak etme*' der gibi başını salladı. Hepsi çabucak önlerindeki tabakları ellerine alarak mutfaktan çıkmak için hareketlendiklerinde, kontrolsüzce gülen Derim'in yanında dikilen Anka, "Derim?" dedi. Bir elini genç adamın omzuna koydu.

"Derim. Toparlan artık."

Derim başını zorlukla geriye kaldırdı ve gülmekten nemlenmiş gözlerini genç kadına diktiğinde kahkahalarını durduramadığını işaret eder gibi başını iki yana salladı. Avuç içlerini tezgâha dayadı ve soluklanmaya çalıştı. Fakat kahkahası durmuyordu ve omuzları sarsılırken ellerini granit tezgâha üst üste çarptı.

Derim'in aniden durmasına neden olan şey, mutfakta yankılan ve Derim'in yanağında derin parmak izleri bırakan okkalı bir tokat oldu. Anka sinir boşalması yaşayan ve kendisine hâkim olamadığı belli adamı durdurabilmek için başka yol bulamamıştı ve tüm gücüyle Derim'e tokat atarken yalnızca durmasını istemişti. Başarılı olduğu söylenebilirdi. Derim'in kahkahaları bıçakla kesilmiş gibi aniden son bulmuştu.

Birkaç saniye boyunca bir heykel gibi gözleri karşıya dikili kaldı ve başını ağır ağır Anka'ya çevirdi. Nemli gözleri, biçare bir bakışla genç kadına dikildi. Birbirine mühürlenmiş dudaklarını zorlukla araladı ve fısıltılı bir sesle sarf ettiği kelimeler, çaresizce dışarı döküldü

"Oğlumu öldüreceklerdi..." dedi. Zorlukla yutkundu. Aklı âdeta olanı algılayamıyormuş gibi yeniden tekrarladı kelimeleri. "Oğlumu öldüreceklerdi... Az daha günahsız oğlumu öldüreceklerdi..." dedi kelimelerin üzerine basa basa.

Derim'in içinde yaşadığı hezeyan, daha çok geçmişin yüzüne sarsıcı bir tokat olarak çarpmasıydı. Bir zamanlar o, bir babanın suçunu, masum evladından çıkarmaya çalışmıştı. Susturduğu vicdanı ve kararan gözlerle yapmıştı bunu. Yaptığı acımasızlığın bedelini sene-

lerce ödemişti. Hâlâ ödüyordu. Ve şimdi birileri, onun günahlarını, masum olan evladından çıkarmaya çalışıyor, oğlunun hayatına kastediyordu. Derim'in başından aşağı dökülen kaynar sular, tenini dağlıyordu. Ne var ki yanan, teninden daha çok yüreği idi. Yüreği kavruluyordu. Böylesi ağır bir bedel aklına hiç gelmemişti. Evladıyla sınanacağını aklına hiç getirmemişti.

Anka, genç adamın içinde nelerle savaş verdiğini yüzündeki pişmanlık dolu, kahrolan ifadeden anlayabiliyordu. Ona doğru bir adım daha yaklaştı ve genç adamın dibine sokulduğunda elini saçlarına kaldırarak usulca okşadı.

"Başaramayacaklar," dedi emin olduğu bir sesle. "Babası sensin. Kimse bunu başaramayacak. Derim Akhan'ın oğluna kimse el süremez."

Derim kollarını kaldırarak bir can simidine sarılır gibi genç kadının beline sarıldı ve yüzünü göğsüne kapadı. Derin, sesli solukları Anka'nın kulağına çarpıyordu. Öfkeden titreyen keskin sesi, yüzünü kapadığı yerden boğuk çıkarak karşılık verdi.

"Hepsini parçalayacağım! Hepsini parça parça edeceğim. Bundan sonra oğluma el uzatan herkesi parçalara ayıracağım."

Anka hiçbir karşılık vermedi. İki eli Derim'in başının üzerinde, parmakları saçlarına dolanmış halde öylece dikilmeye devam etti. Oğlu söz konusu olduğunda genç adamın vahşi bir canlıya dönüşecek olması onu korkutmuyor aksine huzur veriyordu. Derim bir süre sonra başını yavaşça geriye çekerek yüzünü genç kadına kaldırdı. Medet umar gözlerle genç kadına bakarken yalvaran bir tonla, "Lütfen..." dedi. "Lütfen, bana nerede olduğunu söyle."

Anka anlayış dolu gözlerle ona baktı ve başını iki yana salladı.

"Onu sana vermeyeceğim, Derim. Bunu yapmayacağım."

Derim gözlerini çaresizlikle yumarak başını aşağı eğdi. Anka, ona sarılan kolların titrediğini hissediyordu fakat geri adım atmadı. Sessizce dikilerek genç adamın sakinleşmesini beklemeye devam etti. Bir dakikaya yakın süren sessizlik Anka'nın, genç adamın düşüncelerini bir başka tarafa yöneltmesini istercesine konuyu değiştirmesiyle son buldu.

"Ozan'ın sana bir hediyesi varmış," diye söze girdiği anda, Derim hızla başını geriye çekerek bakışlarını genç kadına dikti. "Grenkov,"

dedi Anka alçak bir sesle. Gözleri uyarı dolu bir ifadeyle genç adama bakarken üzerine basa basa sakince konuşmaya devam etti.

"Ozan'ın vereceği hediyeyi alacaksın ve ona bu konuyla ilgili tek kelime etmeyeceksin. Ozan'a olan güvenin sarsılmayacak ve ona bundan bahsetmeyeceksin. Onu kırmana izin vermeyeceğim, Derim. Bu konuşmayı yalnızca bir kez yapacağız seninle. Senin güvenin Ozan için çok önemli. Onun kalbini kıracak herhangi bir şey yapmayacaksın ve bu konu şimdi, burada seninle benim aramda kapanacak."

Derim sesli bir soluk alarak bedenini geriye doğru çekti ve genç kadının beline sarılı kolları usulca çözüldü. Başını iki yana salladı. Anka kararlı bir tavırla avuçlarını genç adamın yüzünün iki yanına kapadı ve başını kendisine çevirerek hafifçe öne eğildi. Keskin gözlerini Derim'in koyulaşarak kahveye dönmüş olan gözlerine dikti.

"Senden şimdiye kadar hiçbir şey istemedim. Ama bunu istiyorum."

Derim sıkıntıyla dudaklarını birbirine bastırdı. Kırpmadığı gözleri genç kadının kararlı gözlerine dikiliydi. Anka hafifçe ellerinin altındaki yüzü salladı.

"Bana söz ver! Şimdi bana söz vereceksin ve bu konu sonsuza kadar kapanacak."

"Ozan bana sormadan onu sana vermeyecekti," dedi nihayet. Sesinde inatçı bir ton hâkimdi.

"Onu ben kandırdım," dedi Anka üsteleyerek.

"Beni de kandırdığın gibi..." dedi alçak bir sesle sitem edercesine. Yüzünde kederli bir tebessüm belirmişti.

Anka hiç tereddüt etmeden başını aşağı eğdi ve dudaklarını sertçe Derim'in dudaklarına bastırdı. Başını hafifçe geri çekti ve tıpkı genç adam gibi inatçı bir tonla karşılık verdi.

"Sen kaşınmıştın!" dedi tereddütsüz bir sesle. "Sen kaşındın, ben de seni kandırdım. Ben geçmişi sindirmeye çalışıyorsam sen de Ozan'dan uzak duracaksın!"

Derim'in gözlerindeki yenilgiyi Anka görebiliyordu. Genç adamın gözleri sakinleştiğini işaret eder gibi yeniden ela tona kavuşmuştu. Başını yenilgin bir ifadeyle belli belirsiz salladı, bakışları aşağı indi.

Genç kadının avuçları arasındaki yüzü hafifçe yere eğildi. Anka başını eğerek dudaklarını şefkatle Derim'in saçlarına bastırdı.

"Biz de kalan yemeğimizi içeride yiyelim mi? Sanırım Hakkı Bey'in buraları toplatması gerekecek. Sürekli etrafı dağıtıyorsun bence yakında istifa edecekler."

Derim'in dudaklarından sinirli bir gülüş çıkarken yüzünü yeniden genç kadının göğsüne yasladı. Kolları tekrar genç kadının beline dolandı ve dudaklarını bastırarak sert bir öpücük kondurdu.

"Yemek yemeyeceğim," dedi başını tekrar geriye çekerek. Şüphe uyandıracak kadar sakin bir sesle devam etti. "Önce Ozan'dan hediyemi alacağım... Sen ne zaman o hainin yanına gideceksin?"

Anka dudağının ucunu alayla kıvırırken başını iki yana salladı. "Beni takip etme, Derim!" dedi uyarırcasına. "Takip ettirme de! Banu'yu unut, bundan sonra yapacaklarına odaklan. Senin için Banu meselesi çoktan kapandı."

Derim hoşnutsuz derin bir soluk aldı fakat yenilgisini kabullenen bir tavırla başını salladı.

"Dediğin gibi olsun," dedi yılgın bir sesle. Kolları yeniden çözüldü ve yavaşça ayağa kalktı. Derin bakışlarını birkaç saniye boyunca genç kadının gözlerine dikti. Dudakları usulca aralandı.

"Ozan'dan hediyemi alıp çıkacağım. Bu gece dışarıda olacağım. Sabah dönerim."

Anka gözlerini kısarak kuşkuyla adamı süzdü. Derim soğukkanlı bir yüzle genç kadına bakarken bir başkasının tüylerini diken diken edebilecek bir tonla yavaşça mırıldandı.

"O haini bana vermediğine göre tüm cezayı diğerlerine kesmem gerekecek. Yazık olacak..."

Başını sahte bir üzüntüyle iki yana salladı. "Çok yazık olacak..."

***

Derim, Ozan'ın ona uzattığı telefonu alırken genç adamla bir anlık göz göze geldiğinde yüzünde hiçbir ifade okunmuyordu. Ozan dikkatle Derim'in yüzünü incelerken karşılaşacağı tüm tepkilere kendisini hazırlamış gibi temkinliydi. Büyük salonda farklı yerlere

oturan diğerleri de dikkatle ikisini izliyordu. Anka, Derim'in birkaç metre uzağında uzun kanepenin ucunda otururken gözlerini bir an Derim'in üzerinden çekmemişti.

Bunu yapmasının bir diğer nedeni, Süleyman'la da göz göze gelmek istemeyişi idi. Süleyman'ın gözünden hiçbir şeyin kaçmadığının farkındaydı ve mutfakta Derim'in krize girmesine neden olan konunun, Anka'nın anlattığı gibi olmadığını da tahmin ediyor oluşu zor değildi. Süleyman diğer ikisine de bilmiş gözlerle baksa da Derim ve Jan'ın yanında konuyu açmayacağı da bir gerçekti. Yalnız başlarına olacakları anı kolladığını hepsi biliyorlardı ve şimdilik fırtınayı ötelemek işlerine geliyordu.

Ozan temkinli bakışlarını yalnızca bir an için Anka'ya çevirdiğinde genç kadın, ona güvence verircesine gözlerini yumup hafifçe başını sallamıştı. Bu, her şey yolunda demekti ve Ozan bakışlarını yeniden Derim'e çevirdiğinde onun dik dik kendisine baktığını fark etti. Yüzündeki ifadesizliği korurken Derim'in sesi duyuldu.

"Her şey hazır, öyle mi?"

"Hazır, patron. Sen telefondaki kayıtlı numarayı çevirdiğinde Grenkov havaya uçacak."

"Tasarov'un adamları?"

Ozan umursamazca omuz silkti. "Hâlâ içerdeler."

Derim tasvip etmezcesine dudaklarını büzdü. Tıpkı küçük bir çocuğa laf anlatır gibi, "Onları da mı havaya uçuracağız, Ozan?" dedi üzerine basarak.

"Fark etmez." dedi Ozan, omuz silkerek. Gözleri boş boş Derim'e dikilmişti.

Derim hayıflanırcasına başını iki yana salladı. Bedenini hafifçe Jan'a çevirdi.

"Tasarov'u ara, adamlarını çıkarsın içeriden. Ona söz verdiğim parayı da yola çıkar."

Jan başını sallayarak yerinden kalktı ve elindeki telefonun ekranına dokunurken salonun kapısına doğru ilerledi. Derim'in, Tasarov'a yardımı için vaat ettiği şey, Grenkov'dan kalacak olanlardı. Derim, Grenkov'un bağlantıda olduğu tüm kanalları Tasarov'a yönlendirirken şirketlerini satın alması için de büyük bir finans desteği sağlamıştı. Bu Derim için iki yönlü bir kazançtı. Tasarov'un

ipini çok daha sıkı tutarken diğer yandan, çok daha güçlenmesini sağladığı için Derim'e olan borcunu da arttırmıştı. Derim adım adım Tasarov'u Rusya'nın en güçlü adamı yaparken her zaman ipinin kendi elinde olacağını da biliyordu.

"Bu herif neden senin her dediğini yapıyor?" diye sordu Süleyman merakla.

Derim kendi etrafında yavaşça dönerek yüzünü Süleyman'a çevirdi. Ağır adımlarla Anka'nın yanına doğru ilerledi ve genç kadının yanına oturdu. Diğerleri de tıpkı Süleyman gibi merakla ona bakıyordu. Ayakta dikilen Ozan, bir an ne yapacağını bilemiyormuş gibi huzursuzca kıpırdandığında Alin, yanındaki boşluğa eliyle hafifçe vurarak "Ozan, gel yanıma otur," dedi sevecen bir sesle.

Ozan, Derim'e çabuk bir bakış attı. Derim başını belli belirsiz onaylayarak salladığında ağır adımlarla Alin'in yanına yaklaşarak yavaşça gösterilen yere oturdu. Alin yumuşak bir tebessümle ona bakıp göz kırptı ve yeniden bakışlarını Derim'e çevirdi.

Derim tekdüze bir sesle konuşmaya başladığında yalnızca Süleyman'a bakıyordu.

"Tasarov daha önce KGB'de orta düzey yöneticilerden biriydi. Sovyetlerin dağılmasından sonra KGB'nin yerine kurulan SVR'de de görev aldı. SVR, KGB'ye oranla daha modern bir yapıda olmasına rağmen hâlâ dünyanın her yerinde ajanlara sahip elbette. Tasarov kendi ülkesinde güçlenebilmek için paraya ihtiyacı olduğunu biliyordu ve kolay paraya ulaşabilmek için bir kısım anlaşmalar yaptı... Amerikalılarla..." dedi manidar bir tonla. "Sekiz sene evvel SVR'ye bağlı ajanların listenin yarısını onlara verdi. Karşılığında Amerikalılardan aldığı finansal güçle bir kısım işlere girişti ve başardı. Rusya'daki sayılı adamlardan biri şimdi. Politikaya giriş yapmak istedi fakat Amerikalılarla yaptığı anlaşma ortaya çıkarsa vatan haini olarak ortadan kaldırılacağını o da biliyordu."

"Sen de ona yardım ettin," dedi Süleyman emin olduğu bir ifadeyle.

Derim başını salladı. "Tasarov'un ilgisinin olmadığını ispatlar şekilde her şeyi hallettim diyelim. Şimdi önü açık."

"Ama yine de senin elinde bunu ispatlayan belgeler var tabii," dedi Avcı araya girerek. Bakışları inanmazca ona bakarken Derim dudağının ucu kıvrıldı.

"Bunları elimde tutmazsam aptallık yapmış olurum."

"Tasarov o yüzden senin her dediğini yapıyor."

"Tasarov benim Amerikalılardan daha iyi bir ortak olduğumun farkında."

"Tasarov'un tasmasını kaybeden CIA, sence bunu kimin yaptığını bilmeyecek mi? Senin peşine düşerlerse ne olacak?" dedi Süleyman gözlerini kısarak.

Derim umursamazca omuz silkti. "Gerçeği yalnızca ben ve Tasarov biliyoruz. CIA, Tasarov'un tasmasını kendi beceriksizliği yüzünden kaybettiğini düşünüyor. On sene boyunca CIA'nin içinde bir Rus ajanın olduğuna inanabiliyor musun? MI6 rezaletinden sonra dünya buna ne der, bilemiyorum." Derim'in alaycı ses tonu durumdan ne kadar haz aldığını belli ediyordu. "Amerikalılar kendi aptallıklarını bu kadar kolay ifşa edemezler. Sineye çekmek zorundalar."

"Peki, ifşa olan ajanlar ne oldu?" diye sordu Anka. Gözlerini yanındaki adama dikmiş kaşlarını çatmıştı.

"Ben durumu kontrol altına alana kadar birkaçı öldürüldü. Ölen ajanlar SVR'nin de dikkatini çekti tabii. Tasarov'u işin içinden çekene kadar biraz zamana ihtiyacım vardı. İkinci derece zayiatı göze almak zorundaydık. Her şeyi kontrol altına aldığımda CIA'nin içindeki casus ortaya çıktı ve kaçağın ondan kaynaklandığı belirlendi. İkili oynamış," dedi dudak bükerek. Âdeta tasvip etmez gibi başını iki yana salladı. "Bir yıl içinde ajanların yerine yenileri yerleştirildi ve eskiler tasfiye edildi. Hikâyenin sonu."

"Amerikalılar boşu boşuna mı o kadar para verdiler? Bunu sindiremezler," dedi Avcı üsteleyerek.

"Sindirmek zorunda kaldılar. CIA'in içinde de birbirinden bağımsız ve habersiz gruplar var. Tasarov'la anlaşma yapan CIA yöneticisi intihar etti." Derim'in tekdüze bir şekilde yaptığı açıklamanın gerçekçi olmadığını hepsi de biliyordu. "Ne diyecekler? Casus ajanların listesine ulaşmak için Amerikan halkının ödediği vergilerden milyonlarca doları bir Rus'a kaptırdıklarını mı?"

"Tasarov'un peşine tetikçilerini gönderirlerdi!" diye araya girdi Alin.

"Başta denemediklerini söyleyemem. Anlaşmanın yapıldığını bilen kişi sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu. Onların ani ölümleri şaşırtıcı tabii." Derim dudak bükerek omuz silkti. "Şimdiye kadar başarısız oldular. Bundan sonra da başaracaklarını sanmam. Konu her iki tarafta da kapandı," dedi umursamazca tekrar omuz silkerek. Sözlerinin bittiği esnada salonun kapısı açıldı ve Jan tekrar içeri girdi.

"Tasarov tamam. Adamları bu akşam nöbet değişimde çıkmışlar ve bir daha dönmeyecekler. Her şeyin hazır olduğunu onlar da biliyorlar. Gönderdiğin para için teşekkür etti. Seninle ortaklık yapmaktan memnunmuş."

Jan'ın son kelimeleri alaycı çıkmıştı ve yüzünde manidar bir gülümseme vardı.

"Patlamadan sonra teyit istediğimi söyledin mi? Grenkov'un parçaları dahi kalmayacak. O evden kimsenin sağ çıkmadığından emin olsunlar."

"Adamlar beklemede kalacaklar," diyen Ozan girdi araya. "Evin altı tamamen patlayıcılarla döşendi. Kimse sağ çıkamaz o evden."

"Grenkov'un ölümü Çeçenlere mi kalacak?" diye sordu Alin.

Jan başını sallayarak Alin'in diğer tarafına tekrar yerleşirken soruyu cevapladı.

"Kişisel bir mesele olduğu konuşulacak. Grenkov, Anzor'un kardeşini öldürdü. Rusya'nın tepesindekiler bunu biliyorlar. Şimdiye kadar göz ardı ettiler, Grenkov'un yaptıklarını da görmezden geldiler. Başarısız bir girişimdi zaten. Ama Anzor'un intikam isteği, hepsinin bildiği bir gerçek."

"Neden şimdi, diye sormayacaklar mı?"

Avcı'nın sorduğu bu soruya, bu kez umursamazca omuz silken Jan oldu.

"Anzor birkaç kez denedi ama başarılı olamadı. Bu kez başardı diye düşünecekler. Tasarov'un içeri adam sokması onun da yolunu açtı. Bunu o bilmiyor elbette. Hiçbir Çeçen, Grenkov'un beş yüz metre yakınına yanaşamazdı, ama verdikleri patlayıcılar adamın dibine kadar girdi. İşin içinde Tasarov'un olduğunu Anzor'un bil-

mesi gerekmiyor. Derim'in planı olmasa ona bu kadar yaklaşamayacaklarını biliyor. Derim'e minnet duyuyor şimdi."

"Plan Ozan'ındı," diyen Süleyman araya girdi. Tıpkı sıkı bir savunma avukatı gibi devam etti dik bakışlarını Jan ve Derim arasında dolaştırarak. "Planı yapan Ozan'dı. Çocuğun hakkını yemeyin!"

"Haklısın," dedi Jan uysal bir gülümsemeyle. Başını yana çevirerek takdir dolu bakışlarını bir an için Alin'in diğer tarafında oturan ve boş boş yere bakan Ozan'a çevirdi. Onun bunu umursadığını sanmıyordu. Ozan ne takdir bekliyordu ne de tebrik. O, sadece yapılması gerekeni yapmıştı ve konu onun için kapanmıştı. Jan, başını öne çevirerek Derim'e baktı. Alaycı bir tebessüm yüzünde belirirken devam etti.

"Grenkov'un sonu senden çok Anzor'u mutlu edecektir. İyi haberi duymak için sabırsızlandığına eminim."

Derim, Jan'a keskin bir bakış attı. "On dakika sonra müjdeyi verirsin kendisine."

Önündeki sehpanın üzerine bıraktığı iki telefondan birine uzandı. Bu kendi kullandığı telefondu ve Ozan'ın verdiği diğer telefon hâlâ sehpanın üzerinde duruyordu. Derim telefonundan Grenkov'un numarasını çevirdi ve sesi dışarı vererek telefonu tekrar sehpanın üzerine, diğerinin yanına bıraktı. Dirseklerini dizlerine yaslayarak bedenini öne doğru eğdi. Diğerleri de yerlerinde dikilerek tüm dikkatlerini telefona vermişlerdi. Derim'in gözleri telefona dikilmişti. Telefon ikinci çalışında açıldı.

"Akhan!" dedi Grenkov'un sesi, hırlar gibi. "Seni geberteceğim piç kurusu!"

"Rüyanda bile bunu başaramayacaksın, Dimitry," dedi Derim buz gibi bir tonla. "Seni uyarmıştım. En baştan beri beni dinleseydin bunlar başına gelmeyecekti."

"O piçini önünde sonunda geberteceğim Akhan! Oğlunun acısını sana ben tattıracağım."

"Bunu yapamayacaksın Dimitry!" dedi Derim keskin bir sesle. "Neden yapamayacaksın, biliyor musun? Çünkü ömrün buna yetmeyecek! Sen çoktan yeryüzünden silindin Dimitry! Sana ait hiçbir şey yok artık bu dünyada. Yarından itibaren adın yeryüzünde bir daha duyulmayacak!"

"Sen beni öldüremezsin! Gücün yetiyorsa gel de öldür!" dedi Grenkov kükreyerek.

"Benim gücüm, oraya gelmeden de seni öldürebilecek büyüklükte. Ama sen bunu algılayamadın hiçbir zaman. Oğlunun yanına gitmene dakikalar kaldı Dimitry."

"Bir bok yapamazsın bana!"

"Senin hakkında yanılmışım Dimitry," dedi ezici bir alayla. "Seni zeki bir adam sanıyordum ama değilmişsin. Oğlun ve ortağın seni kazıklarken de değildin, seni uyardığımda da değildin. Şimdi de değilsin!"

Derim elini uzatarak diğer telefonu aldı ve ekranı açarak kayıtlı olan tek numarayı çevirmek üzere ekrana getirdi. Telefonu yine sehpanın üzerine bıraktı ve arama tuşuna basmadan evvel zehir gibi bir tonla devam etti. "Hani, sana o son kadehi içmeni söylemiştim ya Dimitry. Umarım içmişsindir. Çünkü bu kez buna da izin vermeyeceğim."

"Sen bana bir bok yapamazsın!" diye haykırdı Grenkov. "Boş tehditlerini bir tarafına sok!" Ardından ağır küfürleri sıralamaya başladığında Derim cıklayarak başını iki yana salladı.

"Seni parçalara ayıracağımı söylemiştim. Ben sözümü tutarım. Artık parçalarını bile bulmayacaklar Grenkov!" dedi Derim, tükürür gibi. Beşten geriye say Dimitry. Kalan ömrün yalnızca beş saniye çünkü. Ben sana gelmesem de cehennemi sana getiririm! Seni kendi cehenneminde yakacağım!"

Derim, elinin altında duran telefonun arama tuşuna bastı. Telefon bir kez çaldı... Grenkov korkunç bir sesle küfrederken telefon ikinci kez çaldı... Ardından telefondan müthiş bir patlama sesi duyuldu ve aniden hat kesildi. Anka soluk almadan sehpanın üzerindeki telefonlara bakıyordu. İki telefondan da ses gelmiyordu şimdi. İkisi de kapanmıştı. Derim'in bakışları yavaşça yukarı kalktı ve Ozan'a baktı.

Ozan bakışlarını Derim'e çevirmeden cebindeki telefonun titreşimiyle yerinde kıpırdandı ve çalan telefonu çıkararak ekrana dokundu. Görüntülü arama yapıldığını Anka, ekran Derim'e doğru çevrildiğinde fark etti.

Grenkov'un evinin dışında olduğu belli olan birileri aramayı gerçekleştirmişti. Derim sinir bozucu bir rehavetle huzurlu bir nefes çekip arkasına yaslandı. Bacak bacak üstüne atarken gözlerini Ozan'ın ona çevirdiği ekrandan ayırmıyordu. Grenkov'un yüksek duvarlarla çevrili, korumalı evi havaya uçmuştu ve cayır cayır yanıyordu. Görüntü âdeta bir savaş alanını gösteriyordu.

Derim'in yüzündeki haz dolu ifade Anka'nın gözünden kaçmayacak kadar açıktı. Bunun için onu suçlayamazdı. İçten içe aynı hazzı hissetmesine rağmen dışarıya bunu yansıtmadı ve donuk bir ifadeyle yavaşça yerinden kalktı.

"Yukarı çıkıyorum. Aşil'i kontrol edeceğim."

"Ben de seninle geliyorum," diyen Alin çabucak yerinde doğruldu. Eve döndüklerinden beri Aşil'i görmek istese de önceliği Anka'ya bırakmış, sabırla beklemişti. Artık huzurla Aşil'e sarılabilirdi.

"Aferin ufaklık!" diyen Süleyman'ın sesi takdir doluydu. Anka, salondan çıkmadan evvel başını omzunun üzerinden geriye çevirerek Süleyman ve Ozan'a baktı. Ozan donuk bir tavırla elindeki telefonu tutarken Süleyman yerinden kalkarak Ozan'ın yanına oturmuştu. Bir eliyle Ozan'ın omzunu hafifçe sıkmış sonra sırtını sıvazlamıştı.

Anka gözlerini devirerek salondan çıktı. Onun adımlarını takip eden Alin'e yan bir bakış attı ve ağzının içinde söylenircesine konuştu.

"Süleyman abi Chucky'sini bulmuş gibi görünüyor."

"Sen de fark ettin değil mi?" dedi Alin hevesle. Gözlerini iri iri açarak kardeşine baktı. "Bizi yetiştirirken de her zaman takdir ederdi ama bakışları daha farklıydı. Abi gibiydi hep... Ama Ozan'a daha farklı bakıyor."

"Baba gibi..." dedi Anka kesin bir ifadeyle. "Babamın bize baktığı gibi bakıyor."

"Sence Ozan'ı evlat edinir mi?" dedi Alin neşeli bir sesle.

"Ozan evlat edinilme yaşını epey geçmiş Alin!"

"Evlat edinilmenin yaşı mı olur?"

"Olmaz mı?" dedi Anka kaşlarını kaldırarak.

"Neden olsun? Beş yaşında da evlat, yirmi beş yaşında da... Ne fark eder?" dedi Alin umursamazca omuz silkerek.

"Sen de haklısın," dedi Anka mırıldanarak.

***

Anka, gece yarısı tek başına motorla yol alırken son birkaç saatte olanları zihninden geçiriyordu. Banu'nun içinde bulunduğu sandık İstanbul'a ulaşmıştı. Avcı'nın talimatlarıyla Banu, sandıktan çıkarılarak bir depoya götürülmüş ve bağlı halde bırakılmıştı. Ne Avcı ne de Alin, Anka'nın hesaplaşmasına müdahale etmişlerdi.

Derim gece yarısından bir saat önce, Jan'la birlikte evden çıkmıştı. Süleyman ve Avcı onlardan daha evvel evden ayrılmışlardı. Olan bitenle ilgili Avcı'yı Süleyman'ın önüne attıkları bir gerçekti fakat onun Süleyman'la başa çıkabileceğine emindiler.

Anka, Aşil'i Alin'e emanet ettikten sonra evden ayrılmıştı. Derim'in talimatı göz ardı edilmemişti ve kimse Anka'nın peşine takılmamıştı. Bu yalnızca ona ait olan bir zaman dilimiydi ve Derim bundan hoşnut olmasa da boyun eğmekten başka bir şey yapamamıştı.

Anka, Banu'nun olduğu konuma giderken Derim'in, o anda ne yaptığını bilemiyordu, fakat iyi şeyler yapmadığını bilecek kadar onu tanıdığına emindi.

Derim, o sıralarda gerçekten de iyi şeyler yapmıyordu. İstanbul'da bulunan diğer evinin bodrumuna inerken hiç kimseyi yanında istememişti. Jan, üst katta elinde bir viski kadehi ile muazzam boğaz manzarasını seyrederken Derim'in bulunduğu bodrumdan yükselen çığlıklar, evin içinde yankılanıyordu. Jan bu çığlıkları Derim'in de duyup duymadığından emin değildi.

Derim bodrumdan içeri girmeden evvel sakin tavırlarla cebindeki telefonu çıkarıp Bluetooth kulaklığını takmıştı. Kablosuz kulaklığı, kulağına yerleştirerek Jan'ın ne dinlediğini bilmediği bir müziği açmış ve adımını içeri atarak kapıyı arkasından kapamıştı.

Çığlıklar saatlerdir kesilmemişti. Jan sabaha kadar kesileceğinden de kuşkuluydu. Derim çoğu zaman gerçekten acımasız bir adam olabiliyordu; fakat bu kez kendi sınırlarını da zorladığı açıktı. Aşa-

ğıdaki adamların, oğluna saldırmayı göze almaları Derim'in affedebileceği bir şey değildi. Hırsını ve öfkesini sonuna kadar çıkaracaktı ve sabah bodrumdan çıkacak cesetlerin tanınmayacak hale geleceğinden emindi.

Jan, umursamazca omuz silkerek bakışlarını boğaz manzarasında gezdirdi tekrar. Neredeyse tüm dünyayı dolaşmış biri olarak bu manzaranın bir benzeri olmadığını rahatlıkla söyleyebilirdi. Tadını çıkarmak ister gibi oturduğu koltukta iyice kaykıldı ve hoşnut bir ifadeyle elindeki kadehi dudaklarına yaklaştırdı. Manzara insanı mest edecek kadar güzeldi.

***

Anka terk edilmiş sanayi bölgesindeki deponun önünde motoru durdurarak kaskını çıkardı ve ağır hareketlerle motordan inerek kaskı motorun üzerine bıraktı. Bedenini geriye çevirerek deponun büyük kapısına ilerledi ve yalnızca kendisinin geçebileceği kadar bir aralık bırakana kadar ağır kapıyı yana doğru kaydırdı. Kapıdan içeri girince yeniden kapıyı çekerek kapadı ve karanlığın içinde, ağır adımlarla kapının hizasındaki duvar boyu ilerleyerek nerede olduğundan emin olduğu şalteri kaldırdı.

Yüksek tavandan sarkan tozlu floresanlar, birkaç kez göz kırpar gibi yanıp söndükten sonra içerisi aydınlığa kavuştu. Büyük boş deponun ortasında Banu, elleri ve ayakları bir sandalyeye bağlanmış perişan bir halde oturuyordu. Ağzı, geniş bir bantla kapatılmıştı. Artık ışıldamayan sarı saçları yüzünün iki yanından dökülmüştü. İki gün boyunca küçücük bir sandıkta yaptığı zorlu yolculuk sonrası üstü başı pislik içindeydi ve saçları da bu pislikten nasibini almış görünüyordu.

Anka, ağır adımlarla ilerledi. Banu, kapının sesini duymuş ve bağlı olduğu yerde arkasında kalan kapıyı görebilmek için başını geriye çevirmeye çalışmıştı. Şimdi ise nefret dolu gözleri kendisine doğru yaklaşan Anka'nın üzerine kilitlenmiş halde, âdeta başı görünmez iplerle Anka'ya bağlanmışçasına onunla birlikte yavaşça önüne doğru hareket ediyordu.

Anka, Banu'nun birkaç metre çaprazında bulunan boş sandalyenin arka ayaklarını yerde sürüyerek kadının karşısına taşıdı ve sandalyeyi, ağır hareketlerle aralarında birkaç metre boşluk bırakacak şekilde karşısına yerleştirdi. Oturmadan evvel ileri adımladı ve Banu'nun ağzına yapıştırılmış olan bandı sertçe çekerek çıkardı. Hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve boş sandalyeye yerleşti. Sakince bacak bacak üstüne attı ve rahatça yerine yerleşerek kollarını göğsünde çaprazladı.

Banu'nun, nefret dolu ölümcül bakışları ona kilitlenmiş halde bakarken Anka'nın bakışları ifadesizdi.

"Kendini çok akıllı sanıyorsun, öyle değil mi?" dedi Banu hiddetli bir tonla. "Kendini bir bok sanıyorsun!"

Anka birkaç saniye boyunca ses çıkarmadan kadının yüzünü inceledi. Banu hırsla yere tükürdü. Yüzüne dökülen saçlarını başını sinirle sallayarak geriye atmaya çalıştı. Anka nihayet dudaklarını araladı ve sakin bir tonla karşılık verdi.

"Aslına bakarsan aynı şeyleri ben de senin için düşündüm."

"Sen o piçi doğurdun diye, Derim'i elinde tutabileceğini mi sanıyorsun?"

Anka sakince yerinden kalktı ve Banu'nun karşısına dikildi. Banu meydan okur gibi ona bakarken aniden elini kaldırdı ve tüm gücüyle kadının yüzüne tokat attı. Tokadın şiddetiyle Banu'nun başı yana savruldu ve bir an için oturduğu sandalyede sallandı. Anka aynı sakin tavırlarla tekrar yerine oturdu ve inanılmayacak kadar kendisine hâkim bir tonla karşılık verdi.

"Bir daha oğluma piç dersen, çok daha sert bir tepki alacaksın."

Banu yavaşça başını öne çevirdi. Öfke dolu bakışları karşısındakine dikildi. Yanağındaki derin kızıl izler o anda hissettiği sızıyı ortaya koyuyordu.

"Derim'i elinde tutamayacaksın!" dedi Banu, üzerine basarak. Dişlerinin arasından konuşuyordu. "Onu tanımıyorsun! Onu asla elinde tutamayacaksın! Sıkılacak senden! Sıkılacak ve kapının önüne koyacak."

"Sen onu çok iyi tanıyorsun yani?" dedi Anka alaycı bir ifadeyle.

"On yıl!" diye bağırdı Banu başını ileri çıkararak. Bağlı olduğu sandalyede onu tutan ipleri çekiştirdi. "On yılımı ona verdim ben! Benden daha iyi kimse tanıyamaz onu! Ona göre değilsin!"

"Sen ona göresin yani?" dedi Anka aynı alaycı ifadeyle.

"Ben onun için mükemmeldim! İstediği her şeyi yaptım! Yine yaparım!"

"İhaneti de o istedi senden, öyle mi?"

Banu bir an duraksayarak başını yeniden geri çekti ve nefretle Anka'ya baktı.

"Aklı başına gelsin istedim! Sen ve o çocuk ortadan kalktığında yanında ben olacaktım. Dönecektim ona."

Duyduklarıyla kendisine hâkim olamayan Anka'nın dudaklarından histerik bir gülüş çıktı. Başını inanamıyormuş gibi iki yana salladı ve çok daha dikkatli gözlerle karşısındaki kadına baktı.

"Sahiden döndüğünde seni kabul edeceğini düşünüyor muydun? Oğlunun ölümüne yol açacaksın ve o da seni kabul edecek? Sahiden buna inandın mı?"

"Benim onu ne kadar sevdiğimi anladığında hiçbir şeyin önemi kalmayacaktı. İsteseydi, ben de ona bir çocuk verirdim," dedi Banu, kendinden emin bir tavırla.

Anka kaşlarını çatarak dikkatle kadına baktı.

"Bunun şizofrence bir tavır olduğunun umarım farkındasındır," diye mırıldandı.

"Aşk bu!" diye haykırdı Banu. "Senin asla anlamayacağın bir şey! Sen onun için her şeyi göze alabilir misin? Ben her şeyi göze alırım. Onun için her şeyi yaparım!"

"Onu anlamak dışında," dedi Anka alçak bir sesle.

"Onu anlayan benim zaten!" diye bağırdı yine Banu. "Derim güç sever! Her zaman güçlü olmak ister! Acımasızdır! Sen ona ayak uydurabileceğini mi sanıyorsun."

Anka acıyan gözlerle Banu'ya bakarken başını iki yana salladı.

"Derim, yalnızca sıradan biri olmak istiyor," dedi yumuşak bir tonla. "Derim'in güç umurunda bile olmadı. O sadece sıradan biri olmak istiyor. Yaşadıkları güçlü olmasını gerektirdiği için güçlü

oldu. Sen Derim'i hiç tanımıyorsun. Hiç tanımadın. Neye ihtiyacı olduğunu hiçbir zaman anlamadın."

Banu başını arkaya savurarak yüksek sesli bir kahkaha attığında sesi deponun içinde yankılandı. Gülmeye devam ederken alayla Anka'ya baktı.

"Dediğim gibi hiçbir bok bilmiyorsun! Derim'i tanımayan sensin. Bu masallara mı inanıyorsun? Derim senin gibi zayıf biri değil! Senin gibi birini hayatında istemez bile."

"Nasıl biriyim ben?" diye sordu Anka alayla dudağını bükerek. Kollarını yine göğsünde çaprazlamış merakla Banu'ya bakıyordu.

Banu bakışlarını gerideki depo kapısına çevirmek istedi fakat oturduğu pozisyon buna çok imkân vermese de çenesiyle geriyi işaret etti.

"Dışarıda öyle değil mi? Sen benimle hesaplaş diye, sana izin verdi. Bana üstünlük taslayacaksın, kafandaki peri masalını bana anlatıp içini rahatlatacaksın değil mi?"

Anka ses çıkarmadan yalnızca kadına bakarken diğeri küçümseyen bir gülümsemeyle ona karşılık veriyordu.

"Yediğin dayaklardan sonra kendini korumayı öğrenmiş olman senin çaresiz, zavallı biri olduğunu değiştirmiyor. Beş yıl önceyi hatırlıyor musun? Seni nasıl dövdüğümü, o küvetin içinde nasıl boğduğumu? O piç yüzünden seni kabul etmiş görünebilir ama sen onun dengi değilsin... Seni kapının önüne..."

Banu sözlerini tamlayamadı. Karşısına dikilen Anka, bir öncekinden çok daha sert bir tokadı yüzüne yapıştırdığında tekrar oturduğu sandalyede sallandı.

"Sana, o kelimeyi kullanma demiştim!" dedi Anka başını aşağı eğerek. "Oğluma bir kez daha o sıfatı kullanırsan dilini keserim senin!"

Banu başını öne çevirip ölümcül gözlerle baktı Anka'ya. Anka yavaşça geriye doğru adım attı ve kalktığı sandalyeye tekrar oturdu. O ana kadar sabrettiği ve bundan sıkıldığını belirten bir yüz ifadesiyle dik dik Banu'ya baktı. Dirseklerini dizlerine dayayarak bedenini öne eğdi.

"Şimdi kulağını aç, beni iyi dinle kaltak!" dedi üzerine basarak. Banu'nun gözleri hayretle açıldı. Anka'nın ses tonu öylesine değiş-

mişti ki bakışları kısılarak karşısındaki buz gibi gözlere baktı. Anka aynı buz gibi sesle devam etti. "Bir bok bilmediğin ortada. Çünkü kendini gözünde öylesine büyütüyorsun ki aslında bir böcek kadar öneminin olmadığını görmek istemiyorsun. Kendini mükemmel sanıyorsun, öyle mi?" dedi alaycı bir tavırla dudak bükerek. "Mükemmel olduğuna inanan insan aslında aptalın tekidir," dedi üzerine basarak. "Ben mesela, mükemmel olmadığımı çok iyi biliyorum. Derim bana baktığında onun zıttı biri olduğumu düşünüyor. Acımasız olmayan, kin gütmeyen, sevgi dolu biri... Oysa yanılıyor. Ben kusurları olan biriyim. Sevdiklerime zarar verildiğinde ondan bile daha acımasız olabilirim. Onunla benim aramdaki tek fark, ben sorumlu kişiden bunun acısını çıkarırım. Ben Derim'in gözü karalığından farklı olarak kontrollü biriyim. Hedefim şaşmaz!"

Anka'nın sözlerini karışık bir yüz ifadesiyle dinleyen Banu öylece ona bakıyordu. Söylenenleri anlamadığı belliydi. Anka hayıflanırcasına alayla gülümsedi.

"Bu konuştuklarımız yalnızca senin ve benim aramda kalacak ve sonra sonsuzluğa karışacak. Ne acı değil mi?" diye sorduğunda Banu anlamayan bakışlarla ona bakmaya devam ediyordu.

"Seni ben öldüreceğim, Banu," diye devam etti Anka sakin bir sesle. Banu ona kuşkuyla bakarken usulca başını salladı tasdiklercesine. "Derim olmayacak bunu yapan. Burada yalnızız. Sana şimdi söyleyeceklerimi yalnızca sen bileceksin ve öldüğünde bu konuştuklarımız da seninle birlikte yok olacak."

Banu'nun dudaklarından alaycı bir gülüş fırladı. Küçümseyen bakışlarını karşısındakine dikti.

"Sen beni öldüremezsin."

"Gördün mü?" dedi Anka. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Bana baktığında aciz, kendini koruyamayacak biri olduğumu düşünüyorsun. Oysa yanılıyorsun. Geçmişte canımı yakman, ben izin verdiğim içindi. Senin kalibrendeki kimse bana, ben istemedikçe dokunamaz. O zaman bu gerektiği için buna izin verdim ve sen kendini çok güçlü hissettin, öyle değil mi? Birileri tutarken birisini dövmek insanı güçlü hissettirmez oysa. Mesela ben..." dedi Anka ve eliyle karşısındaki kadını işaret ederek devam etti. "... seni çözmeden döveceğim. Bu beni güçlü yapmaz. Ama seni çözüp '*Hadi dövü-*

şelim' demek hiç içimden gelmiyor. Çok sıkıcı..." Dudağının ucunu kıvırdı sıkıntıyla. "Sana hiçbir şey ispatlamak zorunda değilim ki. Bunu neden yapayım? Oğluma düzenlediğin saldırının acısını senden çıkaracağım ve bunu sen bağlıyken, seni döverek yapacağım. Bu gece bu depodan cesedin çıkacak... Sonra cesedini bir ormana gömeceğim ve kimse bulamayacak. Seni arayan dahi olmayacak. Yokluğun kimsenin umurumda olmayacak."

"Bunu yapamazsın!" dedi Banu, başını iki yana sallayarak. Bakışlarında Anka'ya inanmadığını belirten itiraz dolu bir ifade vardı.

"Öyle bir yapacağım ki sen bile inanamayacaksın! Sana dediğim gibi ben kusurları olan biriyim ve af duygusunu içimde çok çabuk yok edebiliyorum. Senin affın yok, Banu. Seni bağlı halde döverken güçlü biri olmayacağım. Oğlumun intikamını alacağım ve bunu hiçbir zaman unutmayacağım. Güçlü olmak umurumda bile değil."

Anka yavaşça doğrularak arkasına yaslandı. Dingin bir yüzle karşısındaki kadına baktı. Banu'nun gözleri hızla kırpışıyor yerinde huzursuzca kıpırdıyordu.

"Aslında seni Derim öldürecekti. Buna izin vermedim. Neden biliyor musun?" diye sordu Anka sakince.

"Derim beni öldürmez! Belki siniri geçene kadar beni yine sürgüne gönderirdi ama beni öldürmez!"

"Derim'in seni öldürmesine izin vermedim çünkü senin gibi bir pislik yüzünden vicdan azabı çekmesini istemedim... Her şeyi bildiğini sanıyorsun ama aslında hiçbir halt bilmiyorsun. Etrafındaki insanları hiç tanımıyorsun, Banu," dedi Anka sahte bir üzüntüyle. "Ya da aslında tanıyorsun ama işine gelmediği için kendi kafanda yarattığın şekillere sokuyorsun onları. Derim'in seni öldürmeyeceğine inansan Grenkov'a kaçmazdın. Derim sana hiç umut vermediğinde bunu kabullenebilirdin ama yine işine gelmedi." Birkaç saniye sözlerine es veren Anka, tekrar devam etti. "Aslında Derim'i sevdiğini sanman da hayal ürünü. Sen Derim'in kendisini hiç sevmedin, onun gücünü sevdin. Ona sahip olursan gücüne sahip olacağını ve dünyanın en güçlü kadını olacağını düşündün. Egon o kadar yüksek ki senin bir başkasını karşılıksız sevebileceğine ben inanmıyorum. Aslında sen de biliyorsun bunu."

Banu yüzünü buruşturarak başını hızla iki yana salladı. "Onu seviyorum ben!" diye bağırdı.

"Onun gücünü seviyorsun sen," dedi Anka sakince. "Herkes karşında diz çöksün istiyorsun. Derim'in adamları da senin önünde diz çöksün istiyorsun."

"Hepsi beş para etmez pislikler!" diye haykırdı Banu. "Ben her zaman onlardan daha akıllıydım."

Anka, çıldırmış halde bağıran Banu'nun yüzüne sakince baktı ve üzerine basarak karşılık verdi.

"Onlar Derim'in ailesi... Derim için hepsi de çok değerli."

"Hepsi asalak onların!" diye bağırdı Banu. Histerik bir kahkaha attı. "Hepsinin ailesi kıçlarına tekmeyi basınca Derim'e sığınan asalaklar."

"Senin gibi?"

Banu şeytani bir gülümsemeyle Anka'ya baktı. "Asla benim gibi olmadılar!"

Anka tek kaşını kaldırıp sorarcasına ona baktığında Banu, büyük bir keyifle devam etti. "Ailemi terk eden bendim! O ezik kadından nefret ediyordum. O sarhoş adamdan da nefret ediyordum. Sıradan zavallılardı. Sıradan hayatlarından memnun sıradan zavallılar! İstediğim hiçbir şeyi bana veremeyecek olan sıradan ezikler! Onları hayatımda istemediğim için ayrıldım evden. İkisi de zavallıydı." Alay dolu bir kahkaha attı. "Derim beni bir sokak arasında bulduğunda babamdan dayak yediğimi söyledim ona. İnandı bana," dedi Banu, kendi kendini takdir ettiğini belli eden bir üstünlük tonu vardı sesinde. "Oysa sevgilimin parasını çalıp zevkle harcamıştım ama beni buldu ve dövdü. Çaldığım para onun da hayatına mal oldu," dedi kıkırdayarak. "Sattığı uyuşturucuların parasıydı."

Bakışları şimdi hastalıklı bir ifadeye bürünerek sanki uzaklara dalmışçasına konuşmaya devam etti.

"Onu gördüğümde gücünü hissetmiştim... Öylesine kudretliydi ki beni yalnızca onun taşıyabileceğini biliyordum. İstediğim her şeye sahipti." Başını hızla öne çevirip Anka'ya baktı bilmişçesine. "Onun hakkında yanılmamıştım. Çok güçlüydü. Senelerce beni görmesi için sabrettim," dedi üzerine basarak. Gözlerinde kin dolu bakışlarla baktı. "Onu sevdim! Tek yapacağı şey beni kadını yap-

maktı..." Nefret dolu bir tonla devam etti. "Ama o ne yaptı? Tek gecelik tahışelerle birlikte olup beni görmezden geldi. Sonra da seni soktu hayatımıza! Senin yüzünden beni üç yıl uzakta tuttu. Bana sanki diğerlerinden bir farkım yokmuş gibi davrandı!" İnanamıyormuş gibi buz mavisi gözlerini ardına kadar açtı. "Beni!" dedi üzerine basarak. "Diğer adamlarıyla bir tuttu."

"Öyleydin," dedi Anka sakin bir tonla.

"Asla!" diye haykırdı Banu. "Ben onlardan daha üstündüm! Onlar gibi emir kulu değildim!"

"Onlar emir kulu değil," dedi Anka başını iki yana sallayarak. Sesindeki yumuşamaya engel olamamıştı. "Onlar Derim'in ailesi. Derim'in onları koruduğu gibi onlar da Derim'i koruyorlar."

"Hah!" dedi Banu tükürür gibi. "Derim'in ailesi ben olacaktım! İstediği çocuksa ben de doğururdum birkaç piç! Hiçbir zaman istemedi ki! Böyle bir isteği hiçbir zaman olmadı."

"Senden istememiştir kesinlikle," dedi Anka alayla.

Banu hırsla bağırarak karşılık verdi. "Ayak altında dolaşan piçleri kim ister ki?" Aniden yüzü değişti. "Bak!" dedi gözlerinde şeytani bir alayla. "Senin yaptığın piç, onun başına neler açtı!"

Anka başını usul usul sallayarak ayağa kalktı. Banu duraksarken temkinli gözlerle onu izliyordu.

"Biliyor musun?" dedi Anka sakin bir tonla. "Seninle daha fazla bu sohbeti sürdürmemeye karar verdim. Hastalıklı bir kafan var ve seninle konuşulacak her şey çok anlamsız, boşa vakit kaybı. Bence artık işimize bakalım."

Banu'nun önüne geldiğinde aniden sert bir yumruğu kadının çenesine indirdi.

"Sana, oğlum için kullandığın sıfatlara dikkat et demiştim!"

Banu, ağzına dolan kanı yere tükürdü ve başını Anka'ya çevirdi.

"Beni öldüremezsin!" dedi kendinden emin, alaycı bir tonla.

Anka alayla kıkırdadı. O an, en az Banu kadar hastalıklı bakıyordu gözleri.

"Ölmekten bile beter edeceğim seni..."

Sabah olduğunda oğlunun yanına sakinleşmiş olarak döneceğinden emindi... Her zamanki gibi...

***

Anka, sabaha karşı motoru büyük, demir kapılardan içeri sokarak ilerledi ve evin önünde motoru susturdu. Şafak sökmek üzereydi ve henüz aydınlanmamış hava nedeniyle bahçenin aydınlatmaları etrafta parlıyordu.

Motorun üzerinden inerken birkaç metre ileride Derim'in, minibüsün önünde Jan ve Marcel'le konuştuğunu gördü. Onların da eve yeni vardıkları belliydi.

Derim, motorun sesini duyduğunda başını çevirerek genç kadına baktı. Konuşmanın bitmiş olduğunu işaret eder bir şekilde elini salladı ve bedenini motora doğru çevirerek ağır adımlarla ilerledi.

Anka, başındaki kaskı çıkararak motorun üzerine bıraktı ve bir an genç adamla göz göze geldi. Bakışları hızla Derim'in üzerinde dolaştı. Genç adamın evden çıkarken üzerinde olan giysiler değişmişti. Gözleri yorgun bir şekilde kendisine bakarken yine de onun kendisinden daha iyi göründüğünü düşündü. Uzun ve iç karartıcı bir gecenin ardından kendisini, o an çok berbat hissediyordu fakat buna rağmen hissettiği iç rahatlığı bu berbatlığı bastırıyordu.

"Günaydın mon Phénix," dedi Derim yumuşak bir sesle.

Anka'nın karşısında dikilirken araştıran bakışları hiçbir şeyi kaçırmak istemez gibi dikkatle genç kadına bakıyordu.

"Günaydın," dedi Anka, yorgun fakat yumuşak bir tonla.

İkisi de başka bir şey demeden öylece birbirlerine bakmaya devam ettiler. Bakışları bir an birbirinin gözlerinden ayrılmamıştı. Derim öylesine yoğun ve derin bakıyordu ki Anka, nedensizce kalp atışlarının hızlandığını hissediyordu. Nihayet Derim, elini ona doğru uzatarak alçak bir tonla, "Oğlumuzla uyuyalım mı biraz?" diye sordu, âdeta şefkatli bir tonla.

Anka karşılık vermeden yalnızca başını salladı. Derim kolunu uzatarak genç kadının belini kavradı. Bedenlerini evin kapısına çevirdiğinde Anka da kolunu genç adamın beline sarmış, başını omzuna yaslamıştı. Yorgun adımlarla ileri yürürken ikisi de başka bir şey söylemedi. Derim başını eğip dudaklarını Anka'nın saçlarına bastırdı.

Evin kapısından içeri girerken alçak sesle sarf ettiği kelimeler, mırıltılı bir tonla dudaklarından dökülmüştü.

"Seni çok seviyorum, mon Phénix."

3. Bölüm

"Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?"

İbo'nun ses tonundaki sertlik, aslında böyle düşünmediğini belli ediyordu ancak söyleyecek daha makul bir şey bulamamış gibiydi. Hiddetle devam etti.

"Yalnızca bir kez olacak demiştiniz! Böyle bir şey bir daha mümkün değil!"

"İbrahim..." dedi Mehmet Aydar olabildiğince sakin bir tonla. "Başka çare olsa bunu biz de istemezdik fakat içinde bulunduğumuz hassas durum bizi buna mecbur bırakıyor. Başka çaremiz yok."

İbo sıkıntıyla boynunu gererken bakışlarını çabucak etrafta dolaştırdı. Avcı'nın o sabah kapısına dikilip, özel bir konuşma yapacaklarını söyleyerek onu sürükleyip getirdiği yer, Mehmet Aydar'ın İstanbul'daki eviydi. Boğaza bakan salonun kapıları özel bir konuşma yapacaklarını belirtir şekilde kapatılmıştı. Bu süre içerisinde yalnızca başta, bir kez içecek servisi yapılmıştı ve sonrasında kapılar bir daha açılmamıştı. İbo, Başkan'ın özellikle içeri girilmemesi konusunda çalışanlara talimat verdiğini tahmin ediyordu. Haksız da sayılmazdı. Bu konuşmanın kimse tarafından duyulmaması gerekiyordu.

"Kabul etmez!" dedi İbo, başını iki yana sallayarak.

Kısaca hal hatır sorulmasının ardından, durumu ona Avcı anlatmıştı ve o ana kadar Mehmet Aydar sesini çıkarmayıp dikkatle İbo'yu izlemişti. Avcı'nın sözleri bittiği anda İbo'nun verdiği tepkiyi yumuşatmaya çalıştı yalnızca.

"Sen de bizi desteklersen ikna edebiliriz," diye üsteledi Mehmet Aydar.

"Feriştahı gelse ikna olmaz!" dedi İbo sert bir tonla. "Yahu, adamı siz de tanıyorsunuz. Karısını tehlikeye atacak adam mı? Daha geçen

ay, grip olan karısını hastaneye götürdüklerinde hastanenin altını üstüne getirdi. Ne çeşit bir manyak olduğunu siz de biliyorsunuz!"

Mehmet Aydar'ın yüzünde beliren mimik duyduklarının hayretini gösteriyordu. Gözlerini hızla kırpıştırıp tasvip etmez bir şekilde mırıldandı.

"Abartmıyor mu biraz?"

"Bunu ona söylersiniz!" dedi İbo ters ters. "Benim başıma sarmayın o manyağı!"

"Ama karısı isterse o da mecbur kalır, öyle değil mi? Karısını kırmıyor. Bence karısı bu işi mutlaka yapmak ister."

İbo hızla başını ileri çıkarıp göz dağı verir gibi çabucak konuştu. "Karısına bir şey demeyecek zaten. Bu işi ona götürdüğümüz ve karısını heveslendirdiğimiz için önce bana, sonra size dalacak!"

"Ben demiştim..." diye mırıldandı Avcı, bakışlarını yere eğerek. "O herif çok başımızı ağrıtır."

"Başka çaremiz olsa onu denerdik!" dedi Mehmet Aydar, azarlar bir tonla. "Bu iş çok büyük. Hata kabul etmez. Yetkin birine ihtiyacımız var ve o kişi de o genç hanımdan başkası değil. Her şeye rağmen çok şanslıyız ki, dünyanın bir numaralı Hacker'i bizden biri ve bunu bizim dışımızda kimse bilmiyor. Kocasını da aşacak bir yol bulmak zorundayız."

Başını hızla İbo'ya çevirdi. "Çare yok İbrahim. O genç adamı ara, görüşme iste. Vaktimiz yok. Bu hafta bu işi halletmek zorundayız. İlk etap tehlikeli bile değil. Bunun üstesinden gelebiliriz. En azından şu partiye katılsınlar, ortamı gözlemlesinler. Daha sonraki operasyon için herkes çok dikkatli çalışmak zorunda ve tam bir ekip çalışması olması gerekiyor. Mecburen durumu Derim ve diğerlerine de anlatmak zorunda kalacağız. Derim teknik ekip kurar kurmaz operasyona girmek istiyor. Yıl sonuna kadar bekleyemeyiz. Vakit dar. Bu süreçte herkes birbiriyle tanışmak ve birbirine güvenmek zorunda kalacak. O operasyonda tek bir hata lüksümüz yok. O genç hanıma ihtiyacımız var ve kocasını da bir şekilde ikna etmemiz gerekiyor."

İbo yüzünü buruşturdu ve tatsız bir sesle "Kulaklarımı sikecek yine," dedi söylenir gibi.

"Senin de ondan aşağı kalır yanın yok," dedi Mehmet Aydar alaycı bir tonla. Tasvip etmez gibi İbo'ya bakıyordu ancak ciddi olmadığı yüz ifadesinden belliydi. Hayatının çoğu, erkeklerin hâkim olduğu ortamlarda geçmiş olan adam, küfre ziyadesiyle aşinaydı.

İbo savunma dolu bir tonla çabucak karşılık verdi. "Adam virüs gibi düşündüğüm anda bile küfretmeye başlıyorum."

Mehmet Aydar alçak sesle keyifli bir tonla güldü. "Eğlenceli bir adam olduğunu kesinlikle inkar etmiyorum."

"Ne yapıyoruz şimdi?" diye sordu Avcı, gözleri ikisi arasında hızla mekik dokurken.

"İbo, bugün için görüşme saati alacak. Vaktimiz kısıtlı, daha fazla erteleyemeyiz. Ya buraya gelecek ya da geçen sefer ki gibi biz kendisini evinde ziyaret edeceğiz. Görüşme sonrası kesinlikle bir sonuca varmak zorundayız. En geç yarın Derim ve diğerleriyle hep birlikte görüşmemiz ve durumu onlara aktarmamız gerekiyor. Planlamalar bunun üzerinden yapılacak."

İbo çaresizce ellerini yüzüne kapadı ve dirseklerini dizlerine dayayarak homurdandı.

"Uğraş dur şimdi çenesiyle," diye sızlandı.

Mehmet Aydar alayla gülümserken Avcı, acıyan gözlerle bakıyordu İbo'ya.

***

"Senin belanı sikerim İbo!" diye bağırdı Karan, salonun ortasında.

Otomatik bir refleksle telaşlı bakışları hızla evin içinde dolaştı. Sarya'nın yanında diline hâkim olsa da arada ağzından tatsız kelimeler kaçırdığı bir gerçekti. Ne zaman kendisine hâkim olamasa gözleri hızla etrafta Sarya'yı arıyordu. Üzerine yapışmış olan refleks, bu kez gereksizdi çünkü Sarya okuldaydı ve yarım saat evvel eve gelen İbo'nun, aracı olarak ilettiği görüşme talebi, Karan'ın kontrolsüzce küfretmeye başlamasına neden olmuştu.

Sina oturduğu kanepede durgun gözlerle Karan'ın çıldırmış ifadesine baktı. Karşısında oturan İbo da sakin sayılırdı fakat Karan,

sinirle ayağa fırlamış ve şimdi salonun içinde öfkeli adımlarla volta atmaya başlamıştı.

"O çük kafalının karım hakkında herhangi bir şey bilmesini istemiyorum. Beş yıl önce de bunu istememiştim, bir kadının hayatı söz konusu dediniz sesimi çıkarmadım. Şimdi gelmiş bana, karımın o göt herifle birlikte çalışması lazım diyorsun. Siktir git İbo! Duydun mu beni! Siktir git! Yoksa topunuzu üst üste koyar, sikerim hepinizi!"

İbo gözlerini devirerek uzun, sesli bir soluk koyuverdi. Yardım dilenen gözlerini Sina'ya çevirdiğinde, genç kadının "*Sakin ol*" dercesine gözlerini yumarak belli belirsiz başını salladığını gördü. Sina, Karan'ın ilk anlık öfke krizinin dinmesini sabırla bekliyordu.

"Olayların seyrinin değiştiğini, İbo daha önce anlattı ya Karan," dedi tıpkı bir çocukla konuşuyormuş gibi sakin bir tonla.

Karan hızla bedenini karısına çevirdi. "O götün değiştiğine inanmamı mı bekliyorsunuz? O herif, şeytana pabucunu ters giydirecek bir adam. Hakkında bir şey bilmediğimi mi sanıyorsun? O herifin yakınına yaklaşmanı istemiyorum!"

Sina kaşlarını çatarak sorgularcasına kocasına baktı. Karan'ın gözlerinde âdeta şimşekler çakıyordu.

"Adam hakkında araştırma yaptım deme bana!?"

"Beş yıl önce yapmıştım tabii. Ne yani? Ne idüğü belirsiz bir yılanın yuvasına sen çomak sokacaksın, başımıza bela olur mu olmaz mı, bilmeden mi yaşayacağız?"

Bu kez Sina usançla gözlerini devirdi. "Bulduklarının kısıtlıdır. Benim de bunu düşünmediğimi sanmıyorsun herhalde. Adam hakkında elle tutulur bir şey bulmak zor zaten."

"Öğreneceğimi öğrendim ben!" dedi Karan kestirip atarcasına. Elini boşlukta sinirle salladı. "Adam tehlikeli! Dans ettiği herifler de ondan aşağı kalır değil! Senin bu işlere bulaşmanı istemiyorum."

"Devlet arkanızda olacak," diyen İbo çabucak araya girdi.

"Kimsenin benim arkamda olmasını istemiyorum!" diye bağırdı Karan. "Ben karımı koruyamıyor muyum? İhtiyacımız mı var? Hepsini sikimde sallarım ben!"

İbo tekrar bıkkınlıkla soludu. Bakışlarını yine Sina'ya çevirdi ve usanmış bir tonla konuştu.

"Ben durumu anlattım size. Ya Başkan'ın evinde ya da isterseniz burada görüşmek istiyorlar. Ayrıntıları size aktaracaklar. Kabul edip etmemek size kalmış. Elçiye zeval olmazmış, benden bu kadar."

"Senin elçiliğini sikeyim İbo!" dedi Karan hışımla. "Bir sikim iş yaptığın yok, anca bela getir başımıza."

"Sikin kurusun!" dedi İbo, dik dik Karan'a bakarak. "Bıktım ulan senin sikinden de sikmenden de. Kurusun da hepimiz rahatlayalım inşallah."

"Sen benim sikime kurban ol!" dedi Karan hırlar gibi.

"Yeter!" diyen ses, sinirle ellerini dizlerine vurarak bağıran Sina'dan çıktı. İki adama da delici gözlerle baktı. "Yeter artık!" dedi tekrar hışımla. Azarlayan bakışlarını Karan'a çevirdi.

"Sarya evde yok diye iyice zıvanadan çıktın sen! Birazdan okuldan gelecek, o diline hâkim olmazsan yatarsın tek başına bu gece!"

Karan, hızla gözlerini kırpıştırarak karısına baktı ve temkinli adımlarla genç kadının oturduğu kanepeye yaklaştı. Ses tonu aniden düşmüş, yumuşak denecek kadar alçalmıştı.

"Ama Sarya'nın yanında dilimi hep tutuyorum ya, bebeğim. Kızıma kötü örnek olduğumu söyleme şimdi."

Yavaşça Sina'nın yanına oturup bedenini karısına çevirdiğinde beklenti dolu bakışlarını, kendisine azarlayarak bakan yeşil gözlere dikti. Sina birkaç saniye boyunca dikkatle kocasının yüzünü inceledi. Nihayet elini yukarı kaldırdı ve işaret parmağını salladı.

"Önce sakin olacaksın. Her zaman yaptığımız gibi bunu da birlikte değerlendireceğiz. Hemen kestirip atmak yok."

"Al işte!" dedi Karan, oturduğu yerde kıçına bir şey batmış gibi aniden sıçrayarak. "Bunu yapmayı istiyorsun!" dedi suçlayan bir sesle.

Nefret dolu bakışlarını, suçlusu oymuş gibi hızla İbo'ya çevirdi ve öldürücü bir bakış attı. Ardından tekrar yanındaki kadına döndü. Yüzünde ihanete uğramış bir ifade vardı.

"Sıkıldın!" dedi alıngan bir tonla. "Sıkıldın, değil mi bu hayattan? Heyecan yok, meydan okuma yok. Sıkıcı geliyor hayatımız?"

Sina'nın yüzünde istemsiz bir gülümseme belirdi. Elini kaldırarak avucunu Karan'ın yanağına bastırdı. Sevgi dolu bir tonla karşılık verdi.

"Saçmalıyorsun, değil mi? Seninle hayatımızın sıkıcı olduğunu düşünürsem taş olurum... Hayatımın en heyecanlı, en müthiş yedi senesini seninle yaşadım ve hâlâ yaşamaya devam ediyorum. Sıkılmadığımı sen de biliyorsun."

"O zaman neden bunu kabul ediyoruz?" dedi Karan sızlanır bir tonla. Suratı asılmış, tedirgin bakışları karısının gözlerine kilitlenmişti.

"Çünkü iyi bir şeyler yapmak istiyorum, kocam..." dedi Sina yumuşak bir tonla.

Karan, duyduğu kelimeyle mest olmuş gibi gözlerini yumdu ve burnundan kesik bir soluk çekti içine. Hayatı boyunca duymaktan bıkmayacağı tek kelime "*Kocam*" kelimesiydi. Bu, kendisinin Sina'ya, Sina'nın da ona ait olduğunu belli eden en güçlü kelime idi. Gözlerini aralayarak tasvip etmez gibi baktı karısına.

"Şunu yapma diyorum. Hele o tonda söyleme şunu."

Sina yaramaz bir kız çocuğu gibi kıkırdadı ve hafifçe yerinde kıpırdanarak kocasına sokuldu. Kanepenin üzerine çektiği dizi, Karan'ın bacağına yaslandı. Anlayış bekleyen bakışları, kocasının yüzüne sabitlenirken rica eder gibi hafifçe gülümsedi.

"Çocuklarımıza iyi bir şeyler bırakmak istiyorum..."

"Zaten bırakıyorsun... Sen müthiş bir annesin ve onlar da biliyorlar bunu."

"Ama yaşadıkları ülkede, onlar gibi her çocuğun da güvende olmasını istiyorum. Söz konusu sadece bizim çocuklarımız değil ki bu ülkenin tüm çocukları dâhil buna. Eğer benim yapabileceğim bir şey varsa bunu yapmak istiyorum. Çorbada benim de azıcık tuzum olsun istiyorum. Bunu bizim ve bu ülkenin tüm çocukları için yapmak istiyorum."

"İstersen birkaç çocuk daha evlat edinebiliriz," dedi Karan atılarak. "İstersen annesiz babasız tüm çocukları evlat edinebiliriz. Bence biz, birlikte iyi iş çıkarıyoruz, bunu da yapabiliriz."

Sina yeniden kıkırdadı. Karan'ın pes etmeden önce elinden geldiğince direneceğini biliyordu.

"Bebek özledin, değil mi?" dedi yumuşak bir tonla. "Sarya büyüdü, yeniden bebek istiyorsun evin içinde."

Karan kirpiklerini kırpıştırarak gözlerini kaçırdı. Sina başını ileri uzatarak kocasının yanağına sıcak bir öpücük kondurdu. Geçmişe nazaran bu konuları böylesine rahatlıkla konuşabileceklerini bir zamanlar ummazdı ama artık her şeyi şeffaflıkla konuşabilmelerine sonsuz minnet duyuyordu.

"Önümüzdeki sene alacağımıza karar vermiştik. Bu fikri Sarya'nın da kabul etmesi gerekiyordu biliyorsun. Abla olmak istediğini daha yeni söyledi."

"Çünkü benim kızım çok akıllı ve iyi bir abla olacağını biliyor da o yüzden," dedi Karan, aceleyle karşılık vererek.

Sina gözlerini kısarak kocasına baktı ve ses tonunda sorgulayıcı bir tınıyla, "Sen Sarya'nın aklına koyuyor olabilir misin bunu acaba?" diye sordu.

"Kim demiş?" dedi Karan şiddetle itiraz ederek. Gözleri ardına kadar açılmış, âdeta büyük bir iftiraya uğramış gibi hayretle bakıyordu karısına. "Bu tamamen onun fikri!"

Sina *'Tabii tabii'* der gibi başını salladı ancak daha fazla üstelemedi. Bu fikir Karan'ın ya da Sarya'nın olsun onun için fark etmiyordu. Evin içinde yeni bir bebeğin varlığı hepsi için de güzel bir fikirdi. Konuyu daha sonra konuşmak istediğini belirten bir jestle elini boşlukta salladı.

"Bunu daha sonra baş başa Sarya ile tekrar konuşacağız. Şimdi yeniden asıl konumuza dönelim."

"Asıl konumuz yok!" dedi Karan hiddetle. "Benim istemediğim, senin de üstüne atlamak istediğin bir saçmalık var. O herife yardım etmeni istemiyorum."

"Ona yardım etmeyeceğim, Karan," dedi Sina üzerine basarak. "Ülkeme yardım edeceğim. Onunla anlaşma yapmıyorum, Başkan'la anlaşma yapıyorum."

Karan sıkıntılı ve bıkkın, derin bir soluğu dudaklarının arasından sesli bir şekilde dışarı koyuverdi. İşaret parmağını tehdit eder gibi sallarken "Bir an dahi yanından ayrılmam. Ne yapacaksan senin yarım metre uzağında olmayacağım o zaman, aksi halde sikseler kabul etmem," dedi.

Sina, adamın başını döndürecek parlaklıkta bir gülümsemeyle ona bakarken kafasını salladı.

"Biz ayrılmaz bir takımız. Senden asla ayrılmam," dedi Karan'ı mest edecek doğru kelimelerle, tereddütsüz karşılık vererek.

Karan'ın gözlerinin içinde beliren, duyduklarından duyduğu hazzı gösteren ışıltı Sina'nın kısa, alçak sesli bir kahkaha atarak kollarını adamın boynuna sarmasına neden oldu.

"İtim benim," dedi sevecen bir tonla. "Güzel itim benim."

Karan'ın lügatında, hakaret olmadığına inandığı en sevdiği hitaptı bu. Kollarını karısının beline sararak sıkıca sarıldı genç kadına. Başını, İbo'dan tarafa çevirerek tatsız bakışlarını adama dikti.

"Bu kez evime gelmelerini istemiyorum. Çocuğumuz var bizim. Alengirli işleri çocuğumuzun olduğu evde konuşacak değiliz. Biz Başkan'ın evine gideriz. Sarya'yı uyuttuktan sonra akşam geç vakit, onlara da uyarsa on gibi orada oluruz."

İbo omuz silkerek karşılık verdi. "Uyar sanırım. Bugün mutlaka sonuca bağlamak istiyorlar."

Sina, kocasının kollarından geriye çekilirken "Hülya'ya haber vereyim de Sarya bu gece onlarda kalsın," dedi alçak sesle.

"Hayır!" dedi Karan itiraz ederek. "Ben Fatma ablayı ararım, gece burada kalmasını rica ederim şimdi. Benim kızım kimsenin evinde kalamaz! Kendi yatağında yatacak."

"Karan..." dedi Sina, tasvip etmez bakışlarını kocasına dikerek. "Karşı dairede, abinin evinde kalacak!" diyerek kelimelerin üzerine basarak devam etti.

Karan huysuz bir tavırla omuzlarını silkti. "Kızım konforunu niye bozsun? Umurumda bile değil! Odasında yatacak!"

"Manyak bu, manyak!" dedi İbo araya girerek. Bakışları Sina'nın üzerinde olsa da eliyle küçümsercesine Karan'ı işaret ediyordu. "Ruh hastası, psikopat! İber'e de yaptı bunu. Rezil etti çocuğu."

"Çocuklarımın konforunu düşünmem kabahat mi oluyor?" diyen Karan, öfkeli gözlerle İbo'ya baktı. Tıpkı bir horoz gibi diklenerek başını tehdit edercesine İbo'ya uzatmıştı.

"Lan, çocuk kampta diğer arkadaşlarıyla birlikte kalacaktı herkesin yaptığı gibi. Özel oda tutmak ne? Sadrazamın sol taşağı değil yani, diğerlerinden farkı mı vardı?"

"Sana ne?" dedi Karan hiddetle. "Çocuklarımın rahatını düşünmemden sana ne? Sadrazamın hem sağ hem sol taşağı benim oğlum! Sana ne?"

İbo aniden ayağa kalktı ve bıkkınlık dolu bir soluk çıkardı. "Yok ya, ben bununla tartışmaktan bıktım artık. Ne bok yiyorsan ye!" dedi söylenir gibi. Acıyan gözlerini Sina'ya çevirdi ve başını iki yana salladı. "Sana da Allah sabır versin bununla. Çekilecek çile değil."

"Hee, bir zamanlar; ohh ben kurtuldum sizden, artık sizinle uğraşacak adam buldunuz diyordun bize. N'oldu?"

"Sizden kurtuldum da başıma daha manyağını sardığınızı nereden bileydim? Senelerdir tüketti beni bu manyak."

"Kocama laf sokma, canımı sıkma benim İbo! Vallahi, Selin'e gazı veririm!"

İbo ters ters Sina'ya baktı. "Selin'e ne gazı vereceksin lan? Benim karım sizin gibi ayarsız mı? Valla verdiğim bir sadaka karşı gelmiş de Allah karşıma aklı başında kadın çıkarmış. Yoksa Allah muhafaza sizin gibi birileri karşıma çıksaymış, vay halime!"

"Bu kadar hızlı satış görmedim!" dedi Sina, hayal kırıklığı dolu bakışlarını yardım dilenir gibi kocasına çevirdi. "Duydun mu? Anında sattı bizi."

"Ben sana diyorum" dedi Karan bulduğu fırsatı kaçırmayarak. "Bu İbo'dan bi' sikim olmaz."

"Siktir git lan!" dedi İbo umursamayarak. "Senden bi' sikim olmazdı da dua et, karşına şu kız çıktı da adam oldun."

Karan duyduklarıyla öfkelenmek yerine yüzünde görülmeye değer bir gülümsemeyle karısına baktı, avucunu şefkatle Sina'nın yanağına bastırdı.

"Hayatımın en şanslı günüydü."

"Benim de..." diye şakıdı Sina gülümseyerek. Şımarık bir kız çocuğu gibi yerinde hafifçe zıplamıştı. İbo ikisinin sırnaşıklığına yüzünü buruşturarak baktı ve ileri adımlarken tembihler gibi "Başkan'ın yanında şu sırnaşıklığı yapmayın, ciddi olun bari. Kaç yıl

olmuş, hâlâ ergen gibi davranıyorsunuz. Çocuklarınız var, az örnek olun onlara," dedi söylenerek.

"Siktir git İbo!" diye bağıran Karan, bakışlarını sadece bir saniye için kapıya giden adama çevirdi ve hemen gülümseyerek karısına baktı. "Sarya'nın gelmesine daha bir saat var," dedi kaşlarını kaldırarak. Biraz evvel yüksek çıkan sesin tam zıttı olarak ses tonu aniden yumuşamıştı. Bakışlarındaki haylaz ışıltı açıkça okunuyordu. Dudakları tekrar aralandığında Sina, telaşla elini adamın ağzına kapadı ve uyarır bir tonla "Sakın!" dedi. "Sakın o kelimeyi kullanma, yemin ederim kavga çıkarırım."

Karan başını yana çevirerek ağzına kapanan elden kurtuldu ve gözlerini kırpıştırarak masum bir sesle "Sevişelim mi, diyecektim," dedi savunma dolu bir tonla.

"Yalancı!" dedi Sina, eliyle Karan'ın omzuna vururken alçak sesli bir kahkaha atmıştı.

Alçak sesli kahkahalar, Karan'ın aniden ayağa kalkıp Sina'yı omzuna atmasıyla neşeli çığlıklara dönüştü. Arkasından kapadığı kapının öte tarafında tasvip etmez gibi cıklayan İbo'yu duymadılar... Tıpkı asansörün önüne varmadan değişen yüzünde oluşan sıcak gülümsemeyi görmedikleri gibi.

***

Derim için son iki gündür zaman durmuştu. Evden çıkmadan yalnızca Aşil ve Anka ile zaman geçiriyordu. Hiç bitmesini istemediği anlardı bunlar.

İki gün evvel sabaha karşı ikisi de eve döndüklerinde, sessizlik içinde hareket ederek hâlâ uyuyan oğullarını, ortalarına alarak girmişlerdi yatağa. Birkaç saat sonra gözlerini ilk açan Derim olmuştu. Bir süre boyunca gözleri odanın tavanına dönük halde, göğsünde duran minik ayaklar avucunun içinde, Anka ve Aşil'in soluklarını dinleyerek yatmaya devam etmişti. Çocuk, başını annesinin göğsünün üzerine bırakmıştı ve Anka'nın bir eli korurcasına oğlunun sırtındaydı.

Derim, kâbus gibi bir gün geçirdiğini düşünmüştü. Daha evvel o kadar korkutucu, kâbus gibi günleri çocukken geçirmişti ve yaşadığı o günü de asla unutamayacağını biliyordu.

Aşil o gün, âdeta tüm gerçeklerden kaçmak ister gibi uyumaya devam ediyordu. Derim, onu öyle iyi anlıyordu ki... Kendisini, dünyanın kötülükleriyle tekrar karşılaşmaya hazır hissetmiyordu muhtemelen.

Vaktinde oğlunun yanında olamadığı ve onun için bir ömür sürmüş kadar uzun olan o anlara, daha evvel müdahale edemediği için yüreğinde hissettiği suçluluğu bastıramıyordu. İçindeki suçluluk hissini evirterek öfkeye dönüştürmüştü ve oğluna, o korkuyu yaşatanlara yaptıklarından en ufak pişmanlık duymamıştı. Derim ele geçirdikleri adamlara acımasızlığın ne olabileceğini birinci elden göstermişti. Sabaha karşı, diğer evin bodrumundan çıktığında adamlarının şahit oldukları manzara, Derim'in acımasızlıkta kendisini bile aşmış olduğunu ispatlıyordu.

En son, seneler evvel NanXing'i katlederken bile o derece kendisini kaybetmemişti. İçindeki şeytan hiçbir zaman onu terk etmeyecekti, biliyordu. Dün gece o şeytanı memnuniyetle ağırlamıştı ve belki de hayatında ilk kez, onunla barışık yaşayabileceğini düşünmüştü. İçinde bulunduğu hayat, o şeytanı gerekli kılıyordu ve Derim, oğlunu korumak için günün her saati şeytan olmaya razı gelebilirdi.

"Uyuyamıyor musun?" diyen alçak sesle, başını yavaşça yana çevirerek endişeyle kendisine bakan, yorgun, elektrik mavisi gözlere baktı.

"Uyudum," dedi kısık bir sesle.

Anka başını hafifçe kaldırıp Derim'in omzunun üzerinden, arkasında duran komodinin üzerindeki dijital saate baktı.

"Sadece iki saat?" dedi sorarcasına. "Biraz daha uyumaya çalış bence."

"Uyanmak istemiyor, değil mi?" diye sordu Derim aniden. Üzgün, hüzünlü bakışları oğluna çevrilmişti.

Anka da başını eğerek göğsünde yatan kafaya baktı. Elini yavaşça kaldırıp sarıya çalan kumral, dağınık tutamları şefkatle okşadı.

"Çok korkmuş belli ki. Bir saate kadar uyandıracağım. Uzun zamandan beri aç da."

"Sence kâbus görüyor mudur?"

"Alin, gece boyu sessiz olduğunu söyledi. Yanına geldiğimizden beri de hiç sesi çıkmadı. Şu anda güvende olduğunu biliyor bence."

"Bir daha böyle bir şey yaşamasına asla izin vermeyeceğim!"

Anka bakışlarını yavaşça kaldırıp Derim'in çatılı kaşlarının altındaki kararlı gözlerine baktı ve onaylarcasına başını sallarken destek olmak ister gibi belli belirsiz gülümsedi.

"Biliyorum... Senin yanında güvende olduğunu biliyor. Uyandığında daha iyi hissedeceğine eminim."

Derim, başını yastıktan kaldırarak boynunu öne doğru eğdi ve avucundaki minik ayağı hafifçe yukarı kaldırarak dudaklarını yumuşak topuklara dokundurdu. Başını yeniden yastığa bırakırken "Birkaç günü yalnızca onunla geçireceğim. Dünü unutması için ellimden geleni yapacağım," dedi.

"Çocuklar çabuk unuturlar," dedi Anka, her ne kadar inanmasa da buna tutunmaya çalışır gibi tereddütlüydü ses tonu.

Derim'in dudaklarının arasından, belli belirsiz kısık, sinirli bir gülüş, keskin bir soluk gibi çıkmıştı. Başını iki yana sallarken acı bir tonla karşılık verdi.

"Unutmazlar!" dedi emin bir sesle. "Sadece unutmuş gibi yaparlar. Aşil de bugünü unutmayacak, biliyorum. Oğlumun başının üzerinden kurşunlar yağdı, üç metre ötesindeki arabayı havaya uçurmaya çalıştılar. Ozan olmasa..." dedi Derim sinirli, kısık bir sesle. Soluk almak ister gibi bir an sustu ve göğsünü şişiren derin bir nefes aldı, son kelimeleri yeniden tekrarladı. "... Ozan olmasa oğlumun içinde olduğu arabayı havaya uçuracaklardı." Başını hızla yana çevirdi ve ateş saçan gözlerini Anka'ya dikti. "Benim oğlumun! Düşünebiliyor musun? Onun olduğu arabayı havaya uçuracaklardı!"

"Şükür ki Ozan'a sahibiz," dedi Anka minnet dolu bir tonla.

"Bana, o haine hak ettiğini verdiğini söyle!" dedi Derim aniden konuyu değiştirerek. Bakışları beklenti içindeydi. Âdeta müjde duymak ister gibi medet umarcasına bakıyordu.

Anka bakışlarını tavana çevirdi ve birkaç saniye karşılık vermedi. Çabuk, yan bir bakışı Derim'e atarak yeniden tavana baktı. İfadesiz bir sesle, "Neyi hak ettiyse onu buldu," dedi yalnızca.

Derim, Anka'dan çıkan ifadesiz tona rağmen, âdeta neler olduğunu bilir gibi rahatladığı belli bir nefes çekti ve o da bakışlarını tavana dikti. Birkaç saniye ikisi de sessizlik içinde yatmaya devam ettiler. Anka, Derim'den çıkan alçak, mırıltılı sesi, kulaklarını dikerek dinledi.

"Ancak senin gibi bir kadına yakışırdım ben... Neden yaptığını biliyorum..."

Anka, Derim'in hiç tükenmeyen suçluluk hissini, bir gün hafifletip hafifletemeyeceğini düşündü. Derim, her duyguyu içinde öylesine büyütüyordu ki halihazırda, omuzlarında bulunan ağır yük yetmezmiş gibi âdeta kendisine, işkence edercesine bu duyguları da her an canlı tutuyordu. Anka, onu öylesine iyi çözmüştü ki, Banu konusunda önünü keserken özellikle ona karşı minnet hissetmemesi için okları kendisine çevirmişti.

"Aslında beni el üstünde taşıman lazım," derken ortamdaki kasveti dağıtmak istercesine muzip bir tonla karşılık verdi bu sözlere. Yan gözle, gerçekçi olmasına çabaladığı küstah bir bakış attı genç adama.

Derim tıpkı onun gibi yan gözle ona bakarken bakışları, çoğu zaman genç kadına baktığında olduğu gibi yoğundu.

"Başımın üstüne yakışırsın sen. Başımın üstünde taşıyacağım seni," dedi söz verir gibi.

***

"Baba?" diyen uykulu sesle, Derim bakışlarını çabucak oğluna indirdi ve neşeli çıkmasına çabaladığı bir sesle karşılık verirken şefkatle gülümsedi.

"Ne uyudun be oğlum?" dedi, göğsünde yatan çocuğu kollarıyla sararak yukarı çekerken.

Aşil'in uykulu yüzünde utangaç, çekingen bir gülümse belirirken kollarını babasının boynuna sararak başını, çenesinin altına yasladı.

Derim başını hafifçe öne eğerek oğlunun saçlarının üzerine dudaklarını bastırdı. Kollarıyla sıkıca çocuğa sarılırken gözlerini acıyla yumdu fakat yüzündeki ifadeyi, çabucak silerek zorlukla da olsa yeniden suratına sıcak bir gülümseme yerleştirdi.

"Annem nerede?" diye sordu Aşil gözleriyle etrafı tarayarak.

"Uykucu oğluna kahvaltı hazırlamaya gitti," dedi Derim şakacı bir sesle. "Eğer sen uyanmasaydın birazdan ikimizi de fırçalamaya gelecekti, neyse ki kurtulduk."

Aşil ince bir sesle kıkırdarken yeniden sıkıca Derim'e sarıldı.

"Bugün hafta sonu mu baba? Beraber uyuduk değil mi biz?"

"Hafta sonu değil, babacım," dedi Derim şefkatli bir tonla. Bir eliyle oğlunun saçlarını sevgiyle okşadı. Kollarının arasındaki Aşil'i yukarı çekerek yüzleri birbirine bakacak şekilde, oğlunun başını aynı yastığın üzerine yerleştirerek yatağa yatırdı ve kolunu korurcasına üzerine sardı. Duru gözlerle, kendisine bakan oğluna baktı.

"Ama birbirimize ihtiyacımız olduğu için dün gece birlikte uyuduk. Bazen bunu yapabiliriz. Sana sarılmaya ihtiyacım vardı... Annenin de ihtiyacı vardı, o yüzden birlikte uyuduk," dedi Derim açık yüreklilikle.

Bir süre ikisi de birbirlerine bakmaya devam ettiler. Aşil'in gözlerinden silinmemiş olan ürkmüş ifade Derim'in yüreğini sızlattı. Kısa bir nefes alarak alçak bir sesle "Özür dilerim, oğlum," dedi. "Dün yaşadıkların için özür dilerim, babacım. Bir daha olmasına asla izin vermeyeceğim."

Aşil kederle gözlerini yumarken dudaklarını büzdü. Babasına doğru biraz daha sokuldu.

"Ama ben kötü bir şey yapmamıştım ki," dedi, kendince yaşadıklarına anlam vermeye çalışırcasına.

"Sen asla kötü bir şey yapmadın, babacım. Olanlarda senin hiç suçun yok," dedi Derim üzerine basarak. Çocuğu tekrar kollarının arasına çekerek sıkıca sarıldı. "Sakın kendini suçlu hissetme. Bazen karşımıza kötü insanlar çıkabiliyor. Onlar da kötü insanlardı. Ama sen sakın hiç korkma. Ben seni her zaman koruyacağım. Ailen seni her zaman koruyacak. Ben olmadığımda Ozan koruyacak, Eren, Chris, Lucca, Mert, Bekir, Marcel ya da Silva koruyacak. Jan amcan ya da prensesin koruyacak. Hiçbir zaman yalnız olmayacaksın. Her

zaman seni koruyacaklar. Kimse sana zarar veremeyecek. Bana güven tamam mı, babacım? Kimse sana zarar veremeyecek."

"Çünkü onlar bizim ailemiz, değil mi baba? Hepimiz birbirimizi koruyacağız."

"Evet oğlum. Bizim ailemiz güçlü. Kimse bize zarar veremez."

"Nihayet uyanmışsınız!" diyen sesle, iki kafa aynı anda odanın içine çevrildi. Aşil'in yüzünde utangaç bir gülümseme belirirken Derim de zorlukla gülümsemeye çalıştı. Aşil, yüzünü babasının boynuna gömerken nazlanırcasına birkaç anlamsız ses çıkardı.

"Uykucu küçük bey, acıkmış olmalı?" diyen Anka, adımlarını yatağa doğru attı. Kalçasını yatağın üzerine bırakarak ileri doğru eğildi ve yüzünü oğlunun boynuna gömdü.

"Günaydın, bebeğim," diye mırıldandı, sevgi dolu bir tonla.

Aşil, babasının kollarının arasındaki bedenini çevirerek annesinin boynuna sarıldı. Anka sesli bir öpücüğü oğlunun boynuna bıraktı.

"İyi misin, bebeğim?" diye sordu şefkatli bir sesle.

Aşil belli belirsiz başını sallayarak onayladı. Anka, kalçasının üzerinde doğrularak otururken çocuğu da kucağına çekti ve kollarının arasına alarak oğlunu oturur pozisyona yerleştirdi. Aşil çekingen gözlerle ona bakarken dudaklarını tekrar oğlunun yanağına bastırdı. İnceleyen bakışlarında ciddi bir ifadeyle oğluna baktı.

"Yanında olamadığım için özür dilerim, bebeğim," diye mırıldandı kederli gözlerle oğluna bakarken.

"Korkmadım ki. Lucca'yla Eren vardı..." dedi Aşil ince bir sesle. Ses tonunda yapay da olsa metanetli olmaya çalıştığı bir ifade vardı ve Anka'nın gözünden bu kaçmamıştı. "Hem Ozan da geldi. Beni evimize getirdi," diye devam etti Aşil.

Anka, oğlunun cesur olmaya çalışarak sarf ettiği kelimeleri yüreği sızlayarak dinledi. Başını hafifçe oğluna eğdi ve yumuşak bir tonla karşılık verdi.

"Hani sana ülkemiz için çalıştığımızı söylemiştim ya..." diyerek söze girdi. Aşil dikkatli gözlerini annesine kaldırıp başını salladı. "Bazen bizi durdurmak için düşmanlar karşımıza çıkacak, tıpkı dün çıktığı gibi... Ama biz yolumuzdan şaşmayacağız, hem ülkemizi hem de birbirimizi korumaya devam edeceğiz. Biz kötü bir şey

yapmıyoruz ve kötü adamlara yenilmeyeceğiz. Baban her zaman seni koruyacak. Babanın adamları her zaman senin yanında olacak. Biz senin yanında olamadığımız da bile onlar her zaman seni koruyacaklar, bebeğim. Sakın korkma, olur mu?"

"Onlar babamın adamları değil... Ailemiz onlar," dedi Aşil durraksamadan. Başını kabullenmezcesine iki yana salladı. "Ozan, babamın adamı değil!" dedi inatçı bir sesle.

Anka istemsizce gülerken başını salladı. "Haklısın bebeğim, özür dilerim yanlış söyledim," dedi başını sallayarak. Ardından bakışlarında sonsuz bir güvence barındırırken üzerine bastırarak devam etti. "Ozan senin abin. Ailen seni koruyacak! Ailen her zaman senin yanında olacak. Asla hiçbir şeyden korkma!"

Aşil, onaylar gibi başını salladıktan sonra annesinin göğsüne yaslandı. Anka kollarını sıkıca oğlunun etrafına doladı. Derim sırtını yatağın başlığına yaslamış, ses çıkarmadan ikisini izliyordu. Anka'nın kendinden emin bir tavırla oğluyla açıkça konuşması, oğlunu, onun anlayacağı bir dille yönlendirmesi her zaman takdir ettiği bir şeydi ve şimdi de Anka, hiçbir şeyi saman altı yapmadan, yaşananları sanki hiç yaşanmamışlar gibi görmezden gelmeden, açıkça oğluna anlatmaya çalışmıştı. Aşil'in annesine güveni hiçbir zaman kırılmayacaktı ve annesinin ağzından çıkan her kelime onun için âdeta bozulmayacak bir yasa değerindeydi.

Anka oğlunun başına bir öpücük kondurdu. "Artık bir şeyler yemek ister misin, bebeğim?" diye sordu.

"Acıktım," dedi Aşil başını sallayarak.

"Jaques pankek yaptı," dedi Anka neşeli bir tonla.

Aşil'in gözleri ardına kadar açılırken hızla başını geriye çekip annesine baktı. "Ahububu reçeliyle yiyebilir miyim?" diye sordu heyecanla.

Anka kıkırtıyı andıran bir sesle gülerek başını salladı. "Handan anneannen bu sabah sana reçel göndermiş," derken müjde verir gibiydi.

Aşil, hızla annesinin kollarından sıyrılarak yatağın içinde doğruldu ve zıplamaya başladı. Kolları yanlarında sallanırken neşeyle bağırıyordu.

"Ahububu reçeliyle pankek yiyeceğim!"

Anka, yüzündeki gülümsemeyi silmeden Derim'e baktı.

"Al bu haylazı hadi. Kahvaltı hazır olmak üzere. Siz baba oğul yüzünüzü yıkayıp üzerinizi değiştirene kadar her şey de hazır olur."

Derim aniden öne atılarak oğlunu kollarına aldı ve minik bedeni omzuna attı. Aşil'in neşeli çığlıkları Derim'in sesine karışıyordu.

"Patronu duydun, küçük bey! Kahvaltıya yetişmemiz lazım."

"Baba!" diyen neşeli çığlık, oyuncu bir tonla sahte bir itiraz barındırıyordu. Derim ayağa kalktığında Aşil'in yeni bir çığlığı odayı doldurdu. Anka, yüzünde asılı tutmaya çalıştı mahzun bir gülümseme ile baba oğula bakarken Derim'in adımları banyoya yönelmişti.

"Baba!" diye bir başka çığlığın peşinden Aşil, "Düşürme beni baba!" diyerek neşeyle bağırmıştı.

"Ben seni asla düşürmem oğlum," dedi Derim, kendinden emin, sonsuz bir güvence verir gibi oğlunun sırtını okşayarak. Çocuğu omzundan indirip kollarının arasına alarak göğsüne bastırdı. Başını aşağı eğip oğlunun boynuna dudaklarını bastırdı.

Aşil, kollarını babasının boynuna sardı ve gözleri parlayarak, "Biliyorum. Şaka yaptım," dedi kıkırdayarak. Sesindeki güven ne Derim'in ne de Anka'nın yadsıyamayacağı kadar derindi.

***

Mehmet Aydar bir gece evvel, ertesi sabah herkesin Derim'in evinde toplanmalarını istediği mesajı gönderdiğinde hepsi, son birkaç gün içinde yaşananları tekrar konuşacaklarını düşünmüşlerdi.

Anka ve Alin, Aşil'le birlikte o sabah acele etmeden kahvaltıya oturmuşlardı. Derim ve Jan'ın dışında Ozan da onlara eşlik ediyordu. Aşil'in çekiştirerek getirdiği genç adam artık çoğu yemeği onlarla birlikte yiyordu. Derim'in daha önce başaramadığı şeyi Aşil başarmış görünüyordu.

Tek başına takılmaya alışık olan ve genelde insanlardan uzak duran Ozan, Aşil'in ısrarlarını reddedemiyordu ve çocuğun kendisini çekiştirerek masaya oturmasına da itiraz edemiyordu. Ozan tam

olarak olmasa da diğerleri bu durumdan memnundular. Ozan, onların kendisine tıpkı bir çocuk gibi baktıklarını düşünüyordu ve ona karşı olan bu tutuma hâlâ alışamamıştı.

Kahvaltıya oturduklarında, bir diğer yanında oturan Alin'in âdeta her gün yaptığı bir şeymiş gibi ekmek dilimlerini hazırlayıp doğal bir tavırla tabağına bırakmasına alışamamıştı mesela. Karşısındaki Anka'nın sürekli tabağına bir şeyler koymasına da alışamamıştı. Aşil'in kendi tabağına konan her şeyin aynısını Ozan'ın tabağına koymalarını istemesine de alışamamıştı.

Yemek boyu süren sohbetlere, ısrarla onu da katmak için uğraşan iki kız kardeşe alışmaya çalışıyordu. Derim ve Jan'ın, bu duruma gösterdikleri tepkisizliğe ise hiçbir zaman alışamayacağını düşünüyordu. İki adam da âdeta hayatları hep böyle geçmiş gibi davranıyorlardı ve Ozan, istemsizce dikkatle iki adamı izliyordu. Gördükleri şaşırtıcı idi. İki adamın da yüzünde daha önce böylesi bir yumuşaklık görmemişti. Sanki dünyanın en pis köşelerinde, en pis işleri onlar hiç yapmamışlar, âdeta ömürleri boyunca sıradan memur hayatı sürmüşler gibi davranıyorlardı. Bu tutum, Ozan'ın asla alışamayacağı bir şeydi.

Alışamayacağı bir diğer tavırla da o sabah kahvaltıdan evvel karşılaşmıştı. İki gündür Derim'le karşılaşsalar da baş başa kalma imkânları olmamıştı. Derim, arada ona sert bakışlar atmış olsa da Anka'nın uyarıcı bakışlarını fark ettiğinde bakışlarındaki sertlik yerini ifadesizliğe bırakmıştı.

Fakat o sabah Derim üst kattaki merdivenlerden aşağı inerken, Ozan da evin kapısından içeri girdiğinde geniş girişte karşılaşmışlar ve ikisi de bir süre boyunca kımıldamadan birbirlerine bakmışlardı.

Ozan çekingen bakışlarını çok çabuk kaçırmış ve tedirginlikle etrafa bakmıştı. Aşil'in, evin ne tarafında olduğunu merak ediyordu, çocuğun sesini duyabilmek ve bir an evvel oradan uzaklaşabilmek için kulaklarını dikmiş fakat yalnızca sessizlikle karşılaşmıştı.

"Annesi üzerini değiştiriyor," demişti Derim, onun neyin peşinde olduğundan emin bir tonla. Ses tonu son iki gün olduğundan daha yumuşaktı.

Ozan, ona çabuk bir bakış atarak başını sallayıp yeniden yerdeki granit yüzeye çevirmişti gözlerini.

"Buraya gel," diyen Derim'in talimata benzer sesiyle, başını hızla kaldırıp yerinde huzursuzca kıpırdanmıştı.

Derim elini hafifçe kaldırıp '*Gel*' der gibi sallarken başı da eliyle birlikte hareket etmişti.

Ozan tedirgin adımlarla ilerleyerek Derim'in karşısına dikildiğinde genç adam, ona doğru bir adım atarak kollarını dolamış ve sıkıca sarılmıştı.

Ozan, kulağının içine dolan alçak, minnet dolu sesi duyduğunda ne yapacağını bilememişti.

"Çok teşekkür ederim. Aşil'i koruduğun için çok teşekkür ederim."

Derim, avuçlarını Ozan'ın sırtına sürterek dudaklarını kendisinden bir baş kısa genç adamın saçlarına bastırmıştı.

"Aşil'e yaptığın abilik hiçbir şeyle boy ölçüşemez. Benim için yerin her zaman ayrıydı ama şimdi benzersiz bir yerin var... Kızgın değilim sana. Asla kızamam."

"Haini sana getirmedim diye cezalandırmayacak mısın?" diye sordu Ozan, çocuksu bir şaşkınlıkla.

Derim bir adım geri çekilmesine rağmen elleri Ozan'ın omuzları üzerinde duruyordu. Başını iki yana sallarken keskin bakışlarını Ozan'ın ürkek yeşil gözlerine dikti. Onunla göz göze gelebilmek için başını hafifçe aşağı eğmişti.

"Anka'yla aranıza girmeyeceğim. Senden ne isterse haklı bir sebebi olduğunu düşünüyorum, bunu sorgulamayacağım. Bu konuda sana inisiyatif veriyorum."

Ozan gözlerini kaçırarak anlamış gibi başını salladı. İki saniye sonra gözleri tereddütle kısılarak Derim'e çabuk bir bakış attı.

"Bundan sonra da istediklerini sorgusuz yapmalı mıyım?"

Derim'in yüzünde muzip bir gülümse belirdi. Haftalar önce Anka'nın ona söylediği cümleyi tıpkı genç kadın gibi esprili bir tonla tekrarladı.

"Long live the Queen," dedi omuzlarını '*Ne yapalım*' der gibi silkerek.

Ozan'ın yüzünde beliren anlık gülümse her şeye değerdi. Derim, koca avucunu genç adamın başına koyarak babacan bir tavırla sallanmıştı.

"Pabucum dama atıldı sanırım," dedi sıcak bir gülümsemeyle.

Ozan'ın gayriihtiyari evin tavanına kalkan şaşkın bakışlarını gördüğünde kahkahası girişte yankılanmıştı.

***

Anka son iki gündür Aşil'in yanından ayrılmamış, çocuğu okula göndermediği gibi kendisi de Birime gitmemişti. Aşil'in yaşadıklarından sonra anne babasıyla huzurlu ve sakin birkaç gün geçirmesinin, yaşananların yarattığı sıkıntıları uzaklaştırabileceğini düşünmüştü. Aşil'in eski neşesine kavuşması, düşündüklerinde yanılmıyor olduğunu gösteriyordu.

Kahvaltıyı neşeli bir şekilde tamamlayıp Aşil'i Ozan'a teslim etmişlerdi. Kahvaltı bittiği sıralarda Mehmet Aydar, Avcı ve Süleyman'la eve gelmişti ve hepsi birlikte, üst kattaki çalışma odasındaki büyük toplantı masasının etrafına oturmuşlardı. Mutfaktaki delikanlılardan birinin, yaptığı kahve servisinin ardından odanın kapısı kapanmıştı.

Mehmet Aydar ağır hareketlerle kahvesinden ilk yudumu alırken Avcı, onda nadir görünen bir tedirginlikle kahvesine uzanırken diğerleri merakla Mehmet Aydar'ın ne söyleyeceğini bekliyorlardı.

Derim, fincanını masaya bıraktı ve bakışlarını amcasına dikti.

"Olan her şeyi iki gün evvel konuşmuştuk, yeni bir şey mi var amca? Bu sabahki görüşmenin konusu nedir?"

Mehmet Aydar bakışlarını yeğenine kaldırdı ve tereddütsüz gözlerle baktı Derim'e.

"Grenkov meselesi kapandı. Onunla ilgili konuşacak bir şey yok artık," dedi keskin bir sesle. "Bizim artık önümüze bakmamız gerekiyor. Önümüzde ciddi bir mesele var ve bunun çözümleri hakkında sizinle konuşmak..." diyerek devam ederken aniden sustu ve kısa bir soluk aldıktan sonra düz bir sesle devam etti. "... ve önü-

müzdeki hafta yapılacak parti için Dijk'le eşleşecek kişiler hakkında bilgi vermek istedim."

"Kimler olduğuna karar verdiniz mi?" diye atıldı Alin. "Birimden birileri değil mi? Kimleri seçtiniz?"

Mehmet Aydar, ifadesiz bakışlarını bir anlığına Alin'e çevirdi ve bakışları masanın üzerine kayarken aynı ifadesiz tonla devam etti.

"Birimden değil. Dışarıdan, sivil birileri," dedi yalnızca.

"Sivil birileri mi?" diye şaşkınlıkla soran, Anka'ydı bu kez. "Sivil birisini nasıl yetiştireceğiz bu kadar kısa sürede? Nasıl başa çıkarlar ki? Hiç mantıklı bir karar değil bu," dedi açıkça düşündüğünü söylemekten çekinmeden.

"Başa çıkacak nitelikte kişiler," dedi Mehmet Aydar, kendisinden emin bir tavırla.

Bir gün evvel yaptıkları görüşme, tıpkı düşündüğü gibi çetin geçmişti ama yine tıpkı düşündüğü gibi ikna etmekte zorlanacakları kişiyi, eşi ikna etmişti. Adam bu durumdan hiç hoşnut değildi fakat eşinin gözlerindeki parıltıyı söndürmek istemediği de aşikardı. Mehmet Aydar başkasından duysa öfkeden köpüreceği tehditleri boş gözlerle dinlemişti. Tıpkı tehditleri savuran adamın eşinin, yanında sakince otururak adamın söylevinin bitmesini beklemesi gibi o da sessizce beklemişti. Enteresan bir şekilde o adama karşı negatif duygular besleyemiyordu. Daha önce böylesi değişik bir karakter tanımamıştı ve adamın tarzı kendisini eğlendiriyor bile denebilirdi.

Gerçi söylediği hiçbir şeyi ciddiye almıyor değildi, aksine çok ciddiye alıyordu çünkü adam ağzından çıkan her kelimeyi bozulmayacak bir taahhüt olarak sarf ediyordu. Söylediği her şeyde ciddiydi ve Mehmet Aydar aslında adamın, o kırılmaz ciddi tavrını seviyordu. Bilindik bir kişilik değildi, alışıldık yöntemleri yoktu ama adam nedensizce akıl almaz şekilde güvenilir ve sağlam görünüyordu gözünde.

Odanın içini kaplayan birkaç saniyelik sessizlikte, yüzlerde beliren merakı inceledi. Durumu en baştan özetleyerek geçmesi gerektiğini biliyordu ve söze nasıl başlayacağını daha önce prova etmesi gerektiğini hayıflanırcasına düşündü fakat bunun anlamsız olduğunu da biliyordu elbette. Prova yapılacak bir konuşma değildi bu. Doğru-

dan, açıkça her şeyi anlatmak ve şu an karşısında oturan işini bilen, güvendiği kişilerle bu çiftin uyumlu bir çalışma yapabilmelerini ümit etmekten başka yapılacak bir şey yoktu.

"Seneler evvel, Anka'nın nerede olduğunu bizim bilişimciler tespit edemediler. Dışarıdan yardım aldık," dedi pat diye.

Değişik ifadelerin geçtiği gözler kırpılmadan ona dikildiğinde, Mehmet Aydar duraksamadan devam etti. "Partiye katılacak kişi, bize yardım eden Hacker olacak... Eşiyle birlikte elbette."

Duydukları bu sözlerle yüzlerde şaşkınlık belirse de her birinin zihninden bambaşka düşünceler geçti.

Derim'in yüzünde beliren sıkıntı, hissettiği suçluluğu barındırıyordu. Bu konunun tekrar açılması, o son gün yaşadıkları, hızla, tıpkı bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti. Âdeta yaşadığından tekrar emin olmak ister gibi pişmanlık dolu gözlerle Anka'ya baktı.

Anka ondan farklı olarak merakla Başkan'a bakıyordu. Bakışları, gözle görülemeyecek kadar hızlı bir sürede adamın yanında oturan ve gözlerini ondan kaçıran Avcı'ya yöneldi ve yeniden Başkan'a çevrildi.

"Ama Birimdekilerin bulduğunu söylemiştiniz?" dedi sorgularcasına.

Yanında oturan Alin, gözlerini kısarak Avcı'ya baktı ve Başkan'ın sorulan soruyu cevaplamasına fırsat vermeden atıldı. "Hayır, bulamadıklarını biliyoruz. Hani sana söylemiştim önceden, Avcı dışarıdan birini buldu ama kim olduğunu gizliyorlar demiştim," dedi hatırlatırcasına.

Anka hatırlamış gibi kaşlarını kaldırarak hafifçe başını salladı.

"Kim, peki bu adam?" diye sordu bu kez, gözlerindeki merakı silemeden.

"Kadın," dedi Mehmet Aydar duraksamadan.

"Ne?" diyen tek kelimelik şaşkınlık sorusu, aynı anda birkaç ağızdan çıktı.

Anka ve Alin'in şaşırdığı kadar Derim ve Jan'ın da duydukları tek kelimeye şaşırdıkları belli oluyordu.

"Kadın mı?" diye sordu Jan hayretle. "Bizim sitemi bir kadın mı deldi yani?"

"Sen ne demek istiyorsun, bir kadın mı derken?" diyen Alin, çatılı kaşlarının altından öfkeyle Jan'a baktı. "Kadınsa ne olmuş? Bana cinsiyetçilik yapma, külahları değişmeyelim," diye devam etti, tehdit eden gözlerini Jan'a dikerek.

Jan aceleyle konuşurken sesindeki savunma dikkatten kaçmıyordu. "Şaşkınlıkla öyle dedim. Saçmalama! Cinsiyetçilik yapmıyorum. Sadece tek başına bir kadın olabileceğini tahmin etmemiştim."

"Siz şunu baştan anlatır mısınız?" diyen Anka, tekrar lafa girdi. Bu süreçte Derim'in ağzını açıp tek kelime etmemesi, hepsinin dikkatini çekmişti ancak konunun heyecanı şimdilik onu görmezden gelmelerine neden oluyordu.

Mehmet Aydar yan gözle Avcı'ya bakıp eliyle minik bir jest yaptı. "Sen aktar istersen," dedi topu Avcı'ya atarak.

Avcı, isteksizce başını sallayarak bedenini masaya doğru eğdi ve ellerini masanın üzerinden birbirine doladı. Bakışları yalnızca Anka ve Alin arasında gidip geliyordu. O anda Derim ve Jan'la göz göze gelmek istemediği belliydi.

"Hızlıca özet geçeyim..." diyerek söze başladı ve tekdüze bir sesle anlatmaya devam etti. "Çok uzun zamandan beri dünyaca aranan bir bilgisayar korsanının İbo'yla bağlantısı olduğunu keşfettim; fakat bizimle ilgili bir sorun olmadığı için bunu göz ardı ettim. İbo, benim bunu tahmin ettiğimi bilmiyordu ve ben de uzun süre sessizliğimi korudum... Fakat altı sene evvel sana ulaşamadığımızda tek çarem oydu ve İbo'ya gittim..."

Avcı'nın peş peşe yaptığı açıklamaları hepsi dili tutulmuş gibi şaşkın bir sessizlikle dinliyorlardı. Avcı bakışlarını Anka'ya dikerek devam etti. "İbo önce kabul etmedi fakat ısrarcı olduğumu söylemem gerek tabii." Avcı neredeyse yalvardığını söylemeyi kendisine yedirememiş olacak, bu kelime ona daha uygun görünmüştü. "Bize yardım eden hacker, uzun süre önce izini kaybettirerek sessizliğe gömülmüştü ve peşindekilerden kurtulmayı başarmıştı. Çünkü evlenmişti ve çocukları vardı. Eşi, onun tekrar tehlikeye girmesini istemiyordu ve sıradan ama güvenli bir şekilde yaşamak istiyorlardı.

Eşi aşırı korumacı olduğundan ikna etmesi biraz güç oldu ama sonunda bize yardım etmeyi kabul etti ve senin yerini o tespit etti."

"Invictus..." dedi Derim, tek kelime dudaklarının arasından alçak bir sesle çıkarken.

Avcı bakışlarını hızla ona çevirdiğinde Derim, dudağının ucunun kıvrılmasına neden olan tatsız, küçük bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Avcı'nın soran bakışlarına küçümser gibi baktı.

"Anlamadığımı mı sandınız? Lee farkındaydı. Başka kimse delemezdi sistemimizi. Sadece kadın olabileceğini düşünmemiştik."

Avcı gözlerini kırpıştırdı, sorarcasına ona baktığında Derim devam etti ifadesiz bir yüzle.

"Bir önemi yoktu kim olduğunun. Ona ulaşmış olmanız benim için bir lütuftu."

Anka, bakışlarını Derim'e çevirdiğinde genç adamın yüzünde neredeyse memnun bir gülümseme belirdiğini fark etti. Geçmişte onu durdurana öfkelenmek yerine aksine minnet duyar gibi görünüyordu. Avcı'ya bakışlarını tekrar çevirmeden önce "Devam et!" dedi buyurgan bir tonla. Gözlerini bir an için göz göze geldiği Derim'den yavaş yavaş koparark yeniden Avcı'ya baktı. Derim'in yüzünde beliren acıyı daha fazla izlemek istememişti. Avcı yerinde hafifçe kıpırdanarak devam etti.

"Parti ve sonrasındaki operasyon için kurulacak ekipte ona ihtiyacımız var. Bunu, daha önce Başkan'la aramızda bir sır olarak tutmak zorundaydık çünkü onlara söz vermiştik..." Sıkıntılı bir tavırla boynunu gerdi ve söylenir gibi devam etti. "Eşi kolay bir adam değil... Fakat bu iş çok büyük ve çok ciddi. Hata lüksümüz yok. Başkan tekrar ondan yardım istememizin doğru olduğunu düşündü ve dün gece Invictus'la yeniden görüştük. Kolay bir görüşme olmadı fakat bize yardım etmeyi kabul etti."

"Eşi sorun çıkarmıyor mu artık?" diye sordu Alin, meraklı bir ifadeyle.

Avcı gözlerini devirdi ve elini hafifçe yukarı kaldırıp '*Ohooo!*' der gibi salladı sıkıntıyla. "Dünya kadar güvence vermek zorunda kaldık. Başkan'a da dedim. Adam normal biri değil. Eğer karısının en ufak bir tehlikeye gireceğini hissetsin, başımızı çok ağrıtacak fakat

şu an, onun yardımına çok ihtiyacımız var ve ne derse kabul etmek zorunda kalıyoruz."

"Ne istiyor?" diye soran Jan'dı. Konuşmaları dikkatle dinliyordu.

Avcı bakışlarını ona çevirdi ve gayet doğal bir şeyden söz ediyormuş gibi "Karısı nerede olursa kendisi de yarım metre ötesinde olacakmış. Güvenliği konusunda en ufak bir açık olursa bizi üst üste yatırıp sikecekmiş," dedi.

Jan'ın kirpikleri, duyduklarının doğruluğundan emin olmadığı bir şaşkınlıkla hızla kırpışırken o ana kadar sessizlikle konuşmaları dinleyen Süleyman'dan yüksek sesli bir kahkaha patladı. Avucunu masanın üzerine koyarken "Bu adamla tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi eğlendiği belli bir tonla.

Mehmet Aydar araya girdi. "Yarın sabah Birimde toplanılacak. Haftaya yapılacak olan partide görevli herkes, bir araya gelecek ve ikisiyle tanışacaksınız. Tam bir ekip çalışması istiyorum," dedi otoriter bir sesle. Üzerine basarak devam etti. "Bu iş çok büyük, hepiniz farkındasınız. Hata istemiyorum. Herkesin tam bir iş birliği içinde olduğundan emin olmak istiyorum. İlk adım partide atılacak ancak asıl büyük operasyon, Lord Carrington'un malikânesindeki sunuculara ulaşmak için yapılacak. Bu zamana kadar hepiniz birbirinizi tanımak ve birbirinize güvenmek zorundasınız. Bu işin altından sorunsuz kalkmak zorundayız. Yoksa olabilecekleri düşünmek bile istemiyorum."

"Ama bunlar sivil..." dedi Alin itiraz eden bir tavırla. "Partinin bir şekilde üstesinden gelebiliriz ama diğer operasyon çok büyük. Nasıl koruyacağız onu?"

"Eşi de operasyonda olacak!" dedi Mehmet Aydar, üzerine basarak. "İkisini de koruyacaksınız."

"Benimle dalga mı geçiyorsun, amca?" diyen Derim, sert bir sesle girdi araya. "Çocuk bakıcılığı mı yapacağız? Bir sivili korumaya çalışmak ayrı şey iki sivil ayrı. Yük olur!"

Mehmet Aydar bıyık altı alayla gülümsedi.

"Eşi, düşündüğün gibi boş bir adam değil. Tanıdığında göreceksin. Başa çıkabilir. Onu çok fazla korumanız gerekmiyor. Ama kendinizi ondan koruyabilirsiniz," dedi eğlenen bir tonla.

Derim, kaşlarını çatıp sorarcasına amcasına bakmaya devam ederken Mehmet Aydar, yeni hatırlamış gibi kaşlarını kaldırarak gözlerini her birinin üzerinde tek tek dolaştırırken hızla devam etti sözlerine.

"Bu arada hemen iletmiş olayım. Adamın kullandığı dile takılmayın. Merhaba der gibi küfrediyor ve üzerinize alınmamanızı tavsiye ederim."

"Hadi canım!" dedi Alin neşeyle parlayan gözlerle. Bu habere nedensizce sevinmişti ve tanışacakları adamın eğlenceli olduğunu düşünmeye başlamıştı. "Sürekli mi küfrediyor? Tiki mi var?"

Derim inanmaz bakışlarla amcasına bakmaya devam ediyordu. Alin'in eğlendiği belli sorusunu, Avcı bıkkınlıkla derin bir soluk alarak yanıtladı.

"Tiki falan yok. Adamın kimseyi salladığı yok. Varsa yoksa karısı ve çocukları. Dünyanın geri kalanını umursamıyor, işine gelmeyen bir şeyle karşılaştığında da diline hâkim olmadan aklından geçeni pat pat dışarı salıyor."

"Bayağı eğlenceliye benziyor," dedi Alin sırıtarak.

Diğerleri anlatılanları sindirmeye çalışırken Alin'e destek çıkan tek kişi Süleyman oldu. "Senin kafadan sanki. Değil mi?" dedi tıpkı genç kadın gibi sırıtarak.

"Ne kadar para istiyorsa ödemeyi ben yapacağım, amca," diyen Derim'in sesi, diğerlerinin eğlencesine katılmadığını belli eden bir ciddiyete sahipti. Yapılacak operasyon için o Hacker'a ihtiyacı olduğunu o da biliyordu. Lee'nin iyi olsa da yeterli olmadığı bir gerçekti ve çok seneler önce duyduğu ismin, bu kadar yakınında olmasını bir nimet olarak karşılıyordu. Kurmak istediği teknik ekip düşündüğünden çok daha kısa sürede bir araya gelebilecekti ve bu ekibi ezip geçmek kolay olmayacaktı.

Derim'in sözlerine, Mehmet Aydar cevap vermeden önce Avcı neşeli denecek bir kahkaha attı. Bakışlarını Derim'e kaldırdığında içinde haince parlayan ışıltıları silme gereği duymamıştı.

"Bunu, tanıştığında kocasına da desene," dedi zevk aldığı belli bir tonla. Hiç duraksamadan devam etti eğlenerek. "Sana vereceği cevabı söyleyeyim mi? *Dür bük, o parayı götüne sok yoksa ben sokarım!* der, kesin."

Alin'in tiz kahkahası, Süleyman'ın tok bir sesle gülüşüne karışırken Mehmet Aydar, yüzünde zorlukla tutmaya çalıştığı ciddiyeti bozmadan Avcı'ya tasvip etmez bir bakış attı fakat Avcı, adamın yüzünde zorlukla tutmaya çalıştığı ifadeyi kaçırmamıştı.

"Adamın para istediği yok!" dedi Mehmet Aydar, kestirip atar gibi. "Paraya ihtiyacı yok." Yeğenine bakarken gülümsemesine mani olamadı. "Senin kadar olmasa da adam da zengin. Karısının paraya ihtiyacı yok. İyi bir şeyler yapmaya çalıştığı için kabul etti teklifimizi. İdealist bir genç hanım. O da karısının isteklerini yerine getirmeye çalışıyor sadece. "Derin bir soluk alıp bu kez gerçekten ciddiyetle baktı yüzlere. "Size gün içinde dosyalarını göndereceğim, öncesinde bir fikriniz olur. Yarın sabah tanıştığınızda da geri kalanları halledersiniz."

Öne doğru bedenini eğdi ve ellerini masanın üzerinde kavuşturdu.

"Partiye kendi kimlikleri ile katılacaklar, ki bu, onlar için çok gerçekçi olacak. Halihazırda kimsesiz çocuklar için yaptıkları yardımlar zaten biliniyor. Dolayısıyla Afrika'daki kimsesiz ve yardıma muhtaç çocuklar için yapılacak olan bağış etkinliğine katılmaları çok doğal görünecek..." Başkan sözlerine kısa bir es verip soluklandıktan sonra aynı ciddi tonla devam etti. "İkisi ile de bir gizlilik sözleşmesi yapıldı. Birime ilk kez girecek olan siviller onlar olacak. Aramızdaki anlaşma sadece onların bilgisi dâhilinde olacak..." dediğinde sol tarafında oturan Avcı araya girdi.

"İbo'yu unutmayalım. İbo'nun da bilgisi var her şeyden."

"İbrahim bizim tarafta. Ona tam bir sivil diyemeyiz," dedi Mehmet Aydar, tek kaşını kaldırarak.

"Ibo'nun arkadaşı olduğunu Selin biliyor..." diye hatırlattı Avcı.

Mehmet Aydar aniden geriye yaslanarak "Selin de tanıyor mu bu kızı?" diye sordu gergin bir tonla.

"Selin, İbo'nun çocukluk arkadaşı olduğunu biliyor. Sık sık bir araya geliyorlar. Ama aslında kim olduğunu, o da bilmiyor. İbo'nun korumacı tavrını hatırlatayım size," diyen Avcı, çenesiyle karşısında oturan Anka ve Alin'i işaret ederek devam etti. "Kızlar tanıştığında nasıl bir açıklama yapacağız?"

"Ya bu o mu?" diye sordu Alin, heyecanla çıkan yüksek bir sesle. Gözleri, hızla önce yanındaki Anka'ya çevrilmiş sonra tekrar Av-

cı'ya dönmüştü. "Bu o mu? Selin'in, İbo'nun bir arkadaşı var, sürekli küfrediyor, benim de ağzıma ondan takılıyor dediği?"

Avcı başını salladı onaylayarak.

"Sen var ya..." dedi Alin, başını iki yana sallayarak. "Sen ne fenasın. En başından beri biliyordun ama bize bile söylemedin!"

"Söz verdim, Kızıl," dedi Avcı çaresiz bir tavırla. Omuzlarını sallayarak ellerini ikiye açtı. "İbo'ya söz verdim kimsenin haberi olmayacağına dair. Kendisi Selin'e bile söylemezken benim size söylemem doğru olmazdı."

"Bizden sakladığın ilk ve tek sır," dedi Anka anlayışlı çıkan bir tonla. Avcı'yı anladığını belli eden yumuşak bakışları, genç adamın içini rahatlatan sıcaklıktaydı. Avcı, mahcup bir yüzle *ne yapayım* der gibi başını salladı.

"Selin'e söyleyecek misiniz?" diye sordu bu sefer Anka. Avcı ve Mehmet Aydar arasında gözleri merakla mekik dokuyordu. Avcı tereddütle Mehmet Aydar'a baktı. Başkan, aynı tereddütle dudaklarını büzerek bir süre düşünceli gözlerle ona baktı ardından belli belirsiz omuzlarını silkerek karşılık verdi.

"Bunu önce onunla konuşmamız lazım. Bu İbo ile onların arasında olan bir şey. Biz bildiğimizi belli etmeyeceğiz. Kızlar da onunla tanışmamış gibi davranacaklar."

"Selin öğrendiğinde çok kırılır ama..." dedi Alin araya girerek. "Yani, baştan ona söylemezsek olur da bir şekilde ortaya çıkarsa onu dışladığımızı düşünür."

"Haklı olarak," diyen Anka kardeşine destek verdi. Kararlı bir ifadeyle bakışlarını tekrar Mehmet Aydar'a çevirdi. "İbo'yla bu konuyu konuşup açıklığa kavuşturmamız lazım. Önümüzde aylar sürecek olan bir hazırlık süreci var. Sık sık bir araya geleceğiz onlarla. Selin, kendi arkadaşı bildiği kişilerle ondan gizli saklı görüştüğümüzü öğrenirse çok kırılır. Ben Selin'in kırılmasına izin veremem. Bunu ya İbo ya da diğerleri aralarında konuşup bir çözüme kavuşturmak zorundalar. Selin'in arkasından iş çevirmeyeceğim!" dedi ültimatom verircesine. "Biz hayatımızı yalanlar ve sırlar üzerine kurmamaya söz vermiştik. Birbirimiz hakkında her şeyi bilirken bunu ondan gizleyemeyiz!"

ANKA

***

Anka, yemekten bir saat sonra, evin arkasındaki havuza bakan küçük oturma odasına girdiğinde Derim düşünceli bir halde, geniş iki kişilik kanepede tek başına oturuyordu.

Yemekten sonra Aşil'i yatırmışlar, Anka, Alin'le birlikte Birimden birkaç kişiyle telefonda görüşmeleri gerektiğini söyleyerek çalışma odasına yönelirken, Derim başını sallayarak uzaklaşmıştı.

On dakika evvel çalışma odasına gelen Jan'a, Derim'i sorduğunda omuzlarını *bilmiyorum* der gibi silken adamın karşılığından sonra ayaklanmıştı. Evin içinde olabileceği birkaç yere baktıktan sonra en son arkadaki küçük oturma odasına uğramıştı.

Derim'in bir kolu oturduğu kanepenin koluna yaslı, yüzü havuza dönüktü. Odanın içi loştu. Oturduğu kanepenin yanındaki büyük sehpanın üzerinde, küçük bir abajur yanıyordu yalnızca. On beş gün evvel üstü açılan havuzun ışıkları odanın içine yansıyor, karanlık gölgelerin ardında kalan duvarlara yansıyan mavi pırıltılar belli belirsiz dans ediyordu.

Anka, genç adamın yüzüne vuran ışık huzmelerini izleyerek ağır adımlarla ilerledi ve Derim'in yanına usulca oturdu. Bir süre gözlerini genç adama dikerek dalgın yüzünü inceledi. Neden sonra bir bacağını kanepenin üzerine çekerek, yan oturdu ve sağ kolunu kanepenin arkasına yaslayarak çenesini kolunun üzerine dayadı.

"Tek başına ne düşünüyorsun burada?" diye alçak sesle sordu.

Derim başını çevirip genç kadına bakmadı. Yaslandığı kanepede kaykılarak başını kanepenin arkasına yasladı. Uzun, sesli bir soluk alarak başını belli belirsiz iki yana salladı.

"Ben de ne düşündüğümü bilmiyorum. Sanırım hem hiçbir şey hem de her şey."

Anka anlamış gibi dudağını bükerek başını salladı hafifçe. Sol elini uzatarak parmaklarının ucuyla Derim'in kulağının arkasındaki saçlarının ucunu kavradı. Parmağının ucuna kısa saçları dolamaya çalışırken mırıldandı.

"Hiçbir şeyden mi başlayalım her şeyden mi?"

Derim yan gözle ona çabuk bir bakış attı ve dudağı istemsizce kıvrıldı. Saçlarında dolaşan parmakların varlığı, içini huzurla doldurmuyordu. Anka'nın üzerinde dolaşan ellerini seviyordu... Gerçi genç kadının her şeyini seviyordu. Gözlerini yumarak saçlarındaki dokunuşların tadını çıkarmaya çalıştı.

"Hakkı Bey'e, Aşil'in odasının yanındaki odayı Ozan için hazırlamalarını söyledim."

Derim, genç kadının alçak sesle verdiği bilgiyi gözlerini açmadan dinledi. Anka devam etti sözlerine.

"Ozan'ın bütün gece koridorda, yerde oturması doğru değil."

"Odasına gitmesini söyledim birkaç defa."

"Ama seni dinlemedi."

Derim, tek gözünü açarak yeniden yan gözle genç kadına bakarken bu kez bakışında olduğu gibi sesinde de sitem vardı.

"Son zamanlarda Ozan beni hiç dinlemiyor."

Anka istemsizce gülümsedi. Memnun bir gülümsemeydi bu. Ancak yüzüne çabucak, ciddi bir ifade yerleştirerek kaşlarını uyarırcasına kaldırdı.

"Ozan, Aşil'in uzağında olmak istemiyor. Ben de istemiyorum. Aşil'in her an yanında olan bir abisi olması güzel bir şey bence. Eğer Aşil'in yanındaki oda, onun olursa en azından yumuşak bir yatakta yatabilir."

"Aşil'e bir kardeş de lazım."

Derim, âdeta sıradan bir şeyden söz eder gibi kelimeleri telaffuz ettiğinde Anka gözlerini devirdi.

"Abisiyle yetinmek zorunda."

"Marcel, Eren'le Lucca'yı yarın eve getiriyor," diyen Derim'in, konu değiştirmekteki ustalığı yine sahnedeydi. Anka gözlerini kırpıştırarak yeni konuya uyum sağlamaya çalıştı. Derim iki gündür yalnızca Eren ve Lucca'yı ziyaret etmek için evden çıkmıştı. İkişer saat süren bu ziyaretlerin dışında evden hiç ayrılmamıştı. Anka onun adamlar için endişelendiğini biliyordu.

"Durumları iyi, değil mi?"

Derim onaylayarak başını salladı. Anka, parmağının ucuyla kulağının üstündeki saç tutamlarını dalgınca okşadı.

"Evde bakılacaklar bir süre. Hakkı Bey'le konuştum. İkisiyle de ilgilenmesi için iki adam ayarlayacak. Bir süre iyi bakılmaları gerekiyor."

"Adamlarını önemsemeni takdir ediyorum," diye mırıldandı Anka.

"Hak ediyorlar. Oğlumu hayatta tuttular."

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorlar. Tıpkı senin onları uğratmadığın gibi."

Derim, konu kendisine çevirilince tekrar konu değiştirdi.

"Gidip mahzenden şu Cheval Blanc'i getirsem, içer miyiz?"

Anka, tekrar değişen konuyu algılamaya çalışarak duraksadı. Aynı anda hareket eden parmakları da durmuştu. Duyduğu kelimelerin yarattığı şaşkınlıkla gözleri hayretle ardına kadar açıldı.

"Şimdi mi?" derken sesindeki dehşeti gizleyememişti. Derim gözlerini ona çevirip *evet* der gibi başını salladı.

"O şişeyi şimdi mi açacaksın? Öyle pat diye?"

"Neden pat diye olsun? Oğlumuz büyük bir tehlike atlattı. Bundan daha iyi bir kutlama düşünemiyorum."

Anka şaşkınca ona bakmaya devam ederken Derim yerinde doğrulmaya başlamıştı. Anka, telaşla iki elini Derim'in koluna sardı.

"Alin bizi öldürür! O şişeyi onsuz içersek ikimizi de öldürür."

"O şişeyi yalnızca ikimiz içeceğiz!" dedi Derim üzerine basarak. Başını hafifçe öne çıkardı ve dudaklarını sertçe Anka'nın dudaklarının üzerine bastırarak geri çekildi.

"Ona bir tane CheyTac sipariş ettim. Tüfeğine kavuştuğunda şişeyi de aklından çıkaracaktır."

Anka hızla gözlerini kırpıştırdı. Başını ani bir refleksle geriye çekmişti.

"Kardeşimin gözünü boyamak için ona keskin nişancı tüfeği mi aldın?"

"Operasyon için birkaç özel parça tedarik ettiriyordum. Kızıl'ın da bundan hoşlanacağını düşündüm."

Anka gözlerini kıstı. "Benim için hangisini sipariş verdin?"

Derim hızla gözlerini kaçırarak ayağa kalktı.

"Şişeyi ve iki kadehi alıp geliyorum hemen."

"Derim!"

Genç adam, hızlı adımlarla birkaç metre uzaklaştığında arkasından sert bir sesle adı söylenince duraksayarak başını omzunun üzerinden geriye çevirdi.

"Benim için hangisini sipariş verdin?" diye tekrarladı Anka. Kelimelerin üzerine sertçe basmıştı. Bakışları bir an dahi genç adamın üzerinden çekilmemişti. Derim tatsız, sıkıntılı bir nefes verdi. Başını hızla sallarken eli boşlukta anlamsızca sallandı.

"Tamam tamam. Sana Springfield sipariş ettim."

Anka'nın yüzünde aniden parlayan gülümseme loş odanın içini aydınlatacak kadar güçlüydü. Bakışları hayranlıkla parladı ve en sevdiği oyuncak bebeğe kavuşmuş bir kız çocuğu gibi sevinçle, "Gerçekten mi?" diye sordu.

Derim ters ters ona baktı. "Mücevher alsam bu kadar sevinmezsin!" dedi söylenerek. Esefle başını sallayarak sert adımlarını yeniden odanın kapısına yöneltti.

"Gerçi mücevher seven kadın olsa benim Anka'm olmazdı," dediği mırıltı, Fransızca olarak kendi kendine konuşur gibi çıkmıştı dudaklarından.

"Operasyona giderken mücevheri nereme takayım!" diye çıkışan bir tonla seslendi Anka arkasından. Derim kapıdan çıkmadan evvel tekrar başını genç kadına çevirdiğinde Anka'nın sevecen bakışları gülümseyerek ona bakıyordu. "Hem sen en değerli mücevheri verdin bana zaten," diyen genç kadın, işaret parmağını şakacı bir tavırla salladı. "Bunu da dedirttin ya bana, sana daha ne diyeyim?" derken esefle başını sallıyordu.

Derim'in duyduklarıyla yüzünde mest olmuş bir gülümseme belirdi. Kapı arkasından kapandığında Anka'nın ağır ağır sönen gülümsemesini ve ciddileşen yüzünü görmedi. Anka, onun o mest olmuş gülümsemeyle, ayakları yere basmadan, mutlulukla yürüdüğünü biliyordu. Derim her zaman kendisini yetersiz hissediyordu ve Anka'nın ağzından kimi zaman çıkan bu tür şakacı iltifatlar, küçük bir çocuk gibi sevinmesine neden oluyordu. Fakat henüz fazlasını kaldıramayacağını da biliyordu. Anka, ağır ağır damara zerk edilen

bir ilaç gibi Derim'i yavaşça kendi çeperinin içine çekmeye çalışırken bu şakacı yorumlara alışmasını ve rahatlamasını da sağlıyordu.

Anka, onun son iki gündür nelerle başa çıkmaya çalıştığını yakından takip ediyordu. Derim her şeyde kendisini suçluyordu. Gece boyu kesik kesik uyuduğunu biliyordu Anka. Derim sık sık yataktan çıkarak Aşil'in odasına gidip, oğlunu kontrol ediyordu. Bazen inanamıyormuş gibi çaktırmamaya çalıştığı bir dikkatle çocuğun üzerini kontrol ediyordu. Sanki Aşil'in üzerinde tek bir çizik görse dünya başına yıkılacakmış gibi tedirgindi.

Anka, Derim'in hissettirmemeye çalıştığı hiçbir duyguyu gözden kaçırmıyordu. Gözleri, çoğu zaman fark ettirmeden genç adamı izliyordu ve sıkıntılı anlarda gerilen yüzünü artık rahatlıkla okuyabiliyordu. Derim'in kendi üzerinde yarattığı baskı öylesine ağırdı ki, Anka bir gün bu baskıdan kurtulup kurtulamayacağını merak ediyordu.

Öte yandan Derim, mahzene doğru adımlarken yüzündeki gülümseme hâlâ silinmemişti. Küçük bir çocukta olabilecek eş değer hislere sahipti o anda. Hayatı boyunca mecbur kaldığı ve yaptığı hiçbir şeyden memnunluk duymamıştı fakat şartlar başka türlüsüne de imkân vermemişti.

Anka'nın sözlerini düşünerek adımlarken âdeta geçmiş sıfırlanmış ve sadece o an varmış gibi hissediyordu. Artık hayatında iki güzel şey vardı. Anka ve Aşil...

Annesi hayatta olsa ona söyleyeceğinden emin olduğu cümle, âdeta başka bir boyuttan seslenilmiş gibi zihninin içinde yankılandı ve o cümle, Derim'in yüreğinin delicesine atmasına neden olurken yüzünde hüzünlü bir gülümseme eşliğinde gözlerine hücum eden yaşları güçlükle tuttu.

"*Seninle gurur duyuyorum, oğlum.*"

4. Bölüm

"Geldiler."

Avcı'nın, Birimdeki büyük toplantı odasının kapısından içeri girerken sarf ettiği tek kelime, o sabah tanışacakları, ekibin yeni elemanlarının binaya vardıklarını haber veriyordu.

Büyük toplantı odası, 28 Mart Cuma akşamı Hotel de Phénix Monte Carlo'da yapılacak partide görevli olanları ağırlıyordu. Evren, Narin ve Cansu da ilk kez diğerleriyle birlikte bir aradaydılar. Tanışmanın ardından parti için yapılmış olan hazırlıklar aktarılacak ve Konsey üyelerinin telefonlarını kopyalayacak ilgili kişilere, eşleştikleri adamlar hakkında bilgiler verilecekti. Herkesin tahmini toplantının uzun süreceği yönündeydi.

Toplantı masasının etrafını çevreleyerek oturanlar, Avcı'nın verdiği bilgiye herhangi bir tepki göstermedi. Avcı seri adımlarla ilerleyerek Cansu'nun yanındaki boş koltuğa yerleşti. Otururken dostça bir gülümsemeyle kıza göz kırpmıştı.

Karan ve Sina, Birime giriş yaptıklarında, Avcı onları karşılayarak Başkan'ın odasına götürmüştü. Başkan, onlarla baş başa bir kahve içip kısa bir sohbetin ardından birlikte toplantı odasına gelecekleri ni bildirdiğinde Avcı, yalnızca başını sallayarak diğerlerinin yanına yollanmıştı.

Anka sessizce yerinde oturmaya devam ederken yanında oturan Derim'in gerginliğini hissedebiliyordu. Derim'in kafasından birçok düşüncenin aynı anda geçtiğine emindi. Genç adamın masanın altında kalan dizi hiç durmaksızın oynuyordu. Birkaç dakika sonra Derim, âdeta daha fazla oturamayacakmış gibi aniden yerinden kalkıp sıkıntılı bir soluk koyuverirken sağ elini saçlarının arasından geçirdi. Volta atar gibi odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürümeye

başladığında onu inceleyen bakışların üzerinde olmasını umursuyor görünmüyordu.

Alin bir süredir aradığı fırsatı bulmuş gibi yanında oturan Cansu'ya doğru hafifçe kayarak alçak sesle "Cansu, sana bir şey soracağım?" diye fısıldadı.

Masada oturanların bazıları sessizlik içinde otururken bazıları yanındakiyle alçak sesle sohbet ediyordu. Avcı, diğer tarafında oturan Süleyman'la konuşurken Evren ve Narin de kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Jan ve Anka sessizce oturmaya devam ediyordu ancak Anka'nın kontrollü bakışları sık sık, odanın içinde tur atan Derim'in üzerine çevriliyordu.

Cansu başını hafifçe yanındaki Alin'e eğerken sorar gibi baktı. Alin sıradan bir tavırla devam etti.

"Derim'in buraya gelip giden adamlarının arasında biri var ya?"

"Hangisi?" diyen Cansu'nun suratındaki ciddi ifadeyle dalga geçmek isteyen Alin, sırıtarak kaşlarını kaldırdı.

"Hani şu iri olan."

Cansu, '*Benimle dalga mı geçiyorsun*' der gibi bir bakış attı. "Hepsi iri, Alin!" dedi üzerine basarak.

Alin yüzünde haylaz bir gülümsemeyle başını salladı. Çabucak karşılık verdi.

"Hani şu koyu kahve kısa saçlı, burnu hafif eğik olan Türk var ya... Hani uzun kirpikli kahve gözleri, böyle iri iri olan..."

Alin, Baho'yu tarif ederken sarışın Eren'in, arada gelen Duman'ın da gri saçlarıyla klasman dışında kalacağını düşünüyordu. Kumral olan Mert ve Bekir'in de bu tanımdan uzak olduğuna emindi.

"Bahadır?"

Cansu'nun karşılığı ile Alin'in yüzünde memnun bir gülümseme belirirken gözleri hissettiği şaşkınlığı yansıtırcasına iri iri açıldı.

"Adını hatırlıyorsun yani? Gerçi herkes Baho diyor ama..."

Cansu umursamadığını belli etmeye çalışırcasına omuz silkerek "Tanışmıştık bir keresinde..." dedi geçiştirir gibi.

"Sen genelde işine yaramayacak kişilerin isimlerini aklında tutmazsın ya, o yüzden şaşırdım."

"Kafamda boşa kalabalık yapmak istemiyorum!" diyen Cansu savunma içeren bir tepki vermişti. "Ne olmuş Bahadır'a?" diye sordu ifadesiz gözlerle.

Alin aniden omuzlarını silkti. "Hiç!" dedi. "Adını hatırlayıp hatırlamadığını merak etmiştim."

Cansu, karşısındaki kadının tuhaflığına şaşkınlıkla bakarken hayretle sordu. "Bunu mu soracaktın?"

Alin, sevimli bir gülüşle ona bakarken gözlerini yumarak başını salladı ve aniden âdeta çok doğal bir şeyden bahsediyormuş gibi pat diye, "Seninle yemeğe çıkmak istiyordu da adını hatırlıyorsan bir şansı vardır diye düşünmüştüm. Doğru düşünmüşüm," diye karşılık verdi.

Cansu'nun kirpikleri hızla kırpışırken yüzüne hâkim olamadığı bir kızıllık yayıldı. Kaşlarını çatarak Alin'e baktı.

"Ne alaka?"

"Canım yemeğe çıkmak için illa bir alaka soruyorsan..." dedi Alin, muzır bir ifadeyle kıza bakıp yeniden sırıttı. "Senden hoşlanmış o yüzden diyelim..."

"Havasını alır!" dedi Cansu aksi bir tonla.

Alin tekrar kıza doğru yanaştı ve bu kez olabildiğince sevimli bir bakışla, âdeta küçük bir kız çocuğu gibi dudağını bükerek "Cansu, benim hatırım için bir kez çıksana. Ne olur?" diye son kelimeyi uzatırcasına telaffuz etti. "Eğer sen onunla yemeğe çıkarsan Jan hakkında bana tüyo verecek. Benim için çık, ne olur?" derken yine yalvarır gibiydi fısıltılı ses tonu.

"Dedikoducu bir adamla benim yemeğe çıkmamı mı istiyorsun?" dedi Cansu ayıplayan gözlerle.

Alin başını hafifçe geriye çekerken çemkirir gibi fısıldadı. "Ne alaka?"

Bu kez Cansu, Alin'e ters bir bakış atıp geriye doğru çekildi ve üzerine basarak karşılık verdi.

"Şu andan itibaren adını unuttum! Pis dedikoducu! Hangi iri olandı o?" dedi, aniden hafızası silinmiş gibi sahte bir rolle düşünürcesine bakışlarını yukarı kaldırdı. "Söz ettiğin kişiyi hatırlaya-

madım," dedi aynı yapay düşünceli ifadeyle. "Demek ki hatırlanacak kadar önemli değilmiş."

Ters ters Alin'e bakıp koltuğunda yeniden yerleşerek Alin'den uzaklaştı. Alin'in yalvaran gözlerini umursamadan bakışlarını karşıya dikip sessizce beklemeye başladı.

Derim, büyük odanın bir duvarında bulunan, brifinglerde katılımcılara görüntüler sunulan beyaz perdenin önüne varıp yeni bir tur için arkasını döndüğü esnada odanın kapısı açıldı. Adımları durarak bakışları kapıya çevrildi.

Mehmet Aydar açılan kapıdan içeri girdi. Peşinden gelen uzun koyu saçlı, ince yapılı bir kadın ve kadından neredeyse bir baş uzun, yapılı esmer bir adam da Başkan'ın ardından odaya girdiler. Tüm gözler yeni gelenlere çevrildi.

"Herkes burada sanırım," diyen Mehmet Aydar, bir adım ileri çıktı ve bedenini hafifçe geriye çevirerek, arkasındakilere eliyle ileriyi işaret ederek masanın etrafındaki iki boş koltuğu gösterdi.

"Geçin oturun, lütfen. Herkes birbiriyle tanıştıktan sonra toplantıya geçelim hemen."

Çift, gösterilen koltuklara ilerledi. Derim dikkatle ikisini izlerken adam, çekingen bakışları diğerlerini bulmayan karısının oturacağı koltuğu tutarak yerleşmesini sağladı ve ardından kendisi de karısının yanındaki koltuğa rahatça oturdu. Ters ve umursamaz bakışları, hoşnutsuz bir yüz ifadesiyle masanın etrafındakileri süzdü. Masanın diğer tarafında, çaprazında kalan ayaktaki Derim'e keskin, ters bir bakış atarak doğrudan Anka'nın gözlerinin içine baktı.

"Karım ısrar etmese bu çük kafalı herifin olduğu bir işin içine girmezdim ama siz kadınları anlamak mümkün değil," dedi pat diye.

Anka'nın gözleri şaşkınlıkla açılırken Alin'den bir kıkırdama sesi yükseldiği esnada, "Karan!" dedi karısı, uyarırcasına ve hızla devam etti. "Dilini tutacağına söz vermiştin!" Başını çabucak Anka'ya çevirip aceleyle "Lütfen kusuruna bakma, aklından geçeni süzgeçten geçirmeden pat diye söyler hemen," dedi kocasına yeniden uyaran bir bakış atarak.

Anka'nın herhangi bir karşılık vermesine imkân olmadan "Tutuyorum bebeğim!" dedi Karan çabucak. Savunma dolu bir tonla devam ederken iri iri gözlerini açtı. "Ne dedim ki şimdi?"

"Lütfen!" dedi Sina üzerine basarak. Gözleri yumuşarken tıpkı bir çocuğu kandırır gibi "Sarya buradaymış gibi davran," dedi hızlıca.

Karan usanmış bir nefes alıp arkasına yaslandı. Elini umursamazca havada salladı.

"Sarya burada yok!" dedi kestirip atarak. "Sırf senin hatırına bu sikik işe tamam dedim, daha fazla üstüme gelmesin kimse."

Avcı boğazını temizleyerek araya girdi. "Eee ben en iyisi herkesi size tanıştırayım sonra konulara geçelim hemen."

"Yok, gerek yok," dedi Sina ve âdeta çok doğal bir şeyden söz ediyormuş gibi devam etti. "Tanıyoruz herkesi. Dün gece Karan'la dersimizi çalıştık," dedi sevimli bir gülüş yüzünde oluşurken.

Avcı kaşlarını çatıp "Dersimizi çalıştık derken?" diye sordu, karışık bir yüz ifadesiyle.

"Sisteminizden gerekli bilgileri aldım. Tanıyoruz herkesi," dedi Sina aynı yüz ifadesiyle.

Mehmet Aydar'ın "Sistemimize mi girdin?" diyen sert sesi duyulduğunda Sina, şaşkınca gözlerini kırpıştırdı ve masum bir savunmayla hızla karşılık verdi.

"E gizlilik anlaşması imzaladık ya... Ortak çalışacağımıza göre sakıncası olmaz diye düşünmüştüm. Suç değil, değil mi?" Bakışları hızla, sorarcasına kocasına çevrildi ve aceleyle "Suç olmayacağını söylemiştin," dedi telaşla.

"Çünkü gizlilik anlaşmamız var! Neden suç olsun?" dedi Karan kendinden emin bir tavırla. Bakışları Mehmet Aydar'a döndü. "Karıma suç olmadığını söyleyin! Size yardım edecek birinin sisteminize girmesi suç sayılmaz, öyle değil mi? Zaten o sistemde cirit atmaya başlayacak ya!"

Süleyman'ın şaşkın yüzü sorarcasına Avcı'ya çevrildi. Mehmet Aydar bir an dili tutulmuş gibi Sina'ya baktı, Derim hariç diğerlerinin yüzündeki ortak ifade, ağızları açık genç kadına bakakalmış haldelerdi. Derim dikkatle genç kadını izliyordu. Kendisini en çabuk toparlayan Avcı oldu. Her ne kadar soran bakışları Başkan'a çevriliyse de sözleri Sina ve Karan'a hitaben sarf ediyordu.

"Aslında bizim sistemimizde cirit atmayacak!" dedi üzerine basarak. "Başka sistemlerde yapacak onu. Şimdilik bunu göz ardı ediyoruz. Yani gizlilik anlaşmanız olduğu için bu seferlik suç sayılmaz fakat sen yine de bizim bilgimizin dışında bunu yapmazsan daha iyi olur. Değil mi, Başkanım?"

Mehmet Aydar, gözlerini devirdi ve bıkkınlık karışımı bir esefle başını iki yana sallarken çektiği koltuğa oturdu. Bakışları Derim'e çevrildi ve eliyle Anka'nın yanında olan, karşısındaki boş koltuğu işaret etti.

"Derim, sen de otur istersen, başlayalım artık."

Derim ağır adımlarla ilerlerken ters ters Karan'la bakıştı ve söylenir gibi Fransızca "O lafın üstüne çükünü keser eline verirdim ama dua et..." dedi.

Alçak sesle söylenmiş olsa da diğerlerinin de duyduğuna emin olduğu kelimeleri duyan Anka'nın gözleri hayretle açılırken yanına yerleşen adama şaşkınlıkla bakıyordu. Derim'in çok sık küfretmediğini biliyordu fakat delirdiğinde kendisine hâkim olamadığını da biliyordu. Bu küfür, her ne kadar suratı ifadesiz görünse de şu an delirdiğini işaret ediyordu. Delirmiş olmalıydı ki adamın Fransızca konuşabildiğini bildiği halde bunu söylemişti.

"Benimle boy ölçüşecek taşak yok sende, çük kafalı!"

Karan'ın, Derim'in sözlerine Fransızca karşılık vermesi gecikmemişti. Jan'ın gözleri âdeta sıkılmış gibi ifadesizce iki adam arasında gidip geldi. Anka, Avcı, Evren ve Cansu'nun gözleri tedirginlikle iki adam arasında mekik dokurken Mehmet Aydar, Süleyman, Sina ve Narin anlamadıkları sözlerin ne olduğunu sorarcasına yüzlere bakıyorlardı. Masanın etrafında oturanların arasında yalnızca Alin sırıtarak izliyordu iki adamı.

"Bendeki taşağı bilsen küçük dilini yutarsın, bok beyinli!" diye karşılık verdi Derim, duraksamadan.

"Atışıyor mu bu ikisi?" diye sordu Süleyman, merakla Avcı'ya bakarak.

"Yok canım," diyen Alin atıldı. Dişlerini ortaya seren büyük bir gülümsemeyle Süleyman'a baktı. "Hangisinin topuyla oynayacaklarına dair fikir teatisi yapıyorlar," demesinin ardından tekrar kahkahayı bastı.

"Alin!" diyen Anka'nın azarlayan ses tonu, genç kadın üzerinde hiçbir etkiye neden olmadı. Haylaz bir ifadeyle gülerek kardeşine bakarken mavi gözlerini masumca iri iri ayırdı.

Avcı, elleriyle yüzünü sıvazlayarak bıkkınlık dolu bir nefes aldı ve ondan beklenmeyen bir sertlikle elini hiddetle masanın üzerine vurdu.

"Beyler! Burası iki ergenin atıştığı lise bahçesi değil! Ciddi bir iş yapıyoruz burada ve herkesin birbiriyle uyumlu çalışmasına ihtiyacımız var. Bunu beceremeyecekseniz baştan söyleyin, biz de ona göre başımızın çaresine bakalım! Yok, biz aklı başında insanlarız, üzerimize düşeni yaparız diyorsanız işimize bakalım!"

Mehmet Aydar takdir dolu bakışlarını anlık olarak Avcı'ya çevirip onaylarcasına başını salladı. Avcı'yı Birimin başına getirmesinin en büyük nedenlerinden biri de buydu. Avcı da zaman zaman, içinde bulunduğu durumlardan eğlence çıkarırdı fakat iş çok ciddi boyuttaysa tüm profesyonelliği ile yalnızca hedefe kilitlenir, duygularını dahi görmezden gelirdi. Onun, bu işi yönete bileceğine kesinlikle emindi. Derim ve Karan arasında devam edebilecek çekişmeyi Avcı, ne yapıp edip sonlandırmak zorundaydı. Mehmet Aydar'ın memnun olduğu çıkış, aynı hiddetle devam ediyordu.

"Anladık! Birbirinizden hoşlanmayacaksınız! Zorunda da değilsiniz zaten! Ama size bel bağlamış onlarca insan var burada. Ülkemiz ciddi bir tehdit altında ve biz bu tehdidi ne yapıp edip bertaraf etmek zorundayız. Siz birbirinize laf sokacaksınız diye ekipte gerginlik istemiyorum. Baş başa kaldığınızda isterseniz birbirinizin ağzını burnunu kırın, umurumda değil! Ama bir aradayken yalnızca ortak çalışmalara odaklanmanızı istiyorum. Çocuk oyuncağı değil bu iş! Hepinize ihtiyacımız var ve hepiniz sizden bekleneni vermek zorundasınız!"

"İşte şimdi Birim Başkanı olduğunu belli ettin," dedi Süleyman takdir eden bir tonla. Bakışlarını diğerlerinin üzerine çevirdi. Önce Derim'e ardından Karan'a baktı. İşaret parmağını iki adamın üzerinde dolaştırarak tıpkı iki haylaz çocuğu uyarırcasına devam etti. "Siz ikiniz kendinize hâkim olsanız iyi olur. Önümüzde zorlu günler var ve ikinizin sidik yarışı şu an kimsenin ilgisini çekmiyor."

Karan gözlerini devirdi. Derim buz gibi bir suratla dik dik Süleyman'a baktı.

"Herkes ağzının ayarını yapsın o zaman!" dedi. "Çocukmuşum gibi önüne gelen beni azarlamaya kalkarsa karşılığını alır! Hiçbirinize borcum yok benim! Tek bir kişi dışında kimseye borcum yok! Kafanıza yazın bunu!"

Derim'in çıkışı Anka için şaşırtıcı değildi. Kendi karşısında çoğu zaman boynunu büken adamın diğerlerine eyvallahı yoktu ki bunda haksız da sayılmazdı. Derim'le aralarındaki hesap yalnızca onların hesabıydı ve diğerlerinin Derim'i şamar oğlanı yapmaları onun da hoşuna gitmiyordu. Bir zamanlar bu düşünce ona ütopik görünse de bugün, gün yüzüne çıkan Derim'in gerçeklerinin ardından, Anka daha çok vicdanıyla hareket ediyordu. Derim'i kendi adına tam olarak affedemiyor olsa da öte yandan geçmişte içinde bulunduğu ruh halini de anlayabiliyordu. Daha birkaç gün evvel kendisi de o ruh haline bürünmüştü. Derim'i affedemediğini düşündüğü tek nokta, onun asıl hedeften şaşması, bile bile silahlarını bir masumun üzerine yöneltmesiydi.

Ancak bir insan, ömrünün sonuna kadar bunu sürdüremezdi. Affedilemeyen hatalar, geçmişi arkada bırakamamak, en çok insanın kendisini yıpratıp acıtıyordu. Anka, bunu ömrünün sonuna kadar sürdüremeyeceğini, hem kendisini hem de Derim'i azat edeceğini biliyordu. İkisinin de ruhunun bu özgürlüğe ihtiyacı vardı. Derim'in çabaları bu düşünceyi güçlendiriyordu. Anka bunu biliyor, kendisini buna hazırlıyordu, fakat Derim bu düşüncenin uzağında bile değildi.

Bugün yaşadıkları en büyük sorun buydu. Derim geçmişteki hamlesinden öylesine derin bir pişmanlık duyuyordu ki kendisini affedemiyor, kefaretini Anka ve Aşil'e özenli davranarak ödemeye çalışıyor ve bunu ömrünün sonuna kadar sürdürmeyi planlıyordu. Onun için bundan başka bir alternatif yoktu. Anka ise, zaman içinde onun bu düşünceyle barışmasını ve kendisini affetmesini diliyordu. En azından canı gönülden vereceği desteği gösterdiğinde Derim'in, bu düşünceyi de kabulleneceğini umut ediyordu. Hemen sese dökülemeyecek fakat zamanla hissettirilecek bir destek... Santim santim Derim'in benliğinde bir yolculuk olacaktı bu.

Anka, Derim'i sakinleştirmek ister gibi kimseye belli etmeden elini, masanın altından Derim'in bacağının üzerine koydu. Derim, avucunu genç kadının elinin üzerine kapadı ve ifadesiz bir suratla Süleyman'a bakmaya devam etti.

"Avcı..." diyen Başkan, çabucak söze girdi. Konunun uzamasını istemediği belliydi. "Ekibin yeni üyelerini arkadaşlara tanıt, uzatmadan konuya girelim."

Avcı başını salladı, bakışlarını Sina ve Karan'ın üzerine çevirdi ve biraz evvelki sert çıkışı yumuşatmak ister gibi dostça bir tonla, "Aslında biz de dersimizi çalışmıştık. Sizinle ilgili dosyalar dün, buradaki tüm arkadaşlara iletildi, dolayısıyla onlar da sizin hakkınızda yeterli bilgiye sahipler..." diyerek ellerini masanın üzerinde birleştirdi ve devam etti. "O yüzden bir an evvel yapılacaklara geçelim. Zaman içerisinde birbirinizi daha iyi tanıyacağınızı düşünüyorum."

"Bizce makul..." diyen Sina, karşılık verdi Avcı'ya. Karan'ın tavrına öylesine alışıktı ki biraz evvelki atışmayı çabucak göz ardı etmişti. Bakışları anlık olarak Anka ile karşılaştı ve yumuşak bir gülümseme belirdi yüzünde. Aynı gülümseme ile karşılaştığında; bu ortak çalışmadan, kesinlikle düşündüğünden daha büyük bir keyif alacağını hissediyordu. Uzun zamandan beri bu kadar heyecanlı bir işin içinde olmamıştı. Hissettiği heyecanla parlayan gözlerini yanındaki kocasına çevirip gülümsedi. Diğeri eriyen gözlerle ona baktı, sıcacık gülümsedi ve sevgiyle göz kırptı. Bu, Karan'la birlikte girecekleri ikinci operasyondu ve bu kez hep yan yana olacaklardı. Üstelik bu kez yalnızca kendisi için değil birçok insanın iyiliği için güç sarf edecekti. Bundan daha güzel bir şey olamazdı.

Yüzüne ciddi bir ifade oturtarak dikkatle dinlediğini işaret eden bakışlarını Avcı'ya çevirdi. Avcı'nın gözleri Cansu'ya döndü.

"Cansu, parti için yapılan hazırlıkları sen aktar herkese. Takvimi ve atılacak adımları netleştirelim, bilgilendirmeler bitince sorusu olan varsa cevaplara geçeriz." Bakışlarını Derim'e çevirdi bu kez. "Cansu'nun bilgilendirmesinden sonra Konseydekilerle ilgili kısma geçelim. Bilgilendirmeyi sen yapar mısın? Konsey hakkındaki her şeye sen daha vakıfsın..."

Derim onaylayarak başını salladı. Oturduğu koltukta hafifçe kıpırdanarak kaykıldı ve daha rahat bir pozisyon aldı. Cansu masanın

üzerindeki bir kumandaya uzanarak odanın içindeki ışıkları söndürdü. Karşı duvardaki beyaz perdeye görüntüleri yansıtırken bir yandan da parti için yapılan tüm hazırlıkları aktarmaya devam ediyordu. On beş dakika boyunca Cansu tekdüze bir sesle otel binası ile ilgili bilgilendirmeleri, parti programını, oturma düzenini, oluşturulan kimlikleri ve o gün için yapılan tüm hazırlıkları anlattı.

Cansu'nun konuşmasının ardından Derim kızın uzattığı minik kumandayı aldı ve bu kez ekranda Konsey üyelerinin resimleri göründü.

"Partide telefonlarını kopyalayacağımız Konsey üyeleri..." diyerek söze başlayan Derim, tek tek her biri hakkındaki bilgileri aktardı. "Her hedef için belirlenen kişiler, Cansu'nun da belirttiği gibi onlarla aynı masada yer alacaklar. Tüm akşam herkesin birbiriyle iletişimde olması için kulak içi telsizler kullanılacak. Belirlenen hedeflerin işi bittiğinde bilgilendirme yapılacak.... Herhangi bir aksilik olursa bilgilendirme yapılacak... Ki müdahale edip başka bir plana geçebilelim. Hedef 1, Lord Carringhton... Onu Anka ve ben alıyoruz. Hedef 2, Willem Bjorn Van de Velde, Jan ve Alin'de. Hedef 3, Aaron Scott, Avcı ve Cansu'da. Hedef 4, Sir Colin Wilson, Evren ve Narin'de. Hedef 5, Erich Schroder, Süleyman'da..."

Ekrana getirdiği son görüntü ile birlikte bakışlarını karşısında oturan karı kocaya çevirdi. "Hedef 6, Lars Van Dijk, sizde."

İkisi de ciddi gözlerle ekrana bakarken Sina kendi kendine konuşur gibi "Otomobil üreticisi, üçüncü kuşak Amerikalı. Aslen Ducth..." dedi.

Karan, ekrandaki fotoğrafa bakarak tıpkı onun gibi alçak sesle düşünür gibi konuşurken ses tonu küçümseme barındırıyordu.

"Sikko 6 bizde yani."

Sina başını hızla kocasına çevirip gözlerini uyarır gibi ayırdı. Karan *Ne?* dercesine masumca ona bakıp omuz silkti. Derim'in biraz evvelki tondan biraz daha yüksek çıkan sesi duyuldu.

"Hedef 6!" dedi üzerine basarak.

Karan umursamaz bakışlarını ona çevirip meydan okur gibi baktı. "Hedef... Sikko... Ne fark eder? Bu heriflerin hepsi sikko zaten."

Derim gözlerini devirerek derin bir soluk aldı. Medet umar gibi başını bir an Anka'ya çevirdi ve genç kadının gülmemek için du-

daklarını birbirine bastırdığını gördü. Uyarı dolu bakışları tekrar Karan'a çevrildi.

"Kadınların olduğu ortamda kullandığın kelimelere biraz dikkat etsen mi acaba?"

"Ne dedim ki?" dedi Karan, omuzlarını silkerek. Kaykıldığı yerde masumca kaşlarını yukarı kaldırdı. Kullandığı kelimelerin absürt olmadığına emin olduğu bir tavırla, "Sikko dedim. Duyan da amına kodumunun yarra bizde dedim sanır," dedi sıradan bir tonla.

Alin'in tiz kahkahası odayı kapladı.

"Adam efso yalnız," dedi kahkahalarının arasında. "Bunu bir yere not etmem lazım."

Tıpkı onun gibi kendisine hâkim olamayan birkaç kişiden daha gülme sesi çıkarken Sina, azarlar gibi kocasına baktı ve sert bir tonla, "Karan!" dedi, uyarırcasına. "Söz vermiştin! Düzgün davranacağına söz vermiştin!"

"Düzgün davranıyorum, bebeğim! Sikkodan iş dedim. Sen bunları havada karada kotarırsın."

"Kocam..." dedi Sina üzerine basarak. "Bu iş çok ciddi ve ben de çok ciddiye alıyorum, biliyorsun. Herkes alışık değil sana, dikkat dağıtıyorsun. Çıkabilecek en ufak aksiliği bile hesaplamak ve ona göre tedbir almamız lazım."

"Buradakilerin hepsinin girip çıkmadığı delik kalmamıştır. Sanki anaokulu çocuklarıymış gibi davranma! Ayrıca ne çıkabilir ki? Herkes bir sikko alıp masaya oturacak sonra elimizdeki cihazlarla telefonları kopyalayacağız işte."

"Ya içlerinden biri telefonunu yanına almazsa?" diye Sina aniden sorunca odanın içini derin bir sessizlik kapladı. Karan, karısının sözleriyle aniden dikilerek yerinde hafifçe doğruldu ve bakışlarını sorarcasına Derim'e çevirdi. Elini boşlukta salladı.

"Hadi, cevap ver karıma! Bu sikkolardan biri telefonunu yanına almazsa çükü tuttuk demektir. Ne bok yiyeceğiz?"

"Tutarsan sen tutarsın çükünü," dedi Derim meydan okuyan, ters bir tavırla. "Ben telefon neredeyse oraya giderim!" diye devam etti duraksamadan. Kendinden emin bakışlarını Jan'a çevirdi. "Otel müdürüyle irtibata geçiyorsun. Odalara gizli kamera yerleştirilsin,

herhangi biri telefonunu odasında bırakırsa orada müdahale edeceğiz."

"Sen bu adamlar hakkında yeteri kadar araştırma yaptığına emin misin?" diye tereddütle soran Sina ile tüm gözler bu kez tekrar ona çevrildi.

Derim sorarcasına ona bakarken başını salladı. "Evet!" dedi keskin bir sesle. "İçlerindeyim zaten!" diye üzerine basarak devam etti.

"O zaman bu adamların her yere korumalarıyla gittiklerini ve kaldıkları her adreste, özellikle otellerde önce dinleyici ve kamera taraması yaptıklarını da biliyor olman lazım," diyen Sina'ya karşı çıkmadı Derim, çünkü kendisi de aynısını yapıyordu.

Sina, Derim'in karşılık vermesine imkân vermeden duraksamaksızın hızla devam etti. "Ayrıca ne malum senin otelinde kalacakları? Ya içlerinden biri başka yerde kalmak isterse zorla mı otelde tutacaksınız? Bu adamların da içlerinde Monte Carlo'da evi olan var. Niye evinde kalmasın da senin otelinde kalsın?"

"Demiştim!" dedi Karan böbürlenerek. "Karımın eline, kimse su dökemez!" derken yeniden kaykılarak oturdu ve küçümseyen bakışlarını Derim'e dikti.

Derim yalnızca birkaç saniye Karan'a ters ters baktı ve kendinden emin bakışlarını tekrar Sina'ya çevirdi.

"İyi bir noktaya değindin," dedi takdir eder gibi. "Ben de olsam aynı kontrolleri yaparım..." dedikten sonra kendinden emin bir tavırla devam etti. "Hepsi için otelde oda ayrıldığı bilgisi verildi ve hepsi de otelde kalacaklarını teyit ettiler. Söylediğin doğru ama... Ben içlerinde olsam da buna güvenmeyeceklerdir ve odanın içini tarama ihtimalleri var." Bir an için sustu ve düşünceli gözleri Sina'nın üzerinde birkaç saniye bekledi. Aniden karar vermiş gibi başını salladı. "Bu riske girmeyeceğim. Fakat dediğin ihtimal için ek ekipler bulunduracağız. Hızlı bir operasyon yapabiliriz."

"Nasıl?" diye sordu Sina merakla. "Odalarının önünde mutlaka koruma bekletirler. Onları nasıl aşacaksınız?"

Derim sinsi bir ifadeyle gülümsedi. "Orasını merak etme. Engelleri aşmak benim işim! İçlerinden biri ya da daha fazlası telefonunu odasında bıraksa bile o telefonlar o gece kopyalanacak!" dedi kararlı bir tonla.

"Pekâlâ!" diyen Mehmet Aydar araya girdi. Uzun süre sessizlik içinde oturarak konuşmaları dinlemişti. Her ihtimalin konuşulması ve düşünülmeyen aksiliklerin de söze dökülmesi hoşuna gitmişti. Bu ekibin iyi bir beyin fırtınası yapacağından emindi. Karan ve Derim arasında çekişme sürecek gibi düşünülse de diğerleri bunu umursuyor görünmüyorlardı. En kötü ihtimalle birbirlerine girdikleri anda Avcı'nın ikisini de tek başlarına ringde bırakma ihtimali tatlı bir fantezi gibi göründü Mehmet Aydar'a. Bakışlar kendisine çevrildiğinde devam etti.

"Tüm ihtimalleri değerlendiriyorsunuz. Çıkabilecek aksaklıklara karşı alınacak tedbirleri ve izlenecek protokolleri belirliyorsunuz. Önünüzde tam bir hafta var. Haftaya Cuma parti gerçekleşecek. Son hazırlıklar için öncesinde Monte Carlo'ya gideceksiniz ve kalanı orada çözümleyeceksiniz." Önce Süleyman'a baktı. "Süleyman partiden iki gün önce otele giriş yapacak." Ardından bakışlarını Evren, Narin ve Cansu'nun olduğu yöne çevirdi. "Siz de planlandığı şekilde üç gün önce otele yerleşiyorsunuz. Cansu, Avcı ile otele giriş yaptıktan sonra kalan hazırlıkları takip etmek için kızlara destek olacak..."

"Biz daha erken yola çıkacağız," diyen Derim, amcasının sözünü kesti. Mehmet Aydar sorarcasına ona baktığında duraksamadan devam etti. "Aşil'i de alıp biz Anka ile yatla yola çıkacağız. Yarın."

Mehmet Aydar'ın kaşları havalandı. "Burada yapılacaklar?" diye sordu tereddütle.

"Jan burada kalıyor. Kızıl'la birlikte gelecekler. Kalanların hepsi uçakta onlara eşlik edecekler. O zamana kadar burada yapılacakları onlar yaparlar. Sürekli irtibat halinde olacağız zaten. Adamların bir kısmı bizimle geliyor. Aşil'in anne babasıyla yalnız zaman geçirmeye ihtiyacı var. Son günlerde kötü şeyler yaşadı ve bunun izlerinin silinmesini istiyoruz. Bu fırsatı değerlendireceğiz."

Bir gece evvel konuştukları planı bilen Anka tepki vermeden oturuyordu fakat hızlı, kaçamak bir bakışı Mehmet Aydar'a atıp gözlerini yeniden masaya çevirdi. Bu konuda Avcı, Jan ve Kızıl'ın da desteğini almışlardı ve önlerindeki birkaç günü Aşil için huzurlu geçirmeyi planlıyorlardı. Aslında buna üçünün de ihtiyacı vardı ve Anka dürüst bir kabullenişle hepsine bu yolculuğun iyi geleceğini düşünüyordu.

Mehmet Aydar [illegible] başını salladı. "Evet, hâli var ve ... Güzel düşünmüşsünüz ... Bence, sadece [illegible] gibi belediyeler [illegible] bir tavır [illegible]." Başını [illegible] Sen öncesinde [illegible] Kaçacak [illegible] [illegible] Orada bir [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] olacak."

"Biz [illegible]" diyen Kaan'la [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

"Ekşiyer [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]" diyen Arda, Kaan'a [illegible]

"Sen ve Cansu da [illegible] [illegible] [illegible]?"

Arda başını salladı. "Evet, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Emre ve Naz gibi Süleyman abi de [illegible] [illegible]."

Kaan [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

"Aynı düşünceyle [illegible] [illegible] [illegible]."

"Siz [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Ben ve Kaan'la [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

"Sana teşekkür etme fırsatı hiçbir zaman bulamadım."

Anka, Birimin en alt katındaki Teknik Departmandaki bir odada Sina ve Alin'le baş başa idi. Narin ve Cansu kalan işleri tamamlamak için onlardan ayrıldıklarında üç kadın, kullanacakları aletleri kontrol etmek için ana binanın en alt katına inmişlerdi.

Erkekler, Avcı'nın liderliğinde olası aksilikler ve sonraki adımlar için değerlendirme yapmak üzere toplantı odasındaki görüşmeye devam edeceklerdi. Mehmet Aydar bazı görüşmeleri olduğunu bildirerek ayrılmıştı yanlarından.

Sina samimi bir gülümseme ile Anka'nın yumuşak bir tonla sarf ettiği sözlerine karşılık verdi.

"Etmene gerek yok. Elimden gelen şeyleri yapmayı seviyorum."

Anka, önündeki masanın üzerine dizilmiş olan aletlerden birini eline alarak sanki inceliyormuş gibi evirip çevirirken yanında dikilen kadına kaçamak bir bakış attı.

"Kendini ifşa etme tehlikesine rağmen yaptığın şey için minnettarım."

Sina'nın yüzünde mahcup bir gülümseme belirdi.

"Hayatım boyunca sahip olduğum yetenekle öyle saçma şeyler yaptım ki ilk kez yüreğim hafifti."

Anka anlayışlı bir ifadeyle gülümsedi. Gözlerindeki takdir açıkça okunuyordu.

"Müthiş bir yeteneğin olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"İyi bir şeyler için kullandığımda bununla gurur duymadığımı söyleyemem. Ama..." diyerek duraksadı ve yeşil gözlerini tereddütle Anka'ya çevirdi. "... Başımı belaya sokmasından ya da içine gireceğim tehlikenin, aileme uzanmasından korkmuyor değilim."

"Seni hiçbir zaman tehlikeye atmayacağız, sürekli korunacaksın merak etme. Hem sende o koca oldukça tehlikede olmazsın bence," diyen Alin atıldı. Başını hafifçe ileri çıkararak meraklı bir ifadeyle sordu.

"Hep öyle miydi yoksa sonradan mı oldu?" deyip aceleyle devam etti. "Yani hep küfrediyor mu yoksa sen söz konusu olunca mı ayarları bozuluyor?"

Sina neşeyle kıkırdadı. "Yok!" dedi çenesini kaldırarak. "Öyle olduğu için onu buldum," dediğinde iki kadın da anlamayan bakışlarla ona bakıyordu. Sina yeterli açıklama yapmış gibi gülümseyerek devam etti. Yeşil gözleri, içinde yanıp sönen sevgi pırıltıları ile çok daha parlak bir renge bürünmüştü. "İt olduğu için sevdim onu. Olduğu kişiyi hep sevdim," dedi yumuşak bir tonla. "Zor biridir. Kimseyi takmaz. Hep burnunun dikine gider. Kimseye minnet etmez. Birini sevmedi mi, çekinmeden ağzına geleni söyler. Ama sevince tam sever. Her şeye ve herkese kafa tutacak kadar çok sever."

Anka yüzünde naif bir gülümsemeyle Sina'yı dinlerken inceleyen bakışları genç kadının üzerindeydi.

"Uzun sayılacak bir süre birlikte çalışacağız. Sanırım hikâyeni dinlemeyi dört gözle bekliyorum."

Sina ona çabuk bir bakış atarken başını salladı. Önündeki aletlerden birine uzanırken memnun bir tebessüm yüzünde belirdi.

"Başkalarının hikâyesini dinlemeyi ben de severim. Sizinkini dinlemek için sabırsızlanıyorum..." Yargılamayan fakat meraklı bakışları Anka'ya çevrildi. "Seni onca ay tutsak eden adamla bu noktaya nasıl geldiniz, gerçekten merak ediyorum."

Anka, kaşlarını kaldırarak derin bir nefes aldı. Mırıldanır bir tonla "Ne sen sor ne ben söyleyeyim..." dedi yakınır gibi. Bakışları elindeki alete inmişti. "Şu aletleri kontrol edelim hadi... Zaman çok nasılsa. Konuşuruz bir ara."

Sina, başını sallayarak elindeki alete baktı. "Evet, konuşuruz nasılsa..." demesinin ardından, aleti yukarı kaldırıp soran bakışlarını iki kadın arasında dolaştırdı. "Bunların yedeklerini tedarik etmemiz lazım. Herhangi biri bozulursa tedbirimizi almış olalım. Bazen bu aletler anlamsız şekilde kendi kendilerine bozuluyorlar. Elektronik cihazlara her zaman tam güvenemiyorum. Mutlaka yedeklerimiz olması lazım."

Anka ve Alin birbirine bakarken duyduklarından memnun bir ifade vardı ikisinin de yüzlerinde. Alin göz kırparak "Bu kadını şimdiden çok sevdim," dedi sırıtarak. Bakışlarını Sina'ya çevirdi. "Merak etme, her şeyi yedekliyoruz. Senin ihtiyacın olabilecek baş-

ka cihazlar varsa söyle. Teknik Departman ihtiyacımız olan her şeyi tedarik edebilir."

Sina'nın gözleri parladı. "Sivillerin ulaşamadığı her türlü ekipmanın burada olmasına inanamıyorum. Bir zamanlar ihtiyacımız olan aletlere kavuşmak için neler çekmiştik," derken oyuncakçı dükkanına düşmüş, küçük bir çocuk gibi gözleri delice parlayarak etrafı tarıyordu. Büyük odanın duvarlarına monte edilmiş raflarda, her türlü teknolojik ekipman düzenli bir şekilde dizilmişti.

Sina, yerinde hareketlenerek adımlarını odanın içinde dolaştırmaya başladığında raflarda gördüğü aletleri hayranlıkla inceliyordu.

"Bu arada..." diyen Anka'nın sesiyle başını omzunun üzerinden arkaya çevirdi. "Lee ile tanışman gerekecek sanırım. Yüz yüze olmasa da en azından net üzerinden. Birbirinizi desteklemeniz gerekecek." Düşünceli bir tavırla devam etti. "Gerçi biz de henüz tanışmadık. Adamı Paris'teki odasından çıkaramıyorlar," dedi garipsediği belli bir tonla.

Sina gülümseyerek bedenini çevirdi. "Hackerler genelde bulundukları inden çıkmak istemezler."

"Sen öyle değilsin?" diyen Alin, sorarcasına ona bakarken omuz silkti umursamazca.

"Benim önceliklerim farklı. Eşim ve çocuklarım var. Artık o kadar aktif değilim ama kendi kendime yaptığım çalışmalar var. Önceki gibi paylaşmıyorum kimseyle. Çok fazla ortalıkla dolaşmak iyi değil."

"Herkes Invictus'un bir yerde tutulduğunu düşünüyor," dedi Anka gözlerini kısarak.

"Öyle düşünmelerini istedim... Dünya'da manyak çok."

"Haklısın," dedi Alin "Senin yeteneklerine sahip birini kullanmak isteyecek çok manyak var. En doğrusunu yapmışsın. Özellikle çocukların varken."

Sina onaylayarak başını salladı. "Hayatımda artık daha heyecanlı şeyler var. Karan ve çocukların bana kattığı şeylerle hiçbir şey boy ölçüşemez," derken gözleri yine sevgiye bulanmıştı.

"Lee konusunda endişelerin var mı?" diye sordu Anka. "Derim'le bunu konuşacağız. Lee'nin ağzını sıkı tutması gerektiğini o da biliyor mutlaka."

"Lee tek yanlış yaparsa Akhan, onu cehennemin dibinde bile bulur, cezasını keser," dedi Alin emin olduğu bir tonla.

Anka '*Yani*' dercesine başını iki yana salladı. O da bundan emindi. Sina iki kadının yüzlerini dikkatle incelerken tereddütlü bir tonla söze girdi.

"Aslında ben doğrudan onunla görüşmeyebilirim. Tanıdığım biri aracılığı ile bu işi sürdürebiliriz. Ayrıca bize çok yardımı olacağını da düşünüyorum."

Anka tek kaşını kaldırarak sorarcasına ona baktığında Sina, derin bir nefes çekip ileri adımladı. Ortadaki masanın etrafındaki birkaç sandalyeyi işaret ederek "Otursanıza biraz," dedi.

İki kadın birer sandalye çekip otururken o da birine yerleşti. Ellerini masanın üzerinde kavuşturdu ve bakışlarını iki kardeş arasında dolaştırdı.

"Dün gece İbo ve Selin bize geldiler..." dediği anda, iki kardeşin kaşları aynı anda havalandı.

"Söylediniz değil mi?" diyen Anka atıldı önce. "Selin bizim için çok değerli. Ondan bir şey saklamak istemiyoruz..." Aceleyle elini yukarı kaldırıp "Yani elbette bu senin hayatın ve güvenliğin ama ona sonuna kadar güvenebilirsiniz. Selin sağlamdır," diye ekledi.

Sina anlayışla gülümserken başını salladı. "Biliyorum. Uzun zamandır tanıyorum onu. Şimdiye kadar söyleme gereği duymadık çünkü her şeyi geçmişte bırakmıştık..." Bir an kısa bir nefes almak için duraksadı ve yeniden devam etti. "Ama şimdi yeniden bu işlere girince... Ve tabii özellikle sizinle çalışmaya başlayınca ondan saklamanın doğru olmayacağını düşündük bizde. İbo'nun zorda kalmasını istemem... İbo'nun benim hayatımdaki yeri bambaşka... Yani birimiz hasbelkader ağzımızdan anlık bir şey kaçırsak... Selin zeki bir kadın... Anladığında hem İbo hem de sizin güveninize sahip olamadığını düşünerek çok üzülürdü. Onu ben de seviyorum. Çok kıymetli birisi..." diyen Sina'nın yüzünde dostça bir gülümseme belirdi. Başını bir an masaya eğip yeniden gözlerini kaldırdı.

"Dün gece ona her şeyi anlattık. Başta üzüldü biraz, sanırım İbo'ya da biraz gücenmiş olabilir ama toparladığımızı düşünüyorum. Anladı yani beni..."

Anka ve Alin'in tedirginlikle birbirine baktığını fark ettiğinde aceleyle devam etti. "Size darılmamıştır. Sizin de yeni öğrendiğinizi söyledik zaten. Bilmediğiniz bir şey için sizi suçlamayacaktır."

"Hiç aramadı bugün," diye mırıldandı Anka düşünceli gözlerle. Selin'le son zamanlarda bir araya gelme fırsatı bulamamışlarsa da her gün değilse bile gün aşırı telefonda konuşuyorlardı. Özellikle Aşil'in yaşadığı olaydan sonra Selin neredeyse günde iki kez aramıştı.

"Bugün buraya geleceğimizi ve toplanacağımızı söyledik. Muhtemelen toplantıda olacağınızı bildiği için aramamıştır."

"Çıkar çıkmaz Selin'e uğrayalım," dedi Alin tedirgin bir tonla.

Anka başını sallayarak onayladı. Düşünceli gözleri masaya dikilmişti. Bir an başını kaldırdı ve önce Sina'ya sonra Alin'e bakarak tereddütle sordu.

"Acaba bu akşam hepimiz bir araya mı gelsek? Jaques'a söyleyeyim güzel bir yemek hazırlasın, akşam yemeğini hep birlikte yiyelim. Hem erkekleri azıcık kaynaştırmaya çalışırız hem de İbo ve Selin'le de birlikte olmuş oluruz. İbo herkesi tanıdığı için hakemlik görevi de yapar..." Konuştukça fikrinin doğruluğuna daha çok inanarak hevesle devam etti.

"Öğrendiğimiz kadarıyla oğlunuz yurtdışında, üniversitede ama sizin de evde kızınız vardı değil mi? Sarya? Yedi yaşında?" dediğinde Sina başını salladı fakat bakışları tereddütlüydü. "Sarya, Onur'u tanıyor nasılsa. Aşil, Onur'u çok sever. Birlikte çok güzel vakit geçirirler. Eminim Aşil, Sarya'yı da sever. Sevecen bir çocuktur zaten. Çocuklar da birlikte zaman geçirmiş olurlar. Ne dersin?"

"Valla bence harika fikir," dedi Alin memnun bir gülümsemeyle. Soran bakışları Sina'ya çevrildi.

Sina tereddütle onlara bakmaya devam ederken çekinerek karşılık verdi. "Karan şimdi Derim'e kıl kapıyor ya, kesin huzursuzluk çıkarır. Uyumsuz olmayı sever benim kocam," dedi tasvip etmediği belli bir alayla. "Benim için hiç sakıncası yok ama akşam diline hâkim olamazsa siz tatsız zaman geçirirsiniz."

Alin keyifle kıkırdadı. "Ben geçirmem. Hatta çok eğlenirim."

Anka umursamazca elini boşlukta salladı. "Diğerleri de alışmak zorundalar. Kimse başkaları için kendisini değiştirmek zorunda

değil. Derim'den çekiniyorsan onu takma kafana. Aile ortamlarına alışık değil ama hızlı öğreniyor. Eminim alışacaklardır birbirlerine."

"Ya da alışmak zorunda kalacaklardır!" dedi Alin üzerine basarak. İki kadına da takdir dolu gözlerle baktı. "Valla siz o adamları iyi idare ediyorsunuz. Alışırlar alışırlar," dedi başını bilmişçe sallayarak.

"Tabii..." dedi Anka, ters ters kardeşine bakarak. "Ağzı var dili yok Ian, seninle uğraştığı için senin onunla uğraşman gerekmiyor. Nasıl bir şans varsa sende, dünyanın en makul adamını şıp diye buluverdin. Yoksa başıma kalırdın sen!"

Alin keyif dolu, tiz bir kahkaha attı. Başı arkaya savruldu. Neşeyle parlayan gözlerini yeniden kardeşine çevirdi ve yapay bir savunmayla "Öyle deme! Biliyorsun, sessiz atın çiftesi olayı..." dedi alayla.

Anka *tabii tabii* der gibi başını salladı ve bakışları yeniden sorarcasına Sina'ya çevrildi.

"Ne dersin? Selin'i de arayalım, akşam İbo'yla birlikte bize gelsinler. Hep birlikte toplanalım. Hem birbirimizi daha iyi tanımış oluruz."

Sina, tam emin değilse de başını iki yana yatırarak "Peki o zaman. Ben Karan'ı ikna edebilirim sanırım," dedi.

"Tamamdır, anlaştık o zaman," dedi Anka rahatlamış gibi bir soluk alarak.

Sina bakışlarını kaldırdı. Başını onaylayarak salladı. "O zaman diğer konuya geçeyim..." dediğinde iki kadın da merakla ona baktı. "Lee ile benim adıma irtibata geçecek kişiyi..." dediğinde iki kafa da anladıklarını belirtir şekilde yukarı aşağı sallandı. Sina derin bir soluk aldı.

"Seneler önce sizin gibi bende İbo'dan birini saklaması konusunda yardım istemiştim..." Konuyu geçiştirmek ister gibi elini boşlukta salladı. "Uzun hikâye o, daha sonra konuşuruz. O da benim gibi Hacker'dı ve ortadan kaybolması gerekiyordu. İbo onu bir şirkette çok göze batmayan bir pozisyona yerleştirdi. Bir firmanın Bilgi İşlem bölümünde çalışıyor senelerdir. Ama çok yeteneklidir aslında. Şu anki işinden sıkıldığını biliyorum. Onu kullanabiliriz." Bakışlarını Anka'ya çevirerek sorarcasına baktı. "Eğer Derim uygun bulur-

sa onu da ekibine alabilir. Pişman olmayacaktır. Gerçekten çok yetenekli birisi."

Anka soran bakışlarını kardeşine çevirdi. Alin alt dudağını bükerek omuzlarını salladı. Anka bakışlarını yeniden Sina'ya çevirdi.

"Sen referans veriyorsan bize uyar... Fakat önce Derim'le konuyu konuşmamız lazım. Aslında burada da kendi adamı olmasını tercih edecektir." Anka bir an duraksadı ve tam olarak nasıl anlatacağını bilemiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Yalnız Derim'in adamları ile arasındaki ilişki biraz farklıdır. Biz her ne kadar onlar için, adamları desek de onlar kendilerini aile olarak görüyorlar. Aralarındaki güven, tartışılmaz öncelikleri. Derim'le aralarındaki ilişki yakın görünse de onun sert yaptırımları da kabullendikleri bir gerçek. Derim, emin ol senin kocandan çok daha zor biridir. Patronluğunu sık sık gösterir. Yeni giren kişinin bu ilişkileri garipsemesi olası olabilir. Uyum sağlayabilir mi bilmiyorum."

Sina, sessizce Anka'nın sözlerini dinlerken bakışları anladığını belirtir bir dikkate sahipti. Emin olduğu bir tonla karşılık verdi.

"Böcek için sorun olacağını sanmıyorum. Hatta bir ailenin içine girecek olması onu mutlu edecektir. Kimsesi yok. Senelerdir yalnız yaşıyor. Bizim seneler önce yaşadığımız olaydan sonra kimseye güvenemiyor da haklı olarak. Güven olan bir ekipte olmak onu da iyi hissettirecektir."

"Böcek?" diye sordu Alin kaşlarını kaldırarak.

Sina gülümseyerek başını salladı. "Hacker dünyası onu Bug diye tanır, biz kendi dilimizdeki karşılığını kullanıyoruz."

Alin, başını Anka'ya çevirdi. "Bana makul görünüyor. Akhan'a söz edelim bundan. Onun da aklına yatarsa neden olmasın?" Bakışlarını bu kez Sina'ya çevirdi ve gülümseyerek göz kırptı. "Ayrıca senin kadar iyiyse burada da yardımı dokunacaktır."

Sina tereddütle baktı Alin'e. "Böcek resmi işlerden çok hoşlanmaz, her Hacker gibi."

"Derim'in ekibine girerse imtiyazları olacaktır. Korunacaktır ve daha geniş bir alanda çalışma imkânı bulacaktır."

Alin'in kendinden emin karşılığına Sina düşünceli gözlerle karşılık verdi. Bir süre boyunca zihnindeki düşünceleri sıraya dizmeye çalıştı. Kısa bir sürenin ardından kararını vermiş gibi başını salladı.

"O zaman bu akşam İbo ile konuyu konuşalım, nerede olduğunu o biliyor, getirir Böcek'i."

"Nasıl yani? Sen bilmiyor musun?" diye sordu Anka, şaşkın bir sesle.

Sina yeniden gülümsedi. "Yüz yüze hiç tanışmadık. İkimizin de güvenliği için en doğrusunun bu olacağına karar vermiştik. Bazen yazışıyoruz. Ama birbirimizi takip etmediğimiz gibi izlerimizi de siliyoruz. Aslında iletişimi daha çok İbo üzerinden yapıyoruz."

"Deli bunlar!" dedi Alin hayretle. "Ben meraktan çatlardım! Onca zaman birlikte çalış ama birbirini görme. Olacak iş değil!"

"Bazen güvenlik gereği böyle uç tedbirler almak zorunda kalabiliyorsun," dedi Sina. Bu tutumu doğal bulduğunu gösterir şekilde sıradan bir ses tonuyla karşılık vermişti. Bakışlarına keyifli bir ışıltı otururken bu kez ses tonu değişerek heyecanla devam etti. "Ama artık tüm güvenlik tedbirleri alındığına ve artık devlet de arkamızda olduğuna göre, biz de yüz yüze görüşebiliriz. Böcek'e her zaman güvenmişimdir. Senelerdir benimle irtibatta olduğunu kimseye söylemedi."

"Bu iyi işte," dedi Anka, başını bilmişçe sallayarak. "En azından Derim, güvenilir olduğunu duyunca olumlu bakacaktır bu fikre."

"Tabii önce tüm şeceresini döken araştırmalar ve bir süre yakın takipten sonra," dedi Alin alayla.

Sina şaşkınlıkla Alin'e bakınca "Öyle olacak," dedi diğeri. "Akhan yaş tahtaya basmaz. Bu bizim de uyguladığımız bir prosedür. Hakkındaki her şey araştırılacaktır, bir süre kimlerle takılıp takılmadığını anlamak için takip edilecektir."

"Ama tüm bunlara vakit yok," dedi Sina. "Haftaya partideki işi hallettikten sonra diğer konu için hemen çalışmaya başlayacağız ve ne kadar çok yardım alırsak o kadar hızlı ilerleriz."

"İbo ve sen referans olacağınız için bu işler kısa sürecektir. Fakat Derim yine de bir süre göz hapsinde tutar," diyen Anka karşılık verdi ona.

"Bu olabilir..." dedi Sina düşünceli bir tonla. "Böcek için de sakıncası olmayacaktır. Dediğim gibi yalnız biri. Genelde tek başına takılıyor."

"Pekâlâ!" dedi Alin, ellerini hafifçe masanın üzerine vurarak. "Hadi şu aletleri kontrol edip yedekleri ayarlayalım. Akşam bu konuyu diğerleriyle konuşuruz." Bakışlarını kardeşine çevirdi. "Sen de Jaques ve Selin'i ara akşam için... Bir an evvel yukarı çıkalım..." dedikten hemen sonra hainice gülümseyerek iki kadın arasında gözlerini dolaştırdı. "Bakalım hanginizinki üste çıkmış?" Hareketlenerek oturduğu sandalyeden kalkarken sahte bir merakla "Acaba önce hangisi ötekini vuracak?" diye sordu.

"Benim kocamdan uzak durun!" dedi Sina yapay bir kızgınlıkla. "Sinirlendirmeyin benim kocamı, siker atar valla," dediğinde üç kadının kahkahası odayı doldurdu.

***

"Benim karımın güvenliğini nasıl sağlayacaksınız?" diye soran Karan, tek muhatabı oymuş gibi meydan okuyan bakışlarını Derim'e çevirmişti.

Toplantı odasındaki masanın etrafında altı adam oturuyordu. Mehmet Aydar ve diğerlerinin kendi işlerine dönmesinin ardından, altı adam parti sonrası yapılacak operasyonun ön değerlendirmesi için bir arada kalmışlardı fakat daha o konuya geçmeden Karan atılmıştı.

Derim bıkkın bir soluk aldı ve âdeta karşısında laftan anlamayan bir çocuk varmış gibi üzerine basa basa konuşmaya başladı.

"Parti için endişelenmen gereken bir şey yok. Otelin tüm güvenliği benim adamlarım tarafından sağlanacak. Onun kimliğini belli eden tek bir açık olmayacak."

"Senin adamın... Lee varmış, Paris'te..." diye diklenerek konuşan Karan'ın sözleriyle, Derim'in bakışları anlık olarak hayretle kaplandı fakat kendisini hızla toparlayarak yeniden ifadesiz bir yüzle Karan'a baktı. Saatlerdir yüzü sanki bir büstmüş gibi ifadesizdi ve şimdi karşısında oturan bu çekilmez adama tek açık vermek niyetinde değildi.

"N'olmuş Lee'ye?" diye sordu dik dik.

"Bu tür adamların nette dolaşan her şeyden haberleri olur. Ya karımın... Invictus'un!" dedi Karan, üzerine basarak. "Ortaya çıktığını

bu herif yayarsa ne olacak? Dünyanın bütün manyakları karımın peşine takılacak! Yine!" derken bir an için ters ters Avcı'ya bakıp yeniden Derim'e dikti öfkeli bakışlarını.

"Lee benden izinsiz tek bir şey yayamaz nete!"

"Senin ne haberin olacak? Bu işlerden anlasan ne ona ne de karıma ihtiyacın olurdu?"

"Lee..." dedi Derim, yeniden üzerine basarak. Bu kez tane tane kelimeleri telaffuz etti. "Benden habersiz hiçbir şey yayamaz!"

"Yayarsa öleceğini bilir," diyen Derim'in yanındaki Jan'dı. Ses tonu sakin, âdeta sıradan bir konuda fikrini belirtiyormuş gibi yumuşaktı, fakat Karan'a dikili bakışları, ne kadar ciddi olduklarını anlatmak ister gibi sertti.

"Lee, Derim'den habersiz hiçbir şey yapmaz, yapamaz," dedi aynı tonla. "Bunun ihanet olacağını bilir. Ve ihanetin karşılığında Derim'in keseceği cezayı da bilir. Bunu göze almaz."

"Nesiniz siz? Seri katil mi?" dedi Karan küfreder gibi.

"Dedi bir zamanlar sırf pis pis baktı diye adam vuran, sonra da kıçı abisi tarafından kurtarılan adam!" dedi Avcı alayla gülümseyerek Karan'a bakarken.

Karan hışımla ona döndü. "Kirli çamaşırları ortaya dökeceksek..." diye başladığında, Avcı atılarak karşılık verdi. "Kimse kirli çamaşırları ortaya dökmüyor. Ama sende biraz makul olsan mı acaba? Huysuz çocuklar gibisin!"

"Karımın güvenliğinden endişe etmem huysuzluk mu oluyor?"

"Kimse karına zarar vermeyecek!" diyen Derim araya girdi. "Güvenliğini adamlarım sağlayacaklar! Ruhu bile duymadan takip edilecek. Artık konumuza dönebilir miyiz?"

Karan yüzünü buruşturdu. "Sen kimsin ki benim karımı takip ettireceksin? Ben karımı koruyamayacak adam mıyım?"

Derim gözlerini devirdikten sonra bıkkınlıkla Avcı'ya baktı.

"Bu hep böyle miydi bana özel mi yapıyor?" dedi eliyle Karan'ı işaret ederek.

Avcı kaşlarını kaldırarak gözleriyle Derim'in elini indirmesini işaret etti.

"Bana bak, o elini alır senin kıçına sokarım, el nasıl kullanılır görürsün!" diyen Karan, hırlar gibi konuşurken bedenini masaya yaslayarak karşısında oturan Derim'e doğru eğildi.

Derim tıpkı onun gibi bedenini öne eğdi. İkisi karşılıklı, tıpkı iki horoz gibi birbirlerine diklenirken Süleyman, dudağının ucunu kıvıran bir gülümsemeyle onları izliyordu.

"Sen o elinle ancak çükünü tutarsın!" dedi Derim küçümseyen bir tonla.

Avcı'nın kaşları hayretle yukarı kalktı. Jan dudağını bükerek Derim'e baktı. Evren, heyecanlı bir film seyreder gibi bir ona bir diğerine bakarken sonraki sözün geleceğini umduğu Karan'a hızla bakışlarını çevirdi.

"On üç yaşından beri elimle çükümü tutmuyorum!" dedi Karan imalı bir tonla, pis pis sırıtarak. "Ağrına mı gitti, hamamoğlanı?"

Derim gözlerini kırpıştırdı ve hızla başını Avcı'ya çevirdi. "Hamamoğlanı ne demek?"

Süleyman'ın kahkahası odada yankılandığında hepsinin bakışları adama çevrildi. Süleyman kahkahalarını zorlukla zapt ederek başını iki yana salladı. Eliyle ikisini işaret ederken "Çocuklarınız kadar aklınız yok!" dedi küçümseyen bir tonla. "Şuraya çocuklarınızı oturtsam sizden daha yetişkin davranırlar."

"Sarya'nın benden daha olgun olduğu bir gerçek," diye mırıldanan Karan, sırtını oturduğu koltuğa yaslarken Derim'e ters bir bakış attı yine.

Derim, bıkkın bir soluk aldı. "Bu şekilde devam edemeyiz," dedi şikâyetçi bir sesle. Çenesiyle Karan'ı işaret etti. "Yürümez bu iş."

"Yürütmenin bir yolunu bulacaksınız."

"Ben makulüm," diyen Karan, masum bir ifadeyle Süleyman'a baktı. "Sadece karım için endişeleniyorum, ki bu da benim en doğal hakkım."

"Ben de sana gerekli tüm tedbirleri alacağım diyorum," dedi Derim dik bir tonla.

"Sana niye inanayım?" dedi Karan çabucak karşılık vererek.

Derim, yeniden Süleyman'a baktı. Çehresine oturan sert bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. "Hala niye inanamıyorsun Süleyman?" dedi delici gözleri 'Seni çok iyi biliyorum' der gibi bakarak.

Süleyman birkaç saniye dik dik Derim'e baktı. Derim'in verdiği sözleri, ne pahasına olursa olsun tuttuğunu öylesine iyi biliyordu ki bakışları ağır ağır Karan'a çevrilmeden önce Derim'e kin dolu gözlerle bakmayı ihmal etmedi. Fakat bu önemli bir operasyondu ve iki adamın birbirine güvenerek çalışması gerekiyordu. Invictus'a ihtiyaçları vardı, kocası aynı paketteydi, o zaman gerekli güvenceyi vermek zorundaydı. Karan'a çevirdiği bakışları, güvence verirken sarf ettiği sözlerle Derim'e laf sokmayı ihmal etmedi.

"Çünkü bu adam, verdiği sözü tutmak uğruna masumları bile harcayabilecek kadar acımasız biri."

Derim'in gözlerinden geçen buluta aldırmadı. Derim bakışlarını aşağı indirirken, masanın üzerindeki ellerini yavaşça çekerek kucağına koydu ve sımsıkı yumruk haline getirdi. Sırtını ağır ağır oturduğu koltuğun arkasına yasladı ve ifadeden yoksunlaştırdığı yüzlerini karşıya dikti.

Karan ikisi arasında oluşan gerginliği dikkatle izledi. Bakışları yeniden Derim'e çevrildi. Geçmişte bu adamın ne yaptığını çok iyi biliyordu. Anlamadığı tek şey; annesi ile nasıl bir ilişkisi olmuştu ki onun uğruna, önüne gelen herkese kıymıştı? Karan çatık kaşlarla karşısındaki adama bakarken bunu hiçbir zaman anlayamayacağını hissetti. Bunun bir kayıp mı yoksa kazanç mı olduğuna ise karar veremedi.

İsteksiz bir şekilde başını sallarken işaret parmağını tehdit edercesine yukarı kaldırdı.

"Dediğin gibi olsun... Ama söylemedi deme; karımın saçının teline zarar gelirse seni de adamlarını da hepinizin sülalesini de üst üste koyar sikerim!"

Derim gözlerini kısarak Karan'a baktı ve diğerlerinin gözlerini fal taşı gibi açan karşılığı verdi.

"Rasputin misin sen? Sikin o kadar uzun mu?" dedi küçümseyen bir ifadeyle.

"Beyler!" diyen Avcı, sesini yükselterek araya girdi. Gözleri iki adam arasında hızla gidip geldi. "Ne yapıyorsunuz? Ağzınızdan çıkanları kulağınız duyuyor mu?"

"Ne dedim ki?" diyen Karan'ın savunmacı sesine, Derim'in aynı tondaki sesi karıştı. "Beni o kışkırtıyor!"

"Şu andan itibaren ikiniz de kelimelerinize dikkat edeceksiniz!" dedi Avcı sert bir ifadeyle. "Ulan sokakta bile bu kadar çok küfür duymuyorum!" dedi yakınan bir tonla. "Kendinize gelin artık!"

Derim sinirle boynunu gerdi ve *kısa kes* der gibi Avcı'ya bakarken "Konumuza dönelim mi artık?" dedi gergin bir sesle.

Avcı, bakışlarını Karan'a çevirdi. "Konumuza dönebilir miyiz artık? Mümkünse diline hâkim olmanı rica edeceğim."

"Benim dilimin hâkim olunacak bir tarafı yok," diyen Karan aksi bir tavırla devam etti. "Dönelim konumuza. Neyse konumuz?" dedi burun bükerek. Oturduğu yerde kaykılarak dirseklerini koltuğun kolçaklarına dayadı.

"Konumuz..." diye üzerine basarak karşılık veren Derim, aynı şekilde devam etti. "Telefonları kopyaladıktan sonra da işimizin bitmeyeceği!"

"Orasını biliyoruz!" dedi Karan terslenerek. "Sen geri kalanı anlat."

Derim, adamın yılmayan aksi tavrı nedeniyle kendisine hâkim olmaya çalışırcasına boynunu iki yana gerdi ve kısa bir nefes çekip ifadesiz gözlerle Karan'a bakarak devam etti.

"Kopyaladığımız telefonları hemen kullanmayacağız fakat uzun süre bekleyemeyiz de. O yüzden Lord Carrignhton'un evindeki sunuculara girmek için çalışmaları hızlandıracağız. Yapılacak operasyon için bilgilendirileceksin ve operasyon esnasında seni ve eşini koruyacak takımla tanışacaksınız. Bu arada, ikiniz için de günlük antrenman programı yapılmasını istiyorum. Sizin tehlikede olmamanız için herkes üzerine düşeni yapacak fakat hızlı hareket edilmesi gerektiğinde senin ve eşinin bu hıza ayak uydurabilmesi için kondisyonlarınızın sağlam olması gerekiyor."

"O konuda dert etme. Bizim kondisyondan yana sıkıntımız yok," dedi Karan umursamaz bir tavırla. "Ama daha sıkı çalışmamız gerekiyorsa bunu ayarlarız."

Derim sorarcasına ona bakarken Karan ona küçümsercesine baktı. "Sen 7 sene boyunca bir çocuğun peşinde bütün gün koştun mu? Ayrıca hem Sina hem de ben düzenli spor yapıyoruz."

Derim, Karan'ın sarf ettiği cümleyle yüreğine giren sancıyı göz ardı etmeye çalıştı. O, oğlunun peşinde sadece birkaç aydır koşabiliyordu. Buna rağmen her zaman yaptığı gibi hiçbir tepki göstermeden adama baktı ve son cümlesini dikkate almaya karar verdi

"Ben kıçını sıkıştıran platesten söz etmiyorum!" dedi küçümseyen bir ifadeyle.

"Sen benim karımın nerede büyüdüğünü biliyor musun?" dedi Karan böbürlenerek. "Senin adamların kadar olmasa da o da başını çaresine bakmayı becerir. Ben de sandığın kadar boş değilim! Sana lazımsa o plates topunu al bir tarafına sok!"

"İkinizin de neyi ne kadar bildiğinizi biliyorum," dedi Derim çabucak. Bu sefer söylenenlere aldırmamayı tercih ederek devam etti. "Ama bu operasyon için yeterli değil. İki ayımız var. İki ay sıkı bir programa ayak uydurmak zorundasınız. Yere karar verin. Burası da olur..." diyerek eliyle içindeki bulundukları Birim binasından söz ettiğini işaret etti. "Benim evimdeki çalışma salonu da olur. Yönlendireceğim adamlar sizi çalıştıracak."

"Benim evimin altında spor salonu var, kapatırım orayı!" dedi Karan küstah bir tavırla.

Derim başını iki yana salladı. "Olmaz orası. Binaya giren çıkan adamlar orada dikkat çeker. Rezidansın salonunu iki ay boyunca kapatamazsın."

"Bina benim! İstediğimi yaparım!"

"Diğer sakinler şikâyetçi olacaktır, ki bu da dikkat çeker. İki günden değil, iki aydan söz ediyorum."

Karan dik dik Derim'e baktı. "Gerekiyorsa hepsini çıkarırım o binadan!"

Derim bıkkınlıkla derin bir nefes aldı. Birkaç saniye susarak aynı dik bakışlarla Karan'a baktı. Bedenini hafifçe öne eğdi, başını ileri çıkararak alçak bir sesle konuşmaya başladı.

"Anladım! Canının istediğini yapabilecek gücün var. Bana hiçbir şey ispatlamak zorunda değilsin. Senden istediğim tek şey makul olman. O kadar zor olmasa gerek, öyle değil mi? Yapacağın tek şey

operasyonun başarılı olması için ekip bütünlüğüne ayak uydurmak. Alınacak tüm tedbirler, sen ve karının güvenliği için." Derim hafifçe başını geri çekerek gözlerini kıstı. "Silahlara yabancı değilsin bunu biliyorum. Ama çok daha iyi olmanız gerekiyor. Her ihtimali ben düşünmek zorundayım. Mecbur olmadıkça silah kullanmanız gerekmeyecek fakat mecbur kaldığınızda, kullanabileceğinizden emin olmak zorundayım. Bu çok ciddi ve büyük bir iş. İki sivil, özel bir operasyona katılacak piknik yapmaya gitmiyoruz. Beni anlıyor musun kara çocuk?"

Derim'in son sözleri küçük bir çocuğa laf anlatır gibi yapay bir yumuşaklıkta çıkmıştı.

"Senin belanı sikerim sarı!" dedi Karan, bedenini ileri çıkararak. "Karşında beş yaşında çocuk yok! Ne olacağını çok iyi biliyorum. Karımın bu işin içinde olmasını istememenin nedeni de bu! Bana ahkam kesme, asabımı bozma benim."

"Bence harika anlaşacaksınız," diyen Süleyman'ın sesi, araya girince ikisi de gözlerini hızla masanın ucundaki adama diktiler. Adamın ciddi olup olmadığını anlamak ister gibi araştıran gözlerle bakarken Süleyman, gayet ciddi bir ifadeyle baktı onlara.

"Hacı hacıyı Mekke de hoca hocayı tekke de bulurmuş," dedi ciddi bir ifadeyle. Derim, adamın dediğini anlamak ister gibi kaşlarını çatarak ona bakarken Karan gözlerini devirmişti. Süleyman'ın inceleyen bakışları iki adam üzerinde dolaştı ve âdeta düşünüyormuş gibi dalgın bir sesle, "Benim anlamadığım; o aklı başında iki kadın sizi nerede buldu? Basiretlerinin bağlandığı bir ana denk geldiği muhakkak," dedi kendinden emin bir tavırla. Aniden yüz ifadesi sertleşerek gözlerini kıstı ve tok bir sesle, tehdit eder gibi devam etti.

"İkiniz de canımı sıkmayın benim! Şu andan itibaren adam gibi ciddi iş birliği yapıyorsunuz..." Delici bakışlarını önce Karan'a çevirdi. "Günlük program çıkarılacak, her gün eşinle buraya gelip Derim'in görevlendirdiği adamlarla çalışmalara başlayacaksınız. Atış talimleriniz buradaki poligonda yapılacak." Bakışları bu kez Derim'e çevrildi. "Kimi görevlendireceksen bu akşam bilgisini ver. Lee ile konuş, ağzını sıkı tutmasını tembihle. Tek bir aksilik istemiyorum. Sizin derdiniz ne bilmiyorum ama benim derdim, ülkem! Anladınız mı? Bu ülkenin geleceği için çok büyük bir adım atılacak ve herkes bu işin ciddiyetine varsa iyi olur..." Oturduğu yerde ha-

fifçe geriye yaslanarak devam etti. "Hee derseniz ki biz atışmayı sevdik... Bu iş bitsin sonra ikiniz de ne bok yiyorsanız yiyin!" İşaret parmağının ucunu sertçe masaya vurdu. "Ama bu iş bitene kadar profesyonel davranacaksınız! Atışma yok! Didişme yok! Herkes üzerine düşeni layıkıyla yapacak! Nokta!"

Keskin bakışları, sessizlik içindeki iki adamın arasında gidip geldi.

"Sorunu olan?" diye üzerine basarak sordu.

Odanın içinde uzun denecek bir süre kimseden ses çıkmadı. Derim ve Karan birbirini kollayan iki hasım gibi dik dik birbirlerine baktılar ve nihayet ikisinden aynı anda tek kelimelik karşılık çıktı.

"Yok!"

"Güzel!" dedi Süleyman, memnun bir gülümsemeyle. "O zaman işimize bakalım!" Bakışlarını Evren'e çevirdi.

"Evren, şu Lord bozuntusunun evinin resimlerini ver ekrana."

Evren, masanın üzerindeki kumandaya uzanırken aynı anda biraz ilerisinde bulunan klavyeyi önüne çekti.

"Uydudan son alınan görüntüler bunlar..." diyerek alçak sesle bilgilendirme yaptı. Bakışları çabucak diğer adamların üzerinde dolaştı. Odanın ışıklarını kapatarak başını, görüntüleri yansıttığı büyük beyaz perdeye çevirdi.

"Sürekli güncelleme yapıyoruz," diyen Avcı araya girerek düz bir tonla bilgi verdi.

Odanın içindeki herkes şimdi tüm ciddiyeti ile ekrana bakıyordu. Derim'in solunda oturan Jan, bedenler ekranın olduğu sağ tarafa çevrilince önce Derim'in profiline baktı. Derim her ne kadar ifadesizce otursa da gergin olduğunu anlayacak kadar onu tanıyordu. Yan gözle karşısında oturan Karan'a çabuk bir bakış attı. Onun da Derim'den farkı yoktu. İkisi de bulundukları ortamdan memnun değillerdi fakat Süleyman, hem yaşının hem de konumunun avantaj sağladığı otoritesini ortaya koymuştu. Belki de en iyisi buydu. Aksi takdirde iki adamın yumruk yumruğa girmesi an meselesiydi.

***

"Karısını kaybetmekten korkuyor. Haklı olarak," dedi Anka anlayış bekleyen bakışlarını Derim'e dikerek. "Bizim yaptığımız işi

yapmıyorlar, böyle şeylere alışık değiller. Tedirgin olmaları çok normal. Adamın bu tedirginliği hissetmesi ve zorlaması da normal. Sırf karısı istedi diye bu işi kabullendi fakat endişe etmemesini bekleyemeyiz."

"Karısını koruyacağıma söz verdim!" dedi Derim sinirli bir tonla. "Birini kaybetme endişesinin ne olduğunu biliyorum ben!"

Birimdeki Anka'nın odasında, ikisi baş başa idiler ve Anka biraz evvel, akşam Turanlıları davet ettiğini, kaynaşmak için bunun güzel bir fırsat olacağını söylediği andan itibaren Derim hop oturup hop kalkmıştı.

Son sözleri dinlerken Anka anlayışla ona baktı. Daha birkaç gün evvel Aşil'in atlattığı tehlikede Derim'in neler hissettiğini çok iyi biliyordu. Kendisi de aynı durumdaydı.

Anka, Derim'in zihninden geçirdiklerini tahmin etmeye çalışırken bu düşüncelerin eksik olduğunun farkında bile değildi. Derim, seneler önce Anka'nın kendisini vurduğu anı düşündüğünde yüreğinden tıpkı o gün gibi keskin bir sızı geçmişti. Birini kaybetme endişesinin ne olduğunu çok iyi biliyordu. Hissettiği sızıyı katlayan acı, Aşil'in yaşadığı tehlikeydi. Sevdiklerini kaybedebilme endişesinin ne olduğunu o, belki de herkesten çok daha fazla biliyordu.

"O adamla zorunlu olmadıkça aynı ortamda olmak istemiyorum!" dedi. Tavrı neredeyse aksi, küçük bir çocuk gibiydi. Anka, onun bu tavrını yine Aşil'e benzetti. Usulca yaslandığı masadan doğrularak küçük adımlarla Derim'in oturduğu deri kanepeye ilerlerdi ve yavaşça genç adamın yanına yerleşti.

"Adam endişeli olduğu için ters yapıyor şu an ama ben anlaşacağınıza eminim."

"Anlaşamayacağız!" dedi Derim, hızla başını genç kadına çevirerek. "O adamla anlaşılmaz. Sürekli abuk sabuk konuşuyor, ağzından küfür eksik olmuyor! Aynı şeyleri tekrarlayıp duruyor! Karısına bir şey olmayacağına söz verdim! Aynı şeyi tekrar tekrar sormasının anlamı var mı?"

Anka birkaç saniye boyunca düşünceli gözlerle genç adama baktı. Ona istemediği şeyleri yaptırmanın doğru olmayacağını düşündüğü aynı anda, evine çağıracağı kişileri de ona sormadan karar verdiği için suçluluk hissetti. Çekingen bir sesle "İstersen iptal ederim. Sana

sormadan böyle bir karar vermem doğru değildi. Özür dilerim," dedi.

Derim hızla başını yanındaki genç kadına çevirdiğinde gözlerinin içinde hayal kırıklığı dolu bir ifade vardı.

"Orası senin evin," derken gücenmiş gözlerle baktı Anka'ya. "Oraya kimi çağırıp çağırmayacağını bana sorman gerekmiyor... Orası senin evin," diye yineledi.

Anka buruk bir gülümsemeyle ona bakarken başını yavaşça iki yana salladı. "Orası senin evin Derim. Önce sana sormam gerekiyordu."

Derim aniden yerinden kalktı. Sıkıntıyla elini saçlarında gezdirdi ve bedenini kanepede oturan kadına çevirdi.

"Hiçbir zaman kabul etmeyeceksin, değil mi? Benimle hiçbir şeyi paylaşmayacaksın."

"Seninle Aşil'i paylaşıyorum."

"Aşil bizim oğlumuz! Onu paylaşmıyoruz. O zaten ikimizin."

Anka kabullenen bir tavırla başını salladı, Derim'in sık sık yaptığı şeyi bu kez kendisi yaptı ve aniden konuyu değiştirdi.

"Selin'le İbo'nun geleceğini de söyledim, değil mi?" diye sordu, masumca bakarak.

Derim aniden dikilerek "Selin de mi geliyor?" diye sorduğunda Anka başını salladı, onaylayarak. Bu kez Derim çıkışarak devam etti. "Niye baştan söylemiyorsun?

"Ama fırsat vermedin ki Turanlıları, bu akşam davet ettim dediğimde kıçına ateş değmiş gibi yerinde zıpladın."

Derim ters ters baktı ona. "Bu adam gerçekten virüs gibi hemen herkesin kanına girmiş, sen de onun gibi konuşmaya başladın!" dedi tasvip etmez bir sesle.

Anka kendisine hâkim olamadan kıkırdadığında Derim'in duyduğu sesle değişen yüz ifadesini fark edemedi. Başını aşağı eğip kıkırdamaya devam ederken "Adam komik, kabul et. Küfürler ağzından çok doğal çıkıyor," dediğinde Derim istemsizce, gülümseyerek ona bakıyordu. Fakat gülümsemesine neden olan şey, sözleri değil kıkırtısıydı.

Anka, başını yukarı kaldırdığında hızla yüz ifadesini değiştirerek gözlerini kaçırdı. "Eğer Selin de geliyorsa sorun yok o zaman. O adama da katlanabilirim," diye mırıldandı, yan dönerek birkaç adım attı.

Anka gözlerini kıstı. "Selin de pek ketum davranıyor ama hâlâ dedikoducu komşu teyzeler gibi her gün birbirinizi aramaya devam ediyorsunuz, değil mi?"

"Sadece nasıl olduğunu merak ediyorum. İyi olup olmadığından emin olmak istiyorum," dedi Derim savunmaya geçerek.

Anka gülümserken omuzlarını silkti. "Bir şey demedim ki aramanın Selin'i mutlu ettiğini biliyorum. Belli ki sen de onunla konuşmayı seviyorsun."

"Çok akıllı bir kadın," dedi Derim mırıldanarak. "Çok iyi... Bu dünya için fazla iyi biri."

Anka ayakta dikilen adama memnun bir gülümsemeyle baktı. "Öyledir. Onun yüreği güzel."

Derim birkaç adım atarak daha evvel Anka'nın yaslandığı masaya, bu kez o kalçasını yaslayarak Anka'ya baktı.

"Madem Selinler de geliyor itiraz etmeyeceğim."

"Çocuklar da geliyor..." dedi Anka, tek kaşını kaldırarak.

"Onur'u evde bırakacak halleri yok herhalde. Tabii ki geliyor."

"Turanlıların kızı Sarya da geliyor. Akşam ev çok kalabalık ve sesli olacak. Kaldırabileceğine emin misin?" derken Anka kuşkuyla Derim'e bakıyordu.

"Birkaç çocuğun sesini neden kaldıramayayım?" dedi Derim diklenerek.

Anka çekinerek Derim'e bakarken istemsizce sesi alçaldı ve tereddütle sordu. "Acaba diyorum... Hazır birkaç çocuk sesine katlanabileceksen... Evren'le Narin'i de çağırsak mı? Aşil, Kerem'in olmasını da isterdi. Hem Aşil'le yolda olduğumuz süre birbirlerini göremeyecekler."

"İyi olur. O zaman pazar günü yola çıkarız. Aşil bu akşam geç yatarsa yarın başlayacak yolculuk onu yorabilir."

Anka itiraz etmeden başını salladı. Her zaman olduğu gibi yolculuk için hazırlanması gerekmiyordu, ertesi günü dinlenerek geçire-

bilirlerdi. Aniden harika bir fikir bulmuş gibi gözleri parlayarak Derim'e baktı.

"Kerem de bizimle gelse mi?" diye sordu hevesle. "Evren'le Narin izin verirse Kerem'i de alalım mı? Dönüşte Evren ve Narin de bize katılır, hep birlikte oluruz."

Derim birkaç saniye boyunca düşünceli gözlerle genç kadına bakt ve kafasındaki düşünceleri sese dökerken alçak bir sesle karşılı verdi. "Aslında iyi olurdu. Şu geçen birkaç günü Aşil çok daha çabuk aklından silebilir o zaman. Kerem'le olmayı seviyor. Bu yolculuk ikisi için de güzel olur." Aniden sorarcasına bakarak "Annesi babası uzaktayken Kerem'e kim bakacaktı?" diye sordu.

"Birimin kreşinde kalacaktı. Görevli olarak uzağa gidince kreşteki görevliler çocuklarla ilgileniyorlar."

"Olmaz öyle şey!" dedi Derim kestirip atarcasına. Yaslandığı yerde hızla doğrularak "Kerem de bizimle geliyor o zaman. Annesi babası bizimle gelmesini kabul edecek, tek başına kreşte kalamaz çocuk!" dedi sert bir tonla.

Anka neşeyle gülümsedi. Hızla yerinden kalktı. "Tamam o zaman. Ben gidip Narin'le konuşayım. Hem akşam programını söyleyeyim hem de Kerem'in de bizimle gelmesi için izin alayım."

"İzin falan yok!" diyen Derim, odadan çıkmak üzere olan kadının arkasından sesini yükseltti. "Çocuk burada tek başına kalmayacak! Bizimle geliyor! Otelde onlara ayrılacak süiti diğerlerinden uzak bir yerde ayarlarız, kimsenin dikkatini çekmez. Gün boyu çocuklarla ilgilenecek görevlileri ayarlarım. Kerem'i burada bırakmayacağız!"

Anka kapıdan çıkarken gözlerini devirdi ve başını "*Tabii tabii*" der gibi salladı. Arkasına döndüğü anda keyifle gülümseyen yüzünü geride kalan adam görememişti. Adımları hızla uzaklaşırken Derim arkasından, kaşları çatılı halde onu izliyordu.

Odanın ortasına doğru birkaç adım attı ve uzaklaşan kadını izlemeye devam etti. O kadın hayatını kökünden değiştirmişti. Hayatında ilk defa sıradan insanlar gibi yaşadığını hissediyordu. Evinde misafir ağırlayacak, oğlunun arkadaşı yolculukta onlara eşlik edecekti. Hayat keşke hep böyle sıradanlıkta geçse diye düşündü. Kanepeye doğru adımladı ve yavaşça kalçasını kanepeye yerleştirirken kendi kendine söylenircesine konuştu.

"Tamam, sakin ol... Akşamı atlatabilirsin. İyi tarafından bak. Bir manyağa karşı, yarım düzine güzel insan olacak. Çocuklar da bonus üstelik.... Çocuk seslerin olduğu ev sıcak oluyor sonuçta... En kötü çocuklarla vakit geçirirsin, onu da görmezden gelirsin..."

Boynunu sıkıntıyla gerdi. "Bizi üste üste koyup sikecekmiş!" diye mırıldandı sinirli, küçümseyen bir gülüş dudaklarının arasından fırlarken. "Ben dünyayı sikmişim, haberi yok! Hamamoğlanı!"

Aniden hatırlamış gibi duraksayarak son kelimeyi bir an evvel Anka'ya sorması gerektiğini aklına yazdı. İyi bir şey olmadığından emindi, yine de anlamını bilmek istiyordu.

5. Bölüm

Alin, eve doğru adımlarken önden giden Derim, Anka ve Aşil'in gerisinde kaldı. Yüzünde tatlı bir tebessümle Aşil'in attığı kahkahaları dinledi bir süre. İki yanında yürüyen anne babasının tuttuğu ellerinden, yukarı kaldırıp sallandırıldıkça Aşil'in neşeli kahkahaları bahçede yankılanıyordu.

Birimdeki toplantıdan sonra birkaç saat boyunca herkes yoğun bir tempoda çalışmıştı. Aşil, okul sonrası Birimdeki etüt merkezinde Kerem'le vakit geçirmiş, daha sonra anne ve babasıyla gelecek olan çocuktan ayrıldıktan sonra eve hep birlikte dönmüşlerdi.

Aşil neşeli, seken adımlarla anne babasına eşlik ediyordu. Akşam gelecek olan misafirlerin haberi çocukta öylesine heyecan yaratmıştı ki, onun sevincini gören birisi daha birkaç gün evvel büyük bir korku yaşadığını düşünemezdi.

Jan, Marcel'le görüşeceğini söyleyerek yanından ayrıldığında Alin'in gözleri bahçenin içini taradı. İleride Duman'la konuşan Baho'yu gördüğünde birkaç saniye o yöne bakmaya devam etti. Baho, kendisine bakıldığını hissetmiş gibi gözlerini ona çevirdiğinde Alin, başıyla gelmesini işaret ederken eli de hafifçe yukarı kalkmıştı.

Baho, o mesafeden duyamadığı birkaç sözcüğü dudaklarının arasından çıkararak Duman'dan ayrıldı. Bedenini genç kadına doğru çevirdi, sorgulayan bakışları kadının üzerinde ona doğru ilerlerdi. Karşı karşıya geldiklerinde Baho çenesini '*Hayırdır*' der gibi salladı.

Alin, gözlerinin içinde muzır ışıltılarla Baho'ya baktı.

"Sana bir iyi bir de kötü haberim var Baho? Önce hangisini istersin?"

Baho bir an düşünüyormuş gibi duraksadı ve kararını vermiş gibi "Önce kötü haberi ver," dedi âdeta sorun neyse bir an evvel çözmek ister gibiydi.

"Cansu'yla konuştum," dedi Alin pat diye. Baho'nun gözleri hızla kırpışırken kaşları havalandı. Alin, keyifli bir tonla devam etti. "Yemek fikrine, havasını alır dedi. Seninle yemeğe çıkmayı düşünmüyor."

Baho'nun gözlerinde oluşan hayal kırıklığını zevkle izledi. Baho, ağırlığını bir ayağından diğerine aktarırken sıkkın bir tonla, artık bir önemi yokmuşçasına umursamaz bir sesle "İyi haber ne?" diye sordu.

"Adını hatırlıyor," dedi Alin neşeli bir tonla. Başını hafifçe Baho'ya doğru uzattı. "İnanabiliyor musun? Adını unutmamış," derken sağ elinin işaret parmağını şakağına vurdu. "Yazmış buraya yani."

Baho anlamadığı belli bakışlarını Alin'e dikti.

"Ama yemeğe çıkmayacak dedin."

"Canım, ben ağzını yokladım top benden çıktı. Orasını da sen hallediver artık. Adını hatırladığına göre, hâlâ ümit var bence." Elini uzatarak teskin eder gibi Baho'nun koluna birkaç kez vurdu. "Çıkmamış candan ümit kesilmez Bahocum. Yemek konusunda sen ikna edeceksin artık."

Baho'nun yüzünde anlık bir gülümseme oluştu, koyu gözlerinde hevesli bir ışık yanıp söndü.

"Ben sorunca kabul edecek mi yani?"

Alin bıkkınlıkla gözlerini devirdi. "Rezervasyonu da ben yaptırayım mı Baho?" diye sordu aksi bir tonla. "E orasını ben nereden bileyim? Gerisi senin ikna kabiliyetine kalmış. İkna edeceksin artık."

Baho düşünüyormuş gibi bakışlarını yukarı kaldırdı ve neden yaptığını bilmeden başını salladı. Kendi kendine konuşuyormuş gibi "Ederim sanırım..." dedi alçak sesle. Bakışlarını Alin'e indirdiğinde kendinden emin bir havası vardı. "Ederim ya," dedi kararlı bir tonla. "İkna ederim yani... Sonuçta adımı hatırlıyormuş, öyle değil mi? Bu büyük avantaj."

Alin'in desteklemesini umar gibi bakıyordu genç kadına. Alin *tabii tabii* der gibi gözlerini yumarak başını salladı. Aniden yüz ifadesi değişerek meraklı bir ifadeyle Baho'ya doğru bir adım daha attı.

"Jan hakkında tüyo ne?"

Baho geriye doğru bir adım attı. Ayıplayan gözlerle Alin'e bakarken "Üzerine düşeni tam yapmadın, cevap beklemiyorsun herhalde?" dedi.

"Yaptım ya! Üstelik sana avans verdim! Hâlâ beş leşi göremedik ama iyi yürekliyim, beklemedim. Ne demek yapmadım?"

"Hayır, yapmadın. Sadece adımı bilip bilmediğini öğrendin. Yemeğe ikna edebilmen gerekiyordu. Görev tamamlanmamış."

"Tabii ki de tamamlandı!"

"Kendi göbeğimi kendim keseceğim!" dedi Baho üzerine basarak. "Nereye tamamlandı?" diye ekledi diklenerek.

Alin'in gözleri iri iri açıldı. "Vay, bak bak neler de öğrenmiş!"

"Öğreniyoruz tabii," dedi Baho, böbürlenir gibi omuzlarını kaldırarak. "Artık çoğu zaman burada geçiyor. Daha çok Türkçe konuşuyoruz. Atasözleri ve deyimlerde bu kadar eksiğim olduğunu bilmiyordum," dedi dert yanar gibi. "Arkadaş, ne laflar varmış bizim haberimiz yok! Teessüf ettim kendime."

"Jan..." diye Alin yeniden söze girecekken Baho aniden arkasını döndü. Bahçenin ilerisine doğru adımlarken, elini boşlukta sallayarak umursamaz bir sesle karşılık verdi.

"Görev başarısız! Tüyo yok!"

Alin hırsla ayağını yere vurdu ve sesini yükselterek uzaklaşan adamın ardından "Zaten Cansu dedikoducu olacağını söylemişti! Sanki ben de çok meraklıyım!" diye bağırdı sinirle.

"Meraklı olduğunu biliyorum," diyen Baho, başını omzunun üzerinden geriye çevirerek sırıttı. "Ayrıca ben dedikoducu değilim! Savaş stratejisi. Blöf yapmıştım!" dedi utanmadığı belli keyifli bir sesle.

Alin bir süre boyunca gözlerini kısarak hırsla, giden adamı izledi ve söylenir gibi kendi kendine mırıldandı.

"Ben de senin işini baltalamazsam! Savaş stratejisini gösteririm ben sana. Truva atını içeri soktun oğlum, şansın yok artık!"

***

"Selinler geldi," diyen Anka hevesli, hızlı adımlarla girişe doğru yönelirken Derim ağır adımlarla onu takip ediyordu. "Onur!" diye bağırarak yanından koşup giden Aşil'in arkasından gülümseyerek baktı.

Aşil, hepsinden önce kapıya ulaşmıştı. Kısa bacaklarıyla evin önündeki birkaç basamağı inerken babasının kucağında araçtan çıkan çocuğa, tekrar "Onur!" diye bağırdı neşeyle.

İbo'nun kucağındaki Onur, Aşil'i görünce neşeyle kıkırdadı ve "Abi!" diye heyecanla bağırırken babasının, kendisini yere bırakması için çırpındı. İbo yavaşça çocuğu yere bıraktığında iki çocuk kollarını birbirlerinin boynuna doladılar.

Sevgi dolu bir tonla "Köftehor," diyen Aşil'e, Onur parlayan gözlerle gülerek "Abi," dedi yine.

Anka gülümseyerek iki çocuğa bakarken araçtan çıkan Selin'e doğru ilerledi. Kollarını ileri uzatmıştı ve iki kadının kucaklaşması uzun sürmedi.

Derim, VIP minibüsün şoför kapısından çıkan Mert'e döndü. "Eşyaları yukarı götürün Mert. Hakkı Bey yönlendirecek sizi."

"Tamam, patron."

Mert ve yanındaki bir adam gelenlerin eşyalarını alarak evin içine yönelirken diğerleri kapıda birbirlerine sarılmaya devam ediyorlardı. Derim, yolculuğu bir gün sonraya öteleyince Selinlerin, o gece kalmaları için ısrar etmişti. İbo ile karşılıklı dikilince samimi bir tavırla tokalaştılar. İbo neredeyse muzır bir ifadeyle Derim'e baktı ve sanki acıyormuş gibi sahte bir üzüntüyle "Gazan mübarek olsun, tanışmışsınız," dedi kimden bahsettiğini söyleme gereği duymadan.

Derim sıkkın, ters bir bakış attı. İbo bu bakışa aldırmayarak alayla üsteledi. "Ne çabuk kaynaştınız oğlum? Akşam yemeğine davetler, birbirinizden ayrılamamalar, kanka mı oldunuz lan?"

"İbo, üzerime gelme, asabımı bozma benim."

İbo sesli bir kahkaha attı. Elini Derim'in omzuna koyarken bu kez daha ciddi çıkan, anlayışlı bir tonla karşılık verdi.

"Bakma lan, manyak falandır ama harbi iyi adamdır. Hamurunuz aynı, o yüzden ilk başta anlaşamamışsınızdır."

Akşam üzeri telefonda Anka'nın Selin'e verdiği kısa brifingin ayrıntılarını öğrendiğinden beri sürekli gülüyordu. Bakışları etrafta dolaşırken "Gelmediler mi hâlâ?" diye sordu.

Derim tatsız bir sesle karşılık verdi. "Yoldalar. Birazdan burada olurlar."

O sırada Anka ve Selin birbirlerinden bir adım uzaklaşarak sevgiyle birbirlerine bakıyorlardı.

"Kızmadın değil mi bize Selin?" diye sordu Anka çekinerek.

Selin kaşlarını kaldırırken cıkladı samimi bir tavırla. "Siz de yeni öğrenmişsiniz, size niye kızayım?" Kocasına doğru çabuk, yan bir bakış attı ve haince gülümsedi. "İbrahim'in azıcık beynini yemiş olabilirim ama."

"E ona da kızamıyorum ben," dedi Anka, tıpkı Selin gibi Derim'le konuşan İbo'ya hızlı bir bakış atarak.

Selin '*Yani*' der gibi başını iki yana yatırdı. "Tamam, ben de hak veriyorum ama biraz kalbim kırılmıştı. Sanki ben sır tutamazmışım gibi hissettirdi."

"İbo'nun kendi sırrı olsa çekinmez söylerdi sana... Ama işte," dedi Anka tereddütlü bakışlarını Selin'e dikerek. "Başkasının sırrı olunca insan hemen söyleyemiyor tabii."

Selin başını sallayarak onayladı. "Sina çok özel bir kadın. Sırf İbrahim'le aramız bozulmasın diye, öyle mahcup halde açıklamaya çalıştı ki kimseyi daha fazla zor durumda bırakmak istemedim, o yüzden uzatmadım. Haklılar bir yerde tabii. Kimin ne yapacağı belli olmuyor. Güven duymak zor iş."

Selin'in anlayışlı tavrını Anka gururla izledi. "Sen ne müthiş kadınsın be Selin," dedi gülümseyerek.

Selin eliyle Anka'nın omzuna hafifçe vururken mahcup bir halde gülümsedi. "Abartma Gece! Sizin yanınızda benim esamem okunmaz."

"Hadi gel," dedi Anka kolunu Selin'in omzuna sararak eve yönlendirdi. "İçeri geçelim artık, birazdan diğerleri de gelecek. Bu akşam çok güzel vakit geçireceğimizi düşünüyorum."

"Kızıl nerede?" diye sorarcasına etrafa baktı Selin.

"İçeride, masa düzeni konusunda Jaques'a direktif veriyor," dedi Anka sırıtarak.

Selin alçak sesli bir kahkaha attı. "Derim'le Karan'ı yan yana oturtacak deme!"

Anka umursamazca omuz silkti. "Kızıl işte. Ne halt edeceği belirsiz. Masa düzenini ben yapacağım diye tutturdu. Onu yolundan çevirmek imkânsız biliyorsun."

Selin başını sallayarak gülümserken Derim'e doğru adımladı. Kollarını öylesine doğal bir tavırla kaldırıp Derim'e sarıldı ki Anka, bu manzaranın içine huzur doldurduğunu hissetti.

Derim'in yanaklarını öperken "Ne haber bro?" dedi Selin şakacı bir sesle. Derim sahte bir kızgınlıkla bakarak Selin'in yanaklarını öptü. Uzun bedenini hafifçe kadına doğru eğmişti.

"Etrafında bir tane normal insan yok, biliyorsun değil mi?"

Selin kıkırdarken hafifçe geri çekildi. Avuçlarını Derim'in yanaklarına kapadı. Gözlerini yumarak başını sallarken alaycı bir sesle, "En normali sensin bro. Eline kimse su dökemez," dedi.

Derim gözlerini kısarak iki saniye baktı kadına. Başını ileri uzatarak, dudaklarını Selin'in alnına bastırıp geri çekildi. Tam ağzını açıp bir şey diyecek oldu, bacağına sarılıp onu çekiştiren çocukla başını aşağı eğmek zorunda kaldı.

"Dayı?" diyen Onur'un sesiyle, bakışları çocuğun üzerinde kala kaldı olduğu yerde.

Selin, Derim'in duraksamasını umursamadan doğal bir tonla "Al oğlumu kucağına bakayım," dedi. "Dayı, abi diye diye başımın etini yedi. Bu akşam dayısına da abisine de doysun madem."

Derim soran bakışlarını Selin'e çevirirken titreyen kirpiklerine engel olamadı. Kollarını yavaşça aşağı indirip çocuğa uzanırken "Dayı mı diyor bana?" diye sordu, âdeta gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi.

Selin umursamaz bir kahkaha attı. "Ayol ne diyecek? Amca mı? Hayatta izin vermem!" derken ters bir bakışı kocasına atarken burnunu havaya dikmişti.

"Hâlâ trip atıyor bana," diye söylendi İbo. Medet umarı gözlerini Anka'ya çevirdi. "Sen söyle, nasıl diyeydim?"

Anka elini ileri doğru salladı. "Hadi hadi, içeri geçelim artık. Sen de bir zahmet bir süre karının tribini çek! O kadar da olsun artık!"

"Olsun bakalım," dedi İbo başını sallayarak. Sevgi dolu gözlerini karısına çevirdi. "Tribine kurban be!"

Selin ters ters bakmaya çalışırken gülmemek için dudaklarını sıktı. Derim'in kucağında Onur, bir avucunda Aşil'in eli, eve doğru ilerleyen adımlarını takip ettiler.

"Sen Onur'un dayısısın değil mi baba? Süleyman Dayım gibi yani..." Aşil, susmadan konuşmaya devam ederken eve giriyorlardı.

"Onur'un da dayısının olması çok güzel bir şey, değil mi baba? Onun annesi benim teyzem. Benim annem de onun teyzesi." Aşil başını kaldırıp babasına baktı. "Bu harika bir şey değil mi baba? Şimdi sen de Onur'un dayısısın. Artık onun da dayısı var." Derim başını oğluna eğerek gülümsedi. "Evet, oğlum. Ben de Onur'un dayısıyım."

Derim'in ses tonundaki mutluluk ve gurur, arkasından gelenlerin dikkatinden kaçmamıştı. Anka başını hafifçe yanındaki Selin'e çevirip minnet dolu gözlerle ona baktı. Selin gülümseyerek göz kırptı.

***

Büyük yemek odasındaki uzun masa, muhtemelen daha önce böyle bir kalabalık görmemişti. Masanın etrafındakiler, bir yandan yemek yemeye devam ederken neşeyle süren sohbetler nedeniyle odanın içinde, birbirine karışan sesler kakafoniye neden oluyordu.

Anne babalarının yanında oturan çocukların, birbirleriyle konuşmaya çalıştıkları esnada yaşadıkları zorluğu fark eden Karan, solunda oturan Derim'e başını çevirip küçümseyen bir sesle çıkıştı. "Deyince kızıyorsun. Sikim akıllısın. Çocukları yan yana oturtsaydın ya, onlar da kendi sohbetlerine devam edebilselerdi. Megafon vereceğim ellerine amına koyayım. Duyamıyorlar birbirlerini." Hızını alamamış gibi etrafındaki lüksü küçümsercesine devam etti. "Ayrıca 14. Louis'le rekabete girmen de hiç hoş olmamış! Sen biraz görgüsüz müsün acaba?"

Derim hızla başını Karan'a çevirdi ve şimşek çakan ela gözlerini diğerinin umursamaz kara gözlerine dikti.

"Ben kimseyle rekabete girmiyorum!" dedi üzerine basarak. "İhtiyacım yok! Ayrıca bu evin sahibi de ben değilim, iki kadın yaşıyor bu evde. Masa düzenini ben yapmadım!"

Azadeh başını geriye çekerek sert bir sesle, odanın ilerisinde sonraki servisler için hazırlık yapan Jaques'a seslendi.

"Jaques! Masa düzenini değiştirin! Çocukları yan yana oturtalım."

"Ya ben çocuklar anne babalarının yanında rahat eder diye öyle yapmalarını istemiştim," diyen Alin atıldığında Derim, ters ters ona baktı.

"Ben yanımdakiyle rahat edemiyorum! Bunu hangi akılla yaptın Kızıl?"

Alin hiç çekinmeden pat diye "Eğlence olsun diye," dedi sırıtarak. "E bak, yanılmamışım. Tripli sevgililer gibisiniz. Ben baya eğleniyorum."

"Sarışınların kafası çalışmaz sanıyordum. Kızıllar da mı dâhilmiş buna?" diyen Karan'a, Alin hızla döndü.

"Bana bak! Ağzını topla, Akhan'a benzemem, çakarım suratına!"

Karan hızla gözlerini kırpıştırdı. Başını yavaşça Derim'e çevirdi. "Baldız baldan tatlı maşallah," dedi acıyan gözlerle yanındaki adama bakarken.

"Masada sarışın olmaması senin için bir lütuf, farkındasın değil mi?" dedi Derim bir çocukla konuşur gibi.

"Sen sarışınsın ya!" dedi Karan hiç duraksamadan.

Derim gözlerini devirdi. "Senin sözlerini ciddiye almayacak kadar zekânın farkındayım. Kadınlardan söz etmiştim, dingil!" dedi son kelimenin üzerine basarak.

"Kaptın mı lan hemen o kelimeyi?" diyen İbo kahkaha atarak söze girdi. Büyük bir iş başarmış gibi yanındaki Selin'e, eliyle Derim'i gösterirken "Benden öğrendi," dedi gururla.

"Yürrü be Akhan!" diyen Alin'in heyecanlı sesi duyulduğunda hayret kaplı gözler, kızıl saçlı kadına çevrildi.

Yanında oturan Jan, uyaran gözlerini ona çevirdiğinde Alin umursamazca gülerek omuz silkti.

"Dingil ne demek?" diye masumca soran Aşil'e, kimse cevap veremeden anne ve babasının ortasında oturan Sarya başını öne uzatarak "Aslında sözlükte arabalarda kullanılan bir parça olduğu yazıyor ama babam onu aptal insanlar için kullanıyor," dedi bilmiş bir edayla. "Sanırım senin baban da benim babama aptal demek istedi." Onaylamayan bakışlarını Derim'e dikti. "Bu yaptığın hiç hoş değil bence. Annem ağzına biber sürecek."

Derim'in, Sarya'ya şaşkınlıkla baktığı esnada herkes kısık sesle gülerken, Sina gözlerini iri iri açarak "Sarya!" dedi uyaran bir sesle.

Sarya gözlerini kırpıştırarak omuzlarını silkti. "Ama ben deyince ağzıma biber süreceğini söylüyorsun."

"Baba kız, ikinizin de ağzınıza kesinlikle biber süreceğim!"

"Yine yaktın beni baba!" dedi Sarya alt dudağını büzerek.

"Kimse benim kızımın ağzına biber süremez!" dedi Karan diklenerek. Sina'ya çevirdiği gözleri meydan okuyordu fakat Sina, tek kaşını '*Emin misin*?' der gibi kaldırınca zoraki gülümseyerek "Yani annesi dışında," diye aceleyle ekledi.

Derim'in talimatı ile Jaqeus'a yardım eden iki delikanlı eşliğinde çabucak masada yeni düzenleme yapılırken, çocuklar oturdukları yerden kalkarak masanın diğer ucunda bir araya gelecek şekilde yeniden yerleştiler. Büyükler hareketlenerek tekrar masaya yerleşirken bir sonraki yemek için servisler değişiyordu.

"O zaman biz de Taner'e dingil diyebiliriz, değil mi Aşil?" diyen Kerem, başını yanındaki çocuğa eğerek sordu. Konuşmaları dikkatle dinlemişti ve yeni öğrendiği kelime kesinlikle işe yarayacaktı.

Sınıflarındaki Taner'den ikisi de hoşlanmıyordu ve sık sık tartıştıkları bir gerçekti. Aşil gözleri parlayarak Kerem'e baktı ve başını salladı.

"Hiç tavsiye etmem çocuklar," diyen Sarya'nın sesini duyduklarında, ikisi de sorarcasına küçük kıza bakışlarını çevirdi.

Sarya tıpkı bir yetişkin gibi dudaklarını büzdü. Büyük masanın ucunda, yanında mama sandalyesinde oturan Onur'un önüne bir dilim ekmek koydu ve bilmiş bir edayla tekrar diğer ikisine baktı.

"Taner kim, bilmem ama duyarlar duyarlar..." dedi, masada oturan yetişkinleri işaret ederek. "Annem her şeyi duyuyor, sonra anlat anlatabilirsen."

"Ama Taner okulda hep bizimle uğraşıyor," dedi Kerem savunma dolu bir tonla. Alt dudağını sarkıtmış, mahzun gözlerle yardım dilenircesine Sarya'ya bakıyordu.

"Ben size taktik vereceğim çocuklar," dedi Sarya gözlerini yumarak. Tavrı tıpkı bir yetişkin gibiydi. Çocuklara güvence vermeye çalışırcasına baktı, başını ikisine doğru eğdi ve alçak sesle fısıldadı. "İz bırakmadan da başa çıkmanız lazım. Büyükleri bu işe karıştırmayın, ortalık daha çok karışıyor."

Tecrübe ettiğini belirtircesine başını esefle iki yana salladı. "Babam, benim okulumdakilerle çok kavga etti. İşi büyütmekten başka bir şeye yaramıyor." Tam o sırada elindeki ekmeği kucağına düşüren Onur'a tasvip etmez gibi bakışlarını çevirdi ve dilimi yeniden ona uzatırken "İki elinle tut Onur! Böyle yemek yenmez ama," dedi azarlar gibi. Onur iki eliyle ekmek dilimini tutarken gülümsedi ve ekmeği ağzına götürmeden önce "Abla!" dedi neşeyle. Sarya onda komik duran ciddi bir tavırla başını sallayarak ona karşılık verdi ve eliyle Onur'un saçını okşadı.

Aşil ve Kerem dikkatle Sarya'yı izliyorlardı. Sarya yeniden onlara döndü ve aniden gülümsedi.

"Abiniz olmadığı için çok şanslısınız çocuklar!" dedi dert yanar gibi. Ardından aceleyle ekledi. "Ama üzülmeyin. Ben sizin de ablanız olurum," derken gözlerindeki ciddiyet, diğer ikisinin ona güvenle bakmalarına neden oldu. İki çocuk birbirlerine başlarını çevirip gülümsediler.

"Abiler başa tam bir bela oluyor..." diye devam etti Sarya, şikâyetçi bir tavırla. Kara gözlerini iri iri açtı. "Taa Loondra'dan bile karışabiliyorlar size." İmrenen bakışları iki çocuk arasında dolaştı. Başını iki yana salladı. "Çok şanslısınız çook. Hayatınızda bir İber Turanlı yok," dedi gözlerini devirerek. Başını hızla ileri uzattı ve şikâyetçi bir sesle devam etti. "Ojelerime karışıyor! Kırmızı istiyorum dedim, olmaz dedi! İnanabiliyor musunuz? Neden benim ojelerime o karışıyor ki?" Zafer kazanmış bir edayla gülerek iki elini ters çevirdi ve tırnaklarındaki kırmızı ojeleri iki çocuğa gösterdi. "Yakışmamış mı yani?" diye sordu, olumlu cevap beklercesine. Ellerini çevirerek, taşırarak boyadığı kırmızı ojeli küçük tırnaklarını dikkatle inceledi. Alt dudağını bükerek "Bence çok yakıştı!" Gülüm-

seyerek yeniden iki çocuğa baktı. "Yakışmış değil mi? Ne düşünüyorsunuz?"

İki çocuk safça önce birbirine baktılar ve gözleriyle anlaşmış gibi bakışlarını yeniden Sarya'ya çevirdiklerinde aynı anda başlarını sallayarak "Yakışmış," dediler fakat neden söz ettiklerinden kesinlikle emin olmadıkları bir yüz ifadesi, ikisinin de çehresini kaplamıştı. Yalnızca Sarya'yı memnun etmeye çalıştıkları belliydi.

Sarya memnun bir gülümsemeyle ikisine de baktı. Omuzlarına dökülen uzun siyah saçlarını bir eliyle geriye atarken "Çok şekersiniz," dedi sevimli bir yüzle. "Bence çok iyi anlaşacağız, değil mi?"

İki çocuk yine aynı anda başlarını salladılar. "Hadi yiyin yemeklerinizi" dedi Sarya, otoriter bir tavırla. "Sonra tatlı vermiyorlar insana," dedi ters bir bakışı, yan gözle annesinden tarafa atarak. Onur'un önündeki tabaktan bir havuç dilimi alarak çocuğun eline tutuşturdu. "Hep ekmek yenmez ama Onur. Sebzelerini de yemen lazım," dedi bir büyük edasıyla.

Aşil, Kerem'e bakışlarını çevirerek dudağını büktü. Kerem bakışlarını tabağına indirdi ve kendi kendine söylenir gibi "Ben tatlı da yemek istiyorum," diye mırıldandı. "Aşil, sebzelerimizi değiştirebilir miyiz? Ben brokoli sevmiyorum."

"Olur, sen de benim bezelyelerimi alabilirsin o zaman."

İki çocuk birbirlerinin tabaklarındaki sebzeleri değiş tokuş ederken ilerideki büyüklerin, fark ettirmeden onları izlediklerinden habersizdiler.

Yüzünde sevgi dolu bir gülümsemeyle "Yine sebzelerini değiştirdiler," diyen Narin'e, karşısında oturan Anka aynı ifadeyle baktı. Ardından minnet dolu bir tonla, "Kerem'in bizimle gelmesine izin verdiğiniz için tekrar çok sağ ol Narin. Aşil'e çok iyi gelecek Kerem."

Narin anlayışla gülümsedi. "Kardeş onlar. Sana güvenim tam. Çocuğunu kime emanet edersin diye sorsalar, ilk seni ve Kızıl'ı derim. Kerem için de güzel bir değişiklik olacak. Burada tek başına kalınca çok üzülüyorum ama bazen biliyorsun, mecbur kalıyoruz."

Anka burukça gülümseyerek başını salladı. Kimi zaman kendisi de aynı zorluğu yaşamıştı. Handan'ın İstanbul'da olmadığı zamanlara denk geldiğinde Aşil'i, Evrenlerde bıraktığı da olmuştu fakat geç-

mişte aynı anda uzakta olduklarında, kreşteki görevlilere emanet etmek zorunda kaldığı zamanlar da olmuştu. Gerçi Anka, Narin'den biraz daha şanslıydı ki bu çok nadir denk gelmişti. Alin ya da Avcı, birinden biri mutlaka olurdu Aşil'in yanında. Artık bu durum da son bulmuş görünüyordu. Derim her durumda kendisini Aşil'in programına uydurabiliyordu.

"Dönüşte hep birlikte olacağız, çocuklar birbirlerine doyarlar artık," dedi sevecen bir sesle. Narin çabucak çocuklara bakarken başını salladı gülümseyerek.

Anka, bakışlarını masanın karşısına çevirdi. Masa yeniden düzenlenirken kendi aralarında sohbet etmek isteyen kadınlar, bir araya gelmeye özen gösterirken erkekler de yan yana yerleşmişlerdi. Evren, Avcı ve İbo, hararetli bir sohbet eşliğinde yemeklerine devam ediyorlardı. İbo'nun yeni tanıştığı kişilerle sorun yaşamadan iletişime geçmesini takdirle karşılıyordu Anka. Yanındaki Selin'e başını çevirip gülümsedi.

"İbo'nun insanlarla iletişimine hayranım."

"Adamın işi bu," diyen Selin omuz silkti gülümseyerek. "Kahve işletince her türlü insanla iletişimde oluyorsun tabii."

Anka, yan gözle çabuk bir bakış attı Selin'e. Selin kıkırdarken tabağındaki bir parçayı çatala taktı ve gözlerini açarak "Öte tarafı karıştırma," dedi oyunbaz bir tonla. "Kahveci benim koca, kahveci," diyerek çatalı ağzına soktu.

"Hıı, kahveci," dedi Anka manidar bir tonla. "Yemin ediyorum Mehmet Amca, İbo kadar insan tanımıyordur."

"Bence de tanımıyordur," diyen Sina'nın sesi, araya karıştı. Selin'in diğer tarafında oturan kadın, yeşil gözlerini iri iri açarak "Carlo 1, İbo 2!" dedi yapay bir ciddiyetle.

"Carlo kim be?" diyen Alin sohbete daldı. Çatalın ucundaki parçayı hızla ağzına attı ve ağzındakini çiğnerken soran gözlerini Sina'ya dikti.

"Nasıl yani? Siz Carlo fıkrasını bilmiyor musunuz?" diye sordu Sina, şaşkınlıkla.

Diğer kadınlar başlarını iki yana salladılar. Sina hevesle yerinde kıpırdandı. Çatalını tabağına bıraktı ve önündeki kadehten bir yu-

dum içki içerek masaya geri bırakırken "Anlatayım ben size," dedi hevesle.

"Şimdi... İtalya'da bir otomobil fabrikasında çalışan Carlo adında bir işçi varmış. Ara ara bu fabrikayı ziyarete gelen önemli kişiler, aralarında devlet adamları falan da oluyormuş, fabrikanın içinde dolaşırken Carlo'yla karşılaştıklarında, 'Vaayy Carlo, ne haber ya?' diye mutlaka adamla selamlaşıp sarılıyorlarmış. Gel zaman git zaman, fabrikaya kim gelse de Carlo'yu görse bir sevinç, bir yakınlık... Diğer işçilerin dikkatini çekmiş bu durum tabii. Demişler, ne iş? Bu adamlar seni nereden tanıyor? O da demiş ki; ben herkesi tanırım, herkes de beni tanır, öyle yani. İşçilerin pek aklına yatmamış ve içlerinden biri demiş ki; yani utanmasan, Papa'yı da tanıyorum diyeceksin. Carlo hemen atılmış. Tabii ki tanıyorum. E tabi inanmamışlar ona, tanırsın tanımazsın diye tartışırlarken, Carlo demiş ki; o zaman bu hafta Papa'nın balkon konuşması için gelin meydana görün, tanıyor muyum tanımıyor muyum? Neyse, bunlar o hafta Vatikan Meydanına, Papa'nın konuşmasını dinlemek için gitmişler. Carlo'nun da orada olup olmayacağını merak ediyorlar tabii. Meydan nasıl kalabalık, hınca hınç insan kaynıyor. Yerlisi, turisti herkes neredeyse üst üste. Papa balkona çıkıyor konuşma için... Bu bizim fabrikanın işçileri de kalabalığın içinde, kafalarını kaldırıp balkona bakıyorlar ki Carlo, Papa'nın yanında dikiliyor. Fakat onları asıl şaşırtan, arkalarında iki Japon turistin aralarındaki konuşması oluyor. Biri, diğerine diyor ki; "Yahu, şu balkondaki bizim Carlo da, yanındaki takkeli kim, ben onu çıkaramadım!"

Sina'nın sözleri bittiği anda kadınlardan yükselen kahkahalar, masadaki diğerlerinin aniden konuşmalarını keserek merakla onlara bakmasına neden oldu. Alin, tiz kahkahasını durduramadan gülerken başını İbo'ya çevirdi ve kahkahaların arasında soluk almaya çalışarak "Carlo!" diye seslendi. "Lan, Carlo kim be?" diye devam etti gülerek. "Yemişim Carlo'yu, İbo basar Carlo'ya."

İbo azarlar gibi Sina'ya bakarken "Lan, onlara da mı anlattın o salak fıkrayı?" diye sordu.

Sina sırıtarak İbo'ya bakarken kadehine uzandı ve havaya kaldırdı. "Yemişim Carlo'yu!" dedi Alin'e uyarak. "Bizim İbo bir tane!"

"Babam bir tane!" diyerek bağıran Onur'un sesi duyulduğunda, herkes kahkaha atarak çocuğa döndü. Onur elindeki havucu masasına vurarak tempo tutar gibi "Babam bir tane!" dedi neşeyle.

"Asıl bir tane sensin, koçum benim!" dedi İbo, sevgi dolu gözlerle oğluna bakarak.

"Halasının bir tanesi," diyen Sina eşlik etti ona. Dudaklarını büzerek Onur'a öpücük gönderdiğinde Onur, gözlerini yumarak aynı öpücüğü Sina'ya geri yolladı.

"Şebek şebek," dedi Selin mutlu bir yüzle, oğluna bakarak.

Herkes yeniden sohbetine döndüğünde kadınlar kendi aralarında gülüşerek konuşmaya devam ediyorlardı. Masanın başında oturan Derim'in sağ tarafındaki Karan, bakışlarını karşısındaki İbo'ya dikti.

"Sina, Böcek meselesini sana söylemiş."

İbo, Derim'e hızlı bir bakış attı. Başını salladı. "Daha Derim'le konuşmadım."

"Anka, kısaca söz etti," dedi Derim ifadesiz bir tonla. Önündeki eti keserken yan gözle Karan'a baktı.

"Tam olarak güvenilir mi?" diye sorduğu soru, Karan'a yöneltilmişti.

"Güvenilir olmasa sikerdim belasını! Sina'yla en yakın iletişimde olan oydu. Şimdiye kadar açmadı çenesini."

Derim gözlerini yumarak kısa bir nefes aldı. Çatalın ucundaki eti, tabağın üzerinde asılı halde bir süre bekledi.

"Hiç durmuyor mu?" diye sordu Derim, düz bir sesle.

Karan, elindeki kadehi ağzına götürürken, soran bakışlarını Derim'in üzerinden çekmeden "Ne?" dedi merakla ve küçük bir yudum aldı içkisinden. Kadehini masaya bırakırken Derim, gözüyle aşağı işaret etti.

"Şu çükün!" dedi üzerine basarak. "Hiç durmuyor mu? Amına koduğumun makine mi bu?"

Avcı ve İbo'nun aynı anda attığı, odayı dolduran kahkahaları ile kadınlar merakla onlara döndüklerinde İbo, eliyle geçiştirir bir jest yaptı ve tekrar Derim'e çevirdi bakışlarını. Karan'ın yanındaki Jan'ın, kendisine hâkim olamadığı belliydi ki sesi çıkmasa da omuzları sarsılıyordu.

Derim elindeki çatalı bıçağı yavaşça tabağına bırakarak iç geçirir gibi derin bir nefes aldı, sıkkın bir ifadeyle Karan'a baktı. "Beni de kışkırtıyorsun," dedi suçlayıcı bir ifadeyle, söylenircesine mırıldanarak. Diğerinin bakışları çekinmeden ona dikilmişti.

"Yoo, ben kışkırtmıyorum. Senin içinde varmış."

"Sürekli küfredemezsin," dedi Derim tavsiyede bulunur gibi. Ses tonu dostça bir tınıya sahipti fakat bunda zorlandığı belliydi. "Bu tavrını değiştirmen lazım."

Karan ona ters bir bakış attı. "Nasıl konuşup konuşmayacağımı sana soracak değilim. Ben buyum, anladın mı? Beni kabul eden her halimle kabul edecek. Kimse için değişmem. Sen değişir misin?"

"Değiştim," dedi Derim duraksamadan.

Karan'ın yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Kendini mi kandırıyorsun, beni mi ikna etmeye çalışıyorsun?" Karan dirseğini masaya dayayarak Derim'e doğru eğildi. Kara gözleri Derim'in içini görür gibiydi. "Değişmediğini sen de ben de biliyoruz. Hayatını değiştirebilirsin, yaşam tarzını değiştirebilirsin ama özünü değiştiremezsin." Çenesiyle kendi aralarında konuşan kadınları işaret etti başını çevirmeden. "Vicdan borcun var, alttan alıyorsun. Seni ilk duyduğum andan beri sevmedim hiç ama biliyor musun ne var?" diyen Karan, bir an es verdi ve gözlerinde açıkça okunan takdirle baktı Derim'e. "Her haltı yapsan da..." derken elini hafifçe kaldırdı ve işaret parmağını Derim'in kalbine doğru yöneltti. "Orandaki vicdan hâlâ yok olmamış ve geç de olsa sana uyarıda bulunuyor." Karan geri çekilerek arkasına yaslandı tekrar. "Ama değişmediğini biliyorsun. Değişemezsin. Neysen o'sundur."

Derim uzun denecek bir süre gözünü bile kırpmadan Karan'a baktı. Onun, âdeta içini görür gibi kendinden emin bir şekilde yüzüne bakıyor olmasını, rahatsız edici bulsa da gözlerini kaçırmadan adama bakmaya devam etti. İnsan özünü hiçbir zaman değiştiremiyordu. Vicdanı onu yönlendirirken geçmişte yaptığı haksızlıkları telafi etmeye çalışması gerektiğini söylüyordu ve Derim, bu emre uymaya çalışıyordu fakat içinde, çok derinlerde tutmaya çalıştığı o yıkıcı adamın, her an başını kaldırıp yeniden her şeyi tarumar etme isteğinin de bilincindeydi.

Kimi zaman onu özgür bırakmak, dünyanın en yüksek zirvesinde kollarını iki yana açıp ayaklarının altında alevlere bulanmış dünyayı, büyük bir hazla izleme isteğini karşı konulmaz bulsa da neyse ki bugün, vicdanı o yıkıcı adamdan daha baskındı. Karan söylediklerinde haklıydı bir bakıma. Bir insan hiçbir zaman değişemezdi, özü neyse oydu. Derim'in henüz keşfedemediği şeyse; onun özündeki gerçek adamın hangisi olduğu idi? Bugün vicdanının sesini daha çok dinlemeye çalışan adam mı yoksa o yıkıcı adam mıydı aslında kendisi? Henüz bundan emin olamıyordu. Bir zamanlar Anka'ya, içinde savaş verdiği iki yanından söz etmiş, geçmişte şeytani tarafının kazandığını, zayıf olduğunu düşündüğü diğer yanını, hayatta kalabilmek için hep bastırdığını söylemişti. Anka'nın yanında güçlü olan, o nahif taraftı ama Derim, şeytani tarafını görmezden gelemiyordu. Kendisine şekil vermiş olan oydu çünkü.

"Diğer yanım, daha kendimi bilmeden çok önce, derinlere gömülmek zorunda kalmıştı. Hayatta kalabilmek için şeytan olmam gerekiyordu, ben de oldum. Ama senin yanında zayıf olduğunu bildiğim diğer tarafım, hep daha güçlüydü aslında. Sen ona, unuttuğu şeyleri yeniden hatırlattın ve ben belki de bu savaşta o galip gelirse hayatta kalamayacağımı düşünerek onu bastırmaya çalıştım. Yaşamak en güçlü içgüdü çünkü. Hayatta kalmak... Ne olursa olsun... Artık benim hayatta kalmam umurumda bile değil... Yalnızca siz kalın istiyorum. Çünkü benden geriye, bu dünyada kalacak tek iyi şey; sizsiniz ve ben bunu heba etmeyeceğim. Sana kadar, bana dair tek bir iyi şey yoktu. Benden geriye, iyi olan sadece siz kalacaksınız ve ben onu korumak için yapabileceğim her türlü kötülüğü yapabilirim. Sizin için bu dünyayı nasıl bir cehenneme çevirebileceğimi bir bilsen... Hani sen benden hiç korkmadın ya... İnan bana; işte bu sefer korkarsın."

Sarf ettiği sözler, kelimesi kelimesine zihninde yeniden yankılanmıştı. Hayatındaki en önemli iki canlıyı hayatta tutabilmek için, onu asla yarı yolda bırakmayan şeytani tarafı hep galip gelecekti, biliyordu. O, hiçbir zaman bir melek olmayacaktı. Karan'a bakan soğuk ela gözleri, hafifçe değişime uğrayarak şeytani pırıltılarla ışıldarken şeytanın da aslında bir melek olduğunu düşündü. Kanatlarının rengi umurunda bile değildi. Beyaz ya da siyah... Fark etmi-

yordu. O kanatları, sevdiği kadının ve oğlunun üzerine kapatabildiği sürece, rengi zerre kadar umurunda değildi.

Diğerlerinin, zihninden neler geçirdiğinden habersiz olduğu birkaç saniyenin sonunda başını hafifçe sallayarak baktı Karan'a.

"Haklısın," dedi alçak bir sesle. Fakat ses tonunda öylesi bir tını vardı ki, havaya yaydığı elektrik âdeta teninde rahatsız edici bir his bırakmış gibi kaşlarını çattı Karan.

"İnsanın özü neyse o'dur," dedi Derim aynı tekin olmayan tınıyla Başını hafifçe Karan'a eğdi ve ses tonu çok daha alçalırken âdeta fısıltı denecek bir sesle, sır verir gibi "Şeytanın vicdanı yoktur," dedi. Başını hafifçe sağa eğdi. "Benim de yok!" diye devam etti. "Benim vicdanım yok, sevdiklerim var!" dedi üzerine basarak. Gözlerinin içindeki alevler ancak cehennemdekilerle boy ölçüşebilecek yakıcılıktaydı.

Başını ağır ağır geri çekerek arkasını oturduğu sandalyeye yasladı ve tekinsiz gözlerle Karan'a bakmaya devam etti. Karan delici, araştıran gözleriyle bir süre Derim'i izledi. Aniden elini uzatarak önündeki kadehi kavradı ve büyük bir yudum içerek kadehi yeniden masaya bıraktı. Bakışlarını tekrar Derim'e çevirdiğinde gözlerinin içinde, ancak bir delide görülebilecek nitelikte garip, neşeli pırıltılar vardı.

"Sanırım seni seveceğim sarı!" dedi çenesini sallayarak. Elini hafifçe yukarı kaldırıp umursamaz bir edayla boşlukta salladı. "Bana benim anlayacağım dille gel, kalanın amına koyayım."

***

Evin girişindeki büyük alanda, çocukların neşeli bağırtıları yükselirken büyük salondaki oturma gruplarında kadınlar ve erkekler kendi saflarına çekilmiş gibiydi. Kimisinin önünde kahve, kimisinin önünde içkileri vardı.

Saat ona geliyor olsa da kimse çocuklara yatmaları gerektiğini söylememişti. Çocukların da o sırada yatmayı düşünmedikleri belliydi ki evin içinde, iki çocuk arabasıyla neşeyle bağırarak dolaşıyorlardı. Kerem ve Aşil'in bindiği araba, yanında oturan Onur ile birlikte öndeki Sarya'yı takip ediyordu.

Derim salona giren arabaları gözleriyle takip ederken yüzünde oluşan gülümsemeye engel olamadı. Aklından o an geçen düşünce, kendisini sıradan bir adam gibi hissettiği idi. Bir akşam dostlarını evinde ağırlayan, evladının neşesini mutlulukla izleyen sıradan bir adam.

"Böyle oluyor, değil mi?" diye alçak sesle, yanındaki Jan'a sordu.

Jan başını ona eğerek iyice yaklaştı ve aynı alçak tonla "Ne oluyor mu?" diye sordu.

"Sıradan insanların yaptıkları. Hani evinde misafir ağırlayan, çocukları etrafta koştururken onları izleyenler... Böyle oluyor değil mi?"

Jan ona dik dik baktı. "Derim, ben kaç defa evimde misafir ağırlayıp çocukların koşturmasını izledim ki? Nereden bileyim?"

"Sen çocukken sizin eve misafir gelmiyor muydu?"

"Bizim evde genelde sık sık kavga oluyordu. Babamın arkadaşları eve gelemezdi, annem de kimseyi davet edemezdi onun kıskançlığından, anlatmıştım sana. Bu işlerin nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

"Güzel bir şey bence..." dedi Derim fısıltı gibi bir sesle. "Yani baksana Aşil çok mutlu... Hep böyle yaşamak güzel olmalı," dedi düşünceli bir tonla.

Aşil'in gözleri neşeyle parlıyordu, direksiyonun karşısında oturan Kerem'in eline yapışarak küçük halkayı onunla birlikte çevirmeye çalışırken "Bizi geçecekler Kerem, daha hızlı, daha hızlı!" diye bağırdı.

Sarya'dan keyifli bir çığlık çıkarken minik ellerinin altındaki halkayı telaşla çevirdi, yanında neşeyle zıplayan Onur'a "Ama zıplama dedim ya Onur!" dedi gülerek. "Bak sonra düşeceksin ben suçlu olacağım!" Kendi kendine söylenir gibi devam etti, şikâyetçi bir tavırla. "Abla olmak da zormuş."

"Kimse seni suçlayamaz güzelim," diyen Selin, önlerinden geçen kıza laf yetiştirdi. "Sözünü dinlemezse cezasını kendi çeker," dedi destek verircesine. "Onur, ablanın sözünü dinle, koy kıçını oturduğun yere," diye arkalarından seslense de Onur, oturduğu yerde zıplamaya devam ediyordu.

"Delirdiler iyice," diyen Alin keyifle çocukların arkalarından bakıyordu. Bakışlarını diğer kadınlara çevirdi. "Çocuk olmak ne güzel be!" dedi özlemle.

Sina diğerlerine oranla düşünceli gözlerle çocukların arkasından bakarken "Öyle sanırım. Özellikle güzel çocukluk geçiriyorsan çocuk olmak güzel bir şey," dedi dalgınca.

Selin ona anlayışlı gözlerle baktı. Belki de aralarında onu anlayacak tek kişi oydu. Yetimhaneye kadar kendi çocukluğu da tıpkı Sina gibi berbat geçmişti ve neşeli bir çocukluk nasıl olurdu hiç bilemiyordu. Sadece kendi çocuğuyla bunu tecrübe ediyordu ve güzel bir şey olduğunu imrenerek düşünüyordu.

"Benim çocukluğum yetimhanede geçti ama güzeldi," diyen Narin'le, bakışlar ona döndü. Gözler ona çevrildiğinde aceleyle açıklamaya çalıştı. "Yani anne bana eksikliği hiçbir zaman yok olmuyor elbette, ama yine de iyi bakıldı bize. Yaşıtımız çocuklarla birlikte olmak güzeldi."

"Anne babanı hiç tanıdın mı?" diye sordu Sina, merakla.

Narin çenesini cıklar gibi kaldırırken metanetli bir kabullenişle, nahif bir tebessüm eşliğinde karşılık verdi.

"Kimler olduğunu bile bilmiyorum," dedi omuz silkerek. Bu düşünceyle uzun zaman önce barıştığı belliydi. Gözleriyle ilerideki kocasını işaret etti. "Evren de bilmez. İkimizi de sokakta polisler bulup yetimhaneye bırakmışlar. Ben Ankara'daki yetimhanede büyüdüm. Evren buradakinde. Birimde tanıştık biz."

"Biz Evren'le aynı yetimhanede büyüdük," dedi Alin bilgi verircesine. Sevgi dolu bir tebessümle gözleri Evren'e çevrildi. "Hep aklı başında bir çocuktu. Bir de düzenliydi ki sorma," dedi kıkırdayarak. Bakışlarını kardeşine, ardından Avcı'ya çevirdi. "Biz tam kuduruktuk. Çocuğun düzenli tutuğu dolabını kaç defa alt üst edip çıldırtmıştık onu."

Anka kendine hâkim olamadan güldüğü esnada Narin, gözlerini devirerek şikâyetçi bir tonla "Ay hâlâ öyle!" dedi. Elleri boşlukta hareket ederken "Dolaptaki her şey böyle üst üste düzenli olacak illa. Kerem ona çekmemiş, çocuğun odasındaki dağınıklığı gördüğünde bir gün dayanamayıp kalp krizinden gidecek diye korkuyorum," dedi nükteli bir ifadeyle.

Narin'in sözleri ile diğerlerinden kıkırtılar yükseldi. "Hangi çocuğun odası düzenli ki?" diye sordu Anka gülerken.

Düşünceleri Aşil'in odasına kaydı. İlk geldikleri gün, düzenli bir şekilde yerleşmiş olan oda, çoğu zaman alt üst haldeydi. İlk zamanlar Hakkı Bey büyük bir titizlikle her gün çocuğun odasını düzenletirken Anka, birkaç gün sonra bunu yapmamalarını istemişti. Temizlik yapılacağı günler, Anka bir gün evvelinde Aşil'e odasını toplatıyordu. Çoğu zaman, elbette Aşil bunu gönüllü bir şekilde yapmıyordu fakat Anka, her defasında kendisi de yardım edeceğini söyleyerek ikna ediyordu ve birlikte toparlamaya çalışıyorlardı. Bu durum uzun bir süre daha bu şekilde devam edecek gibi görünüyordu.

"Hepiniz yetimhanede büyümüşsünüz," diyen Sina'nın düşünceli sesiyle, gözler yeniden ona çevrildi, başlar onaylarcasına sallandı. Anlaşılmaz, dalgın bir ifadeyle karşısındaki yüzleri taradı ve aynı dalgın tonla devam etti. "Bazen belki de bu daha iyisidir."

"Aslında duruma göre değişir," diyerek karşılık veren Alin oldu. Onda nadir görünen bir ciddiyetle kaşlarını hafifçe çatarak devam etti, samimi bir tavırla. "Bizim annemiz babamız mükemmel insanlardı, onları kaybedince altı yaşındayken yetimhaneye gittik biz. Tercih şansımız olsa anne babamızla olmayı isterdik. Bize müthiş bir çocukluk geçirtmişlerdi. Kayıplarını kabullenmek bizim için çok zordu ama bazen insan, çaresizce durumunu kabul etmek zorunda kalıyor." Bakışları yavaşça Selin'e çevrildi. Kederli bir tebessümle ona bakan kadına destek olurcasına gülümsedi ve yeniden Sina'ya baktı. "Ama bazı anne babalar var ki bence, onların çocuk sahibi olması bile yasaklanmalı. Tabii bunu yapmak imkânsız. Öyle anne babaların elinde büyüyeceğine, yetimhanede anne baba sevgisinden yoksun ama güvende olmak daha iyi."

Sina başını sallayarak onayladı onu. "Ben de onun için demiştim. Bazıları hiç çocuk sahibi olmamalı," derken sesi buruk çıkmıştı.

Selin elini uzatarak Sina'nın elinin üzerine avucunu kapadı. "Bazıları da elinde olmayan nedenlerle doğuramasa bile sevgisini, ona ihtiyacı olanlara vermeli... Tıpkı senin yaptığın gibi."

Sina başını sallayarak buruk bir tebessümle baktı ona. Belki de bazı insanların hayattaki sınavı da buydu. Sevgisini yalnızca kendisine saklamak yerine ihtiyacı olanlarla paylaşmalıydı kimisi.

"Sarya biliyor mu?" diye sordu Alin, merakla. Sina'nın ona çevrilen tedirgin bakışlarına aceleyle konuşarak karşılık verdi. "Yani, durumu dosyalarınızdan biliyoruz da biz. Kusura bakma, seni kırmak niyetinde değilim. Aksine, inanılmaz takdir ettim seni. Bir çocuğu kurtarmak bazen dünyayı kurtarmakla eş değer. Yalnızca merak ettiğim için sordum."

Sina, diğer gözlerin de çekingen, fakat merakla kendisine baktığını görünce anladığını belirtir bir tebessümle başını salladı.

"Geçen sene söyledik," dedi yumuşak bir tonla. "Yalan üzerine kurulu bir hayatı olsun istemedik. Üstelik annesi öyle müthiş bir kadındı ki unutulmasını da istemedik. Pedagog eşliğinde Sarya'nın anlayacağı bir şekilde açıkladık. İlk başta kafası karıştı tabii. Anlamakta zorluk çekti. Şimdi doğuran ve doğuramayan anneliğin olduğunu düşünüyor. Onu doğuran ve gitmek zorunda kalan bir annesi, bir de yanında kalan ona bakan bir annesi olduğunu kabul etti. Onu çok sevdiğimizi biliyor. Sık sık onu doğuran annesinin ve gerçek babasının mezarına gidip ziyaret ediyoruz. Çok kıymetli insanlardı," dedi buruk bir ifadeyle. Bir süre es verdiği sözlerine, "Onların da onu çok sevdiklerini biliyor. Çok akıllı benim kızım," diye devam etti sevgi dolu bir gülümsemeyle. "Ölümün geri dönüşü olmayan bir şey olduğunu ona anlattığımızda, üzülse de durumu kabullendi. Gidenleri sık sık hatırlıyoruz ama kalanlarla mutlu olmamız gerektiğini öğretebildik sanırım."

"Doğru bir şey yapmışsınız," dedi, Anka destek vererek. "Yalan üzerine bir hayat kurulmuyor. Küçükken bilmesi daha çabuk kabullenmesine imkân verecektir. Büyüdüğünde çok daha fazla kafa karıştırıcı olacaktı mutlaka. Çocuklar düz mantık düşünüyorlar, büyüdükçe zihin çok daha çetrefilli oluyor ve hiç istemediğiniz şeylere takılarak gereksiz üzüntü yaratacaktı kendisine. Şimdi bu bilinçle büyüyecek. Sizin onu çok sevdiğinizden emin ve güvende olduğunu bilerek büyüyecek. Ona doğruyu söylediğiniz için de daha çok güven duyacak size."

"Biz de öyle umduk," dedi Sina ve gülümseyerek devam etti. "Ayrıca abisini de evlat edindiğimizi öğrendiğinde içi çok rahatladı.

Çocuklar ayrıcalıkları sevmezler ya, İber'in de kendisiyle aynı şartlarda olduğunu ve onu da çok sevdiğimizi biliyor."

"Valla mangal gibi yürek varmış sizde," dedi Alin takdirle. "Çoğu kişinin yapmayacağı şeyi yapmışsınız."

"Karan olmasa ben belki de bu kadar cesaretli olamazdım," dedi Sina, minnet dolu bakışlarını ilerideki adama çevirerek. Karan sanki kendisine bakıldığını hissetmiş gibi aniden başını çevirerek ona baktı ve gülümseyerek göz kırptı. Sina istemsizce kıkırdadı, başını yeniden diğerlerine çevirdi. "Sevgiyi göstermeyi ben ondan öğrendim. Koşulsuz, şartsız... İçinden geldiği gibi olmayı ondan öğrendim ben."

"Valla ayarsız falan ama hakikaten adam içinden geldiği gibi davranıyor, öyle doğal ki insan ne yapsa kızamıyor," dedi Alin sırıtarak. Kaşlarını kaldırarak ilerideki adamları işaret etti. "Akhan, kuduruyor seninkine. Ama günün başlangıcına göre daha kabullenmiş gibi, baksanıza."

Sina, sırıtarak arkasına yaslandı ve rahatça bacak bacak üstüne atarak böbürlenen bir tavırla, "Valla lamı cimi yok, kabullenecek. Ya seve seve ya..." diyerek cümlesini tamamlamadan küstah bir ifadeyle çenesini kaldırdı.

Şen bir kahkaha atan Alin, "Ya da sike sike..." dediği anda diğerlerinden kahkahalar yükseldi. Anka, yanında oturan kardeşinin omzuna azarlar gibi vurduğunda bile kahkahasını durduramamıştı. Mavi gözleri iri iri açıldı ve gerçekçi olmayan şikâyetçi bir tonla "Nasıl benim kardeşim oldun sen ya?" dedi.

"Hıh, kontes!" dedi Alin, burun bükerek. Çenesini mağrur bir ifadeyle havaya dikti. "Ben sokak çocuğuyum kızım."

"Hıı, aynı karnın içinden çıkmasak annemlerin seni sokakta bulduklarını düşünürdüm," dedi Anka alaylı bir sesle. Kolunu uzatarak kardeşinin boynuna sardı ve sesli bir öpücük bırakarak dudaklarını, kardeşinin yanağına bastırdı. "Güneşim, enerjim benim!" dedi tüm kalbiyle, sevgi dolu bir tonla. "İyi ki bulmuşlar seni sokakta," diye devam etti şakasına devam ederek. Alnını Alin'in şakağına dayadı. Pırıl pırıl gözlerini kardeşine dikti. "Onlar bulmasa ben mutlaka gelir bulurdum seni," dedi yoğun, sevgi dolu bir tonla.

Alin, yan gözle kardeşine bakarken gözlerindeki sınırsız sevgisi diğerlerinin netlikle görebileceği kadar açıktı. İki kardeş birbirlerine gülümserken bir bütünün iki ayrı parçası gibiydiler. Biri güneşken diğeri aydı. Biri gündüzken diğeri geceydi. Biri Yin diğeri Yang'dı.

***

"Karanları çalıştıracak kişileri belirlediniz mi?" diye sordu Avcı Derim'e.

Derim başını sallarken elindeki kadehi bacak bacak üstüne attığı dizine dayadı. "Baho'nun ekibi çalıştıracak." Bakışlarını Karan'a çevirdi. "Parti sonrası, dönüşte program size bildirilecek. Günde beş saate yakın bir çalışma söz konusu olacak. Altından kalkabilecek misiniz?"

Karan umursamazca çenesini kaldırdı. "Çalışma sorun değil. Altından kalkarız. Benim iki ay boyunca diğer işleri düzene sokmam gerekecek. Sina'nın da kendi işleri için yeniden takvim yapması gerekecek. Biraz yoğun olacağız ama üstesinden geliriz."

Derim'in "Eşinin de..." diye başladığı cümle aniden kesildi ve yeniden başladı söze. "Sina'nın da kendi firması varmış."

Karan başını salladı. "Yazılım, uygulama..." dedi tekdüze bir sesle. "İki ortağı var. Güzel işler yapıyorlar."

"Bunların holding en sağlam sisteme sahiptir, bak emin ol," diyen İbo şakacı bir tonla araya girdi. Sesindeki gurur gözden kaçmadan devam etti. "Sizin sistemi delerler, bunların şirketin sistemini delemezler. Güvenlik duvarını Sina oluşturdu."

"Yani, Hacker sevgili avantajlarını kullandığımızı inkar edemem," dedi Karan, alaycı bir gülümsemeyle fakat sesindeki sevgi dolu gurur, şüphesiz bir şekilde açıktı.

Derim, Karan'ın sözlerinin ardından aniden başını ilerideki kadınlara çevirip gülümseyerek göz kırptığını gördüğünde, yan gözle ileriye baktı. Sina, göz göze geldiği kocasının tavrına kıkırdadıktan sonra yeniden sohbete dönmüştü. Düşünceli gözleri birkaç saniye ikisi arasında gidip geldi Derim'in. Bütün akşam belli etmediği bir dikkatle onları izlemişti. Aralarındaki bağ neredeyse elle tutulacak somutluktaydı. Böylesi bir ilişkiye sahip olabilmek için ne kadar

zaman ve emeğin gerektiğini düşündü. Kendileri için belki de bir ömür sürecekti bu.

"Marcel daha iyi olmaz mıydı?" diye soran Avcı'nın sesiyle, Derim daldığı düşüncelerden sıyrılarak başını ağır ağır adama çevirdi fakat soruyu cevaplayan Jan oldu.

"Nisan'da dövüşler var. Marcel o tarafın hazırlıklarıyla meşgul olacak. Buradaki tüm programlara da Silva'nın ekibi destek verecek. Adamların ikisi yaralı. Eski güçlerine dönebilmeleri için birkaç hafta gerekecek. Yeni görev dağılımları yapılıyor."

Karan bakışlarını Derim'e çevirip "Yasadışı dövüşleri organize ediyorsun değil mi?" diye sordu. Sorusu küçümsemeden uzak, yalnızca merak barındırıyordu.

Derim yavaşça başını sallarken gelebileceğini düşündüğü sözleri, temkinli bir tavırla bekledi fakat umduğu gibi olmadı. Karan umursamaz bir tavırla devam etti.

"Londra'da üniversitedeyken birkaç defa ben de girmiştim..." dedikten sonra sırıtarak "Dayak yemekten yorulunca bıraktım," dedi. "O kadar profesyonel olabileceğimi sanmıyorum."

Derim tepkisizce ona baktı. "Benim organize ettiğim dövüşlerde kimse dayaktan yorulmuyor, sonu ölümle bitiyor," dedi ifadeden yoksun bir sesle.

Karan gözlerini kaçırmadan ona baktı. "Duydum o dövüşleri de," dedi başını yavaşça sallayarak. Sıradan bir şeyden söz ediyormuş gibi "Onlara katılıp ölseydim, abim ağzıma sıçardı," dediğinde Derim'in gözleri hayretle açıldığı esnada, İbo kahkahayı basmıştı. Eliyle Karan'ı işaret ederek söze girdi.

"Bir ara fırsat bulduğunuzda bu manyağın abisiyle tanıştıracağım sizi. Adamı gördüğünde buz dağı dersin, ama hayatımda tanıdığım en aklı başında adam. O olmasa var ya, bunun kesin yirmisine gelmeden bir çöplükte cesedini bulurlardı."

"Taylan Turanlı, boru değil yani!" dedi Karan böbürlenerek. Arkasına yaslanarak tıpkı Derim gibi bacak bacak üstüne attı. "Bak, kimseden tırsmam..." dedi Karan, samimi bir tonla "Bir abim bir de Sina. Allah ikisini de başımdan eksik etmesin," diye devam etti çabucak.

Derim gözlerini kısarak baktı ona. "Baban, annen var senin. Onlardan tırsmıyor musun?"

Karan'ın gözlerinin içinden geçen kara bulut hızla yok oldu ve ifadesiz gözlerini Derim'e dikti. "Abim var benim. Bir de Sina ve çocuklarım!" dedi üzerine basarak. Gözleri daha fazla uzatmamasını ister gibi uyarı doluydu. Ortamda oluşan gerginlik, İbo'nun çabucak araya girmesiyle yok olmak zorunda kaldı.

"Böcek'le ne zaman görüşmek istiyorsun?" darken, öyle hızlı konuşmuştu ki konuyu bir an evvel kapatmak istediği belliydi.

Derim inceleyen bakışlarını bir süre daha Karan'ın üzerinde tutarak yavaşça başını çevirdi ve İbo'ya baktı.

"Yarın!" dedi keskin bir sesle. "Yarın öğleden sonra olur." Ciddi bakışları İbo'nun üzerindeyken çenesiyle Jan'ı işaret etti. "Adamın gerçek adını Jan'a ver, öncesinde ben de kendi araştırmamı yapmak istiyorum."

"Yap sen," dedi başını onaylar gibi sallayarak. "Ama bir şey çıkmayacak. Adam zeki fakat çok tırsak da. Başını belaya sokmamaya çalışır hep. Ters bir şey çıkmayacaktır."

"Sina ile karşılaşmasını istemiyorum. İletişim eskisi gibi devam etmek zorunda," diyen Karan inatçı bir tavırla araya girdi. "Sina'yı görmesin! Kim olduğunu yine bilmesin. Tamam zeki adam, yardımı dokunacaktır size ama karımı olabildiğince uzak tutacaksınız bu tür görüşmelerden."

Derim güvence verir gibi başını salladı. "Anka, Böcek meselesini bana söyledikten sonra Lee ile kısa bir değerlendirme yaptık. Aralarında sürekli irtibatta olacakları özel bir sistemleri olacak. Invictus'un bize danışmanlık yapacağını, iletişimi Böcek aracılığı ile devam ettireceklerini biliyor. Karın benim garantim altında. Kimse ona ulaşamayacağı gibi, kim olduğunu da kimse asla bilmeyecek. Bu odadakilerin dışında ve tabii Konsey operasyonunun ekibi dışında kimse bilmeyecek..." Derim bacaklarını çözerek elinde tuttuğu kadehi önündeki sehpanın üzerine bıraktı ve Karan'a çevirdi başını. Gözlerinde öylesine tekinsiz bir ifade vardı ki Karan, adamın ciddi yüzüne bakarken kaşının üzerindeki yara izinin, bu tekinsizliği çok daha belirgin hale getirdiğini düşündü.

"Karın hakkında en ufak bir açık çıkarsa sorumluluk benim," dedi Derim keskin bir sesle. "Her kim onu tehlikeye atacak bir bilgi dışarı sızdırırsa... Sana ben güvence veriyorum, cehennemin dibine de girse onu bulur, öldürürüm! Benim sözüm sözdür, bozulmaz!"

Karan birkaç saniye boyunca Derim'in zehir saçan bakışlarını izledi. Bu geçen saniyeler içerisinde yüzü, yavaşça yumuşayarak Derim'in anlamadığı bir ifadeyle ona baktı ve burukça gülümsemesinin ardından başını anladığını belirtir gibi salladı.

"Cehennem sorun değil. Biri böyle bir hainlik yaparsa oraya ben de gider, bulurum onu. Benim karımın bana sözü var. Oraya da gitsem elimi tutmak için orada olacak o da."

Derim karışmış gözlerle ona bakarken yüzü anlamadığı belli bir ifadeyle hafifçe buruştu, kaşları çatıldı. Kontrol edemediği, soran bakışları Karan'ın üzerinde idi fakat diğeri onun bakışlarına aldırmadan başını çevirdi ve elindeki kadehin dibinde kalan son yudumu boğazından aşağı yuvarladı.

***

"Ozan ortalarda yoktu bu akşam?" diyen Anka, yatağa girerken düşünceli bir tavırla yatağın içinde oturmuş olan Derim'e hızlı bir bakış attı.

Derim sırtını yatağın başlığına vermiş, dalgınca ileriye bakıyordu. Genç kadının sorusunu aynı dalgınlıkla cevapladı.

"Kalabalığı sevmiyor, biliyorsun. Yemeğe katılmasını söylemiştim ama ortadan yok olmayı tercih etti."

"Onu insanlarla daha çok bir araya getirmemiz lazım. Yalnızca Aşil'le iletişimde olması doğru değil, yetişkinlerle de bir arada olması lazım."

"Ruhundaki çocuğa tutunmayı tercih ediyor," diye mırıldandı Derim. "Haksız sayılmaz," diye dalgınca devam etti.

Yarım saat evvel Avcı, Selin ve İbo hariç diğerlerini yolcu etmişlerdi. Çocukların her biri saatler süren koşturmanın ardından babalarının kucaklarında uykuya dalmıştı. İlk Sarya, Karan'a sokularak kucağına tırmanmış ve başını babasının göğsüne yaslayarak onların

sohbetini dinleyeceğini söylemişti. Karan, kucağında kızıyla o sırada yaptıkları işlerden söz ettikleri sohbeti devam ettirmişti. Derim ilgiyle işleri hakkında sorular sordukça o da açık yüreklilikle cevaplamıştı. Çekineceği bir şey yoktu nasılsa. Ardından kimsesiz çocuklara yapılan yardımlardan söz etmişler, parti hakkında konuşmuşlardı. Toplanacak paralar gerçekten de yardıma muhtaç çocuklara ulaşacaktı.

"Bir taşla iki kuş..." demişti Karan, akıllıca bulduğu bir bildirimle.

Sarya'nın ardından uykulu bir halde sarsak adımlarla İbo'nun kucağına tırmanan Onur, Sarya kadar dirençli olamamış ve beş dakika sonra uyuyakalmıştı. İbo'nun işaretiyle, Selin gülümseyerek yerinden fırlamış ve Onur'u kucaklayıp Anka ile birlikte hareket ederek oğlunu Aşil'in odasındaki yatağına taşımıştı.

Sarya'yı babasının kucağında gören Aşil ve Kerem'in de babalarının kucağına tırmanması gecikmemişti. Çocuklar âdeta birbirlerine nispet yapar gibi babalarına sokulmuşlardı.

"Siz yolculuğa çıktığınızda Sarya'ya kim bakacak?" diye sormuştu Derim merakla. Onun yüzünden çocuğun, anne babasından ayrı kalacağı düşüncesi içinde huzursuz hisler oluşturmuştu.

"Abimlerde kalacak..." demişti Karan, üzgün olduğu belli bir tonla. "Bazen biz iş seyahatine gittiğimizde abimlerde kalıyor."

"Bu sefer Özge teyzemle Steven da olacaklar. Yarın geliyorlar," diyen Sarya'nın hevesli sesiyle, Karan kaşlarını çatarak başını kızına eğmişti.

"Özge teyzen sana makyaj yapmaya kalkarsa ona ne yapacağımı biliyor!" diyen Karan'ın dik sesine Sarya'nın umursamaz bir tavırla başını sallayarak verdiği karşılık, hayret kaplı bakışların hızla Karan'a çevrilmesine neden oldu.

"Biliyorum. Pipisini kesersin. Özge teyzem hep aynı tehdidi savurduğunu söyledi."

"Sarya!" dedi Karan, dehşete benzer bir tonla. Korkuya bulanmış kontrollü bakışlarını hızla Sina'nın olduğu tarafa çevirmişti. "Bunu nereden duydun?" dedi kızgın bir tonla, tekrar başını kızına eğerek. Ses tonu istemsizce alçalmıştı.

"Hülya teyzemle Özge teyzem konuşurken duydum."

İbo kahkahayı bastığında diğerleri anlamayan gözlerini ona çevirmişlerdi.

"Oğlum," dedi İbo nasihat verir bir edayla. "Çocuktan al haberi dedikleri böyle bir şey. Sen istediğin kadar gizli saklı konuş, duyuyor bunlar."

"Öyle bir şey yok, bebeğim," dedi Karan çabucak. Dudaklarını kızının başına bastırdı. "Şaka yapmış teyzenler."

"Özge teyzemin farklı olduğunu biliyorum, baba," dedi Sarya, her zaman olduğu gibi yedi yaşından beklenmeyen bir olgunlukla. Başı babasının göğsüne yaslı halde gözlerini devirdi. "Farklı olmasının önemi yok, onu seviyorum. O da beni seviyor. Annem, önemli olanın birbirimizi farklılıklarımıza rağmen sevmek olduğunu söyledi.""

"Annen çok bilge bir kadın, bebeğim," dedi Karan sevecen bir sesle. "Çok doğru söylemiş."

"Ben de annem gibi çok akıllıyım," dedi Sarya özgüvenli bir tavırla.

"Allah seni alacak adama sabır, kuvvet versin," diye mırıldandı İbo.

"Benim kızımı kimse alamaz!" diye diklendi Karan. Kara gözleri öfkeyle İbo'ya çevrildi. "Kimse benim kızımı alamaz! Elin itine kızımı verecek değilim!"

"Ben senin gibi biriyle evleneceğim, baba," dedi Sarya kendinden emin bir sesle. Babasının kolunun üzerinde duran eli, teskin eder gibi birkaç kez hareketlenerek yukarı aşağı indi.

"Evlilik falan yok, bebeğim," dedi Karan, telaşla başını kızına eğerek.

"Turşumu kuramazsın, baba. Annem kuramayacağını söylemişti."

Avcı ve Evren'in de katıldığı kahkahalar, bu kez çok daha sesli bir şekilde yankılandı.

"Bu nasıl bir çocuk ya?" dedi Evren, şaşkınlıkla. Bakışları hızla kucağındaki oğluna indi ve şüpheyle oğlunun uykulu yüzünü inceledi. Derim de tıpkı onun gibi gözlerini indirip Aşil'e kuşkuyla baktığının farkında değildi. İki çocuk da dalmak üzerelerdi ve neyse ki ne

konuşulduğunun farkında bile değillerdi. İbo ikisinin bakışlarını yakalayınca çok daha sesli bir kahkaha attı.

"Lan oğlum, saçmalamayın. Siz Sarya'yla niye kıyaslıyorsunuz oğlanları? Onun etrafı kocakarı dolu. Akşama kadar binbir abuk muhabbete salça oluyor. Siz var ya, asıl bunu mahalleye geldiğinde göreceksiniz. Değme dedikoduculara taş çıkarır. En sevdiği şey mahallede altın gününe katılmak."

"Geçen sefer Nazmiye Teyze, keki hiç güzel yapamamıştı. Ona da dedim," dedi Sarya ciddi bir yüz ifadesiyle, İbo'ya yan gözle bakarak. "Sevgi anneannem daha güzel yapıyor. Bir de Sevgi anneannemin kısırına kulp buluyor." Aniden babasının kucağında doğrularak öfkeyle İbo'ya baktı. "Geçen sefer doldurmuş acıyı. Ağzım yandı yiyemedim kısırı. İnsan bizi de düşünür. Çocuğum ben! O kadar acıyı nasıl yiyeyim?" darken, tıpkı teyzeleri gibi çemkiriyordu.

Derim ve Jan donmuş gibi Sarya'ya bakarken İbo, Avcı ve Evren tekrar kahkahayı patlatmışlardı. Karan ise anlayışla kızına bakıyordu. Elini kaldırıp kızının saçını okşadı.

"Düşüncesiz Nazmiye Teyze," dedi söylenir gibi. "Zaten mantısı da güzel olmuyor, boş ver kızım, biz kendimiz yapar yeriz."

Derim, Karan'ın ciddi olduğu belli sözlerine şaşkınlıkla bakıyordu. Karan başını kaldırıp Derim'le göz göze gelince diklenerek baktı.

"Ne var?" dedi ters ters. "Biz daha güzel yapıyoruz mantıyı," derken ses tonundaki savunmayı, hiçbir şey delip geçemeyecek gibiydi.

Karan ve İbo'nun mahalle hakkında başlattıkları sohbet, Derim ve Jan'ın aklının alacağı bir konu olmadığı için sadece sessizce onları dinlemişlerdi. Kucaklarında uyuyakalan çocuklar birkaç dakika sonra herkesin artık kalkması gerektiğine işaretti. Evren, kucağındaki Kerem'i küçük bir battaniyeye sararak, Narin'le birlikte Bekir'in kullandığı araca binerek ayrılmıştı. Karan, gözleri kapanmakta olan Sarya'yı kucağından indirmeden herkesle vedalaşmış, hem şoförü hem asistanı olan Salim'in kullandığı aracın arkasına Sina ile birlikte yerleşmişti.

On dakika sonra herkes birbirine iyi geceler dileyerek odalarına çekilmişti. Derim ve Anka, Aşil'i yatağına yatırdıktan sonra kendi odalarına geçmişlerdi. Derim'in hızlıca duş alıp çıkmasının ardın-

dan Anka ondan daha fazla bir süre banyoda kalmıştı ve nihayet yatağa girebilmişti.

Anka yatağın içinde bağdaş kurarak Derim'in karşısına yerleşti. Her zamanki pijamaları üzerindeydi ve Derim de her zaman gibi yalnızca boxerıyla yatağa girmişti. Anka inceleyen bakışlarla genç adamın üstü çıplak bedenini gözden geçirdi. Boynunda kendi kolyesi, göğsünde Anka figürü ve oğlunun adı ile göz kamaştırıcı bir görüntüsü vardı. Gözlerindeki beğeniyi gizleme gereği duymadı. Birkaç saniye boyunca ikisi de kendi düşüncelerinin içinde, sessizliğe teslim olmuştu.

"Ne düşünüyorsun?" diye nihayet meraklı, alçak bir sesle sordu Anka.

Derim ağır ağır başını karşısındaki genç kadına çevirdi ve kaşları hafifçe çatılarak âdeta bir türlü cevabını bulamadığı ve kafasını karıştıran bir soruya yanıt almak ister gibi, düşünceli bir tonla sordu.

"Nasıl o kadar yakın olabiliyorlar?"

"Kimler?" diye sordu Anka, anlamayarak.

"Karı kocalar hep böyle yakın mı olur birbirine?"

Derim'in kafası bir türlü bunu almıyormuş ya da hiçbir zaman bunu anlayamayacakmış gibi, karışık bir yüz ifadesiyle bakmaya devam etti genç kadına.

"İbo'yla Selin... O adamla..." diye devam edecekken, kendi kendine kızar gibi başını iki yana sallayarak yeniden başladı söze. "Karan'la Sina... Evren'le Narin... Nasıl oluyor da bu kadar yakınlar birbirine? Karı koca olunca mı oluyor öyle?"

Derim'in hiçbir zaman anlayamayacağı bir olguydu bu. Kendi anne babasını düşündüğünde bu gece gördüğü çiftlerden o kadar uzak olduklarını hatırlamıştı ki, karı kocalığın gerçekte nasıl bir şey olduğunu daha önce hiç düşünmediğini fark ediyordu. Fakat onun görerek tecrübe ettiği şey kesinlikle bu gecekilerle aynı şey değildi.

Anka anlayışlı bir tebessümle baktı ona. "Bunun karı koca olmakla ilgisi yok aslında. Evlilik bir kontrattır ama aşk... Aşk sonsuzlukla eş anlamlı bambaşka bir şey. Öyle olmalarının birbirlerini sevmekle ilgisi var. Hepsi birbirlerini severek evlenmiş olan çiftler. Kendileri-

ni tamamladıklarına inandıkları kişileri hayatlarına almışlar, o yüzden hepsi de birbirine çok uygun ve denkler."

"Evet..." dedi Derim aceleyle elini kaldırarak. Anka'nın sözlerine destek verir gibi elini salladı onaylayarak. "Tamamlanmak!" dedi heyecanla gözlerini açarak. O anki yüz ifadesinin ne kadar çocuksu göründüğünün farkında olmadan aynı heyecanla devam etti. "Tamamlanmış gibiler. Karı koca olunca mı tamamlanmışlar?"

Anka buruk bir gülümsemeyle ona bakarken başını hafifçe iki yana salladı.

"Birbirlerini anladıklarında ve sevdiklerinde tamamlanmışlar," dedi yumuşak bir tonla.

Anka yüreğinde oluşan buruklukla, Derim'in değişen yüzünü ve solan heyecanını an be an izledi.

"Yalnızca birinin sevmesi yetmiyor yani?" diye sordu Derim, hayal kırıklığı ile. Yoğun bakışları genç kadının üzerine kilitlendi, mahzun bir ifadeyle başı hafifçe sağ omzuna doğru eğildi. "Ben seni çok seviyorum ama yetmiyor, değil mi? Affedilmeyen şeyler yapınca sevgi yetersiz kalıyor."

Anka, genç adamın derin bir suçluluk barındıran sesini içi sızlayarak dinledi.

"Geçmişi değiştiremesek de geleceğe yönelik doğru adımlar, bunu telafi edecektir," dedi teselli eden bir tonla.

Derim inatçı bir tavırla başını iki yana sallayarak geriye çekildi.

"Hiçbir şey telafi edemez!" dedi üzerine bastırarak. Ses tonu katılaşmış, âdeta çelik kadar sertleşmişti. "Hayatta affedilemeyecek şeyler vardır, benim yaptığım da onlardan biri."

Suçluluk barındıran gözlerini acıyla Anka'ya dikti. "Sana yaptıklarımı ne yapsam telafi edemem ben! Kendi ellerimle kazdım mezarımı." Öfkeli bakışları karşıya çevrildi ve boşluğa baktı. İşlediği günahın ağırlığı ile "Senin mezarını da kazacaktım az daha," diye esefli bir tonla mırıldandı. Başını iki yana sallarken gözlerini acıyla yumdu. "Az daha seni mezara sokacaktım ben! Bunun affı yok!"

Anka sessizce genç adama baktı. Şu an bunu onunla tartışmasının hiçbir anlamı yoktu. Derim tüm tesellilere kendisini kapamıştı. Suçluluğu tükenmediği gibi, her geçen gün büyümeye de devam

ediyordu. Etrafındaki uyumlu çiftleri gördükçe, kaçırdığını düşündüğü fırsatın acısı, kalbini bir mengene gibi sıkıyordu.

"Bazı insanlar ellerindekiyle yetinmek zorundalar," diye mırıldandı Derim kaderini kabullenmiş bir edayla. "Bazıları hayatları boyu yarım kalır." Bakışları yeniden Anka'ya çevrildiğinde buruk bir tebessümle baktı ona. Gözlerinin içindeki yoğunluk Anka'yı boğabilecek kadar kuvvetliydi.

"Olsun... Sen varsın, Aşil var... Ben yarıma da razıyım. Yeter ki yanınızda olayım."

Gözlerinin içinde, Anka'yı tedirgin eden delice ışıltılar parladı ve rica eder gibi uyarırcasına genç kadına dikti bakışlarını.

"Affetme beni..." dedi. Çocuksu bir ricayla hızla ekledi. "Yanında tut ama." Kısa bir soluk çekti ve metanetli bir kabullenişle devam etti. "Ben cezamı ödemeye devam edeyim, yanınızda kalayım." Birkaç saniye yalvaran gözlerle Anka'ya baktı, başını hafifçe iki yana salladı. "Beni kendimle baş başa bırakma."

Derim'in son sözleri, rica gibi çıksa da gözlerindeki yalvaran ifade Anka'nın yalnızca kederle başını sallamasına neden oldu. Derim hiçbir zaman değişmeyecekti... Duygularını hiçbir zaman kontrol edemeyecek, içindeki karanlıkta savrulup duracaktı. Değiştiğini ispatlamaya çalışırken kaybetmemeye çabaladığı kontrolü sağlam tutmanın onu ne kadar çok yorduğunu tahmin edebiliyordu Anka. Derim her geçen gün kendisini tüketirken kendine verdiği cezayı büyütüp, çoğaltabiliyordu.

Anka, genç adamın kendi içinde tekrar başlattığı savaşa bir an evvel müdahale edebilmek ve kuruntularından uzaklaştırabilmek için dikkatini dağıtma çabasıyla, bedenini öne eğdi ve dudaklarını Derim'in dudaklarına bastırarak sertçe öptü.

Başını hafifçe geri çektiğinde Derim memnun fakat sorarcasına ona bakıyordu.

"Çok konuştun sen!" dedi Anka, azarlar gibi şakacı bir tonda. Oyuncu bir tonla devam ederken "Senin affın yok, oğlum!" dedi kaşlarını kaldırarak sahte bir diklenmeyle. "Ömrünün sonuna kadar bana muhtaçsın sen!"

Derim mutlu bir gülümsemeyle başını salladı. "Öyleyim," dedi uysal bir sesle. O an, aniden huzuru bulmuş gibi çehresi değişti, kendinden geçer gibi mutlulukla gülümseyerek gözlerini yumdu.

"Ömrümün sonuna kadar muhtacım sana. Sen o tetiği çektiğinde ben müebbet yemiştim, biliyorum. Haklısın..." dedi gözlerini yeniden açarak. "Haklısın..." diye tekrarladı fısıldar gibi alçak bir sesle "Ömrümün sonuna kadar muhtacım sana."

Anka, gözlerinin içine bastıran hüznü ona göstermemek için çabucak kirpiklerini birbirine kavuşturdu ve dudaklarını hızla yeniden Derim'in dudaklarına bastırdı.

Genç adamın gergin, kaslı kolları onu sararak kucağına çekerken hissettiği ihtiyacı doyurmak ister gibi şehvetle, genç kadının dudaklarını kavradı. Derim'in henüz idrak edemediği; her gece büyük bir ihtiyaçla, tükenmek bilmez bir tutkuyla tamamlanıyor oldukları idi.

Elleri, genç kadının pijamasının eteklerini kaldırarak tenine ulaştığında, gırtlağından çıkan arzu dolu inilti, Anka'nın ağzının içinde hapsoldu. İki kalp dört nala bir hızla koştururken ruhları, Araf'ın karanlığında her gece olduğu gibi yeniden birleşecekti.

Derim, devasa siyah kanatlarını olabildiğince açıp tüm gücüyle çırptığında, kasırga misali bir rüzgar etrafı savuracak, Anka, o kasırgayı melteme çevirip usulca yanaşarak o kanatların içine sığınacaktı. Şimdilik, etraflarını saran karanlığı delen minicik bir ışık vardı onlara yol gösteren. Anka, tek yıldızlı gecelerin de sabaha vardığını biliyordu. Belki karanlıklarını aydınlatacak başka yıldızlar da parlardı diğerinin yanında. Ama mutlaka sabaha ulaşacaklardı yine...

Derim'in belki de ancak bir delide olabilecek akıl almaz karmaşık zihni, kendisini demir parmaklıkların ardına hapsetse de Anka, bir başka delinin sözlerine can havliyle sarıldı. Derim de bir gün, gün doğumunu tüm ihtişamıyla izleyecekti.

"Demir parmaklıklı penceremde âdeta bir buğday tarlası görüyorum. Sabahları ise gün doğumunu tüm ihtişamıyla izliyorum."

Vincent Van Gogh

6. Bölüm

"Derim nerede?" diye sordu Anka.

Alt güvertedeki salondan yukarı çıkarken bir üst katta, Baho'yla karşılaşmıştı. Saat akşam üzeri beşe geliyordu. Üç saattir bilgisayarının karşısında çalışıyordu. Derim'i öğlenden beri görmemişti. Aynı süreden beri görmediği Aşil ve Kerem'se, Ozan'ın eşliğinde yatın bir yerlerinde olmalıydılar.

Yattaki yolculuğun ikinci günündelerdi. Ertesi gün, akşam Monako'ya varmış olacaklardı.

"Spor salonunda," dedi Baho.

Anka anladığını belirtir gibi başını salladı. Derim güne çok erken başlarken aksatmadığı ilk durağı spor salonu oluyordu. Kimi zaman ani program değişikliklerinden fırsat bulamadığında ertesi gün, mutlaka arayı kapamaya çalışıyordu. Dün, bütün günü çocuklarla geçirdikleri için spor salonunda zaman geçirmemişti. Bu sabah da çalışamamıştı. Çocukların ikisi de yaptıkları yolculuğun heyecanından olsa gerek erkenden uyanarak sabahları ana kamaranın kapısına dayanıyorlardı.

İkisinin birlikte kaldıkları kamara, ilk gördükleri anda sevinçten çıldırmalarına neden olmuştu. Birlikte aynı kamarada uyuyacaklarını öğrendikleri esnada yatakların üzerine çıkarak zıplamaya başladıklarında Anka zorlukla durdurabilmişti ikisini de.

"Çocuklar nerede?" diye sordu bu kez Anka. Bakışlarında alaycı, '*Bu sefer nerenin altını üstüne getiriyorlar acaba?*' der gibi, tereddütlü bir ifade vardı.

Baho gülümseyerek çenesiyle üst katı işaret etti.

"Ozan'la havuzdalar."

Anka tekrar başını salladı. Havuzun ısıtıldığından emin olduğu için sorma gereği duymadı.

"Ozan hâlâ çıldırmadı mı?"

Baho keyifle güldü. "Bizim yanımızda bir dakika durmaz ama çocuklarla zaman geçirmek onu çıldırmaktan ziyade mutlu ediyor."

"Ben çocuklara bir bakayım en iyisi."

Baho'yla kısaca selamlaşarak bir üst kata çıkmak üzere adımlarını dar, ahşap merdivenlere çevirdi. Yatın içinde yine sayısız adam vardı. Marcel ve Baho, ekipleri ile birlikte onlara eşlik ederken Jan ve Alin'e, Silva ekibi ile eşlik edecekti.

Anka iki gündür sürekli Alin ve Sina ile görüşürken Derim de, Avcı ve Jan'la zaman zaman görüşmüştü. Onların dışında kalan diğer işleri için, neredeyse online yaşıyordu. Derim için söz konusu olan sadece parti hazırlıkları değildi elbette. Marcel'le dövüşler için sık sık bir araya geliyor, Paris'teki yöneticileri ile sürekli telefon ya da e-postayla iletişime geçiyordu. Kumarhanelerin müdürlerinden düzenli rapor alıyordu. Konsey'dekilerle de zaman zaman kısa telefon görüşmeleri yapıyordu. Yeni iş bağlantıları veya öncekilerle görüşmeler yapıyor, Romanya'daki fabrikayla sık sık iletişime geçiyordu. Anka bazen onun bu tempoya nasıl dayanabildiğine şaşırıyordu.

Bir arada zaman geçirdiklerinde telefonuna asla dokunmayan adam, Aşil ortalarda yokken ve Anka kendi işleriyle uğraşırken, başını bilgisayar ekranından kaldırmadığı gibi kulağındaki kulaklık da hiç çıkmıyordu.

Anka, güneşli fakat serin havaya çıkıp havuzun kenarına varmadan evvel neşeli çığlıklar kulaklarına çarpmaya başladı. Yüzünde istemsiz bir gülümseme eşliğinde adımları havuzun kenarına ulaştı. İki elini beline koyarak bir süre havuzun içindekileri izledi. İki çocuk çığlık çığlığa Ozan'ı suya batırmaya çalışıyor, neredeyse genç adamın tepesine tırmanıyorlardı.

Ozan aniden kendisini suyun içine bırakarak derine daldığında ikisi de zafer kazanmış gibi bağırdılar. Kısa kulaçlarla birbirlerine ulaşarak birbirinin boynuna sarıldılar.

"Yendik Aşil!" diye bağırdı Kerem mutlu bir sesle.

"Biz yendik!" diye karşılık verdi Aşil aynı ses tonu ile.

"Hıı tabii tabii siz yendiniz. Herkülsünüz ya siz," dedi Anka kendi kendine mırıldanarak. Yüzündeki gülümsemeyi silememişti. Bakışları Ozan'ın battığı noktaya çevrildi ve suyun altından yüzerek çocukların arkasına dolanan genç adamı keyifle izledi. İki çocuğun arkasından aniden suyun yüzeyine çıkan Ozan, iki koluyla iki çocuğu kavrarken diğer ikisi yarı telaş yarı heyecanla, tekrar çığlık çığlığa bağırdıklarında güvertede sesleri yankılandı.

"İkisini de batır Ozan!" diye seslendi Anka şakacı bir tonla. "Akılları başlarına gelsin."

Ozan duyduğu sesle başını kaldırıp havuzun ilerisine baktı ve mahcup bir yüzle çocukları bıraktı.

"Anne!"

"Hala!"

İki çocuk da hızlı kulaçlarla havuzun kenarına doğru yüzmeye başladıklarında, Anka dizlerini kırarak eğildi. Havuzun kenarına varan iki küçük beden, elleriyle kenara tutundu ve uzun süredir suyun içinde oldukları belli kızarmış iki çift parlak göz ona baktı.

"Doymadınız mı hâlâ? Bak, gözleriniz kıpkırmızı olmuş."

"Ama çok eğleniyoruz anne!"

"Evet hala, çok eğleniyoruz!"

"Ama artık çıkmanız lazım. Parmaklarınız bile buruş buruş olmuş."

İki çocuk ellerinin içini çevirerek buruşmuş parmak uçlarına baktılar ve ikisi aynı anda kıkırdayarak ellerini birbirine gösterdiler.

"Yemeğe kadar biraz dinlenin olur mu? Hadi banyonuzu yaptıralım, üzerinizi değiştirelim, bir saat kadar kitaplarınızı okuyun."

"Akşam sinemada film izleyeceğiz!" diyen Aşil, heyecanla bağırarak müjdeyi verdi.

Anka sorarcasına ona baktığında Aşil gözlerini kırpıştırarak devam etti. "Lucca bana söz vermişti. Aslında havuzda Kerem ve benimle oynayacaktı. Ama hasta olmuş, suya girmemesi gerekiyormuş, o yüzden bizimle film izleyebileceğini söyledi. Hem biliyor musun, çocuklar da bizimle film izleyecekler."

"Çocuklar?" diye sordu Anka tek kaşını kaldırarak.

Aşil, '*Nasıl bilmezsin?*' der gibi annesine bakarak "Baho, Marcel, Eren, Mert..." diyerek heyecanla saymaya başladığında Anka elini kaldırarak gülümsedi. "Affedersin, haklısın," dedi aceleyle.

Bakışları havuzun ilerisindeki Ozan'a kalktı. Başını hafifçe salladı.

"Ozan! Derim spor salonundaymış. Hadi bana yardım et, şu iki zıpırı yıkayalım, üzerlerini değiştirelim. Akşam yemeğine kadar biraz kitap okuyarak sakince zaman geçirsinler. Sen de soluklan biraz."

"Ben mi yardım edeyim?" diye sordu Ozan şaşkınca.

"Maalesef bu görev sana düştü Ozancım," dedi Anka sahte bir üzüntüyle. "Bu ikisiyle, aynı anda banyoda başa çıkamam ben."

Anka'nın sözlerinin ardından çocuklardan kahkahalar yükseldi. Anka ciddi bakışlarını hızla ikisine çevirerek işaret parmağını salladı.

"Banyoda kudurmak yok. Yeteri kadar kudurdunuz, artık uslu olacaksınız. Söz mü?"

İki çocuk suyun içinde zıplamaya çalışarak "Söz!" diye bağırdı aynı anda. Gülüşmeler tekrar yükseldi.

Anka hayıflanır gibi başını iki yana salladı. Ozan ağır ağır yüzerek onlara yaklaştı ve çekingen gözlerini Anka'ya dikti. Anka gülümseyerek ona baktı. "İstersen sen önden çık Ozancım, bu ikisinin yanında beklerim ben bir süre. Sonra da onları çıkarırız."

Ozan iki kulaçla havuzun kenarına vardı ve çevik bir sıçrayışla dışarı çıktı.

"On dakika içinde dönerim ben," dedi alçak bir sesle.

Anka küçük bir çocuğu tembihler gibi telaşla, "Dışarısı serin Ozan, hemen havluna sarın," dedi çenesiyle ilerideki şezlongun üzerindeki havluyu işaret ederek. "Acele etme, baksana şikâyetçi değiller."

Ozan başını sallayıp ileri doğru bir adım atacakken bir an durakladı ve yine çekinerek Anka'ya baktı.

"Ben daha önce hiç çocuk yıkamadım."

Islak sarı saçları, dizlerine kadar inen şort mayosu, beyaz teni ve ince bedeniyle, yirmi beş yaşından çok daha genç görünüyordu.

Bedeninin inceliğine rağmen Anka kaslarının sertliğini de gözden kaçırmamıştı. Çevikliği bu kaslar sayesinde idi.

Anka anlayışla gülümsedi ona. "Sadece su tutsan bile bana büyük yardımı olur." Aniden gözlerini iri iri açarak uyarırcasına çabucak devam etti." Duş başlığını Aşil'in ele geçirmesine izin verme, yeter."

Aşil, annesinin sözleriyle kahkahalarla gülerken Ozan şefkatle ona baktı. Yüzündeki tebessümün farkında olmadan onaylarcasına başını salladı.

"Bunu yapabilirim sanırım."

Anka gözlerini yumarak dostça gülümsedi. Ozan arkasını dönüp havlusunu eline aldı ve omzuna atarak acele adımlarla ilerleyip uzaklaşırken Anka başını yeniden çocuklara çevirdi.

"Yarış yapmak ister misiniz?" diye sordu neşeyle.

İki çocuk da "Evet!" diye bağırarak yine suyun içinde zıplamaya çalıştılar. Heyecanlı hareketlerle ellerini suyun yüzeyine çarpmıştı ikisi de.

"Tamam o zaman. Hadi bakalım, ikiniz de buradan başlayacaksınız..." diyerek elini ılık suyun içine sokarak havuzun kenarına vurdu. İki çocuk çabuk hareketlerle gösterilen yere ulaştığında "Üçe kadar sayacağım. Üç deyince başlıyorsunuz. Dört tur atacaksınız. Anlaştık mı?"

"Anlaştık!" diye bağırdı iki çocuk aynı anda.

Anka düşünüyormuş gibi bakışlarını yukarı kaldırırken "Kaybeden..." diye söze başladı kelimeyi uzatarak. Aniden iyi bir fikir bulmuş gibi gülümseyerek bakışlarını yeniden çocuklara indirdi. "Kaybeden, akşam film izlerken herkesin yiyeceği mısırları, gidip Jaques'tan alacak ve sinema salonuna taşıyacak."

"Sen taşıyacaksın!"

"Hayır, sen!"

İki çocuk aynı şeyleri birbirlerine neşeyle tekrarlarken bacakları suyun altında sürekli bir devinim halindeydi. Anka ikisinin de yüzlerindeki neşeyi hazla içine çekti. Öylesine sevimlilerdi ki, iki gündür yaşattıkları yorgunluğa bile şükretti. Peşlerinde koşmak yorucu olsa da neşeleri bulaşıcıydı. Tüm gün koşturmanın ardından, gece yorgun halde yataklarına girip uykuya daldıklarında Anka, dakika-

larca huzur dolu bir gülümsemeyle onları izlerken günün yorgunluğunu bile hissetmiyordu.

***

Anka'nın adımları üst güvertedeki açıklığı bulduğunda, denizden esen sert rüzgar açık, uzun saçlarını havalandırarak başının etrafında uçuşmasına neden oldu. Bir eliyle yüzüne gelen saçları geri iterken deniz kokan, temiz havayı derin bir nefesle ciğerlerine doldurdu. Mart sonuna yaklaşırken açık denizdeki gece sıcaklığı, beklenildiği gibi epey düşüktü. Buna rağmen soğuğa aldırmadan, aniden fikir değiştirmiş gibi adımlarını yatın kenarındaki yüksek korkuluklara doğru çevirdi. Gece karanlığında denizin yüzeyine vuran Ay'ın aksi, ara ara koyu renkli bulutların arasından parlayan yıldızlar ve lacivert deniz olağanüstü bir resim oluşturmuştu.

Omuzlarına sardığı siyah kaşmir şala sıkıca tutunarak kollarını önünde birleştirdi, bedenini hafifçe öne eğerek dirseklerini korkulukların üzerine yasladı ve denizi izlemeye koyuldu. Saçları, esen rüzgarla sürekli uçuşsa da umursamadı.

Yat, deniz üzerinde süzülürken yırttığı yüzeyi ikiye ayırıyor, bu yırtınmanın oluşturduğu küçük dalgalardan çıkan ses, gecenin sessizliğinde dingin bir müziğin nakarat kısmının tekrar tekrar çalındığı izlenimi veriyordu.

Derim'le birlikte yarım saat evvel çocukları yatırdıktan sonra kendisi banyoya geçmiş, Derim yapacak birkaç görüşmesi olduğunu söyleyerek yukarı çıkmıştı.

"İşin bitince yukarı gel, büyük salonda bir şeyler içer sohbet ederiz. Sanırım günün en sakin zamanı nihayet bize kaldı," demişti fısıltılı bir sesle. Gözlerini uyuyan çocukların üzerinden ayırmamıştı ve yüzünde mutlu bir tebessüm vardı. Onların güvende ve huzurla uyumaları sanki onun ruhuna can veriyordu.

Akşam, yatta her zaman olduğu gibi kalabalık bir masada yemek yenmişti. Çocukların ikisi de bu durumdan ziyadesiyle memnundular. Adamların onlarla sohbet etmeleri, sorular sormaları, onları da kendi sohbetlerine dâhil etmeleri, heyecanlı gözlerinden anlaşıldığı gibi tarif edilemeyecek kadar ikisini de mutlu etmişti. Yemek sonra-

sı çocuklar, adamlarla birlikte orta güvertedeki sinema salonunun olduğu bölüme geçerken Derim ve Anka yine işlere gömülmüşlerdi. Her ne kadar çocuklarla olabildiğince zaman geçirmeye çalışsalar da işleri göz ardı etmeleri de mümkün olmamıştı. Anka bu anlarda, elbette en çok Ozan'a ve sonra diğer adamlara minnettardı. Hepsi de sıkılmadan çocuklarla vakit geçiriyor, onları oyalayacak bir şeyler bulmakta zorlanmıyorlardı. Anka gönül rahatlığı ile işlerini tamamlıyordu.

Günün en sakin saatlerinin şu an olduğunu düşünerek, yorgun fakat mutlu bir tebessümle, başını kaldırıp karanlık gökyüzüne baktı. Bu sessizliğe ihtiyacı olduğunu yeni fark ediyordu. Gökyüzünde Küçükayı takım yıldızının efendisi Kuzey Yıldızını fark ettiğinde dudaklarının ucu hüzünle kıvrıldı. Nedensizce, aklına aylar önce Derim'le yaptıkları konuşma geldi. Aşil'in, onların Kuzey'i olduğunu ve yollarını hiçbir zaman kaybetmeyeceklerini söylemişti. Aşil bugün onlara nasıl yol gösteriyorsa ışığı ile de hayatlarını aydınlatıyordu. Tıpkı bu gece karanlık gökyüzünde parlayan Kuzey Yıldızı gibiydi. Yol gösterici, aydınlatıcı bir yıldızdı o da.

Derin bir soluk alıp gözlerini kapadı ve yalnızca denizin sesini dinlemeye çalıştı. Birkaç saniye sonra gözlerini yeniden açarak sonsuzluğu çağrıştırıyormuş hissi veren denize baktı. Uçsuz bucaksız karanlığın içinde, yatın ışıkları karanlık yüzeyde kıvrılarak dans ediyordu. Kulağına çarpan dalgaların hışırtıları, yüreğine huzurlu bir ferahlık yaydığı esnada, âdeta uzaktan geliyormuş gibi duyulan bir başka sesle, kulaklarını dikerek başını yavaşça soluna doğru çevirdi. Güvertenin ilerisinde, büyük salonun birkaç santim aralık bırakılmış olan sürgülü kapılarından dışarı sızan ses, dikkatini o yöne vermesine neden oldu.

Yavaşça bedenini doğrultarak dikildi ve salonun boydan boya cam olan kapısına döndü. Omzunun üzerindeki şalın uçları kollarına döküldü. Tek bir ayaklı abajurun aydınlattığı salon, loş da olsa masalsı bir görünümde gözlerinin önündeydi. İçeriden gelen müzik sesi öylesine baştan çıkarıcıydı ki âdeta notalar maddeye bürünmüş, havaya karışarak aralık kapıdan ellerini uzatıp onu çağırıyorlarmış gibi hissetti. İstemsiz ağır adımlarla salonun kapısına doğru ilerledi.

Büyük, geniş kanepede Derim başını oturduğu kanepenin arkasına yaslayıp gözlerini yummuştu. Üzerindeki siyah kot ve dirsekleri-

ne kadar kollarını sıyırdığı ince siyah kazağa tezat saçları, daha açık renkli görünüyordu o anda. Elinde tuttuğu kehribar renkli bir içkinin olduğu kristal kadeh, bacağının üzerindeydi. Anka, ince bedenini içeri sokacak kadar iki eliyle kapıları yana kaydırdı ve adımını içeri attı. Elleri arkasından uzanarak kapıları yeniden kaparken bakışları Derim'in üzerinde, kulakları ise tamamen müziğe kilitlenmiş haldeydi.

Ağır adımlarla genç adamın oturduğu kanepeye yanaştı. Salonun içinde yankılanan arya yükseldi ve tenor öylesine iç yakıcı bir sesle zirveye ulaştı ki Anka, gözlerini hazla yumdu ve derin bir soluk çekti. Bir bacağını altına alarak yavaşça kalçasını kanepeye koydu, sağ kolunu kanepenin sırtına yasladı. Birkaç dakika boyunca gözleri kapalı halde müziğin tadını çıkardı. Orkestranın çaldığı parça, sona yaklaşıp tenorla birlikte tüm çalgılar en üst perdeye çıktığında kalp atışlarının da hızlandığını hissetti. Bu öylesine coşku verici bir andı ki duygularının da orkestra eşliğinde şahlandığını hissediyordu. Son nota vurduğunda, kalbi delicesine çarparken gülümseyerek gözlerini açtı. Yalnızca birkaç saniye süren sessizliğin ardından aynı müzik yeniden başladı.

Derim'in müziği tekrara aldığını fark ettiğinde memnuniyetle mırıldandı.

"Puccini... Nessun Dorma. Çok severim..."

"Turandot operası," dedi Derim mırıldanır bir sesle. Yavaşça gözlerini araladı, yasladığı yerde başını ağır ağır Anka'ya çevirdi ve yakıcı bakışlarını genç kadına dikti.

"Bilir misin hikâyesini?" diye sordu fısıltı denecek kadar alçak bir sesle.

Anka soruyu cevaplamadı, gözlerine dikilmiş olan ela gözlerden bakışlarını ayırmadan baktı genç adama. Yavaşça elini ileriye uzatarak Derim'in elindeki kadehi kavradı. Omzundaki şal düştü ama umursamadı. Genç adam parmaklarını gevşeterek kadehi almasına izin verdi.

Anka kadehi dudaklarına götürerek küçük bir yudum aldı. Yudumu ağzının içinde yuvarladı. Gözlerinde alaycı bir takdirle elindeki kadehi hafifçe yukarı kaldırarak hafifçe başını salladı. Keskin içkiyi yutarken gözlerini sıkıca yumdu ve yalnızca bir saniye sonra

yeniden açarak gülümsedi. Dudakları küçük bir O yapacak şekilde büzüldü.

"Her şeyin iyisini biliyorsun gerçekten. Markası ne bunun?" diye sordu merakla. Meyan tadı dilinde kekremsi bir tat bırakmıştı, kadehi burnuna götürüp tattığı aromadan emin olmak istercesine kokladı, beğeni dolu bakışları yeniden Derim'in gözleriyle buluştu.

Derim sıcak bir gülümsemeyle ona baktı.

"Macallan, 1926"

Anka kadehi tekrar dudaklarına götürerek bir yudum daha aldı. Bu kez ağzındaki yudumu çok bekletmedi. Ayaklarındaki pandufları çıkararak diğer bacağını da yukarı çekip altına aldı ve sağ omzunu kanepenin sırtına yasladı.

"Anlatsana hikâyesini," dedi elindeki kadehi, bacağına yaslayıp konuyu yeniden müziğe çevirdi.

Dinlediği müzikten ne kadar haz aldığını gösteren ifade çehresini kaplamış, beklenti dolu bakışları Derim'in gözlerine sabitlenmişti. Derim bir süre boyunca ses çıkarmadan yüzünü inceledi. Ela gözler, en ufak bir ifadeyi kaçırmak istemez gibi dikkatle yüzünde dolaşıyordu. Bu inceleme devam ederken salonda yalnızca müziğin sesi duyuluyordu ve Anka bu anın, hiçbir zaman unutmayacağı ve ömrünün sonuna kadar hafızasına kazınacak bir an olduğunu düşündü. Ela gözler nihayet tekrar mavilerle buluştu.

Derim yerinde hafifçe hareketlenerek, bacağını yukarı çekti ve bir yanının üzerine yaslanarak yüzünü Anka'ya çevirdi. Başını yasladığı yerden kaldırmadı. Gözlerini, bir an dahi genç kadının gözlerinden ayırmadan alçak bir sesle konuşmaya başladığında Anka, onun hiç susmadan o ilahi ses tonuyla konuşmaya devam etmesini arzu etti.

"Uzak bir ülkede bir prens varmış. Prens Calaf... Bu prens, çok güzel ama erkeklere çok soğuk davranan Çin İmparatorunun güzeller güzeli kızı Prenses Turandot'u ilk defa gördüğünde ona aşık olmuş... Turandot, babasının evlilik ısrarına dayanamayarak bilinmesi mümkün olmayan üç bilmece hazırlamış... Turandot'la evlenmek isteyen kişi, önce onun soracağı üç bilmeceye doğru cevap vermek zorundaymış; eğer bunu başaramazsa kafası uçurulacakmış..."

Derin konuşmasına ara vererek elini uzattı ve Anka [illegible] arasındaki kadehi aldı. Başını hafifçe kaldırarak bir yudum içti. Anka onun elinden kadehi yeniden geri alırken "Nerede bitirecekler?" diye sordu.

Derin başını tekrar kanepenin sırtına yaslayarak ilk bilmeceyi hatırladı. "Gecenin gelmesi ile ortaya çıkan, kanatlı hayalete benzeyen, güneşin doğmasıyla kaybolan şey nedir?"

Anka düşünüyormuş gibi gözlerini kıstı. Derin gözlerini [illegible] ayırmadan aynı alçak tonla sonraki bilmeceye geçti.

"Ateşe benzeyen, ölüm yaklaşınca akan, zafer [illegible] çıkaran, gün batımı renkli şey nedir?"

Olmazsa olmaz saniyelik sessizliğin ardından Derin son bilmeceyi söze döktü.

"Hem suyu hem ateşi olup, özgürlükten köleliğe sürükleyen, [illegible] tan kralı yaratan kimdir?"

Anka meraklı bakışlarla dikkatle ona bakarken Derin [illegible] rak yerinde doğruldu ve sol kolunu kanepenin arkasına [illegible] yeniden Anka'nın elindeki kadehe uzanıp dibinde kalan son [illegible] içti. Anka, onun elindeki boş kadehe hayal kırıklığı içinde [illegible] Derin'in dudaklarının arasından. Anka'nın her duraksamada [illegible] rini diken diken eden, o iç gıcıklatan alçak sesli gülüş çıktı. Derin baştan çıkarıcı olduğunun farkında bile olmadığı alaycı [illegible] bakış atıp yerinde doğruldu. Salonun ilerisindeki bara adımlayarak kadehi bir kez daha, fakat öncekinden çok daha fazla öfkeyle [illegible] fırlattı. Ağır adımlarla geri dönerek bir önceki pozisyonunda [illegible] den kanepeye yerleşti.

Anka uzanarak elindeki kadehi aldı ve bir yudum içkiyi boğazından aşağı yuvarladı. Masalın en heyecanlı kısmını bekleyen [illegible] bir kız çocuğu gibi beklenti dolu bakışlarını, devam etmesini [illegible] cesine tekrar Derin'e yöneltti; genç adamın, hayranlıkla karışık [illegible] rledeğini fark ettiğinde yüzünün ateşe bulandığını hissetti. Mahcup bir gülümsemeyle elindeki kadehi genç adama uzattı. Derin, konuşmaya devam etmeden evvel yine kadehinden küçük bir [illegible] aldı.

"Prens Calaf, bilmecelerin cevabını bularak prenses ile evlenmeye karar verir. Ruhu erkeklere karşı kin ve nefretle dolu olan Prenses

Turandot, bu durumdan hoşnut kalmayarak evlenmemek için çare aramaya başlar ve sonunda çaresizce prense yalvarır... Bunun üzerine Prens Calaf, son bir şans vererek prensese der ki; eğer yarın sabaha kadar benim ismimi öğrenebilirsen, kendimi senin için öldüreceğim ve bu evlilikten kurtulacaksın... Prenses Turandot hemen fermanlar yayınlatır ve prensin adı öğrenilene kadar hiç kimse uyumasın bu gece diye, her yere haber salar... Ve eğer sabaha kadar prensin adı öğrenilmezse herkesin öldürüleceğini söyler... İşte Nessun Dorma Prens Calaf'ın bu ferman karşısında hissettiklerini anlatır.

Derin'in sözlerinin bitiminde, salonun içine yayılan müzik dışında, aralarında çeyrek dakikaya yakın bir sessizlik oluştu. Anka, tüm hikâyeyi bilmesine rağmen genç adamın uyuşturucu etkisi yapan ses tonunu dinleyebilmek için taze bir merakla konuşmaya teşvik etmişti. Aynı niyetle devam etmesini ister gibi üsteledi.

"Arya'nın sözlerini de söyleyeceksin, değil mi?"

Derin dudağının ucunu hafifçe havalandıran minik bir gülümsemeyle baktı. Genç kadının aryanın hikâyesini bildiğini düşünüyordu fakat bunu ona belli etmedi. Başını hafifçe sallayarak aryanın sözlerini orijinal dilinden İtalyanca olarak aktardı. Ses tonu, konuşmağa değil, Anka'nın şevkle onu dinlemesine neden oluyordu.

"Kimse Uyumasın! Kimse Uyumasın!
Sen bile prenses, soğuk odanda
aşk ve ümitle titreşen
yıldızları seyret!
Ama sırrım benim içimde gizli, ismimi
kimse bilmeyecek!
Hayır, hayır, adımı ağzım ağzının
üzerindeyken söyleyeceğim,
gün ışığında!
Ve seni benim yapacak olan öpücüğüm
sessizliği eritecek!

Anka kendisine hâkim olamayarak atıldı ve aryadaki koronun söylediği kısmı, alçak bir tonla kendisi dile getirdi.

"İsmini kimse bilemeyecek,
Ve biz bu yüzden, ölmek zorunda kalacağız, ölmek zorunda!"

Derim yoğun bakışlarını genç kadının içini görür gibi ona dikerek, yüzünde hazin bir tebessüm eşliğinde büyüleyici derinlikteki ses tonuyla karşılık verdi.

"Ey gece, dağıl! Yıldızlar inin!
Yıldızlar inin!
Şafak vakti ben kazanacağım!
Kazanacağım, kazanacağım!"

Tekrar tekrar çalan müzik olmasa salonun içini, derin bir sessizliğin kapladığı söylenebilirdi. İkisi de birbirine mühürlenmiş olan bakışlarını başka bir yöne çeviremiyor, edata onların fermanının üzerine vurulmuş olan mührü kırmamak için çaba sarf ediyorlardı.

Nihayet uzun bir sürenin ardından ilk Derim'in sesi duyuldu. Artık kesinlikle genç kadının hikâyeyi bildiğinden emin bir tonla "Bilmecelerin cevaplarını da biliyorsun o halde?" diye sordu usulca gülümseyerek.

Hikâyeyi bildiğini işaret eden mahcup gülümseme Anka'nın yüzüne yayılırken gözlerini aşağıya indirdi.

"Umut... Kan... Ve Turandot," dedi Anka yumuşak bir sesle.

Bakışları yeniden yukarı kalkarak Derim'e baktı. Derim birkaç saniye boyunca etkileyici, derin bakışlarla kendisine baktı ve yoğun alçak bir tonla, "Ben olsam, Umut, Kan ve mon Phénix derdim," dedi.

Ortamdaki duygusal ağırlık, Anka'nın yüreğinin üzerine öylesine çökmüştü ki bir an nefesinin kesildiğini hissetti. Daha önce hiç hissetmediği kadar yoğun duygular içindeydi ve Derim'in ona çevrili derin bakışları altında, ellerini dahi nereye koyacağını şaşırmış haldeydi.

Derim'in entelektüel yanı her zaman olduğu gibi onu etkisi altına almıştı. Hayranlıkla genç adama bakmaktan kendisini alamıyordu. Derim, görünenin çok ötesinde bir adamdı ve onun sınırlarını tahmin etmeye çalışmak yalnızca, bir hataya bilerek adım atmak kadar ahmakçaydı.

Başa çıkamadığı duygusal ortamı hafifletmek istercesine, şakacı bir tonla genç adamın sözlerine karşılık verdi.

"Sonra da kellen uçurulurdu."

"Değer bence..." diyen Derim duraksamadan karşılık verdi. Bakışları elinde ne olduğunu unutmuş gibi incelercesine parmaklarının arasındaki kadehe indi. Parmaklarının arasındaki kadehi yavaşça çevirmeye başladı. Düşünceli bir tonla konuşmaya başladığında kelimeler, tereddütle dudaklarının arasından çıktığını belli edercesine kesik kesikti.

"Senin bilmeceni gördüğümde kendimi Calaf gibi hissetmiştim... Ama ne yazdığını çok merak ediyordum... Çok uğraştım..." Takdir dolu bakışlarını genç kadına kaldırdı. "Saatler aldı ve yedinci basamağı buldum sonunda... Sen yanımda ateşler içinde yatarken ben saatlerce bilmeceyi çözmeye çalıştım... Adımı yazmıştın..."

Anka hiçbir şey söylemeden genç adama bakmaya devam etti. Derim ise birkaç saniyelik duraksamanın ardından yeniden söze girdi.

"Diğer iki satırı çok sonradan anladım. Selin için mesaj göndermiştin..."

Anka dudaklarını büzerek 'Ne *yapabilirdim ki* 'der gibi belli belirsiz omuzlarını kaldırdı.

"Calaf o bilmecelerin cevaplarını ne kadar sürede buldu bilmiyorum ama benimki bir ömür sürdü gibi geldi bana. Ama buldum sonunda... Adımı yazmıştın..."

Anka başını hafifçe sallayarak onayladı onu. Bir şeyler yapma ihtiyacı ile elini uzatarak yeniden genç adamın elindeki kadehi aldı ve büyük bir yudum içerek kadehi geri uzattı. Derim kadehte kalan sıvıyı tıpkı onun gibi büyük bir yudumla ağzına doldurdu ve sertçe yutkundu. Boş kadehi, kanepenin önündeki büyük cam sehpanın üzerine bıraktığında, camın cama vuran sesiyle ikisi de istemsizce dönüp sehpanın üzerine baktı.

Bakışları yeniden birbirini bulduğunda Derim baştan çıkarıcı bir ifadeyle ona bakarken, oturduğu yerde ileri doğru kıpırdanarak bedenini, hafifçe genç kadına yaklaştırdı. Şimdi ikisinin de dizleri birbirine değiyordu. Sol dirseğini kanepenin sırtına yaslayarak parmak uçlarıyla Anka'nın yüzüne dökülen saçlarını, yumuşak bir hareketle kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Adımı yazmıştın..." diye tekrarladı, soluk gibi alçak bir sesle. "O ismi yazarken, kaderini de yazdığını düşündün mü hiç?"

Anka ağzını açıp tek kelime edemeden başını iki yana salladı. Bakışlarını Derim'in içinde alevler oynaşan ela gözlerinden alamıyor, tek kelime edemiyordu.

"O gönderdiğin mesajın, senin fermanın olduğunu biliyordun ama..."

Anka, başını belli belirsiz aşağı yukarı salladı bu kez.

"Adımı yazdın... Fermanı gönderdin... Ben sonunda bilmeceyi çözdüm... Ama geç çözdüm... Kellesi gidecek benken benim yüzümden, sen kendine ölüm biçtin... İkimiz de karanlığa hapsolduk..."

Derim, kederli gözlerle uzun denecek bir süre baktı genç kadına. Sonunda, kasvetle mühürlenen dudakları, zorlukla mührü kırarak aralandı.

"Söylesene, mon Phénix... Çıkar mıyız o karanlıktan? Gece dağılır mı? Yıldızlar iner mi gökyüzünden?"

Derim öylesine çaresiz bakıyordu ki ona, Anka genç adamın kaybolmuş bir çocuk gibi umutsuzlukta boğuştuğunu hissetti. Derim'in çaresizliği, bir bıçağın ciğerine saplanması kadar acı verici idi. En büyük acımasızlığı kendisine göstermiş, kendi için affı yok saymıştı ama bu ağır geliyordu ona. Suçluluk hissi, işlediği günahın yaşattığı yük ağırdı fakat buna rağmen başka hiçbir yol da seçmiyordu. Bile isteye tüm yollarını kapatmıştı.

Derim öylesine güçlü görünen bir adamdı ki şu anki çaresiz, umutsuz hali, ona bir türlü yakıştıramadı Anka. Gözlerinin üzerine çöken, kara bulutları kaldırma isteği ile muzip bir ifadeyle baktı genç adama.

"Belki de karanlıktan çıkmaya çalışmak yerine, yıldızları çoğaltmak gerekir," dedi Anka gizemli bir bakışla. Derim sorarcasına ona

bakarken Anka, esrarengiz bir ifadeyle gülümsedi. Başını ileri uzatarak Derim'in dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Sana bir bilmece daha Calaf..." diye fısıldadı.

Derim'in ilk gördüğü andan beri aklını başından alan elektrik mavisi gözleri, öylesine yoğun kıvamdaydı ki genç adam, kalbinde kısa devre olmuş gibi göğüs kafesinin altında ani, sert bir vuruş hissetti. Anka'nın gözlerinin içindeki kıvılcımlara sorarcasına baktı. Genç kadın muzır bir ifadeyle gülümsedi.

"Düşün Calaf..." dedi yumuşacık bir sesle. "Doğmayacak güne inat, karanlığı parlat! Sonsuz denizlerde yol süren kaşiflerin, karanlık gecelerine yoldaş olanı çoğalt!"

***

"Beni dinlemiyorsun patron!" diyen Marcel'in ikaz eden sesiyle, Derim sola dönük olan başını zorlukla çevirerek birkaç saniye boş gözlerle karşısındaki adama baktı.

Yolculuklarının son günündeki öğleden sonra, büyük salonda Marcel'le karşılıklı oturuyorlardı ve Marcel, dövüşler konusundaki son bilgilendirmeleri yapıyordu. Fakat Derim o an, dikkatini Marcel'e vermek yerine salonun dışında, güvertedeki Anka, Aşil ve Kerem'i izlemeyi tercih etmişti.

Şanslılardı ki hava o gün de güneşliydi. Mevsimlik montlarının içindeki çocuklarla birlikte yatın korkuluklarından denize bakan Anka'nın, çocukların neşeli çığlıklarına karışan kahkahaları o an yaptıklarından çok daha ilgi çekici geliyordu. Çocukların üzerinde turuncu ve yeşil montları olsa da Anka, krem renkli kazağının üzerine herhangi bir şey giyinmemişti. Üçü de açık denizde, yatın yanında hızla hareket eden yunusları delirmiş bir heyecanla izliyorlardı. On dakika evvel Anka ile birlikte güvertede koşturan çocukların, "Yunuslar!" diyen çığlıkları ile Anka onlara eşlik ederek yatın korkuluklarına yaklaşmıştı.

Derim, salona kadar ulaşan çığlıkların ardından başını o tarafa çevirmiş ve öylece kalmıştı. Marcel'in neden söz ettiğini fark etmediği gibi sesini de duymuyordu aslında. Düşünceleri seneler öncesine kaymıştı. Seneler önce Anka, o korkuluklara yaslanarak neşeyle yunusları izlemişti. Onun yüzünde Derim'in gördüğü ilk gerçek

gülüştü o. Dakikalarca yunusları izlemişti ve Derim yanına ğında yüzündeki o muhteşem gülüş de solmuştu.

Derim gözlerini yumarak hüzünle dudaklarını büzdü. Ne çok lüş soldurmuştu onun yüzünde... O günlerde, bu kadının, hay boyunca sahip olabileceği en değerli şeyi ona vereceğini biri çıksaydı, yapacağı ilk şey alaycı, küçümseyen kahkahalarla mek, ardından söyleyenin alnına bir kurşun sıkmak olurdu se çoğu zaman kendi alnına sıkmak istiyordu o kurşunu nasıl bir akıl tutulması yaşadığına hâlâ aklı almıyordu. Nefret intikam hırsı öylesine benliğini sarmalamış, gözünü kararttı bir santim ötesini görememişti.

Sıkıntılı bir yüzle Marcel'e baktı. Şu an onunla konuşmak kaldığı konular, hiç iç açıcı gelmediği gibi dışarıda hayatı eden üç şahane varlık dururken burada, sonu ölümle bitecek karanlık işleri konuşmak zorunda kalmasını da yediremedi ne.

Aniden ayağa kalkarak "Daha sonra konuşalım Marcel... vüşçülerin listesini Jan'a gönder. Adamların hepsi çalışmayı masınlar. Bizden kimin katılacağına sonra karar veririz," diye rip attı.

Marcel karşı çıkmadan başını sallayarak ayağa kalktı. "İstersen ben Jan'la hallederim gerisini," dedi desteğini sunmak ister Bakışlarında anlayışlı bir ifadeyle hafifçe gülümsedi. "Birkaç başını kaldıramayacaksın zaten, hazır hâlâ birkaç saat fırsat çocuklarla zaman geçir bence."

Derim yüzünde belli belirsiz dostça bir gülümsemeyle ladı.

"Teşekkür ederim Marcel. Son zamanlarda omuzlarına bindirdiğimin farkındayım."

"Şikâyetçi değilim, patron. İşimiz bu! Beni düşünme, ben den memnunum."

İkisi de salonun kapısına doğru ilerlediler. Çocukların lıkları hâlâ devam ediyordu. Derim güvertedeki açıklığa çı Marcel, çabucak başıyla selama benzer bir jest yaparak uza genç adam üçlü gruba doğru ilerledi. Yüzündeki gülümseme sizce ortaya çıkmıştı.

"Bak Kerem! Gördüm mü? Nasıl yükseğe sıçradı?!" diyen Aşil'in coşkulu ses tonu, hissettiği heyecan nedeniyle birkaç desibel yüksek çıkıyordu.

"Şuna bak, şuna bak!" diye bağıran Kerem, eliyle bir başka yunusu işaret ediyordu.

"Korkuluklara tırmanmak yok!" diyen Anka'nın uyarıcı ses tonu, çocukların korkuluklara tırmanmaya çalışmalarını durdursa da heyecanlarından hiçbir şey kaybettirmedi. Bir alt parmaklığın üstünden başlarını ileri uzatarak neşeyle gülmeye devam ettiler. İkisi de âdeta yunuslara dokunmak ister gibi ellerini ileri uzatmışlardı.

Anka, üzerlerine düşen gölgeyle başını yana çevirdiğinde Derim'le göz göze geldi. Suratındaki gülümseme sabit dururken sahte olduğu belli şikâyetçi bir tonla, "Bıraksam yunuslarla yüzmeye kalkacaklar," dedi.

Derim gülümseyerek başını denize çevirdi ve yunuslara baktı. Manzara gerçekten akıl alacak kadar güzeldi fakat iki çocuğun, açık denizde olması düşüncesi aniden suratındaki gülümsemeyi sildi ve tedirgin bakışları iki çocuğa indi.

"Aşil, Kerem... Sarkmayın o kadar çocuklar," dedi kendisine hâkim olamadığı ciddi bir sesle. Çocukların parmaklıklardan geçebilmesinin mümkün olmayacağını bilse de kalp atışları endişeyle hızlandı.

Aşil başını yukarı kaldırdı ve babasını yanında görmüş olmanın sevinciyle, öne eğdiği bedenini düzeltir düzeltmez yerinde zıpladı.

"Baba!" dedi sevinçle. Eliyle denizi işaret ederek "Yunuslara bak! Çok güzeller değil mi? Ne kadar hızlı yüzüyorlar! Bizimle yarış yapıyorlar!" dedi heyecanla.

Oğlunun yüzündeki coşku, Derim'in solan gülümsemesinin yeniden yüzüne yayılmasına neden oldu.

"Derim Amca!" diyen diğer sevinçli sesle, bakışları Kerem'e çevrildi. "Bizi geçebilirler mi sence?" diye sordu Kerem, bastıramadığı heyecanlı bir telaşla. "Geçemezler, değil mi Derim Amca?"

Derim üzerindeki pantolonun kumaşını yukarı çekerek dizlerini açtı ve boynunu çocuklara uydurmaya çalışarak aşağı eğildi.

"Geçemezler merak etme," dedi güvence veren bir tonla. Önce soruyu soran Kerem'e bakarak gülümsedi ardından Aşil'e çevirdi

bakışlarını. İki parlak neşeli göz, tüm soruların cevabı ondaymış gibi dikkatle ona baksa da yerlerinde duramadıklarını gösteren kıpırtıları kesilmemişti. Kerem aniden öne atılarak kollarını Derim'in boynuna sardı.

"Çok güzel zaman geçiriyorum Derim Amca. Beni de getirdiğiniz için çok teşekkür ederim," dedi taşkın bir sevinçle.

Derim, böylesi açık bir sevgi gösterisine nasıl karşılık vereceğini şaşırmış gibi, bir an kala kaldı ve yardım dilenen gözleri Anka'ya kalktı. Anka kalçasını korkuluklara yaslamış keyifle gülümsüyordu. Araya girmeyeceği belliydi. Kerem'in ardından Aşil öne atılarak Derim'in boynuna sarıldı.

"Babam!" diyen Aşil'in ağzından çıkan tek kelime, dolu dolu bir teslimiyet içeriyordu. Babasına karşı hissettiği gurur ses tonunda öylesine açıktı ki Derim, aniden dolan gözlerini telaşla kırpıştırdı. Kollarını iki çocuğun etrafına sardı.

"Asıl ben ikinize teşekkür ederim. Daha önce sizin kadar neşeli yol arkadaşlarım olmamıştı. Hayatımda yaptığım en güzel yolculuk bu oldu."

"Çok yaramazlık yapmadık, değil mi baba? Artık her yere biz de seninle gelebilir miyiz?"

Aşil'in fırsatı değerlendirme isteği belliydi. Derim kıkırtıyı andıran alçak bir sesle güldü.

"Çok fırsatçısın be oğlum!" dedi şakacı bir sesle.

Aşil kıkırdayarak geri çekildiğinde Kerem de onunla aynı anda geriye çekilmişti. İkisi de beklenti dolu gözlerini genç adamın gözlerine dikmişti. Derim yüz ifadesini ciddileştirmeye çalışarak işaret parmağını kaldırdı.

"İş seyahatlerine olmaz, ama elimizden geldiğince sık sık bir arada olmak için yine birlikte seyahat edeceğiz, söz!"

İki çocuk için bu sözler, yeterli gelmiş olmalıydı ki ikisi de yeniden yerlerinde zıpladıkları esnada Kerem taşkın bir sevinçle bağırdı.

"Kralsın Derim Amca!"

"Kralsın baba!" dedi Aşil, parlak gözlerle arkadaşına bakıp onu taklit ederek.

Derim yavaşça ayağa kalktı. Yüzüne yayılan mahcubiyeti gizlemeye çalışarak her zaman yaptığı gibi aniden konu değiştirdi.

"Bugün miçoluk yapacağınızı duydum. Fabien sizi görevlendirmiş, ne zaman işe başlamayı düşünüyorsunuz?"

İki surat, yine neşeyle aydınlandı. "Akşam beşte bu güverteyi temizleyeceğiz Kerem'le," dedi Aşil atılarak.

Babasına bakabilmek için başını neredeyse geriye atmıştı. Yüzüne vuran güneşte kamaşan gözlerinin üzerine elini kaldırdı ancak bunun yeterli olmadığına kanaat getirmiş olmalıydı ki yana doğru bir adım atarak Derim'in öne vuran gölgesine sığındı.

Bu minicik adım, Anka'nın yüzündeki gülümsemenin donmasına ve çehresine düşünceli bir ifade yerleşmesine neden oldu.

"Fırça ve kovaların nerede olduğunu da öğrendiniz mi?" diyen Derim'in, sevgi dolu sesini bile fark etmedi Anka. Çocuklar neşeyle Derim'le konuşmaya devam ederken Anka, hâlâ bir önceki o minik adımı düşünüyordu.

Bir çocuğun babasının gölgesine sığınması tam da bu an'la anlatılabilirdi. Aşil, görüşünü kaybettiren şeyden sakınmak için babasının gölgesine sığınmış, neşeyle konuşmaya devam ediyordu. Anka, gözlerini kaldırıp derin bakışlarla o anın farkında olmayan adama baktı. Derim, ne yaptığını bile bilmeden, kımıldamadan olduğu yere sabitlenmişti. Aşil'in görüşünü engelleyen şeye sırtını dönmüş, onu kör eden şeyden korumak istercesine gölgesini oğlunun üzerine sermişti.

Bir zamanlar, babası tarafından eli hiç tutulmamış, sırtı hiç sıvazlanmamış, sadece karanlığa hapsedilmiş bir evlattı o; fakat bugün, gölgesiyle bile her an, her saniye oğlunu korumaya çalışan muazzam bir babaydı...

Anka'nın, Derim'in üzerine çivilenmiş kederli bakışları, genç adamın yüksek perdeden olduğu söylenebilecek bir tonla kendisine seslenmesiyle hızla değişime uğradı. Birkaç saniye afallamış gibi boş boş genç adama baktı. Soran gözler ona dikilmiş haldeydi. Anka, ancak o zaman birkaç kez adının seslenilmiş olduğunu fark etti. Hızla toparlanarak zorlukla yüzüne oturtmaya çalıştığı gülümseme eşliğinde "Pardon, dalmışım..." dedi çabucak. "Ne diyordun?"

Derim araştıran gözlerle bir süre ona baktı ve sonra yumuşak bir tonla karşılık verdi. "Çocuklar Jaques'ın yanına iniyorlar. Jaques onlara pasta yapacağına söz vermiş, bize de içecek bir şeyler getirmelerini istedim. Ne içersin diye sormuştum?"

Anka çabucak elini boşlukta salladı. "Fark etmez. Sen ne söyledin kendine? Bana da aynısından söyleyebilirsin."

Derim meraklı, sorgulayan gözlerle ona bakarken başını salladı. "Cin tonik söyledim," dedi inceleyen gözlerini genç kadından ayırmadan.

"Tamam, bana da uyar," dedi Anka hızla.

Derim bakışlarını ağır ağır genç kadının üzerinden çekti ve meraklakendisine bakan iki çift göze çevirdi.

"Bize iki cin tonik söylüyorsunuz çocuklar. Siz de ne içmek istiyorseniz söyleyin, Jaques hazırlar."

"Tamam!" diyerek aynı anda bağıran iki çocuk, komut almış gibi hızla koşturarak alt kata inen merdivenlere yöneldiler.

"Koşturmayın! Dikkatli inin merdivenlerden!" diyerek, arkalarından bağıran kadını ikisinin de duymadığı belliydi.

Derim, Anka'ya doğru adımlayarak merakla sordu. "Nereye daldın?"

Anka geçiştirmek ister gibi omuz silkti. "Öylesine dalmışım," dedi gülümserken. Kalçasını yeniden korkuluğa dayadı. Derim onun sözlerine inanmadığını belli eden bir bakış attı. Bedenini denize çevirerek dirseklerini korkulukların üzerine yasladı. Yan gözle yeniden genç kadına baktı. O da şimdi tıpkı kendisi gibi dirseklerini korkulukların üzerine dayamış, bedenini öne eğmişti.

İkisi de bir süre sessizce denizi izlediler. Yunuslar artık görünmüyordu etrafta.

"O zaman da yunusları izliyordun," diyen Derim'in düşüncesiyle, Anka şaşkın bakışlarını adama çevirdi. "Üzerinde sadece benim siyah tişörtüm vardı... Saçların rüzgarda uçuşuyordu. Çok güzeldin."

"Hastaydım o zaman. Zombi gibi görünüyordum."

"Benim yüzümden," dedi Derim esefle.

"Senin yüzünden değil!" dedi Anka sert bir sesle. Derim'in kendisini suçlamak için hiçbir fırsatı kaçırmayışı Anka'yı kedere boğuyordu. "Haberin yoktu."

"Olmalıydı!"

Anka bedenini ona çevirdi. Dik dik Derim'e baktı. "Bugün hava çok güzel. Canımı sıkacak hiçbir şeyi konuşmak istemiyorum. Cin tonuğumu istiyorum!"

Derim, kendisine çıkışan kadına şaşkın gözlerle baktı. Anka, direktif verir gibi konuşmaya devam ederken işaret parmağını kaldırdı.

"O cin tonik bardağını da denize atarsan çocukların yerine sen temizlersin bu güverteyi! Adamlarına rezil ederim seni! Şimdi iç sıkıcı konuları kapatıyorsun ve benimle keyifli bir sohbete devam ediyorsun! Dün geceki gibi."

"Dün geceki gibiyse kamaramıza inmemiz lazım," dedi Derim, fırsatı kaçırmayarak.

"Sevişelim demedim, sohbet edelim dedim."

"İkisini aynı anda yapabiliyoruz artık, neden olmasın?"

"Derim!"

"Mon Phénix," dedi Derim yumuşak bir tonla. Anka gözlerini kısarak baktı ona. Kullandığı ses tonunun her zaman işe yaradığını keşfeden Derim, sık sık bunu kullanmaktan çekinmiyordu artık.

"Çocukları unuttun herhalde!" dedi Anka ikaz eder gibi.

"Çocuklar pastalarını yiyecekler, sonra güverteyi temizleyecekler. Akşam yemeğine kadar birkaç saat bizi aramayacaklar bile."

Anka, yüzündeki ciddi ifadeyi bozmamaya çalışarak ters ters genç adama baktı. Onun beklenti dolu, çocuksu bakışları neredeyse kırıldamasına neden olacaktı.

"Geceyi beklemek zorunda mıyız? Şimdi neden sevişemiyoruz?"

Derim'in inatçı sözleri, tutmaya çalıştığı kıkırtıyı tetikleyerek kahkahaya dönüştürdü. Onun en azından biraz evvelki kasveti üzerinden attığına sevinmesine rağmen hemen pes etmedi.

"Senin işlerin yok muydu?" diye sordu alayla.

Derim ona doğru yeniden bir adım atarak genç kadının dibine girdi ve kollarını gövdesine doladı. Anka otomatik bir hareketle

kollarını genç adamın boynuna sararken Derim, "Marcel geri kalanı halledecek," dedi umursamaz bir sesle.

"Dedi patron!" diye karşılık verdi Anka, alaycı bir gülümsemeyle

Derim, yüzünü genç kadının boynuna eğdi ve dudaklarını, üzerindeki krem renkli kazağın açıkta bıraktığı boynuna bastırdı. Bir eli arkasına uzanarak tek bir örgü yaptığı saçlarını kavradı ve avucunu usulca örgünün üzerinden aşağı kaydırdı. Yüzünü yukarı doğru kaldırarak burnunu önce yanağına ardından saçlarına doğru sürttü.

"Saçların her zaman öyle güzel kokuyor ki..." diye mırıldandı.

Bir zamanlar, sırf o güzel kokuyu duymamak için değiştirdiği şampuan bile işe yaramamıştı. Dudaklarını genç kadının başına şefkatle bastırdı, kollarının baskısını arttırarak sıkıca sarıldı ona.

"O yüzden mi sürekli ben tarayacağım diye tutturuyorsun?" diye sordu Anka, meraklı bir tonla. Derim'le birlikte olmaya başladığından beri saçlarını sayılı kez kendisi taramıştı. Derim'in büyük bir dikkatle ve uzun uzun saçlarını taraması onun da sevdiği şeylerden biriydi.

"Saçlarını taramak hoşuma gidiyor. Gece karası saçların var. Tıpkı seni çağırdıkları gibi..." diyen Derim'in sesi düşünceliydi. Anka'nın etrafındaki en yakınlarının, ona ismi yerine "Gece" demelerini kanıksamış olsa da daha önce düşünmediği şey aklına yeni gelmiş gibi dalgın bir sesle mırıldandı.

"Belki de karanlık o kadar da kötü bir şey değildir. Geceye hapsolmak daha önce hiç bu kadar güzel görünmemişti gözüme."

"Aslında çok romantik bir adam olduğunun farkındasın değil mi?" diye sordu Anka.

"Romantikliğin yanından bile geçmiyorum," dedi Derim, '*Keşke olsam*' der gibi hayıflanır bir sesle.

"Yani, beni bile neredeyse baştan çıkarmak üzeresin," dedi Anka şakacı bir tonla. Genç adam görmese bile gözlerini oyunbaz bir ifadeyle hafifçe kıstı. "Sanki azıcık öyle gibisin," dedi.

Derim, başını hafifçe geri çekerek bu sözlere inanmak ister gibi büyük bir dikkatle Anka'ya bakarken aslında inanmadığı belli bir alınganlıkla karşılık verdi.

"Şaka yapıyorsun yine, değil mi?" diye sordu.

Anka onun ciddiyetini fark ettiğinde hayretle genç adama baktı ve hâkim olamadığı kelimeler dudaklarının arasından fırladı.

"Ben neden seninle birlikte oluyorum Derim?"

"Aşil için..." dedi Derim duraksamadan. "Onun için deneceğini söylemiştin ya."

Bu düşünceye inandığı öylesine belliydi ki, Anka onun yüzündeki saf şaşkınlığa ve başka türlüsü olamazmış gibi düşündüğü belli olan durgun gözlere baka kaldı. Bu duraksama yalnızca birkaç saniye sürdü ve Anka, hiddetle genç adamın kollarının arasından çıkarak sinirli bir tavırla genç adamın omzuna yumruk attı.

"Geri zekâlı!" dedi yüksek bir oktavda.

Derim onun için çok da güçlü olmayan darbeye rağmen geriye doğru hafifçe sallandı, bunu neden yaptığını anlamadığı belli, karmakarışık bakışlarını genç kadına diktiğinde Anka, araya mesafe koymak ister gibi hırsla ileri bir adım attı.

"Ben cin toniğimi tek başıma içeceğim! Çocuklara söyle, aşağıdaki salona göndersinler!"

Genç kadın kızgın adımlarla alt kata inen merdivenlere yöneldiğinde Derim, şaşkın şaşkın arkasından bakarken "Ama sevişecektik!" diye seslendi.

Merdivenlerin başına varan Anka hızla başını ona çevirdi. "Havanı alırsın!"

Gözden kaybolan kadının arkasından düşünceli şaşkın gözlerle baktı. "Aşil için değil miydi?" diye mırıldandı kendi kendine. Başka türlüsünün mümkün olmayacağını düşünür gibi "Aşil içindi," dedi yine emin olduğu bir tonla.

***

Salı gecesi geç bir vakitte Monaco Yat Limanına vardıklarında, çoktan uyumuş olan çocukları rahatsız etmemek için o geceyi yatta geçirmişler, ertesi gün kahvaltı sonrası otele varmışlardı.

Aynı gün öğleden sonra Jan ve Alin, yanlarındaki adamlarla birlikte otele giriş yapmışlardı. Birkaç saat arayla Evren ve Narin, ardından Avcı ve Cansu ve onların ardından da Sina ve Karan otele

yerleşmişler, planlandığı gibi Süleyman da sonraki gün Monte Carlo'ya varmış ve otele giriş yapmıştı.

Sina ve Karan, otele giriş yaptıktan yarım saat sonra Derim, Sina'dan gelen ve acilen toplanmaları gerektiğini söylediği notla diğerlerini bilgilendirmiş ve akşam üzeri hep birlikte kendi süitindeki büyük salonda toplanmışlardı.

"Dinliyorum Sina, acil görüşelim dedin?"

Geniş koltuklara yerleşen herkes merakla bir Derim'e bir Sina'ya bakıyordu. Derim, oturduğu kanepede hafifçe öne çıkmış, dirseklerini dizlerine dayamıştı.

Sina yaptığı şeyden emin, konuya hâkim bir tavırla açıklamaya başladı.

"Bu adamların sanal paralarına ulaşımı sağlayabilmek için telefonlarını kopyalayacağımızı söyledin, ki bunun başka yolu da yok zaten. Çünkü sisteme giriş kodu telefonlarına geliyor."

Derim onaylarcasına başını salladığında devam etmesini ister gibi ona bakıyordu ve o da emin olmak istercesine duraksamadan devam etti.

"Fakat operasyondan önce bu hamleyi yapmayacağız. Aynı zaman diliminde hem sunuculara gireceğiz hem de sanal paraların kontrolünü sağlayacağız... Öyle demiştin? Bu demektir ki iki aya yakın zaman telefonlara ulaşım imkânı sağlasak da yalnızca izlemeye devam edeceğiz."

"Doğru. Sanal paralarına şimdi el koyarsak, ters giden bir şeyler olduğunu fark edip güvenliği arttırabilirler."

Sina başını sallayarak anladığını belirtti ve direktif verir gibi yapılacak şeyi aktardı. "O zaman telefonları kopyalayacağımız cihazları çok kısa bir sürede bizim sunucularımıza aktarmamız ve izlemeyi ekranlardan takip etmemiz gerekiyor. Bu zaman süresince bu adamlardan biri kendi cihazını değiştirirse elimizdeki kopyanın hiçbir anlamı kalmayacak."

"Ben tam olarak anlamadım," diyen Narin'di. Kafası karışmış gibi Sina'ya bakıyordu. Birkaçının da Narin'den farkı yoktu. Sina, oturduğu yerde öne çıktı ve kendinden emin bir ses tonuyla açıklamaya başladı.

"Yapacağımız şey telefonları klonlamak aslında. Hayvan ya da insan klonlamayı düşün. Aynı canlıyı klonlamak için o canlının DNA'sı kullanılır. Telefonlarda da bu böyle. Kişilerin elindeki aleti aynı şekilde klonlayacağız fakat eğer başka bir cihaza geçiş yaparlarsa o tamamen farklı bir cihaz olacağı için, bizim klonladığımız cihaz başka bir alet olmuş olacak."

Jan düşünceli bir şekilde "Bu adamlardan birinin bu süre içinde telefonunu değiştirmesi şaşırtıcı olmaz tabii. Her geçen gün bir üst model çıkıyor," dedi.

Derim de başını sallayarak onu onayladı. Bakışlarını Sina'ya çevirdi. "Bu adamları bir daha bu şekilde bir araya getirmemiz imkânsız. Önümüzdeki iki ay içinde bir kez daha toplanacağız ama altı cihazı aynı anda ben klonlayamam. Zaten toplantılara telefon da alınmıyor. Büyük operasyon öncesi sanal paralara el atmak ortalığı çok karıştırır, alınacak önlemlere karşı alternatif geliştirmek bizim için de zaman kaybına yol açar. Önerin ne?"

"Klonladığımız telefonları çok kısa bir süre içinde bizim sunucularа aktaracağız. İzlemeyi ekranlardan yapacağız, yani telefonları bilgisayara aktaracağız. Cihazlar değişse bile sistemlerin tümü bizim gözetimimizde olacak..." Sina, nasıl açıklayacağını düşünüyormuş gibi bakışlarını bir an yukarı kaldırdı ve birkaç saniye sonra tam olarak bulmuş gibi parmağını şıklatarak "Yoğun bakım ünitesi gibi düşün," dedi çabucak. "Yoğun bakımda hasta makinelere bağlanır, tüm değerleri sürekli takip edilir ya, bizim yaptığımız da kısmen böyle bir şey olacak. Telefonlardaki tüm sistemleri bizim sunuculara aktaracağız ve cihazlar değişse de aynı hattın sinyali üzerinden tüm bilgilere ulaşıyor olacağız."

Derim kuşkuyla Sina'ya bakarken başını salladı, "Nedense burada bir ama seziyorum," dedi dikkatli bir tonla.

Sina yüzünü buruşturdu. "Sorun şu; klonlama yaptığımız cihazları hemen bizim sisteme aktarmamız gerekiyor. Kullandıkları bazı programlar belli zaman aralıklarıyla otomatik şifre değiştiriyor. Hepsi ayrı ülkelerde yaşadıkları için bu zaman dilimleri farklılık gösteriyor ama şimdi hepsi de aynı zaman dilimi içinde olacaklar. Telefonlarını bulundukları ülkenin zaman dilimine göre otomatik ayara aldıklarına eminim. İş adamı bunlar, zamanla yarıştıkları için saat farkını kaçırmak istemezler."

"Doğru, aynısını biz de yapıyoruz," diyen Jan araya girdi. "Sürekli seyahat edince telefonlarımız bulunduğumuz zaman dilimine otomatik ayarlanıyor, yoksa birçok şeyi biz de atlayabiliriz."

Sina başını sallayarak onayladı, aynısını Karan'ın da yaptığını biliyordu. Bakışları otomatik bir reflekse yanında oturan kocasına çevrildiğinde onun, kendisine âdeta masal anlatıyormuş gibi hayranlıkla baktığını fark etti. Yüzünde hâkim olamadığı bir gülümseme belirirken '*Sen iflah olmazsın*' der gibi başını iki yana salladı.

"Bu durumda ne yapmamızı öneriyorsun?" diye soran Derim'in sesiyle yeniden genç adama döndü ve pat diye "Tüm cihazları bizim sisteme aktarmak için on beş dakikamız var!" dedi.

Derim'in kaşları düşünceli bir şekilde havalandı ve geriye doğru yaslanarak bacak bacak üstüne atıp birkaç saniye düşünceli bakışlarla Sina'ya baktı. Başını sallayarak "Bunu yapabiliriz," dedi kendinden emin bir tonla.

"Balo salonunun yakınlarında bana bir yer temin etmenizi istiyorum. Bilgisayarımı ve aynı anda ona altı cihazı bağlayacağım teçhizatımı da oraya bırakmamız gerekiyor. Cihazlar klonlanır klonlanmaz bana ulaşacak ve ben tüm cihazları sisteme aktaracağım. Bu zaman diliminde ortaya çıkabilecek ilk şifre değişiklikleri için bir algoritma yazdım ama tek atışımız var. Her şifre değişikliğinde işe yaramayacak. Her cihaz için bir kez kullanılabilecek. İkinci şifre devreye girerse ve giriş yapamazsak kullanıcıya uyarı gidiyor ki bu da adamları uyandırır."

Derim derin bir nefes alıp toparlamaya çalıştı. "Yani diyorsun ki cihazlar aynı anda klonlanacak ve başladığı andan itibaren on beş dakika içinde, hepsinin sisteme aktarılması gerekiyor yoksa elimizde patlayacak. Dolayısıyla herkes aynı anda başlamak zorunda."

Sina dudaklarını büzerek başını salladığı 'Esnada *maalesef*' der gibi omuzlarını silkti.

"Sonra?" diye sordu Derim tek kaşını kaldırarak.

"Kalan kısmı Lee ve Böcek takip edecekler. Sistemi oluşturduk, ikisinin de ekranları paralel çalışıyor."

Derim anladığını belirtir şekilde başını salladı. Bakışları etrafta oturan yüzlere çevrildi.

"Sorusu olan var mı?"

"Hepimiz aynı anda başlıyoruz, işi biten cihazları vakit kaybetmeden Sina'ya ulaştırıyoruz... Bence her şey tamam gibi," dedi Avcı. "Yarın Süleyman abi geldiğinde tüm bilgileri ona da aktarırım. Üstesinden geliriz diye düşünüyorum."

"Pekâlâ," dedi Derim. "Herkes organize çalışıyor, aksilik olursa birbirimizi destekleyeceğiz."

Bu görüşme sonrası herkes yeniden kendi odalarına çekilmişti. Gün içerisinde birbirlerini görseler de anlaştıkları gibi ortalıkta iletişime geçmemişler fakat akşamları Derim'in büyük süitinde, son düzenlemelerin üzerinden tekrar tekrar geçmişlerdi.

***

Derim'le yattaki en son konuşmasından beri Anka'nın kızgınlığı geçmemişti. Üç gecedir aynı yatakta yatıyor olmalarına rağmen, tıpkı geçmişteki gibi sırtını genç adama dönerek yatağa yerleşiyordu. İlk gece onun kızgınlığının farkında olmayan Derim'in yaklaşma eylemini, "Başım ağrıyor!" diye neredeyse yüksek bir sesle, aksi bir tavırla geri çevirmişti.

Sonraki dakikalarda bu bahanenin, Derim tarafından söz ettiği manada algılanmadığını fark ettiğinde bir an, yalnızca çok kısa bir an yelkenleri indirecek gibi olsa da çabucak toparlanarak inadından geri dönmemişti.

Derim hızla yatağın içinde doğrularak "Çok mu ağrıyor? İlaç getireyim mi?" diye telaşla sorup yataktan çıkmaya kalkıştığında Anka, önce ne diyeceğini şaşırmış gibi ona bakakalmıştı.

Derim'in endişeli bakışları ona kilitlenmiş, elini genç kadının alnına koyup kaygılı bir tavırla yarı çıkışır şekilde konuşmuştu. "Ateşin de yok ama... Hasta mı olacaksın acaba? Keşke bugün güvertede üstüne mont giyinseydin, neden giyinmedin ki? Güneş olsa da havalar serin hâlâ."

Anka gözlerini kırpıştırarak onun o telaşlı halinin ciddiyetini sorgularcasına, adamın yüzünü incelemişti. Derim gerçekten ciddiydi ve sahiden başının ağrıdığını sanıyordu. Onun o çocuksu telaşı bir an yüreğini sızlatsa da söyledikleri aklına gelince, aniden sinirli bir tavırla başını silkeleyerek iki yana sallamış, ardından öfkeli bir sesle,

"Önümüzdeki birkaç gün başım hep ağrıyacak!" diye üzerine basarak karşılık vermişti.

"Kronik mi?" diyen Derim'in gözleri iyice açılmıştı. Başını ağrıyor oluşuna kızdığı belli bir tonla "Neden söylemedin? Hadem yanımıza alırdık! Madem kronik neden söylemiyorsun?" demişti.

"Sen sevişelim dedikce benim başım hep ağrıyacak!" dedi Anka üzerine basarak. Başını horozlar gibi ileri uzatmış öfkeli gözlerini Derim'e dikmişti.

Derim anlamaya çalışır gibi gözlerini kırpıştırarak ona bakarken zevk aldığını belli edercesine kötü kötü gülümsemiş, cenesini havaya dikerek devam etmişti.

"Bu bahaneyi icat eden kadına şükürler olsun!" demişti alaycı bir sesle. İşaret parmağını sertçe Derim'in çıplak göğsüne bastırıp "Sen için seninle sevisiyormusum ya!" dedi yüzünü hoşnutsuzlukla buruşturarak "Bundan sonra hep başım ağrıyacak!" dercesine parmağını üst üste Derim'in göğsüne vurmuştu.

Aniden yorganın ucundan tutup başına çekmiş ve kendisini sırtüstü yatağa bırakmıştı. "Şimdi zıbar yat! Senin aklın başına gelene kadar kesin bende migren de başlar!"

Derim oturduğu yatağın içinde, uzun süre kımıldanmadan genç kadını izlemiş sonunda çaresiz bir tavırla sessizce o da yatağa yerleşmişti. Anka, onun uzun süre uyumadan düşündüğünü biliyordu ama içi içini yese de sessizce yatmaya devam etmiş ve nihayet uykuya dalmıştı.

Ertesi gün ve sonraki günlerde de kızgınlığı geçmemişti. Gün içinde çok nadir bir araya geldiklerinde yalnızca iş hakkında konuştukları için durum göze batmamıştı. Fakat her gece yatmaya hazırlandıkları anlarda, Derim'in beklenti dolu gözlerini üzerinde hissettiğinde tavrı bozulmadan devam etmiş, kızgınlıkla "Başım hala ağrıyor!" diyerek yorganı başına çekerek yatağa yerleşmişti.

Alin'in otele vardığı günün akşamı, hep birlikte yaptıkları yolculuk sonrası iki kardeş bir araya geldiklerinde, Anka'nın sinirli, Derim'in tedirgin tavrının nedenini soran kardeşine olanları anlatmakla yetinmişti. Alin'in verdiği ilk tepki, yüksek sesli, tiz bir kahkaha atmak olmuştu.

[illegible] o an yüzünü görebilseydim. Hayatında başım ağrıyor [illegible] bir kadınla, daha önce hiç karşılaşmadığı belli."

"Ölüyorum Kızıl!" demişti Anka sinirle. "Ben öyle bir kadın mı[illegible]? Çocuğum için bile olsa istemediğim bir adamla yatar mıyım? [illegible] için onunla yattığımı nasıl düşünür ya?"

"[illegible] demek ki kendisini hiç değerli bulmuyor," demişti Alin anlamlı bir tonla. Yüzünde her ne kadar eğlenir bir ifade olsa da bakışları endişeyle yüklüydü. "Bu erkekler sahiden çok salak oluyorlar." demişti başını iki yana sallayarak.

"Salağın önde gideni!"

"Ben üzülüyorum aslında Akhan'a," diyen Alin'in ses tonu, bu kez gerçekten kederliydi. "Düşünsene, annesi dışında kimse onu sevmemiş, başka bir şey nasıl düşünsün ki?"

"Ben Asil için deneyeceğim derken ilişkimizi bir rayına oturtmak, bir ilişki var etmek için çabalayacağımı söylemek istemiştim. Bunu başka bir anlama nasıl çeker ki? İnsan sırf çocuğu için bile olsa istemediği adamla yatar mı ya?"

Alin, Anka'nın hiddetli tavrına alayla bakıp "Yapan öyle çok ki, çok da garip değil bu düşüncesi," demişti manidar bir bakışla.

Anka kızgınlıkla gözlerini kısıp hıncını ondan alır gibi sinirle kaşınmıştı. "O zaman bu baş ağrılarını da kabullenecek demek ki."

Konuyu değiştirmek istercesine aniden "Sina'nın anlatımından [illegible] düşünüyorum ama Böcek ortama alıştı mı?" diye sormuştu ciddiyetle.

Alin, 'Oboo' der gibi elini boşlukta salladı. "Adam sanki hayatı boyunca bunu beklemiş gibi. Ekibe çabucak uyum sağladı. İlk günkü gibi ürkek durmuyor da artık. Çekingen ama insanlarla kaynaşmayı sevdiği belli."

[illegible] çıkmadan önceki gün İbo'nun eve getirdiği genç adamı yalnızca bir an görebilmişti. Yirmilerinin sonunda olan adamın zeki olduğu belli bakışları, bulunduğu ortama alışık olmadığını belli edercesine etrafta ürkekçe dolaşmıştı. Kıvırcık, koyu renkli saçları ile sevimli bir görünüşü vardı. Misket gibi yuvarlak koyu gözler mekanda huzursuzca kıpırdanıyordu. Doğrudan Derim'in çalışma odasına çıkarılmış, görüşme boyunca İbo da onlara eşlik etmişti.

Derim'in bu görüşmede adamı ne kadar zorladığı, görüşme sonrası odadan çıktığında alnında birikmiş terlerden anlaşılıyordu.

İbo ve Sina'nın güvencesi, Derim'in vakit kaybetmeden adamı işe koymasına neden olmuştu fakat yine de belli bir süre göz hapsinde tutulacağı ve o arada kendi araştırmalarını da yapacakları açıktı. Adamın bu konuda endişesinin olmadığı belliydi ki aynı gün, ona hazırlanan çalışma alanına yerleştirildiğinde yüzündeki memnuniyet ve ışıltılarla kaplı gözleri, bir an evvel işe koyulmak ister gibi parlıyordu.

Birkaç saat içinde istediği tüm ekipman ve cihazlar tedarik edilmişti. Bundan sonra ona ait olacak yerin, bu kadar kısa sürede hazırlanmış olması, nasıl bir güçle birlikte olacağını göstermişti. Geldiği andaki gerginliği, İbo'yla vedalaşırken yüzündeki memnun gülümsemeden anlaşıldığı gibi kısmen yok olmuştu. Yeni hayat, uzun yıllardır hissetmediği bir heyecanı vaat ederken aynı zamanda güvende olacağını da bilmek, bir an evvel işe koyulmak konusunda heveslendirmişti onu. Hiç vakit kaybetmeden çalışmaya başlamıştı.

Derim itiraf etmeliydi ki birkaç gün içinde bile Sina ve Böcek'in kattığı fayda inanılmazdı. Lee'yi uzun yıllardır tanıdığı, güvendiği ve her şeyini ona emanet edebildiği için doğal olarak ilk fikrini aldığı kişi o oluyordu. Lee'nin de sık sık onu bilgilendirdiği gibi birkaç gün içinde, sistemlerinde büyük değişimler olmuştu fakat hepsi de iyi yöndeydi. Sina'nın yönlendirmeleri ile Lee daha önce farkında olduğu ancak kapatamadığı açıkları, İstanbul'daki Böcek'in de desteği ile kısa zamanda ortadan kaldırmıştı. Üçü aralarında değerlendirme yaparak Lord Carrington'un evindeki sunucuların işleyişi, yapısı ve güvenlik duvarlarını nasıl aşacakları konusunda görüşmüşlerdi. Bu duvarları aşabileceklerine inanıyorlardı ve anahtar olabilecek kodlar üzerinde çalışmalara başlamışlardı.

Derim, düzenli olarak Lee'den rapor alıyordu ve şimdiye kadarki ilerleme onu da tatmin edecek kadar iyiydi.

Sonraki günler, parti hazırlıklarının yoğunluğu, Anka'nın hem Aşil'in hem de sürekli bir şeylerin peşinde koşturması nedeniyle bir araya gelme fırsatı bulamamışlardı. Derim, ondan da yoğundu. Oteldeki çalışma odasından çıkabildiği anlar aşağıdaki kumarhanede önemli misafirlerle vakit geçiriyor, gece çok geç vakitlerde süite dönebiliyordu. Onun süite girdiği zamanlarda Anka ve Aşil çoktan

uykuya dalmış oluyorlardı. İkisinin de baş başa kalabildikleri tek bir an olmamıştı.

Derim'in talimat verdiği gibi oteldeki çocuk bakıcıları, Aşil ve Kerem'le ilgilenseler de Ozan mutlaka yanlarında oluyordu. Onların dışında diğerleri de daha önceki gibi Aşil ve Kerem'in yakınlarında bulunuyordu. Lucca ve Eren toparlanmış görünseler de Derim, onların yalnızca gözlem yapmalarını istemiş, kendilerini yormamalarını özellikle tembihlemişti.

"Bana lazımsınız. Olabildiği kadar dinlenin, güç toplayın. Fazla vermayın kendinizi!"

Son üç gün hepsi için inanılmayacak kadar yoğun geçmişti. Oteldeki hareketlilik Cuma, öğlen civarı zirveye tırmanmıştı. Konsey üyeleri, aralıklı zamanlarda tek tek otele giriş yapmaya başladıklarında onları Derim karşılamış, selamlaşma içeren kısa görüşmelerin ardından odalarına yerleşmelerini sağlamıştı.

Oteldeki tüm çalışanlar büyük bir disiplin ve titizlik içinde organize çalışıyor, Jean Pierre neredeyse her an Derim'in etrafında dolaşıyordu. Derim'in talimatları bitmiyordu. En ufak bir ayrıntıyı bile gözden kaçırmıyor, Jean Pierre'e sürekli direktif yağdırıyordu.

***

"Hâlâ tavırlı mısın?"

Anka yanında yürüyen Derim'e ters bir bakış attı. Birkaç dakika evvel birlikte kaldıkları en üst kattaki büyük süitten çıkmış Balo Salonu'na doğru ilerliyorlardı.

Derim, siyah smokinin içinde öylesine heybetli ve yakışıklı görünüyordu ki Anka, kızgınlığını daha ne kadar sürdürebileceğini kestirememişti. Derim'in ona istekle bakan bakışları, son bir saattir doruğa ulaşmıştı. Üzerinde olan giysinin de buna neden olan etkenlerden biri olduğunu biliyordu. Bedenine tam oturan gri payetli uzun elbise, kalçalarının altından itibaren hafifçe bollaşıyor attığı her adımda etekleri nazlı nazlı salınıyordu. Ayağına giyindiği siyah bantlı ayakkabılar ve siyah çantasıyla kıyafetini tamamlamıştı. Ön kısmı kapalı, boynunun hemen altından düz bir kesime sahip olan

elbisenin tek dekoltesi, sırtını açıkça ortaya koyan, belinin biraz yukarısından başlayan derin kesimdi.

Dekolteyi açıkta bırakmaya karar vererek saçlarını doğal bir topuzla toplatmış, gizli tip kulak içi kulaklığı fark edilmeyecek olsa da birkaç tutamı, başının yanlarından zarif lüleler şeklinde sarkıtmıştı. Küçük mikrofonu elbisenin içinde, sütyeninin arasındaydı. Sade duru güzelliği hafif bir makyajı yeterli bulduğunu gösteriyordu.

Uzun, ince fiziğini göz önüne seren bu kıyafet seçimini kendisi yapmıştı. Süitteki giyinme odasında sayısız elbise, askılara asılmıştı fakat Anka, ilk gördüğü andan beri bu elbisede karar kılmıştı.

Akşam üzeri odaya gelen kuaför, bir araya toplanmış olan kadınların hepsinin saçlarını taramıştı. Otelin içindeki güvenlik, Derim'in adamları tarafından sağlandığı için, kontrollü bir şekilde bir araya gelmeleri zor olmamıştı. Bir yandan şampanyalarını içip, bir yandan saçları yapılırken keyifli bir sohbet tutturan kadınlar için bu birkaç saat, rahatlatıcı bir terapi sayılabilirdi. Bu gece hepsi de eğlenmekten ziyade görevli olduklarının bilincinde idiler ve öncesindeki bu birkaç saat gevşemek adına hepsi için bulunmaz bir fırsattı.

"Ben başım ağrıyor desem Karan kesin, "Sikerim başını!" der," diyen Sina'nın sözleriyle, Alin'in kahkahası odayı kapladı.

Fransız olan kuaför ve yardımcısının anlamadığı Türkçe muhabbet, tam bir muammaydı onlar için. Fakat bu tür durumlara alışkın oldukları belli bir tavırla işlerine devam ediyor, kadınların yükselen kahkahalarına arada yalnızca gülümseyerek bakıyorlardı.

"Zaten şu kısa sürede anladığım kadarıyla seninki her şeyi sikiyor, başını da siker muhakkak!" dedi Alin, yüzüne yayılmış sırıtmasıyla.

"Siker benim kocam," dedi Sina ciddi tutmaya çalıştığı bir yüzle. Bakışlarını Alin'e çevirdi. "Maşallahı var, hakkını yemeyeyim." Aniden başını Anka'ya çevirdi ve gözlerini kısarak şüpheyle ona baktı. "Derim uslu uslu söz dinliyor mu yani?"

Anka ters ters ona baktı ve nadiren yaptığı gibi, çemkirir bir tavırla "Başım ağrıyor dedim ya!" dedi terslenerek. "Uslu durmayıp ne yapacak?"

"Hay maşallah!" dedi Sina takdirle. "Nasıl da güzel eğitmişsin."

"Eğitildiğinden değil, tırstığındandır o," dedi Alin, eğlenceli bulduğu belli bir gülüşle.

Sina düşünceli gözlerle Anka'ya baktı. "Gerçi yediği boku bildiği için, üsteleyemez tabii." Elinde tuttuğu şampanya kadehinin dibindeki son yudumu içerek yeniden doldurması için Alin'e uzatırken bakışları Anka'nın üzerindeydi. "Aferin ama sana. Aynen böyle devam et. Aklı başına gelsin."

Anka, onun ciddi olup olmadığını anlamak ister gibi dikkatle baktı Sina'ya. O sırada saçları yapılmakta olan Narin araya girdi.

"Gelmez gelmez," dedi, bilge bir edayla. "Erkeklerin akılları hiç başlarına gelmiyor."

"Ay sen deme bari ya," diyen Alin ona karşılık verdi. "Bulmuşsun evliya gibi adamı," derken teessüf eder gibi baktı kadına. "Evren'in ağzı var dili yok, çocuğun nesini gördün de böyle diyorsun?"

"Hıı evliya," derken Narin, başının üzerindeki ellerin imkân verdiği kadar kafasını hafifçe aşağı yukarı salladı. "Ben izin versem, o akıl hiç başta kalmayacak da izin veren yok işte."

"Bu var ya," dedi Alin, çenesiyle Narin'i işaret ederek bakışlarını kardeşine çevirdi. "Bizim oğlana kim bilir ne işkenceler ediyor? Sessiz dedik, gelin dedik, bağrımıza bastık..." Bir elini diğer avucuna pat pat vurarak başını derin bir üzüntüyle iki yana salladı. "... oğlanın canına okuyor kesin."

"İyi yapıyor!" dedi Anka hırsla. Başını hızla Narin'e çevirdi. "Aferin kız! Oku canına!"

"Bende!" dedi Narin, elini göğsüne vurarak. Sağ elini yumruk yapıp baş parmağını Anka'ya çevirdi sırıtarak.

Cansu sessizce konuşmaları dinlerken başını bir ötekine bir diğerine çeviriyordu. Narin'in sözlerinin ardından merakla sordu.

"Mesela ne yapıyorsun Narin?"

Cansu'nun sorusuyla kahkahalar yükseldi. Alin, âdeta minik bir kız çocuğu sever gibi yanındaki Cansu'nun yanağına avucunu yaslayarak "Oyy Cansucum, merak mı ettin sen?" dedi yapay bir şefkatle okşayarak. "Taktik mi öğreneceksin?"

Cansu başını geriye çekerek dik dik Alin'e baktı.

"Ne merak edeceğim be? Öylesine sordum. Maksat muhabbet olsun."

"Kız zaten sana ayar oldum," dedi Alin aniden ciddileşerek Cansu'ya bakarken. "Bak, yine hatırladım! Bir yemeğe çıksaydın şu Baho'yla ne olurdu? İncilerin mi dökülürdü?"

Cansu çenesini havaya dikti. Yan gözle Alin'e baktı. "Dedikoducu adamla işim olmaz!"

Sina ve Narin, anlamayan gözlerle ikisine baktıkları esnada Anka sırıtarak elini boşlukta sallayıp "Olayı anlat, olayı..." dedi kardeşine.

Alin, hevesle diğerlerine dönüp anlatmaya başladığında odanın içini yeniden kahkahalar kaplamıştı. Hepsinin saçları yapılana kadar konudan konuya atlamışlar, sık sık odanın içini kahkahalarla çınlatmışlardı.

Nihayet herkes odasına çekildikten sonra, önceden konuştukları gibi hazırlanarak tek tek Balo Salonu'na inmişlerdi. Anka ve Derim en son inenler arasındaydı. Jan ve Alin çok daha öncesinde inmiş, gelen misafirleri karşılamaya başlamışlardı. Derim'in uzayan işleri, öncesinde inmesine imkân vermemişti ve her zaman olduğu gibi Jan, yokluğunu aratmamıştı.

Gece boyunca çocukların yanında kalacak olan Ozan ve çocuklarla, çıkmadan evvel vedalaşarak süitten ayrılmışlardı.

Derim asansörün önüne geldiklerinde yeniden Anka'ya baktı. Sorduğu soruya yalnızca ters bir bakışla karşılık almıştı ve hâlâ genç kadından tek kelime çıkmamıştı. Gevşemeye çalışır gibi sıkıntıyla boynunu iki yana gerdi. Âdeta bir şey söylemek istiyor ama bir türlü cesaret edemiyor gibi huzursuzca Anka'ya baktı. Genç kadın yanındaki huzursuz adama çabuk bir bakış atarak yeniden asansörün paneline çevirdi bakışlarını.

"Söyle hadi, söyle. Var bir karın ağrın?"

Derim, Anka'nın sözleri ile aniden bedenini dikleştirdi ve kımıltısız dikilirken "Yok bir şey," diye mırıldandı.

Anka gözlerini kısarak incelercesine adama baktı.

"Var var. Belli."

Derim yan gözle çabuk bir bakış attı ona. Ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı.

"Çok güzel görünüyorsun," diye mırıldandı.

Anka cevap vermeden ona bakmaya devam etti. Derim huzursuz olduğu belli kesik bir soluk aldı ve boğazını temizler gibi hafifçe öksürdü. Sol eli ceketinin cebinin içine doğru kaydı. Bir an fikir değiştirmiş gibi elini yeniden yanına indirdi. Anka gözlerini kırpmadan ona bakmaya devam ediyordu.

Uyarır gibi "Derim!" dedi üzerine basarak.

Derim başını ona çevirdi. Tedirgin gözleri birkaç kez hızla kırpıştı.

"Kızacaksın," dedi Derim tereddütle.

Anka omuzlarını silkti. "Ben sana hep kızıyorum, alışmış olman lazım," diye lafı yapıştırdı.

Derim gözlerini yumarak '*Haklısın*' der gibi başını salladı. O sırada asansörün kata geldiğini belli eden zil sesinin ardından, kapılar iki yana açıldı. Derim öncelik verir gibi hafifçe elini kaldırarak genç kadına yol gösterdi. Anka adımını asansöre attı ve içeri girdi, Derim peşinden onu takip etti. Kapılar kapandıktan sonra balo salonunun olduğu katın düğmesine bastı. İkisi de yan yana geniş kabinin içinde karşıya bakarak dikilmeye başladılar.

Derim pes etmiş gibi aniden "Ama böyle olmaz," dedi telaşlı denecek bir sesle. "Bu gece desteğine ihtiyacım var, böyle küs gibi mi olacağız?

"Ben küs değilim!" dedi Anka duraksamadan. "Sadece tavrımı koyuyorum."

"Baş ağrısı tavır mı oluyor? Sikeceğim ama o baş ağrısını!"

Anka'nın fal taşı gibi ardına kadar açılan gözleri hızla Derim'e çevrildi. "Karan'la hani bir araya gelmeyecektiniz? Hani birbirinizi tanımıyormuş gibi yapacaktınız!" dedi kızgın bir tonla.

"Konumuz bu mu?" dedi Derim isyanla.

"Adam seni de yoldan çıkarmış!"

"Kimse beni yoldan çıkaramaz!"

"Çıkarmış işte! Sen böyle küfretmezsin ki!"

"E ama sabrımı zorluyorsun! Üç gecedir sevişmedin benimle!"

"Aşil yüzünden seninle seviştiğimi söyledin be!"

"Öyle düşündüm!" dedi Derim hızla, masum bir savunmayla. Omuzlarını silkerek ellerini öne doğru açmıştı. "Aklıma başka bir şey gelmemişti."

"Geri zekâlı mısın sen?"

"Bak bunu yine diyorsun, canımı sıkıyorsun," dedi Derim sert bir sesle. Başını hafifçe yana çevirip işaret parmağını tehdit eder gibi sallamıştı.

"E ama hak ediyorsun!" dedi Anka sinirle.

"Tamam, bana kızgınsın!" dedi Derim, başını onaylarcasına sallayarak. "Anladım! Ne desen haklısın!" dedikten hemen sonra bakışları, uyarıyla kısıldı. "Ama o diline hâkim ol, koparırım o dilini!"

Anka'nın gözleri kocaman açıldı. Uzun kirpikleri üste üste hızla kırpıştı. Yaşadığı şaşkınlığı birkaç saniye içinde hızla üzerinden atıp yeniden diklenerek "Sen..." diye başladığı cümle, genç adam tarafından hızla kesilerek yarıda bırakıldı.

"Anka!" dedi Derim keskin bir tonla. "Bana sarf edeceğin her kelimede haklısın ama kullandığın kelimelere dikkat et!"

Aniden ileri uzanarak asansörü durduran düğmeye basınca Anka, endişeyle soran bakışlarını genç adama çevirdi. Derim tekrar boynunu gerer gibi başını iki yana yatırdı. Boğazını temizler gibi hırıltılı bir ses çıkardı. Anka dikkatle ona bakmaya devam ediyordu.

"Seni kırdım..." dedi Derim kabullenen bir tavırla. Sakin olmaya çalıştığı, ses tonundaki zorlamadan belliydi. "Haklısın... Sen kimse için istemediğin bir şey yapacak biri değilsin. Ne yaparsan yap, sadece istediğin için yapıyorsun. Bunun farkına biraz geç vardım."

Anka ters ters ona bakarken başını sallamaktan kendisini alamadı.

"Özür dilerim..." dedi Derim samimi bir sesle. Ardından çoğu zaman yaptığı gibi çocuksu bir masumlukla gözlerini açarak hızla devam etti. Ellerini çaresizce ileri uzatmıştı. "Sadece beni istediğin için seviştiğine inanmak bir an için imkânsız geldi. Ben seninle sevişmiyorum ki... Sanki ilahi bir ayine katılıyor gibi hissediyorum... Bana bunu yaşatan sensin! Sana yaptığım onca şeyden sonra, bunları bana hissettirerek nasıl sevişebilirsin ki? Başına ölüm de gelecek olsa verdiğin her sözü tutuyorsun! Aşil için deneyeceğim dedin, birbirimizi iyileştiririz dedin. Bana bir şans verdin, Aşil için sözünü tutmaya çalışıyorsun sandım."

Anka yine kendisine hâkim olamadan "Geri zekâlı!" diye mırıldandı.

"Haklısın!" dedi Derim, sertçe başını sallayarak. Ters ters baktı. "Hoş olmuyor bunu söylemen ama haklısın, geri zekâlıyım kabul!" dedi sinirli bir tavırla. Derin sesli bir soluk alarak sakinleşmeye çalıştı. Birkaç saniye genç kadına baktı ve aniden sesi yumuşayarak devam etti. "Bilmediğim denizlerde yüzüyorum. Hatalarıma biraz istisna gösteremez misin?" dedi, rica eder gibi.

"Aynı yatakta yatmaya devam ediyorum işte," dedi Anka, yan gözle bakarak. Huzursuzca ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı.

"Sırtını dönüyorsun!" dedi Derim suçlayıcı bir tonla.

"O kadarına da eyvallah diyeceksin paşam!" dedi Anka, diklenir gibi başını ileri uzatarak.

Derim elini sinirle boşlukta iki yana sallayarak sert bir sesle "Eyvallah meyvallah yok!" dedi.

"İşine gelirse," diye mırıldandı Anka, umursamazca omuzlarını sallayarak. Bakışlarını kabinin duvarına dikmiş genç adama bakmamıştı.

"Gelmiyor!" dedi Derim sesini yükselterek. "İşime gelmiyor!"

"Sesini yükseltme bana!"

"Yükselttirme!"

"Bak, hâlâ yüksek çıkıyor!"

"Merde!" diyen Derim, hırsla elini saçlarından geçirdi. Tekrar derin bir soluk alıp bakışlarını kabinin tavanına kaldırarak sakinleşmeye çalıştı. Birkaç saniye boyunca asansörün içinde ikisinden de ses çıkmadı. Anka, nihayet çenesiyle paneli işaret ederek "Bekliyorlar. Artık insek mi?" diye sordu, tavsiyede bulunur gibi.

Derim gözlerini kısarak ona baktı. "Beklesinler!" dedi gergin bir tonla.

Anka alt dudağını büktü, yine omuzlarını silkerek sessizliğe gömüldü.

"Sana bir şey vereceğim ama kızmayacaksın. Başka anlamlar da yüklemeyeceksin!" diyen Derim'in tedirgin sesiyle, bakışlarını sorarcasına genç adama çevirdi.

"Geçmişi unut," dedi Derim âdeta rica eder gibi. "Lütfen, aklına kötü şeyler getirme."

Anka kaşlarını çatarak anlamaya çalışırcasına ona bakmaya devam etti. Derim, ceketinin cebine soktuğu elini dışarı çıkardığında küçük kadife bir kutuyu tutuyordu. Tereddütlü bir tavırla elini kaldırıp kutuyu genç kadına uzattı. "Lütfen... Bunları takmanı istiyorum. Sana çok yakışacağına inandığım için istiyorum," dedi çabucak.

Anka, birkaç saniyelik tereddüttün ardından elini uzatarak kutuyu aldı ve kapağını yavaşça yukarı kaldırdı. Koyu lacivert bir kadife zemin üzerinde, mavi taşlarla süslenmiş bir çift küpe duruyordu. Minik Anka kuşlarının etrafını çevreleyen taşlar, üzerlerine vuran ışıkta parıldayarak mavi alevleri etrafa saçmışlar gibi hissetti Anka. Düz bakışlarını Derim'e kaldırdı. Genç adam tedirgin yalvaran gözlerle ona bakmaya devam ediyordu.

"Sana çok yakışacak," dedi ikna etmeye çalışır gibi.

Anka usulca uzanarak küpenin birini eline aldı ve inceler gibi yukarı kaldırdı. Derim alçak bir sesle devam etti.

"Senin için özel yaptırdım bu küpeleri. Bu taşı Tanzanya'da çıkardıkları için Tanzanit deniliyor... Ama aslında ilk teknik terimi mavi zoisit'ti..." dedikten sonra bir an sustu ve fısıltı gibi bir tonla devam etti. "Bu kelime İngilizce intihar kelimesiyle aynı tona benzediği için adını Tanzanit olarak değiştirdiler." Anka hızla bakışlarını ona kaldırdığında Derim kederle ona baktı. "Kulağında her gördüğümde yaşadığına şükretmek istiyorum..." Kesik bir nefes alıp hızla ekledi. "Her gün ediyorum gerçi." Duraksayarak genç kadına baktı. Derin bakışlarını bir an dahi Anka'nın gözlerinden çekmedi. "Her şeyiyle seni temsil ediyor... Gücünü... Gözü karalığını... Mavi gözlerini... Ruhunu... Küllerinden doğdun sen... Bir kez daha..." dedi, minnet duyduğu belli bir tonla.

Çekingen bir gülümseme yüzünde belirdi. "Bu gece takar mısın? Sana çok yakışacak."

Anka uzun denecek bir süre tepkisizce genç adamın gözlerinin içine baktı. Bir insan kaç kez ölümden dönerdi bilemiyordu ama o, bedenine ruh üflendiğinden beri iki kez bunu yaşamıştı. Sonuncusunu kendi elleriyle gerçekleştirdiği bir ölümle yüz yüze gelmişti. Bugün bile yapmış olduğu deliliğin pişmanlığını yaşamıyordu, tek üzüntüsü Aşil'den haberi olmamasıydı. Eğer o zamanlar oğlunu içinde taşıdığını bilse yaptığı şeyi, asla gerçekleştirmeyeceğini bili-

yordu sadece. Kendi canından gözünü kırpmadan vazgeçse de oğlu için bunu yapmayacağını çok iyi biliyordu. En büyük pişmanlığı, Aşil için mücadele verirken yaşamıştı. Eğer onu kaybetseydi ömrü boyunca yaşayacağı pişmanlıktan kurtulamazdı.

Derim hâlâ kederli bir beklentiyle ona bakmaya devam ediyordu. Anlık verilen kararlar ve onların sürüklediği hatalar, nasıl bir pişmanlığa yol açıyordu bunu en iyi Anka biliyordu. Derim, geçmişte aldığı yanlış kararların ve onların kendisini sürüklediği hataların pişmanlığını, ömrü boyunca yüreğinde taşıyacaktı. Genç kadının göğsündeki ize her dudaklarını bastırışında titreyen bedeni, çektiği keskin soluk ve sıkıca yumduğu gözleri belli ediyordu bunu. Pişmanlığı da suçluluğu da hiç tükenmeyecekti.

Anka, onun gözlerindeki yalvaran ifadeye kayıtsız kalamıyordu. Derim, yalnızca ona böyle bakıyordu. Herkese rest çekebilen adam sadece ona yalvararak bakıyordu. Bu bakış Anka'ya, genç adamın sahip olduğu vicdanı ispatlıyor, her şeye rağmen içindeki o nahif adamın varlığını ortaya koyuyordu. Anka'nın cehennem çocuğu, yüreğindeki cenneti tüm ruhuyla ona sunuyordu.

Bakışlarını ağır ağır aşağı indirdi. Başını belli belirsiz sallayarak bir küpeyi eline aldı ve kutuyu nazikçe Derim'e uzattı. Küpeyi takacağını anlayan Derim'in yüzündeki gülümseme görülmeye değerdi. Anka bakışlarını ondan kaçırarak halihazırda boş olan kulaklarına küpeyi taktı. Yine göz göze gelmemeye çalışarak diğer küpeye uzandı ve becerikli parmaklarla onu da taktı. Derim boş kutuyu çabucak ceketinin cebine attı ve hayranlıkla genç kadının kulaklarına baktı.

"Çok yakıştı. Her şey gibi..."

"Teşekkür ederim," dedi Anka mahcup sayılabilecek bir ifadeyle. Kendisini toparlamaya çalışarak "Artık gidelim mi?" diye sordu düz bir sesle.

"Gidelim, mon Phénix," dedi Derim yumuşacık bir tonla.

Gözlerini genç kadından ayırmadan tekrar panele uzanarak düğmeye bastı ve asansör hareket etti. Tekrar yan yana dikilmeye başladıklarında Anka ifadesizce karşıya bakıyor, Derim gülümseyerek onu izliyordu.

Anka azarlar gibi çabuk bir bakış attı. "Mücevher alınca yumuşayan kadınlar gibi davranacağımı sanmıyorsun, değil mi?"

"Kuzey yarım kürede Ağustos'ta kar yağar mı?" diye sordu Derim, çocuksu bir gülümsemeyle. Böyle bir şeyi beklemediği açıktı.

"Geri zekâlı," diye mırıldandı Anka, söylenir gibi.

Derim tehdit eder gibi başını usul usul yukarı aşağı sallarken aynı tonla karşılık verdi.

"Dilini koparacağım senin!"

Asansör kapıları açıldığında, Derim elini uzatarak genç kadının elini avucunun içine aldı ve yukarı kaldırarak dudaklarını elinin üzerine bastırdı. Diğer eliyle cebinden çıkardığı minik kulaklığı kulağının içine yerleştirdi. Şu andan itibaren istedikleri anda, ayrı yerde de olsalar diğerleriyle birlikte birbirlerini duyabiliyor olacaklardı.

"İlk raunt için hazır mısın?" diye sordu Derim, keyifli bir sesle.

"Her zaman," dedi Anka meydan okuyan gözlerini, genç adama dikerek.

"Seni bu yüzden çok seviyorum işte. Asla boyun eğmiyorsun. Bana bile eğmiyorsun."

Anka manidar bir bakışla sorarcasına "Sana bile?" dedi. Tek kaşını kaldırarak yine meydan okuyan gözlerle genç adama bakıyordu.

İkisi de geniş koridorda, el ele balo salonuna doğru ilerlerken Derim sıcak, iç titreten bir tonla güldü.

Başını sallayarak "Bana bile!" dedi yeniden.

Anka yan gözle, tatsız bir bakış atarken rahat adımlarla ona eşlik ediyordu. Balo salonunun önündeki büyük geniş salonda, akşam yemeği öncesi verilen kokteylin çoktan başladığını belli eden insan sesleri, içerideki müziğe karışarak uğultuyu andıran bir tonla dışarı taşıyordu. Çift kanatlı, devasa ahşap kapıların önüne varmalarına birkaç metre kalmıştı. Kapının önündeki güvenlik görevlileri, Derim'i gördüklerinde başlarını ikisine çevirdiler ve hafifçe selam verdiler.

Derim hiçbir tepki vermeden adamların önünden geçerken Anka, hızlı bir bakışı adamlara attı. Kulaklarının arkasından dolanan sarmal kablolu kulaklıkları, hepsinin üzerindeki koyu takım elbiseleri

ve büste benzer ifadesiz çehreleri ile hepsi profesyonel askerlere benziyorlardı.

İkisi el ele kapıdan içeri girdikleri anda birçok göz merakla onlara çevrildi. Anka bu kısacık sürede bile kimin nerede olduğunu hızla hafızasına kaydetti. Derim'in de aynı hızla salonu taradığına ve gerekli tüm bilgiyi hafızasına yerleştirdiğine emindi. İfadesiz yüzlerle ileri doğru birkaç adım daha attıkları esnada, Anka aniden sendeleyerek duraksadı. Derim'in eline sıkıca tutundu. Derim belirgin bir endişeyle, sorarcasına ona baktı.

"İyi misin? Ayağın mı takıldı?"

Anka soğukkanlı görünse de tedirgin bir bakışla ona baktı.

"Ayakkabımın bağı çözüldü sanırım," dedi tatsız bir sesle, mırıldanır gibi. Duraksayarak boştaki eliyle hafifçe eteğini kaldırıp ayağını öne çıkardığında başını onaylayarak salladı.

"Lanet toka," dedi söylenir gibi. İnce bant geçtiği tokadan kurtulmuştu. Başını kaldırıp hızla etrafını taradı. "Oturabileceğim bir yer var mı? Hemen bağlarım."

Bu kalabalığın içinde bedenini öne eğip ayakkabısını bağlamayı göze alması imkânsızdı. Oturabileceği bir sandalye aranır gibi yeniden etrafına baktı. Misafirlerin içkilerine eşlik eden aperatiflerin olduğu giydirilmiş, uzun ayaklı minik yuvarlak masalardan başka mobilya yoktu etrafta. Oturmak için kullanılan dört sandalye, salonun bir köşesinde canlı müzik yapan yaylı grubun elemanları tarafından doğal olarak işgal edilmişti.

"Adamlardan biri hemen bir sandalye getirebilir mi?" diye sordu.

Derim bir an düşünmeden Anka'nın elini bıraktı ve genç kadının önüne geçti. Ne içeri girdiklerinde üzerlerine çevrilmiş olan bakışları umursadı ne de, ne yapacağını anlamış olan Anka'nın dehşete düşmüş gibi uyaran fısıltısını umursadı.

"Derim! Sakın!"

Derim genç kadının telaşlı fısıltısını umursamadan bir dizinin üzerine çökerek, genç kadının önünde eğildi ve kırdığı dizinin üzerine, genç kadının ayağını kaldırarak bandı çözülmüş olan ayakkabının tabanını yerleştirdi. Anka, tek ayağının üzerinde dururken eli istemsizce Derim'in omzuna tutundu.

"Derim, saçmalama! Kalk ayağa!"

Derim başını kaldırmadı. İşine odaklanmış halde "Biraz susar mısın?" dedi alçak, sakin bir tonla.

"Derim, herkes bize bakıyor, kalk ayağa!"

Anka dişlerinin arasından fısıldarcasına konuşurken bakışlarını kaldırıp insanlara bakmaya cesaret edemiyordu. Daha önce bu kadar utandığını hatırlamıyordu. Herkesin gözleri onların üzerindeyken Derim sakin bir tavırla, ayakkabısının bandını tokaya geçirerek yeniden bağladı ve emin olmak istercesine hafifçe bandı çekiştirdi. Başını yukarı kaldırıp "Rahat mı ayağın?" diye sordu, nazik bir tonla.

"Evet evet. Lütfen kalkar mısın ayağa?!"

Anka çabucak karşılık verirken gözleri uyarı doluydu. Derim, eteğin altından kimsenin görmesine izin vermediği bir okşayışla, avucunu genç kadının bacağında usulca sürterek dizinin üzerindeki ayağı yavaşça yeniden yere bıraktı. Ayağa kalktı ve Anka'nın utançla pembeleşmiş yüzüne baktı.

"Utanma..." dedi şefkatle. "Geçmişte sana hak etmediklerini yaşattım, bugün önünde diz çökmekten utanmam ben."

Anka onaylamadığı belli hoşnutsuz bir tonla "Bunun sırası değil Derim! Güçlü görünmen gereken yerde, bu kadar insanın karşısında..." diye azarlayarak hızla devam ederken Derim sözünü kesti.

"Siktir et!" Bir adımda yanına vardı ve kolunu genç kadının beline sardı. Kendinden emin bir tavırla başını karşıya çevirdi ve soğuk gözlerini karşıya dikti.

"Senin önünde diz çökmek beni zayıflatmaz, mon Phénix! Onların karşısında da diz çökeceğimi sanıyorlarsa çükü tutarlar, o olur!"

Anka dişlerinin arasından "Karan'la görüşmelerine sınır koyuyorsun!" dedi hiddetle. Onları izleyen insanlar nedeniyle suratına minik bir tebessümü zorlukla oturtmuştu. Yüzündeki pembeliğin, mahcup ifadesini sevimli bile gösterdiği söylenebilirdi.

Bundan seneler evvel, sürüklenerek götürüldüğü ve Derim'in yanında katıldığı bir başka partide yine birçok göz, merakla onun üzerine dikilmişti ve Anka, o bakışlarının nedenini öğrendiğinde yaşadığı sarsıntıyı, bugün gibi hatırlıyordu. Hayatı boyunca o kadar aşağılanmamıştı.

Derim'in acı geçmişi telafi edebilmek için gösterdiği çaba, elbette takdire şayandı ve Anka onun samimi çabasının, kalbindeki kırıkları onardığını da kabulleniyordu. Fakat biraz evvel yaptığı şey; kimseye boyun eğmeyen adamın cesaret ettiği jest, bir başka kadının göğsünü kabartabilecek olsa da Anka bunu hissetmiyordu. Aksine, yüreğinde geçmişte yaşadığı aşağılanmanın sızısı ve Derim'in bu kadar gözü kara olmasının yaşattığı tedirginlik vardı.

Bu âdeta Derim'in kendi kendine verdiği cezanın sınırsızlığını kanıtlıyordu. Öylesi düşünmeksizin, öylesi fütursuz ve öylesi boyun eğilmiş bir teslimiyetti yaptığı.

7. Bölüm

Anka ve Derim, birlikte ileri doğru adımlayarak Jan ve Alin'in yanında dikilen Lord ve Lady Carrington'ın olduğu noktaya ilerlediler. Derim yanlarından geçtikleri insanlara soğuk birer baş selamı vermişti yalnızca. Daha sonra her biri ile kısaca sohbet edecekti, ancak önceliği daha önemli olan konuklarına vermişti.

Her birinin elinde birer kadeh şampanya olan dörtlü grubun yanına vardıklarında, Alin'in gözlerinin içindeki eğlenen ışıltıları Anka göz ardı ederek bakışlarını doğrudan karşısındaki ikiliye çevirdi.

"Lady Carringhton..." dedi Derim. Anka'nın beline sardığı kolunu isteksizce çekti ve altmışların ortalarındaki sarışın kadının yukarı kalkan elini tutup nazikçe dudaklarına götürdü. Kadının saçlarının boya olduğu elbette anlaşılabilir bir gerçekti fakat duruşundaki aristokrat hava, bunu düşünmeyi bile engelliyordu. Sanki öyle doğmuş gibiydi kadın.

Derim'e memnun fakat resmi bir tavırla gülümsedi.

"Bay Akhan, nasılsınız?"

"Teşekkür ederim Lady Carringhton, iyiyim. Siz nasılsınız?"

Derim'in aksanı kusursuzdu. Aynı resmi, fakat kibar tavırla Lord Carringhton'a döndü. Benzer selamlaşmalar bu kez iki adamın el sıkışmasıyla tamamlandı.

"Kusura bakmayın, işlerim biraz uzayınca sizi burada karşılayamadım."

"Sorun değil. İş adamlarının nasıl olduklarını bilirim," dedi Lord Carrignhton. Yetmiş dört yaşında olduğunu bildikleri adam daha genç gösteriyordu. İnce, uzun fit bir bedene, kır saçlara ve basun yutmuş gibi bir duruşa sahipti.

"Jan ve sevgili kız arkadaşıyla sohbet ediyorduk biz de." Bakışlarını merakla Anka'ya çevirdi. "İkinizin kız arkadaşları kardeşmiş. Ne hoş tesadüf değil mi?"

Derim, ifadeden yoksun bir tonla karşılık verdi. "Evet. Ben de, Jan da şanslı adamlarız," derken bakışlarını bir an Anka'ya kaydırarak tekrar yaşlı adama döndü. "Kız arkadaşımı size tanıştırmama izin verin lütfen..." dediği esnada, Lord atıldı.

"Herkesin önünde sana diz çöktüren kadınla tanışmaktan elbette memnunluk duyarım."

Adamın ses tonunda belli belirsiz imalı bir tını vardı. Derim, bu tür ortamlarda her zaman yaptığı gibi ifadesizce adama baktı.

"Aslında ben şanslıyım ki; çok centilmen bir erkek arkadaşım var," diyen Anka, Derim'e fırsat vermeden söze girdi. Elini Lord'a uzatırken mahcup bir gülümsemeyle baktı. "Kadınların yaşadıkları şanssızlıklardan birini yaşadım aslında. Ayakkabımın bağı çözüldü..." dedi gözlerini sevimli bir tavırla ayırarak. "Anka Soylu ben... Yanımda duran nazik beyefendinin kız arkadaşıyım," diyerek devam etti, sıcak görünmesine çabaladığı bir gülümsemeyle.

Lord'la tokalaşmasının ardından bu kez karısına döndü. "Lady Carringhton... Tanıştığımıza çok memnum oldum. Bu gece bize eşlik etmenize de ayrıca çok sevindik. Davetimizi kabul edip katıldığınız için teşekkür ederiz tekrar."

"Asıl davet ettiğiniz için biz teşekkür ederiz canım. Harika bir gece olacağı belli."

"Evet, kesinlikle. Biz de öyle ümit ediyoruz," dedi Anka kendinden emin bir tonla. Elini Derim'in koluna koyarak hafifçe genç adama yaklaştı. "Derim'in yardıma muhtaç çocuklar için bir bağış organizasyonu düzenleyeceğini öğrendiğim ilk andan beri çok mutlu oldum." Sevecen bakışlarını hayranlıkla Derim'e kaldırdı.

"Dünyada bunca kötülük varken hâlâ iyilik yapan insanların olması, ne kadar harika bir şey değil mi?" diye sordu Anka, masum bir ifadeyle.

"Kesinlikle sana katılıyorum kardeşim," diyen Alin'in sesi, konuşmaya dâhil oldu. "Ne kadar şanslıyız ki hayatımızdaki erkekler o iyi insanlardan."

Alin'in yüzündeki gülümseme masum görünse de kardeşini çok iyi tanıyan Anka, onun gözlerindeki muzır ışıltılı imayı diğerleri fark etmese de görebiliyordu.

"Evet hanımlar..." dedi Lord, her ikisini de onaylayarak. "Bay Akhan'ın yardımsever bir iş adamı olduğunu, onunla iş yapan herkes bilir ve takdir eder."

Düz bakışlarını Derim'e çevirdi. Muhtemelen adamın yüzünde hiçbir zaman, herhangi bir duygu belirtisi oluşmuyordu ki, gözleri de bunu belli edercesine boş denecek kadar duygusuz görünüyordu.

"Saygıdeğer iş adamlarının bu tür etkinliklere ön ayak olmalarını takdir ediyorum. Dünyamızın bu iyiliklere ihtiyacı var," dediğinde eşi memnun bir gülüşle ona katıldığını belli ederek başını salladı.

"Haklısın hayatım. Afrika'daki yüzlerce çocuk perişan haldeler," dedi kadın. Griye çalan açık mavi gözlerine hüzünlü bir bakış oturttu. "Onların o şartlarda yaşadığını düşünmek beni üzüntüye boğuyor." O anda söylenmesi en uygun kelimeler olduğuna inandığı sözleri, yapmacık, kederli bir tebessümle desteklemişti.

İki kadın da aynı kederli ifadeyle başlarını sallayarak "Haklısınız," diyerek alçak sesle karşılık verdiklerinde memnunlukla gülümsedi. Aniden konuyu değiştirerek bakışlarını Derim'e çevirdi. "Öğrendiğim kadarıyla bu akşamki yemekler Jaques'in elinden çıkıyormuş. Sanırım tüm davetliler ödedikleri her bir tabağın hakkını vereceğini düşünüyorlardır. Ayrıca bu akşamki müzik şölenini de hesaba katarsak elli bin dolarlık tabaklar ucuz bile sayılır."

"Jaques da katkısı olduğu için çok memnun," dedi Derim düz bir tonla.

"Basının bu muhteşem geceyi takip edememesi ne acı," dedi Lady Carringhton. Kocasına alıngan gözlerle, çabuk yan bir bakış fırlattı. "Gelen davetlileri yalnızca otelin girişinde görebiliyorlar sanırım."

Otelde konakladığından kapının önündeki basına, poz verememiş olmasından duyduğu hoşnutsuzluk anlaşılıyordu.

"Bu geceye destek verdiğimizi kimseye duyurmak zorunda değiliz," dedi kocası sert bir tonla. "Yaptığımız bağışlar herkes tarafından da zaten biliniyor."

"Elbette biliniyor!" dedi kadın, başka türlüsü olamazmış gibi. "Biz iyi insanlarız. Herkese yardım eli uzattığımızı tabii ki bilecekler."

Lady Carringhton'un parlayan gözleri, o gece orada olduğu için ne kadar mutlu olduğunu ispat ediyordu. Etrafında kendi kalibresinde insanlar ve tanınmış kişilerin olduğu üst düzey bir yemekte boy göstermekten duyduğu memnuniyet, yanlarından geçen ve onu selamlayan kişilere başıyla hafifçe verdiği selam ve üstten bakışında da açıkça görülüyordu.

"Bu gece buradaki insanların basın tarafından rahatsız edilmemesi için alınan küçük bir önlem sadece," dedi Derim açıklarcasına söze girerek. "Bu geceki misafirlerimizin çoğu tanınmış yüzler ve bu gecenin gölgede kalmaması için öne çıkmaktan rahatsız olacakları bir gerçek."

Bakışlarını Lord'a çevirerek "Bizim gibi..." diye ekledi. Bakışlarında yanıp sönen tehlikeli ışıltılar, Lord'un da bu konuda kendisine katıldığını belli ediyordu.

"Doğru bir karar!" dedi Lord sert bir sesle. Karısına âdeta ders verir gibi üzerine basarak devam etti. "İyilikler reklam edilmez!" dedi bilgece bir edayla.

Lady Carringhton kocasına katılıyormuş gibi gülümseyerek başını sallasa da aynı fikirde olmadığı açıktı. Kocasının baskın tarafına her zaman uyum sağlamaya çalıştığı ancak ön plana çıkmaya da can attığı gözden kaçmıyordu. Konuyu değiştirmek ister gibi başını Anka'ya çevirdi ve hayranlıkla genç kadının kulaklarına bakarken "Küpelerine bayıldım hayatım. Çok hoşlar," dedi.

"Evet, ben de çok sevdim. Derim'in hediyesi," dedi Anka mahcup bir gülümsemeyle.

Alin'in kendisine dikili muzır bakışlarını görmezden geldi. Lady Carrighton birkaç övgü sonrası işleri hakkında sorular sormaya başladı.

Üç kadın alçak sesle kibar bir sohbeti devam ettirirken Derim, Jan ve Lord kendi aralarında gece hakkında konuşmaya başlamışlardı. Yapılan sohbet onlar için zorlamaydı fakat dışarıya yansıyan resim, o akşama çok uygundu.

Anka ve Alin, kendilerine sorulan soruları, nazik kısa bilgilendirmelerle savuşturdular. Çalışıyor göründükleri uluslararası firma ve pozisyonları, halihazırda her zaman kullandıkları gerçek kimlikleri

için düzenlenmişti ve bu tür toplantılarda zorlanmadan aynı hikâyeyi tekrarlayabiliyorlardı.

Birkaç dakika sonra Derim, diğer konuklarına da kısaca selam vermesi gerektiğini söyleyerek kolunu Anka'nın beline sardığında Jan ve Alin de diğer konuklarla ilgilenmek üzere yanlarından ayrıldılar.

Derim ve Anka, Konsey'in diğer üyelerinden biriyle daha, nezaketen olduğu belli selamlaşmalar ve kısa sohbetlerle on beş dakikaya yakın zaman geçirdiler. Derim, sorumlu bir ev sahibi gibi salonda dolaşırken yanlarından geçtikleri başka misafirlerle de birkaç cümle ediyordu mutlaka. Her defasında Anka'yı da onlarla tanıştırıyor, ilgiyle genç kadına bakanları umursamamaya çalışıyordu fakat kimi gözlere sert bakışlar atmaktan geri durmadı.

Bu süre boyunca birkaç kez tanıdık yüzlerle de göz göze gelmişler, ancak âdeta birbirlerini tanımıyormuş gibi kibarca gülümseyerek yalnızca baş selamıyla yetinmişlerdi. Ki birçok misafirle de aynı sessiz diyaloğu gerçekleştirmişlerdi. Geceye katılan yüz elli kişiyle tek tek konuşmaları elbette beklenmiyordu ve Derim yalnızca uygun olduğunu düşündüğü iş adamlarıyla görüşmeyi tercih etmiş, tanınmış sanatçı ve Avrupa Jet Sosyetesinin tanınmış simalarını es geçmişti.

Akşam yemeğinin başlayacağını bildiren alçak çan sesleri ile misafirler, ağır adımlarla yemeğin verildiği balo salonuna yönelmeye başladıklarında, Derim ve Jan, tekrar yan yana geldiler. Konukların hepsi içeri girene kadar geride kalmayı tercih etmişlerdi.

"Bu Lady ile bütün gece çatlamamayı umuyorum," diye söylendi Anka, salona giren çifti görünce.

"Masadaki diğer misafirler onu yeteri kadar oyalar bence," dedi Alin teselli eder gibi. "Birkaç aristokrat var sizin masada. Onlar daha çok ilgisini çekecektir."

Salona giren çifte dikili bakışlarını kardeşine çevirdi. "Kadın bize böcekmişsiniz gibi baktı," diye devam etti hayretle. "Mavi kan olmadığımız için mi acaba?"

Anka ters ters kardeşine baktı. "Ben kırmızı kanımdan gayet memnunum."

"Ben de memnunum," dedi Alin böbürlenir bir edayla. "Kurban olsun o bizim kanımıza," dedi sıkı bir holigan gibi.

Derim iki kardeşin konuşmalarını dinlerken gülümsemesini bastırdı ve yüzündeki ciddi ifadeyi bozmadan elini smokinin üst cebine dokundurdu.

"Sina ne durumdayız?" diye sordu alçak sesle. Diğerlerinin de kulaklarında Derim'in sesi duyuldu.

"Lee ve Böcek bizim kulaklıklardan sinyalleri almaya çalıştılar fakat belirlenen hedeflere bazılarımız henüz yeteri kadar yaklaşamadık. Masalara yerleşince netleşecek."

"Şimdiye kadarkiler?"

"Hedef 1 ve Hedef 6 tamam. Telefonları üzerlerinde."

"Hedef 3'ün de kesinlikle üzerindedir," diyen Avcı'nın sesi duyuldu. "Teknoloji firması olan adam telefonunu yanından ayırmaz. Bunlar teknolojiyle yaşıyor."

"Doğru!" dedi Derim, Avcı'yı destekleyerek. "Hedef 3 de tamamdır."

"Herkes konumuna vardığında diğer kalanlar için bilgilendirme yapacağım," diyen Sina'nın sesi, yine kulaklarının içindeydi fakat genç kadın o sırada kocasının yanında, salona doğru ilerlerken âdeta kocasıyla sıcak bir sohbet içindeymiş gibi görünüyordu. Üzerindeki siyah uzun elbisenin önündeki derin yırtmaç, yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde adım attıkça açılıyor, ahenkli yürüyüşü ile eşlik ettiği kocasının kolu belinde olduğu halde, ikisi de inanılmayacak kadar hoş bir resim sergiliyorlardı.

Anka ve Alin uzak mesafeden onları izlerken ikisinin de yüzlerinde sıcak bir tebessüm vardı. Onların birkaç metre gerisinden Süleyman da salona girmişti.

"Ben bu Almana henüz yaklaşamadım. Masa düzeninde umarım bir değişiklik yoktur," diyen Süleyman'ın sesine, Derim güvence vererek karşılık verdi.

"Merak etme, tüm görevliler tembihlendi. Herkes isminin yazılı olduğu yere oturmak zorunda." Hatırlatma isteği ile aceleyle ekledi. "Salonun girişindeki görevlilere yerlerinizi sormayı ihmal etmeyin. Nereye oturacağınızı siz henüz bilmiyorsunuz."

"İlk kez operasyona gitmiyoruz," diyen Süleyman'ın sesi ters çıkmıştı fakat Derim sakin bir tonla "İki sivil ilk kez operasyona katılıyor Süleyman, sana söylememiştim," dedi.

"Tamam, kusura bakma. Canım sıkkın biraz, sana çattım."

"Sorun ne?" diye sordu Derim, dikkat kesilerek.

Süleyman âdeta içini dökmek ister gibi "Ozan kaç gündür öksürüyor. Neden doktora gitmiyor?" diye kızgınlıkla sorduğunda hepsinin yüzlerine şaşkınlık oturdu.

Son iki gündür birkaç kez Ozan'ın öksürdüğünü onlar da fark etmişlerdi ancak genç adam bunu geçiştirmişti.

"Ciddi olmadığını, gıcık tuttuğunu söyledi," dedi Derim düşünceli bir sesle.

Süleyman alçak fakat sert bir sesle "Gıcık falan değil, üşütmüş! Doktora gitsin!" dedi üsteleyerek. "Ben masama geçiyorum, hallet!"

Derim, ceketinin cebinden telefonunu çıkarak duraksamadan Silva'yı ararken yanında dikilen diğerleri ses çıkarmadan onu izliyorlardı.

"Silva!" dedi Derim, hükmedici bir tonla. "Otelin doktorunu Ozan'ın yanına götür. Çocuklarla birlikte bizim süitteler. Ozan'a söyle, ya muayeneyi kabul edip verilen tüm ilaçları kullanacak ya da ben yukarı çıkacağım, haberi olsun!"

Derim cevap beklemeden telefonu kapadığında diğerlerinin kulaklarında başka bir ses duyuldu.

"Biz yerimizi aldık," diyen Evren'in sesi yumuşak çıkıyordu. Muhtemelen yerleştiği masada, kendi dilinde eşiyle konuşuyormuş gibi davranıyordu.

"Pekâlâ... Herkes yerini aldıktan sonra, talimatımla birlikte cihazları kopyalamaya başlıyoruz. Herhangi bir aksilik olursa hemen bildirin," dedi Derim istediğinden çok daha sert çıkan bir sesle.

"Anlaşıldı," diyen birkaç farklı ses tonu birbirine karıştı.

Derim elini kulağına hafifçe dokunup bakışlarını yanında duran üç kişiye çevirdi. En son bakışları Anka'da durdu.

"Ozan'ın öksürdüğünden haberin var mıydı?"

"İki gündür farkındayım. Sürekli söyledim ama beni ciddiye almadı. Dün ballı ıhlamur yapmıştım, zorla içirdim."

"Süleyman abi günde on posta onu aradığı için, bizden daha çok haberi olduğu belli. Kaç gündür herkes bir taraflarda, bizim gözümüzden kaçmış," dedi Alin suçlu bir tonla.

Derim, derin bir nefes alırken başını salonun tavanına kaldırdı. Sıkıntıyla boynunu iki yana gerdi. Başını tekrar aşağı indirdiğinde yüzü yine taş gibiydi.

"Pekâlâ, şu işi bu gece halledelim, yarın Ozan'la ilgileneceğim."

Bakışlarını üçünün yüzünde dolaştırdı.

"Hazır mıyız?"

Üçü de onaylarcasına başlarını salladılar.

"Ben doğuştan hazırım," dedi Alin neşeli bir gülümsemeyle. Jan'a baştan çıkarıcı bir bakış attı. Elini uzatarak genç adamın koluna girip oyunbaz, imalı bir sesle devam etti. "Hadi, gidip şu Belçikalıyla tanışalım. Ne tür taşları varmış merak ediyorum."

Jan gözlerini kısarak ona bakarken Alin'in imalı, dalga geçer tavrını tasvip etmediğini belli ediyordu.

"Adamın taşlarıyla değil, telefonuyla ilgileniyoruz, Écarlate!" dedi uyaran gözlerle.

"Kıskanınca çok daha yakışıklı göründüğünü söylemiş miydim?" diye sordu Alin, muzır bir tonla. Gözleri neşeyle ışıl ışıl parlıyordu.

"Her adam kız arkadaşını kıskanır, hele ki kız arkadaşı böyle güzelken tabii ki kıskanır," dedi Jan sıcak bir sesle.

Alin'in o gece üzerinde olan yeşil gece elbisesi, dağınık şekilde topladığı kızıl saçlarını çok daha fazla ortaya çıkarmıştı. Gerçekten çok güzel görünüyordu ve Jan onun güzelliği ile gurur duyuyordu. Ona bakan beğeni dolu gözleri fark ediyordu ancak kıskançlığını belli sınırlarda tutmak konusunda başarılıydı da. Geçmişte babasının annesine yaptığını asla yapmayacaktı. Sevdiği kadın güzeldi ve güzel kadınlara herkes bakar ancak tek bir kişi sahip olurdu. Jan, Alin'in yanında olmasından öylesine mutluydu ki, ona sahip olduğu için kendisini şanslı hissetti.

"Ben senin kadar iyi huylu değilim biliyorsun, Bartın!" dedi Alin gözlerini açarak. "Sana yiyecek gibi bakan o kadınlardan biri, bu gece sana dokunmaya kalkarsa..." dedi, tehdit eder gibi başını hafif-

çe ileri uzatarak. "Yolarını! Haberin olsun!" diye devam etti, üzerine basarak.

Jan keyifli bir kahkaha attığında başı arkaya savruldu. Yüzüne düşen öndeki tutamları siyah bir lastikle başının gerisinde toplamış, uzun saçlarını açık bırakmıştı. Siyah smokinin içinde, Alin'in gözlerini üzerinden alamadığı kadar vahşi ve çekici görünüyordu. Alin, başka birkaç kadının da gözlerini onun üzerinden alamadığını fark etmişti ve birkaçına pis pis bakmaktan geri durmamıştı.

"Yine oynaşmaya mı başlayacaksınız?" diye sordu Anka sıkıntılı bir sesle.

"Bak bak, körle yatan şaşı kalkarmış!" dedi Alin çabucak karşılık vererek. Ters ters Derim'e baktı. "Sevgilin seni yoldan çıkarıyor haberin olsun!"

"Onu da yoldan çıkaran var, merak etme," dedi Anka, imalı bir sesle kardeşine karşılık verirken ters bir bakışı Derim'e attı. Bakışlarını kardeşine çevirip şikâyetçi bir sesle devam etti. "Sürekli küfretmeye başladı! Daha kaç gün oldu ki? Karan onu da yoldan çıkarmış!"

Alin sahte bir şaşkınlıkla ağzını açıp teatral bir edayla elini ağzının üzerine kapadı. Oyuncu bir tavırla cıklayarak başını tasvip etmez gibi iki yana salladı. Aniden sırıtarak başını ileri uzattı ve muzır bir tonla hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Lord için söylediği, at yarrana konmuş kelebek'i kaptın mı? Hemen not aldım ben, gerçi asla unutmam ama olsun yine de not aldım. Sıkışırsan haber ver, liste yapıyorum sana da atarım."

Derim inanamıyormuş gibi kızıl saçlı kadına baktı bir süre.

"Kızıl!" dedi, üzerine basarak sert bir sesle. Çenesiyle salonu işaret etti. "Göreve!" dedi emreder gibi. Alin yüzünü buruşturarak alıngan gözlerini ona diktiğinde Derim, Anka'ya döndü." Kardeşinin ağzına sen de biber sürsen iyi olacak!"

Anka elini boşlukta umursamazca salladı. "Saldım çayıra Mevla'm kayıra!"

Derim bıkkın, derin bir soluk aldı. "Sürekli garip cümleler kuruyorsunuz. Normal konuşamıyor musunuz?"

"Bunlar gayet normal cümleler," dedi Anka omuz silkerek. Masumca Derim'e baktı. "Ne yani? Güzelim deyimlerimizi, atasözlerimizi unutalım mı?"

"Gençlik nereye gidiyor a dostlar?" diyen Alin'in alaycı sesi, araya girdi.

İki kardeş aniden kıkırdamaya başladıklarında, Derim usançla bir nefes daha aldı ve sert bir hareketle kolunu Anka'nın beline sararak ileri çekiştirdi.

"Hadi, herkes yerlerine oturmuştur. Dalganızı sonra geçersiniz."

***

Balo salonunda akşam yemeği için hazırlanan masalar her anlamıyla ince, sade bir zevkin ürünüydü. Beyaz masa örtüleriyle kaplanmış, yirmi adet büyük yuvarlak masanın etrafında sekizer kişi oturuyordu. Her bir konuğun oturacağı ahşap arkalıklı siyah sandalyelerin karşısındaki tabakların üzerinde, ince hatlarla yazılmış olan minik isim kartları bulunuyordu. Kusursuz bir şekilde hazırlanmış olan servisler, kadehler ve masaların ortasına, renkli çiçek buketlerinin içinde bulunduğu şık kristal vazolar yerleştirilmişti. Vazoların her iki yanında bulunan cam şamdanların içinde beyaz mumlar yanıyordu.

Yüksek tavandan sarkan kristal avizeler ve yine tavana sarmal desenlerle gömülmüş olan led spotlardan salonun içine yansıyan yumuşak ışıltılar, içeride bulunan şık insanların varlığı ile salonun masalsı bir görünüme bürünmesine neden olmuştu.

Salonun bir cephesinde yükseltilmiş olan sahnenin üzerine yerleştirilmiş olan orkestra, iç gıcıklatan bir tonla Jazz müziği yapan sanatçıya eşlik ediyordu. Smokini içindeki sanatçı öylesine yumuşak bir tonla şarkıyı söylüyordu ki konuklar büyük bir hayranlıkla onu dinliyorlardı. Sahnenin hemen önünde, gecenin ilerleyen saatlerinde dans etmek isteyen çiftler için geniş bir alan bulunuyordu ve masalar bu dans pistinin etrafında çevrelenmişti.

Akşam yemeğine geçildikten aşağı yukarı on dakika sonra, Sina'nın sesi kulaklıktan yankılandı.

"Hedef 4'ün telefonu yanında değil," dediğinde sesi tatsız çıkıyordu.

"Cihaz aktif hale geçmedi zaten. Belliydi," dedi Evren'in sıkıntılı sesi. Yanında oturan yetmiş yaşındaki Sir Wilson, o sırada masadaki birinin yaptığı espriye karışıyla birlikte gülüyordu.

Her hedefin telefon sinyaliyle eşleşmek üzere programlanmış cihazlar, masadaki diğer konukların telefonlarını göz ardı ediyordu ve aktarım başlamadan evvel eşleşmenin olup olmadığını kontrol ediyorlardı.

Yanındaki Lord, eşinin sorduğu bir soruya döndüğü esnada, Derim başını Anka'ya çevirdi. İkisi kendi aralarında konuşuyormuş gibi görünerek alçak bir sesle "Baho?" dediğinde "Dinliyorum patron," diyen Baho'nun sesi duyuldu.

"Hedef 4! Telefonu odada olmalı! Odaya giriyorsunuz ve işi bitiriyorsunuz."

"Bekleyin!" diyen uyarı dolu alçak sesle, herkes Süleyman'ın sesine dikkat kesildi. "Bendeki cihaz çalışmıyor. Yedeğe ihtiyacım var!"

Derim "Merde!" diye fısıldadı, sıkıntıyla. Cihazlar tekrar tekrar kontrol edilse de bu öngörülen bir aksaklıktı.

"Çekinme Sarı. Siktir de gitsin," diyen Karan'ın sesine, Derim yalnızca homurtuya benzer bir sesle karşılık verdi.

"Jan, beni buradan kaldır. Rahat konuşabilmem gerekiyor," dedi kısık, otoriter bir tonla.

"Bekle, geliyorum," diyen Jan'ın sesi duyuldu. Derim ve Anka belli etmeden bakışlarını onun oturduğu masaya çevirdi. Jan, sakin bir tavırla Alin'in kulağına bir şey söylüyor gibi üzerine eğildiğinde genç kadın gülümseyerek başını salladı. Jan ayağa kalkıp onların bulunduğu masaya geldi.

"Derim bir dakika bakabilir misin?" diye sordu düz bir sesle. Onunla konuşması gereken önemli bir şey varmış gibi masadan kaldırması herkes için olağandı. Derim başını sallayarak yerinden kalkarken kendisine bakan Lord'a, "Affedersiniz. Hemen dönüyorum," diyerek ayağa kalktı.

Adam anlayışla başını sallayarak yeniden karısının sesine döndü. Anka diğer yanındaki kadının sorduğu bir soruyla dikkatini ona vermeye çalışarak nazikçe kadına gülümsedi.

Derim ve Jan, sakin seri adımlarla salonun kapısına doğru ilerleyip gözden kayboldüktan on saniye sonra sesleri kulaklıktan duyuldu. İlk konuşan Derim oldu.

"Narin, Cansu... İkiniz de tuvalete gitmek için yerinizden kalkın. Narin, sendeki cihazı Cansu'ya ver. Cansu, cihazı alıp doğrudan binanın çatısına çıkıyorsun. Baho ekibiyle hazır bekliyor. Odaya girecek ve telefonu halledecek... Cihazı ondan geri alır almaz aşağı iniyorsun. Sıra bekledin, makyaj tazeledin. On beş dakikamız var."

"Tamam," diyen Cansu'nun alçak sesi duyulduğunda "Cansu dönüşe geçtiğinde ben de onu kontrol etme bahanesi ile yerimden kalkmayı deneyeceğim," diyen Avcı araya girdi.

"Güzel," diyen Derim sakin bir sesle devam etti. "Narin yerine döndükten sonra aynı şekilde Evren ve Süleyman tuvalette cihazları değiş tokuş yapacaklar. Masaları kesinlikle boş bırakmıyorsunuz."

"Evren'deki yedek cihaza Süleyman abinin hedefi kodluyoruz şimdi. Narin yukarı çıkana kadar aktarım tamamlanır."

Sina'nın sesi Derim'in ona söylemesine gerek kalmadan duyulmuştu. Derim memnun bir tonla karşılık verdi.

"Çok güzel."

"Ben işlem için hazırım," diyen Alin'in sesi duyuldu.

"İyi gidiyoruz," dedi Derim sükunetle. Yeniden konuşmaya başladığında ses tonu otorite yüklüydü.

"Baho, duydun beni değil mi? Cansu beş dakika sonra yanında olacak. Telefonu bulduğun anda bilgi ver, aynı anda işleme başlıyoruz. Toplam sekiz dakikan var!"

"Tamam patron, çatıda her şey hazır. Dışarıdaki ışık gösterisini beş dakika sonra başlatabilirsiniz. Sarktığımda kimse beni fark etmeyecektir."

"Bende!" dedi Jan. "Şimdi talimatı geçiyorum. Beş dakika sonra ışık gösterisi başlıyor, hızlı hareket edin."

"Roger!" diyen Baho'nun sesi rahattı.

"Nasıl yani?" diyen Sina'nın şaşkın sesi duyuldu. "Binanın dışından mı girecekler?"

"Kapıda iki koruma olduğu için odaya dışarıdan girecekler. Uygun olan pencerelerin kilitleri bugün temizlikçiler tarafından açık bırakıldı, bu en güvenli yol," dedi Derim soğukkanlı bir sesle.

"Cansu, Baho'dan cihazı geri alır almaz vakit kaybetmeden buraya dönüyorsun. Senin için bir asansör bekletilecek. Hızlı hareket edin."

"Anlaşıldı."

Derim'in bu kez herkese hitaben konuştuğu belli sesi yeniden duyuldu. "Önümüzdeki on beş dakika boyunca herkes çok dikkatli oluyor. Masadakilerden biri, aniden odasına gitmeye kalkarsa oyalıyoruz. Kimse masasını boş bırakmasın. Süleyman'ın tuvalete gittiği sürede, o masanın göz hapsi bende. Aksilik çıkarsa bir şeyler uydurun ve birbirinizi yedekleyin." Kısacık bir es vererek "Sorusu olan var mı?" diye sordu.

"Var!" diyen ses duyulduğunda Derim sıkkınca gözlerini yumdu. Ses Karan'a aitti.

"Sorun ne?" diye sordu isteksizce.

"Ağzından sular akarak karıma bakan bu Viking bozuntusunu, bu iş bittikten sonra yumruklamak serbest mi?"

Sina'nın "Karan!" diyen uyarı dolu sesi kulaklara çarpan kıkırtıların içinde boğuldu. Derim'in kulağına çarpan kıkırtılar nedeniyle birkaç saniye sesi çıkmadı. Gülüşler kesildiğinde kendinden emin, memnun bir tonla karşılık verdi.

"Eti senin kemiği benim!"

"Adamsın Sarı!" diyen Karan'ın takdir dolu sesine gülümsemeden edemedi.

"Vayss," diyen Alin'in alaycı, övgü dolu sesi araya girdi. "Akhan, çabuk öğreniyorsun. Daha kolay olacaksa bunların listesini de verebilirim sana."

"İhtiyacım yok!" dedi Derim yumuşak bir sesle. "Öğretmenim her zaman yanımda."

"Geri zekâlı," diyen mırıltı Anka'nın mikrofonundan çıkmıştı.

"Geliyorum oraya dilini kesmeye," dedi Derim göz dağı verir gibi fakat ses tonu, biraz evvelkinden daha yumuşak çıkmıştı.

"Yaa, ne hoş flört ediyorlar, değil mi kocam?" diyen Sina'nın erimiş ses tonu, yüz ifadesinin o an nasıl olduğunu açıkça belli ediyordu.

"Biz etmiyor muyuz yani?" diye diklendi Karan. "Sen unuttun sanırım. Flört nasıl ediliyormuş bu gece hatırlatacağım ben sana."

"Karan!" dedi Sina, utanç dolu bir uyarıyla.

"Karan değil, kocam kocam!" dedi Karan, nasihat eder gibi.

***

Cansu, elindeki küçük çantanın içindeki cihazla, binanın en üst katına onu taşıyan asansörden çıktıktan sonra, çatıya ulaşmak için tırmanması gereken yangın merdivenlerine açılan kapıya doğru küçük acele adımlarla yöneldi. Bir an ayağındaki yüksek ökçeli ayakkabılar nedeniyle istediği hızda ilerleyemediğini hissettiğinde duraksadı ve düşünmeksizin hızla eğilerek ayağındaki ayakkabıları çıkarıp eline aldı. Merdivenlere açılan ağır kapıyı, bir omzuyla iterek geniş aralığa çıkar çıkmaz duraksamaksızın çatıya ulaşan basamakları hızla tırmanmaya başladı.

On beş katlı binanın çatısına çıktığında esen rüzgar setçe yüzüne vurdu. Üzerinde, payetli siyah mini bir elbise vardı. Sert rüzgar, çıplak bacaklarına çarptığında bir an ürperse de umursamadan ileri adım attı; görüşünü kapatan açık saçlarını eliyle çabucak yüzünden çekti ve araştıran gözleri etrafta dolaştı. Gece karanlığı çoktan çökmüştü ancak binanın etrafındaki ışıklandırma çatının üzerini rahatlıkla görmesini sağlıyordu. Sağ tarafında, çatının kenarında, siyahlar içerisindeki üç adam seri hareketlerle hummalı bir çalışma içindelerdi.

Bir elinde çantası, diğer elinde ayakkabılarıyla çıplak ayaklarla o yöne doğru koşturdu.

Çatının kenarında, sırtı boşluğa dönük siyahlar içindeki Baho, o esnada belindeki kemerin üzerindeki metal bir halkaya, siyah bir çelik halatın ucundaki kancayı geçiriyordu. Diğer iki adamdan biri halatın ucunun bağlı olduğu mekanizmayı kontrol ederken diğeri Baho'nun üzerindeki teçhizatı dikkatle kontrol ediyordu.

Baho ileride gözüne çarpan hareketi fark ettiğinde gülümseyerek Cansu'ya baktı.

Memnun bir tonla "Çok dakiksin," derken gözleri kızın elindeki ayakkabılara ilişti. "Giy ayağına ayakkabılarını. Ayakların üşüyecek."

"Eğitimliyim ben, sorun değil," dedi Cansu ifadesiz bir sesle.

Ayakkabılarını yere koyarak çantasını açtı ve çıkardığı kâğıdı hızlı hızlı hazı ilerleyerek Baho'ya uzattı. Baho, kızın elindeki cihazı aldı üzerindeki yeleğin cebine soktu ve fermuarı çekip gözetleme deliğ Başını omzunun üzerinde geriye çevirip boşluğa baktı. Kısa mesafe olduğu belli, başındaki siyah bereyi çekerek yüzünü kapadı.

"Işık gösterisi otuz saniye içinde başlayacak. Kırmızı fark etmeden inip çıkacağım. Koridordaki görevliler kapının önündeki kontrollardan gözlerini ayırmasınlar. Biri içeriye girmeye kalkarsa hazırlıklı olmak istiyorum."

"Merak etme," dedi adamlardan biri. "İpi sekiz metre salıyorum. Odanın penceresiyle aynı hizada olacaksın."

Baho başını sallarken gözleri Cansu'nun üzerindeydi. Kız ifadesiz bir yüzle dikilse de gözleri merakla yapılanları izliyordu.

"Son on saniye," dedi halatın bağlı olduğu çıkrık benzeri cihazın başındaki adam. "İşin bitince, haber verdiğin esnada seni yukarı çekeceğiz."

Baho başını salladı. Ama konuşan adama bakmamıştı. Gözleri hâlâ Cansu'nun üzerindeydi. Cansu üzerine kilitlenmiş gözlerden rahatsız olduğunu belli eder şekilde kaşlarını çattı.

Baho'nun "Benimle yemeğe çıkacak mısın?" diye aniden sorduğu soruyla, gözleri şaşkınlıkla iri iri açıldı.

"Manyak mısın sen?" dedi kendisine hâkim olamadan. Aynı anda diğer iki adamdan çıkan gülme sesleriyle kızgın bakışlarını onlara çevirdi.

"Son beş saniye!" diyen adamın sesi duyuldu. Baho hâlâ sorarcasına Cansu'ya bakarken "Çıkacak mısın?" diye üsteledi yine.

"Ne çıkacağım be?" dedi Cansu, çemkirerek. "Dedikodu yapmak için beni mi kullanıyorsun?"

"Blöftü o!" dedi Baho, çabucak. "Ben kimsenin dedikodusunu yapmam! Sadece biraz yardıma ihtiyacım vardı," dediği esnada

pencerelerde aniden beliren ışık huzmeleriyle, arkasında âdeta vesaire ne sis perdesini meydana geldi.

Cansu'nun bakışları istemsizce ışık huzmelerine çevrildiğinde adamlardan biri "Şimdi!" dediği esnada Baho görünmez oldu. Yüzü Cansu'ya dönük kendisini aniden boşluğa bırakmıştı. Cansu istemsizce bir adımı hızla ileri attı. Yerdeki silindirin etrafındaki ipin çözüldüğünü belli eden vınlamaya benzer ses üç saniye içinde kesildi ve yere sabitlenmiş alet aniden durdu.

Kırk saniye sonra "İçerdeyim!" diyen Baho'nun sesi kulağının içinde yankılandı. Diğer hiç kimseden ses çıkmıyordu. Zaten söyleyecekleri bir şey de yoktu.

"Telefonu bulmaya çalışıyorum," diyen Baho'nun fısıltıya benzer sesi yeniden duyuldu. Derim'in bilmek istediğinden emin, neredeyse saniye saniye rapor vermeye devam ediyordu.

"Salon temiz," demesinin ardından bir yarım dakika sonra, "Yemek odası temiz," diyen sesi tekrar duyuldu.

"Yatak odasına bak," diyen ses Evren'e aitti. Tuvalete giden koridorda, elindeki cihazı çaktırmadan Süleyman'a vermiş, içeri giren birkaç adam nedeniyle kalabalık olacağını düşünmüş gibi aniden fikir değiştirircesine geriye dönmüştü. Süleyman ondan farklı olarak kapıyı açarak içeri girmeye yeltenmiş ancak tıpkı onun gibi içeride gördüğü birkaç adamın kalabalık yarattığını düşünürcesine tekrar geri çıkmıştı. İkisi de peş peşe seri adımlarla yerlerine dönüyorlardı.

Yarım dakika sonra Baho "Burada da yok!" dediğinde, kulaklıklardan hoşnutsuz çıkan homurtular duyuldu.

"Tuvalete bak Baho!" dedi Alin'in sesi. "Bu adamlar kesin sıçarken de telefon kullanırlar."

"Doğru tespit!" dedi Baho, bir dakika sonra. "Ne çeşit bir adam telefonunu banyo tezgâhında şarja bırakır ki?" diye sordu şaşkınca.

"Acele et Baho!" diyen Narin'in sesi duyuldu. "Bunlar telefon muhabbeti yapmaya başladılar, her an korumalarına telefonu getirmelerini söyleyebilirler."

"Başlıyorum," dedi Baho sakin bir tonla. "Tam olarak ne kadar sürede işlem tamamlanıyor?"

"Birkaç dakika sürer," dedi Sina'nın sesi.

"Şimdi!" diyen Derim'in sesi duyulduğunda herkes cihazlarını aktif hale getirdi. "Jan..." diyen Derim'in sesi tekrar duyuldu. "Baho odadan çıktıktan sonra hepsinin odalarına şampanya ve çilek göndermeyi ihmal etmeyin. İçeri giren görevliler pencereleri kilitlesinler mutlaka. İz bırakmayın."

"Herkesin bilgisi var. Baho'nun çıkışını bekliyoruz."

Üç dakika boyunca kimseden ses çıkmadı.

"Sikko 2 tamam."

Anka, kulağının içinde Alin'in sesini duyduğunda o sırada sol yanında oturan kadınla yaptığı sohbetin ortasında, az daha kahkahayı patlatacakken son anda kendisine hâkim olarak yüzünde yalnızca bir gülümse görünmesini sağladı. Ki bu da yanındaki kadının sohbetinin, ne kadar hoşuna gittiğini gösterir bir ifadeye neden oldu.

Derim ve Lord'un yan yana oturmalarından dolayı, tıpkı Alin'in düşündüğü gibi Lord'un diğer yanında oturan Lady, kendi sağındaki konukla koyu bir sohbeti devam ettiriyordu. Kadının, Avrupa sosyetesinin tanınmış simalarından biri olduğu düşünülürse şaşırtıcı değildi bu durum.

Derim, bir kulağındaki seslere dikkat kesilse de aynı anda Lord'la yaptığı iş dünyası, ekonomi ve buna benzer konuları içeren sıradan sohbeti devam ettiriyordu. Arada Anka'yla ilgileniyormuş gibi ona dönmüş olduğu anlarda, dudaklarının arasından çıkan fısıltılar yalnızca genç kadının duyabileceği kadar düşüktü.

Alin'in sesini duyduğunda Derim'in yüzünde herhangi bir değişim olmadı, elini uzatarak önündeki kadehi aldı ve bir yudum içerken gözleri incelercesine etrafta dolaştı.

Anka, boğazını ıslatmak ister gibi önündeki kadehe uzanarak bir yudum içti. Yanındaki kadına gülümseyerek, dört dakika evvel çaktırmadan aktif hale getirdiği cihazın olduğu küçük çantasına uzandı. Yanındaki kadının diğer tarafına döndüğü esnada çabucak kucağına koyduğu çantayı hafifçe aralayarak cihazı kontrol etti. Çantanın içine koyduğu minik aynayı dışarı çıkarıp sanki yüzüne tutuyormuş gibi kısacık bir an kaldırdı ve yeniden çantanın içine attı. Çantayı tekrar masanın üzerine kibarca bırakırken "Sikko 1 tamam," dedi fısıltı gibi bir sesle.

Derim'in ona çevrilen yüzüne gülümseyerek baktı. Derim, belli belirsiz âdeta azarlar gibi kaşlarını çattığında, gülümsemesi büyüyerek yüzüne yayıldı. Aynı esnada kulağının içinde birkaç kıkırtı sesi duyuldu.

Derim, Lord'la konuşmasına ara vermek ister gibi nazik bir jest yaparak başını Anka'ya çevirdi ve hafifçe genç kadına doğru eğildi. Sanki ona özel bir şey söylüyormuş gibi bir izlenim yaratırcasına fısıldadı.

"Diğerleri ne durumda?"

Anka, alçak sesle Derim'e bir şey söylüyormuş gibi dudaklarını araladığı esnada birkaç ses aynı anda birbirine karıştı.

"Sikko 3 tamam," diyen Avcı'nın eğlenir ses tonuyla, Derim keskin bir soluk alıp sinirle gözlerini yumdu. Başı hâlâ Anka'ya doğru eğikti ve sanki hâlâ kendi aralarında konuşuyormuş gibi görünüyordu.

"Sikko 6 tamam," diyen Karan'ın sesi, bu operasyona imzasını atmış olmanın hazzıyla böbürlenir bir keyifle çıkmıştı.

"Amına koyayım beni de bozdunuz! Sikko 5 tamam," dedi Süleyman'ın aksi sesi.

Alin'in zorlukla bastırdığı kahkaha yine de dikkat çekecek kadar sesli çıkmıştı. Masalarında oturan diğerleri, ona merakla bakarken hızla toparlanmaya çalışarak âdeta Jan'ın yaptığı bir espriye gülüyormuş gibi işveli bir tavırla elini hafifçe Jan'ın koluna koydu.

Tam o anda Baho'nun sesi duyuldu. "Sikko 4 de tamam," dedi ciddi bir tonla. "Çıkıyorum!" diye devam etti keskin bir sesle.

"Herkesin aynı anda yerinden kalkması dikkat çeker," diyen Derim'in sesi yeniden duyuldu. "Kızıl, buraya gel ve Anka'yla konuşuyormuş gibi yapıp ondaki cihazı al, tuvalete giden koridorda Sina ile buluşun. Jan, Avcı'daki cihaza sen ulaş, o masa boş kalmasın. Konuklara hal hatır sorman doğal görünecektir."

"Süleyman abideki cihazı ben alırım," diyen Karan araya girdi. "O masada tanıdığım biri var, selam vereceğim. Süleyman abi, cihazı ceketinin sol cebine aktar."

"Avcı'dan sonra sendeki cihazı da ben alırım," dedi Jan. "Sadece biraz oyalan, seninle de ayak üstü sohbet ediyor görünürüz."

"Ben de şimdi tuvalete diye kalkıyorum, tuvalete giden koridorun sonundaki personel odasına konuldu her şey değil mi?" diye sordu Sina.

"İstediğin her şeyi adamlar getirip yerleştirdiler. Her şey hazır, seni bekliyor," dedi Jan. "Ecarlate, kadınlar tuvaletine giden koridorun başında buluşalım. Çantan yanında olsun."

"Başlayın!" dedi Derim alçak sesle.

Hepsi, planlandığı gibi hareket etmeye başladıkları esnada Baho, cebindeki cihazla girdiği pencerenin önüne vardı ve açık pencereye tırmanarak dışarı uzandı. Boşlukta sallanan halatın ucundaki kancayı yine belindeki metal halkaya taktı ve işaret vermek ister gibi iki kez hızla çekti. Arkasındaki pencereyi kilitleyemese de iyice kapanmasını sağlamıştı. İlerleyen saatte otel görevlileri, bu geceye özel Derim'in ikramı olduğunu söyleyecekleri şampanya ve çilekleri odaya getirdiklerinde, pencereleri de yeniden kilitlemiş olacaklardı. Sırtı pencerenin diğer kapalı kanadına yaslı halde, üzerinde durduğu mermerden bir adımı öndeki boşluğa attı ve bir eli onu taşıyan halatı kavrarken yukarı yükselmeye başladı.

Işık gösterisi hâlâ devam ediyordu ve aşağıdaki insanlar, Baho'nun tam zıttı yöndeki diğer binanın üzerinde oynaşan ışıkları hayranlıkla seyrediyorlardı.

"Patron, bundan sonra hedefe sikko mu diyeceğiz?" diye sordu Baho, merakla.

Kulağının içinde çarpan gülüşmelere anlam veremediği belliydi.

"Cihazı bir an evvel Cansu'ya ver Baho!" dedi Derim'in alçak, keskin sesi. "Biz hâlâ hedef diyoruz!" dedi üzerine basarak.

"Ne çok kelime var bilmediğimiz," diye söylendi Baho, sızlanır gibi.

Eli çatının kenarına değdiğinde kendisini çekerek zemine tırmandı ve belindeki halatı çıkararak bekleyen adama uzattı. Diğer ikisi hızla toparlanmaya başladıklarında Cansu ileriye, Baho'ya doğru birkaç adım attı. Baho, başındaki maskeyi çekerek yüzünü açtı ve yine başının üzerinde bere şeklinde bıraktı. Elini yeleğin cebine uzatarak cihazı çıkardığında Cansu da cihazı ondan almak üzere elini öne uzattı.

Baho elindeki cihazı uzatmadan evvel Cansu'ya baktı ve ısrarlı bir sesle "Benimle yemeğe çıkacak mısın?" diye sordu.

Cansu, Baho'ya inanamıyormuş gibi baktı ve hızla toparlanarak kızgın bir sesle konuşurken elini salladı.

"Bahadır ver şunu, vakit dar!"

"Benimle yemeğe çıkacağını söyle, vereyim," dedi Baho inatçı bir tavırla.

"Ya manyak mısın sen? Zamanla yarışıyoruz!"

"Kabul ettiğini söyle."

"Biri Bahadır'ı uyarabilir mi acaba?" dedi Cansu, anlamsız olsa da elini kulağına götürmüştü. Kimseden ses çıkmadı. Kulaklığın tam da o anda bozulmuş olmasının imkânsız olduğunu biliyordu. Üzerine bastırarak yeniden seslendi.

"Biri Bahadır'ı uyaracak mı?" diye yeniden sordu, fakat yine kimseden ses çıkmadı. Birkaç saniye sonra Derim'in otoriter çıkmasına çalıştığı sesi duyuldu.

"Cansu bu senin sorunun. Operasyonun ortasındayız. Sorunu çözmen lazım. Bir an evvel pozisyonuna dönmeni bekliyoruz. Doğruca kadınlar tuvaletine gitmen gerekiyor."

Cansu'nun yalnız bırakıldığını anlaması gecikmedi. Öfkeli bakışları yeniden Bahadır'a döndü. Derin, sesli bir soluk aldı.

"Bahadır!" dedi üzerine basarak. Elini yine adama uzatmış cihazı vermesini istiyordu.

"Yemeğe çıkacak mısın?"

"Şu cihazı hemen bana ver, Bahadır!"

"İki dakikan kaldı Cansu!" diyen Derim, gerginliği tırmandırır şekilde baskı yaptığında Cansu öfkeli bir soluk aldı.

"Lanet olası manyak!" dedi çemkirir gibi. "Tamam, tamam çıkacağım, hadi ver şunu artık."

"Söz mü?"

"Bahadır!"

"Söz mü?"

"Tamam, söz!"

"Bak söz verdin, caymak yok!"

"Allah'ın belası manyak! Burnundan getireceğim o yemekte!"

Baho memnun bir gülümsemeyle ileri bir adım atarak cihazı Cansu'nun avucunun içine koydu. Umursamazca omuz silkti.

"Kadınların, erkeklerin burnundan getirmesi hayatın gerçek akışı zaten. Sen yemeğe gel de gelen benim burnumdan gelsin."

Cansu sinirli bir tavırla, söker alır gibi Baho'nun elinden cihazı kaptı ve hızla geriye döndü. Cihazı çabucak çantasının içine koydu ve birkaç adım sonra kibarca eğilerek yerdeki ayakkabılarını eline aldı. Koşar adımlarda çatıya çıktığı kapıya yöneldi.

"Cihazı aldım, iniyorum," diye bilgi verdi.

"Alt katta asansör seni bekliyor," diyen Jan bu kez bilgilendirme yapmıştı.

Üç dakika boyunca kimseden ses çıkmadı. Baho çatıdaki adamlarla birlikte ekipmanını alarak merdivenlere yönelirken Derim'in sesini duydu.

"Bizim frekansa geçin."

Baho duraksayarak üzerindeki minik telsize ulaştı ve kendi aralarında her zaman kullandıkları frekansa geçti. Bu konuşmaları diğerlerinin duyamayacağı belliydi ki bu da iyi bir fırçanın geliyor oluşuna işaretti.

Gergin bir halde beklerken Derim'in alçak ses tonu kulağının içinde yankılandı.

"Seni takdir ediyorum Baho. Fırsatı kaçırmadın."

"Kusura bakma patron. Özür dilerim. Operasyon ortası yeri değildi farkındayım ama başka çarem kalmamıştı."

"En nazik anlarda bile fırsatları kaçırmayan adamlarımı takdir ediyorum Baho. Daha azıyla yetinmezdim."

Derim'in takdir dolu tonu, Baho'nun gerilen kaslarını gevşetirken yüzünde oluşan gülümsemeye engel olamadı.

"Eyvallah patron."

Baho'dan duymaya alışık olmadığı beklenmeyen karşılık ile Derim, değerlendirme yapıyormuş gibi düşünceli bir tonla, "İstanbul'da çok kaldık, değil mi Baho?" diye sordu.

"Ben şikâyetçi değilim patron. Memleket hasreti kesilmedi daha," diye atıldı duraksamadan. Yüzündeki sırıtma sesine de yansımıştı.

"Cansu'nun memlekette olmasının da katkısı var mı bunda?" diye sordu Derim, alaycı bir merakla.

Baho'nun bu sözlere verdiği karşılık keyifli bir tonla çıksa da özlem yüklü tını da Derim'in dikkatinden kaçmadı.

"Kadın dediğin bir nevi memlekettir zaten patron. Bir adam her zaman iki şeye özlem duyar. Bir memleket, bir de kadın. Ha anan, ha sevdiğin ama kadın... Bizde ana da yok... Geriye bi sevdiğimiz kalıyor işte."

"Baho beni şaşırtıyorsun," dedi Derim birkaç saniyelik duraksamanın ardından. "Böyle şair ruhlu biri olduğunu bilmiyordum."

"Yol gösterenimiz sağ olsun," dedi Baho gurur duyduğu bir tonla.

Derim, dudaklarının arasından çıkan sesli gülümsemeye engel olamadı. O sırada kollarının arasındaki Anka ile dans ediyordu ve çıkan bu sesle birlikte, yanlarında dönen çiftlerden birkaç göz, hayretle ona çevrildi. Bu tür partilerde Derim'in değil sesli güldüğünü, tebessümünü dahi görmemişlerdi.

Genç adamın, kollarındaki kadının yüzüne sabitlenmiş bakışları merak ettikleri cevabı sunuyor gibiydi. Bütün gece, Derim'in yanında ilk kez bir kadın görmelerinden doğan merakla Anka'yı incelemişlerdi ve şimdi genç adamın gülümseyen yüzü bu merakı bir üst basamağa taşımıştı.

Derim yumuşak bir sesle, "Artık gecenin tadını çıkaralım mı?" diye sordu Anka'ya. Kulağındaki kulaklığı fark ettirmeden çıkarıp cebine atmıştı.

Dikkatleri üzerine çekmek için Anka'yla piste çıkmayı teklif ettiğinde genç kadının, sırf görevin başarısı için duraksamadan bu teklifi kabul ettiğini biliyordu. Fakat onun dans etmeyi sevdiğini de biliyordu. Salonun girişinde Jan'ın gözleriyle verdiği onay her şeyin yolunda gittiğini işaret ediyordu ve Derim, o andan itibaren artık yanındaki kadınla birlikte gecenin tadını çıkarmak istiyordu.

Anka incelercesine gözlerini kısarak kollarının arasında salındığı adama baktı.

"Baho ne dedi?" diye sordu merakla. Derim'in değişmesini istediği frekans Baho'nun sesini duymasını engellediğinden yalnızca onun karşılıklarını duymuş, Baho'nun, Derim'i böylesine keyiflendirecek ne dediğini merak etmesine yol açmıştı.

"İstanbul'da yaşamaktan ne kadar mutlu olduğunu söylüyorsun. Anadili her gün gelişme gösteriyormuş," dedi Derim alaycı bir tonla.

Anka istemsizce kıkırdadı. Yan bir bakış atarak "Senınki gibi," dedi imalı bir sesle.

Derim kollarının baskısını arttırarak ince bedeni, kendi bedenine çok daha fazla yapıştırdı. "Senden öyle çok şey öğreniyorum ki, birkaç yeni kelime bunların yanında hafif kalıyor."

"Birbirimize bu kadar sokulmalı mıyız sence? Herkes çok meraklı gibi," dedi Anka tedirgin bir sesle. Bakışları etrafta hızlıca dolaşmıştı. Jan ve Alin'in ardından dansa kalkan Evren ve Narin'i görünce yüzünde istemsiz bir tebessüm belirdi.

Derim, genç kadının sözlerine belli belirsiz gülümsedi. "Yüzünü güldüren kadını merak etmeleri çok doğal. Fark etmediklen yere bunun yalnızca kelime anlamında olmadığı. Sen, benim ruhumu güldürüyorsun."

"Baho'ya dediğini sana söylemek isterdim ama şair ruhlu olduğunu daha önce fark ettim," dedi Anka gülümseyerek. Gözlerini kaçırarak yine yan bir bakış attı genç adama. "Sevişmek için bunları söylemiyorsun değil mi?"

"Başın hâlâ ağrıyor mu?" dedi Derim alayla.

Anka yeniden kıkırdadı. Cık diye bir ses çıkardığında Derim'in parlayan gözlerine sahte, azarlayıcı bir bakış attı. Çabucak "Ama sen yine de güvenme. Yine saçma sapan konuşursan bu sefer migrene tutar," dedi uyarıcı bir tonla.

Derim onun şakacı tavrına aldırmadan incelercesine, ciddi gözlerle genç kadına baktı.

"Şaka bir yana..." dedi alçak bir tonla. "Aslında ömrümün sonuna kadar bile benimle sevişmesen sana kızmam. Kızamam... Daha önce hissetmediğim o kadar çok şeyi bana hissettirdin ki sanki daha önce hiç yaşamamışım gibi geliyor. Sana dokunmak soluk almak gibi... Dokunamayınca soluğum kesiliyor sanıyorum ama bunuyorum... Sana yaptıklarımdan sonra, senden bunu istemem çok büyük yüzsüzlük... Yüzsüzlüğümden utanıyorum..." dedi Derim çaresiz bir fısıltıyla. "Bu kadar yüzsüz olmak ağrıma gidiyor, ama sadece soluk almaya çalışıyorum..."

Derim'in sözleri Anka'yı yine hüzne boğdu.

"Kendine fazla yükleniyorsun Derim," dedi mırıltıyla. "Beni gönlünde çok büyütüyorsun ve kendine çok yükleniyorsun. İyi gidiyoruz öyle değil mi? Ben geçmişle barışıyorum, senin de buna çabalaman lazım."

Derim inatçı bir tavırla, başını olumsuzca belli belirsiz iki yana salladı. "Bana verdiklerin öyle paha biçilmez ki bugün sahip olduklarımı bile çoğu zaman sindirmekte zorlanıyorum. Daha fazlasını kaldıramam. Hiçbir şey olmamış gibi her şeyin üzerini örtemem. Şu anki yüzsüzlüğüm yeteri kadar canımı yakıyor, daha fazlasını kaldıramam."

Anka, çaresizce derin bir soluk çekti. Şu an bu konuyu konuşmalarının ne yeri, ne de zamanıydı. Konuyu değiştirmek istedi. "Arada senin de bazı misafirlerle sohbet etmen gerekmiyor mu? Jan konsomatris gibi masa masa dolaşırken senin dans ederek keyif yapman ona haksızlık oluyor," derken ses tonu şakacı bir tınıya sahipti.

Derim'in gırtlağından yine hafif bir gülüş sesi çıktı. Anka gözlerini hafif yumarak kısa bir soluk çekti. Âdeta bu ses tonunu beynine kazımak ister gibiydi. Çalan müzik sona yaklaşırken Derim başını sabahleden yana çevirdi ve belli belirsiz bir jestle başını salladı. Şarkı söyleyen sanatçı, gülümseyerek başını hafifçe sallayarak ona karşılık verdi. Şarkının son notaları çalındığında, dans eden birkaç çift yerlerine dönerken Anka da genç adamın kollarından sıyrılarak geriye çekildi.

Derim yumuşak bir tonla, "Benimle bir kez daha dans eder misin?" diye sordu. Bu kez görev gereği değil, yalnızca ikisi için olacağını ima eder gibi "Yalnızca ikimiz için?" dedi.

Anka pistin ortasında birkaç saniye ona baktı. Umutla pırıldayan beklenti dolu bakışları reddetmesi, öyle olanaksızdı ki gülümseyerek başını salladı. Sonraki parçanın ilk notları duyulduğunda yeniden genç adamın kollarındaydı.

Parçanın sözleri girdiğinde Anka, gözlerini yumarak sessiz bir soluk aldı. Bedenler birbirine sarılmış halde dans ederlerken parçanın nakarat kısmında Derim'in şarkıya eşlik eden sesi, kulağın içine dolduğunda ayaklarının pistin sert zemini üzerinde değil, bulutların üzerinde hareket ettiğini hissetti. Derim'in buğulu sesinden çıkan

Fransızca sözler, kulaklarının içinden girerek beynine ulaşıyor, her bir kıvrımda dolanarak benliğine nüfuz ediyordu.

Böylesi bir sevgiyi hak etmek için ne yapmış olabileceğini düşünen düğünde uyuşan beyni, bu sorunun cevabına ulaşamadı. Kendisini tamamen kollarındaki adama teslim etti ve ayaklar büyük bir uyum içinde hareket ederken bedenleri, bir bütün halinde pistin etrafında dolaştı.

O an mükemmel bir ahenkle devam ettirdikleri danstan, inanmayacak kadar çok haz alsa da aklından geçen düşünce, yüzünde hüzünlü bir gülümsemeye neden oldu.

İki ayrı beden, bundan daha mükemmel nasıl tam olabilirdi ki?

Derim, kulağının içine alçak sesle şarkıyı mırıldanırken Anka, bir gün onun da bu gerçeği görebilmesini umut etti.

***

"Aşil!"

Anka, uyarırcasına oğlunun adını telaffuz ettiğinde ses tonu, ona karşı çok nadir olarak kullandığı zamanlarda olduğu gibi yüksekti.

Aşil elindeki kitabı öfkeyle yere atmış, "Okumayacağım işte! Babamı istiyorum!" diye bağırmıştı.

"Babanın işi olduğunu, meşgul olduğunu söyledim sana, değil mi?"

"Bana ne?" dedi Aşil, inatçı bir tonla. "Ben babamı bugün hiç görmedim!" Onda hiç görülmeyen anlayışsız bir tavırla omuzlarını silkti ve kaşlarını çatarak astığı suratıyla, annesine bakarken kısa kollarını göğsünün üzerinde birbirine bağladı.

Başka zaman olsa Anka, onun o an ki duruşuna gülerdi fakat sabahtan beri Aşil'in aksiliği üstündeydi ve o da sabrının sonuna gelmişti.

Gerçi Aşil, haksız sayılmazdı. Dün gece, parti sonrası geç vakit süite döndüklerinde Aşil uyuyordu ve babasını görememişti. Bu sabah Derim erkenden uyanmış, Lord'un isteği üzerine Aaron Scot'un da olacağı üç kişilik kahvaltıya gitmek zorunda kalmıştı. Akşam üzeri

...den ayrılacaklardı ve ayrılmadan önce konuşacakları birkaç ... olduğunu söylemişti Lord.

Derim, Aşil'in gün içinde ortalarda dolaşmasını uygun bulmamıştı. Otelin içinde dolaşırken babasını gören çocuğu hiçbiri tutamazdı ve Derim, diğerlerinin onun varlığından henüz haberlerinin olmasını istemiyordu. Anka da onunla aynı fikirde olduğu için oğlunu sürekli oyalamaya çalışmıştı.

Kahvaltı sonrası, dün geceki partiye katılan ve iş konuşma fırsatı bulamayan birkaç kişi Derim'in bütün gününü kilitlemişti ve saat akşam üzeri beşe gelirken Aşil hâlâ babasını görememişti.

Ian ve Alin, dün gece otelde kalan ve partiye katılan birkaç misafirle ilgilenmek zorunda kaldıkları için otelin içinde koşturmaya devam ediyorlardı. Avcı ve Cansu sabah erkenden İstanbul'a dönmüşlerdi. Monte Carlo'da yapacak bir işleri kalmamıştı ve diğerlerinin de yokluğu düşünülürse İstanbul'da onları bekleyen yığınla iş vardı.

Sina, odasında hâlâ çalışmaya devam ediyordu fakat Karan'ın şikâyetçi olduğu söylenemezdi. Karı koca tüm günü kendi odalarında geçirmeyi tercih etmişlerdi. Ertesi gün İstanbul'a dönmeyi planlamışlardı.

Anka tüm gün, odanın içinde oğlunu oyalamak için birçok öneride bulunmuş, yalnızca bir saate yakın çalıştıkları keman dersinde keyifli zaman geçirmişlerdi. Kerem, anne ve babasıyla şehri gezmeye çıkmıştı ve henüz dönmemişlerdi. Gerçi Evren ve Narin, Aşil'i de alabileceklerini teklif etmişlerdi fakat Derim buna yanaşmamıştı. Aşil'i korumasız şehirde dolaşmaya gönderemeyeceği gibi, küçücük Monte Carlo, gelen konsey üyelerinin korumaları ve adamları ile dolmuş haldeyken yanında birkaç korumayla gezen çocuğun, dikkat çekeceğini düşünmüş ve Aşil'i gönderme riskini göze alamamıştı. Kerem'i, Aşil'le bırakmayı teklif ettiklerinde de Anka kabul etmemişti. Kerem'in anne babasıyla birlikte geçireceği böyle bir fırsatı kaçırmasını istemezdi.

"Akşam yemeğini birlikte yiyeceğiz dedim ya, bebeğim. Baban o zamana kadar işlerini bitirmeye çalışacak, söz verdi."

"Bana ne? Neden şimdi gidip göremiyorum? Neden dışarı çıkamıyoruz?"

Anka tedirginlikle oğluna baktı. "Dışarısı çok serin, otel şu an çok kalabalık, içeride koşturmak hoş olmaz," diyerek inanmasını umduğu saçma bahaneleri sıraladı.

"Ozan da yok!" dedi Aşil, ayağını yere vurarak. Anka kaşların kaldırırken hayretle oğluna baktı. "Ozan'ın hasta olduğunu söyledim ya Aşilcim. Odasında dinlenmesi gerekiyor, hatta Süleyman dayın Ozan'la ilgileniyor, biliyorsun."

"Herkes bir yere gitmiş!" dedi Aşil, başını ileri çıkararak bağırırken. "Ama ben burada kaldım!"

Anka anlayışla oğluna bakarak teselli eder gibi, yumuşak bir ifadeyle gülümsedi. Yere fırlatılan kitabı eğilerek aldı ve bedenini düzeltirken yumuşak bir ses tonuyla karşılık verdi.

"Ama ben de seninle birlikte zaman geçiririz diye düşünmüştüm. Ne zamandır birlikte uzun zaman geçirememiştik. Arkadaşlığımdan memnun değil misin?"

Aşil annesine çabuk bir bakış attı. Yüzündeki inatçı ifade, suçluluk benzeri bir huzursuzluğa bürünürken kollarını çözerek iki yana sarkıttı. İleri doğru birkaç adım atarak kollarını annesinin bacaklarına sardı ve başını yukarı kaldırdı.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın anne," dedi çabucak. Yalvaran gözlerle annesine bakarken ince sesi aynı yalvaran tınıya sahipti. "Babamı özledim. Ne olur anne. Ne olur." Bir elini yukarı kaldırıp iki minik parmağı yukarı doğrulttu. "İki dakika da mı göremem? Hiç mi bitmiyor toplantısı?"

Anka pes etmiş gibi sesli bir soluk koyuverdi. Başını isteksizce salladı.

"Pekâlâ... Arayacağım şimdi babanı ve soracağım. Eğer iki dakikalık imkân bulabilirse gelir yanına. Ama çok meşgulse gelemez ve senin de anlayışlı olman gerek, anlaştık mı?"

Aşil sevinçle yerinde zıplarken "Anlaştık!" diye bağırdı. "Ama önce soracaksın," dedi pazarlık eder bir edayla dudağını bükerek. "Ben konuşabilir miyim?" diye hevesle sordu.

Anka, onun babasının sesini duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu görse de buna izin vermesi mümkün değildi. Derim'in şu sıralarda Konsey'in üyelerini yolcu etmek üzere olduğunu tahmin ediyordu. Eğer telefonda Aşil'le konuşması mümkün olamayacaktı.

Anka isteksiz adımlarla, diğer odada, telefonunu üzerine bıraktığı yemek masasına doğru ilerlerken Aşil, heyecanlı koşturan adımlarla onu takip ediyordu. Anka, oğlunun bu heyecanını yine yüreği sızlayarak izledi. Derim, bu kadar kısa sürede oğlunun yüreğine nasıl bir taht kurduysa Aşil, artık ondan uzaktaki tüm zamanlarda kendisi olmaktan çıkıyor, elinden gelen tüm aksi tavırları sergiliyordu.

Anka telefonu kulağına götürdüğünde gözleri Aşil'in üzerindeydi ve çocuk ışıldayan heyecanlı gözlerle, merakla ona bakıyordu.

"Mon Phénix?" diye açtı telefonu Derim.

"Müsait misin?"

"Lord ve Lady Carringhton'u yolcu etmek üzereydim," dedi Derim resmi denecek bir tonla. "Lady Carrignhton'la vedalaşamadığın için özürlerini kendisine ilettim, acil işin çıktığı ve o da seninle vedalaşamadığı için üzgün olduğunu söylememi istedi," diye ekledi çabucak. Anka bu ses tonu ve kullanılan kelimelerle, Derim'in nasıl bir pozisyonda olduğunu tahmin edebiliyordu.

"Yaa evet ben de üzüldüm," dedi açıkça dalga geçerek. "Selamlarını ilet ama ekmek parası işte, biz mecbur çalışmak zorundayız."

"Acil durumu çözebildiğini ümit ediyorum," dedi Derim ilgili bir tonla. Sarf ettiği kelimeler Anka'nın anlayacağı bir soruyu barındırıyordu. "*Acil bir durum mu var?*" demekti bu.

"Şu anki durum acil. Aşil bir çeşit, sana özlem krizine girdi. Zapt edemiyorum. Onları yolcu ettikten sonra fırsat bulabilirsen iki dakika da olsa yukarı gelme imkânın olur mu?"

"On dakika sonra orada olurum!"

Anka'nın karşılık vermesine fırsat kalmadan "Baba!" diye bağırdı Aşil telefona doğru. Parmaklarının ucuna yükselmiş âdeta telefondan sesini duyurmak ister gibi bağırıyordu. "Baba, lütfen gel! Lütfen!"

"Aşil!" dedi Anka, gözlerini açarak. Eliyle telefonu kapatıp uyarırcasına oğluna baktı. "Baban şu an uygun bir durumda değil, bebeğim. Telefona böyle bağırılmaz."

"Bana ne?" diye bağırdı Aşil, aksi bir tavırla. "Bu adamların çişi gelmiyor mu? Tuvalete gitsinler, babam da buraya gelsin!"

Anka hayretle baktı oğluna. Bugün oğlunu kesinlikle tanıyamıyordu. Tehdit eder gibi başını salladı.

"Baban gelsin, bu aksiliklerinin hepsini bir bir anlatacağım."

"Gelsin, anlat o zaman!" dedi Aşil diklenerek. Korkusuzca annesine bakıyordu. Anka başını onaylamaz gibi iki yana sallayıp yeniden telefona döndü.

"Kapatıyorum, seni boşuna tutmayayım. Geldiğinde oğluna çekidüzen bir ayar çekmek zorundasın!"

***

Derim'in oğlunun yanına gitmek için sabırsızlandığı esnalarda Süleyman elindeki ilacı yataktaki Ozan'a uzatarak "İç şunu!" dedi sert bir sesle.

"Bu kaçıncı ilaç?" diye sordu Ozan, hoşnutsuzlukla.

Sabah erken saatlerde, Derim'in odasında bitip küçük bir çocuk gibi onu azarlaması ve sert direktifleri sıralamasının ardından Süleyman gelmişti ve o saatten beri tek dakikayı yalnız geçirmemişti. Elini isteksizce uzatıp Süleyman'ın avucundaki ilacı alıp ters ters bakarak ağzına attı. Süleyman'ın diğer elinde tuttuğu su bardağına uzandığında "Ulan Moskova'yı havaya uçuruyorsun ama kendine faydan yok!" dedi Süleyman, azarlayan bir tonla.

"İyiyim ben," diye mırıldandı Ozan, fakat söylediklerinin aksine öksürmeye başladığında Süleyman kaşlarını çatarak "İyi halin buysa, kötüsünden hiç söz etme bana!" dedi yine ters ters bakarak.

Ozan'ın elindeki bardağı alarak yatağın yanındaki komodinin üzerine koydu. Kaşlarını kaldırarak işaret etti.

"Gir yatağın içine, doğru düzgün uzan."

"Sen burada mı bekleyeceksin?"

Süleyman çenesiyle arkasında duran iki kişilik kanepeyi işaret etti. "Buradayım ben. Sen uyu, dinlen. Kitap okurum ben de."

"İşlerin varsa git. Burada beklemek zorunda değilsin."

"Ne yapacağımı sana sormuyorum Ozan!" dedi Süleyman sert bir sesle.

Tavrının aksi olduğunu biliyordu fakat tam olarak nasıl davranması gerektiğine de karar veremiyordu. Geçmişte kızlarla hiç zorluk çekmemişti. Zaten ikisi de Süleyman'ın sertliğini umursamaz, o zamanlar çok daha genç olan adamın tepesinde dolaşırlardı. Süleyman, sevgisini esirgemezdi onlardan ve onlar da bunun bilinciyle sevgilerini açıkça ortaya dökerlerdi. Hâlâ öyleydiler...

Ozan'ın özellikle şefkat görmek istemediği o kadar açıktı ki gözlerindeki uyarı, bunu açıkça ortaya koyuyordu. Sanki şefkat görürse savunmasız kalacak, süngüsü düşecek ve yine yeniden incinecek gibi hissediyordu. Süleyman onu terslemeye devam ederken aralarında garip bir iletişim yolu belirlemişler gibiydi. Süleyman ters, Ozan umursamaz, sürekli didişen iki kişiydiler.

Süleyman elindeki kitabıyla kanepeye yerleşerek sessizliğe büründüğünde, Ozan yatağın içine kaymış ve gözlerini kapamıştı. Birkaç kez öksürük sesi duyulduğunda Süleyman, elindeki kitabın üzerinden endişeyle ona baktı. Ozan yatağın içinde dönerek sağ yanının üzerine yattı ve gözleri hafifçe aralanarak, odanın ilerisindeki kanepenin kolçağına sırtını yaslamış, bir bacağını kanepenin üzerine uzatmış halde kitap okumaya devam eden Süleyman'ı izledi bir süre.

"Ne okuyorsun?" diye alçak sesle sordu.

Süleyman duyduğu sesle, bakışlarını genç adama kaldırırken görebilmesi için elindeki kitabın kapağını ona doğru çevirdi.

"Küçük Prens," diye mırıldandı Ozan, dudağının ucunu manidar bir tavırla yukarı kıvırarak. "Bunun için biraz büyük değil misin?" diye sordu alaycı bir tonla.

"Küçük Prens çocuk kitabı değildir," dedi Süleyman ders verir bir edayla. "Aksine, kesinlikle büyüklerin okuması gereken bir kitap."

"Kaldığın yerden sesli okusana..." dedi Ozan, merakla.

Süleyman birkaç saniye araştıran gözlerle genç adama baktı ve uyumasına yardımcı olacağını düşünüp alçak sesle okumaya başlayarak, kaldığı yerden devam etti.

"Beşinci gün Küçük Prens'in gizini çözebildim. Her zaman olduğu gibi bunu yine koyuna borçluydum. Birdenbire, uzun bir süre sessizlik içinde biriktirilmiş bir sorunu ortaya koyar gibi hazırlıksız soruvermişti: "Koyun küçük bitkileri yerse çiçekleri de yiyecektir, değil

mi?" "Koyun ne bulursa yer." "Dikenli çiçekleri de mi yani?" "Ta dikenlileri de." "Peki, dikenler neye yarıyor öyleyse?" Bilmiyordum sıra motorumun sıkışmış bir vidasını gevşetmeye çabalıyordum. U ğımın durumu hafife alınır cinsten değildi, bu yüzden tasalar iç deydim. Öte yandan içme suyum da bitmeye yüz tuttuğundan bo ma gelecekleri korkuyla bekliyordum. "Dikenler neye yarar?" Küç Prens bir soru sorsun, karşılığını alıncaya kadar susmuyordu. : nimse vidaya takılmıştı aklım. Gelişigüzel konuştum. "Dikenler h bir şeye yaramaz. Çiçeklerdeki kötülüğün belirtisidirler." "Ne?" Ki bir sessizlik oldu. Sonra Küçük Prens bir çeşit hınçla patladı. "İna mıyorum sana! Çiçekler zavallı yaratıklardır. Kötülük nedir bilme ler. Ellerinden geldiğince kendilerine güvenmeye çalışırlar. Dikenler ne bakıp bakıp güçlü olduklarını sanırlar." Karşılık vermedim sırada başka bir hava çalıyordum. "Şu vida diretirse," diyordum, "b çekiç vuruşuyla söküp atacağım." Küçük Prens düşüncelerimi yen den dağıttı: "Yani sen diyorsun ki çiçekler..." "Yeter," diye haykır dım. "Hayır, hayır! Bir şey dediğim yok. Gelişigüzel söylemiştim de min... Görmüyor musun önemli işlerle uğraşıyorum." Duyduklarım inanamamış gibi yüzüme baktı: "Önemli işler, ha?" Elimde çekiç parmaklarım yağdan kapkara, kendisinin bunca çirkin bulduğu bu nesnenin üstüne eğilmiş dururken yukarıdan aşağıya süzdü beni. "Tıpkı büyükler gibi konuşuyorsun!" Bu sözler beni biraz utandırmış tı. O ise acımadan sözünü tamamladı: "Her şeyi birbirine karıştırı yorsun, karmakarışık ediyorsun." Gerçekten çok öfkelenmişti. Pırıl pırıl saçları rüzgarda uçuşuyordu. "Bir gezegen görmüştüm, kırmızı suratlı biri yaşıyordu orada. Bir kerecik olsun çiçek koklamamış, hiç yıldız görmemiş, hiç kimseyi sevmemiş. Sayıları toplamaktan başka bir şey yapmamış hayatında. Yine de bütün gün senin gibi 'Önemli bir adamım ben! Ciddi bir adamım!' der dururdu. Gururundan yanına varılmazdı. Ama adam değil mantarın tekiydi." "Neyin te kiydi?" "Mantarın." Küçük Prens'in öfkeden yüzünün rengi atmıştı. "Çiçeklerin milyonlarca yıldır dikenleri var. Yine de milyonlarca yıldır koyunlar onları yer. Şimdi, çiçeklerin bunca güçlüğe göğüs gerip hiçbir işe yaramayacak dikenleri neden büyüttüklerini anlama ya çalışmak önemli değil mi sence? Koyunlarla çiçekler arasındaki savaş önemli değil mi? Kızarık suratlı şişko bir bayın toplama işlem lerinden daha mı az önemli? Ya ben kendi gezegenimden başka hiç-

her yerde yetişmeyen, eşine rastlanmadık bir çiçek tanıyorsam ve gezegenin birinde ne yaptığını bilmeyen bir koyun onu bir lokmada mahvedebilirse, sence önemli değil mi bu?" Kıpkırmızı kesilmişti. "Sevdiğimiz çiçek milyonlarca yıldızdan yalnız birinde bulunsa yıldızlara bakmak mutluluğumuz için yeterlidir. 'Çiçeğim işte şunlardan birinde', deriz kendi kendimize. Ama bir de koyunun çiçeği yediğini düşünün, bütün yıldızlar bir anda kararmış gibi gelir. Bu mu önemli değil?" Arkasını getiremedi. Hıçkırıklar boğazını tıkamıştı. Gece iniyordu. Aletlerimi attım elimden. Artık çekicin, vidanın, susuzluğun ya da ölümün ne önemi vardı ki? Yıldızların birinde, bir gezegende, benim gezegenimde, Dünya'da, avutulmak isteyen bir Küçük Prens vardı şimdi. Onu kollarıma aldım, salladım. Dedim ki: "Sevdiğin çiçeğe bir şey olmayacak. Bir tasma çizerim koyunun için. Çiçeğin için de bir çit çizerim. Sonra..." Ne diyeceğimi kestiremiyordum. Kendimi çok beceriksiz buluyordum. Ona nereden yaklaşılır, nasıl ulaşılır bilmiyordum... Ne kavranılmaz bir yer şu gözyaşı ülkesi."

Süleyman neden olduğunu bilmediği bir şekilde, son satırları neredeyse sesi titreyerek okudu ve aniden susuverdi. Tedirgin bakışlarını yan gözle Ozan'a çevrildiğinde, başı yastıkta olan genç adamın kirpiklerinin gözlerini perdelediğini görse de gözlerinin çukurlarındaki pırıltı gözünden kaçmadı. Kendisini biraz evvel okuduğu satırlardaki gibi çaresiz hissediyordu. Tıpkı kitaptaki gibi sarı saçlı olan küçük bir prens yatakta yatıyordu ve Süleyman onun gözyaşı ülkesinde de savrulduğunu hissediyordu.

Bir zamanlar, o da her çocuğun olduğu gibi nadir bir çiçekti. Birileri dikenlerini kırmış, onu savunmasız bırakmış ve canını çok yakmıştı. Şimdi olduğu gezegenin yıldızları sönmüş ve karanlığa bürünmüştü. Süleyman nasıl yapacağını bilmiyordu, fakat o ışıltıların yeniden parlamasını istiyordu.

Yavaşça elindeki kitabı kanepenin üzerine bırakıp oturduğu yerden doğruldu ve ağır adımlarla yatağa ilerledi. Kalçasını yatağın kenarına usulca yerleştirdi. Titrememesine özen gösterdiği elini yavaşça kaldırıp, korumak istercesine Ozan'ın başının üzerine koydu. Şefkatli bir dokunuşla Ozan'ın saçlarını okşadı. Derin bir soluk çekerek cesaretini toplamaya çalıştı ve tüm içtenliği ile yüreğinden geldiği gibi konuştu.

"İçindeki çiçeği yine büyüt çocuk... Yıldızın yine parlasın. Sana yaklaşacak her koyunun kasabı ben olacağım. Sözüm olsun sana."

8. Bölüm

"Baba!"

Aşil, süitten içeri giren Derim'i gördüğünde, sevinçten çıldırmış gibi babasına doğru koşarken kendisine hâkim olmadığı belli ölçüde yüksek çıkmıştı sesi. Anka çocuğun arkasından anlayışlı, sevecen gözlerle bakıyordu.

"Babacım," diyen Derim, dizlerini kırarak eğildi ve kendisine koşan çocuk kollarına atıldığında, kucaklayarak yukarı kaldırdı. Aşil kollarını sıkıca ona sardı ve dudaklarını yapıştırır gibi babasının yanağına bastırdı. Derim nefes almakta zorlanacak kadar sıkıldığında bile şikâyetçi değildi. Aşil'in içinden geldiği gibi sevgisini göstermesi, böylesi saf ve büyük bir sevgiyle sarmalanmak, Derim'in hayallerinde bile olmamıştı ve şimdi sahip olduğu bu sevgi yumağına, değil şikâyet etmek her gün şükrediyordu.

Aşil, nihayet başını hafifçe babasından uzaklaştırdığında Derim araştıran gözlerle ona baktı.

"Neden huysuzluk yapıyorsun bakalım? Anneni çok yormuşsun sanırım."

Aşil gözlerini iri iri açıp yüksek sesli bir savunmaya geçti.

"Ama seni özlediğimi söyledim, hep meşgul olduğunu söyledi."

"Meşguldüm oğlum. Annenin de yapabileceği bir şey yoktu. Hani seninle anlaşmıştık, işler yoğun olunca bana azıcık müsaade verecektin?"

"Ama ben iki gündür görmedim seni," dedi Aşil, alt dudağını sarkıtarak. Kelimeler dudaklarından öylesine bir tınıyla çıkıyordu ki iki gün değil de iki yıl görmemiş gibi hissettiği belliydi.

Derim kucağında oğlu ile birlikte ilerleyerek salona yöneldi ve geniş kanepeye birlikte yerleştiler. Anka odanın kapısına yaslanarak

onları izlerken. Derim Aşil'i dizine oturtup yüzünü kendisine çevirdi.

"Dün gece çok geç geldik babacım. sen uyuyordun, uyandırmamı istemedim. Bu sabah çok erken saatte de gitmek zorunda kalacağımız için eğer erken başladı."

"Olsun," dedi Aşil, hayretle omuz silkerek. "Uyandırmanı ben istiyordum desem de. Uzağa gidince hep gittiğini haber veriyordun ama."

"Uzağa gitmedim ki oğlum, otelin içindeydim."

"Annem de öyle dedi ama benimle vedalaşmadın. Uzağa gittin sandım."

"Senden çok uzağa gitmek zorunda kaldığımda önceden söylüyorum ya babacım."

"Evet," diye atıldı Aşil suçlarcasına. "Söylüyordun ama bu sefer söylemedin."

"Çünkü uzağa gitmedim oğlum," dedi Derim anlayışlı bir sesle.

Aşil başını aşağı eğdiğinde alt dudağı yine ileri doğru uzamıştı. Ağzının içinde mırıldanır gibi alçak sesle "Yine uzağa gittiğini, bir daha dönmeyeceğini sandım. Vedalaşmadın benimle," dedi Türkçe.

Derim dudaklarını oğlunun başına bastırdı ve kollarıyla sıkıca çocuğu kavrayarak göğsüne yasladı.

"Ne demiştik? Bir daha hiç ayrılmayacağız. Söz verdim sana, değil mi? Bir daha ayrılmayacağız, babacım." Hafifçe çocuğu uzaklaştırarak göz göze gelmelerini sağladı. "Bak, her yere birlikte gidiyoruz artık. Okulunu bile ihmal etmene rağmen hep bir arada olmaya çalışıyoruz. Ben seni asla bırakmam, babacım. Asla bırakmam." Sesinin sakacı çıkmasına çabalayarak devam etti. "Sen uykucusun, ben de kıyamıyorum seni uyandırmaya. Bazen sabahları ben çok erken kalkıyorum, gece de geç gelmek zorunda kalıyorum çünkü yapacak çok iş var. Beni göremesen bile ben yanına geliyorum, sana sarılıyorum, öpüyorum... Hayatımın en güzel anları senin yanında olduğum zamanlar. Ben seni asla bırakmam, babacım."

Aşil, tekrar başını babasının göğsüne yaslayıp kollarıyla onu sarmaya çalıştı.

"Ama özlüyorum ne yapayım," dedi cocuksu ince sesiyle. "Dun-
den beri görmedim seni."

Derim mest olmuş gibi gülümseyerek dudaklarını yeniden oğlu-
nun başına bastırdı. "Bende seni çok özluyorum, babacım. Bütün
gün aklımda tutuyorsun."

"Hem, baba oğul özlem giderdiyseniz..." diyen Anka, sahte bir
memleketle konuşmaya devam ederken onlara doğru ilerledi.

Aşil in neden bu kadar huysuz olduğunu biliyordu. Babasının yine
gitmiş ve geri gelmeyeceği endişesi yaşadığını anlaması zor değildi.
Hâlâ bu endişeyi taşıdığı ve bundan korktuğunu görebiliyordu. Bir
an evvel sonsuza kadar sürecek olan bu güveni ona vermek zorun-
daydılar fakat bunu yalnızca zaman gösterebilecekti. Aşil başını
hafifçe babasının göğsünden kaldırıp suçlu suçlu annesine bakar-
ken, Anka gözlerinde sevgi dolu bir bakışı ona atsa da yeniden De-
rim'e bakıp yapay bir kızgınlıkla devam etti. "... Oğluna bir ayar çek
bakalım babası. Bütün gün burnumdan getirdi. Hep anne azarı
işitiyor sonra ben kötü oluyorum. Azıcık da baba azarı işitsin şim-
di."

Derim, tedirgin gözlerini genç kadına diktiğinde Aşil'in görmediği
bir hareketle çabucak başını iki yana salladı. Bir yandan, "Yapmaz
benim oğlum. Üzmez annesini," dedi çabucak.

"Bir de oğluna sor bakalım, üzmüş mü üzmemiş mi?"

"Özür diler, bir daha yapmayacağını söyler, anlaşırsınız."

"Söz de verirse belki anlaşırız,", dedi Anka. Yan gözle, suçlu suçlu
kendisine bakan oğluna bakarken Derim'in yanına oturdu. Bir ba-
cağını kanepenin üzerine çekerek yan döndü ve bakışlarını baba
oğula dikti.

"Verir tabii. Benim oğlum, sözünden dönmez." Başını Aşil'e eğe-
rek üsteledi. "Değil mi babacım? Anneni bir daha üzmeyeceğine söz
verirsen anlaşırsınız bence."

"Ama o zaman sen de baba söz ver!" diye diklenerek atıldı Aşil.
Ses tonuna hâkim olamadığı, çıkışan ifadesinden belliydi. Başını iki
yana sallayarak "O zaman sen de bana söz ver! Uzağa gidersen bana
söylemeden gitmeyeceksin! Uyandır o zaman!" dedi terslenerek.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] dedi. "Hem kendisi de [illegible] bir şeriğe nemek [illegible] değil mi oğlum?"

"Evet" dedi Asi cevapla "Yani [illegible]"

"Evet oğlum, [illegible]"

"Ne kaçıyorsa o ne güzeldir bana" diye [illegible] cevabı verdi.

Derin izzetiye oğlunu [illegible]. Başını iki yana salladı "Hayır oğlum, bu asla [illegible]. Kimse de [illegible] bir [illegible] bir şey [illegible]"

Asi ile Sinan [illegible] [illegible] [illegible]

etti. Ancak bu duruş endişeden uzak olsa da âdeta kaderine boyun eğmiş gibi garip bir kabulleniş içindeydi de.

"Écarlate," dedi sükut dolu bir tonla. "Daha önce de defalarca kafese girdim," dedi hatırlatır gibi.

"Saçma sapan konuşma!" dedi Alin yüksek sesle. "Herifin dediği adamı cümle alem biliyor. Hayvanın teki o! İkinizi karşı karşıya getireceği belli. Zaten başka alternatif yok!" Hızını alamamış gibi gözü dönmüş bir öfkeyle Derim'e döndü ve küçümser bir tavırla elini kaldırdı. "Ne biçim Derim Akhansın sen? Hani o dövüşlerde tek söz sahibi sendin! Dövüşe sokacağın adama sen mi karar veriyorsun o orospu çocuğu mu? Süngün mü düştü?"

"Écarlate!" dedi Jan bu kez daha sert bir sesle, uyarıcı bir tonda "Derim'e yüklenme lütfen. Bu bir blöf ve Derim'in bu blöfü görmesi lazım. Zayıf hiçbir yanı olmadığını göstermesi gerek!"

"Sikerler!" diye bağırdı Alin, sinirle. Neredeyse yerinde zıplamıştı. Hop oturup hop kalkmak dedikleri şey tam o anda Alin'i tarif ediyordu. "Ne blöfü be? Adam oynuyor sizinle!"

"Farkındayım!" diye aniden Derim sesini yükseltti. "Ne yaptığının farkındayım!"

"O zaman buna niye izin veriyorsun?"

"Çünkü Jan'a güvendiğim için!" diye sesini yükseltti Derim. "Diğer adamlardan hiçbiri o kafesten sağ çıkamaz!"

"Jan nasıl çıkacak?"

"Jan'ın başa çıkabileceğini bildiğim gibi, geri adım atıp o herife o zevki de tattırmam! Bunu zaten özellikle yapıyor!"

Derim'in bir gün evvel katıldığı üç kişilik kahvaltı, zorlukla yediği her şeyin zehir olduğunu düşündürmüştü çünkü ona teklif olarak sunulan şey, ağzına attığı her lokmayı zehre dönüştürmüştü. Lord'un desteğini de arkasına alan Aaron Scott, bir sonraki dövüşlere kendi adamını da sokmak istediğini söylediğinde, Derim herhangi bir yorumda bulunmadan onaylamıştı. Sonuçta dövüşçülerin sponsorları parayı ödedikten sonra kimi isterlerse kafese sokabilirlerdi. Aaron Scott'un adamım dediği dövüşçü, 6 yıl evvel karma dövüş sporlarındaki dünya şampiyonu olan Anibal Lewis idi. Adamın ne kadar vahşi olduğunu tüm spor camiası öyle iyi biliyordu ki bu vahşiliği nedeniyle ona takılmış olan Hannibal lakabıyla söz

edilirdi. Son maçında da bilinen vahşiliği katlanarak artmış ve sırf onu kızdıracak alaycı bir jest yaptı diye rakibini ringde öldürmüştü. Bu hem spor camiasından uzaklaştırılmasına hem dünya şampiyonu unvanının geri alınmasına hem de kasıtlı adam öldürmekten hapse yollanmasına neden olmuştu. Ancak Aaron Scott sahip olduğu gücü kullanarak adamı içeriden çıkarmış, yasa dışı dövüşlere sokmak için kendi adamı haline getirmişti.

Anibal Lewis'in dışarıda olduğunu yalnızca yasa dışı dövüşlere katılanlar biliyordu artık ve onu izlemek isteyen büyük bir camia olduğu da su götürmezdi.

Derim ifadesizce iki adama bakarken, Lord araya girerek sonraki dövüşlerde Anibal Lewis ile Jan'ın karşı karşıya gelmesinin olağanüstü bir heyecan yaratacağını söylemişti. Bakışlarında öylesine sinsice bir ima vardı ki Derim'i denediği, bu teklifi reddedip reddetmeyeceğini özellikle beklediği belliydi. Derim'in zayıf yanının olup olmadığı, adam için her zaman bir muammaydı ve denemekten asla vazgeçmiyordu. Bir sonraki sözleri Derim'in düşündüklerini ispatlar nitelikteydi.

"Savaşta askerler her zaman cepheye sürülür ve bazen kayıpları göze almak gerekir, öyle değil mi Derim?" diye sormuştu.

"Olması gereken aslında savaşta komutanların önden gitmesidir. O kadar çok heyecan arıyorsanız, ben girerim kafese," demişti öldürücü dik bakışlarını adama dikerek.

Lord, Derim'in kestirip atar gibi sarf ettiği sözlerin ardından ciddi gözlerle ona bakmıştı. Uyarır gibi "Sen bize lazımsın Derim," demişti. "Elbette Anibal Lewis'in seni yenebileceğini sanmıyorum ama bu riske giremeyiz. Yapacak çok işimiz var, küçük bir sakatlık geçirsen bile takvimimizi geriye atar." Aniden yine sinsice gülümsemişti. "Hem Jan'ın en iyi adamın olduğunu biliyoruz. Başa çıkabilir sanırım, öyle değil mi? Yoksa kıyamıyor musun Jan'a?" diye devam etmişti alaycı bir tonla.

"Ben bu noktaya birilerine kıyamadığım için gelmedim!" demişti Derim, üzerine basarak. Yüzünde ürpertici bir gülümseme belirmiş, zehir kaplı bakışlarını Lord'a dikmişti. "Aksine herkese kıyabildiğim için geldim," demişti yapabildiği en inandırıcı tavırla. Âdeta şaka

yapıyormuş gibi alaycı bir tonla devam ederken aslında gün [illegible] veriyor gibiydi. "Önüme çıkarsanız emin olun size bile kıyarım."

Lord ve Aaron Scott çabucak birbirlerine bakmış olsalar da ikisi de bu sözleri espri olarak kabul ettiklerini belirtircesine gülümsemişti.

"Seni bu yüzden Konsey'de istedik Derim," demişti Lord. "Önemli olan yaptığımız iş ve para kazanmak. Sen, işin söz konusu olduğunda önüne çıkan her engeli aşıyorsun ve kimseye acımıyorsun. Tıpkı bizim gibi. Etraftakiler seni kibar bir centilmen sansalar da ne kadar acımasız olduğunu biz biliyoruz ve bu gerçeği yalnızca bizim bilmemiz oluşumuz, açıkçası beni keyiflendiriyor da."

Derim ifadesizce adama bakmaya devam etmişti. Sözlerinin altındaki imayı anlamaması zor değildi. Bir gece evvel herkesin bakışları altında Anka'nın önünde diz çöküp ayakkabısını bağladığı zaman Derim'in kurguladığı bir an olarak düşündüğü belliydi. Derim adamın vanilgısını bozmadan karşılık vermişti.

"Herkes yalnızca görmek istediği şeyi görür. Maalesef insanlar romantizmin hoş bir şey olduğunu düşünüyorlar," diye devam etti küçümseyen bir tavırla yüzünü buruşturarak.

"Harika bir gösteriydi," dedi Lord desteklercesine. "Kimin aklına gelir ki?" derken gözleri eğlenir gibi parlamıştı.

"Jan'ı soruyorsun, değil mi?" diye üsteleyerek Aaron Scott, araya girdi. Gözleri dikkatle Derim'e bakıyor ve reddedilmeyi kaldıramayacağını açıkça belli ediyordu.

Derim buz gibi gözlerle adama baktı. İkisinin dikkatli bakışları altında, yüzünde tek bir mimik oynamadan başını onaylarcasına yukarı aşağı salladı.

"Yazık olacak adamına," dedi savaş ilanı açar gibi. "Özgürlüğün tadını çıkaramadan ölecek." Önündeki çay fincanına uzanarak bir yudum alırken diğer ikisi, istediklerini almış olmanın memnuniyeti ile birbirine baktı. Derim fincanı masaya bıraktı. Bakışlarını karşısında oturan iki adama kaldırdı ve tehdit eder gibi bir tonla konuştu. "Dövüşlere kimin katılıp kimin katılmayacağına yalnızca ben karar veririm beyler. Bunu ilk ve son kez yaptığınız bir rica olarak alıyorum. Bundan sonra işime karışmaya kalkarsanız ben de sizin işlerinize karışırım. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum."

"Ian'a bir şey olursa Akhan!" diyen Alin'in tehdit dolu sesiyle, Derim düşüncelerinden sıyrılarak genç kadının sinirle gerilmiş yüzüne baktı. "Sana yemin ediyorum hayatı burnundan getiririm!"

"Ian'a bir şey olursa Kızıl..." dedi Derim, üzerine basarak. "Bunu senin yapmana gerek kalmaz, hayat benim burnumdan gelir zaten. Hayattaki tek yakın dostum o!"

Alin elini sinirle saçlarından geçirerek gür tutamları öfkeyle geriye itti. Yanında oturan Ian, metanetle elini genç kadının omzuna koydu ve alaycı bir tonla "Bana güvenin gözlerimi yaşartıyor," dedi. "Kafesten çıkamayacağımı düşünüyorsun."

"Çıksan bile ne halde olacağını tahmin etmek zor değil!" dedi Alin aksi bir tavırla.

"Özellikle beni seçmiş olmaları çok daha iyi, Écarlate, diğer adamlar o berif için hazır değiller. Bir de şöyle düşün. Kimi seçseydik o dövüş için? Marcel mi? Baho mu? En vahşileri Lukazs bile baş edemez."

"Dövüşlere katılacak adamlara siz karar veriyorsunuz! Hayır diyebilmeniz gerekiyor!"

"Sorun değil! Bu bir meydan okuma ve Derim'in bu meydan okumadan geri çekilmesi imkânsız."

"Ne meydan okuması ya? Aynı Konseydeki adamlar bunlar? Nesi sadık yarışı bu?"

"Sadık yarışı değil aslında. Derim daha birkaç aydır Konsey'de. Bu adamlar yıllardır birbirlerini tanıyorlar. Birbirlerinin her açığını, her pisliğini biliyorlar. Derim hâlâ bir muamma onlar için. Bütün bunlar onu hâlâ denediklerini gösteriyor. Geri adım atması imkânsız. Boyunlarına bizim ipimizi geçireceğimiz operasyona kadar, tüm meydan okumalara ya da blöflere, onları tatmin edecek şekilde karşılık vermemiz gerekiyor."

"Sen ölürsen ne anlamı var bunların?" dedi Alin, çaresiz bir başsallayışıyla.

Ian, memnun bir gülümsemeyle ona baksa da gözlerinin içindeki endişe kendisini belli ediyordu. Sırf genç kadını rahatlatmak ister gibi alayla karşılık verdi.

"Duyan da beni çok seviyorsun sanacak."

Alin hızla başını ona çevirip ters ters baktı. "Bazı şeylerin [illegible] lümelere dökülmesi gerekmez. Alim olan anlar zaten!"

Jan'ın kaşları hayretle havalandı ve başı hızla Derim'e döndü. "Bu benim anladığım şey anlamına mı geliyor?"

İnceleyen gözlerini Alin'e dikmiş olan Derim. "Öyle gibi," dedi çok da emin olmadığı bir tonla. Bakışları yavaş yavaş Anka'ya kaydı. Anka'nın gözleri kardeşinin üzerindeydi. Gözlerini kapatışını Derim'in gözünden kaçmamıştı.

Anka, kardeşinin hissettiği endişeyi o kadar iyi anlıyordu ki. Hatta şu an Alin'in hissettiklerinden çok daha fazla endişe taşıyordu. Fakat bunu kardeşine belli etmemeye çalıştı. Geçmişte bir kez olmuşlar yapılan dövüşleri görmüştü ve o vahşeti unutması mümkün değildi. O kafesin içinde, iki adam birbirini öldürmeye çalışırken etraflarında onları seyreden kalabalığın çehresini kaplamış olan haz ve zevk hiçbir zaman zihninden silinmemişti. İnsanoğlunun hücrelerinde var olan vahşiliğin, yüzyıllar geçse de yok olmayacağını o zaman acıyla kabullenmişti. O gün Silva için hissettiği korkuyu dün gibi hatırlıyordu. Vahşi bir şekilde birbirini öldürmeye çalışan adamlar söylesine korkutucu görünmüştü ki kendisi yüzünden Silva'nın da ölecek olması düşüncesinin üstüne, hayatının o vahşetin içinde saplanıp kalacağı dehşeti binince, hissettiği panik nefesinin kesilmesine yol açmıştı. İlk krizi de o gün yaşamıştı.

Bakışları önüne çevrilirken Derim'le göz göze geldi. Genç adam onun ne düşündüğünü anlamış gibi üzüntüyle baktı ona. Anka o anın düşüncelerinden kurtulmak ister gibi konuyu başka bir yöne çekti.

"Dört hafta var dövüşlere. Jan hazır olabilecek mi?" diye sordu.

Derim birkaç saniye karşılık vermeden derin bakışlarla ona baktı. Başını ağır ağır salladı. Gözlerini güvence vermek ister gibi zorlukla Alin'e çevirdi.

"Her gün antrenman yapacağız, son iki hafta her gün çift antrenmana çıkacağız. İşleri Marcel ve Baho takip edecekler. Silva geri kalanı organize eder." Bakışlarını özür diler gibi yeniden Anka'ya çevirdi. "Bu sefer iki dövüşlere gitmem gerekiyor. Lord ve Scott da orada olacak. Aşil'in doğum gününden sonra Çin'e gideceğimizi söylemiştim ama bir hafta geç çıksak olur mu?"

"Saçmalama!" dedi Anka. "Aşil'e zaten söylememiştik. Sürpriz olacaktı. Bir ya da iki hafta sonra gitmemizin de bir sakıncası yok ama bence bu yoğunlukta ertelesek daha iyi olacak."

"Ama ben oğluma doğum günü sürprizi yapacaktım," dedi Derim sesinde mutsuz bir ifadeyle.

Anka anlayışla gülümsedi ona ve alçak sesle teselli eder gibi karşılık verdi. "Bence yaza öteleyelim. Biletleri alırsın, doğum günü hediyesi olarak verirsin. O tarihi beklemek onun için de heyecanlı olur. Dövüşlerden sonra neler olacağını bilmiyoruz Derim," dedi endişeli bir bakışı çabucak Jan'a atarak. "Operasyonu mayıs sonuna kadar organize etmeyi planlıyoruz ve burada olmamız gerekiyor. Şu an Cin seyahati hepimizi çok sıkıştırır, kaldı ki; aklımız buradayken Aşil'e istediğimiz şekilde konsantre olamayız da. Bir şeyi yarım yapacağımıza tam yapalım. Bu araya sıkıştırmayalım."

Derim isteksizce başını salladı. "Haklısın. O tarihlerde burada olmamız daha sağlıklı olacak."

***

"Sırtını asmayı bırak, Ecarlate," dedi Jan. Beline bağladığı bir havluyla banyodan çıktığında kenarına tünediği yatağa avuçlarını dayamış olan Alin, dalgınca yere bakıyordu. Bedeni omuzlarına adeta tonlarca ağırlık yüklenmişçesine çökmüş görünüyordu.

Duyduğu sesle başını kaldırıp genç adama baktı. Jan, uzun saçlarını kuruladığı havlu bir elinde sallanırken rica eder gibi bakıyordu genç kadına. İleri doğru bir adım atıp genç kadının yanına, yatağa sadece kalçasını yerleştirdi. Alin yavaşça başını adamın omzuna yasladı.

"Adam gözü dönmüş bir katil gibi Bartın," dedi tatsız bir sesle.

"Bizim de farklı olduğumuz söylenemez Ecarlate," diye karşılık verdi Jan, alçak sesle. Bunu söylerken utanıyor gibiydi ses tonu. Alin gözlerini yukarı kaldırırken başı yaslandığı omuzda kıpırdandı.

"Sizin yaptıklarınıza bir anlam yükleyebiliyorum ama o, yaptığı işten zevk alıyor gibi."

Alin, Jan'ın sözlerini dinlerken onun gözlerinin içine bakıyordu. Jan'ın bu sözleri söylemek için ne kadar cesaret gerektirdiğini biliyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Jan'ın da onunla aynı hislere sahip olduğunu bilmek onu çok mutlu etmişti.

"Ben de" dedi. Alin bunu kendi cesaretine şaşırarak söylemişti. Yaşadığı şaşkınlık kahkahaya dönüştü ve onu çok güzel gösterdi. "Ben de aynı şeyleri hissediyorum. Ama bunu bana hiçbir zaman söylemeyeceksin. Çünkü ben sana bir şey söylemeyeceğim."

Jan, Alin'in ne demek istediğini anlamaya çalışırken kaşlarını çattı.

"Ama neden bana böyle söylemeyeceksin?" diye sordu. Alin'in gözlerinin içine bakarak gülümsedi. Sonra başını eğerek Jan'ın dudaklarına hafifçe dokundu.

Alin, gözlerini açtı ve başını salladı. "Bunun bir önemi yok. Ben sadece bana verdiklerin için teşekkürümü göstermek istedim. Bu, kimsenin bilmesine ihtiyacı olmayan benim ve senin aramızdaki bir şey. Paylaştığımız anlardaki sadece sıcak değil. Aşkın ötesi kelimelerle ifade edilemeyecek bir şey. Tabii ki seni seviyorum."

Alin, daha üç ay önce Jan'la başladığı ilişkiye ancak sınırlı bir bağlılıkla ve sınırlı beklentilerden uzak girmişti. İstediği tek şey, dostluk arasında ilerleyen heyecanlı ve sağlam bir birliktelikti. Yalnızlığın ıstırabını, ruhsuz hissettiren, başka birisiymiş gibi davranmak zorunda kalmayacağı, gerçek bir ilişki arzu etmişti sadece. Jan, ona sevgi etiği şeyleri vermekle birlikte çok daha fazlasını da vermişti. Bir başka dostluğunu sunmuştu. Kendisinin sevgi tavrına karşın, o her zaman sakin durmuş, bir anlamda akıl hocalığı da yapmıştı. Tüm bunları yaşarken Alin'in olduğundan farklı birine dönüşmesine de izin vermemişti. Onu olduğu gibi sevmişti.

Alin, Jan'ın bakışlarında her zaman varlığını koruyan arzunun ötesindeki sevgiyi de görmüştü. Jan, hayatındaki her şeyin dengesini takdir edilecek kadar iyi oturtmuş bir adamdı. Alin'in üzerinde baskı oluşturmadan sahiplenmeyi de becerebilmişti. Alin'in ise avuca sığmaz yönünü kabullenirken bu kabullenişi tüm samimiyetiyle göstermiş, genç kadının kalbine adım adım yerleşmişti. Alin tüm bunların farkındaydı ve ancak gerçekten seven birinin böyle davranabileceğini de biliyordu. Jan'ın samimiyetinden en ufak kuşku duymamıştı. Bu doğal akış Alin'in de samimiyetle ona yaklaşma-

[illegible]

Alin sözünü bitirir bitirmez genç, kadının dudaklarına yeni bir öpücük kondurdu. "Seni bir dakika bekleyecek misin?" Sesi tüm ciddiliği ile bir an duraksadı. "Dokunacak çok şey var. Ama ben tekrar geri döndüğümde seni başka bir yerde bulmak istemiyorum. Kalacak yerin var mı? Yoksa bir yer bulmamı ister misin?"

Alin sözü parmağının ucuyla geri, adamın kaslı göğsüne itti. "Ben artık dönüşten sağ çıkmasam. Bazen, her şey mantıkla geri çıkarılır."

Jan gözlerini bir an açıp duyduğu kelimeleri tartmaya çalıştı. Bu cümle, ardından kendisine hâkim olmasıyla, bir kadınla ettiğinde canı gerçek yanmıştı. Saçlarının arasından aşağı bırakıp, tenini tatlı bir öpücükle aşağı kaydı.

"Kesinlikle dönmeyeceksin bazen o zaman. Bir daha yapacağın tehlikeli yolculuklardan, gözünün önünden gitmeyeceksin."

Alin parmağının ucuyla genç adamın göğsünden akan bir damlayı izlerken, parmağını kaslı göğüsten yukarı doğru kaydırarak çıkardı. Kirpiklerinin altından tehdit eder gibi adama baktı.

"Beni gönülsüz yakma o zaman."

Jan sevecen bakışlarla genç kadına bakarken başını salladı ve dalgın, yorgun bir tonla karşılık verdi.

"Elimden geleni yapacağım, Ecarlate. Daha seninle birlikte geçirmek istediğim çok uzun yıllar var."

Alin onaylar gibi başını sallarken yüz ifadesi ciddiydi. Başını iletti azdı ve biraz evvelki sert öpüşün eşini genç adamın dudaklarına bıraktı. Avucunu Jan'ın göğsünde okşarcasına kaydırdı. Başını hafifçe geri çekti ve fısıltı gibi bir tonla karşılık verdi.

"Ben duşa giriyorum, on dakika sonra çıkacağım."

Jan parlayan gözlerle ona bakarken Alin, haince gülümsedi.

"Hiç parlatma o gözleri. Bu gece sevişmek yok. Ben çıkana kadar git bir topu al. Bu gece sabaha kadar o pislik herifin tüm maçlarını

seyredeceğiz. Zayıf bir tarafı mutlaka vardır. Bunu bulacağız ve nasıl dövüştüğüne dair notlar alacağız."

Jan usanç dolu derin bir nefes aldı. "Yatağımızda o herifi izlemek istemiyorum!"

"O zaman kanepeye yerleş Bartın. Ben kucağına sığarım!" İşaret parmağını yeniden adamın göğsüne vurdu. "Bu gece başka bir sev yok! Aklına yaz bunu. Yoksa ona bırakmam ben öldürürüm seni!" Aniden sarf ettiği sözler hoşuna gitmiş gibi duraksadı ve gözleri parlayarak Jan'a baktı. "Evet evet..." dedi başını sallayarak. "Seni ancak ben öldürürüm, Bartın! Benden başka kimse seni öldüremez ona göre! Benden kurtuluşun yok senin!"

"Ağzından bal damlıyor, bebe," dedi Jan sırıtarak.

Alin istemsizce kıkırdadı. "Sana da liste yapayım mı?" diye sordu, muzır bir ifadeyle.

Jan cıklarken kaşlarını kaldırdı. "Bana yapacağın listeye küfürleri dolduracağından eminim, bebe. Bence senin dilin ikimize de yeter!"

"Şikâyetçi misin?" diye sordu Alin temkinli bir bakışla.

Jan anlayışla gülümserken başını iki yana salladı. "Seni tanıdığım ilk andan beri böylesin ve ben olduğun seni seviyorum. Kimse için değil benim için bile değişme. Ben senin her halini seviyorum."

"Yaaa..." dedi Alin, tıpkı küçük bir kız çocuğu gibi erircesine Jan'a bakarken. "Harika bir sevgilim var." Yüzü aniden ciddileşirken düşünceli bakışları odanın tavanına kalktı ve kendi kendine konuşur gibi mırıldandı. "Geçen sene ben kime sadaka vermiştim ya? Onu bulup yine sadaka vermem lazım."

Jan, genç kadının kalçasına sert olmayan bir tokat attı. "Kalk hadi, git duşunu al. Buna da takılırsan sabaha kadar onu düşüneceksin şimdi. Senin sadakan yüzünden değil, benim dualarımın tutması bu," dedi kendinden emin bir tonla. Alin ona parlak mavi gözleriyle gülümserken, kederli bir gülümsemeyle genç kadına bakarak alçak sesle mırıldandı.

"Dediğin gibi, galiba o kadar da kötü bir adam değilim. Annem kadar güzel ve çılgın bir kadın nihayet karşıma çıktı."

***

Nisan'ın ilk iki haftası hepsi için akıl almaz bir yoğunluk ve hızda geçti.

İki hafta boyunca Derim ve Jan günde dört saate yakın antrenman yaparken Anka ve Alin, Birim ve ev arasında mekik dokumuşlardı.

Aşil eski rutininden şikâyetçi değildi. Sabahları Anka ve Alin'le birlikte Birime gidiyor, öğleden sonra yine Eren ve Chris'in liderliğinde diğer adamlarla birlikte eve dönüyordu. Aşil eve vardığında onu Derim karşılıyordu ve Anka'nın eve geliş saatine kadar Ozan ortalardaysa onunla, ortalarda olmadığındaysa baba oğul vakit geçiriyorlardı.

Derim, Nisan'ın ilk haftası Silva ve birkaç adamı Malta'ya göndermişti. Silva, oradaki kumarhanelerin kontrol edilmesi, raporların Derim'e iletilmesiyle ilgilenmiş ardından yine Derim'in talimatıyla Romanya'daki fabrikayı kontrole gitmişti. Sevkiyatları organize etmiş, yine tüm raporları Derim'e iletmişti.

Derim ve Jan zamanın çoğunu evde çalışarak geçirmişlerdi. Sabahları yaptıkları antrenman sonrası girdikleri çalışma odasında neredeyse tüm günü geçiriyorlardı. İkisinin de çoğu zaman bilgisayarlarının klavyesinden parmakları uzak kalmadığı gibi, telefonları da aynı ölçüde susmuyordu. Sık sık yanlarına gelen Marcel'le değerlendirmeler yapıyorlardı.

Bu süreçte Baho, Lukasz ve Duman kendilerine verilen talimat neticesinde, her gün Karan ve Sina'yla sıkı bir çalışma programı oluşturmuşlardı. Her sabah Birime giden üç adam, Karan ve Sina'nın binaya varmasıyla birlikte, tesisin içinde onlara ayrılan salonda akıl almaz bir efor sarf ederek karı kocayı çalıştırıyorlardı. İkisi de ağır programa rağmen şikâyetçi olmamışlardı ve canla başla çalışmaları devam ettiriyorlardı. Baho'nun oluşturduğu programda dövüş tekniklerini öğrendikleri gibi Birimde bulunan poligonda her gün, düzenli olarak atış talimleri de yapıyorlardı.

Baho her ikisinden de umduğunun ötesinde performans aldığı için hoşnuttu. Karı kocanın dövüşe ve silahlara olan merakı, beklenilenden daha hızlı ilerlemelerini sağlıyordu. İkisi de onlara öğretilenlere ilgiyle yaklaşıyorlardı ve dudaklarından tek bir şikâyetçi kelime çıkmamıştı.

Derim, sık sık Baho'dan da rapor alıyordu. Çalışmaların nasıl gittiğini bilmek isteyen genç adam, ona aktarılan bilgilendirmelerden memnun kalmıştı. Arada Karan'la telefonda konuşuyor olsa da Sina ile çok daha fazla telefon görüşmesi yapıyordu. Sina, antrenmanlardan arta kalan zamanda Lee ve Böcek'le birlikte çalışmaya devam ediyordu. Yavaş yavaş ortaya çıkardıkları plandaki eksikleri tamamlamak için var güçleriyle araştırma yapıyor, ihtiyaç duydukları malzemelerin siparişlerini Derim'e iletirken, yazılacak algoritmalar üzerinde, hem değerlendirme yapıyor hem de bir yandan kodları oluşturmaya devam ediyorlardı.

Monte Carlo'da hasta olan Ozan, İstanbul'a döndükten birkaç gün sonra toparlanmış olarak yine ayağa kalkmıştı. Derim, Ozan'ın tamamen iyileştiğinden emin olduğunda ona yeni görevini de tebliğ etmişti. Konsey'deki herkesin, kendi bildiklerinin dışında daha önce gözden kaçırmış olabilecekleri ne tür açıkları ya da zayıf noktalarının olup olmadığını araştırmasını istemişti.

Derim'in her adam için tuttuğu dosyaların hepsi de epey kabarıktı fakat Derim, tıpkı kendisinin yaptığı gibi onların da bir şeyleri saklamış olmadıklarından emin olmak istiyordu ve Ozan'a tam yetki vererek "En ufak şey bile gözden kaçmayacak Ozan," demişti. "Önemli önemsiz tüm ayrıntıları istiyorum. Etraflarındaki herkes tek tek araştırılacak. Hepsinin en değerlisi kim, öğrenmek istiyorum. Hiçbirisi karısını umursamıyor onu anladım, rahatlıkla gözden çıkarırlar, eşleri resmi tamamlıyor ve katlanıyorlar orası belli. Çocuklarını da çok umursamadıklarını düşünüyorum. Ama paralarının dışında en zayıf noktaları ne, kim, bilmek istiyorum!"

Derim'i şaşırtan en büyük gelişme o günlerde ortaya çıkmıştı. Ozan'ın Moskova'da görevli olduğu zaman, yanında olan Süleyman'la herkesten farklı olarak daha yakın bir iletişimde olduğunu gözlemlemişti. Fakat Monte Carlo dönüşünden sonra, bu yakınlık çok daha sıcak bir evreye geçmişti. Süleyman nasıl yaptıysa Ozan'a ulaşmayı başarmıştı ve Ozan şimdi onun yanında çok daha huzurlu görünüyordu.

Bu belki de Süleyman'ın Ozan'ı her gördüğünde sarılması ve o esnada tıpkı bir oğula yapıldığı gibi sırtına babacan bir tavırla vurması nedeniyle de olabilirdi, belki de Ozan'la tüm içtenliği ile ilgilendiği için de olabilirdi. Ozan'ın çelimsiz görünen bedeninin, sağlıksız

olduğunu düşünmüş olmalıydı ki Handan'a ısmarladığı birçok doğal yiyeceği, Jaques'a teslim ederek her gün Ozan'a yedirmesi konusunda tembihlemişti. Derim tüm bu gelişmeleri memnuniyetle takip ediyordu.

Süleyman'ın elinde bir koliyle çıkıp geldiği gün, bu memnuniyetini ve şükranını da tüm samimiyetiyle ona iletmişti.

Onun evine gelmemeyi tercih eden Süleyman'ın arabası, kapının önünde durduğu gün merakla adamın içeri girmesini beklemişti. Arabanın bagajından çıkardığı bir koliyle içeri giren adamı, girişte karşılamıştı ve sorarcasına adamın taşıdığı koliye baktığında Süleyman yalnızca "Ozan için," demişti ifadesiz bir sesle.

Derim karşılık vermeden başını salladığında onun önünden geçerek mutfağa yollanmıştı. Derim adımlarına hâkim olamadan onu takip etmişti. Mutfaktaki Jaques'a tekdüze bir sesle talimatları sıralayan Süleyman, adamın şaşkın yüzüne aldırmamıştı.

"Unutma!" demişti, direktif verir gibi. "Bunlar yalnızca Ozan'ın. Diğerlerinin almasına izin verme. Anka'yla Alin görünce saldırırlar, uzak tut onları bu kavanozlardan. Sabahları kahvaltıda Ozan'a vereceksin bunları. Aşil'e de verebilirsin ama," diyerek çabucak eklemişti.

Derim merakla koliden çıkanlara bakıyordu. Reçeller, pekmezler, ballar ve bunlara benzer kavanozlar tezgâhın üzerine sıralanmıştı.

"Bunlar ne?" diye sormuştu Derim istemsizce.

Süleyman başını ona çevirip yaptığı âdeta doğal bir şeymiş gibi sıradan bir tavırla "Çocuk çok zayıf. Hasta oluyor. Bakmıyor kendisine. Önüne koymasan yemek yediği yok! Güçlenmesi lazım," demişti.

"Çocuk?" diye şaşkınca sormuştu Derim. Süleyman'ın Ozan'ı çocuk olarak görmesi belki de şaşırtıcı olmamalıydı fakat kendisini tutamamıştı.

"Ozan!"

Derim kaşlarını kaldırarak anladığını belirtir gibi başını sallamıştı. "İyi yapmışsın, ben laf dinletemiyorum."

"Laf dinlediği yok! Orası ayrı. Ama dinleyecek!"

Süleyman verdiği direktiflerin anlaşıldığından emin olduğunda mutfağın çıkışına yönelmişti.

"Vaktin varsa bir kahve içer misin?" diye soran Derim'i bu kez terslememişti. "Olur," demişti başını sallayarak.

Derim, Iaques'a çabucak talimat vererek Süleyman'ı küçük salona yönlendirmişti. Birkaç dakika boyunca takip ettikleri meselelerle ilgili konuşmuşlardı. Kahveleri geldiğinde, Derim fincanını eline alarak bacak bacak üzerine attığı dizinin üzerine dayamıştı. Süleyman kahvesinden bir yudum içerken sessizce adamı izlemiş ve kelimeler aniden Derim'in dudaklarından dışarı dökülüvermişti.

"Ozan için yaptıklarına teşekkür ederim Süleyman."

Süleyman sorarcasına ona bakmış fakat karşılık vermemişti. Derim durgun bir tonla devam etmişti.

"Ozan'ın böyle bir şeye ihtiyacı vardı. Ben çabalıyorum ama baba sevgisinden yoksun olan birine bu nasıl verilir bilmiyorum," demişti. Kendisinin de baba sevgisinden uzak büyüdüğü düşünülürse Ozan'a nasıl davranması gerektiğine hiçbir zaman emin olamamıştı. Sadece onu korumak konusunda güvence vermişti ve Derim başka türlü ona nasıl yaklaşabilirdi bilememişti.

"Ozan yetişkinlerle içli dışlı olmak istemiyor haklı olarak. Onu zorlayamıyorum. Ama senin onunla kurduğun iletişim, şimdiye kadar hiçbirimizin başaramadığı bir şey. Ben onu sadece koruyabilirim ama ihtiyacı olan baba sevgisini nasıl verebilirim bilmiyorum." Derim kendi kendiyle alay eder gibi dudağının bir ucu kıvrılarak mırıldanmıştı. "Bunu ben de yeni öğreniyorum. Hâlâ acemiyim, aslında Asil öğretiyor bana baba olmayı." Minnet dolu bakışlarını kaldırarak Süleyman'a bakmıştı. "Ozan yaralı bir çocuk. Yaralı bir çocuğa nasıl yaklaşılır hiçbir fikrim yok. Onun için yaptıklarına minnettarım çünkü o benim kıymetlim."

Süleyman, Derim'in yüzüne bakarken ilk kez ona karşı kızgınlık ya da öfke duymadığını hissediyordu. Ozan'ın parçalanmış ruhunu gördüğünden beri, onu kurtarabildiği için Derim'e karşı hissettiği takdir, öfkesini de sanki silip süpürmüş gibiydi. Belki Ozan'ın yeni geldiği her an Derim'den söz etmesinin de bunda etkisi vardı. Ozan'ın gözünde Derim, kurtarıcı bir melekti ve ona karşı hissettiği minnettin sınırı yoktu.

Süleyman, Ozan'ı tanıdığından beri içindeki ikilemle boğuşuyordu. Bir yanı Derim'e karşı hep öfkeliydi ama öte yandan diğer yanı da kendisine karşı öfkeliydi. Geçmişte Ahmet ve Mahfer Soylu'yu kurtaramamış olmanın acısı, hissettiği suçluluk, öfkesini bundan sorumlu kişiye yöneltmesine yol açmıştı.

Akif Sancar hayattaki bir numaralı düşmanıydı ve onunla aynı hücrede bir yıl boyunca yaşarken nasıl bir sabra sahip olduğuna hâlâ şaşırıyordu. Fakat o zamanlar doğru şeyi yaptığına inanıyordu ve Akif Sancar yaptıklarını itiraf ettiği güne kadar bu sabrı göstermişti. Mehmet Aydar'ın bu itiraf sonrası, kendisini hapisten çıkarıp seneler evvel reddettiği kardeşiyle görüşmesinin ardından, birkaç ay sonra almıştı Akif Sancar'ın ölüm haberini. Bazılarına hukukun adaleti fayda etmiyordu, insanoğlu o noktada devreye giriyordu. Mehmet Aydar hayatında ilk kez, o zaman tüm inançlarının aksine hareket etmiş, adaleti kendisi sağlamıştı. Süleyman, Mehmet Aydar'ın kendi kardeşini öldürttüğünü biliyordu.

Süleyman içinden hiç çıkmayan acı nedeniyle, yaşayamayacağını düşündüğü zamanlar da bile geride kalan iki çocuk, ona hayata tutunma gücü vermişti. Onların tıpkı babalarına layık evlatlar olarak yetişmeleri için elinden gelen her şeyi yapmış, her zaman koruyup kollamıştı. Ne zaman ki Derim, Anka'yı Selin sanarak almıştı, Süleyman'ın geçmişe gömdüğünü sandığı tüm nefreti de yeniden yüzeye çıkmıştı. Bu nefret aslında hissettiği suçluluk ve paniğin de neden olduğu bir duyguydu. Yine aynı şeyi yaşayacağını, yine zamanında yetişemeyeceğini ve yine koruyamadığı için bir kayıp daha vereceğini düşünmüş, ona bunu yaşatan adamdan en güçlü duygularla nefret etmeyi tercih etmişti. Anka'yı geri aldıklarında gördüğü manzara hiçbir zaman aklından çıkmamıştı. O hastane odasındaki süzülmüş beden, onun bildiği kişi değildi.

Aşil'in varlığı, ilk anda öfkesini zirveye taşımıştı. İçinde bulunulan ortamda doğal olarak aklına ilk önce en kötüsü gelmişti, fakat Anka her zamanki gibi dürüst bir şekilde gerçeği anlatıp, bunda kendi suçu olduğunu söylediğinde süngüleri düşmüştü.

"Benim de suçum var Süleyman abi. Zayıflık gösterdim... O adam her türlü pisliği yapabilir, aklına gelecek en acımasız şeyleri gerçekleştirebilir... Ama bir kadına zorla sahip olmaz. Fıtratında yok. Buna ben izin verdim," demişti Anka, tüm suçu üstüne alarak.

Süleyman, Aşil doğmadan kabullenmişti onu. Anka istediği sürece, zayıflıklarının her sonucunu Süleyman tüm yüreğiyle de kabul ederdi. Etmişti... Aşil'in doğduğu gün Anka'ya burukça gülümsemiş, "Çok eksildik... Ama bir yanda çoğalıyoruz da..." demişti tüm içtenliği ile.

Senelerce Derim'le iletişimde olmamış, gelişmeleri ya Avcı'dan ya da Mehmet Aydar'dan dinlemişti. Anka'yı kaybedecek olmalarının düşüncesi hiç aklından çıkmamıştı ve Derim'e gün be gün bilenmişti. Nedensizce onu hep babasıyla kıyaslamış, tıpkı babası gibi rezil biri olduğunu düşünmüştü. Belki Mehmet Aydar'ın da Akif Sancar'ın kardeşi olduğu düşünülürse Derim hakkında böyle düşünmesi anlamsızdı fakat Mehmet Aydar'ın seneler evvel kardeşini reddettiğini ve hatta ondan ziyadesiyle çok utandığını biliyordu. Mehmet Aydar, onların kardeş olmadığını çok kereler kanıtlamıştı. Onun tek bir kardeşi vardı, o da Ahmet Soylu idi. Hapiste, kendi kanından olan birini, gözünü kırpmadan öldürdüğünü öğrendiğinde bu konudaki hissiyatı da artmıştı doğal olarak. Mehmet Aydar, asla Akif Sancar gibi biri olmamıştı.

Derimse ayrı konuydu. O da tıpkı babası gibi bir yol izlemişti. İntikamını alabilmek için masum birilerine göz dikmişti. Tıpkı Akif Sancar'ın hırsları için Ahmet ve Mahfer Soylu'yu öldürmesi gibi, tıpkı intikamını alabilmek için masum bir kadını, çocuğunun annesini öldürmesi gibi, Derim de masum birine kastetmişti. Süleyman'ın nazarında bunun affı yoktu. Eğer zamanında Saffet Akdoruk'a ulaşabilse ve onu parçalara ayırabilseydi, Derim bugün Süleyman'ın gözünde saygı duyulacak adamların arasında zirveye oturabilirdi. Ne zaman ki hedefi şaşırtmıştı, Süleyman'ın da Derim hakkındaki düşünceleri âdeta sağlama yaparcasına ortaya dökülmüştü.

"İnsanoğlu şaşar..." demişti bir kez Mehmet Aydar, "İnsanoğlu şaşar Süleyman. Derim herkesten daha çok acı çekti ve şimdi acısı gözünü karattığından doğruyu göremiyor."

Derim gerçekten de yolunu şaşmıştı. Sencler önce, Mehmet Aydar'ın bir anlamda metazori vererek önüne koyduğu anlaşma, Derim'in yeniden yolunu bulmasını sağlamıştı ve bu kez o yolda kaybolmayacak gibi görünüyordu. Geçen beş sene ve en çok da bir arada oldukları geçen birkaç ay, Süleyman'a bunu ispat eder gibiydi.

Derim'i, dönüşünden beri öyle dikkatle takip ediyordu ki en ufak hatasında, kimseyi dinlemeyerek üstüne çullanacak ilk kişiydi Süleyman. Ama Derim bu kez hata yapmamıştı. Hata yapmadığı gibi, geçmişi telafi etmeye karşı verdiği çabayı da göz ardı etmiyordu.

Belki de Derim kaybettiği amacın yerine şimdi başka amaçlar edindiği içindi bu. Süleyman kör değildi ve şimdi çok açık bir şekilde görebiliyordu bunu. Derim şimdi sadece Anka ve Aşil'i mutlu etmeyi amaç edinmişti. Tek çabası buydu ve bu yolda hata yapmamak için insanüstü bir güç harcıyordu.

Adamlarıyla kurduğu iletişim, onların kendisine karşı olan saygılı ve biat eder tavırları, Süleyman'ın Derim hakkında yeniden değerlendirme yapmasına neden olmuştu. Ozan en önemli unsurdu bu değerlendirmelerde. Moskova'ya gitmeden evvel Derim'in kendisine yaptığı, nazik olmaya çabaladığı kısa bilgilendirmenin ardından, tüm detayları Jan'ı sıkıştırarak öğrenmişti. Jan'ın da bunları anlatmaya pek gönlü yoktu fakat Derim'in hiçbir zaman detay vermeyeceğini, Süleyman'ın gözündeki Derim'in de aslında onun düşündüğü gibi biri olmadığını gösterebilmek için, Jan tekdüze bir sesle anlatmıştı tüm gerçeği.

O günden beri Süleyman, Derim hakkında daha derin düşünmeye başlamıştı. Derim belki de gerçekten göründüğü gibi biri değildi ve içindeki iyi yanlar, zayıflık göstergesi olduğu düşüncesiyle derinlere gömülmüştü. Gerçi bulunduğu konum, yaptığı işler düşünülürse gerçekten de hiçbir iyi yanını göstermemesini anlayabiliyordu da. Aşık attığı adamlar, çevirdiği dolaplar iyi bir tarafı olduğunu göstermesine engeldi. Alışılmış tavırlar başka türlüsüne olanak vermediğinden Derim de dışarıya karşı iyi yanlarını derin bir karanlığın içine gömmüştü.

Şimdi karşısında oturan ve minnetle ona bakan adamın düşündüğü kadar kötü olmadığını görebiliyordu. Ozan, dediği gibi gerçekten onun kıymetlisiydi ve kendisinin başaramadığı bir şeyi başaran kişiye karşı duyduğu minneti göstermekten çekinmiyordu.

Süleyman o gün ilk kez Derim'e sert olmayan gözlerle bakmıştı. Başını gelişigüzel yukarı aşağı sallayarak "Bundan sonrası bende," demişti. "Sen onu koruyup gözettin, başını sokacak bir dam verdin. Bundan sonra hak ettiği gibi yaşayacak. Her çocuk sevgiyi hak eder... Her çocuk başının okşanmasını hak eder."

Derim, teşekkür eder gibi başını sallayarak inceleyen gözlerle Süleyman'a bakmış ve merakla sormuştu.

"Sen de yetim, öksüzmüşsün. Senin başını okşayan amcam mıydı?"

Süleyman, bir an sessiz kalarak anlaşılmaz bakışlarla karşısındaki adama bakmış, başını olumsuzca iki yana salladıktan sonra keskin acı bir sesle mırıldanır gibi karşılık vermişti.

"Ahmet Abi... Ahmet Soylu... Kızların babası. Benim başımı okşayan, elimi tutan o olmuştu."

Duyduğu kelimelerle içine devasa bir keder çöken Derim, alçak sesle, "Suikasta kurban gitmişler, Anka söyledi," dedi. Ardından yine minnet dolu bir tonla, aynı alçak sesle devam etti. "Kızları sen kurtarmışsın..." Aniden aklına gelmiş gibi duraksayarak âdeta kendi kendine konuşur gibi "... Beni de kurtarmış sayılırsın... Anka ve Aşil olmasaydı ben de olmazdım," dedi tüm samimiyetiyle.

Süleyman, anlaşılmaz gözlerle ona bakarken, ne türlü bir karşılık vermesi gerektiğinden emin olamadığı için suskun kalmayı tercih etmişti. Aniden elindeki fincandaki son yudumu hızla ağzına doldurup, fincanı sehpanın üzerine bırakarak doğruldu.

"Gitmem lazım..." diye mırıldandı.

Derim, onunla birlikte ayağa kalktığında, iki adam birkaç saniye birbirlerine bir şey diyecekmiş gibi bakmışlardı fakat Süleyman ileri doğru bir adım atarak bu anı bozmayı tercih etti. Aklına son anda gelmiş gibi kapıdan çıkmadan evvel başını geriye çevirerek "Ozan'a verdiğin iş..." demişti. "Onu birlikte takip edeceğiz... Arada birkaç gün süren yolculuklar yapacak, yanında olacağım. Senin de haberin olsun."

"Teşekkür ederim Süleyman. Ozan'a iyi geldiğini biliyorum. Gözüm arkada kalmayacak."

***

"Bir yer tutsaydık, çocuklar daha mutlu olmazlar mıydı? Herkes öyle yapıyormuş?"

Derim, Anka ve Alin'in de bazılarını taşıdığı onlarca çantayı görünce endişeyle sormuştu bu soruyu. Bekir ve Mert'in ellerinde taşıdığı kolilerle eve girişlerini izledi.

"Aşil'le konuştuk biliyorsun. Bu onun tercihi," dedi Anka mutlu bir gülümsemeyle. "Kendi evinde doğum gününü kutlamak istiyor. Tüm arkadaşları ve sevdikleriyle. Sanırım ev sahipliği yapmak istiyor."

Ertesi gün 18 Nisan'dı ve Aşil'in beş yaşına girmesini kutlayacaklardı. Derim, Anka'nın elindeki poşetlere uzanarak "Bunlar ne?" diye sordu merakla.

"Süsler, oyunlar, çocuklar için hediyeler..." Gözleri parlayarak devam etti. "E tabii atıştırmalıklar da. Yarın bütün gün çok abur cubur yiyecekler."

"Ben bunları mutfağa götürüyorum," diye seslenen Alin'e başını salladı gülümseyerek. Alin, iki elindeki poşetleri zorlukla taşıyarak mutfağa giden koridora yöneldi.

"Siz neden bunlarla uğraştınız? Zaten çok yoğunsun, liste yapsaydınız adamlar alırdı," diyen Derim'in sesine dönen Anka, dehşete düşmüş gibi adama baktı.

"Bu zevkten mahrum mu kalsaydık? En sevdiğimiz aktivite!"

Derim *peki* der gibi başını salladı ve kuşkuyla gözlerini kıstı. "Kaç kişi gelecek?"

Anka haince gülümsedi. "Aklının almayacağı kadar çok. Bütün gün sürecek parti. Gelecek çocukların mayolarını da yanlarına koymalarını söyledim annelerine. Öğleden sonra kapalı havuzda eğlencenin dibine vuracaklar." Gözleri mutlulukla parladı. "Çok eğlenceli olacak. Aşil çıldıracak!"

Derim, uzanarak genç kadının elindeki paketleri aldı, başıyla ileriyi işaret etti. "Bana programı anlatacak mısın?"

Anka neredeyse seker gibi onun yanında adımlarken hızlı hızlı konuşuyordu. "Şu elindekiler mutfağa gidecek..." dedikten sonra diğer elindekileri işaret etti. "Bunları büyük salona koyacağız," dediğinde Derim o elinde tuttuklarını, girişte bekleyen delikanlıya uzatarak salona götürmesini istedi. Yanındaki Anka konuşmaya devam ediyordu. "Akşam hediyeleri birlikte paketleriz. Gelecek

çocukların hepsine küçük birer hediye aldık. Gönülleri kalmasın Hep birlikte eğlensinler istedik."

"İyi yapmışsınız. Aslında ben de bazı şeyler sipariş etmiştim. Akşam adamlar getirecekler hepsini."

Anka sevecen bir gülümsemeyle ona baktı. Sesini değiştirerek şakacı bir tonla, "Kralsın Derim Amca!" dediğinde, Derim esefle gözlerini devirdi.

Mutfağa girdiklerinde, Alin hiç susmadan konuşmaya devam ederken Jaques'a elindekileri gösteriyordu.

"Biliyorum çok yorulacaksın Jaques. Ama yarın kral ilan edileceksin kesinlikle. Çocuklar pastayı görünce gör bak bir sonraki doğum günlerinde, hepsi sana sipariş vermek isteyecekler."

"Ben yorulmam," dedi Jaques küstah bir ifadeyle. "İşim bu. Ayrıca üzgünüm ama dışarıdan özel sipariş almıyorum. Ben sadece patrona çalışıyorum."

"Patronun kardeşini tavladığım için sence de çok akıllı değil miyim, Jaques? Senin yemekleri başka türlü yeme şansım olmazdı. Bende nerede bu zenginlik?" Alin ellerini önünde dua eder gibi birleştirerek gözlerini yukarı kaldırdı. "Allah'ım çok şükür. Kendimle gurur duyuyorum," dedi böbürlenen bir tonla.

Jaques yanındaki kadına başka bir canlıymış gibi hayretle bakıyordu. Alin aniden başını indirip yine hızla konuşmaya devam etti. "Tüm yiyecekler, büyük salonda açık büfe olarak hazırlanacak değil mi? Öylesi hem büyükler hem de çocuklar için daha kolay olur."

"Böyle olması konusunda anlaşmıştık zaten. Kapalı havuzda da çocuklar için yine küçük bir büfe hazırlayacağız."

"Bahçedeki barbeküde hamburger hazırlama fikri harika, Jaques!" dedi Alin büyük bir takdirle. "Sen bu işi biliyorsun gerçekten. Çocuklar çıldıracaklar."

"Yarın hava yağışlı olacak ama tenteyi adamlar hazırlayacaklar," dedi Jaques. Ellerini kaldırarak tarif eder gibi konuşmaya devam etti. "Arka bahçeden eve girişe kadar bir koridor oluşturacak şekilde tenteyi kurmalarını söyledim, böylece çocuklar ıslanmayacaklar."

Alin kendisine hâkim olamıyormuş gibi aniden Jaques'a sarıldı. "Harika bir adamsın, Jaques! Sen olmasan bu kadar büyük bir par-

tının altından kalkamazdık biz. Aşil çok mutlu olacak. İlk defa bu kadar büyük bir parti yapıyoruz onun için."

Jaques kendinden emin bir tavırla gülümsedi. "Bu benim işim. Bu parti benim ölçeğimde küçük bile sayılır."

"Jaques'ı rahat bırak Kızıl!" diyen Anka'nın neşeli, şakacı sesi mutfakta yankılandı. Derim elindeki paketleri ortadaki ada tezgâha bırakırken, Anka ileri adımlayarak Jaques'a yaklaştı ve adamın yanağını öptü. "Çok teşekkür ederim Jaques, seni çok yoruyoruz ama Alin haklı, sen olmasan altından kalkamazdık."

"Zevkle yapıyorum," dedi Jaques sevecen bir gülümsemeyle.

Anka aniden gözlerini iri iri açarak, müjde verircesine neşeyle "Handan abla geliyor," dedi. "Birkaç saate burada olacak. Akşam mutfakta sana eşlik edeceğini söyledi."

"Ooo," dedi Jaques kaşları havalanarak. "O zaman değişik birkaç şey daha menüye ekleyeceğiz demektir," diye memnun bir tonla devam etti.

Anka başını salladı. "Süleyman abi ve Avcı'nın sevdiği birkaç şeyi yapacak o da."

"Biz de yardım ederiz," diye atıldı Alin. "Selinler de geliyor. Akşam herkes mutfakta olacak demektir."

"Bu akşam yemeği mutfakta yiyoruz o halde?" diyen Derim, sorarcasına araya girdi.

Anka gülümseyerek ona bakarken başını salladı. "Avcı ve Süleyman abi de bu akşamdan geliyorlar. Süleyman abiyle konuştum. Ozan'la birlikte yetişeceklerini söyledi."

Derim hoşnut bir gülümsemeyle başını salladı. Bu akşam ev kalabalık olacaktı. Gerçi bir sonraki günle kıyaslanamazdı fakat bu, tüm ailenin birlikte olacağı anlamına geliyordu. Evin içindeki bu kalabalık, ona öylesine sıcak geliyordu ki yaşadığı bu ana yine şükretmeden edemedi. Buruk bir tebessümle Anka'ya bakarken "Gerçi amcam çok geç geleceğini söyledi. Yemeğe yetişemeyecek," diye bilgilendirdi.

"Konuştum Mehmet amcayla," dedi Anka, başını onaylarcasına sallayarak. "Akşam birkaç görüşmesi varmış. Ama bu gece burada kalacak. Bu bile güzel bir fırsat. Yarın sabah hep birlikte kahvaltıda olacağız. Herkes işlerini ayarladı. Hepimiz evde olacağız."

Ertesi gün Cuma olmasına rağmen, herkes programını sıkıştırarak tüm günü Aşil'le geçirebilmek için birkaç gündür yoğun bir tempo da çalışmışlardı. Öğlene doğru Aşil'in okulundaki tüm arkadaşları eve geleceklerdi. Birimden birkaç yetişkin de akşama doğru gelecekti; fakat o zamana kadar aileye yakın olan herkes evde olacağı için, tüm gün evde tam bir curcuna havası esecekti.

"Sina'ya rica ettim. Onlar Karan'la akşama doğru geleceklermiş ama Sarya'yı öğlen gönderececkler. O da çocuklar birlikte tüm gun eğlenmiş olur."

Anka bir yandan ada tezgâhın üzerindeki paketleri açarken bir yandan konuşuyordu. Derim'in eline buzdolabına koyması için birkaç parça verdiğinde Alin'in sesi araya girdi.

"Siz paketleri yerleştirin, ben de bize birer içecek hazırlayayım Akşam üstü keyfi yapalım."

"Jan'a da yap. Birazdan iner aşağı. Paris'le konuşuyordu ama bitmek üzeredir," dedi Derim bir paketi daha dolaba koyarken.

Anka ve Derim paketleri yerleştirirken genç kadın bilgilendirir gibi Derim'e programı aktarıyordu.

"Bu akşam ev kalabalık olacak... Birkaç saat sonra Handan abla gelecek. Avcı, alandan alacağını söyledi. Mehmet Amca doğrudan görüşmelere gidecekmiş... Selinler de tahminen Handan ablayla aynı anda varırlar. İbo'nun birkaç işi varmış... Akşam salonu hep birlikte süsleriz. Hem Aşil'le Onur da çok eğlenirler. Çocuklar yattıktan sonra, hem sohbet eder hem de hediyeleri paketleriz. Yarın hep birlikte kahvaltı yapacağız. Çocuklar öğlene doğru gelmeye başlayacak. Önce bir şeyler atıştıracaklar. Sonra kapalı havuzda birkaç saat eğlenirler. Jaques çocuklar için havuzun kenarında içecek masası düzenleyeceğini söyledi. Bayılacaklar bence. Öğleden sonra Jaques'ın yaptığı hamburgerler servise başlayacak. Hava yağışlı olmasa bahçede de oynarlardı ama çocukların üşütmelerini istemem, o yüzden içeride oynayacaklar. Alin'le birkaç oyun aldık. Ayrıca Pinyata da aldık. Onları baya oyalar bunlar."

Derim, kendisine uzatılan paketleri dolaba yerleştirirken Anka'nın soluk almadan yaptığı açıklamaları ve genç kadının yüzündeki mutlu ifadeyi hayranlıkla takip ediyordu. Yüzündeki gülümsemeyi yok edemiyordu. Kendisini öylesine mutlu hissediyordu ki göğsünün

içinde atan kalbin, normalden daha hızlı bir tempoda olduğunu duyumsuyordu. Kalbi göğsünün içinde mutluluk taklaları atıyordu.

Oğlunun bir doğum gününü ilk kez, o da onunla birlikte kutlayacaktı ve kalbi uçsuz bucaksız bozkırlarda, dört nala koşan bir Mustang gibiydi.

"Pastayı ne zaman kesecek Aşil?" diye sordu merakla, bir pakete daha uzanırken.

"Akşam üzeri diye düşündük. Beş gibi olursa çocuklar pastalarıyla birlikte, diğer yiyeceklerini de yerler ve onlar için akşam yemeği aradan çıkmış olur. Tüm gün koşturacakları için yorulacaklar ve muhtemelen erken yatmak zorunda kalacaklar. Çocukları yolcu ettikten sonra sekiz gibi, biz kalanlar akşam yemeğine otururuz diye planladık."

"Güzel plan," dedi Derim yumuşak bir tonla.

Alin hazırladığı bardakları önlerine bıraktı. Kendi elindeki içkisinden bir yudum alırken bakışları *aferin* der gibi tezgâhın üzerine kaydı. "Bitirmişsiniz bile."

Anka kolundaki saate bakarken "Aşil birazdan evde olur," diye mırıldandı.

***

"Handan abla yakında Fransızcayı sular seller gibi konuşmaya başlayacak," diyen Alin kıkırdayarak Anka ve Selin'e baktı.

Akşam hep birlikte yedikleri yemekten sonra çocuklarla birlikte salonu süslemiş, ardından onları uyuttuktan sonra kalanı halletmişlerdi. Elbirliği ile yapılan çalışma evdeki çalışanlar da düşünülürse beklenenden erken bitmişti. Handan'ın direktifiyle mutfaktaki hazırlıklara yardıma girişmişlerdi. Ada tezgâhın etrafına yerleşmiş, Handan'ın önlerine koyduğu yaprakları sarmaya devam ediyorlardı. Handan o sırada yerinden kalmış, araya yeni öğrendiği birkaç Fransızca sözcük sıkıştırdığı Türkçe cümlelerle Jaques'la konuşuyordu. Jaqeus o esnada doğum günü pastasının dekoruyla ilgileniyordu ve Handan ilgiyle adamın yaptığı işi izliyordu.

Pastanın modeli, Aşil'in isteği üzerine Derin'in yatı Akchilleus'tu. Aşil, aynı ismi taşıdığı o yatı çok seviyordu ve doğum günü pastasının o olmasına karar vermişti.

"Handan ablanın beni de buraya oturtması hiç hoş olmadı," diyen Avcı'nın sesi yakınır gibi çıkıyordu. Asık bir suratla, önünde açtığı yaprağın içine harcını koyarak kenarlarını kıvırmaya başladı. Kızlar kıkırdayarak ona baktılar.

"Handan ablanın elinden kaçamazsın biliyorsun."

"Süleyman abiye yapmıyor ama bunu."

"Çünkü Süleyman abi için artık çok geç olduğunu düşünüyor ama biliyorsun seni çocukluğundan beri hep mutfağa sokmuştur."

"Gerçi iyi de yaptı. Bence baya güzel yemek yapıyorum," diyen Avcı, sardığı sarmayı ortadaki tencerenin içine yerleştirirken yüzünü buruşturarak "Sarma nedir arkadaş? Bu da yaptırılır mı bana? Ulan sokaktan biri şu halimi görse beni hayatta ciddiye almaz!" dedi yapay bir dehşetle.

"Yemin ediyorum hepimiz kişilik bölünmesi yaşayacağız," dedi Selin gözlerini açarak. "Benim koca güya kahveci, Avcı güya sokak serserisi, siz güya büyük bir şirket çalışanısınız..." Bir an durdu ve yeni fark etmiş gibi gözlerini iri iri açarak "Benimse kaç kimlik değiştirdiğim belli değil." Başını ileri uzatarak sır veriyormuş gibi fısıldarcasına "Sizce hepimizin terapi seanslarına katılması gerekmiyor mu?" diye sordu.

Aynı anda dördünden kahkahalar yükseldiğinde, Handan başını geriye çevirerek otoriter bir sesle "Eliniz işte gözünüz oynaşta! Kudurmayın, sarmaya devam edin!" dedi.

"Ay Handan abla, o kadar kalabalığa sarma yapılır mıydı ya? Başka bi şey yapsaydık keşke," diyen Alin'in şikâyetçi sesine, Handan hızla bedenini onlara çevirip dehşete düşmüş "Sarmasız doğum günü partisi!?" dedi, hayatında duyduğu en saçma şeymiş gibi. "Nerede görülmüş, duyulmuş?"

"Bence Jaques görmüş duymuştur," diyen Avcı umursamazca omuz salladı. "Sarmasız da olur yani partiler."

Sıkkınca bir yaprak daha alarak önüne açtı. Aniden kafasının arkasına yediği bir şaplakla yerinden zıplayarak "Handan abla!" dedi itiraz edercesine.

"Jaques Fransız! Biz Türk'üz! O ne bilsin sarmayı? İtiraz etmeden sar şunları, yemin ediyorum yarın sabah kahvaltıda kurbağa haşlar, koyarım önüne görürsün!"

Avcı'nın yüzü hızla değişime uğrayarak tiksinircesine suratını buruşturdu. Bıkkın bir tavırla uzanarak, yine yaprağın ortasına harç koyarken şikâyetçi bir tonla "Kızlar sarıyor anladım, ben niye sarıyorum?" dedi. "İçerdekilere bir şey demiyorsun ama," diye alıngan bir sesle çabucak ekledi.

"Bu işlerin kadını erkeği olmaz! Bak Jaques'a! O da erkek! Ne olmuş yani? İçeridekiler birazdan gelip şuradaki masaya oturacaklar merak etme," diyen Handan, çenesiyle mutfağın diğer ucundaki masayı gösterdi. "Herkesin emeği olacak. Kimse kaçamaz!"

Kızların üçünün de elleri durdu ve merakla Handan'a baktılar. "Onlar ne yapacak?" diye soran Selin oldu. Hayretle Handan'a bakıyordu.

Handan kendinden emin bir tavırla yeniden mutfağın içinde hareketlendi. "Sigara böreği saracaklar!" Kelimeler öylesine sarsılmaz bir kesinlikle çıkmıştı ki ağzından, hiç kimseden itiraz duymak istemediği belliydi. Üçgen şeklinde kesilmiş yufkaları masanın üzerine taşırken diğerleri şaşkınca ona bakmaya devam ediyordu. Böreklerin harcını koyduğu büyük kabı, pat diye ses çıkacak bir sertlikle masanın ortasına koydu.

"Derim! Jan! İbo?" diyen Avcı, kendisinin de inanmadığı bir tonla üzerine basarak saydı ve en sonunda, çok daha imkânsızmış gibi "Süleyman abi?!" diye ekledi.

"Evet!" dedi Handan, keskin bir tonla. "El birliği ile yapılacak her şey. Bu doğum günü Aşil için çok önemli. Herkes üzerine düseni yapacak. Yok öyle, aşçıya çalışana itelemek! Aile dediğin bu tür özel günlerde el birliği ile çalışır. Geçen sene hem Aşil hem Onur için nasıl hep birlikte yaptıysak her şeyi, yine aynı şekilde yapacağız."

"Geçen sene keki İbrahim karıştırmıştı," dedi Selin hatırlayarak. Yüzünde mutlu bir tebessüm belirdi.

"Emek harcayacak tabii. Evladının doğum günüydü."

Anka, geçen senelerin hazırlıklarını hatırlayınca yüzünde buruk bir tebessüm belirdi. Yine kendi evlerinde, hep birlikte yaptıkları hazırlıklarla kutlamışlardı Aşil'in doğum gününü de. Bu sene her

şey bambaşkaydı. Elbette çok daha büyük bir parti ve kalabalıktı; fakat Asil'i heyecanlandıran büyüklük değildi. İlk kez doğum gününde babasının yanında olmasıydı. Bu partiyi evde yapmak istemesinin en büyük sebebi de oydu muhtemelen. Tüm arkadaşlarını, tüm tanıdıklarını babasının evinde, babasıyla birlikte ağırlamak istiyordu.

Geçmiş anılar, içine hüzün doldursa da düşünceli, alçak bir sesle dudaklarından çıkan kelimelere engel olmadı.

"Eğer Derim, o sugara böreklerini saracağını duysaydı daha fazla burada olmadığı için sevinecektir. Derim'i o börekleri sarmaktan düşünemiyorum."

"Yok yok meraklı o," diyen Alin atıldı. "Ben asıl Bartın'ı düşünemiyorum." Anıden aklına gelmiş gibi telaşla gözlerini iri iri açtı. "Handan abla! Bartın saçlarına bizim gibi tülbent mi bağlayacak?"

Üç kadının saçları, başlarına sardıkları örtülerin altına toplanmıştı. Avcı'nın kısa saçları için Handan gerekli görmemişti bunu fakat Alin, Jan'ın uzun saçlarını düşününce gözünün önüne gelen resmi kendisini tutamıyormuş gibi kahkahalarla gülmesine neden oldu. Bakışları diğerlerinin üzerinde dolaştı.

"Ay birisi o resmi çeksin ne olur?" dedi neşeyle. Başı yine hızla Handan'a çevrildi. "Jan'ın saçlarını ne yapacaksın?" diye üsteleyerek sordu yine.

Handan şeytanca gülümserken, beline bağladığı önlüğün cebinden bir baş örtüsü çıkardı ve boşlukta salladı.

"Tedbirimi aldım, merak etme," dedi kaşlarını hınzırca oynatıp kaldırarak.

Mutfağın içinde yeniden kahkahalar yankılanırken Avcı kendini yerinde kıpırdandı.

"Süleyman abinin saçlarının kısa olması ne şanssızlık be! Tüh!" dedi sahte bir esefle.

...

"Handan abla yapma!" dedi Jan, geriye doğru bir adım atarken yüzündeki dehşet ifadesi açıkça görülüyordu.

Beş dakika evvel, Handan talimat verircesine salonda oturan kızkardeşini mutfağa çağırmış ve hazırlıklarını yaptığı masaya oturmalarına işaret etmişti. Derim'in yüzünde anlık bir şaşkınlık belirmiş; fakat bu şaşkınlığı çabucak yok ederek, âdeta hayatı boyunca bunu beklemiş gibi hevesle masaya oturmuştu. İbo alışkın olduğu üzere ne geleceğini bilerek kabullenir şekilde yerleşmişti bir sandalyeye. Süleyman'ın da istenilen şeye şaşırmadığı belliydi fakat Handan'a arada sırada sevinç dolu bakışlara engel olamamıştı. İçlerinde kendine gelememiş olan Jan'dı.

Handan'ın, Jan'ın önünde boşlukta salladığı tülbent, ilk anda Jan'ın anlamayan bakışlarına maruz kalmıştı ve açıklama otuz saniye içinde geldiğinde, başını hızla iki yana sallayarak kaçar gibi geriye doğru bir adım atmıştı.

"Olmaz!" dedi Handan, kesin bir tavırla. "Saçların böreklerin içine düşer! Rezil mi olalım misafirlere?"

"Ya illa bağlamam gerekiyorsa ben odamdan bir bandana alırım."

"Ne gereği var! Ha bandana ha bu! Aynı şey!"

"Handan abla!" diye üsteledi Jan ve tiksinir bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Çiçekler var onun üstünde!"

"Ne yani? Çiçek kötü bir şey mi?"

"Ben çiçeklere kötü demedim ama benim başımda kötü duracağı kesin."

"Boşuna üç kat çıkmana gerek yok, biz bizeyiz. Takıver hadi şunu! Saçlarının uzun olması benim suçum değil."

"O çiçekli örtüyü başıma sarman senin suçun Handan abla! Kızıl saçımın sonuna kadar benimle alay eder!"

"Etmeyecek!" dedi Handan, küçük bir çocuğu kandırmaya çalışırcasına. "Hem niye etsin canım? Ne alakası var?"

"O zaman Jaques'tan bir şapka alırım ben."

"Ben sordum. Hepsi kirlenmiş. Başka yokmuş."

Jan hızla geriye dönerek, Jaques'la Fransızca konuşmaya başlayıp sorduğu soruya üzgün bir suratla olumsuz cevap aldığında, Jaques'ın çok ikna edici olmayan üzgün ifadesine inanmamış gibi gözlerini kısarak birkaç saniye dikkatle adamı inceledi. Fakat Jaques

çabucak yaptığı işe geri dönünce yeniden Handan'a dönmek zorunda kaldı.

Tülbent hâlâ önünde sallanıyordu. Masaya oturan adamlar kahkahalarını tutmaya çalışırken, ada tezgâhındakiler onlar kadar başarılı değillerdi çünkü kıkırtıları duyuluyordu. Jan başını omzunun üstünden geriye çevirdi ve tehdit eder gibi Alin'e baktı. İşaret parmağını geriye uzatarak "Eğer alay edersen...?" diye başladığı cümle, masumca ona bakıp "Niye edeyim canım?" diyen genç kadının hızla sarf ettiği sözleriyle yarıda kaldı. "Mutfakta iş yapıyoruz. Ciddi bir şey bu. Alay edilecek nesi var ki?" diye devam etti Alin, suratındaki gülümsemeyi bastırmaya çalışarak.

Jan pes etmiş gibi memnuniyetsiz bir tavırla sökercesine Handan'ın elinden tülbendi aldı ve başının üzerinde bandana gibi bağladı. Başının arkasında, düğümü hırsla sıkarken hoşnutsuzlukla Handan'a bakıyordu.

"Heh, bak ne güzel oldu şimdi" dedi Handan memnun bir yüzle. "Hadi otur bakayım sen de. Bir kez göstereceğim size, sonra hepsini yapıp bu tabağın üzerine dizeceksiniz."

Masaya yanaşıp, bir yufka parçasını eline aldığında hiçbiri ona bakmıyor, gülmemek için kendilerini zorlukla tutarak Jan'ı izliyorlardı. Bu zorlama yalnızca birkaç saniye sürdü ve daha fazla dayanamayacaklarmış gibi, birdenbire kendilerini serbest bırakarak kahkahalarla gülmeye başladılar.

Birkaç dakika boyunca mutfağın içinde sesler ve kahkahalar yankılandı. Jan hepsine kızgınlıkla bakarken diğerleri alaycı kelimelerle adamın damarına basmaya devam ediyorlardı. Handan yüzünde zorlukla sabitlemeye çalıştığı ciddiyeti bozmamaya çalıştı. Hepsini azarlayarak işe dönmelerini dikte etti ve ilk böreği yavaşça sararak nasıl yapacaklarını masadaki adamlara gösterdi. Derim dikkatle kadını takip ediyordu. İbo'nun alışık olduğu belliydi. Süleyman'ın da çok acemi olmadığı alışkın parmakların hareketinden belli oluyordu. Derim ve Jan sonraki dakikalarda gözleriyle diğer iki adamı takip ederek işe koyuldular.

Anka yan gözle onlara baktığında Derim ve Jan'ın büyük bir konsantrasyonla yaptıkları işe odaklandıklarını gördü. Yüzündeki gülümsemeye engel olamadı. Derim yaptıkları işten şikâyetçi olmayı

asla düşünmediği gibi, birlikte geçirdikleri zamandan fazlasıyla keyif alıyor görünüyordu. Yüzünde nadir görünen bir huzur ve çocuksu bir mutluluk vardı.

Alin ve Selin bir yandan sarmaları yaparken bir yandan sırıtarak birbirlerine Jan'ı işaret ediyorlardı. Alin, o karmaşada kaşla göz arası telefonuyla Jan'ın fotoğrafını çekmişti. Hınzır bir ifadeyle telefonunu Avcı'ya işaret ettiğinde, genç adam ağzı kulaklarında sırıtarak işine devam etti. Handan bir kısım daha yaprağı önlerine bıraktığında Anka ile göz göze geldi ve gülümsedi. Alçak sesle konuşurken yüzündeki şefkatli gülümseme, Anka'nın yüreğinde sımsıcak bir his bıraktı.

"Böyle işte... Seneler sonra bu anları konuşup güleceksiniz. İnsan hayatta sevdikleriyle olabildiğince anı biriktirmeli."

Anka minnetle gözlerini yumarak gülümsedi kadına. Handan, avucunu Anka'nın yanağına bastırıp sevgiyle okşadı. Bakışlarını ilerideki adamlara kaldırdığında kendi aralarında hem ciddi ciddi işler hakkında konuştuklarını hem de börekleri yapmaya devam ettiklerini gördü. Az daha kahkahayı patlatacakken yine ciddiyetini korumaya çalıştı.

Sesini yükselterek anaç bir tavırla, "Aferin size... Hadi ben de hepinize birer kahve yapayım, hem kahvelerinizi için hem bir yandan işinizi yaparken sohbete devam edin," dedi.

***

18 Nisan günü, Derim için birçok ilki yaşadığı bir gün olmuştu...

İlk kez, yaşadığı evin kapısına balonlar asılmıştı. İlk kez, sadece evinin büyük salonu değil, giriş de dâhil olmak üzere birçok yer, renkli süslerle dekore edilmiş, *Aşil* ismi ile birlikte '*İyi ki Doğdun*' diyen pankartlar asılmıştı.

İlk kez, evi adamlarının dışında başka bir kalabalıkla sarmalanmıştı. Evin içinde çığlık çığlığa koşturan on beş çocuk vardı.

İlk kez, bir çocuğun doğum günü partisine katılmıştı...

İl kez, gelen tüm misafirlerini bir türlü anlam veremediği bir gu rurla karşılamış, daha önce katılmak zorunda kaldığı partilerdeki nin aksine, herkesle tek tek tüm içtenliği ile ilgilenmişti.

İlk kez, günün sonunda kalan büyüklerle akşam yemeğine otur duğunda ev sahibi olmaktan gurur duymuştu.

Tüm gün boyunca Aşil'in mutluluğu görülmeye değerdi. Gelen her konuğu, babasıyla birlikte mükemmel bir ev sahipliği yaparak karşılaşmış; fakat tüm çocuklar geldikten sonra kendini kaybetmiş-çesine eğlenceye kaptırmıştı.

Evdeki büyükler, çocukların tüm eksiklerini giderirken hiçbiri doğru düzgün oturmaya fırsat bulamamışlardı. Çocukların kapalı havuzda geçirdikleri iki saatte, büyükler bir şeyler içip açık büfedeki yiyeceklerden atıştırırken, Ozan'la birlikte Mert ve Bekir havuzda çocuklara göz kulak olmuşlardı. Gerçi Mert ve Bekir'i uzaktan izleyen Alin ve Narin, çocuklara göz kulak olmak yerine en riskli operasyona gitmeyi tercih eder gibi durduklarını, kahkahalar eşliğinde dile getirmişlerdi.

Havuz sonrası evdeki tüm kadınların yardımıyla, çocukların üzerleri değiştirilmiş ve bahçedeki barbeküde Jaques'ın hazırlamaya başladığı hamburgerler her birini zapt edilemez hale sokmuştu. Tenteler konusunda Jaques'un aldığı tedbir, yağmaya başlayan yağmurla ne kadar doğru hareket ettiğini gösterse de Sarya'nın başlattığı başkaldırı, bu tenteleri anlamsız hale getirmişti.

Sarya çığlık çığlığa, neşeyle yağmurun altında koşmaya başladığında, ona ilk eşlik eden Aşil ve Kerem olmuştu ve sonrası tam bir karmaşa idi. Çocuklar bahçede yağan yağmurun altında, çimlerin üzerinde yuvarlanmaya başlamışlar, bir saat evvel giydirilen üstleri çamur içinde kalmıştı.

Derim bu manzara ile az daha kalp krizi geçirmek üzereyken Anka ve Selin onu yatıştırmışlardı.

"On beş dakika kudursunlar. Yıkarız hepsini sorun değil, yedek kıyafetleri var nasılsa," demişti Anka gülümseyerek.

"Hasta olurlarsa?" demişti Derim, endişeyle.

"Olmazlar merak etme. Hava çok soğuk değil, hemen sıcak suya sokar üzerlerini değiştiririz."

Büyükler bir süre boyunca tentelerin altında yüzlerinde gülümsemelerle çocukları izlemişlerdi. Sonrası elbette yine tam bir meydan okumaydı. Kapalı havuzun duşlarında tek tek çocukları yıkayarak yeniden üzerlerini değiştirmişlerdi.

Pinyata asıldığında çocukların heyecanları ve neşeli sesleri evin içinde yankılanıyordu. Her biri tavana asılmış olan pinyatayı patlatmak için çabalarken büyükler heyecanlı bir yarış seyrediyor gibiydi. Gün boyunca herkesin yüzünde gülümsemeler asılı kalmış gibi, tüm yüzler tebessümle parlamıştı. Aşil'in hediyelerini açarken yaşadığı heyecana, diğer çocuklar da onlara hazırlanan hediyeleri açarak eşlik etmişlerdi. Paketlerden çıkan oyuncaklar, kıyafetler ve kitaplar her birini ayrı ayrı mutlu etmişti.

Derim için unutulmaz bir gündü. Oğluyla ilk kez karşılaştıkları günü saymazsa hayatı boyunca yaşadığı belki de en muazzam gündü o gün. Onu bir yere ait hissettiren, birilerinin ona ait olduğunu ve kendisinin de onlara ait olduğunu hissettiren en olağanüstü gündü.

Her ilk, zihninde ve yüreğinde silinmez izler bırakarak yerini almıştı; fakat onun için asla yeri doldurulamayacak olan tek şey; doğum günü pastasının arkasında, yanan o mumların alevleri gözlerini kamaştırırken, nihayet oğlu ile birlikte yan yana durabilmiş olduğu idi.

Önlerinde duran pastanın üzerinde yanan beş mumu, oğlu onun kollarında üflemişti ve ilk kez, o pastanın arkasında oğlu ile kendisinin fotoğrafı olmuştu. Sonrasında Anka da yanlarına gelmiş, onlara eşlik etmişti elbette. Fakat Derim, genç kadının kendisine bakan bakışlarında gördüğü anlayışı kaçırmamıştı. Onun, bu kez oğlu ile birlikte böyle bir fotoğrafa sahip olmak istediğini anlamıştı ve bu anların karelerini alabilmek için geride durmayı tercih etmişti genç kadın.

Ortalarına aldıkları oğulları ile birlikte, o günün en unutulmayacak anı fotoğrafa sabitlendiğinde; Derim aşkla Anka'ya bakarken, Anka da o şahane gülümsemesiyle kendisine bakıyordu ve ikisinin ortasındaki Aşil, başını kaldırmış, yüzünde göz kamaştıran bir mutlulukla anne babasını izliyordu.

9. Bölüm

Marcel, Derim'in yanından çıkarken ona verilmiş olan görevi yapmak zorunda kalmayacağını umut ediyordu. Derim'in ondan istediği şey, kesinlikle doğru bir şey değildi; fakat Derim'in, karşılaşacağı her riski göz önüne alarak bazen şeytanca oyunlar kurmasına alışkın biri olarak, itiraz etmemişti.

Derim için zafere giden her yol mubahtı. Hele onun için değerli olan insanları korumak söz konusuysa en çirkin çözümü bile ajandasına alırdı, ki biraz evvel Marcel'e verdiği görev, kısmen çirkin de sayılırdı. Marcel'in buna mecbur kalmamayı ummaktan başka bir isteği yoktu.

Derim, Marcel'in çalışma odasından çıktığı esnada çalan telefonuna uzanarak açtı. On dakikaya yakın yaptığı görüşme sonrası, gergin bir tavırla birkaç saniye yerinde oturmaya devam etti. Taş gibi yüzü, nefret yüklü bakışlarıyla, aldığı karardan en ufak kuşku duymadan, kendinden emin bir tavırla yeniden telefona uzandı ve yarım düzine telefon görüşmesi gerçekleştirdi.

Son görüşmeyi yaptıktan sonra yerinden kalkarak ellerini pantolonun cebine soktu ve pencereden dışarıya baktı. Geçen hafta bugün, evin içinde hummalı bir çalışma ve kalabalık varken bugün ev sessiz denecek kadar sakindi.

Aşil'in doğum günü hediyesini herkes gittikten sonra, üçü baş başa kaldıkları ilk anda vermişti. Aşil öylesine güzel bir gün geçirmişti ki babasının kendisine hediye vermediğinin bile farkında değildi. Muhtemelen onun için yapılan tüm hazırlıklardan sonra böyle bir beklentisi de olmamıştı. O gün tam anlamıyla bir hediyeydi ona.

Derim, elinde tuttuğu biletlerin zarfını Aşil'e uzattığında yüzünde tarifi mümkün olmayan bir sevgi vardı. Gözleri hissettiği sevgi nedeniyle pırıl pırıldı ve aynı gözlere sahip küçük çocuğa, elindekileri

uzatırken "Doğum günün kutlu olsun, babacım," demişti. Aşil şaşkın şaşkın babasının elindekilere uzanırken "Bu ne?" demişti.

"Benim sana doğum günü hediyem."

"Ama zaten çok güzel bir parti yaptın."

"O hediye sayılmaz. Babalar çocuklarına parti yaparlar zaten," derken düşen ses tonundaki hüzün, Anka'nın gözünden kaçmamıştı. Onun babası ona böyle bir şey hiç yapmamıştı oysa.

Aşil, mutlulukla parlayan gözlerini babasına dikip, elindekileri aldıktan sonra heyecanla açtığı büyük zarfın içinden çıkanları gördüğünde ilk anda ne olduğunu anlayamamış ve "Bunlar ne?" diye sormuştu şaşkınca.

Üçü dip dibe oturdukları kanepede, ortalarında olan oğluna Derim iyice sokularak sevecen bir tonla karşılık vermişti.

"Çin'deki Chimelong Okyanus Krallığı. Dünyanın en büyük akvaryumu. Annen, sen ve ben yazın Zhuhai'ye gideceğiz. Doğum günü hediyen."

Aşil'in gözleri ardına kadar açılmış ve aniden yerinden fırlayarak zıplamaya başlamıştı.

"Kralsın baba!" diye sevinçle bağırırken elindeki biletleri bayrak gibi sallıyordu. "Anne!" demişti delirmiş bir coşkuyla. "Üçümüz dünyanın en büyük akvaryumuna gideceğiz!"

Anka, oğlunu izlerken sesli çıkan gülümsemesini bastıramamıştı. "Sen o zamana kadar aklını kaybetmezsen, gideriz inşallah."

"Canım babam!" diyen Aşil, aniden öne fırlayarak kendisini Derim'in kucağına atmış ve kucağına tırmanmaya çalışırken kollarıyla babasını sarmalamaya çalışmıştı. "Sen dünyanın en harika babasısın. Çok teşekkür ederim baba. Çok teşekkür ederim."

Aşil'in kontrolsüz heyecanı, Derim'in kalp atışlarının da kontrolden çıkmasına neden olmuştu. Kollarını oğlunun bedenine sararak küçük bedeni kendi geniş göğsüne yaslamıştı. "Asıl sen dünyanın en harika çocuğusun. İyi ki doğdun oğlum. İyi ki hayatımıza geldin," demişti alçak sesle.

Derim için Aşil, her zaman mucize bir bebek olacaktı. Hiç beklenmeyen, hiç umulmayan ve asla hiç düşünülmeyen bir anda çıkagelmiş bir mucizeydi o. Tıpkı bir peri gibi elindeki değneği onların

üzerlerine tutmuş ve hayatlarını mucizevi bir şekilde değiştirmişti. Aşil, ömrünün sonuna kadar Derim'in kurtarıcı meleği olacaktı.

Kolları oğlunun etrafında sarılı, gözleri kapalı halde dudaklarını oğlunun başına bastırmış, baba oğul sevgi yumağı olarak dakikalarca öylece kalmışlardı.

Derim, pencereden dışarı bakarken aklına düşen anların sebep olduğu, yüzünde oluşan tebessümün farkında değildi. Bakışları bahçenin içinde hareket eden adamlara takıldığında, yüzündeki tebessüm solarak isteksizce ana dönüş yaptı. Yarım saat evvel gelen bilgi, bugün için hissettiği tüm heyecanı yerle bir etmişti. Oysa bugün hiçbir şeyin keyfini bozmasına izin vermeyeceğini sanıyordu.

Aşil'in doğum gününden önce, çok daha fazla ağırlaştırdıkları antrenmanlarla son on gündür, Jan'la günde iki kez çalışma yapmışlardı. Yarın gece dövüşler olacaktı ve bu gece yola çıkıyorlardı. Fakat yola çıkmadan evvel hiç değilse birkaç saat de olsa özel anlar yaşayacaklarını düşünmüştü. Bugün 25 Nisan'dı. Anka ve Alin'in doğum günüydü... Kızlar özellikle o günlerde yaşanan sıkıntılar yüzünden özel hiçbir şey istememişler, yalnızca bir arada geçirecekleri sakin birkaç saatin yeterli olacağını söylemişlerdi.

"Bunun acısını önümüzdeki sene çıkaracağım ama," demişti Alin. Anka ise yalnızca gülümsemekle yetinmişti. Özel bir beklentisinin olmadığı gibi, tek isteği herkesin gerilmesine neden olan dövüşleri bir an evvel atlatmaktı.

Derim son günlerde öylesine gergindi ki, bazen kabına sığamıyormuş gibi kendi kendine odanın içinde adımlamaya başlıyordu. Şimdi yine pencerenin önünde dikilen hareketsiz bedeni, içinde toplanan enerjiyle patlayacakmış gibi hissettiğinde, sırtını pencereye dönerek odanın içine doğru hareketlendi ve seri adımlarla içeride dolaşmaya başladı. Kafasının içinde öylesine çok düşünce aynı anda birbirine paralel bir hızda dolaşıyordu ki hangisine öncelik vermesi gerektiğinden emin olamıyordu.

Geçen bir ay boyunca teknik ekip umduğundan çok daha uyumlu bir şekilde ilerlemişti. Sina ile biraz evvel de yaptığı gibi sık sık telefonda konuşmasına, yan binada kendi odasında çalışmaya devam eden Böcek'le de sık sık yüz yüze görüşmesine rağmen, Lee ile çok daha sık irtibatta olan Derim, yapılan her şeyin bilgisini ondan da

ayrıca alıyordu. Sunucuları kuran Aaron Scott'un tüm sistemini kılı kırk yararak incelemişler, bu geçen sürede birkaç kez yoklama yapmak ve açık bulabilmek maksadıyla siber saldırılar düzenlemişlerdi. Bu saldırılara karşı alınan tedbirler ve kurulan duvarları incelikle değerlendirmiş ve izledikleri protokolleri açığa çıkarmışlardı. Sina, Lord'un malikânesinde bulunan sunuculardaki bilgilere ulaşmak için son hazırlıklarını tamamlamaya çalışırken Lee ve Böcek, onun istediği bir kısım çalışmalara devam ediyorlardı.

Lee şimdiye kadar ne Sina ne de Böcek için herhangi olumsuz bir geri bildirimde bulunmadığı gibi, içinde bulunduğu çalışmalardan oldukça memnun olduğunu belirtmekten de çekinmemişti. Son iki haftadır, Derim'in Ozan'a verdiği görev nedeniyle Lee yoğunluklu olarak Ozan ve Süleyman'a destek veriyor, diğer çalışmaları Böcek takip ediyordu ve anlaşılan oydu ki Lee bu iş bölümünden oldukça memnundu. Sina ve Böcek'in birbirlerini geçmişten tanıması ve ortak birçok çalışmada bulundukları için birbirlerini kolayca anlamaları, çok daha hızlı ilerlemelerini sağlıyordu ve Lee her ne kadar sürekli kontrollü olsa da sunuculara girmek için yapılan çalışmalarda, onun katkısı son günlerde diğerlerine göre azalmış denebilirdi.

Derim, geçen hafta Aşil'in doğum günü nedeniyle iki gün boyunca yavaşlattığı işlere, doğum günü ertesi çok daha yoğun bir şekilde devam etmişti. Aynı evin içinde olsalar da Anka ile bile neredeyse sadece yemeklerde ve geceleri birlikte yattıkları yatakta bir araya gelebilmişlerdi.

Derim için o anlar günün en olağanüstü anlarıydı. Kollarının arasına sığındığı kadın, günün tüm yorgunluğunu alıyordu ve Derim sevişmenin üzerinde bıraktığı o huzurlu dinginlikle başını genç kadının göğsünün üzerine yaslayarak uykuya dalıyordu. Anka ile olan ilişkileri, her geçen gün bir adım daha sağlamlaşırken Derim, sık sık geldikleri noktaya inanmakta güçlük çektiğini kendi kendine itiraf ediyordu.

Anka onun bu hayatta Jan'dan sonra en büyük destekçisi idi. Genç kadının her zaman sahip olduğu o soğukkanlı kişiliği, Derim'in bazen içinden çıkamadığı şeyler konusunda öfkelendiği anlarda devreye giriyor ve yine yeniden Derim'i kontrolü altına alarak, sakinleştirip aklı başında adımlar atmasına olanak sağlıyordu.

Derim, onun yanında hiçbir zaman kontrolünü kaybetmemeye çalışsa da son günlerde yine zaman zaman kontrolünü kaybettiği anlar oluyor ve ani çıkışlarına engel olamıyordu. Bu belki de üzerinde hissettiği aşırı baskı ve Jan'ın gireceği dövüşler nedeniyle yaşadığı endişe nedeniyleydi; belki de her ne kadar kontrollü olmaya çalışsa da içindeki o gerçek fevri adamın yüzeye çıkma çabasıydı. Nedeni ne olursa olsun, Anka onun o anlardaki tepkilerinden ürküyor gibi görünmüyordu. Birkaç dakika boyunca adamın öfkesinin dinmesini sabırla bekliyor, Derim'in sürüp giden öfkesi arasında, ilk soluk aldığı esnada sakince araya girerek "Rahatladın mı?" diye soruyordu.

Derim, ne zaman bu soruyu duysa bir an duraksıyor, sinirle elini saçlarından geçirerek homurdanır gibi "Rahatlamadım ama rahatlayacağım!" diyordu.

Ardından Anka tekdüze bir tonla sorunu yeniden dile getiriyor "Hadi gel, sakince konuşup ne yapabileceğimize bir bakalım," dediğinde, Derim'in bütün süngüleri iniyordu.

Anka, Derim için bulunmaz bir kadındı. Derim'in ne öfkesinden ne de kötülüğünden korkuyor, ne Derim'e boyun eğiyor ne de savaş açıyordu. Sakindi, aklı başındaydı ve her zaman en doğru adımı atmayı becerebiliyordu. Dışarıdan bakan biri, onun o soğukkanlı tavrının, soğuk duruşunun bir buz kütlesine benzediğini varsayabilirdi; fakat Derim, o buz kütlesinin nasıl yakıcı bir ateşe dönüştüğünü de çok iyi biliyordu. Her gece o buz kütlesinin yarattığı, tıpkı bir buz yanığının hissettirdiğine benzer ateşle kendi bedeni kavruluyordu ve Derim o yanık acısını çok seviyordu.

Anka'nın hiçbir zaman esaret altına alınamayacak ruhu, geceleri kendisini açıkça ortaya koyuyor, hiçbir çekince hissetmeden Derim'i de yönlendirebiliyordu. Derim onun talep ettiği her isteği efsunlanmış gibi yerine getiriyordu. Anka her ikisini de öylesi bir dünyaya sürüklüyordu ki Derim bambaşka bir boyuta geçtiğini hissediyor ve her gece, tekrar tekrar genç kadının varlığına şükrediyordu. Sadece bu anlar için bile hayatının diğer yönlerinde, ömrünün sonuna kadar cezalandırılmaya razıydı. Ona böylesi bir ödül verilmişken daha fazlasını istemek yüzsüzlüğünün katlanarak artmasına neden olacaktı ki Derim, hali hazırda bu yüzsüzlüğünden ziyadesiyle utanıyordu.

Düşünceler içinde odanın içinde dolaşmaya devam ederken, kapı aniden açıldığında bakışları açılan kapıya yöneldi ve Anka ile göz göze geldi. Bakışları hızla değişime uğradı ve birkaç dakika evvel karanlık olan ruhu, apansız ışığa tutulmuş gibi benliğinde bir aydınlık hissetti. Dudakları istemsizce kıvrılarak genç kadına gülümseyerek baktı.

"Erkencisin. Daha birkaç saat beklemiyordum seni."

Saat akşam üzeri dörde geliyordu ve genç kadın genelde yediden sonra evde oluyordu.

"Hazırlık yapmak için erken çıktık Alin'le. Jan burada olduğunu söyledi."

Anka içeri doğru birkaç adım atarak karşılık verdiğinde, Derim'in biraz evvel yüzünde beliren gülüşü aniden soldu ve kaşlarını çatarak genç kadına baktı.

"Ne hazırlığı?"

"Bu gece yola çıkıyoruz ya."

Derim gözlerini kısarak baktı ona ve üzerine basarak "Biz gidiyoruz. Siz evde kalıyorsunuz!" dedi.

Anka umursamazca alt dudağını bükerek ilerledi. Aynı esnada '*tabii tabii*' der gibi başını sallamıştı. Masanın önündeki deri koltuğa rahatça yerleşerek meydan okuyan bakışlarını Derim'e dikti ve sanki adamın sözlerini duymamış gibi sakince devam etti.

"Handan ablayla konuştum. Birkaç gün burada Aşil'le kalacak. Zaten en fazla iki gün sonra dönmüş olacağız. Her şeyi programladık."

"Siz gelmiyorsunuz!" dedi Derim, hırlar gibi. Sert adımları masaya doğru ilerledi ve genç kadının karşısındaki koltuğa yerleşerek başını ileri doğru uzattı. "Benimle tartışmaya girme, mon Phénix," dedi ses tonu alçak da olsa tehdit eder gibi bir tınıda konuşarak. "Siz gelmiyorsunuz! Oraya girmene asla izin vermem!"

"Alin'i durduramazsın. Kardeşimi yalnız bırakmayacağım."

"Durdururum!"

Anka sakince başını iki yana salladı. "Unut bunu. Durduramazsın. Beni de durduramazsın."

"Anka!" dedi Derim sesini yükselterek. Sesi gök gürültüsü gibi geniş odada yankılansa da genç kadın, sanki bu sesi duymamış gibi sakince ona bakıyordu. Derim, aniden yerinden fırladı ve ayaktaki bedenini öne eğerek genç kadının üzerine kara bir bulut gibi çöktü. Kararmış gözleri ela tonunu yitirmiş kahverengine dönüşmüştü.

"Gelmiyorsunuz! Seni oraya bir daha sokmayacağım!"

"Bu kez sen sokmuyorsun, ben kendim gidiyorum."

"Sen çıldırdın mı?" diye bağırdı Derim. "En son oraya girdiğinde ne yaşadığını unuttun herhalde!" dedi suçluluk içinde, acıyla genç kadına bakarak.

"Yoo unutmadım," dedi Anka sakince. "Ama o zaman şartlar farklıydı. Şimdi yanımda güvendiğim bir yığın insan olacak."

"Ve güvenilmez de başka bir yığın insan olacak!"

"Lord'un ya da Scoot'un orada olması umurumda değil, Derim. Zaten tanıştık, varlığımı biliyorlar. Kız arkadaşının orada olması onlar için şaşırtıcı olmaz."

"Kız arkadaşımın aklı bir karış havada, kariyer düşkünü bir kadın olduğunu sanıyorlar."

Anka alayla dudağını büktü ve sevimli bir gülüşle Derim'e baktı. "Çok salaklar, değil mi?" dedi eğlenir bir havada.

Derim birden bedenini doğrultarak dikildi ve keskin bir soluk aldı. Gözlerini yumarak başını geriye attı. Gerginliğini bastırmaya çalışsa da çabasının boş olacağını biliyordu. Boynunu sinirle iki yana yatırdığında çıkan kütürtüye benzer seslere Anka endişeyle baktı.

"Niye bu kadar gerginsin sen?" diye sordu. Derim'in gerginliğinin başka nedenleri olduğuna emin, kuşkuyla genç adama baktı. "Bu gerginlik başka bir şey," dedi düşünür gibi alçak bir sesle. "Başka bir şey var, değil mi?" diye sordu, üsteleyerek.

Derim süratle arkasını ona döndü ve odanın içinde yine birkaç adım attı.

"Derim?" diyen ses arkasından ısrarcı bir şekilde duyuldu yine.

Derim bedenini ona çevirdi ama gözlerini ondan kaçırarak pencereye döndü. "Gelmenizi istemiyorum," dedi otoriter bir tonla.

"Bunu geç!" dedi Anka, sert bir sesle. "Kafandaki diğer sorunu söyle!"

Derim bakışlarını Anka'dan kaçırarak odanın içinde dolaştırdı. Huzursuzluğu, sürekli yumruk yapıp sıktığının farkında olmadığı ellerı öylesine belirgindi ki Anka, o anda içinde amansız bir şefkatin büyüdüğünü hissetti. Derim yalnızca onun yanında böyleydi. Başka bir yerde olsa, onu yiyip tüketen şeyleri asla belli etmez, büst timsali yüzü ifadesizleşir, buz gibi donuk gözlerle bakardı başkalarına. Sömgüsü yalnızca onun yanında düşüyor, yalnızca onun yanında duygularına hâkim olamıyordu. Yumuşak bir sesle yeniden deneme yaptı.

"Derim... Canını neyin sıktığını söyleyecek misin?" diye sordu.

Derim çabuk, hızlı bir bakışı ona attığında Anka anlayışlı bir ifadeyle bakıyordu kendisine. Onu sıkan değil, boğan şeyi önünde sonunda söyleyecekti zaten fakat aldığı tedbirlerin, kendisinden nefret etmesine yol açacağını da biliyordu. Derin bir soluk alarak toparlanmaya çalıştı. Bakışları her şeye karşı koyacağını anlatır gibi keskinleşerek, sert sert genç kadına baktı ve yeniden biraz evvel kalktığı koltuğa ilerleyerek yavaşça oturdu. Kendinden emin bir tavırla bacak bacak üstüne attı. Sol elini kaldırarak avucunu masanın üzerine yasladı. Bakışlarını bu kez genç kadından kaçırmadan tekdüze, ifadeden tamamen yoksun, mekanik bir tonla konuşmaya başladı.

"Sina aradı. Aaron Scott'ın bilgisayarında olan şifreli, gizli bir dosya dikkatini çekmiş. Dosyaya ulaşmış. Aşil'in ve senin Paris'te, Marsilya'da ve Monte Carlo'da çekilmiş fotoğraflarınız var. Sizin hakkınızda bilgi toplamış. Gerçek kimliğine ulaşamamışlar ama Aşil'in bizim oğlumuz olduğunu biliyorlar..."

Anka donmuş gibi Derim'e bakarken genç adam, gözünü bile kırpmadan aynı tonla konuşmaya devam etti. "Zayıf yanımın Aşil olduğunu biliyorlar. Gizlediğim için bunu anlamaları zor değil..." Bakışlarına şeytani, ürkütücü bir ifade yerleşti. "Aşil'in koruması en üst seviyede. O şekilde devam edecek." Tereddüt etmeden devam etti sözlerine. "Hepsinin ailelerinin peşine adamları taktım. Benden tek bir işaret bekliyorlar. Aşil'e en ufak bir şey olursa... tırnağı bile çizilirse hepsini yeryüzünden sileceğim."

Anka dehşetle ona bakarken Derim en ufak bir kuşkuya yer bırakmadığı kötücül gözlerle baktı genç kadına. Sanki artık kendisi hakkında ne düşünürse düşünsün umursamaz gibiydi.

"Aşil her zaman benim zayıf yanım olacak. Tıpkı adı gibi o da benim aşil tendomum olacak. Bir gün ayağa kalkamazsam topuğumdan yaralandığım için olacak. O gün... Ayağa kalkamayacak duruma geldiğim o gün... Dünyayı da benimle birlikte cehenneme yollayacağım. En ufak bir tereddüdüm yok. Çocukları da dâhil olmak üzere hepsini yeryüzünden sileceğim."

Anka inanamadığı belli gözleriyle, çıldırmış olduğuna emin olduğu fakat sakin görünen adama baktı.

"Çocukların ne kabahati var?" diye sorduğu soru, soluk gibi çıktı dudaklarından.

"Benim çocuğuma dokunan, kendi çocuğundan olur. Aşil'e zarar vermeye kalkarlarsa her gün onların bir çocuğunu öldürteceğim!"

Derim âdeta tartışmaya kapalı olduğunu belirtir keskinlikle sarf etmişti sözleri.

"Sen çıldırdın mı?" diye sordu Anka, donmuş gibi.

"Aksine..." dedi Derim, ürkütücü bir gülümsemeyle. "Aklım gayet başında. Son sözüm bu! Çocuğuma el uzatan, elinden de, kendi çocuğundan da olur! Konu tartışmaya açık değil!"

"Bunu yapamazsın..." dedi Anka dehşetle. Ne düşüneceğini şaşırmış gibi aniden sustu ve kendisine gelmek ister gibi başını hızla iki yana salladı. "Aşil konusunda sana katılıyorum. Güvenliği, ona uzanacak eli kesmen konusunda sana sonuna kadar katılıyorum..." Bakışları uyarı dolu, başını yeniden iki yana salladı. "Ama çocuklar ayrı konu... Onları bundan uzak tut."

Derim bir süre acımasızca ona baktı. Nihayet kararlı bir tavırla başını ileri uzattı ve üzerine basarak karşılık verdi.

"Sen iste şimdi kafama sıkayım. Sen ne istersen ben bir an düşünmem yaparım! Ama Aşil başka konu. Aşil ikimiz arasında pazarlık konusu asla olmayacak. Oğlum söz konusuyken bu dünyayı kana bularım! Bulayacağım! Çocuğuma el uzatan, çocuğundan başlamak üzere tüm sülalesinden olacak! Nokta!"

Anka, ne yaparsa yapsın ne derse desin Derim'i ikna edemeyeceğini, sindiremediği bir gerçeklikle kabullenmek zorunda kaldı. De-

diği gibi Derim, onun istediği her şeyi gözünü kırpmadan gerçekleştirebilirdi ama Aşil söz konusuyken Anka'yı bile dinlemeyecekti.

Derim kararlı bir tavırla dik dik ona bakarak devam etti. "Hakkımda ne düşünürsen düşün, değişmediğim konusunda hayal kırıklığına uğradığını söyle, beni küçümse, aşağıla... Benden nefret et! Hiçbiri umurumda değil. Ben buyum! Oğlumu kimseye harcatmam!"

Anka sakinleşmeye çalışarak derin derin birkaç soluk çekti. Bakışları tedirginlikle odanın içinde dolaştı. Derim'in Aşil'i korumak için aldığı ya da alacağı tüm tedbirler, her zaman içini rahatlatmıştı ve Derim hayatta olduğu sürece, kimsenin Aşil'e dokunamayacağından her zaman emin olmuştu. Fakat Derim'in sınırsızlığı, kötücül yanının her türlü kırmızı çizgiyi aşan tarafı ilk kez onu korkutmuştu. Aşil söz konusu olduğunda, Derim içinde barındırdığı o kötülüğü tüm dünyaya salar, en ufak vicdan azabı çekmeden, yüksek bir zirvede alevlere buladığı dünyayı zevkle izlerdi.

Anka, asla geri adım atmayacağı belli olan adama kalbini sıkıştıran bir endişeyle baktı. O an içinden geçen tek dilek, düşmanlarının böylesi büyük bir aptallığa yeltenmemeleri oldu. Derim kimseye acımayacaktı ve onun yaptığı kötülüklerin vicdan azabını Anka çekecekti. Çocuklar her zaman kırmızı çizgiydi; fakat Derim o çizgiyi kendi kanıyla çizmişti. Aşil onun kanıydı ve çoktan çizilmişti o çizgi. O çizgiyi aşan, kendi kanını kurutacaktı.

Yenilgin bir yüzle Derim'e baktı. Bunu günlerce tartışsalar da sonuç alamayacağı öylesine belirgindi ki şu an gerçekleşmemiş bir şey için, gereksiz ve sonu gelmez bir tartışmaya girmeyi anlamsız buldu.

"Alin'le ben de geliyorum bu gece," dedi üzerine basarak. Aniden konu değiştirmesi Derim'i afallatmadı bile. Derim dik dik ona bakmaya devam ediyordu. Biraz evvel söz ettiği konuda kendisi ne kadar kararlıysa Anka da o kadar kararlı gözlerle bakıyordu ona.

Gözleri bir anlık kısıldı ve tatsız bir sesle karşılık verdi.

"Seyretmeyeceksiniz! Soyunma odalarının oradaki odada bekleyeceksiniz!"

"Bunu yapabiliriz sanırım."

Anka aynı tatsız sesle karşılık vererek aniden ayağa kalktı. Odadan çıkmaya niyetli birkaç adımı attığı esnada, ansızın durdu ve geriye

döndü. Bedenini öne eğerek dudaklarını Derim'in yanağına bastırdı. Yüzleri arasındaki birkaç santimlik uzaklıkta gözleri dik dik genç adama bakarken alçak, keskin bir sesle konuştu.

"Değişmediğini biliyorum. Değişemeyeceğini de. Böyle bir talebim hiçbir zaman olmadı. Olmayacak da. Ama kırmızı çizgileri geçmemeye çalış, lütfen."

"Benim kırmızı çizgilerimi birileri geçmeye kalkarsa onlarınkını kanlarıyla yeniden çizerim."

Derim'in inatçı karşılığı ile Anka, *boşa konuşuyorum* der gibi bıkkın bir edayla başını iki yana salladı ve bedenini doğrulttu. Dudaklarını genç adamın başının üzerine bastırdı.

"Handan abla birazdan burada olacak. Avcı ve Selinler de geliyor. Akşam yemeğini birlikte yiyeceğiz. Sonra pastanızı keseceğiz. O zamana kadar Aşil'le biraz zaman geçirsen iyi olacak. Gideceğimiz için suratı asık yine. Neyse ki pasta biraz yüzünü güldürecek."

Derim, kollarını kaldırarak genç kadının beline sarıldı ve yüzünü göğsüne kapadı. Boğuk çıkan bir sesle sızlanır gibi konuştu.

"Özür dilerim," dedi üzgün bir tonla. "Seni hep hayal kırıklığına uğratıyorum, biliyorum. Ama başka türlüsünü bekleme benden. Ben bu kadarım işte."

***

Anka ve Alin önlerindeki pastanın üzerindeki iki mumu birlikte üflerken Aşil'in gözlerindeki pırıltı onlar için en büyük hediye niteliğindeydi.

Geçen haftaya oranla ev sessiz denecek bir sakinlikteydi. Yanlarında Handan'la birlikte Avcı, Selin, İbo ve Onur vardı. O gece yola çıkacak olmalarından kaynaklanan gerginliği kimse birbirine belli etmek istemese de, hissedilir bir huzursuzluk ortama hâkimdi. Sıcak, samimi ve sakin geçirmek istedikleri akşama bir nevi kavuşmuş oldukları da söylenebilirdi. Kendi aralarında birkaç saate yakın sohbet etmişler, kahve eşliğinde kestikleri pastayı paylaşmışlardı. Nihayet akşam on'a doğru Handan hariç diğerlerini yolcu etmiş, sonra, son hazırlıklar için odalarına çekilmişlerdi.

Anka küçük bir çantaya birkaç parça eşyasını koyarken, Derim odanın içinde adımlayarak yanına sokuldu. Anka beklentiyle kendisine bakan adama başını çevirerek göz attı ve bedenini düzelterek sorarcasına ona bakmaya başladı.

Derim huzursuzca ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı.

"İstemediğini sürekli üzerine basarak söyledin ama..." diye başladığı cümle Anka tarafından yarıda kesildi.

"Hediye istemiyorum Derim!" dedi başını iki yana sallayarak. "Sakın hediye aldım deme bana!"

"Aldım," dedi Derim suçlu bir çocuk gibi gözlerinin altından bakarak.

Anka derin bir soluk koyuverirken gözlerini bıkkınlıkla yukarı kaldırdı.

"İstemediğimi söyledim ama!"

"Biliyorum. Ama ben almak istedim. Bunu benden esirgeme."

Anka onun rica dolu bakışlarına kızmak istese de kızamıyordu: çünkü Derim, bunun onun için çok önemli bir şey olduğunu anlatmak ister gibi bakıyordu. Âdeta hediye alacak kişi Anka değil de kendisiymiş gibi bir tavrı vardı ve sanki ona alınacak bir hediyenin önüne geçiliyormuş gibi bir kırgınlık barındırıyordu.

"Lütfen abartmadığını söyle," dedi temkinli bir bakışla, gözlerini kısarak.

"Abartmak derken neden söz ettiğini bilmiyorum," dedi Derim masumca gözlerini açıp, omuzlarını silkerek.

"Mesela..." dedi Anka, sert bir sesle üzerine basarak. "Hani şu yılbaşı hediyesi gibi abartı olanlardan söz ediyorum!"

"Araba almadım merak etme."

"Allah razı olsun!"

Derim, sağ elini pantolonun cebinden çıkararak, avucunda tuttuğu şeyi genç kadına vermek ister gibi sol elini Anka'nın sağ eline uzattı ve yukarı kaldırdığı avuca, sağ elinde tuttuğu anahtarı bıraktı.

"Bu ev artık senin..." dedi hoşnut bir tonla. "Senin üzerine yaptırdım." der demez şakacı bir tonla çabucak ekledi. "Eğer istersen artık seni buradan kovabilirsin."

"Şu anda seni kovmak istiyorum Derim!" dedi Anka. İnanamı yormuş gibi gözlerini ardına kadar açmış, aklı almıyormuş gibi hayretle bir adama bir elindeki anahtara bakıyordu. Sinirle başını salladı. "Abartmadığın bu mu? Sen aklını mı kaçırdın? Hiç mi makul olamayacaksın?" dedi yılgın, şikâyetçi bir sesle.

"Burası en baştan beri senin evindi zaten. Şimdi sadece üzerine yaptım, bunda abartı hiçbir şey göremiyorum ben."

Anka elindeki anahtarı sertçe Derim'in avucuna geri koydu. "Aşil'in üzerine yap o zaman! Ben istemiyorum!"

"Aşil on sekizine geldiğinde her şeyim onun üzerine geçecek zaten. Çok istiyorsan o zaman bu evi de sen ona verirsin," dedi Derim inatçı bir ifadeyle. Anahtarı yeniden Anka'nın avucuna sıkıştırırken aynı inatçılıkla devam etti. "O zamana kadar bu ev senin ve öyle kalacak!"

Anka ne diyeceğini bilemez gibi yeniden avucuna baktı. Birkaç saniye boyunca elindekini sindirmek ister gibi duraksadı. Bakışlarını Derim'e kaldırdığında, genç adam ona öyle içten gözlerle bakıyordu ki derin, sesli bir soluğu dışarı bırakırken usanmış bir tonla karşılık verdi.

"Lütfen... Lütfen bir daha bunu yapma. Basit şeylerle mutlu olmayı becerebiliriz Derim. Böyle büyük şeyleri yapmak zorunda değilsin."

"Bu büyük bir şey değil, mon Phénix ..." dedi Derim yumuşak bir tonla. "Bu evde huzurlu olmanı istiyorum. Burasının senin olduğunu bilmenin rahatlığı ile yaşamanı istiyorum."

"Huzurluyum," dedi Anka. "Şimdiye kadar senin evinmiş gibi hissettirmedin ki. Mutluyum burada."

"O zaman artık Derim'in evi, Derim'in evi demeyeceksin?" dedi Derim tek kaşını kaldırarak.

Genç adamın dudaklarından dökülen kelimeler, Anka'nın duraksayarak düşünmesine neden oldu. Şimdiye kadar böyle dediğini fark etmemişti ve bunun Derim'i incittiğini yeni fark ediyordu. Genç adamın ne yapmaya çalıştığını o an idrak etmiş gibi anlayışlı gözlerle ona bakarken, yumuşak bir ifadeyle gülümseyip başını onaylarcasına salladı.

"Farkında değildim... Bundan sonra demem."

Derim mutlu bir tebessümle ona baktı. Başını aşağı eğerek genç kadının alnına dudaklarını bastırdı. Başını geri çekerken ellerini boynuna uzattı ve boynundan son beş senedir sayılı kez çıkardığı kolyenin ipini tutarak başının üzerinden çıkardı. Anka soran gözlerle ona bakmaya devam ederken, bir an sanki çok değerli bir parçasından ayrıldığı için hissettiği hüzünle, ellerinde sallanan kolyeye baktı ve kollarını ileri uzatarak yavaşça kolyeyi Anka'nın boynuna geçirdi.

"Gerçi bunda payım yok ama ikinci doğum günü hediyesi olarak kabul et bunu," dedi alçak bir sesle. Anka istemsizce bir elini uzatıp kolyenin ucunu parmaklarının arasına aldı. Neredeyse altı senedir boynunda olmayan kolyeye hasretle bakarken Derim'in yumuşak tonlu alçak sesi kulaklarına çarpıyordu.

"Bunun sana ait olduğunu biliyorum... Sen yanımda yokken, bu kolye varlığını yanımda hissettiriyordu. Ama onun bana ait olmadığını biliyorum... Artık yanımdasın. Ve sanırım onun da gerçek sahibine kavuşma zamanı geldi."

Anka gözlerine dolan ani yaşlarla etrafın bulanıklaştığını hissetti. Kirpiklerini hızla kırpıştırarak yaşları tutmaya çalıştı. Başını zorlukla kaldırıp buğulu gözlerle Derim'e baktığında dudakları titriyordu ve ne diyeceğini bilemez gibi bakıyordu adama. Derim başını aşağı eğerek yumuşak bir dokunuşla genç kadının dudaklarını öptü.

"İyi ki doğmuşsun güzel kadın... İyi ki doğmuşsun mon Phénix ... Yeniden ve yeniden iyi ki doğmuşsun..."

Sözler dudaklarından öylesine bir içtenlikle ve öylesine yoğun çıkıyordu ki Anka, biraz evvelki büyük hediyenin yarattığı kızgınlığın çoktan buharlaşarak yok olduğunu biliyordu. Kollarını Derim'in boynuna doladı.

"Teşekkür ederim... Bundan daha güzel bir doğum günü hediyesi olamazdı."

"Seni kırdığım için çok özür dilerim, mon Phénix. Çok özür dilerim..." diye mırıldandı Derim, esefle.

"Bugün unutalım bunları olur mu?" dedi Anka, rica eder gibi. "Bugün her şeyi bir süreliğine unutalım."

"Sen ne istersen..." dedi Derim, yumuşacık bir sesle.

"Sen de benimle birlikte mutlu ol bugün, olur mu? Sadece mutlu ol."

"Tamam," dedi Derim çabucak. "Ben senin yanında hep mutluyum. Bugün daha çok mutlu olurum."

Anka şefkatle genç adamın saçlarını okşadı. Kollarını geri çekmeden dudaklarını genç adamın yanağına bastırdı. Başını hafifçe geri çekerek sevecen bakışlarla genç adama baktı.

"Bundan sonra beni kızdırırsan seni de adamlarını da kovarım evimden," dedi, tehdit eder gibi şakacı bir ifadeyle.

Derim yüzüne yayılan tebessümle başını salladı. "Kovarsın, mon Phénix. Hakkındır."

"Hadi, uyumadan evvel gidip Aşil'e hoşça kal diyelim. Yola çıkmamıza az kaldı."

Derim'in yüzü aniden asılarak ona baktığında, uyarır gibi "Ama söz verdin, bugün mutlu olacaksın," dedi hatırlatır gibi.

Derim isteksiz olduğu belli, sahte bir gülümsemeyi zorlukla yüzüne oturttu. "Tamam mon Phénix. Mutlu olacağım," dedi uysal bir tavırla.

Aşil'le vedalaşmaları her zamanki gibi zor oldu. Derim ve Aşil'in uzun süre birbirlerine sarılı halde yan yana yatmalarını, Anka yatağın ucuna yerleşerek izledi. Nihayet Aşil uykuya yenildiğinde Derim yavaşça yataktan çıktı ve bir süre özlem dolu, hüzünlü gözlerle oğlunu izlemeye devam etti. Anka oğlunun yanağına dudaklarını yavaşça dokundurdu ve elini Derim'e uzattığında, genç adam kendisine uzanan ele sarılarak ayağa kalktı ve adımları yere sürünerek odadan çıktı.

Evin girişine indiklerinde Jan ve Alin hazır halde onları bekliyorlardı. Diğer herkesin de yolculuk için hazırlandığı belliydi. Alin gülümseyerek kardeşine baktı. Cebinden bir anahtar çıkarıp keyifle boşlukta salladı.

"Bartın'ın doğum günü hediyesi," dedi sevinçle. Anahtarın üzerindeki arma, Anka'nın hediyenin ne olduğunu dair bir fikir edinmesini sağlamışsa da Alin sırıtarak devam etti.

"BMW HP4 R!"

Anka'nın gözleri hayretle açıldı. Dudakları beğeni ile büzüldü.

"Bir tur verirsin o zaman?"

"Döndüğümüzde önce ben tadına varacağım. Şu an garajda. Nasıl güzel bir bebek, bir görsen!" dedi Alin. Huşu içinde gözlerini yumup başını yukarı kaldırmıştı. Aniden gözlerini açtı ve merakla sordu. "Akhan sana hediye almış mı?"

Anka yalnızca bir saniye Derim'e ters bir bakış attı ve ne tepki vereceğini merak eden bir beklentiyle kendisine baktığını görünce, yüzüne içten bir gülümseme oturtup cebindeki anahtarı çıkararak tıpkı Alin gibi boşlukta salladı.

"Beni kızdırırsanız kovarım sizi ona göre! Benim evimde yaşıyorsunuz artık, edepli olun!" dedi şakacı bir tonla.

Alin tiz bir kahkaha atarken başı arkaya savruldu. "Sen beni kapıdan kovsan ben bacadan yine girerim," dedi umursamaz bir tavırla. Alaycı bakışları emin olduğu bir ifadeyle kardeşinin gözlerine kilitlendi. "Ne zaman Aşil'in üzerine yapacaksın?"

"On sekizine geldiğinde," dedi Anka duraksamadan.

Derim gözlerini devirerek başını iki yana salladı. Kolunu Anka'nın beline sararak genç kadını kapıya doğru çekiştirdi.

"Aşil'in yeteri kadar evi olacak. Bu ev senin!" Konuyu değiştirmek ister gibi "Hadi artık. Yola çıkma vakti geldi," dedi ileri adımlarken.

Alin aniden ciddileşerek başını salladı ve yanındaki Jan'a çabuk endişeli bir bakış attı. Kendisine uzanan ele parmaklarını geçirdi.

"Evet... Hadi artık gidip şu pis işi bir an evvel başımızdan defedelim."

"Endişelenme, bebe ... Her şey yolunda gidecek."

"Umarım," dedi Alin gergin bir sesle. Biraz evvelki tüm neşesi yok olmuştu. "Buraya birlikte dönmezsek ne yapacağımı çok iyi biliyorsun."

Jan bilmiş bir edayla başını onaylayarak salladı ve âdeta dersini çalışmış gibi tekrarladı.

"Evet, biliyorum... Her gün mezarıma gelip tüküreceksin."

"Yaparım. Sana yemin ediyorum yaparım."

"Yaparsın, biliyorum..." diyen Jan'ın ses tonu, sevgi dolu bir ifadeyle yumuşacık çıkmıştı. Bakışlarını yanında yürüyen kadına çevirerek baktığında Alin, bu bakışlardaki aşkın kalbini bile durdurabi-

lecek güçte olduğunu hissediyordu. Mavi gözleri içinde hissettiği aşkla parladı. Jan başını eğerek genç kadının kızıl saçlarına dudaklarını bastırdı.

"Sakın dertlenme," diye fısıldadı. "Üstesinden geleceğim. Güvenebana."

"Ben sana güvenmesem seninle bu yolu yürümem Bartın. Beni hayal kırıklığına uğratma."

"Asla," dedi Jan güvence verircesine. "Ben seni asla hayal kırıklığına uğratmam, bebe."

***

Anka ve Alin, bulundukları odanın içinde karşılıklı iki kanepede sessizlik içinde otururken dışarıdan gelen bağırışlar ve sesler tuhaf bir uğultuya benzer tonda kulaklarına çarpıyordu. İkisi de gergindi fakat gerginliklerini birbirlerine belli etmemek için çabaladıkları da bir gerçekti. Alin öne eğdiği bedeniyle, dirseklerini dizlerinin üzerine dayamış, yüzünü ellerinin arasına kapamış halde, sanki sıkılmış gibi oturmaya devam ederken sürekli bir titremeyle zıplayan bacağının farkında bile değil gibiydi.

Anka bacaklarını topladığı kanepede sırtını kolçağa dayamış, dirseği kanepenin arkasında, eli boşlukta sallanırken oturmaya devam ediyordu fakat endişeli bakışları istemsizce devamlı odanın kapalı kapısına çarpıyordu.

Bir gün evvel, uçakla İstanbul'dan ayrıldıktan iki saat sonra sabaha karşı ikide ulaşmışlardı Minsk'e. Uçaktan indikten sonra adamların eşlik ettiği kalabalıkla birlikte, Derim'in öncesinde ayarlanmasını istediği eve varmışlardı. Şehir merkezine on dakika uzaklıktaki ev, yine bilinen güvenlik tedbirleri ile donatılmıştı. Marcel adamları organize ederken, Derim ve Jan salona yönelmiş, birer kadeh içki eşliğinde özellikle konuşmak istemezmiş gibi Jan'ın sonraki gün gireceği dövüşler hariç kendi aralarında başka konulardan söz etmişlerdi. İki genç kadın o sırada mutfakta kendilerine kahve yapmakla meşgullerdi. İkisi de sessizdi. Yarım saat sonra herkes kendi odasına çekilmişti.

Ertesi sabah hep birlikte sessizlik içinde yaptıkları kahvaltı sonrası, her biri bir tarafa çekilmiş ve akşam üzerine kadar bir araya gelmemişlerdi. Evin içinde sürekli bir hareketlilik vardı fakat bu, akşam yapılacak dövüşler için yapılan ayarlamalar nedeniyle yaşanan bir durumdu. Marcel adamları organize ettikten sonra akşam üzerine doğru, adamların bir kısmı alınacak güvenlik tedbirleri nedeniyle dövüşlerin yapılacağı mekâna hareket etmişti.

Kızlar en son Derim ve Jan'la birlikte dört araba eşliğinde evden ayrılmışlardı. Anka dövüşlerin yapılacağı mekâna ulaştıklarında istemeden de olsa geçmişte yaşadığı tecrübeyi anımsamıştı. Bu kez kendi özgür iradesiyle adımladığı dar, loş koridorda ilerlerken, geçmişte neredeyse sürüklenerek götürüldüğü dövüşlerde tecrübe ettikleri, bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçmişti.

Dövüşlerin yapıldığı mekân, çok büyük bir kulübün bodrum katıydı. Üst katta kulakları sağır edecek denli yüksek sesli müzik eşliğinde kendilerini kaybetmişçesine dans eden insanlar ayaklarının altında, iki kat aşağıda neler olup bittiğini tahmin bile edemezlerdi. Dövüş kafesinin olduğu kata yine güvenlikli arka kapıdan girmişlerdi. Bir kısım izleyiciler tıpkı onlar gibi bu kapıyı kullanırken bir kısmı üst kattaki kulüp girişini kullanıyordu. Fakat onlar da yine güvenlik kontrolünde bir alt kata geçiş sağlıyorlardı.

O gece ilk etapta dört dövüş yapılacaktı ve son kalan iki kişi karşı karşıya gelecekti. İki saati aşkın süredir oradalardı ve tıpkı öngörülen gibi Jan ve Anibal Lewis son karşılaşmaya kalmışlardı. Jan öncesinde yaptığı iki dövüşten sağ çıkmıştı fakat aldığı darbeler azımsanacak gibi değildi.

Her karşılaşma sonrası soyunma odasına dönmüş, Alin telaşla yanına vardığında Anka da kardeşini takip etmişti. Jan'ın aldığı darbelere Marcel müdahale ederken, Alin endişeli bir tavırla yardım etmiş ve sürekli Jan'a iyi olup olmadığını sormuştu. Jan iyi olduğunu beyan ettiğinde hissettiği gerçeği söylüyordu fakat Alin buna inanmakta zorluk çekiyordu. Jan'ın şimdiden bir kaşı açılmış, dudağı patlamıştı. Altında dizlerinin hemen üstünde biten siyah bir şort vardı; çıplak olan üst bedeninde sayısız morluk ve kızarıklık göze çarpıyordu.

Marcel açılan yaralara müdahale ederken Baho, Jan'ın ellerindeki kanlı sargıları değiştirmişti. Marcel, elindeki bir havluyla Jan'ın

terini silerken Alin iki eliyle Jan'ın ellerini tutmuş ve gözlerinin içine bakmıştı.

"Tüm maçlarını seyrettik, solu daha zayıf... Soluna çalışacaksın, tamam mı?" demişti, ciddi bir yüzle üzerine basarak.

"Adam tam bir hayvan..." diye söylendi Baho. "Böylesini görmedim... Tamam ölümüne dövüşüyoruz orası bilindik bir şey, ama bunun bile etiği var." Bakışlarını uyarır gibi Jan'a dikmişti. "Adamda etik yok, Jan. Çok pis dövüşüyor, sakın dürüst dövüşmeye kalkma. Kimse sana yılın fairplay ödülünü vermeyecek. Ölümüne dövüşüyoruz burada."

"Onun yaptığını mı yapayım? Rakibin kulağını ısırarak koparmak dövüş değil!"

Alin beti benzi atarak iki adama bakmıştı. Anka da aynı endişeyle bakıyordu onlara. Derim en baştan beri Lord ve Scott'un yanındaydı ve bir kez bile Jan'ın yanına gelmemişti. Diğerlerinin, onun endişelenerek Jan'ın yanına gitmesini beklediklerini düşündüğü belliydi ki onlara bu kozu vermemiş, âdeta umursamıyormuş gibi kafesi yukarıdan gören locadan aşağı inmemişti.

"Eğer o koparıyorsa sen de koparacaksın!" diyen Alin, hiddetle Jan'a karşılık vermişti. Jan kederli bir gülümsemeyle ona bakarak başını iki yana salladı.

"Burada ne yaparsak yapalım, ölümün bile saygınlığı var, bebe," demişti Jan. "Rakibin kim olursa olsun, saygın bir ölümü hak eder. Onun gibi olmayacağım."

"Bana bak!" demişti Alin sinirle. "Onun ya da senin saygınlığın umurumda bile değil! O kafesten ölün çıkarsa sana yemin ediyorum, ömrümün sonuna kadar affetmem seni!"

"Ölmeyeceğim merak etme," demişti Jan. "Beni bekleyen hiddetli bir sevgilim var..." Dudağının kenarı sızlasa da gülümsemeye çalışarak alayla devam etmişti. "Sen şu an, ondan bile daha korkutucu görünüyorsun."

Marcel ve Baho istemsizce gülümseseler de iki adamın da gözlerindeki endişe, Anka'nın dikkatinden kaçmamıştı. İkisini de daha önce bu kadar endişeli görmemişti. Diğer dövüşleri seyredemedikleri için bu endişede ne kadar haklı olduklarından emin olamamıştı. On beş dakika boyunca bir arada kalarak Jan'ın son dövüşe çıkma-

sını beklemişlerdi. Nihayet son dövüş için çağrı yapıldığında Jan, diğerleri ile birlikte kafesin olduğu açıklığa giderken Anka ve Alin daha önce bekledikleri küçük dinlenme odasına yönelmişlerdi. Kapıda Duman ve Chris bekliyordu.

Son dövüş başlayalı beş dakika geçmişti ve kafesin etrafına toplanmış olan büyük kalabalıktan çıkan akıl almaz bağırtılar, iki genç kadının olduğu odaya kadar ulaşıyordu. Anka yine bu anlaşılmaz seslerin sebebini hayretle düşünmüştü. İnsanlar böyle bir vahşeti izlemekten neden zevk alıyordu, geçmişte de anlamamıştı hâlâ anlayamıyordu. Hiçbir amacın olmadığı bu ölümüne dövüş, Anka'nın aklının alamayacağı kadar sığ ve anlamsızdı.

Birkaç dakikadır aynı pozisyonda duran Alin, âdeta daha fazla dayanamıyormuş gibi hızla doğrularak sesli bir soluk koyuverdiğinde, Anka'nın tedirgin, endişeli bakışları yeniden kardeşine çevrildi. Alin aniden oturduğu yerden ayağa kalktı ve kararlı dik bakışlarını Anka'ya çevirdiğinde kapıya doğru bir adım attı.

"Ben daha fazla dayanamayacağım. Benim orada olmam lazım."

"Alin yapma!" diyen Anka, yerinde doğrulurken kardeşine uyarıcı bir tonla seslendi.

"Ne yapma ya? Sevdiğim adam ölecek o sikik kafeste."

Alin öylesine hiddetli bir kızgınlıkla sesini yükseltmişti ki; Anka, onun Jan'ı sevdiğini ilk kez bu kadar açık yüreklilikle ortaya dökmesinin şakasını bile yapamadı. Alin'in hissettiği endişeyi öylesine iyi anlıyordu ki kendisi de en az onun kadar ihtimal dâhilindeki sondan korkuyordu. Alin'i hiçbir kuvvetin durduramayacağını, genç kadının kararlı bir hırsla açtığı kapıdan anlamıştı. Onu durdurmaları kesinlikle mümkün olamayacaktı.

Alin kapıdan dışarı bir adım atacakken, kapının iki yanında bekleyen iki adamdan Duman hızla yüzünü odanın içine çevirerek Alin'in karşısına dikildi. Bakışları uyarı dolu, hafifçe başını omzuna yatırdı.

"Hayırdır?" dedi Alin'e bakarak.

Alin ona aldırmadan elini Duman'ın göğsüne bastırıp, adamı önünden itmeye çalışırken hiddetli bir tonla, "Çekil önümden, Duman!" dedi.

"Dövüş alanına giremezsiniz. Patronun emri!"

"Saçma sapan konuşma! Başlatma patronuna!"

Alin öyle sinirli bir tonla bağırmıştı ki mavi gözleri, ses tonundaki hiddete eş değer bir kızgınlıkla cam gibi parlıyordu.

"Kızıl!" dedi Duman, tek bir milim kımıldamadan. Chris yana doğru bir adım atıp Duman'ın yanına dikildiğinde, ikisi adeta Alin'in önüne etten bir set çekmişler gibi görünüyordu. "Ne kendinin ne de bizim başımızı belaya sokma! Patron dövüş alanına girmeyecekler dedi!"

"Duman!" diye neredeyse haykırdı Alin. İki elini sertçe Duman'ın göğsüne vurarak adamı yine geriye doğru itmeye çalıştı. "Beni mecbur etme! Yemin ediyorum suratını dağıtır geçerim!"

"Emre uymazsam patron daha kötüsünü yapar. Sanırım tercihimi senden yana kullanacağım."

Duman'ın rahat olmaya çalıştığı belli, umursamaz karşılığı noktayı bulduğu anda Alin'in sert yumruğu Duman'ın çenesini buldu. Chris hızla atılarak araya girmeye çalıştığında Alin öne doğru sert bir tekmeyi Chris'in karnına attı ve adamı geriye savurdu. Duman çabucak kendisini toparlayarak yeniden öne atıldı ve Alin'i iki koluyla kavramaya çalışırken, Alin dizini yukarı kaldırarak Duman'ın bacaklarının arasına sert bir diz darbesi indirdi.

"Lanet!" diye bağırdı Duman, acıyla öne eğilirken. "Kızıl!" diye bağırdı sinirle. Aşağı eğik başı yana çevrildi ve öfkeden uzak alınmaz gözlerini Alin'e çevirdi. "Buraya mı? Sahiden mi?" dedi, küskün denecek bir tavırla.

"Önümden çekilin, daha fazla canınız yanmasın!" dedi Alin, çıldırmış bir öfkeyle.

"Ne yapıyorsun?" diyen Chris araya girdi tekrar. Tedirgin bakışları iri iri açılmıştı. Bedeni hâlâ öne eğik Duman'ın yanında, garda alır gibi dikilerek genç kadının önünde durdu. "Patronun emri var!" dedi sesini yükselterek.

"Sen patronunun emrini takip et! Benim patronum değil! Çekil önümden."

Alin yana doğru bir adım atarak Chris'i geçmeye çalışırken, genç adam Alin'in kolundan tutarak onu durdurmaya yeltendiği esnada bu kez Chris'in çenesine Alin dirseğiyle bir darbe indirdi. Acıyan çenesine avucunu kapayan Chris geriye bir adım attı.

"Hepimizin başını belaya sokacaksın!" dedi, âdeta felaket haberi verir gibi.

Dar koridorun ucundan duyulan ayak sesleri, birkaç adamın koşarak orava geldiğini işaret ediyordu. Birbirleriyle iletişim kurdukları telaklıklardan, diğerlerinin olanı anlamaları gecikmemişti. Anka, Alin'in haklı kararlığını kabullenerek kardeşinin yanına birkaç adımda ulaştı ve koridorda ortaya çıkan Baho ve Lucca'yla göz göze geldi.

"Saçmalık yapmayın!" dedi Baho soluk soluğa.

Lucca ile yan yana koridorda yolu kapamak ister gibi yan yana dikildiler. Alin sinirli bir adımla ileri çıkarken, Baho yana doğru bir adım atıp önüne geçmeye çalıştı.

"Baho!" dedi Anka, uyarıcı bir tonla. "İzin verin geçsin."

"Patron çok gergin zaten daha fazla sorun çıkmasın."

Baho'nun son sözleri koridorun ucundan duyulan ani haykırışların yarattığı yüksek sesle zorlukla duyuldu. Endişeli bir tavırla başı omzunun üzerinden geriye çevrildi.

"Ne oluyor?" dedi Alin, bastırmakta zorluk çektiği bir endişeyle. Bakışları önce koridorun ucuna sonra hızla Baho'ya çevrilmişti. "Karşılaşma ne durumda?"

Baho gözlerini ondan kaçırarak yardım dilenir gibi Anka'ya baktı. "Lütfen, odaya geri girin. Herkes gergin daha fazla gerilmeyelim."

Anka gözlerini kısarak Baho'ya baktı. Baho'nun tedirginliği karşılaşmanın hiç de istedikleri gibi gitmediğini işaret ediyordu. Alin anlamaya çalışırcasına Baho'ya baktı ve yardım dilenir gibi bakışlarını Anka'ya çevirdi. Anka kardeşine yalnızca iki saniye baktı ve bakışlarını yeniden Baho'ya çevirdi.

"Önümüzden çekilin Baho. Yoksa başka bir karşılaşma da burada gerçekleşmeye başlayacak."

"Patron..." diye Baho'nun başladığı karşılık, Anka'nın sert sesiyle yarıda kaldı.

"Patrona sorumluluğun bana ait olduğunu söylerim! Çekilin yoldan!"

Baho birkaç saniye boyunca çaresiz gözlerle ona bakarken yerinden kımıldamadı ve Anka ileri doğru bir adım attı. Bakışlarındaki

uyarı, açıkça kendisini belli ediyordu. Alin'in üst kolunu kavradı ve birlikte ileri doğru adımlarken çenesiyle Baho'ya önlerini açmasını işaret etti. Baho çaresiz bakışlarla ona bakarken yana doğru bir adım kaydı ve yolu açtı. İki kadın seri adımlarla koridorda ilerlemeye başladıklarında, diğer dört adam aynı hızla onları takip ediyorlardı. Baho çok daha hızlanarak kızların hizasına geldi ve tatsız bir sesle konuştu.

"Beni takip edin, locanın görüş açısından uzak bir köşeye götüreceğim sizi."

Koridordan çıkıp, ortada dövüş kafesin olduğu açıklıktaki insan kalabalığının içinden Baho'yu takip ederek ilerlediler. Zorlukla adım atarken ikisi de başlarını devamlı ortadaki kafese çeviriyor, kalabalığın üzerinden açıklığı görmeye çalışıyorlardı. Yukarıdaki localara ulaşan demir merdivenlerin altında, duvarın dibinde bulunan otuz santimlik bir yükseltinin üzerine çıktılar. Şimdi önlerindeki başların üzerinden açıkça kafesin içini görebiliyorlardı. Bulundukları yer, içerideki loş ortam nedeniyle çok daha gölgeliydi; bedenleri âdeta karanlıkta saklı kalmıştı. Tavandan sarkan aydınlatmalar kafese çevrilmiş, devasa mekânın içindeki ölüm ringi, açıkça gözler önüne serilmişti.

Kafesin içindeki dövüş, eşi benzeri görülmemiş bir vahşette devam ediyordu. Her iki adamın da yüzleri kan içindeydi. Sık sık birbirlerine sarılarak yerde yuvarlandıkları için bu kanlar bedenlerine de bulaşmıştı ve görünüşleri tüyler ürpertici derece de korkunçtu. Kana bulanmış iki adam... Anlamsız bir ölüm kalım savaşı...

Anka da Alin de birkaç saniye içinde onlarca gözlem yapmış ve hiç de iç açıcı olmayan çıkarımlarda bulunmuşlardı. Jan'ın rakibi genç adamdan belki birkaç santim uzundu ve bu boy farkı çok önemli değildi fakat Anibal Lewis'in, Jan'dan en az yirmi kilo daha fazlası olduğu devasa iri bedenden anlaşılıyordu. Adamın çıplak üst kısmı dövmelerle kaplıydı. Uzun sakalları yüzünü çevrelemiş, saçlarını kazıdığı belli dazlak kafasına bile dövme yaptırmıştı. Profesyonel dövüşçüyken başında dövmeleri olmadığından, bunları hapisteyken yaptırdığı anlaşılıyordu.

Yerde bacaklarıyla birbirini kilitleyen iki adam, birkaç dakika boyunca birbirine üstün gelmeye çalışarak yuvarlandılar. Anibal Lewis kendisine fırsat yaratmak için, etini koparmak ister bir güçle kolunu

sıçrarak anlık paralize ettiği Jan'ın çenesine bir dirsek attı. Acıyla Jan'ın başı geriye savruldu, buna rağmen iki bacağıyla belini sıkıca kavradığı adamla birlikte, insanüstü bir güç harcayarak yerde dönmelerini sağlayıp üste çıktı ve sert bir kafayı adamın yüzüne attı.

Anibal Lewis aldığı darbeyle iki saniye kadar sarsılsa da kendisine gelmek ister gibi hızla başını iki yana salladı. O esnada Jan çabucak ayağa kalktı ve sendeleyen birkaç adımı geriye doğru atarak adamla arasına mesafe koydu. Bu arada hızla birkaç soluk çekti ciğerlerine. Elinin tersiyle yüzünden akan kanı sildi. Kolundaki ısırıktan sızan kana aldırmamaya çalıştı. Sızısı yeteri kadar içine işlemişti.

Anibal Lewis, insanı sinir edecek bir alaycılıkla sırıtarak yeniden ayağa kalktı ve iki adam tekrar gardlarını alarak karşı karşıya dikildi. Yine birkaç yumruğu birbirlerine atmaya çalışırken hem hücum hem de savunma yapıyorlardı. İkisi de birkaç yumruğu birbirine atmayı başarmıştı. Jan yüzüne gelen bir yumruğu iki kolunu birleştirip, perdeleyerek savunmaya çalışırken beklenmedik bir anda karnına yediği tekmeyle geriye doğru savruldu ve sırtı kafesin etrafındaki tellere çarptı. Kalabalıktan müthiş bir bağırtı sesi yankılandı.

Anibal Lewis bu fırsatı kaçırmayarak hızla Jan'ın üzerine atladı ve birkaç yumruğu seri halde Jan'ın karnına ve böbreklerinin üzerine indirdi. Jan aynı anda hem savunma yapıyor hem de fırsat bulmaya çalışırcasına yumruk atmaya çabalıyordu. Bedenini öne doğru eğdi ve kapanmaya çalışırken yumruklarını Lewis'in karnına peş peşe indirdi. Kafa derisi yüzülüyormuş gibi hissettiği bir acıyla ayakları yerden kesildi ve bedeni ringin ortasına savruldu. Başının üzerinde bir lastikle bağladığı saçlarını kavrayan Lewis, tüm gücüyle asılarak saçlarını çekerken Jan'ı ortaya doğru savurmuştu.

Jan âdeta bir top gibi yerde birkaç defa yuvarlandı, yüz üstü geldiğinde hızla ayağa kalktı ve üzerine gelen Lewis'e ters bir tekme atarak adamı geriye savurdu. Fakat ağır beden yalnızca birkaç santim gerilemişti ve çabucak toparlanarak yeniden üzerine gelmeye devam etti. Jan'ın, sağ bacağını kaldırarak savurduğu bir tekme, adamın yüzüne isabet etse de Lewis çevik bir hareketle Jan'ın bacağını kavradı ve tek ayak üzerinde kalan adamın yerdeki bacağına tüm gücüyle tekme attı. Dizine aldığı darbeyle Jan'ın dengesi bozuldu ve bir bacağı adamın iki kolunun arasındayken sırt üstü yere düştü.

Hissettiği acıyı bedenindeki her hücrede yakıcı bir şekilde duyuyordu.

Lewis yakaladığı bacağı bırakmayarak ters çevirdi. Jan adamın kırmaya niyetlendiği bacağını kurtarabilmek için, kendi etrafında hızla yerde döndü ve darbe alan dizi nedeniyle bacağını çok hızlı demese de serbest olan ayağıyla adamın yüzüne vurmaya çalıştı. Darbe yerini bulmuştu fakat istediği kadar etkili değildi. Var gücüyle yeni bir tekmeyi adamın bacaklarının arasına indirdi ve bir anlık zayıflayan kıskacın arasından hızla bacağını kurtararak ayağa kalkmaya çalıştı. Bacaklarının arasına darbe alan Lewis, düşündüğünden çok daha çabuk toparlandı. Bu kez yüzünde eğlenir bir sırıtma değil, ölümcül bir ifade vardı. Öfkeli bakışlarını iri iri açarak tıpkı kudurmuş bir canlı gibi Jan'ın üzerine atıldı.

Jan acıyan dizi nedeniyle ayağının üzerine sağlam basamamasına rağmen, tüm dikkatiyle gardını aldı ve üzerine gelen adamın yumruklarını seri ve hızlı hareket ederek savuşturdu. Üzerine basamadığı bacağına güçlü bir tekme yediğinde, bedeni aynı yönde acıyla, hafifçe eğilse de dengesini korumaya çalışarak birkaç adım geriye sıçradı. Lewis, öne doğru bedenini eğip tüm gücünü yüklenerek Jan'ın üzerine doğru koşmaya başladığında, bedeni tıpkı koca bir kale kapısına vurulacak olan koçbaşını andırıyordu. Jan, ayaklarını yere olabildiğince sağlam basmaya çalışarak bu darbeye hazırlanmaya çalışsa da bedenine çarpan adamla birlikte geriye doğru savruldu ve sırtı bu kez yine daha öncekinin zıttı yönündeki tellere çarptı.

Lewis, kalın kollarıyla Jan'ın belini bir kıskaç gibi sarmaladı ve genç adamın bedenini yukarı kaldırarak doğrulmaya başladı. Jan beline uygulanan kuvvetle nefesinin kesildiğini hissediyordu fakat pes etmeden iki dirseğini Lewis'in sırtına indirmeye çalıştı. Birkaç kez tekrarladığı eylem Lewis'i etkilemiş gibi görünmüyordu. Adam, Jan'ın ayaklarını yerden keserek kendi etrafında döndü ve aniden tüm hızla, ileriye doğru atılıp Jan'ın sırtını yine sertçe tellere çarptı.

Jan ciğerlerinden boşalan havayla nefesinin kesildiğini hissediyordu. Kaburgalarının titremesini dahi duyabildiğini düşündü. Tüm gücünü toplayıp sert bir kafayı Lewis'in yüzüne attığında, belindeki kollar gevşedi ve ayakları tekrar yere basarken Lewis bir adım geriye çekildi. Yüzüne aldığı darbe nedeniyle sersemlemiş gibi başını hızla

iki yana salladı. Burnundan akan kanları elinin tersiyle sildi. Bu kez Jan fırsatı kaçırmadı. Ciğerlerine azıcık da olsa kısa bir nefes çekti ve öne doğru adamın karnının üzerine sert bir tekme attı. Lewis birkaç metre geriye savruldu. Jan kendi etrafında hızla dönerek sert bir üst tekmeyi tekrar adamın yüzüne indirdi. Lewis'in yüzü bu tekmeyle yana savruldu fakat bedeni olduğu yerde duruyordu. Başını yeniden Jan'e çevirdiğinde bakışları öylesine bir nefret yüklüydü ki âdeta Jan'ı parçalara ayıracakmış gibi bakıyordu.

Dövüş çok daha çetin ve çok daha vahşi bir hale dönüştü. İki adam da birbirine vuruyor, tekmeliyor indirdikleri her darbede çok daha sertleşiyorlardı. Ringdeki vahşet katlanırken kenarda izleyenler de kendini kaybetmiş gibi bağırıyor, sözde desteklediklerini dövüşçülere bağırarak tezahürat ediyorlardı.

Anka, ortadaki zalim dövüşü izlemeye tahammül edemiyormuş gibi bakışlarını etrafta dolaştırmaya başladığında azgın kalabalığın, ringdekilerden bir farkı olmadığını gördü ve gözlerini hüsran dolu bir ifade kapladı. Yan gözle Alin'e baktığında genç kadının bembeyaz olmuş bir yüzle, gözlerini Jan'dan ayıramadığını ve kendisine hâkim olamadığı belli tiz bir sesle "Jan!" diye bağırdığını duydu. İlk kez adama adıyla seslenmiş olmasına rağmen genç adamın, bu aklını kaybetmiş kalabalığın yarattığı gürültüde onu duyduğunu sanmıyordu. Bakışları bu kez kafesin dışındaki Marcel'e kaydı. Marcel kafesin önünde, parmakları tellere geçmiş sürekli Jan'a talimat verir gibi bağırıyordu fakat Jan'ın onu duyduğunu da sanmıyordu.

Ringdeki iki adam da sarf ettikleri efor nedeniyle yorulmuştu fakat ikisinin de pes etmeye niyeti yok gibi görünüyordu. Jan, rakibinin ağırlığı nedeniyle yumruk ve tekmelerle adamı devirmeye çalışırken, Lewis fırsatını bulduğu her anda Jan'ı kavrayıp, genç adamın bedenini oradan oraya savuruyordu. Anka yeniden endişe dolu gözlerini ringe çevirdiği esnada Lewis yine Jan'ı kollarının arasına hapsederek, yukarı kaldırdı ve bütün ağırlığını öne vererek Jan'la birlikte yere düşmelerini sağladı. Jan'ın sırtı yere çarptığında üzerindeki ağırlığın da neden olduğu etki acıyla haykırmasına neden oldu.

Alin hiddetle bağırırken elinin tersiyle, hırslı bir tavırla gözünden akan yaşı sildi. Anka kolunu kardeşinin omzuna atıp kendisine çekti. Alin dolu gözlerini Anka'ya çevirdi.

"Ölecek," dedi korku dolu bir sesle. "Adam hayvan gibi, onu yenmesi mümkün değil."

"Hayır, ölmeyecek. Başa çıkabilir."

"Beli kesin incinmiştir!" diye bağırdı Alin. "O şiddete dayanması zor."

"Jan bununla başa çıkabilir Alin!" dedi Anka, inançlı olmaya çalıştığı bir tonla. İkisi de birbirlerine duyurabilmek için seslerini yükselterek konuşuyordu.

Alin bakışlarını hızla kafese çevirdi. Üzerine oturan Lewis ardı ardına yumrukları Jan'ın yüzüne indirirken, Alin delirmiş gibi ayağını yere vurarak "Koru kendini!" diye bağırdı, Jan'ın duyamayacağını bilse de.

Anka, bu şiddetle devam ederse Jan'ın çok fazla zamanının kalmadığını kestirebiliyordu. Endişeyle yanındaki Baho'ya baktı. Baho başını iki yana sallayarak bakışlarını ringden uzaklaştırdı ve gözlerini kabalığa çevirdi. Âdeta gerçekleşecek olanı görmek istemiyor gibiydi.

Yerdeki Jan, yüzüne seri halde inen yumruklar nedeniyle, neredeyse bilincini yitirmek üzereydi. Hatta belki de birkaç saniye de olsa yitirmiş olmalıydı ki Lewis üzerinden kalkarak, kanlı ellerini yukarı kaldırdığında hareketsizce yerde yatıyordu. Lewis çılgına dönmüş kalabalığa âdeta zaferini duyurur gibi bağırarak gülümsedi ve kafesin içinde birkaç adım attı. Bedenini locanın olduğu tarafa çevirdi ve yüzü gözü kan içinde sırıtarak Scott'a doğru kolunu uzattı.

Anka istemsizce başını yukarı kaldırıp sanki Derim'i görmek ister gibi yukarı baktı fakat görebildiği tek şey karanlık bir tavan oldu. Kolunu boynuna sardığı Alin, iki elini yumruk yapıp ağzının üzerine kapamıştı. Kolunun altında kardeşinin çökmüş omuzlarının gerginliğini oldukça net hissedebiliyordu. Anka'nın bakışları bu kez Marcel'e kaydı. Marcel bakışlarını locadan tarafa çevirdi ve yalnızca birkaç saniye Derim'in olduğu noktaya baktı.

Kimse Derim'in yalnızca Marcel'in anlayabileceği şekilde başını hafifçe eğdiğini fark etmedi. Yanında oturduğu iki adamın dövüşten epey zevk aldığı, yüzlerindeki hoşnut gülümsemelerden belliydi

ancak Derim yerine oturduğundan beri yüzünde tek bir mimik oynamamıştı.

Buz gibi gözleri etrafta dolaştı. Jan'ın bu dövüşü alabileceğini biliyordu ve hiç ümidini kaybetmemişti. Fakat rakibinin ağırlığı göz ardı edilemeyecek bir faktördü ve elinden geleni yapmış olan Jan'ın yorulduğunun da farkındaydı. Lewis, son darbeyi indirmek için ağır adımlarla yerdeki adama yaklaşıyordu.

Alin gelecek olan sahneyi görmeye tahammül edemiyormuş gibi yüzünü Anka'nın göğsüne kapadı. Anka iki koluyla sıkıca kardeşini kavradı. Bakışları yine son bir umutla Marcel'e kaydı. Marcel kafesin içindeki Jan'a sesleniyordu ancak adamın onu duyduğunu sanmıyordu Anka. Lewis, Scott'tan almış olduğu belli işareti memnun bir tavırla başını sallayarak onaylamıştı. Ağır adımlarla Jan'a yaklaşırken son darbeyi indirmek için acele etmediği belliydi. Kalabalığın coşkusu adamı kendinden geçirmek üzereydi.

Yerdeki Jan'da bir hareketlenme oldu, öksürerek yüz üstü döndü. Bütün bedeni pelte gibiydi. Kasları iflas etmişçesine, ızdırap içinde yerden kalkamayacağını düşündü. Yüzünü, sanki anestezi yapılmış gibi hissetmiyordu. Acı iliklerine kadar işlemişti ve zorlukla bir soluk alarak başını kaldırmaya çalıştı. Tek gözü kapanmıştı ve diğer gözü aralanarak etrafına baktı. Başının içindeki uğultu hiç susmayacakmış gibiydi.

Kenardaki Marcel'in sesini duyduğunda başını zorlanarak o yöne çevirmeye çalıştı. Marcel'in bakışları öyle hiddetliydi ki gergin suratındaki bu gözler Jan'ı vurmak ister gibiydi.

"Kalk ayağa!" diye haykırdı Marcel. Bir avucunu açarak tellere dayadı. Diğer eliyle hiddetli bir şekilde tellere vurdu. "Kalk ayağa!" diye kükredi tekrar. "Bak şuna!" dedi, açık avucunu üzerine kapayıp tellere dayadığı telefon ekranını gösterirken. "Bak şuna! Onun için kalk!"

Jan gören tek gözünü kısarak Marcel'in göstermeye çalıştığı şeyi seçmeye çalıştı. Kafası allak bullaktı ve gördüğü şeyin gerçek olup olmadığını anlamaya çalıştı. Görüntü ona öylesine tanıdık geliyordu ki bir an, ruhu bedenini terk etmiş de Marcel'in yerinde kendi duruyormuş gibi hissetti. O kadar tanıdıktı görüntü. Tek fark belirgin bir yeni doğan bebek resmi değil, birbirine karışmış renklerle belir-

siz bir ultrason görüntüsüydü. Keskin bir soluğu ansızın ciğerlerine çekerken şaşkınca, sorgulayan gözlerle Marcel'e baktı ve onun başını hızla sallayıp yeniden "Kalk ayağa, hadi!" diye bağırdığını duydu.

Jan, âdeta üzerine sihirli bir değnek değmiş gibi bedeninin içinde bir patlama olduğunu sandı. Bu patlama kaslarından çıkıp giden tüm gücü, büyük bir devinimle yeniden damarlarına zerk ederken açık olan tek gözünü hâlâ Marcel'in tellere dayadığı görüntüden koparamıyordu. Görüntünün aniden değişmesine neden olan şey, boynunun sert bir şekilde arkaya doğru çekilmesiydi. Saçları sertçe kavranmış ve başı geriye doğru çekilmişken boynuna da kalın bir kol dolanmıştı. Lewis'in boynunu kırmak istediği belliydi fakat Jan bedenine dolan yeni bir enerjiyle bunun o kadar da kolay olmayacağını düşündü. Yüzünde, deli olduğunu düşündürebilecek bir gülümseme belirirken, Lewis'in ummadığı bir anda hızla yerde döndü ve saçlarının dibinde onu çıldırtacak denli büyük bir acı hissetse de umursamadan hızla hareket etti.

Sırt üstü döndüğü esnada, bacaklarını karnına doğru çekti ve tüm gücüyle iki ayak tabanıyla Lewis'in göğsüne vurdu. Bu ani karşı koyuşu beklemeyen adam, hazırlıksız yakalanarak sırt üstü yere kapaklanırken Jan bacaklarını yeniden kendisine çekerek, çevik bir hareketle sıçrayıp iki ayağının üzerine kalktı. Bu hareket, çıldırmış kalabalıktan çıkan inanılmayacak kadar yüksek, coşku dolu bir sesin yüklemesine neden oldu.

Jan, vakit kaybetmeden seri adımlarla ilerledi ve ayağa kalkmak için toparlanmaya çalışan Lewis'in yüzüne, sanki bir topa vuruyormuş gibi sert bir tekme attı. Aynı hızla, ayak tabanını tüm gücüyle adamın karnına indirdiğinde nefesi kesilen adama fırsat tanımadan, hiddetle bir kez daha göğsüne bir darbe indirdi. Yerde yuvarlanan Lewis, bacaklarını karnına çekerek yüzü zemine çevrili tortop olduğunda, Jan adamın üzerine binerek biraz evvel kendisine yapmak istediği gibi kolunu adamın boynuna sardı ve tüm gücüyle sıkmaya başladı. Lewis debelenirken onu üzerinden atmaya çalışsa da iki ayağını yere sağlamca basıp, var gücüyle sıkmaya devam etti.

Lewis, Jan'ı üzerinden atmak için ani bir hamleyle bir kolunu geriye uzatıp genç adamı kavrayacakken Jan tereddüt etmeden arkaya uzanan kola yapıştı. Lewis boğazındaki kolların baskısından kurtulduğu için sevinmeye fırsat bulamadan Jan, adamın kolunu tüm

gücüyle kavrayarak kendisini sırt üstü onun yanına attı. İki bacağı hızla hareket etti ve adamın boynunu sıkıca kavradı. Bacaklarıyla Lewis'in boğazını sıkmaya devam ederken kavradığı kolunu dirseğinden ters yönde kıracak şiddette iki elinin arasında gererek, daha fazla güç almak istercesine bedenini geriye esnetti.

Lewis, sıkışıp kaldığı mengenede kımıldamaya çalışıyor, çırpınıyordu. Fakat Jan varını yoğunu katarcasına kurduğu kıskacı gevşetmeden sıkmaya devam ediyordu. Bu öylesi bir ölüm kalım savaşıydı ki biraz evvel gördüğü görüntü hiç gözünün önünden gitmiyor, yalnızca hayatta kalması gerektiğini düşünerek amansız mücadelesine devam ediyordu. Onun için başka bir alternatif yoktu ve yapması gereken tek şey hayatta kalmaktı.

Jan o dakikalarda delirdiğini düşünmeden edemedi. Delirmiş olmalıydı ki aklından böyle düşünceler geçiriyordu. O an da birini öldürüyor olmasına rağmen yepyeni bir hayatı kucaklayacak olmanın sevincini yaşıyordu. O yeni hayata kavuşabilmek için, bacaklarının arasında soluğunu kesmek üzere olduğu adamın ölmesi gerekiyordu ve Jan hiçbir pişmanlık ya da vicdan azabı hissetmiyordu. Aksine şimdiye kadar öldürdüğü adamlar içinde en gereklisi bu olacaktı.

Birkaç dakika sonra bacaklarının arasında debelenen beden hareketsizleşti ve Jan buna rağmen hırsla sıkmaya devam etti. Kafesinin kapısının açıldığının ve Marcel'in koşarak kendisine yaklaştığının bile farkında değildi. Marcel'le birlikte Lukazs da kafesin içine girmişti. Marcel, Jan'ın yanında bir dizini yere koyarak elini bir omzuna koyarken, Lukazs kafesin içinde başını Derim'e çevirip baş parmağını yukarı kaldırdı.

Derim'in aldığı işaretle de yüzünde tek bir mimik oynamadı. İfadesiz, donuk yüzünü yanındaki Lord ve Scott'a çevirdi. İki adamın da keyiflerinin bozulduğu yerlerindeki kıpırtılardan anlaşılıyordu. Birbirlerine memnuniyetsiz ifadelerle bakmışlardı. Lord donuk, Scott ise tatsız bir ifadeyle Derim'e döndü.

"Tebrikler..." dedi Lord. "Hâlâ yenilgisiz devam ediyor ekibin."

"Tebrikler..." diyen Scott'un kelimeler ağzından zorlukla çıkmıştı. Yenilgiyi beklemediği belliydi.

"Adamına yazık oldu," dedi Derim ifadesiz bir tonla. "Özgürlüğün tadını çıkaramadan öleceğini söylemiştim."

Scott umursamaz görünmeye çalışarak kaşlarını kaldırdı. "Burada olmasa içeride ölecekti zaten."

Derim, gecenin bittiğini işaret eder gibi oturduğu yerden doğruldu ve ayağa kalktığında tepeden adamlara baktı. "Cesedinizi aracınıza yerleştirirler," dedi düz bir sesle. "Kalanı sizde."

Birkaç saniye gözdağı verir gibi keskin bakışlarla iki adamı süzdü. "Bir dahakine uzman olduğunuz alanlarda görüşelim. Böylesi daha iyi olacak."

Scott hafifçe gözlerini kısarken sinsi bir ifadeyle gülümsedi. "Mutlaka," dedi üzerine basarak. "Uzman olduğum alanlarda daha iyi olduğumu sen de göreceksin."

"Sabırsızlıkla bekliyor olacağım," dedi Derim imalı bir tonla. Adamın ne yapmaya çalıştığını anladığını belirtir şekilde başını hafifçe sallarken *hadi gel benimle savaş* der gibi belli belirsiz, alayla gülümsemişti. Ciddi bakışlarını uyarırcasına Lord'a çevirdi. "Zayıf yönlerimi bulmak için böyle oyunlara gerek yok. Açıkça sorun, söylerim. Yok çünkü! Zayıf tarafım olduğunu düşündüğünüz her şey, benim aslında en güçlü tarafımdır. Aynı yolda yürümeye karar vermişken umarım yanlış bir adım atmazsınız. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi benim affım yoktur. Düşmanlığımın acımasız olduğu herkes tarafından bilinir."

Lord keskin gözlerle ona baktığında, kibar denecek bir ses tonuyla "Bunu naçizane bir tavsiye olarak alın... İyi akşamlar beyler," deyip başını selam verir gibi hafifçe öne eğdi.

Arkasını adamlara dönerek locanın çıkışına ilerlerken girişteki Bekir'le göz göze geldi. Merdivenlere ilk adımı atmadan evvel "Beylerle ilgilenin, kapıya kadar eşlik edin," dedi direktif verir gibi.

Bekir başını sallayarak onaylarken Derim merdivenleri inmeye başlamıştı. Soyunma odalarının olduğu koridora doğru ilerlerken kalabalık da yavaş yavaş çekiliyordu. Birkaç kişi Lewis'in cansız bedenini kafesten çıkarırken iki yanında Marcel ve Lukazs'ın desteklediği Jan çoktan koridorun başına varmıştı. Derim, onların arkasından ilerleyen Anka ve Alin'i gördüğünde kaşlarını çattı.

Raho ile göz göze geldiğinde, Baho çaresizce omuzlarını kaldırarak başını iki yana salladı.

Anka sanki hissetmiş gibi başını omzunun üzerinden geriye çevirdi ve Derim'le göz göze geldi. Derim'in çatık kaşlı gergin suratı, onu hiç korkutmamış gibi gülümseyerek göz kırptığında, Derim'in adımları aniden yere çivilenmiş gibi duraksadı ve hayretle Anka'ya baktı. Anka elini kaldırıp işaret parmağını bükerek gelmesini işaret ederken Derim istemsizce bakışlarını, kontrol etmek ister gibi locaya çevirdi.

Neyse ki iki adam da Bekir'in eşliğinde metal merdivenleri iniyorlardı ve arkaları Anka'nın olduğu noktaya dönüktü. Derim uyarırcasına kaşlarını kaldırarak sert bir jestle, çenesiyle yürümeye devam etmesini işaret etti. Anka göz devirerek ileri adımladı ve koridorun ucunda gözden kayboldu.

10. Bölüm

Derim, Jan'ın bulunduğu odaya girdiğinde içerideki [illegible] ne karışmış haldeydi. Muayene koltuğuna benzer, geriye yatırılan yüksek deri bir koltukta Jan perişan halde sırtı üstü uzanmış, Baho ve Marcel genç adamın yüzüne ilk müdahaleleri yaparken Lukazs Jan'ın elindeki sargı bezlerini çözüyordu. Kendi aralarında sürekli konuşuyorlar, Jan onu rahat bırakmalarını söylerken Marcel ısrarcı bir tonla işine devam etmesi gerektiğini söylüyordu.

"Lukazs buz getir!" diye emredercesine kardeşine başını çevirdi Marcel. Lukazs elindeki kanlı bezleri odadaki çöp kovasın atıp kapıya yöneldiğinde, Derim içeri girmişti.

Alin sinirle söyleniyordu. "Niye bu kadar uzattın? Şu haline bak!"

Jan'ın dibinde ayakta dururken diğer iki adamın yaptığı müdahaleleri izliyordu. Jan'ın dudaklarının arasından hafif bir uzarma çıkınca "Dikkat et Baho! Canını yakıyorsun, bastırma öyle!" der direktif verir gibi.

"Biraz acıyacak mecburen. Yüzünü temizleyelim, zaten hemen eve dönüyoruz, doktor ilgilenecek kalanıyla," diyen Baho, karşılık verdiği genç kadına. Ses tonu daha önceki endişesinden uzak rahat çıkıyordu. Sanki Jan'ın hayatta kalması yeterliymiş ve acıyan canının bir önemi yokmuş gibi düşündüğü belliydi.

"Şu gözün haline bak!" diye söylenmeye devam etti Alin, üzüntüyle.

Jan'ın kapanmış olan gözü şişmiş, etrafındaki ten mora dönmüştü.

"Buz koyarız hemen, birkaç güne iner şişi," dedi Baho onu rahatlatmak istercesine.

"Kaşına da dikiş atılması lazım," dedi Alin, "Sargı bezini şurayı kapa mikrop kapmasın."

"Beni rahat bırakın," diyen alçak ses, Jan'dan bıkkınlıkla çıkmıştı. "Çekilin etrafımdan," dedi elini kaldırarak Marcel ve Baho'yu engellemeye çalıştı. "Biraz dinleneyim, düzelirim. Tepemden çekilin rahat bir soluk alayım."

"Ne rahat bırakması be!" dedi Alin çemkirir gibi. "Sen suratının ne halde olduğunu biliyor musun?"

Jan açık olan gözünü de yumdu ve yorgun bir soluk koyuverdi. "Ne var? Bu halde sevmedin mi beni?" dedi alaycı bir tonla konuşarak. Gözlerini yeniden açtı fakat tek gözle Alin'e bakabildi. Bir elini tutan ve parmaklarını sıkı sıkı eline dolamış olan kadına bakarken gözünün içi neşeyle parlıyordu. Alin, adamın gözündeki neşeye ve gülümseyen suratına hayretle baktı.

"Derisi arsızı olmuş belli ki. O kadar dayak yedi, adam hâlâ sırıtıyor," dedi şaşkınca.

Marcel tedirgin bir adımla Jan'dan uzaklaşırken "Lukazs buzu getirsin gözünün üstüne koyalım. Kalanı doktor halleder," diye mırıldandı.

"Sadece gözü değil ki..." diye çıkışmaya devam etti Alin. "Dudağı da parçalanmış. Vücudundaki morlukları saymıyorum bile! Hayvan herif nasıl ısırmış kolunu. Şu hale bak! Neredeyse etini koparacakmış. Yazıyam sanki şerefsiz! Adının hakkını veriyormuş."

Anka, adamların yaptıklarını dikkatle izlerken kardeşinin sürekli Jan'ı azarlamasına gülümsemeden edemedi. Alin'in biraz evvelki yaşadığı korkudan sonra boşalan sinirleri, içinde tutuklarından kurtulabilmek için uzun süre söylenmesine neden olacaktı. Yerde neredeyse bilinçsizce yatan Jan'ın, aniden yerden kalkıp tüm gücüyle tekrar saldırıya geçmiş olması, onu da şaşırttıysa da yüreğinde tarifi mümkün olmayan bir ferahlık da filizlenmişti.

O izdesten Jan'ın cesedi çıksaydı sonraki olacakları Anka düşünmek bile istememişti. Yıkılan Alin'in uzun süre kendisine gelemeyeceği gibi Derim'in de bunu diğerlerinin yanına bırakmayacağını tahmin etmesi güç değildi. Her şey öylesine karmaşık bir hale gelecekti ki yaşanılacak olan üzüntü mü yoksa sonrasında ortaya çıkacak olan kaos mu daha sarsıcı olurdu bilememişti.

Şimdi üzerinden büyük bir yük kalkmışçasına gönül rahatlığı ile kardeşinin çıkışmalarını izlemenin keyfini çıkarıyordu. Derim oda-

ya girdiğinde gülümseyerek baktı adama. Derim ona kaçamak bir bakış atarken, yüzünden hiçbir duygu okunmadan birkaç adım atıp koltukta uzanmış halde yatan Jan'a yaklaştı. Koltuğun ayak ucunda dikildi.

"Bir an, pes edeceksin sandım," dedi tatsız bir tonla.

"Adam çok ağırdı, yoruldum," dedi Jan sırıtarak. Bir an Derim'e baktı ama onu umursamadan tekrar gülümsemeye çalışarak Alin'e çevirdi bakışını. Marcel, birkaç adım daha geriye attığında yüzünde huzursuz bir ifade vardı ve Anka dikkatle adamın aniden tutuklaşan tavırlarını izliyordu. Marcel'in huzursuz bakışları Jan'la Derim arasında gidip geliyordu. Baho, odanın ilerisindeki bir çantadan Jan'a temiz giysiler çıkarıyordu. Derim yanında dikilen Marcel'e hiç bakmıyordu. Gözlerini Jan'dan ayırmamıştı fakat hâlâ yüzünde tek bir duygu yoktu.

Jan'ın sorduğu soru odada bir an için sessizliğin oluşmasına neden oldu.

"Doğru mu?" demişti Alin'e gülümseyerek bakarken.

Alin anlamayan gözlerle adama baktı ve başını iki yana sallarken "Ne doğru mu?" diye sordu, saf saf.

"Bebek..." dedi Jan, sevinçli bir beklentiyle. "Bebeğimiz mi olacak?"

Alin'in kaşları hayretle yukarı kalkarken bakışları hızla önce Anka'ya sonra diğerlerine çevrildi.

"Kafasına çok mu darbe aldı acaba?" diye sordu endişeyle.

"Yalandı!" dedi Derim duraksamadan.

Ses tonu öyle katı çıkmıştı ki yaptığı şeyden en ufak bir pişmanlık duymadığı, Jan'ın yüzünden bir an ayırmadığı bakışlarından açıkça okunuyordu. Duyduğu sözlerle Anka'nın gözleri ardında kadar açıldı ve ileri doğru birkaç adım atarak Derim'e yaklaştı. Hayret kaplı gözleri Derim'e dikilmiş, '*Sen ne yaptın*' der gibi adama bakıyordu.

Jan bakışlarını hızla Derim'e çevirdiğinde önce şaşkın, ardından hayal kırıklığına bulanmış bir ifade çehresini kapladı. Bakışları bu kez Marcel'e çevrildiğinde Marcel yere bakarak belli belirsiz omuzlarını silkti. "Özür dilerim Jan. Patronun isteğiydi," diye zorlukla mırıldandı. Jan'ı böylesi bir konuda kandırdığı için duyduğu suçlu-

luk açıktı fakat âdeta başka çaresi yokmuş gibi, dudaklarını büzerek zorlukla kaldırdığı gözleriyle af diler gibi Jan'a baktı.

"Ne patronun isteği idi?" diyen Alin, araya girerek şaşkınca sordu. "Ne diyor Bartın? Ne bebeği?"

Jan bir dakikaya yakın sessizce bir Derim'e bir Marcel'e baktı. İki kadın hâlâ bir cevap alabilmek için sorgularcasına adamların yüzlerini inceliyorlardı. Jan'ın bakışları yeniden Derim'i bulduğunda, başını zorlukla bir aşağı bir yukarı sallamaya çalışırken, yine gülümsemeye başladı; fakat bu sefer ki gülümseme, histeri krizini andırır gibi kontrol edemediği bir şekle bürünerek sesli çıktı dudaklarından. Omuzları sarsılırken acıyla yüzünü buruşturdu fakat durduramadığı gülme hâlâ devam ediyordu.

"Bartın?" dedi Alin sert bir sesle. Endişeli bakışları hesap sorar gibi Derim'e çevrildi. "Ne yalanı?" diye sordu. "Ne dediniz ona?!"

Jan, önemli bir şey değilmişçesine başını iki yana sallamaya çalışırken parmaklarını tutan Alin'in elini sıkıca kavradı.

"Önemli bir şey değil."

"Ne demek önemli değil? Ne bebeği diye soruyorum?"

Jan anlayış kaplı bakışlarını Derim'e çevirdi. "İyi taktik. Can acıtıcı ama iyi taktik. Yapmasaydın muhtemelen sağ çıkamazdım."

"Sen de bana yapmıştın," dedi Derim, ellerini cebine sokarak. Yüzünde ilk kez özür diler bir ifade oluştu. Omuzları çaresizce bir yukarı kalktı bir aşağı indi. "Son çare olarak düşünmüştüm. İşe yaradı."

Jan başını onaylarcasına salladı. "Gerçekten yaradı," dedi kırgın fakat anlayış dolu bir tonla.

"Marcel..." diyen Anka, düşünceli bir sesle araya girdi. "Marcel kafesin kenarından Jan'a bebeği olacağını mı söyledi?"

Alin inanmayan gözlerle kardeşine baktı. "Yok daha neler? Böyle bir şeyin yalanı mı olur?"

"Çaresiz anlarda bazen acımasız tedbirler almak gerekir," dedi Derim, Alin'e bakarak. Pişmanlık barındırmayan gözlerle Alin'e bakmaya devam etti. "Jan başka türlü ayağa kalkacak gücü bulamazdı. Onu kandırdığım için üzgünüm ama pişman değilim. Ölmesine izin veremezdim."

"Manyak mısınız be siz? Bir adama çocuğu olacak diye yalan söylenir mi?"

"Ölmek üzere olan bir adam bir çocuğu olacağını öğrenince ölüme de kafa tutar!" dedi Derim, keskin bir tonla. Bunu tecrübe etmiş birinin bilgeliği vardı üzerinde.

"Ne yani?" dedi Alin, hızla bakışlarını Jan'a çevirerek. "Sen çocuğun olacak diye pes etmiyorsun da beni hiç mi düşünmedin? Benim için de pes etmeseydin!" diye âdeta bağırarak çıkıştı.

"Çok yorulmuştum, bébé," dedi Jan tükenmiş bir tonla. "Marcel o ekranı gösterince aniden içimde bir şey patladı."

"Ekranda ne vardı?" diyen Anka merakla sorduğunda, ona dönmeden cevap veren Derim oldu. Bakışları hâlâ Jan'ın üzerindeydi ve onun kendisini anlamasını ister gibi genç adama bakmaya devam ediyordu.

"Aşil'in bana ulaşan ilk görüntüsüydü. Aşil'in ultrason görüntüsü."

Anka yüreğinde aniden hissettiği bir sızıyla Derim'e baktı. Genç adamın yüzündeki hüzün, sızısını katlayarak içine çöreklendi.

Jan, Derim'in bakışlarını anladığını belirtir gibi gözünü yumarak başını salladı. "Aynısını ben sana yapmıştım," dedi alçak sesle. Gözünü hızla geriye açarken alıngan bir tonla çabucak devam etti. "Gerçi o gerçekti."

"Hayatımı kurtarmıştın," dedi Derim, kederli bir ifadeyle gülümseyerek.

"İyi taktikmiş," diye mırıldandı Jan. Gözü yeniden kapanırken bu kez yorgun, alçak bir sesle tekrarladı. "Gerçekten iyi taktikmiş," derken sesi acı dolu bir tonda çıkıyordu. Yaşadığı hayal kırıklığını sindirmeye çalıştığı belliydi.

"Ne zaman?" sorusu Anka'nın dudaklarından istemsizce çıktı. Karışık bakışlarla bir Derim'e bir Jan'a bakıyordu. Jan bir an için Derim'e çabuk bir bakış attı ve gözlerini Anka'ya çevirerek karşılık verdi.

"Aşil'in doğduğu an... Derim o sırada iki kişiye karşı kafesteydi. Çok darbe aldı ve tıpkı bu akşam benim olduğum gibi tükenme noktasına geldi. Yerdeydi... Kalkamıyordu... Diğer ikisi onu öldürecekti ve tam da o sırada bir mucize oldu. Avcı, Aşil'in doğduğunu

söyleyen bir mesaj gönderdi. İlk fotoğrafıyla birlikte. Aklımı kaybedeceğimi sanmıştım..." Jan buruk bir gülümsemeyle Derim'e çabuk bir bakış atıp yeniden Anka'ya baktı. "Tüm gücü tükenmişti ve ben o resmi görünce sevinçten delirmiştim. Derim'e ayağa kalkmasını, bir oğlu olduğunu söyledim. Aşil'in doğduğu anda çekilmiş fotoğrafını, ilk kez kafesin içindeyken gördü. Sonra sağ çıktı oradan. Tıpkı benim gibi aniden yerinden kalktı ve sağ çıktı..."

Jan bu kez kederli bir alayla Derim'e baktı. "Galiba her ikimizi de Aşil kurtardı."

"Ne yani? Çocuk için hayatta kalmaya çabalıyorsun da benim için bunu düşünemiyor musun?" diyen hiddet dolu ses, Alin'e aitti. Aniden Jan'ın elini bırakmış, tepesine çöker gibi sinirli bir yüzle adamın üzerine eğilmişti.

"Beni bırakacaktın az daha be!" dedi gözü dönmüş gibi bağırarak. "Çocuğun olacak diye canını dişine takıyorsun da benim için hayatta kalmaya çabalayamıyor musun?"

Eliyle Jan'ın omzunu hırsla dürttüğünde adamın dudaklarının arasından çıkan iniltiye aldırmadı. "Sen benden kurtulamazsın Jan Bartın!" dedi göz dağı verir gibi. Yüzünü Jan'ın yüzüne iyice eğdi ve aralarında yalnızca birkaç santimlik boşluk bıraktı. Ateş saçan mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. "Benden kurtulamazsın! Yarından tezi yok çocuk yapmaya başlıyoruz! Sen benden kurtulamazsın, anladın mı? Madem seni ben tutamıyorum, o zaman doğuracağım tutacak! Yine de beni bırakamayacaksın! Senin canına okurum! Duydun mu beni? Senin canına okurum Jan Bartın!"

Anka, daha biraz evvel duyduğu sözleri sindirmeye fırsat bulamadan, Alin'in isyan dolu serzenişi ile kaşları hayretle havalanıp gözleri iri iri açıldı. Baho elindeki giysilerle öylece dikilirken şaşkınlıkla Alin'e bakıyordu. Marcel, anlamadığı konuşmanın merakı ile gözlerini sorarcasına diğerlerine çeviriyordu fakat hepsi nutku tutulmuş gibi Alin'e baktıklarından, kimse onu fark etmiyordu.

Anka'nın bakışları Derim'in yüzüne takıldığında, başka zaman olsa kahkaha atmasına neden olacak görüntü hâlâ yaşadığı şaşkınlığın etkisinde kaldı ve gülemedi. Derim ağzı bir karış açık Alin'e bakıyordu. Gözleri duyduklarının doğruluğundan emin olamadığı

belli bir tepkiyle sürekli kırpışıyordu. Bakışları hızla Jan'a çevrilmiş genç adamın tepkisini merak edercesine yüzüne kilitlenmişti.

Jan, diğerlerinin yaşadığı şaşkınlığın çok uzağında heyecanla genç kadına bakıyordu. Ne azarlandığı ne de dürtüldüğü umurunda değildi.

"Evleneceksin o zaman benimle?" diye sordu, coşkulu bir tonla.

Alin bir an dahi duraksama yaşamadı. Öfkesi an be an, en ufak bir düşüklük göstermeden yükselirken çileden çıkmış bir tonla karşılık verdi.

"Yarın ilk işin o sikik imzayı atmak olacak! Hayatını zehredeceğim senin! Sen beni bırakmayı göze aldın ya, benim için değil de çocuğun olacak diye kalktın ya ayağa. Gör bak, dizim dizim dizeceğim o çocukları kucağına, o zaman da çekip gitmeyi göze alabilecek misin, görürüz?!"

"Manyak bu kız yemin ederim," diye söylendi Anka. Başını iki yana sallarken kardeşinin fütursuzluğuna inanamıyor gibiydi. "Böyle tehdit ne duyulmuş ne görülmüştür. Manyak sahiden," diye söylenerek devam etti.

"Kardeşinden az feyz alsan mı acaba?" diye mırıldandı Derim, yanında dikilirken. Yüzündeki sersemlemiş ifade o an onda komik görünse de ses tonu ciddiydi.

"Bir eve bir manyak yeter bence!" dedi Anka, ters ters Derim'e bakarak. "Sen azıcık uslandığında belki düşünürüm..." Ansızın bedenini Derim'e çevirdi ve ayıplayan gözlerle baktı genç adama. "Armut piş ağzıma düş. Oh paşam benim. Nerede bu bolluk?"

Marcel'in araya girişi ile Derim'in ona karşılık vermesine fırsat olmadı.

"Neden herkes şaşkın? Kızıl, neden Jan'ı öldürecek gibi bağırıyor?"

"Az evvel Jan evlenme teklifi aldı dostum," diye ona cevap veren Baho oldu. Elindeki giysilerle yanlarına yaklaştığında gülmekle şaşkınlık arasında gidip geldiği belliydi. Marcel'in havalanan kaşları, hızla Jan ve Alin'e çevrilen afallamış bakışları da gülünecek bir görüntü oluşturmuştu.

"Senden de bir atak bekliyoruz patron," diyen Baho, sırıtarak Derim'e baktı.

Derim alt dudağını bükerken yan gözle Anka'ya çekingen bir bakış attı.

"Zoru bana düşmüş Baho," dedi tatsız bir tonla.

"Benim patronunu dibimde tutmak için imzaya ihtiyacım yok. Ben çocuk işini çoktan hallettim," dedi Anka duraksamadan. Üstten bir bakışı Baho'ya attığında yanındaki Derim'in nutku tutulmuş gibi ona baktığını fark etmedi bile. Anka'nın kendinden emin, rahat duruşu bir yana, genç kadının onu sahiplenir gibi konuşması yüreğinin ortasından sıcacık duyguların akmasına neden oldu.

Tam o anda elinde bir buz torbasıyla içeri giren Lukazs telaşlı adımlarla Jan'a yaklaştı. Odadaki tuhaf hava dikkatini çekmiş gibi sorarcasına abisine baktı. Alin, onun elindeki buz torbasını söker alır gibi çekip aldı ve hışımla Jan'ın gözünün üstüne koyduğunda Jan'ın dudaklarının arasından acı dolu bir ses çıktı.

"Daha çok canın yanacak Jan efendi!"

"Bartın'dan Jan efendiye geçiş yaptıysak bence umut var," dedi Jan acısına rağmen gülümseyerek. Yüzündeki neşe öyle belirgindi ki bedeni acılar içinde sızlasa da umursamadığı belliydi.

Anka istemsizce gülümsedi. Alin sıra dışı karakterini yine ortaya koymuştu. Alin ve Jan'ın birlikteliği en baştan beri alışılmadıktı ve şimdi de alışılmadık bir şekilde ilerliyordu. Fakat bu sıra dışı gidişat bile ona çok sağlam görünüyordu. Bedenini yanındaki Derim'e yasladı ve oyunbaz bir tavırla adamı dürttü.

"Zengin bir sevgilim olduğu için çok şanslıyım değil mi? Kardeşime beşibiryerde takarsın artık."

Derim, Anka'nın alaycı sözlerinin ne anlama geldiğini anlamak ister gibi hayretle genç kadına bakarken, Anka aniden aklına gelmiş gibi telaşla sesini yükselttiğinde, odadakiler neredeyse yerlerinden sıçrayacaklardı.

"Asla baldız topuzu yaptırmam, Alin!"

***

O gece hiçbiri uyumaya fırsat bulamamıştı. Eve geçtikleri esnada Jan'la ilgilenecek olan doktor onları bekliyordu. Uzun süre Jan'ın

yaralarıyla ilgilendi. Gerekli gördüğü dikişleri attı, sargılarını yaptı, ağrı kesici bir iğnenin ardından birtakım ilaçlar ve talimatlar bırakarak sabaha karşı evden ayrıldı.

Alin, yorgunlukla birlikte yapılan iğnelerin ardından uyuyakalan Jan'ın yanından sabaha kadar ayrılmamıştı. Marcel geri dönüş hazırlıkları için herkesi organize ederken Derim ve Anka salonda baş başa kalmışlardı. İkisinin de uyumaya niyeti yok gibiydi.

Anka, kanepede kaykılarak oturmuş olan Derim'in yanına sokulmuş, sırtını genç adamın göğsüne yaslayarak bacaklarını kanepenin üzerine kaldırıp karnına doğru çekmişti. Derim elindeki bir kadeh içkiyi içmeye devam ederken gözleri genç kadını bulmuyordu fakat bir kolu kendisine yaslanmış olan genç kadının etrafını sarmıştı yine de. Anka başını genç adamın göğsüne yaslamış halde karşıya bakıyordu. İkisi de sessizdi.

Anka, bu gecekine benzer bir dövüşte Derim'i gözlerinin önüne getirmeye çalışarak çatık kaşlarla düşüncelere dalmışken, Derim genç kadının düşündüklerinden habersiz, Jan'a söylediği yalan hakkında kendisine çıkışmasını huzursuzlukla bekliyordu.

"Neden iki adam?" diye nihayet sordu Anka, düşüncelerinin içinde kaybolmuş bir dalgınlıkla.

Çeyrek dakika süren sessizliğin ardından Derim onun neyi sorduğunu anlayarak "Dikkat çekmek istedim," diye alçak bir sesle karşılık verdi. "Konsey'e ulaşmaya çalışıyordum. İsmimi duyurmam lazımdı. Bu tür dövüşleri takip ettiklerini biliyordum."

"Çok büyük risk..." diye mırıldandı Anka. "Kafese giren adamlar sıradan dövüşçüler değil. En vahşileri."

"Farkındayım," dedi Derim imalı bir tonla. Anka'nın onu da vahşi gördüğünü içi sızlayarak kabullenmiş gibiydi.

"Senin için dememiştim," dedi Anka ifadesiz bir sesle. Hâlâ dalgın ve düşünceli çıkıyordu sesi. "Yani acımasız taraflarının olduğunu biliyorum..." İmalı bir tonla devam etti. "Bu gece Jan'a söylediğin yalan gibi." Yine durgun bir tonla "Her ne kadar acımasız olsan da garip bir etiğin de var," dedi takdir eder gibi. "Kuralsızlığın içinde saygı duyulacak kurallar."

"Yapılan şeyler zaten çirkin, daha fazla çirkinleşmenin anlamı yok."

Tekrar aralarına uzun bir sessizlik girdi. Derim, elindeki içkinin son yudumunu içerek boş kadehi yanındaki sehpanın üzerine bırakt ı ve beklemenin onu daha çok gerdiğini düşünerek, bir an evvel kurtulma isteği ile sabırsızca "Hadi dök içini artık, bitsin bu," dedi.

Anka başını usulca geriye yatırarak yukarı kaldırdığı gözleriyle sorarcasına Derim'e baktı. Genç adam başını eğmiş gergin bir yüzle ona bakıyordu.

"Neyi dökeyim?"

"Jan'a söylediğim yalan için çıkışacaksın. Hadi söyle bitsin."

"Yoo," dedi Anka yeniden başını aşağı indirerek. Umursamazca omuzlarını yukarı kaldırdı. "Dediğin gibi bazen çaresiz anlarda, insan olmayacak çözümler bulmaya çalışıyor." Gözlerini yeniden genç adama kaldırarak "Gerçi yaptığın hiç hoş bir şey değildi ama ölüm kalım anında, hoş olmayan şeyler yapılabiliyor," dedi anlayış dolu bir ifadeyle. Ansızın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Ayrıca Alin'i de çıldırttınız sonunda. Yoksa Jan daha çok beklerdi."

"Kızıl zaten çılgın biri."

"Ben kardeşimin çılgınlığını seviyorum," dedi Anka savunma dolu bir tonla.

"Ben de seni seviyorum," dedi Derim usulca.

"Sevmek zorundasın tabii," dedi Anka küstah bir tavırla. "Oğlunun anasıyım. Sevmeyip ne yapacaksın?"

Derim uzun zamandan beri ilk kez içten bir şekilde gülümserken bedeni sarsıldı. "Kızmayacaksın yani bana?" diye üsteledi gülümseyerek.

"Yok, buna kızmayacağım. Başka şeyler bulurum merak etme," dedi Anka, bilmişçe başını sallayarak. Aniden aklına gelmiş gibi başını yeniden yukarı kaldırdı ve ciddi bir ifadeyle sordu.

"Lord bozuntusuyla Scott bir şey dediler mi?"

"Scott bazı şeyler ima etmeye çalıştı ben de karşılığını verdim. Sanırım bildiği şeyi benim de bildiğimi anladı. Lord'a gerekli uyarıları yaptım. Umarım anlarlar."

Anka çekingen bir sesle ikna etmeye çalışırcasına yeni bir deneme yaparak "Şu çocuklar meselesini..." diye başladığı cümle, Derim'in sert sesiyle yarıda kaldı.

"Unut bunu! Sana söyledim! Aşil söz konusuyken pazarlık yok." Derim boştaki elini kaldırıp Anka'nın saçlarını okşadı. Bir tutamı genç kadının kulağının arkasına sıkıştırırken yumuşak bir tonla devam etti. "Lütfen... Bu konuyu benimle tartışma. Seninle kavga etmek istemiyorum."

Anka çaresiz gözlerle birkaç saniye genç adama bakıp başını yeniden aşağı indirdi. Derim'in gözlerinin içindeki kararlılık en ufak bir kırılma göstermemişti.

"İnşallah hatalı bir adım atmazlar. Bu yükü taşıyabileceğimi sanmıyorum," diye mırıldandı.

"Ben senin yerine taşırım."

"Yeteri kadar yükün var Derim," dedi Anka keskin bir tonla. "Kafana koyduğunu yapıyorsun. İstemeden de olsa yapıyorsun, vicdan yükünü de sırtlanıyorsun. Omuzlarına yük bindirmekten çekiniyorsun ama altında kaldığının da farkındasın."

"Taşırım, olsun."

"Makul adımlar atsan da yük etmesen olmaz mı?"

"Bazı şeylerin makul olan tarafı yok, mon Phénix. Ya yaparsın ya da yapmazsın. Yapmazsan acısı yaptığın andakinden çok daha fazla içine oturur. Ben oğlumun incinmesine asla izin vermeyeceğim. Tek bir kişiye imtiyaz verirsem diğerleri açgözlü bir şekilde yeniden saldırır. Ya canları benimkinden çok daha fazla yanacak ve geri duracaklar ya da benim canım çok daha fazla yanacak. Yaptığım şeylerin pişmanlığını yaşamayı, yapmadığım şeylerin pişmanlığına tercih ederim. Sana yaptıklarıma hep pişmanım, ömrümün sonuna kadar da pişman olacağım... Ama seninle hiç karşılaşmamış olmayı düşününce bu pişmanlığı taşımayı tercih ediyorum. Keşke canımı hiç yakmasaydım. Altında ezildiğim tek şey o. Bu da taşımam gereken en ağır yük. Oğlumun yükünü de buna eklemeyeceğim."

"Geçmişle barışman gerekiyor, Derim."

Anka'nın usulca sarf ettiği sözler Derim'in hiddetle karşılık vermesine neden oldu. Başını hızla iki yana sallayarak, şiddetle karşı koyarken gerilen bedeni yerinde hareketlendi. Anka yerinde doğrularak kanepenin üzerinde bedenini çevirdi ve genç adama baktı.

"Böyle bir şey olmayacak!" dedi Derim inatçı sert bir sesle. "Sana yaptığım hiçbir şeyle barışamam. Hangi biriyle barışayım?" dedi

çaresizce ellerini iki yana açarak. "Hangisini unutayım? Anneme verdiğim sözün üzerinde tepindim ben. Seni sayısız kere incittim!"

"Telafi ediyorsun," dedi Anka yumuşak, anlayış dolu bir sesle.

"Telafisi yok!" diye neredeyse sesini yükselterek karşılık verdi genç adam. "Hiçbirinin telafisi yok!"

"Ben kabullenmeye çalışıyorum, sen de..." diyerek karşılık verirken genç kadının sözleri yarıda kaldı.

"Kabullenmek ya da unutmak falan yok!" dedi Derim âdeta paniğe kapılmış gibi. Ela gözleri korkuyla iri iri açılmıştı. "Unutmak yok! Yaptıklarımın kabullenecek, unutulacak, sindirilecek hiçbir yanı yok. Sakın!" dedi başını hafifçe yana çevirerek. Yan gözle yalvarır gibi baktı genç kadına. "Sakın affediyorum deme bana! Sakın deme!"

"Ömrünün sonuna kadar kendine ceza kesemezsin, Derim," dedi Anka üzerine bastırarak. "Bu sağlıklı değil. Her cezanın bir süresi vardır, seninki çoktan doldu."

"Hayır!" diyen Derim, aniden yerinden fırladı. "İdamın affı yoktur!"

"Sana kimse idam cezası vermedi," dedi Anka sert bir sesle.

"Ben verdim!"

"Tek başına hem suçlu hem de hâkim olamazsın!"

"Olurum! İdam müebbede çevrildi sadece."

Derim dizlerinin üzerinde kanepenin önüne çöktü ve avuçlarını Anka'nın yüzünün iki yanına koydu. Yalvaran gözleri genç kadına sabitlendi.

"Lütfen... Beni bana bırakma. Lütfen... Cezamı onayla, beni bana bırakma."

Anka, iki elini kaldırıp avuçlarını Derim'in ellerinin üzerine kapadı. Derim öylesi büyük bir panik yaşıyordu ki genç kadın, onun daha çok uzun zaman bu yolda yürüyeceğine emin oldu. Ne kendisini affetmeye hazırdı ne de Anka'nın onu affetmesine hazırdı. Nasıl bir ceza kestiyse kendisine, hem cehennem ateşinde yanıyor hem de o ateşten çıkmak istemiyordu. Anka'nın cehennem çocuğu, öyle parçalara bölünmüştü ki bir araya gelemiyor, çaresizce yalnızca kendi karanlığında savruluyordu. Anka zamanın en büyük ilaç

olduğunu biliyordu. Derim zamanla bir araya gelecek ve yeniden bütünleşecekti. Şu an ki çaresiz ifadesi Anka'nın öylesine yüreğini dağlıyordu ki elinden gelebilen tek şeyi yaptı. Derim'in yükünü paylaşamasa bile hafifleteceğini umarak anlayışla gülümsemeye çalıştı.

"Senin cezan benim zaten. Allah senin belanı vermiş, beni karşına çıkarmış," dedi elinden geldiğince alaylı çıkmasına çalıştığı bir tonla.

Derim rahatlamış gibi derin bir soluk aldı. Çocuksu bir tavırla kesik kesik başını salladı.

"Evet, Allah benim belamı vermiş. Seni benim karşıma çıkarmış. Ben belama razıyım. Çok razıyım hem de."

"O zaman bu belanın dediğini de yapacaksın," dedi Anka sarsılmaz bir tavırla.

Derim sorarcasına ona bakarken Anka kendinden emin, keskin bir ifadeyle devam etti. "Yarın İstanbul'a döndüğümüzde anneni ziyaret edeceksin ve af dileyeceksin. Anneler evlatlarını hep affederler. Annen de seni affedecek biliyorum. Annenle barışacaksın. Senin hesabın benimle tamam mı? Ben hesabımı mutlaka görürüm. Ama anneni azat et bu yükten."

Derim hızlıca başını sallayarak onayladı. "Tamam. Anneme gideceğim. Anneler affederler," dedi ümitle genç kadına bakarken. "Aşil söylemişti. Sen onu hep affediyorsun. Annem de beni affeder. Ama sen etme," diye çabucak ekledi son kelimeleri.

"Benim elim ahirette de senin yakanda merak etme," dedi Anka çenesini dikerek.

"Sen ahirette de benim yanım da ol, ben yakamdaki ellerine razıyım."

Anka ters ters ona baktı ve manidar bir sesle "Bir de romantik değilim der. Geri zekâlı!" dedi söylenir gibi.

"Hakaret etme," dedi Derim kaşlarını çatarak. "Koparırım dilini! Bana her şeyi söyle, hakaret etme!"

Derim, genç kadının her türlü tepkisine boyun eğse de kendisine saygı duymadığını hissettiren kelimelerden nefret ediyordu. Anka'nın öfkesine, nefretine, küçümsemesine ya da buna benzer her

türlü negatif düşüncesine katlanabilirdi fakat saygı duymadığını hissettiren kelimeler içini sızlatıyordu.

"Bu hakaret değil ki," dedi Anka gözlerini iri iri açarak. Çocuksu bir savunmayla genç adama bakıyordu.

Derim, Anka'nın yüzündeki çocuksu savunmanın duruluğu ile yüreğinde soluk aldırıcı bir ferahlık hissetti. Yumuşak bir gülümseme eşliğinde hayranlıkla genç kadına bakmaya devam etti. "Gözlerin var ya..." dedi usulca. "Gözlerin, uğruna ölünesi güzellikte."

"Yaa geri zekâlı," dedi Anka dişlerini ortaya koyan bir gülümsemeyle. Küçük bir genç kız gibi yüzü pembeleşerek gülümsedi. "Bak hâlâ devam ediyor. Hani sen romantik değildin?"

"Gerçekleri söze dökmek romantiklik değildir," dedi Derim bilge bir edayla. "Göz boyamak için olmayan şeyleri süslemek romantikliktir. Ben o kadar becerikli değilim biliyorsun, dilim dönmüyor o oyunlara."

"İşte şimdi bir öpücükle bunu mühürlemen gerekiyor," dedi Anka. Gözleri beklenti dolu bir ışıltıyla parlıyordu.

Derim ikiletmedi onun sözlerini. Dudaklarını hızla genç kadının dudaklarının üzerine kapadı. Anka avucunun altındaki parmaklara sıkıca tutundu. Derim'in dilini büyük bir şevkle karşıladı.

Derim'in pişmanlığı ve suçluluk duygusu, yüreğinin tam ortasında hep derin bir çizik gibi kalacaktı belki de. İçinde kurduğu, affın esamesinin okunmadığı mahkemede kendine biçtiği ceza öyle ağırdı ki aslında bu cezanın, genç kadını da kapsadığını fark edemiyordu.

Anka onun hem yanı başında hem uzağındaydı. Her durumda kime, nasıl davranacağını çok iyi bilen genç kadın, söz konusu Derim olunca çok kez yalpalıyordu. Kalbindeki kırıkların hepsi iyileşmemiş olsa da genç adam kadar kötümser değildi. Ona karşı beslediği hislerden emindi. Bu hislerin filizlenmesinde ve büyümesinde genç adamın öylesi çok katkısı vardı ki Anka, kalbindeki kırıklarla başa çıkmayı başarmıştı. Zaman tüm kırıkları iyileştirecekti. En azından artık kendiyle verdiği savaşı bitirmiş, geçmişte hissettiği o aşağılanmışlık duygusundan kurtulmuştu.

İçinde büyüttüğü sevgiyi Derim'e aktarmaya çalıştığı her anda, çıplak ayakla cam kırıklarının üzerinde yürüyormuşçasına dikkat-

liydi. Derim, ondan gelen en ufak sevgi kırıntısına bile dört elle sarılırken affını istemiyordu. Tıpkı bir mazoşist gibi acı çekmekten zevk alır bir tutum içindeydi. Fakat Anka onun artık canının yanmasını da istemiyordu. Birçok ömre yetecek kadar çok acı çekmiş olan adamın, sevgiyle sarmalanmasını arzu etse de onu engelleyen yine genç adamın kendisiydi. Sabit fikirli, saplantılı zihni, hayatta kalabilmek için en kötüsüne tutunmuştu. Mahkemesini kurmuş, cezasını kesmiş ve asla savunma yapmamıştı.

Anka'nın düşündüklerinin aksine Derim'in hissettiği tek şey, yaptıklarının savunma yapılacak hiçbir yanını görememesiydi. Geçmiş ara ara bir bıçak gibi zihnine acı bir şekilde saplanıyor, görüntüler âdeta beynini kanırtırcasına hızla gözünün önünden geçiyordu. Genç kadını haftalarca hücrede tuttuğu, aç susuz bıraktığı, hataları yüzünden kendi adamlarının o hücrede onun canını yakmaları, gözünü karartan hırsıyla genç kadına yağdırdığı hakaretler ama hepsinden önemlisi kadınlık gururunu ayaklar altına almış olmasının affedilecek ya da savunulacak hiçbir tarafını bulamıyordu. Tüm bunların sonucu kalbe sıkılan bir kurşun olmuştu. O kurşun izini gördüğü her gece, yüreğinde oluşan depremlerden genç kadın habersizdi. Benliği yerle bir oluyor, o kanlar içinde yere düşen bedenin görüntüsü tekrar tekrar gözlerinin önüne seriliyordu.

Yaşananların, elle tutulacak tek bir vicdanlı nedeni yoktu. Hayatının en büyük vicdansızlığını Anka'ya yapmıştı. O vicdansızlık az daha kendi evladına da uzanacaktı. Kendi elleriyle oğlunu öldürmüş olacak neredeyse evlat katili olacaktı. Derim'in hiç durmadan sarsılan benliği bu gerçekleri kabullenemiyordu. Ancak ve ancak hayatının sonuna kadar kendisini onlara adarsa bir şansı olacağını düşünüyordu. Onu bugün hayatta tutan tek şey buydu. Oğlunu güvende tutmak, sınırsız bir sevgiyle sarmalamak ve bir zamanlar parampara ettiği kadını hiçbir karşılık beklemeden sevmek ama çok sevmek tek çıkar yoldu. Atılan her adımın bir bedeli vardı ve Derim attığı her yanlış adımın bedelini ödemek zorundaydı. Aksi halde utanmadan kendi yüzüne bakacak mecali yoktu.

Derim, âdeta hayata tutunuyormuş gibi sımsıkı sarıldığı kadını kucağına çektiğinde de dudaklarını ondan ayırmadı. Yüreğinin en derinlerinden kopup gelen büyük bir sevgiyle sıkıca sarıldı genç kadına. Anka kanepenin üzerinden kayarak, bacaklarını genç ada-

nın belinin iki yanına dayayıp Derim'in kucağına oturdu. Kolları, genç adamın boynuna sarıldı. Derim güçlü kollarıyla onu sıkıca sarmaladığında, dudaklarının arasından kedere benzer bir inilti çıktı. Anka, ellerini genç adamın saçlarının arasına soktu ve parmakları usulca başını okşadı. Derim'in kederi hiç tükenmeyecek gibiydi.

Âdeta gülmeyi hiç bilmeyen bir çocuktu. Hep hüzünlü, hep kederli, hep acı içinde bir çocuktu Derim. Birbirine kenetlenmiş dudaklar soluklanmak ister gibi hafifçe birbirinden koptuğunda, Anka yüzünü birkaç santim geriye çekerek gözlerini açtı ve kendisine tapınıyormuş gibi bakan ela gözlere baktı. Minicik kısa dokunuşlarla Derim'in dudaklarına dudaklarını dokundurarak fısıldadı. Gözlerinin içi ışıldarken yüzünde eşi görülmemiş güzellikte bir gülümseme vardı.

"Sıra dışı bir adamsın. Çoğu zaman kızıyorum da sana... Kapkara bir ruhun var... Ama çok güzel seviyorsun..." Muzır bir tavırla çabucak ekledi. "Bir de çok güzel öpüyorsun."

Derim istemsizce gülümsedi ve aynı kısa dokunuşlarla genç kadının dudaklarının üzerine minik öpücükler bırakarak fısıldadı.

"Olağanüstü bir kadınsın. O kapkaranlık ruhumu aydınlatan tek ışıksın... Güzel sevdiriyorsun... Üstelik sadece güzel öpmüyorsun akıl alacak kadar da güzel sevişiyorsun... Beni kendine köle edecek kadar güzel sevişiyorsun hem de."

Anka kıkırdayarak baktı ona. Parmakları dağınık sarıya çalan saçlarda dolaştı. Bakışları genç adamın yüzünde, hiçbir ayrıntıyı kaçırmak istemez gibi dikkatle dolaştı.

"İlk baştan beri var, değil mi?" diye sordu dalgınca. "İlk baştan beri var aramızdaki bu çekim." Bakışları ona dikkatle bakan ela gözlere çevrildi. "Hani dedin ya, adımı yazarken kaderini de yazdın diye..." Derim hiçbir tepki vermeden ona bakmaya devam ederken Anka, kabullenmiş gibi başını yavaşça yukarı aşağı salladı. "O kader, ben senin adını dahi bilmezken yazılmış sanırım. Başka türlü olsaydı sana karşı koyacak gücü mutlaka bulurdum..."

Anka, başını hafifçe ileri uzatarak tüy gibi bir dokunuşu Derim'in dudaklarının üzerine bıraktıktan sonra derin bir tonla devam etti.

"Sen bana mahkumsun ya şimdi, ben sana çok daha önceden mahkum edilmişim Derim Akhan..."

Derim'in gözlerinin içinden dışarı taşan alevler Anka'nın yüzünü ısıtacak kadar güçlüydü. Derim hızla dudaklarını onun dudaklarına kapadı ve hoyratça genç kadının dudaklarını emdi. İkisi de doyamadıkları bir açlıkla öpüşmeye devam ederken, dudaklar birbirini hırpalıyor, diller birbirine sarılarak mühürleniyordu. Derim'in elleri genç kadının bedeninden aşağı kayarak üzerindeki ince kazağın eteklerine ulaştı. Parmaklarıyla kavradığı kazağın ucunu yukarı kaldırarak avuçlarını çıplak tene bastırdı. Anka'nın dudaklarından çıkan haz dolu inilti, Derim'in aynı hazla ona karşılık vermesine neden oldu. Dakikalar sonra dudaklar sökülürcesine birbirinden koptuğunda, genç adamın dudakları duraksamadan genç kadının çıplak boynuna kaydı. Anka, başını geriye atarak gözlerini yumdu.

Derim'in elleri kazağın içinden hareketlenerek yukarı tırmandı ve iki büyük avuç göğüslerinin üzerine kapandı. Anka'nın dudaklarından şehvet dolu bir inilti daha yükseldi. Elleri amansız bir devinimle genç adamın saçlarının arasında dolaşıyor, parmaklarının ucuyla kavradığı tutamları çekiştiriyordu.

Boynunda genç adamın dişlerinin yarattığı tatlı sızıyı hissettiğinde derin, sesli bir soluğu ciğerlerine çekti. Göğüsleri, üzerine kapanan parmakların arasında hunharca yoğruldu. Bacaklarının arasında hissettiği sızıyı bastırmak ister gibi bedenini genç adamın sertliğine bastırdı. Derim'in dudaklarının arasından homurtuya benzer sesli bir inilti koptu. Anka bacaklarının arasındaki zevki çoğaltmak istercesine bedenini yeniden aşağıya bastırdı. Derim'in yerde duran kalçası hafifçe yukarı kalkarak genç kadını karşıladı. Anka geriye attığı başını zorlukla öne doğru eğdi ve dudaklarını genç adamın şakağına bastırdı. Kolları sımsıkı genç adamın boynunu sardı. Boynuna kapanmış yüzden çıkan boğuk kelimeler kulaklarına çarptı.

"Mon Phénix ..."

Çıkan o boğuk ses, öylesi iç yakıcı bir tınıdaydı ki Anka, kalbinin gümbür gümbür attığını hissediyordu. Derim'le sevişmek dünyadan kopmak demekti. Başka bir boyutta, tüm insanlıktan ve tüm kainattan uzakta, başka bir evrene yolculuk demekti. Genç adamın dudakları bedenindeki her milimde ağır ağır dolaşırken, âdeta bir haz denizinde yüzüyor gibi hissediyordu. Derim'in bir kez ona da dediği

gibi genç adam sanki sevişmiyor da tıpkı kutsal bir ayini gerçekleştiriyormuş gibi tüm varlığını katarcasına onunla bütünleşiyor, genç kadın o anın büyüsünü iliklerine kadar hissediyordu.

Bedeni aniden havalandığında, bacakları genç adamın belini süratle kavradı, kolları sımsıkı boynunu sardı. Derim ayaklarının üzerinde dikildi. Bir koluyla genç kadının belini kavrarken diğeri bacaklarının altından sıkıca genç kadını tutmuştu.

"Ben senin içinde kaybolsam ya yine..." diye fısıldadı genç kadının kulağına. Salonun kapısına doğru ilerlerken "Bu dünya bana zor geliyor, keşke bana gösterdiğin dünyadan hiç çıkmasak," diye devam etti esefle.

"Yola çıkana kadar birkaç saatimiz var..." dedi Anka heveslı, alçak bir tonla. Dudaklarını genç adamın şakağına bastırdı tekrar. "Bence o yolculuk için yeterli bir zaman."

"Ah mon Phénix ..." dedi Derim, depresif bir sesle. "Keşke yeterli gelse... Keşke..."

Anka burnunu genç adamın boynuna sürttü. Tedirgin, tutuk bir tonla karşılık verdi.

"Bıkmayacaksın hiç, değil mi?"

Salonun kapısına ulaşan Derim, başını hızla geriye çekerek *şaka mı yapıyorsun* der gibi hayretle genç kadına baktı. Çenesiyle kapıyı işaret etti.

"Saçmalamayı bırak da aç şu kapıyı... Benim senden bıktığım an, nefes almadığım andır."

Anka tehdit eder gibi gözlerini kıstı. "O nefesi de sadece ben keserim zaten."

Derim onaylayarak başını salladı. Gözleri yoğun bir kıvamda genç kadına dikildi.

"Sen nefes aldığın için ben alıyorum. Bir gün kesilirse nefesim, sen olmadığın içindir o."

Anka'nın yüzünde güneş açmış gibi bir gülümseme oluştu. Kollarını sevecen bir tavırla yeniden genç adamın boynuna sardı.

"Romantik cehennem çocuğum benim... "

Derim sabırsız bir sesle "Şu kapıyı açacak mısın artık?" dediğinde, Anka gözlerini telaşla kocaman ayırarak elini kapıya uzattı. Genç

adam açılan kapıdan seri adımlarla dışarı çıktığında sinirle söyleni yordu.

"Vakit kaybettiriyorsun... Telaşla sevişmek istemiyorum... Teninden kopmak kolay mı sanıyorsun? Ayrıca romantik falan da değilim! Sen de biliyorsun. Beceremiyorum o işleri."

"Sen yine böyle beceremediğin gibi devam et," diyen Anka sevecen bir tavırla, genç adamın saçlarını okşuyordu. "Senin beceriksizliğini seviyorum ben."

Derim ters ters genç kadına bakmaya çalışsa da boynuna dolanmış kollardan bu bakışı genç kadın göremedi. Üst kata çıkan merdivenlere yöneldiğinde yine söylenerek karşılık verdi.

"Şu sivri dilini çoğu zaman koparmak istiyorum ama aynı dil aklımı başımdan alan şeyler yaptığı için de kıyamıyorum."

Anka baştan çıkarıcı bir sesle kıkırdarken dilinin ucunu Derim'in kulağının altına, boynuna sürttü.

"Böyle mi?"

"Mon Phénix!" diye alçak sesle inlercesine mırıldandı Derim. "İki saniye daha uslu durur musun? Odamıza varmak üzereyiz."

"Ön gösterim yapıyorum..." dedi Anka, sahte bir masumlukla. Dilini yeniden genç adamın boynuna sürttüğünde Derim vardığı kapının önünde derin sesli bir soluk aldı.

"Aç şu kapıyı!" dedi sabırsız bir sesle.

Anka, elini geriye uzatarak kapının kulpunu kavradığı esnada dudakları genç adamın boynunda sürtünmeye devam ediyordu. Kapı açıldığında Derim hızlı bir adımı ileri attı ve ayağıyla kapıyı çarpar gibi geriye kapadı. Kucağındaki kadınla birlikte odanın ortasındaki yatağa ilerlerken dudaklarını hırsla Anka'nın dudaklarına kapadı. İki beden yumuşakça yatağa düştüklerinde genç adam dirseklerini yatağa dayayarak ağırlığını azaltmaya çalıştı. Yarım dakika sonra dudakları zorlukla genç kadının dudaklarından ayrıldı. Bakışları alev alev yanarak genç kadının buğulu mavi gözlerine baktı.

"Şimdi emret!" dedi katıksız bir teslimiyetle. "Kraliçe sensin..."

Anka akıl durdurucu bir gülümsemeyle ona baktı. Yatağa serilmiş olan, uzun gece karası saçlarıyla baş döndürücü güzellikte görünüyordu. Yatağa yaslı başını hafifçe yukarı kaldırdı ve dudaklarını

[illegible] bir dokunuşla genç adamın dudaklarına değdirdi. Yalnızca iki kelime fısıldadı. Sarf ettiği o iki kelimenin, kara ruhlu cehennem çocuğunun kendisini cennete götürmesine yetecek kadar etkili olduğunu biliyordu.

"Ser beni!"

***

Minsk'ten döneli on gün olmuştu...

Geçen on gün, herkes için yoğun geçerken yaklaşmakta olan büyük gün nedeniyle, her birinin gittikçe artan gerginliği de su götürmez bir gerçekti.

Bu geçen süre içerisinde, harap haldeki Jan hızla toparlanmaya devam ederken, onun durumu nedeniyle Derim'in iş yükü çok daha fazlalaşmıştı. Jan her ne kadar olağan rutinine bir an evvel geri dönmek istese de Derim'i ikna edememişti. Ay sonu yapmayı planlandıkları operasyonda Jan'a ihtiyacı vardı ve bu sürede genç adamın olabildiğince güç toplamasını istiyordu. Ki bu düşünceyle performansı düşük olan adamları da Marsilya'daki eğitim kampına göndermişti. Bir hafta boyunca orada alacakları ağır eğitim sonrası dönüş yapacaklardı. Ekip liderleri de kalan adamlarla birlikte çok daha yoğundu şimdi. Hem bir hafta boyunca eksiklerin yerini doldurmaya çalışacaklardı hem de kendi rutin işlerini takip edeceklerdi.

Mayıs'ın ilk haftası, Minsk'ten döndükten üç gün sonra Derim iki günlüğüne Paris'e gitmişti. Sonraki birkaç ayın iş programını yöneticileriyle görüşmüş, geçen ayların değerlendirmelerini yapıp, sonraki çeyrek dönem için talimatlarını sıralamıştı. Bu sürede Lee ile de sık sık, yüz yüze görüşme fırsatı da bulmuştu.

Lee'nin Ozan ve Süleyman'ın takip ettiği konulara vermesi gereken destek herkes için gerekliydi. Bazı izleri takip ederken yapılan araştırmalar tüm zamanını aldığı için, Sina ve Böcek'in çalışmaları konusunda yalnızca bilgilendirme alıyor, çok nadir anlarda birlikte çalışmaya fırsat bulabiliyordu. Derim'in bu konudaki rahatlığı onun da üzerindeki stresi kaldırmış gibi görünüyordu. Böcek'le ilgili yapılan araştırmalar beklenildiği gibi temiz çıkmıştı. İbo ve Sina'nın

referanslarıyla Derim'in de en baştan beri herhangi bir şüphesi yoktu fakat yine de her zamanki protokolü takip ederek kendisi de emin olmak istemişti.

En azından, neyle karşı karşıya olduğunu kendisi birinci elden bilmek ve buna göre adım atmak istiyordu. Geçmişte Banu'nun gerçeklerini de en başından beri biliyordu fakat göz yummayı tercih etmiş, aynı zamanda ona karşı her zaman temkinli de olmuştu. Banu'nun kendisi hakkındaki hislerini de bu yüzden ciddiye almamış, onun hayallere kapılmasını istememişti. Derim'in, Banu konusundaki tek zayıflığı, onun kadın olduğunu sürekli kendisine hatırlatması ve az da olsa bu sebeple imtiyaz vermesiydi.

Ona yeni bir başlangıç yapma fırsatı verdiğini, temiz bir sayfa açarak doğru adımlarla ilerlemesine olanak sağladığını düşünmüştü. İlk zamanlar bu tutumu işe yaramış gibi de görünmüştü. Banu hırslı bir kadındı ve istediği şeylere kendi gücüyle sahip olursa kendisine yetebilen biri olduğunu görebileceğini ummuştu. Yanılmıştı elbette... Bu yanılgısı, canını çok yaktıysa da onu ortadan kaldıranın kendisi olmaması nedensizce içini ferahlatmıştı. Derim'in belki de kimse tarafından bilinemeyecek tek zayıf tarafı her zaman kadınlar olacaktı. Karşısına ne kadar şeytan ruhlu bir kadın da çıksa onu incitebilme düşüncesinden her zaman uzak olmuştu ve hayatı boyunca bu mottodan saptığı tek kadın Anka olmuştu.

Belki de bugün ona en ağır gelen ve kaldıramadığı gerçeklerin altında bu kadar ezilmesinin de nedeni buydu. En hak etmeyen kadına bile en ufak zarar vermediği ömründe, Anka'ya yaptığı haksızlık âdeta kendisine ihanetti ve bu ihanetin üstesinden gelemiyordu. Keskin kurallarının içinde ihanetin sonu ölümdü ve Derim'in kendi ölümünü ertelemesinin tek nedeni, Anka ve Aşil'in bugünkü varlığı idi.

Anka ile her geçen gün sağlamlaşan ilişkisi, Derim'e hayatta bahşedilmiş en değerli armağandı. Kendisinin genç kadının üzerine titrediği kadar Anka da Derim'e karşı ilgiliydi. Aylar önce sevginin her şeyi iyileştireceğini beyan eden kadın, sözünün arkasında durduğunu ispatlarcasına ne sevgisini ne de şefkatini Derim'den esirgiyordu. Bir kez bile Derim'e onu sevdiğini söylememişti fakat Derim onun gözlerinin içinde bunu görebiliyordu ve sabırla bir gün, tüm içtenliği ile bu iki kelimeyi yüzüne sarf etmesini bekliyordu.

Anka kullandığı kelimeleri boşa sarf eden bir kadın olmamıştı ve sarf ettiği her kelimeye değer katarak dudaklarının arasından çıkarıyordu. Derim, onun içtenliğini seviyordu ve o iki kelimeyi duymak konusunda aceleci değildi. En doğru, en uygun zamanda Anka, içinden geldiği gibi onları da bir gün dudaklarının arasından dökecekti mutlaka. Buna sarsılmaz bir inançla tutunmasının nedeni, genç kadının tüm nahifliği ile kendisine gösterdiği şefkatti.

Geceleri Derim'in kollarının arasında yatarken, başını göğsüne yasladığında genç adama doladığı kollarıyla ve sırtında usul usul okşarcasına gezinen parmaklarda hissediyordu bunu Derim. Âdeta bedenindeki her izi okşayarak iyileştirebilecekmiş gibi ya da yaşadığı tüm acıları bu dokunuşlarla hafızasından silebilecekmiş gibi şefkatle, dakikalarca yaralarını okşuyordu genç kadın.

Derim o anlarda, bir zamanlar katlanılmaz acılarla bedenine vurulan her izin sızısını, zihninden an be an silerken geriye o izler üzerinde dolaşan şefkat dolu parmak uçları kalıyordu. Acı yok oluyor, yüreğini hafifleten yumuşak dokunuşlar, zihninde diğerlerinin üzerine yazılarak silinmez izler bırakıyordu.

Son günlerde yaşadığı yoğun tempoya dayanabilmesini sağlayan da hep genç kadın oluyordu. Başını kaldıramadığı yoğunlukta kendi işleri de olsa, ne zaman ihtiyaç duysa Derim'e de desteğini mutlaka sunuyordu. Derim, Aşil'i yatırdıktan sonra, akşamları geç vakit onunla geçirdiği birkaç saatin yarattığı rahatlamayı hiçbir şeyde bulamıyordu ve çoğu zaman Anka ile sohbet edeceği anları, iple çeker gibi sabırsızlıkla bekliyordu. Onunla akla gelebilen her konuda konuşmak, işlerle ilgili fikir alışverişinde bulunmak, genç kadının, söylediği en ufak şeye karşı bile dikkat kesilerek ilgiyle dinlemesi Derim için Aşil'le geçirdiği zaman dışında, her zaman hayatının en vazgeçilmez anları olacaktı.

***

"Ne yapıyorsun burada yalnız başına?"

Anka, evin arkasında havuza bakan küçük oturma odasında tek başına otururken, açılan kapıdan duyulan Alin'in sesiyle başını elindeki tabletten kaldırıp kardeşine baktı.

"Şu raporları okuyordum."

Alin içeri adımlayarak kardeşinin oturduğu kanepeye yaklaştı ve yorgun bir tavırla kendisini kanepeye bıraktı. Saat on biri geçmişti. Dışarıdaki karanlığı bölen havuzun ışıkları, loş odanın içinde huzurlu bir dansı performe eder gibi görünüyordu.

"Akhan ne zaman geliyor?"

Anka tabletteki saate çabucak bir göz atarak "Yarım saate evde olur," diye mırıldandı. "Yoldalar."

"Son on gün içinde bu ikinci seyahat oldu."

Anka usulca başını salladı. "Malta'daki kumarhanede bazı sorunlar olmuş. Kendisi gidip bakmak istedi."

"Hem buradaki yoğunluk hem de bu seyahatler..." dedi Alin, başını takdir eder gibi sallayarak. "İyi dayanıyor valla."

Anka elindeki tableti yavaşça yanına, koltuğun üzerine bırakırken düşünceli bir tavırla başını salladı.

"Çok çabalıyor."

Alin bacaklarını altına alarak kanepeye yeniden yerleşti ve bir kolunu kanepenin arkasına atarak yüzünü kardeşine çevirdi.

"Son günlerde hepimiz çok yoğunduk, konuşamadık bir türlü seninle. Nasıl gidiyor Akhan'la?"

Anka bakışlarını usulca kardeşine kaldırdı; derin bir soluk alarak o da kardeşi gibi yeniden kanepeye yerleşerek yüzünü Alin'e çevirdi.

"Bilmiyorum..." dedi omuz silkerek. "Hem iyi hem karmaşık."

"Karmaşık olan ne?"

Anka birkaç saniye boyunca gözlerini kanepenin üzerine dikerek sessizliğini korudu. Neden sonra sıkkın bir soluk olarak yeniden bakışlarını kardeşine dikti.

"Derim... Kendisini hiçbir zaman affetmeyecek gibi görünüyor."

"Affetmesin. O onun sorunu..."

"Öyle olmuyor işte. Kendisini affetmeyeceği gibi benim affımı duymayı da istemiyor. Kendisiyle birlikte bana da yük bindirdiğinin farkında değil."

Alin sorarcasına ona bakarken Anka kederle gülümsedi. "Birini affedememek aslında karşındakine değil sana yüktür Alin. Ben barıştım artık geçmişle. Derim'in bana yaptıklarını sindirdim, arkamda bıraktım çünkü bunu yapabilmem için gösterdiği çaba, sarf ettiği emek beni bununla barıştırdı. Bu yükü taşımak istemiyorum artık. Büyük bir hata yaptı ama bunu fark etti ve telafi edebilmek için insan üstü bir güç gösterdi. Eskiden tanıdığım adam olsa bu noktaya gelemezdik ama o göründüğü gibi bir adam değil ve içindeki o kırılgan, nazik yönü görebiliyorum. Ama kendisine yapmaya çalıştığı bu eziyeti durduramıyorum."

"Bunları ona da söyle o zaman."

"Denedim..." dedi Anka başını iki yana olumsuzca sallayarak. "Duymaya bile tahammülü yok. Yaptıklarından utanıyor ve kendisiyle yüzleşmek istemiyor..." Anka tedirgince kardeşine baktı. "Korkuyorum Alin... Gerçekten korkuyorum çünkü öylesine sabit fikirli ki; bitti artık, affettim seni desem elinden her şeyini çekip almışım ve tek başına çaresizce bırakmışım gibi hissedip, kafasına sıkacak diye korkuyorum." Sinirli bir tavırla, sert bir tonla devam etti. "Öyle saplantılı ki; kendisine zerre değer vermiyor ve hep en kötüsünü kendisine reva görüyor." Çaresizce Alin'e bakmaya devam etti. "Ne tam yaklaşabiliyorum ne uzağında durabiliyorum."

"E sen içinden geldiği gibi davran. İçinden affettiysen illa da ona söylemen gerekmiyor. Boş ver, o affetmedin diye düşünsün. Böyle içi rahat ediyorsa öyle devam etsin, neden buna takılıyorsun? Ben gayet iyi gittiğinizi görüyorum. Aynı şekilde devam et sen de."

"İçten içe öyle çok üzülüyor ki Alin," dedi Anka kederle. "Aslında bu onu yiyip bitiriyor, görüyorum ben. Özgür olsun istiyorum. Bütün acılarından kopup özgürce hareket etsin istiyorum."

"Gecem..." dedi Alin alçak, sevgi dolu bir tonla ismin üzerine basarak. "O aslında şu anda hayatı boyunca olmadığı kadar özgür bence. Sana sevgisi onu özgür hissettiriyor. Varsın şimdi senin affını duymak istemesin, kendisini affedemesin. Varsın, hâlâ kendisini sana affettirmeye çabaladığını düşünsün. Sen onu sevmeye devam et. Bir gün mutlaka bunu geride bırakacaktır. Adam hayatı boyunca şurada sadece birkaç aydır doğru düzgün insan ilişkileri görüyor. Etrafında sevdikleri çoğaldıkça ne kadar mutlu göründüğünü fark etmiyor musun? Hani Selin bir kez demişti ya sana; sev onu ama

çok sev, sen ve Aşil varken bırakıp gitmeyi düşünemez bile. Biraz daha sabırlı ol, zamana bırak. O da yaralarını zamanla yavaş yavaş iyileştirsin, ona değer veren birilerinin olduğuna inansın, buna güvensin, o zaman kendisine de değer verecektir ve bir gün kendisini affetmenin bir yolunu bulacaktır."

"Onu sevdiğimi bile söyleyemiyorum..." dedi Anka mahcup, kederli bir ifadeyle fısıldarcasına.

"Söylemen gerekmiyor ki!" diye Alin atıldı çabucak. "Kelimelerin ne önemi var? Bazen sadece göstermek yeterli olur. Boş boş konuşulacağına, icraat gösterilmesini tercih ederim ben."

Anka ters ters kardeşine baktı. "Tabii sen hiç söylemedin sanki Jan'a?" dedi teessüf eder gibi.

Alin umursamazca omuzlarını salladı. "Bir kez söyledim ama zırt pırt söylemem gerekmiyor ki. Sevmesem hâlâ niye onunla birlikte olayım? Sevmesem az daha ölecek sandığımda niye o kadar kahrolayım?" Gözlerini muzırca, iri iri açarak kendinden memnun bir tavırla devam etti. "Sevmesem parmağını bile kıpırdatamayacak adama niye nikah defterini imzalattırayım?"

Anka gözlerini devirdi ve kardeşinin yaptığı, benzeri görülmemiş şey aklına geldiğinde yine inanmazca başını iki yana salladı.

"Sen hakikaten manyaksın," dedi azarlar gibi. "Sırf dediğini yaptırmak için döndükten iki gün sonra o memuru bu eve getirip Jan'a nikah defteri imzalatmak ancak senin yapacağın kadar akıl almayacak işti." Aniden gözlerini kıstı ve tehdit eder gibi kardeşine baktı. "Mehmet Amca hâlâ bilmiyor Jan'la nikahlandığını, farkındasın değil mi?"

"Handan abla da bilmiyor," diye sırıttı Alin hiçbir tereddüt göstermeden. "Onun gidişini bekledim herhalde," diye devam etti, kendisini takdir eder gibi. "Ben işimi garantiye alayım da şu başımızdaki işleri bir savuşturalım, yaparız kendi aramızda eğlenceli bir tören."

Anka, Alin'in cesaretine ve fütursuzluğuna kızmak istese de kızamıyordu. Alin'in gözü karalığı, kafasına koyduğunu vakit kaybetmeden hayata geçirişi zaten onu o yapan, en önemli özelliklerdi ve kardeşini bu kadar çok sevmesinin nedenlerinden biri de kendisinin tam zıttı, sıra dışı bir kişilik olmasıydı. Alin, Anka'nın cesaret abide-

sindi ve kendisini mutlu ettiğine inandığı her şeyi yapmaktan asla vekinmiyordu.

Alin küstah bir tavırla çenesini havaya dikti. Ağzına yabancı geldiği belli ve hâlâ alışamadığı kelimeyi telaffuz ederken bile bundan eğleniyor görünüyordu. "Kocam çok hırpalandı. O şerefsiz yamyam az daha kolunu koparacakmış, izleri hâlâ geçmedi valla. Baş ağrıları da biraz daha hafifledi şimdi. Şerefsiz az daha o güzelim saçları dibinden koparacakmış. Günlerdir elini başına süremedi. Yeni yeni toparlanıyor. Şimdi de uyuttum, dinlensin dedim. Sevmesem niye yapayım bunu? Ne yani zırt pırt söze mi dökmem gerekiyor? Biliyor işte sevdiğimi." Akıl verir gibi başını hafifçe ileri uzatıp tane tane konuştu. "Sen de söylemeyiver ne olacak? Akhan bilmiyor mu sanki senin onu sevdiğini? Biliyor! Sevmesen ne diye durasın burada? Tanımıyor mu sanki seni? Sen onu sevmesen, bu evde seni tutmak için önüne ordu dizse yine çıkar gidersin. Farkında değil mi sanıyorsun?" Burnunu yana bükerken dudaklarını da büzdü. "Valla saçma sapan şeylere takılıp kalıyorsunuz. Hayat kısa. Bugünün tadını çıkarın. Her gün yeni bir tehlikeyle karşı karşıya kalıyoruz, hangimizin başına ne gelecek bilmiyoruz. Bugünleri harcamaya değmez hiçbir şey. Sen anın tadını çıkar. Su akar yatağını bulur. Akhan da zamanla her şeyi sindirir içinde ve bir bakmışsın her şey kendi kendine yoluna girmiş."

Anka uzun denecek kadar sessizce kardeşine baktı ve dalgın bir hayretle "Senin kadar absürt bir kişi, nasıl bu kadar doğru laflar edebiliyor, çoğu zaman şaşırıyorum gerçekten," dedi.

"Ay alim olmak için illa oturaklı olmak gerekmiyor!" dedi Alin itiraz edercesine. Anlık yüzünü buruşturdu. "Her şeyi çok fazla düşünüyorsunuz sonra içinden çıkamıyorsunuz. Bazı şeyler net ve açıktır. Karmaşaya gerek yok." Bilmiş bir edayla gözlerini Anka'ya dikti. "Bu herif seni seviyor mu? Seviyor! Oğluna tapıyor mu? Tapıyor! Sen onu seviyor musun? Seviyorsun! Yüreğinde onu affettin, hafifledin. Varsın o kendisini iyi hissedecekse aksini düşünsün. Öyle mutlu oluyorsa öyle devam etsin."

Anka itiraz eder gibi karşılık verdi. "İnsan affedemediği birisiyle böyle içli dışlı olur mu Alin? Ona tam olarak yaklaşamıyorum bile. Resmen bıçak sırtında yürüyorum."

"Saçma sapan konuşma! Birine kırgınlık ayrı şeydir sevmek ayrı şey. Ne yani çok sevdiğin birine kırıldın diye ilişkini de bitirir misin? Affetmek ayrı bir şey tamam mı? Affetmedim del Ama sevmek olmayı seviyorum del İ adam zaten delirecek çabalıyor, niye sevmeyeyim zaten onunla olmayı? Onunla olmam için çabalıyor." Alin gözlerini iri iri açarak, heyecanla çabucak ekledi. "Sürekli başa kakan kadınlar gibi yap, ne olacak ya? Adam razı mısın? Ben olsam var ya..." dedi gözlerini odanın tavanına kaldırarak "Dünyayı burnumdan getirirdim, her gün başına kakardım, keyfini de sürerdim. Oh mis!" dedi imrenircesine.

"Temcit pilavı gibi sürekli önüme sürecek değilim Alin! Çok çirkin bir davranış bu."

"Sürme, yoluna bak o zaman. Bence şu ana kadar gayet iyi yönettin durumu. Aynı şekilde devam et, Akhan'ı da kendisine bırak. Şu an ki tavrın bile onda işe yarıyor. Adam huzurlu görünüyor. Sen de kendine dert etme artık bunu. Zamanla her şey yoluna girer, inan bana."

Anka inanmak ister gibi baktı kardeşine ve temkinle "Girer mi sahiden?" diye sordu.

"Girer tabii. Zaman her şeyin ilacı. En büyük acıları sındırmenin de bütün yaraların iyileşmesi için de en iyi ilaç zaman." Muzır bir tonla aceleyle ekledi. "Bak, kocam on gün evvel ne haldeydi şimdi baya iyileşti, bir süre sonra hiçbir şeyi kalmayacak. Zaman yani."

"Bir de kocam demez mi?" diye söylendi Anka, gözlerini devirerek.

"Valla Belediye kocam olduğunu onayladı. Kocam yani..." diye karşılık verdi Alin, arsız bir tavırla. Aniden tiz bir kahkaha attığında başı arkaya savruldu. Gözlerinin içinde neşeli pırıltılarla kardeşine baktı. "Memur nasıl şok oldu ama! Ay adamın başına silah dayamışım da zorla nikahıma alıyormuşum sanmasın diye neler çektim. Allahtan kocam keyifle sırıtıyordu da silah zoruyla yapılan bir nikah diye düşünmedi."

Anka '*Sen iflah olmazsın*' der gibi bakarak başını iki yana salladı. Fakat nikah memurunun Jan'ı gördüğü andaki yüzü aklına geldiğinde, kendisine hâkim olamayarak Alin'e uydu ve kıkırdamaya başladı.

"Adam hayatı boyunca böyle bir şeye şahit olmamıştır." Gözlerini iri iri açarak kardeşine baktı. "Bir de adamın birkaç gün ömrü kaldı, ölmeden mürüvvetini görmek istedi, kıyamadım, dedin adama!"

Alin tekrar yüksek sesli attığı bir kahkahanın ardından yaramaz bir tavırla omuzlarını silkti. "Sanki böyle bir dram duymak istiyor gibi geldi. Bari adamın istediğini vereyim dedim. Nasıl acıyan gözlerle baktı Jan'a, hatırlıyor musun?"

"Jan, adamın kendisine acıyarak bakan gözlerini o an ki sargılarına verdi sanırım. Ne bilsin adama ne dediğini? Manyak!"

İki kadın yeniden kahkahalara gömüldüklerinde, odanın kapısı açıldı ve hâlâ gülmeye devam ederken ikisi de bakışlarını kapıya çevirdi. Derim'in içeri attığı adım durakladı ve anlamak istercesine iki kadına baktı.

"Keyifler yerinde sanırım?" derken yalnızca özlem dolu gözlerle Anka'ya bakıyordu.

Anka yerinde toparlanarak tutmasını ister gibi elini ileriye uzattı ve gülümseyerek açıkladı.

"Nikah memurunun halini konuşuyorduk."

Derim gülümseyerek ona doğru ilerlerken Alin oturduğu yerden ayağa kalktı. Derim, Anka'ya ulaşamadan Alin karşısında dikildi ve parmaklarının ucunda yükselerek Derim'in yanağını öptü.

"Hoş geldin," dedi sıcak bir tavırla.

"Hoş buldum," dedi Derim sevecen bir sesle.

"Hadi ben kocamın yanına gidiyorum. Siz sohbete devam edersiniz."

Gözlerinde yaramaz ışıltılarla gülümseyerek odanın kapısına yöneldiğinde, Derim yüzündeki gülümsemeyi silememişti. Odanın kapısı Alin'in arkasından kapandı ve Derim'in bakışları Anka'ya çevrildi. Anka gülümseyerek, oturduğu yerde dizlerinin üzerine kalktı ve kollarını ileri uzatırken, Derim ona yanaşarak bedenini eğdi. Kolları genç kadının beline dolandığında Anka, kollarını onun boynuna sardı.

"Hoş geldin," dedi sıcacık bir tonla. Dudaklarını genç adamın yanağına bastırdı.

"Mon Phénix ..." diye mırıldandı Derim, genç kadının saçlarını öperek. Kokusunu içine çekmek ister gibi derin bir soluk aldı. "Özledim seni."

Anka çoğu zaman şakaya vurduğu gibi yine aynı tavırla karşılık verdi.

"Özleyeceksin tabii. Senin asli görevin beni özlemek."

Derim mutlulukla gülümserken başını geriye çekti ve kısa bir öpücüğü genç kadının dudaklarına bıraktı.

"En zor gelen ama en sevdiğim görevim," diye mırıldandı.

Anka kalçasını kanepeye yeniden yerleştirirken Derim'i de yanına oturtmak için çekiştirdi. Yan yana, karşılıklı oturduklarında ikisinin de dizleri birbirine değiyordu.

"Aç mısın? Bir şeyler hazırlayayım mı sana?"

"Jaques nerede?" diye sordu Derim, anlamsızca gözlerini kapıdan yana çevirerek.

Anka avucunu Derim'in yanağına kapayıp, yüzünü kendisine çevirdi ve dik dik bakarak "Jaques yatmaya gitti Derim. Adam yirmi dört saat çalışmıyor, bunu daha önce konuşmuştuk," dedi üzerine basarak.

"O zaman ben de sana yardım edeyim."

"Gerek yok! Hallederim ben çabucak. Sen yoldan geldin."

Anka yerinden hızlıca hareketlenecekken, Derim kollarını ona sararak kendisine çekti.

"Acele etme. Biraz dinleneyim o zaman."

Anka'nın başını göğsüne yaslayarak geriye kaykıldı ve sırtını kanepeye dayadı. Kollarının arasındaki kadını sıkıca sarmaladı ve dudaklarını başının üzerine bastırdı. Yorgun derin bir nefes çekti.

"Halledebildin mi sorunu?" diye mırıldandı Anka. Kollarını genç adamın beline sarıp rahatça yerleşti yerinde.

"Hallettim."

"Sorun neymiş?"

"Boş ver. Çok mühim değildi. Halloldu."

"Gizli saklı işler yine," diye mırıldandı Anka imalı bir tonla.

Derim gözlerini yumarak başını genç kadının saçlarına yasladı. Son iki gün içinde yaptıklarını Anka'ya anlatma arzusu yoktu içinde. Kumarhanede hile yapan birini öldürüp geldiğini söylemek iyi bir sohbet konusu değildi muhtemelen.

"Aşil nasıl?" diye yumuşak, özlem dolu bir sesle sordu. Konuyu değiştirmek isteği öyle açıktı ki Anka üstelemedi. Aşağı yukarı tahmin ettiği şeyi söze dökmesine gerek duymuyordu.

"İyi... Seni çok özledi her zamanki gibi. Biraz aksilik çıkardı ama seninle telefonda konuştuktan sonra sakinleşti. Uyuyor şimdi..." Hafifçe kıkırdayarak devam etti. "Bizim yatakta."

Derim kısık sesle güldü. "Bu gece oğlumla özlem gideririm o zaman."

"Sabah seni görünce çok sevinecek. Tepende zıplamazsa iyidir."

"Zıplasın..." dedi Derim mest olmuş bir tonla. "Her şeyi hak ediyor benim oğlum."

"Her dediğini yapıyorsun Derim, şımartma çok fazla."

"Şımartmıyorum. Sadece seviyorum oğlumu. Hem babasından istemeyecek de kimden isteyecek?"

Anka burukça gülümsedi. Derim kendisinin yaşamadığı her şeyi Aşil'in yaşaması için çabalıyordu. Onun kendi babasından istediği şeylerle, Aşil'in ondan istediği şeyler arasında dünyalar kadar fark vardı. Aşil, bugün babasının yanında olmasını, onunla oynamasını, birlikte uyumayı ya da izlemek istediği bir şeyi illa onun kucağında otururken seyretmeyi istiyordu. Derimse geçmişte, babasından yalnızca annesine vurmamasını istemişti. Ve tabii bir de eve hiç gelmemesini. İki farklı dünya, iki farklı evlat ve baba vardı.

"Yoğurt getirdin mi?" diye sordu Anka usulca.

Ses tonunda meraklı bir ifade vardı. Derim'in evden uzağa gittiği ve sonrasında her dönüşünde bunu ihmal etmemesi artık dalga geçtiği bir şey değildi. Derim için o yoğurdu getirmenin çok farklı anlamları vardı, bunu hiç dile getirmese de Anka onun, bunu neden yaptığını biliyordu. Her eve dönüşünde aldığı yoğurt, onu bekleyen bir yuvanın olduğunu işaret ediyordu ve Derim en imkânsız anlarında bile bunu yapmaktan vazgeçmiyordu.

"Hakkı Bey'e mutfağa bırakmasını söyledim," diye mırıldanarak karşılık verdi Derim, huzurlu bir tonla.

Anka yine burukça gülümsedi. Başını yasladığı göğüste hafifçe salladı. Bir avucunu kaldırarak Derim'in göğsünü şefkatle okşadı ve sevecen bir sesle karşılık verdi.

"Hadi mutfağa gidelim. Sen yemeğini yerken ben de yoğurdumu yiyeyim bari."

"Olur mon Phénix, gidelim," diyen Derim alçak sesle konuşmasının ardından, başını aşağı eğerek dudaklarını genç kadının saçlarının üzerine bastırdı.

11. Bölüm

"Ne durumdayız?" diye sordu Anka kardeşine.

Oturduğu masadan kalkarken bir yandan telefonuna ve not defterine uzanıyordu. Başını kapının dibinde bekleyen kardeşine çevirdi tekrar.

"Herkes toplandı sayılır. Mehmet Amca da bir saate kadar katılacağını söyledi. Biz planların üzerinden geçelim, yapılacaklarla ilgili onu kısaca bilgilendireceğiz."

Anka onaylarcasına başını sallarken kardeşine doğru ilerledi. Birlikte kapıdan çıkıp bir alt kattaki büyük toplantı odasına yöneldiler.

"Operasyona katılacak herkes geliyor değil mi? Atladığımız kimse yok umarım."

"Yok yok, dün herkese bilgilendirme yaptık. Biraz kalabalık olacağız ama planların üzerinden hep birlikte geçmek gerekiyor. Sonrasında görevlendirmeler yapılacak ve herkes ne yapacağını biliyor olacak."

"On gün kaldı," diye mırıldandı Anka. Ses tonundaki gerginlik açıkça belirgindi. "Umarım bu süre içinde herkes tamamıyla hazır olur."

"Bence olur. Marsilya'daki adamlar yarın dönüşe geçiyorlar. Ekip liderleri onların görevlendirmelerini yapacak."

"Sina ve Karan da geldi değil mi?" diye sordu Anka bir an için duraksayarak. Alt kata inen merdivenlerin başında, birkaç saniye ikisi de duraksadığında Alin gözlerini yumarak başını salladı.

"Geldiler. Zaten burada, diğer binadaydılar. Sabah çalışma programları vardı ya..."

"Onlar da iyi dayanıyorlar valla," dedi Anka mırıldanarak. Tekrar adımları merdivenlere yöneldiğinde iki kardeş yan yana basamakları inmeye başladılar.

"Öyle gerçekten. Hem kendi işlerini aksatmamaya çalışıyorlar hem de buradaki programa ayak uyduruyorlar. İkisini de çok takdir ediyorum."

Anka aniden başını kardeşine çevirdi. "Avcı'yı tembihledin değil mi? Jan'la nikah kıydığını ağzından kaçırmasın sakın. Mehmet Amca'nın elinden almam seni bilesin."

Alin'in Jan'a direktife benzer kıydırdığı resmi nikâhta, yanlarında sadece Avcı ve Selin olmuştu. Aradan geçen on beş günde herkes bunu unutmuş gibi davransa da Mehmet Aydar'ın, gerçeği öğrendiğinde en azından sitemle karışık birkaç laf edeceği, yadsınamaz bir gerçekti.

Alin gözlerini devirirken yüzündeki ifade umursamazdı. "Ben sana bir şey diyeyim mi? Bence Mehmet Amca'nın çoktan haberi oldu da bizden kim yumurtlayacak diye bekliyor. O dosya onun önüne çoktan konmuştur."

Basamakları bitirdiklerinde, geniş alanda toplantı salonuna doğru ilerlemeye başladılar. Anka hızlı bir yan bakışı kardeşine attı. Düşünceli gözleri onun da aynı şeyi aklına getirmiş olduğunu işaret ediyordu.

"Ben de öyle düşünüyorum ama nedense hiç sesini çıkarmadı. Bu beni geriyor."

"Seni niye geriyor yahu? Bana sitem edecek."

"Senin manyaklığına alışık da benim de sana uyduğumu düşünecek diye korkuyorum."

"Ben senin yerinde olsam o nikahı çoktan kıyardım. Çocuğunuz var sizin, bence şimdiye kadar yapmanız gerekirdi."

Anka kardeşine ters bir bakış attı. "Bizim hayatımızda imzalar bir şeyi değiştirmeyecek Alin. Şu an ki durumumuzdan hiçbir şey farklı olmayacak. Aşil'in soyadı hâlâ Ağaner olacak, Derim'inki ise Akhan olarak devam edecek. E benim soyadımda da bir değişiklik olmayacak."

Alin, son sözleri omuz silkerek sarf eden kardeşine düşünceli gözlerle baktı. "Aslında doğru diyorsun. Sizin nikahınız olsa bile hep

gizli kalacağından, açıkça kayıtlara geçmeyecek de." Gözlerini düşünüyormuş gibi yukarı kaldırırken ağır adımlarla ilerlemeye devam ediyordu. "Sizinkini de sadece Mehmet Amca biliyor olacak galiba."

"Yani..." dedi Anka, yine umursamazca omuz silkerek.

"Ay ben şimdi Alin Bartın mı oldum?" diye aniden sordu Alin. Adımları durmuş, sanki safi gerçeği yeni fark etmiş gibi şaşkınca Anka'ya bakıyordu.

"Oldun bence. Yani istersen kendi soyadını da kullanabilirsin tabii."

"Alin Soylu Bartın..." diye mırıldandı Alin. Kulağa nasıl geldiğinden emin olmak ister gibi tekrarlayarak devam etti. "Alin Soylu... Alin Bartın... Alin Soylu Bartın..." Sorarcasına kardeşine baktı. "Hangisi daha güzel sence?"

Anka *'Ne bileyim'* der gibi omuz silkti. Alin aniden aklına gelmiş gibi "Aslında Alin Bartın hoş gibi sanki. Hem arabamın plakası da AB ya, sanki kendime özel yaptırmışım gibi değil mi?" derken sırıtıyordu.

Anka kaşlarını çatarak bu gerçeği düşündü. "Sana bir şey diyeceğim..." dedi alçak sesle. "Sence, acaba bu yüzden o plaka alınmış olabilir mi?"

"Ama seninki AA ya... Ben sırayla aldılar diye düşündüm. AA, AB diye gidiyor işte."

"Aşil'in kullandığı DA ama?" diye sordu Anka tek kaşını kaldırarak.

"O daha önce alınmıştı. Derim Akhan mı? Derim Ağaner mi?" diye sordu Alin düşünüyormuş gibi. Gözleri aniden aydınlanma yaşamış gibi iri iri açıldı.

"Ay sakın..." diye başladığı konuşmada bir an duraksadı ve kısa bir soluk çekerek yeniden devam etti. "Taa aylar öncesi, böyle bir öngörüde bulunmuş olabilirler mi? AA ne peki?"

İki kardeş birkaç saniye birbirlerine baktı, aynı anda tahmin yürütmüşler gibi sözler aynı zamanda dudaklarından çıktı.

"Anka Akhan?" dedi Alin.

"Anka Ağaner?" dedi Anka.

"Hangisi?" diye neredeyse isyanla sordu Alin. Yüzünü buruşturmuştu ve merakla kıvrandığı belliydi.

Anka kardeşinin yüzüne baktığında ne yaptıklarını yeni fark etmiş gibi duraksadı ve şaşkınca "Biz şu anda ne yapıyoruz Alin? Ne saçmalıyoruz?" diye sordu. Esefle başını iki yana salladı. Elini uzatarak kardeşinin kolunu tuttu ve öne doğru çekiştirdi. "Hadi yürü. İyice saçmalamaya başladık. Bunca derdin içinde konuştuğumuz şeye bak!" dedi ayıplayan bir tonla. "Bunların bir önemi yok. Fark etmiyor yani bana. Şu an gerekli olan bir şey de değil. Ayrıca şu an ki sorunların içinde en son düşüneceğim şey nikah işi."

"Sorunları yavaş yavaş çözeceğiz, endişelenme."

"Alin," dedi Anka duraksayarak. "İki sivil çok ciddi bir operasyona bizimle birlikte girecek. Bu partideki gibi bir şey değil. Çok tehlikeli biliyorsun. İkisinden birine bir şey olursa ömrümün sonuna kadar kendimi affedemem."

"Bunun olmaması için çabalıyorsun Gecem," dedi Alin kendinden emin bir sesle. "İstediğin gibi, en ufak ayrıntıyı dahi kaçırmadan Lord'un evinin maketini hazırladık. Adım adım her şeyin üzerinden geçeceğiz. Kaç haftadır biz bile antrenmanları sıklaştırdık. Hazırız bence. Herkes elinden gelenin en iyisini yapacak. Akhan ekstradan kaç adamı, yalnızca onları korumak için görevlendirdi. Kendi de ekibin başında. Seninle ben Sina'nın iki adım uzağında olmayacağız. Onları koruyacağız, merak etme."

Anka *'Tamam'* der gibi başını salladı ancak hissettiği gerginlik, ifadesinde yerli yerinde duruyordu.

"Hadi gidip şu işi bitirelim," dedi kardeşine.

İkisi birlikte büyük toplantı odasına girdiklerinde ortadaki büyük masanın etrafını çevreleyen kalabalık, Birimdeki toplantı odasında ilk kez bir arada bulunuyordu. Masanın başındaki Avcı ve Derim, yanlarında dizilmiş adamlarla, âdeta kurmaylarıyla savaş planı yapan komutanlara benziyorlardı.

Anka ve Alin'in odaya girmesinin hemen ardından koşturarak gelen, Cansu ve Esra da içeri adım atarak arkalarından kapıyı kapadılar. Herkes masanın etrafında bir yer edindiğinde, Avcı başını kaldırıp masanın etrafındaki kalabalığa göz gezdirdi.

"Herkes geldiğine göre hep birlikte planların üzerinden geçmeye başlayabiliriz..." diye başladığı sözlerle yaptığı açılışın ardından, on beş dakika boyunca masanın üzerine yerleştirilmiş büyük maketi işaret ederek, on gün sonra yapılacak operasyonla ilgili bilgilendirmeleri aktarmaya başladı.

Günlerdir Derim'le birlikte planların üzerinde çalışmış, Lord'un malikânesi ve etrafını çevreleyen araziyi dikkatle inceleyerek en doğru planı kurmaya çabalamışlardı. Hem Birimdeki bilişimciler hem de Lee'nin uydulardan aktardığı görüntüleri, neredeyse santim santim elden geçirmişlerdi. Derim'in yaptığı ziyaretler sonucunda edindiği bilgileri de bu planlarda kullanmışlardı. Avcı, malikâne ve etrafındaki arazi hakkında ayrıntılı olarak tüm bilgilendirmeleri aktarırken herkes dikkatle onu dinliyordu.

"Üç çember oluşturacağız..." diyen Avcı, elinde tuttuğu uzun bir çubuğu maketin ortasında bulunan malikânenin etrafında çevirdi.

"En dış çemberde bulunanlar uzaktan ekipleri koruyacak keskin nişancılardan oluşacak. Birimdeki arkadaşlar bu çemberi oluşturacaklar... Arazinin etrafındaki tepelerde ya da uygun ağaçların üzerinde konuşlanacaklar. Hangi noktalar olduğu belirlendi ve görevlilere konuşlanacakları noktalar bildirilecek..."

Birimde görevli olanlar, dikkatle Avcı'yı dinlerken gözleri masanın üzerindeki maketi inceliyordu. Evren ve Baturalp'in sorumlu olduğu bu ekipler ikiye ayrılmıştı.

"Gece görüşlü dronlar Birimden yönetilecek, Esra ve Aykut liderliğinde buradaki ekip size destek verecek..." Başlar onaylarcasına sallandı fakat kimseden ses çıkmadı. Avcı iki saniye bakışlarını yüzlerde dolaştırıp yeniden devam etti. "İkinci çember arazinin içinde hareket ederek ilerleyecek. Bu çember Derim'in ekibindeki arkadaşlardan oluşacak. Ortaya çıkan hedefler etkisiz hale getirilecek ve en iç çemberdeki ekibe yol açacak. İç çember malikânenin içine girecek ve sunuculara ulaşacak. En içteki çember bizden ve Derim'in adamlarından oluşuyor. İç çember içeri girdiği anda, ikiye bölünecek. Bir ekip karşısına çıkan hedefleri ortadan kaldırıp, sunuculara giden yolu açarak ilerleyecek. İkinci ekip evin içini kontrol altına alacak. Evin içinde birçok koruma olduğu bilinen bir gerçek. Hatta evdeki çalışanların da özel eğitimli olduklarını göz ardı etmeyin... Lord ve eşi etkisiz hale getirilip, odalarında tutulacak."

Avcı, kısa bir soluk aldığı esnada bakışlarıyla yeniden etrafındakileri kontrol etti. Elindeki çubukla işaret ederek konuşmaya kaldığı yerden devam etti. "Ortadaki çember arazideki kontrolü sağlayacağı gibi, iç çembere de destek verecek. Sürekli iletişim halinde olacağız ve tek bir hata şansımız olmayacağı için gerektiğinde herkes birbirine destek olacak. En önemli kural, şu anda da yaptığımız gibi; iletişim, ortak dil olan İngilizceyle sağlanacak, başka bir dil kesinlikle yasak! Herkes kar maskesi kullanacak ve operasyon boyunca maskeler asla çıkarılmayacak. Kimliğinizi belli eden hiçbir açık vermeyeceksiniz. Bu operasyonun kimler tarafından yapıldığına dair en ufak bir iz bırakılmayacak."

"Operasyon süresi ne kadar?" diye soran Baturalp'ti. İnceleyen bakışları maketin üzerinden kalkmamıştı.

"Araziden içeri girip eve ulaşma süresi en fazla on dakika olmalı. Daha fazla uzatamayız. Arazi çok geniş ve hangi noktalarda kontroller var biliyoruz. Her on beş dakikada bir rapor veriliyor. İçeriden kimse bir şey anlamadan eve ulaşmamız gerekiyor. Bu ana kadar sessiz ilerleyeceğiz ve karşılaştığımız hedefler için susturucu ya da bıçak kullanacağız. Eve giriş esnasında ortalığın karışacağı çok açık. Biz içeri girdiğimizde sunuculara gidecek olan ekip hızlı hareket edecek, tahmini varış süresi beş dakika... Asıl sorun oradan sonra başlıyor. Sunucuların olduğu alana girdiğimizde, tüm bilgileri çekme süresini on dakika olarak düşünüyoruz ancak tam olarak emin değiliz..."

Bakışlarını sorarcasına Sina'ya kaldırdığında Sina başını onaylayarak salladı.

"Sisteme giriş şifresini kırmak için bir dakikaya yakın bir süreye ihtiyacım var. Olabildiğince hızlı çalışacağım, oluşturduğum farklı algoritmalar aynı anda çalışacak. Ana makineye harici belleği takıp kopyalamaya, sanıyorum ki bir dakika sonunda başlamış olacağım. Kaç terabayt veri söz konusu tam olarak bilemediğimiz için, kopyalama süresi konusunda kesin konuşamıyorum ama yine de olabildiğince hızlı olması için bir yazılım geliştirdim. Sizden edindiğim cihazların üzerinde çalışma yaptım. Ortalama bir hesapla on ya da on beş dakika civarı sürebilir diye düşünüyorum."

"Yani giriş ve çıkışı hesaba katarsak neredeyse yarım saat sürecek bu operasyon," dedi Baturalp düşünceli bir sesle.

"Tahminen..." dedi Avcı ona bakarak. Baturalp bakışlarını kaldırıp ona baktı ve omuz silkerek karşılık verdi. "Sıkıntı yok, çok daha uzun süren operasyonlara katıldık. Kalkarız altından."

"Bu adamların, bu süre içinde yardım çağırmayacağından emin miyiz?"

Soruyu soran Esra idi ve ona cevap veren Derim oldu.

"Operasyona başladığımız anda teknolojik iletişimleri kesilecek. Lee ve Böcek dışarıdan tüm güvenlik sistemlerine müdahale edecekleri için, güvenlik odasındakilerin diğerlerini yönlendirmesine de izin vermeyeceğiz. Eve yaklaştığımız anda onlar için dış iletişimi kesebileceğiz fakat muhtemelen kullandıkları telsizlerle iç iletişime devam ediyor olacaklar. Bu da yalnızca kısıtlı bir bilgilendirme içinde olmalarını sağlayacak."

"Kayıp vermemek için elimizden geleni yapacağız..." diyen Avcı, bu ihtimalin doğurduğu gergin bir sesle araya girdi. Bakışlarını yine masanın etrafındakilerin yüzlerinde dolaştırırken hoşnutsuz bir tınıda devam etti. "Yine de olur da kayıplar verirsek kimseyi orada bırakmıyoruz. Ölü ya da diri herkes geri dönecek."

Kısa, keskin bir soluk aldığında yüzündeki ciddiyet elle tutulur somutluktaydı. "Biliyorsunuz, gizli bir operasyon yapıyoruz ve kimse orada olduğumuzu bilmeyecek... Ekipler, kısım kısım birkaç gün önceden İngiltere'ye giriş yapacak. Belirlenen evlerde bir arada kalacaklar ve operasyon günü buluşma noktasında bir araya gelip, hazırlanarak hareket edeceğiz. Ülkeye girişlerde kimse gerçek kimliğini kullanmayacak. Tüm sahte kimlikler hazırlandı. Hareket zamanından bir gün önce herkese kimlikleri teslim edilecek. Buluşma noktası Londra'nın dışında olacak. Tam gün ve zaman bilgisi verildiğinde buna göre hareket edeceksiniz. Araçlarla devam etmek zorundayız. Hedef noktamız birkaç saatlik sürüş mesafesinde olacak. En yakın havaalanını kullanmamız mümkün değil. Oradaki tüm kontrol Lord'un gözetiminde olduğu için gözden kaçmamız imkânsız. En sağlam kara yolu görünüyor."

"Böylesi büyük bir operasyon sonrası Lord ülkeyi ayağa kaldırır. Havaalanlarındaki kameralar görüntülerimizi alırsa sahte kimlikler de işe yaramaz."

Lukazs'ın sözleri ile Avcı ve Derim aynı anda adama baktılar. Diğerleri de Lukazs'a katılır görünerek adama döndüklerinde Avcı, *sen cevap vermek ister misin?* der gibi Derim'e baktı. Derim başını sallayarak Lukazs'a döndü.

"Birimde olanları tanımadıkları için bu sorun olmayacak. Birimden operasyona katılacak herkesin yüzlerinde oynamalar yapılacak, burada bunu yapacak olan uzman kişiler var. Bizim ekiplerin girişleri Lee ve Böcek kontrolünde gerçekleşecek ve kameralardan görüntüleriniz silinecek. Orada kaldığınız birkaç günde, benim yanımdakilerin dışında kalanlar, nereye giderse gitsin konumları takip edilecek ve onları kayıt altına almış olan tüm kameralardan görüntüleri silinecek."

"O zaman evden dışarı çıkmayız, boşa iş çıkarmamış oluruz," dedi Lukazs rahat bir sesle.

"Üç gün boyunca kimseyi eve kapatmayı düşünmüyorum Lukazs. Herkesin varışını beklemek çok sıkıcı olur. İstediğiniz gibi hareket edebilirsiniz, arkanızı kollayacağız, merak etmeyin."

"Sorun değil patron. Londra'da bizim adamlar ihtiyacımız olanları ulaştırır, üç gün dışarıda dolaşmasak da olur. Dünyada en fazla kameranın olduğu şehir orası. Gereksiz risk bence."

Derim, bir an sorarcasına Marcel'e baktı. Marcel başını sallayarak onayladı onu.

"Haklı patron. Bence adamlar birkaç gün dışarıda dolaşmasa da olur. Yiyecek ve benzer ihtiyaçları oradaki adamlarla koordine ederek tedarik ederiz."

"Pekâlâ..." dedi Derim. "Yine de Lee ve Böcek her an hazır olacaklar. Birileri dışarı çıkmak isterse kayda alınan her görüntü ortadan kaldırılacak."

"Bizlerin girişleri diğerlerinin aksine gizli olmayacak," dedi Avcı yeniden söze girerek. "Londra seyahati için gerekli kılıfları ayarladık. Derim, Jan'la birlikte Londra'da iş görüşmesine gidecek ve kız arkadaşları da onlara eşlik edecek.. Tabii her zaman yanında olan adamlarıyla birlikte." Bakışlarını Karan ve Sina'ya çevirdiğinde sözleri diğerlerini bilgilendirmek amaçlıydı. "Karan, Tezcan Grup'un Londra ofisini teftişe gidiyor ve eşi de birkaç gün ona eşlik edecek. Ben, kız arkadaşım Cansu ile birlikte yine bir toplantı için

Londra'da olacağım. Bir gün boyunca sıkıcı bir seminer dinlemek zorunda kalacağım ama bu dikkat çekmeyecektir."

"Benim de kendimi alışverişe vurmam mı gerekiyor?" diye sordu Cansu, alayla.

"Beklenen bu sanırım," dedi Avcı sırıtarak. "Sevgili parası ezen kadınlar göz bebeğimizdir."

Avcı'nın alaycı sözleriyle masanın etrafındakilerden gülüşme sesleri çıktığında aralarında gülmeyen tek kişi Baho'ydu. Dik dik Avcı'ya bakmıştı.

Partiden beri geçen süre öylesine yoğun geçmişti ki hâlâ Cansu ile birlikte yemeğine çıkamamışlardı. Gerçi her sabah Karan ve Sina'yı çalıştırmak için geldiği Birimde öğlen yemeklerini kaçırmamış, her defasında Cansu'yla aynı masaya oturmayı başarmıştı. Fakat bu yemekler istediği yakınlaşmayı sağlayamamıştı da. Yanlarında başkaları varken süre giden sohbet, Cansu ile baş başa kalabileceği bir an yaratmasına olanak vermemişti. Bu bir yandan iyi bir yandan kötüydü. Kötü yanı Cansu'yla yalnız kalamaması, iyi tarafı ise ortak sohbetlerde Cansu'nun onu terslememesi olmuştu. Bu sohbetler esnasında ikisi de birbirlerinin başka yönlerini de tanıma şansı edinmişlerdi.

"Cansu alışveriş sevmiyor!"

Baho'nun neredeyse sert denecek keskin sözleri duyulduğunda herkes şaşkınlıkla ona döndü. Fakat Baho bu bakışlara aldırmadan, azarlar gibi baktığı Avcı'dan gözlerini çekerek Cansu'ya döndü.

"Ben senin için bir liste yaptım. Gidebileceğin sanat galerilerinin isimlerini, adreslerini yazdım. Daha iyi zaman geçireceğine eminim."

Şaşkınlığın yerini alan odanın içinde Cansu'nun kaşları hayretle havaya kalkarken Alin'in kıkırtısı duyuldu.

"Cansu Baho!" dedi Alin takdirle. "Cansu'nun nelerden hoşlanmadığını bile öğrenmişsin."

Cansu hissettiği utançtan yüzü kızararak, gözleriyle uyarır gibi Baho'ya bakarken kaşlarını çattı. Baho omuz silkti. "Ne?" dedi gözlerini açarak. "Sevmediğin şeyi niye yapasın? Hem o hafta, National Gallery'de özel bir sergi olacak. Kaçırmak istemezsin eminim."

Cansu'nun merakı, kızgınlığına üstün gelmiş olmalıydı ki, "Hangisi?" diye sordu istemsizce. Odadakileri umursamaz gibi merakla ve heyecanla Baho'ya bakıyordu.

"Louvre'daki Da Vinci koleksiyonunu sergileyecekler."

Cansu'nun gözleri sevinçle parlayarak açıldı. Baho'nun ne sorucak sözleriyle yüzü kıpkırmızı olsa da gözlerindeki sevinç ışık saçmaktaydı.

"Aldım ben biletlerini. Ziyaret edebileceğin yerlerin listesini vereceğim sana."

"Bu tatlı flörtü de izlediğimize göre yeniden konumuza dönebileceğimizi sanırım."

Avcı'nın alaycı sesi duyulduğunda Baho ters ters ona bakarken Cansu utançla bakışlarını kaçırıp gözlerini masanın ortasına çevirdi.

"Hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun diye seni takdir ediyordum Baho ama bu kadar son gaz gideceğini de tahmin etmemiştim." dedi Derim neredeyse hayretle. Bakışları hafifçe kısıldı. "Acaba bunları özel anlarda mı yapsan?" dedi gözdağı verir bir tonla.

"Yakalayabilsem aklımdaki o da... Fırsat yok!" dedi Baho, ondan beklenmeyecek ani bir çıkışla. Sesi şikâyetçi bir tondaydı. Anlamış bekler gibi Derim'e bakarken omuzlarını *ne yapayım* der gibi silkeledi.

Derim sıkıntıyla gözlerini devirdi. Ters ters birkaç saniye Baho'ya baktı ve Avcı'ya döndü tekrar.

"Devam et, Avcı... Adamlar iyice raydan çıktı. Fazla boşladım onları. Ben bunu daha sonra halledeceğim."

"Neyi halledeceksin Sarı?" diyen Karan'ın sesi itiraz eder gibi yükseldi. Dakikalardır sessizce karısının yanında dikilirken hiçbir şey kaçırmadan dinliyordu. Günledir Baho'yu takip ediyordu ve ona hak verircesine devam etti. "Adam kedinin ciğere baktığı gibi günlerdir kızın peşinde. Ne yapsın yani?"

"Yeri burası değil!" dedi Derim otoriter bir sesle.

Baho tedirgin bakışlarla Derim'e bakarken, iki kişi ötesindeki Ali başını ileri çıkararak Baho'ya fısıldayan bir sesle arka çıktı.

"Ben arkandayım Baho, merak etme. Sen her ne kadar beni yarı yolda bıraksan da ben seni bırakmam!"

"Ben seni yarı yolda bırakmadım," dedi Baho fısıldar gibi sert, alçak bir sesle. "Tüyo falan yok ki! Bloftü dedim ya!"

"Herkes dikkatini buraya versin!" dedi Derim sert bir sesle. Keskin bakışları Baho ve Alin arasında gidip geliyordu.

"Lütfen dikkatimizi!" dedi yine Karan, araya girerek. "Akşama kadar buradayız. Tekrar tekrar geçeriz üzerinden. Gerekiyorsa yarın sabah başlarız yine konuşuruz. Daha on günümüz var. Bunlar daha önemli şeyler."

Derim gözlerini iri iri açarak Karan'a baktı. "Burada herkesin hayatının söz konusu olduğu ciddi bir mesele konuşuyoruz, kara çocuk!" dedi üzerine basarak. Ses tonundaki küçümsemeye engel olmak istemediği belliydi. "Hiçbir şey bundan daha önemli değil!"

"Sana neyin daha çok önemli olduğunu ben sana söyleyeceğim!" dedi Karan aldırmaz bir tavırla. Elini kaldırarak otoriter bir şekilde boşlukta sallarken "Akşam benimlesin! Program yapma!" dedi dik bir sesle.

Derim'in anlamayan bakışlarla ona bakmasına aldırmadan Sina'ya çevirdi bakışlarını.

"Sen kızlarla bu akşam kendine program yap karım. Ben bu Sarya biraz vakit geçireceğim."

Sina gülümseyerek başını salladı. Bakışları çabucak Anka'yı buldu. "Var mı akşam programınız?"

Anka başını iki yana sallarken "Yok!" dedi ifadesiz bir tonla.

"İyi o zaman, akşam Sarya'yla size geliriz biz de."

"Olur," dedi Anka gülümseyerek. Yüzünde memnun bir ifadeyle devam etti. "Selin'i de çağırayım o zaman?"

"Harika olur."

"Eveeett," diye kelimeyi uzatarak sarf eden Avcı'nın sesi yükseldi. "Herkes programını da yaptığına göre artık konumuza dönebilir miyiz?" diye sordu, alaycı bir tavırla.

"Dön!" dedi Karan, umursamaz sert bir sesle. "Amına koyayım, sanki dünyayı kurtaracaklar!" diye söylendi.

"Dünyayı olmasa da derdimiz ülkeyi kurtarmak!" dedi Avcı üzerine basarak.

"Ben sana bir şey diyeyim mi?" dedi Karan, dik dik Avcı'ya bakarak. "Sen hiç merak etme, bu ülke her şekilde kendini kurtarır. Önemli olan içindekiler birbirini anlasın, farklılıklarına rağmen birbirini sevsin. O zaman kimse onların önünde duramaz!"

"Ağzından bal damlıyor, kara çocuk," diyen Alin'di. Yüzünde büyük bir sırıtma olsa da bakışları takdir doluydu.

Avcı birkaç saniye boyunca düşünceli gözlerle Karan'a baktı ve nihayet onaylarcasına başını salladı.

"Haklısın... Kimse bizim karşımızda duramaz." Tam bir görev adamı edasıyla devam etti. "Bizim görevimiz de bu ülkedeki herkesi korumak. O yüzden şimdi üzerimize düşeni yapmak için konumuza dönelim yine."

Karan başını sallayıp *devam et* der gibi eliyle masayı işaret etti.

Toplantının sonraki saatlerinde tüm detayların tekrar tekrar üzerinden geçtiler. Akıllara gelen her soru Avcı ve Derim tarafından cevaplandı. Karan bu süreçte tekrar sessizce konuşulanları dinlemeyi tercih etmiş görünüyordu. Bakışları sık sık Sina'ya kayıyor, endişeye bulanan gözleri tedirginlikle karısına dikiliyordu. Sina ise ona nazaran daha rahat görünüyordu. Yaptığı işe tamamen konsantre olmuştu. Karan'ın kendisine baktığını hissetmiş gibi başını bir an kaldırarak yanındaki kocasına güvence veren gözlerle gülümsedi. Karan dudaklarını birbirine bastırıp, tasvip etmez gibi başını iki yana sallasa da Sina yüzüne sevimli bir gülüş oturtup *asma suratını* der gibi bir ifadeyle kaşlarını çattı. Karan ise bu ifadeye yalnızca başını sallayarak karşılık vererek yeniden konuşulanlara dikkat kesildi.

***

Akşam üzeri toplantı sona erdiğinde herkes işlerinin başına dönerken Derim, amcasıyla birlikte Mehmet Aydar'ın odasına yönelmişti. İki adam kendi aralarında konuşarak odaya girdiklerinde masanın önündeki koltuklara karşılıklı yerleştiler. Beş dakika sonra sipariş verdikleri kahveler geldiğinde bir an konuşmaya ara verseler de yalnız kaldıklarında yeniden sohbete devam ettiler. Derim, toplantı ayrıntılarını amcasına aktarmaya devam ediyordu.

"Süleyman'la Ozan'dan haber var mı?" diye sordu Mehmet Aydar, Derim'in aktardıkları bittiğinde.

"Bazı izler üzerindeler sanırım."

"Hangisiyle ilgili, bir fikrin var mı?"

"Süleyman da Ozan'a benzemeye başladı. Doğru düzgün bilgi verdiği yok ama Lee'dan aldığım bilgiler doğrultusunda edindiğim izlenim Lord, Scott ve Belçikalı Van De Velde'yle alakalı bir şeyler bulduklarını."

"Sence bu adamların birbirlerinden dahi sakladıkları bir şeyler var mıdır gerçekten?"

"Kesinlikle vardır. Ortak iş yapsalar da birbirlerine dahi güvenmiyorlar, orası kesin. Hiçbiri, varsa bir açıkları ortaya dökmek istemez. Ozan bulacaktır bir şeyler."

"Süleyman'la iyi bir ekip oldular. Süleyman da çok iyi iz sürer."

Derim kahvesinden bir yudum aldığı esnada başını salladı. Fincanı önündeki sehpaya geri bırakırken "Süleyman benden hoşlanmasa da Ozan konusundaki yaklaşımı nedeniyle ona çok saygı duyuyorum. Ne kadar teşekkür etsem az," dedi samimi bir tonla. "Ozan çok uzun zamandan beri ilk kez daha huzurlu görünüyor. Bir yetişkinle kurduğu bu güven dolu ilişki ona da iyi geliyor. Her yetişkinin kötü olmadığını düşünmesi onun için büyük bir adım."

"Süleyman senden hoşlanmıyor değil Derim," dedi Mehmet Aydar yumuşak bir tonla, itiraz edercesine. "Sadece Süleyman, kızlar söz konusu olunca fazla korumacı oluyor ve bazen bu korumacılığı aşırıya kaçıyor."

"O konuda da saygı duyuyorum ona," diye karşılık verdi Derim, aynı samimi tavırla. "Benden hoşlanıp hoşlanmamasını umursamıyorum. Benim önemsediğim insanları koruması, bana karşı olan olumsuz düşüncelerini bertaraf ettiriyor. Hissettiklerinin benim için bir sakıncası yok."

"Süleyman düşündüğün gibi bir değil. Çok sadık bir adamdır ve her şeye bazen çok düz mantıkla bakıyor. Sevdikleri söz konusu olduğunda aslında kısmen sana benziyor. Henüz bunun farkında değil."

Derim, anlamayan gözlerle amcasına baktığında Mehmet Aydar gülümseyerek karşılık verdi.

"Süleyman da sevdikleri söz konusu olunca gözünü budaktan sa kınmıyor ve önüne çıkan her şeyi ezip geçebiliyor."

Derim, uzun denecek süre amcasına baktı fakat bu sözlere karşılık vermedi. Süleyman'ın kızlara, Aşil'e ve Ozan'a karşı korumacı tavrı asla itiraz edeceği bir konu olmayacaktı ve Süleyman onun hakkında ne hissederse hissetsin, sırf bunun için bile her zaman ona minnet duyacaktı. Derim'in düşüncelere daldığı esnada Mehmet Aydar'ın daha neşeli çıkan sözleri odadaki sessizliği bozdu.

"Bu akşam Karan'la baş başaymışsınız?"

Derim dudağını büktü. Başını sallarken sıkıntılı bir tonla karşılık verdi.

"Biraz direktif verir gibi oldu ama kaçacak değilim. Neyse derdi konuşacağız."

"Bir derdi olduğunu sanmıyorum. Sanırım erkek erkeğe bir akşam geçirmek sana da iyi gelecektir."

"Önce eve gidip Aşil'i görmem gerek. Geç vakit buluşacağız. Bir yerin konumunu attı, emreder gibi saat verdi. Manyağın önde gideni," dedi Derim söylenir gibi.

"Arada, sıradan şeyler yapman bence iyi bir şey. Çok fazla yükün var, senin de bazen rahatlamaya ihtiyacın var, Derim. Karan sana iyi bir dost olabilir."

"Çok fütursuz amca," dedi Derim tıpkı şikâyet eden bir çocuk gibi sızlanarak. "Adam aklına estiği gibi davranıyor."

"Sen de belki arada sırada öyle yapmalısın. Her şeye çok ciddi yaklaşıyorsun."

"Başka türlü hiçbir şeyi kontrol edemem. Benim gevşeme lüksüm yok!"

Mehmet Aydar oturduğu koltukta hareketlenerek öne çıktı ve dirseklerini dizlerine yaslayarak başını öne uzattı. Yüzünde anlayışlı, babacan bir gülümsemeyle Derim'e baktı.

"Adamların sana sorgusuz itaat ediyor, Derim. Hepsinin sana saygısı ve güveni sonsuz. Yükünü paylaşan Jan gibi sağlam bir dostun var. Her şeyi sen sırtlamak zorunda değilsin. Artık yalnız da değilsin... Bak, etrafında sana destek olacak onlarca kişi var. Arada sen de gevşeyebilirsin. Kimse seni bunun için ayıplamaz... Çok çetrefilli

bir yol kat ettin. Kimsenin başaramadığı bir şeyi başardın. Dışarıda yine kontrolü nasıl sağlayacağına inanıyorsan öyle davran... Ama burada evindesin... Bir adam en çok evinde rahat eder, gevşer. Sen de bu şehirde olduğun sürece, biraz daha rahat hareket edebilirsin. Bu şehir seni korur, sevdiklerini korur. Aklın kalmasın. Burada herkes arkanı kollar. Sen yeter ki biraz rahat soluk al artık. Buna sonuna kadar hakkın var."

Derim, duyduklarının muhasebesini yapar gibi düşünceli bakışlarla amcasına bakarken; Mehmet Aydar, suçluluk barındıran hüzünlü bir ifadeyle devam etti.

"Seni seçim yapmaya zorladığım zaman acımasız olduğumun farkındayım; fakat bunu yalnızca senin başaracağını da biliyordum. Çünkü sen öylesi güçlü bir adamsın. Hiç pes etmiyorsun. Şimdiye kadar kendini yalnız hissettiğinin de farkındayım ama geçmişi değiştirebilecek gücüm yok maalesef. O zamanki şartlar bizi bu noktaya getirdi. Hepimizin hataları, doğruları oldu. Ben seni hiçbir zaman yalnız bırakmak istemedim; fakat daha önce de dediğim gibi, her şeye gücümün yetmediği dönemler de oldu hayatımda ve sana böyle hissettirmiş olabilirim. Yaşadıklarımızdan hepimiz dersler çıkarıyoruz. Bundan sonrasında, çıkardığımız derslerden örnek alarak adımlayacağız... Yalnız değilsin, Derim. Burası senin evin. Evinde içinden geldiği gibi davran. Bu en çok senin hakkın."

Derim başını iki yana sallarken anlayışlı bakışları amcasının üzerindeydi.

"Senin bir suçun yok, amca. Elinden geleni yaptığını biliyorum. Geçmişte ben yola gelecek bir adam değildim. Dediğin gibi yaşadıklarımızdan ders çıkararak ilerliyoruz. Ben dersimi aldım. Artık gerçekten ne isteyip ne istemediğimi biliyorum. Yaptığım hiçbir şeyden gurur duymadım ama son beş yıldır yaptığım her şey beni iyi hissettiriyor. Beni zorlaman aslında benim iyiliğime oldu. Aksi takdirde savaşacak bir nedenim olmazdı ve bugün oğlumun yüzüne bakamazdım. Oğlumdan ayrı kaldığım zamanlar acıydı ama ödenmesi gereken bir bedeldi, bunun da farkındayım. Şimdi en azından oğlumun yüzüne utanmadan bakabiliyorum. Bu benim için hayattaki her şeyden çok daha kıymetli."

Mehmet Aydar sevecen bir gülümsemeyle yeğenine bakıyor olsa da gözlerinin içindeki minnet açıkça okunuyordu.

Derim'in hayatının başından itibaren kat ederek geldiği yol, çok kimsenin altından kalkamayacağı kadar zorlu ve meşakkatliydi. Mehmet Aydar gurur dolu gözlerle Derim'e bakarken aynı gururlu tonla karşılık verdi yeğenine.

"Deden bugün seni görebilseydi göğsü gururla kabarırdı, inan bana. Ona öyle çok benziyorsun ki sana baktığım her an onu anımsıyorum ve babamın ruhunun huzur bulduğunu hissediyorum. İyi ki varsın aslanım. İyi ki benim kanımsın."

***

Sina'nın Sarya ile birlikte içinde oturduğu aracı kullanan Salim, evin önündeki geniş açıklıkta aracı durduğunda evin kapısı çoktan açılmıştı. Anka, Alin ve Aşil'in olduğu üçlü grup kapının önünde gülümseyen suratlarla dikiliyorlardı. Aşil'in yerinde duramayan kıpır kıpır hallerinden, gelen misafirler için heyecanlı olduğu belli oluyordu.

Sina, Sarya ile araçtan çıktıktan sonra Salime'e döndü.

"Salimcim sen dön, akşam bizi buradakiler bırakacaklar. Sen de bu akşam kafanı dinle bari."

"Karan Bey'i almaya gideceğim Sina Hanım."

"Yok yok ben konuştum onunla. Derim buradakileri organize etmiş, onu almaya gittiklerinde Karan'ı eve bırakacaklar. Sen git dinlen bu akşam."

Salim, teşekkür ederek yeniden şoför kapısına yöneldi.

Sina ve Sarya'nın ileri adım attıkları esnada bir başka araç daha, geniş bahçede ilerleyerek durdu. Bu sefer ki Derim'in lüks minibüslerinden biriydi ve yana kayarak açılan kapıdan Selin ve Onur dışarı çıkmak için hareketlendiklerinde, Baho çoktan ön kapıdan fırlamış onlara yardım ediyordu.

Aşil, daha fazla sabredemeyerek ileri atıldı ve bağırarak Onur'a doğru koştu.

"Köftehor!"

Sevinçle "Abi!" diyen Onur, kollarını açtığında Baho çocuğu yere bıraktı ve iki çocuk birbirlerine sarılırken herkesin yüzünde yine gülümsemeler oluştu.

Sarya onlara doğru birkaç adım atarak yaklaştı ve kollarını ikisine sararak sarıldı.

"Ben de ablaydım hani?" dedi azarlar bir tonla.

Aşil ve Onur, Sarya'ya sarılırken üç çocuğun birbirine dolanmış kolları tam da sevgi yumağına benzer bir görüntü oluşturmuştu.

Kadınlar neşeli gülüşlerle birbirine sarılarak selamlaştılar. Nihayet Anka bir adım geriye çekilerek "Aşil, hadi ama bebeğim, misafirlerini eve al artık," dedi sevecen bir sesle.

Sarya ve Aşil, Onur'u ortalarına alıp ellerinden tutarak eve ilerlerken, adımları seker gibiydi üçünün de.

"Jaques bize mısır patlatacak. Birlikte film izleyeceğiz," dedi Aşil sevinçli bir sesle.

"Ama filmi ben seçeceğim!" dedi Sarya otoriter bir sesle.

"Onur'un da sevdiği bir film olsun ama," dedi Aşil, pazarlık yapar bir edayla.

"Tamam," dedi Sarya uysal bir tavırla. "Ona da gösteririz seçtiklerimizi, hangisini severse onu izleriz." Evden içeri girerken merakla sordu Aşil'e. "Jaques bize pasta da yapar mı dersin Aşil?"

Aşil, gözlerini yumarak başını sallarken kocaman gülümsedi. "Çikolatalı pasta yaptı bile."

"Bu Jaques arada bizim eve de gelmeli bence. Annem bana çok çikolatalı pasta yedirmiyor."

Sarya'nın şikâyetçi sözlerine arkalarından yürüyen Sina göz devirerek söylendi. "Çikolataları yiyince duvarlara tırmanmaya başladığın için olabilir mi acaba? Üstelik babanın gizli gizli yedirdiğini biliyorum, hiç şikâyet etme küçük hanım!"

Diğer kadınlar bu sözlere gülerken, Sarya başını omzunun üzerinden geriye çevirip mahzun bir ifadeyle dudağını büktü.

"Bak bak, sahtekar seni," dedi Sina sevecen bir tonla. "Babana da böyle bakıyorsun, istediğini yaptırıyorsun. Bana işlemiyor o bakış, hiç yorulma!"

Sarya burun bükerek yeniden önüne döndü ve üç çocuk Aşil'in yönlendirmesiyle arka taraftaki küçük sinema salonuna yollandılar.

Anka, diğerleri ile birlikte şömineli odaya yönelirken, girişteki Hakkı Bey'e çabucak ricada bulundu.

"Hakkı Bey, arada çocuklara bakarsınız değil mi? Bir şeye ihtiyaç olursa çağırın beni lütfen."

"Merak etmeyin hanımefendi. Siz keyfinize bakın, biz çocuklarla ilgileniriz."

Hakkı Bey'in saygılı fakat sıcak ifadesine, Anka minnetle gülümseyerek başını salladı ve diğerlerini takip ederek odaya girdi.

Dört kadın bu akşam için her şeyden uzak keyifli vakit geçirmeyi planlamışlardı. Anka, herkesin akşam yemeğini geçiştirir gibi atıştırdığını bildiğinden Jaques'a bir kısım yiyecekler hazırlamasını rica etmişti ve şömineli odadaki sehpanın üzerinde, tüm gece boyunca hem atıştıracakları hem de içecekleri her şey hazırlanmıştı.

"Akhan'ın mahzeni patlattık yine," dedi Alin keyifle.

Diğerleri gülüşerek karşılıklı iki kanepeye rahatça yerleştiklerinde, Alin balon kadehlere kırmızı şarapları doldurmaya başlamıştı.

"Bu akşam bütün dedikodular yapılacak," dedi kararlı bir tavırla.

"Seninki nerede?" diye sordu Selin, kadehine uzanırken. "Ben İbrahim'e bu gece izin verdim, istediğin kadar geç gelebilirsin dedim."

"Benimkinin gece yarısına kadar bitmez işleri," dedi Alin sırıtarak. "Marcel'le işleri var. Çalışma odasındalar ama bizi rahatsız etmeyecekler."

"He tembihledin yani?" diye sordu Selin, alayla.

"Benim kocam anlayışlıdır, tembihlememe gerek yok!"

"Sevgilim demek istedin herhalde?" diye sordu Sina, kaşlarını kaldırarak.

Alin pişkin bir gülümsemeyle ona bakarken kaşlarını kaldırdı. Elindeki kadehle birlikte bir bacağını altına alarak kanepeye yerleşti.

"Yoo baya kocam. Bastırdım imzayı, aldım üstüme!"

Alin'in pişkin sözlerine Anka ve Selin kahkaha atarken Sina şaşkınca onlara baktı ve emin olmak istercesine üsteledi.

"Nasıl ya? Ne demek bastırdın imzayı?"

Selin kaşlarını kaldırıp elini boşlukta salladı. "Ohoo, çok şey var bu gece anlatacak. Ne yaptığını sana anlatalım da sen karar ver bunun ne çeşit bir manyak olduğuna?"

Dört kadının bütün gece boyunca sürecek olan neşeli sohbetlerinin başladığı esnada Derim, Duman'ın kullandığı aracın içinden çıkıyordu.

"Sen git bekleme Duman. Kalkacağımız zaman arar haber veririm."

"Emin misin patron? Böyle tek başına..."

"Sorun yok, merak etme." Bakışları sokağın içinde dolaştı. "Avcı'nın adamları kesin etraftadır," dedi belli belirsiz gülümseyerek. "Sen git, boşuna bekleme."

"Peki patron. Senden telefon bekliyorum o zaman."

Derim başını onaylarcasına sallayarak bedenini, Karan'ın gönderdiği konumla geldikleri mekâna çevirdi.

Bunu neden yaptığını bilemiyordu aslında. Geçen birkaç haftalık süre içerisinde Karan'la birkaç kez bir araya gelme fırsatı olmuş, operasyonla ilgili ayrıntıları değerlendirmenin dışında yeni başlayan dostluklarını da ilerletme imkânı bulmuşlardı. Karan ve Derim en baştaki kadar birbirlerine laf sokmasa da nadiren de olsa yine birbirlerine diş gösteriyorlardı. İkisi de burunlarının dikine giden boyun eğmez kişiliklerdi ve zaman zaman birbirlerini iğnelemekten kaçınmıyorlardı. Derim'in aşırı ciddiyetini Karan'ın umursamaz doğal tavrı dengeliyor görünüyordu. Derim her ne kadar Karan'ın bu umursamaz karakterine, hâlâ tam olarak alışamamış olsa da bazen şaşırtıcı denecek kadar keyif aldığı zamanlar da geçirmişti.

O anlarda, genelde etraflarında başkaları olsa da herkesin bir köşeye çekilerek kendi aralarında devam ettikleri sohbet nedeniyle, Karan ve Derim de baş başa sohbet etme imkânı bulmuşlardı. Derim her sohbette Karan'ın yeni bir yönünü keşfediyor, adamın kendisinin hiç umursamadığı belli zekâsına hayranlık duyuyordu. Ama asıl hayranlık duyduğu tarafı, hayatı en basit yönüyle yaşamaya çalışması, karısını ve iki çocuğunu sahip olduğu her şeyden çok daha üstün tutmasıydı. Âdeta hayatın gizemini çözmüş ve en önemli olan şeyi bulmuş gibi dingin ve huzurluydu. Derim o anlarda Karan'a imrenerek bakıyordu. Kendisini hâlâ hayatın gizemini

bulmaya çalışan ve debelenen bir zavallı gibi görüyor ve Karan'ın bu anlamdaki özgüvenine hayranlık duyuyordu.

İlk kez baş başa olacakları bu akşam, nasıl bir sohbet gerçekleştireceklerine dair hiçbir fikri yoktu ve hayatında ilk kez böylesi bir yerde bulunuyordu.

Ahşap camlı kapının yanındaki küçük pencereleri yarı yarıya kapatan perdelerin açıkta bıraktığı boşluktan içeriye baktı. Eski usul meyhanelerden birine benziyordu. Başını hafifçe kaldırıp kapının üzerinde duran ve yılların verdiği eskimişlikle artık solgun renkli, mekânın adının yazılı olduğu tabelaya baktı:

Süleyman'ın Yeri

İsim ona tanıdık gelse de buranın onun tanıdığı Süleyman'ın yeri olmadığına emindi. Onun bildiği Süleyman, böyle bir yeri işletemeyecek kadar yerleşik olmayan, seyyar dolaşan bir adamdı. Kapıya ulaşmak için ileri doğru bir adım attığında o elini uzatamadan, kapı açıldı ve yetmişlerine yakın olduğu belli fakat hâlâ dinç duran, güler yüzlü kalender bir ihtiyarla karşı karşıya kaldı.

"İyi akşamlar, hoş geldin," dedi ihtiyar sıcak bir tavırla.

"İyi akşamlar..." dedi Derim durgun bir sesle. "Bu akşam için rezervasyonumuz vardı sanırım bir arkadaşın adına..." diye açıklama yapmaya çalışırken, ihtiyar gülümseyerek sözünü kesti.

"Biz rezervasyonlu çalışmıyoruz. Evlatlar, geliyoruz abi der, gelirler."

Derim'in kaşları hafifçe yukarı kalkarken ne diyeceğini bilemez gibiydi.

"Sarı oğlan sensin sanırım..." dedi ihtiyar, bilmiş bir edayla. Çenesiyle içeriyi işaret ederken yol verircesine kenara çekildi. "Seni bekliyorlar... Hadi geç içeri."

Derim, adamın kullandığı çoğul ekin vermiş olduğu tereddütle bir an adama baktı. "Tek kişi olacaktı benim buluşacağım."

İhtiyar kendinden emin bir tavırla başını salladı. "Sen hele içeri bir gir de, illa tek kişilik muhabbet dersen yeni masa açar, ben eşlik ederim sana."

Derim anlamamış gibi adama baksa da verilen yoldan içeri adımını atarak toplam on masanın olduğu küçük mekâna girdi. Gözleri

aıskanlıkla çabucak etrafı taradı. İçerideki masaların neredeyse hepsi doluydu. Tertemiz beyaz örtülerin serildiği ahşap masalardan yalnızca ikisi boştu. Derim'in gözleri küçük mekânın içinde çabucak Karan'ı buldu. Duvar dibinde, pencere kenarında dört kişilik bir masada, yüzü kendisine dönük olarak oturuyordu. Karşısında sırtı Derim'e dönük oturan bir adam daha vardı. Başını kaldırıp Derim'le göz göze gelince selam vermek ister gibi elini hafifçe yukarı kaldırdı.

Derim, önündeki ihtiyarı takip ederek masaya doğru ağır adımlarla ilerledi. Karan yerinden kalkmadan yanındaki ahşap sandalyeyi oturmasını işaret eder gibi geri çekti.

"Gel Sarı..." dedi doğal bir tonla. "Biz de başlamak için seni bekliyorduk. Gelmezsin sanıyordum aslında."

"Gel dedin, geldim işte. Niye gelmeyeyim?" dedi Derim ters bir sesle.

"Senin hep önemli işlerin var ya, geyiği hazzetmiyorsun diye dedim."

Derim, gösterilen sandalyeye otururken çaprazında dikkatle kendisine bakan, esmer adama çabuk bir bakış attı. Karan'ın ikisini tanıştırmaya hiç niyeti yokmuş gibi davranmasını umursamamaya çalışarak yerine rahatça yerleşti. Araçla geldiği için üzerine yalnızca siyah bir gömlek giyinmişti. Karşısındaki adamın üzerinde de yuvarlak yakalı, uzun kollu siyah bir tişört, Karan da ise beyaz keten bir gömlek vardı.

"Süleyman abi, sendeyiz biz. Sen kafana göre masayı donatırsın artık," diyen Karan'a hızlı bir bakış attıktan sonra, bakışları incelercesine masanın önünde dikilen ihtiyara çevrildi.

İhtiyar gülümseyen bir ifadeyle önce Derim'e baktı ve bakışları yeniden Karan'a, ardından onun karşısında oturan adama çevrildi.

"Sen ne diyorsun evlat? Var mı özel bir isteğin?"

Diğeri başını ihtiyara çevirdiğinde bakışlarındaki saygı elle tutulacak kadar belirgindi. Bedenini hafifçe ihtiyara çevirdi, tok bir sesle karşılık verdi.

"Abi, bu masanın adabını sen hepimizden iyi bilirsin. Misafirimiz ilk kez geliyor. Biz senin elinden çıkan ne olsa yeriz, bu akşam misafirimizin istediği olsun."

İhtiyarın bakışları Derim'e yöneldiğinde Derim rahat bir tonla "Neler var?" diye sorduğu anda Karan'ın "Höst!" diyen sesi yükseldi.

Derim başını hızla Karan'a çevirip ters ters baktığında, diğerinin kara gözleri kızgınlıkla parlıyordu.

"Adapsız!" dedi Karan hiddetle. Bakışları hızla ihtiyara kalktı. "Süleyman abi, sen boş ver bu monşeri..." derken eliyle masanın üzerinde hızlı bir daire çizdi. "Sen donat bizim masayı kafana göre. zıkkım da olsa yiyecek bu dingil."

İhtiyar, omuzları sarsılarak güldü ve anlayışlı bakışlarla Derim'e baktı bir an. Derim'in kızgın fakat soran bakışları Karan ve ihtiyar arasında gidip gelirken karşılarında oturan adamın sırıtmasını göz ardı etmeye çalıştı.

"İçki tercihi yapabiliyor muyuz acaba?" diye sordu Derim, iğneleyici bir sesle.

"Hayır!" dedi Karan, kestirip atar gibi. "Ne içeceğimiz belli! Tercih şansın yok! Önüne konanı içeceksin!"

"Şarap...?" diye sormak üzere ağzını açtığında Karan tarafından sözü yine sertçe kesildi.

"Ne şarabı lan? Meyhanede şarap mı içeceksin? Oğlum sana kimse adap öğretmedi mi?"

Derim dik dik Karan'a baktı. "Adaptan hiçbir şekilde nasibini almamış bir adamın, bunu sorması bayağı garip oldu!"

Karan umursamazca burun büktü. "Meyhane adabını epeyce bildiğim bir gerçek ama." Başını yeniden ihtiyara kaldırdı. "Sen boş ver abi bunu..." dedi göz kırparak. "Açlıktan ölüyorum, bir an evvel getir nevaleleri, başlayalım biz."

"Peki o zaman..." dedi ihtiyar. Başını geriye çevirip, mekânın ilerisinde ondan komut beklercesine bakan genç delikanlıya eliyle işaret eti. "Cengiz, donat abilerinin masasını. İçeride hazırladığım tabakları getir... Tezgâhın altına koyduğum şişeyi de kap gel, hemen."

"Hemen usta..." diyen çocuk hızla mutfak olduğu belli yere doğru yöneldiğinde ihtiyar, bilge bakışlarını Derim'e dikti.

"Meyhane dost meclisidir, muhabbet yeridir... Şanslısın... Masanda oturan adamlar hem has dosttur hem de has muhabbet ederler."

Derim'in bakışları çabucak karşısındaki adama kaydı ve yeniden ihtiyara döndü.

"Eyvallah..." diye mırıldandı.

"Bak bak... Neler de öğrenmiş..." diye mırıldandı yanındaki Karan, alaycı alçak bir tonla.

Karşısındaki adam uyarır gibi ona baktı. "Bokunu çıkarma lan!" dedi azarlar gibi. "Seni de biliyoruz hıyar!"

"Benim neyimi biliyorsun lan?" dedi Karan diklenerek.

"Ulan şuraya geleli kaç sene oldu? Önceki takıldığın fifi mekânları bana saydırma şimdi!"

"Oğlum, fifi mekânların tillahını sen işletiyorsun! Beni mi yiyorsun?"

"Bana bak! Karımın mekânını desturla ağzına al, çeneni kırarım senin!" dediği esnada, adamın gözlerinden gerçek ateşler çıktığı rahatlıkla söylenebilirdi. Derim dikkatle adamı izlerken, o usanmış bir ifadeyle derin sesli bir soluk verip başını ihtiyara kaldırdı. "Abi, gelsin şu rakılar artık. Ben bunu ayık kafa hiç çekemiyorum, biliyorsun. Az biraz kafamı bulandırayım da yoksa bu bana aşırı doz gelecek, elimde kalacak."

İhtiyar yine omuzlarını sarsarak güldü. Tam o anda gelen delikanlıya dönerek "Heh, geldi geldi... Hadi başlayın siz," diyerek çocuğun elinde tuttuğu tepsideki tabakları masaya dizmeye başladı.

"Ekmekleri kızartmaya koydun mu Cengiz?" diye sordu çocuğa.

"Koydum usta... Adnan getiriyor şimdi."

Sonraki dakikalarda masa hızla donatıldı. İhtiyar her şeyin geldiğine emin olduktan sonra, hepsine afiyet olsun deyip yanlarından ayrıldığında, Karan çenesiyle karşısındakine işaret ederek rakıları doldurmasını söyledi. Diğeri sabır dilenir gibi başını sağa sola çevirerek şişeye uzandı ve kadehleri doldurdu.

Karşısındaki adam kadehini önüne koyarken Derim başını teşekkür eder gibi salladı. Daha fazla dayanamıyormuş gibi Karan'a döndü.

"Bizi tanıştırmayı düşünmüyor musun?" diye sordu, iğneleyici bir sesle.

"Tanışırsınız... Gece uzun. Acelen ne?"

"Aynı masada oturan insanlar önce birbirleriyle tanışırlar. Buraya sen çağırdığına göre bu nezaketi göstermek sana düşüyor diye düşünüyorum."

"Sadece isim bilmek tanışmak demek değildir," dedi Karan umursamazca. "Böyle bir masada otururbut, muhabbet edersin, anlatırsın, dinlersin, böylece sen karşındakini, karşındaki de seni tanır. İsim dediğin şey teferruat oğlum. Ahmet desem ne olacak, Mehmet desem ne olacak?"

Derim sakince karşısındakine elini uzatarak "Memnun oldum Ahmet," dedi istifini bozmadan. "Derim Akhan ben de."

Diğeri ahenkli bir kahkaha attı. Elini tokalaşmak için Derim'e uzatırken *sen takma bunu* der gibi bir bakış attı. "Delidir ne yapsa yeridir. Aldırmıyorum ben artık buna... Sen de aldırma..." dedi dostça bir tonla ve çabucak devam etti.

"Yaman Alaz ben de."

Üç adamın, birbirlerine hafifçe dokundurdukları kadehlerden aldıkları ilk yudumlarla başlayan sohbet durmaksızın saatlerce sürdü. Bir yandan masadakileri atıştırırken bir yandan sohbete devam ettiler. Önce genel geçer konulardan konuşmuşlardı. Şehirler, insanlar, adetler, kültür farklılıkları... Ardından ailelerinden söz etmişlerdi. Yaptıkları işlerden, yaşanan ufak tefek sorunlardan. Derim, iki adamın Londra'da üniversitede okurken arkadaş olduklarını öğrenmişti. İkisi de bambaşka hayatlar yaşarken bir o kadar da birbirlerine benziyorlardı aslında. Hayata karşı duruşları, etraflarındaki insanlarla iletişimleri, doğallıkları ama en çok da dobralıkları hoşuna gitmişti. Gece boyunca ikisi de sürekli birbirine laf soksa da buna aldırıyor da görünmüyorlardı. Âdeta kendilerini her yönleriyle kabullenmişler ve aynı şekilde kabul etmişler gibiydi.

"İkiniz birçok yönden birbirinize benziyorsunuz..." diyen Karan'ın sesi, akşamın ilerleyen saatinde içtiği onca içkinin de vermiş olduğu bir rahatlıkla çıktı dudaklarından. İki adamın bakışları ona çevrildiğinde ciddi bir ifade vardı yüzünde. "İkiniz hakkında bildiklerimi bir diğerine anlatmadım. Kendiniz istediğiniz kadarını anla-

tın. kendiniz tanıyın birbirinizi... O yüzden tanışmanızı istedim..." derken bu kez gerçek anlamda, dostça bir samimiyete sahipti ses tonu. Bakışları Derim'e döndü ve eliyle karşısındaki adamı işaret etti.

"Yaman Alaz..." dedi gurur duyduğu belli bir tonla. "Tanıyıp tanıyabileceğin en sağlam adamdır kendisi." Bu kez Yaman'a baktı ve eliyle Derim'i işaret etti. "Derim Akhan... Tanıyıp tanıyabileceğin en acımasız, en tehlikeli adamdır," dediğinde Derim, yüreğinde bir cız sesi hissettiği esnada Karan sözlerine devam etti. "Ama en az senin kadar sağlam bir adamdır da kendisi."

Derim şaşkınca Karan'a baktığında, diğeri duru bakışlarla ona bakarak gülümsedi. "Ne oğlum? Ne bakıyorsun öyle? Sezar'ın hakkını Sezar'a veririz evelallah. Senin gibi manyağı ömrümde görmedim ama kendimden biliyorum... Hayatta yaptığımız hatalar da bizi biz yapan şeylerden birisi. Yaptığımız hatalar bizde nasıl etkilere yol açıyor, biz onlardan nasıl dersler çıkarıyoruz, önemli olan o."

"Neden öyle söyledin?" diye sordu Yaman, gözlerini kısarak. Bakışları çabucak Derim'e kayıp yeniden Karan'a baktı sorarcasına. "Birbirinize benzer yönleriniz var derken?"

"Anneleriniz..." dedi Karan duraksamadan. "İkinizin de annesi, sizin için sevdiğiniz kadınlardan evvel bile en önemli insanlarmış. Onların uğruna her yeri ateşe verdiniz... Ben de yok öyle bir şey biliyorsun..." Aniden kederle gülümseyerek Derim'e baktı. "Ama bak, babadan yana... İkimiz de aynıyız."

Derim sessizlik içinde Karan'a bakmaya devam etti. Karan eliyle yeniden Yaman'ı işaret etti. "Ama var ya... Bunda öyle bir baba var ki..." dedi başını inanamazsın der gibi iki yana sallayarak. "Bu şehri oğlu uğruna yakmışlığı var."

Derim sorarcasına bakışlarını Yaman'a çevirdiğinde, diğeri geçiştirmek ister gibi başını iki yana sallayıp mahcup gözlerini masaya indirdi. Masada yarım dakikaya yakın bir sessizlik oluştu. Yaman nihayet başını kaldırıp önce Karan'a sonra Derim'e baktı. Gözleri Derim'in üzerindeyken çenesiyle karşısındaki adamı işaret etti.

"İlk kez beni bir arkadaşıyla tanıştırıyor. Etrafında doğru düzgün insan göremezsin. Sayılı kişi vardır. Seni benimle tanıştırmak istemesinin bir sebebi var, onu anladım. Hele böyle bir masaya kimseyi

davet etmez. Seni davet ettiğine göre bu akşamdan bir beklentin var."

Derim anlamaya çalışır gibi bir Yaman'a bir Karan'a baktı. Karan'ın arkadaşı vasfını aldığının farkında bile değildi. O söylenenleri sindirmeye çalışırken Karan ters bir tavırla karşılık verdi.

"Var herhalde dingil..." dedi sinirli bir tavırla. "Hayatta en çok neyin önemli olduğunu öğrensin istedim."

"Aile!" dedi Yaman hiç duraksamadan. Üzerine basarak devam etti. "Hayatta en önemli şey ailedir. İlla kan bağının olmadığı, ama birbirine tutkun bir aile. Birbirini her yönüyle seven, günahıyla sevabıyla birbirini kabul eden insanların bir arada olduğu aile, hayatta en önemli şeydir." Bakışlarını Derim'e çevirdi ve bilge bir edayla devam etti. "O zaman sırtın asla yere gelmez."

Derim âdeta küçük anlayışsız bir çocukmuş gibi Karan üzerine basarak sordu. "Anladın mı Sarı?"

Derim başını yavaş yavaş Karan'a çevirdi ve küçümser gibi dik dik genç adama baktı. "Bunu bileli çok zaman oluyor, kara çocuk. Şimdiye kadar sırtım yere gelmediyse bu, sahip olduğum aile sayesinde. Ben aynı kandan olmadığım kardeşlerimi toplayıp ailemi kuralı çok zaman oluyor. Sen bunu anlayamadın mı?"

"Orasını çoktan çözdüm ben, merak etme... Ama aile dediğin kötü zamanlarını paylaştığı gibi, mutlu anlarını da birlikte yaşar. Oğlum her şeyi çok ciddiye alıyorsun lan, az gevşe, az rahatla, az soluk al."

"Onlardan birine bir şey olursa benim soluğum kesilir!" dedi Derim, sert sert Karan'a bakarak. "Onlara bir şey olmaması için benim her şeyi düşünmem gerekiyor. Gevşemeye zamanım yok."

"Ben tedbirlerini alma demiyorum ama seni tanıdığımdan beri yüzünde gerçek bir gülümseme hiç görmedim... Haftalardır sizi izliyorum. Baho'yu, Lukazs'ı, Duman'ı dinliyorum. Adamların sana tapıyor ama gözünün içine de bakıyorlar azıcık gülesin diye. Şöyle içten bir gül be, ailem yanımda diye sevin azıcık. Ailenin kıymetini bilmiyorsun lan."

Derim, Karan'ın sözlerini düşünceli gözlerle dinledi. Adamları ile arasındaki sıkı bağ asla kopmazdı bunu o da biliyordu fakat her zaman, biraz uzak olduğunun da bilincindeydi. Attığı her adım,

âdeta görev tebliğ edilmiş gibi katı bir disiplin içeriyordu. Senelerdir kendisini asla onlardan üstün tutmamış, her şeyini onlarla paylaşmış, çoğu zaman aynı masada yemek yemişti fakat özel anları paylaşmak için bir arada da hiç olmamışlardı. İlk kez Noel'i kutlamak için bir araya daha birkaç ay evvel gelmişlerdi ve bu da onun sayesinde olmadığı gibi, öncesinde aklından bile geçmemişti.

"Belki gülmeyi bilmiyorumdur..." dedi ansızın. "Ailemin kıymetini gülünce mi göstermiş oluyorum? Belki gülmeyi hiç öğrenmemişimdir, onlara nasıl göstereceğimi bilmiyorumdur?"

"Gülmeye hakkın yok gibi davranıyorsun," dedi Karan, Derim'i şaşırtan anlayışlı, yumuşak bir tonla. "Gülmeye hakkın var oğlum, sen gülmeyi bilmediğini sanıyorsun ama aslında hakkın olmadığını düşündüğün için gülmüyorsun."

"Ne yaptın?" diyen Yaman'ın, aniden sorduğu soru ile Derim başını hızla ona çevirdi. Yaman dirseğini masaya dayadı ve bedenini hafifçe öne eğerken keskin gözlerini karşısındaki adama mühürlerdi. "Ne yaptın bu kadar altında kaldığın?"

Yaman'ın sorusu, öyle yumuşak bir tonla çıkmıştı ki ruhunu görebildiğini düşündüren bakışları anlayış doluydu. Sanki onu çok iyi görebildiğini ve anladığını söyler gibi bakıyordu. Çoğu zaman karşılaştığı insanları çok kısa sürede çözebilen Derim, karşısındaki adamın sarsılmaz duruşundan, çok şey yaşamış ve genç yaşına rağmen hayatta çok şeyi görmüş olduğuna inandığı bir izlenim edinmişti. Güven kelimesinin beden bulmuş hali gibiydi adam. Öylesi güvenilir görünüyordu.

Derim onun ansızın sorduğu soru ile hızla gözlerini kırpıştırıp, önündeki kadehe can simidi gibi sarılarak dudaklarına götürdü. Zaman kazanmak ister gibi yavaşça bir yudum aldı. Zorlukla yutkunduğu yudum, boğazında ileri fırlayan adem elmasından anlaşılıyordu. Bakışlarını yukarı kaldırıp hâlâ ona bakmaya devam eden adama gözlerini dikti. Derin bir soluk aldı. Hayatında ilk kez karşılaştığı bir adama, nedensizce çekince hissetmeden doğruyu söyleme isteği duydu. Sesinde en ufak bir ifade okunmamasına çabalayarak düz bir tonla karşılık verdi.

"Annemi koruyamadım... Benim yüzümden öldü... Bugün yanımda olan sevdiğim kadının, geçmişte öyle çok canını yaktım ki

neredeyse ölmesine sebep oluyordum. Gözümün içine baka baka kendi kalbine sıktı... Benim yüzümden." Kabullenmişçesine usul usul başını salladı. "Doğrudur. Benim gülmeye hakkım yok."

Yaman sesli bir soluk alırken kaşları yukarı kalktı. Bedeni geriye doğru esnedi ve sırtını oturduğu sandalyeye yasladı. Bakışları bir an Karan'a çarptı. Genç adam, Derim'in fark etmediği bir mimikle âdeta yardım dilenir gibi gözlerini yumarak başını salladı. Yaman önündeki kadehe uzandı ve bir yudumu boğazından aşağı yuvarladı. Kadehi sertçe masaya bıraktı. İki dirseğini masaya yaslayarak kollarını birbirinin üzerine dayadı ve gözlerini Derim'e dikti.

"Benim için hayattaki en önemli varlıklardan biri olan annemin kalbine bir kurşun sıktım. Hiç istemedim ama zorunda kaldım... Gözlerimin önünde öldü," dedi acı bir tonla.

Derim'in gözleri şaşkınlıkla açılırken karmakarışık bir yüzle karşısındaki dingin yüze baktı. Bu duymayı tahmin edeceği son şey bile değildi.

"Yaşamım boyunca tanıdığım en hayat dolu, en muhteşem kadınlardan biriydi..." diye devam etti Yaman, sevgiye bulanmış özlem dolu bir tonla. "En sevdiğim insanı tam yirmi üç yıl ölü sandım. Yaşadığını öğrendiğimde aklımı kaybedeceğimi düşünmüştüm... Öyle muhteşem bir varlık ki görsen aklın şaşar."

Yaman'ın bakışlarından akıp gelen adanmışlık, Derim'in anlaşılmaz gözlerle ona bakmasına neden oldu. Adamın yüz ifadesi aniden değişmiş, sanki cennetten bir köşeyi anlatır gibi kendinden geçmişti. Son kelimeleri neredeyse eriyerek sarf eden adam, ansızın ciddileşerek gözdağı verir gibi bakışlarını kıstı ve uyarır gibi "Ama görme... Aklın da şaşmasın, alırım aklını!" dedi dik dik.

Derim kaşlarını çatarak, anlamaya çalışırcasına adamın ani değişikliğini sindirmeye çalışırken Karan'ın alçak sesli gülüşü duyuldu.

"Ayarsız, manyak!" diye söylendi genç adam. Hızla kadehinden bir yudum aldı ve bardağı masaya bıraktığı esnada Derim'e çevirdi bakışlarını.

"Anladın mı demek istediğimi? Hepimiz hayatta ağır şeyler yaşadık. Kabullenilmedik, en yakınlarımızdan ihanete uğradık, sevdiklerimizi kaybettik sonra yeniden bulduk, bin bir türlü badire atlattık, olmadık şeylerle yüzleştik... Ama gülmeyi unutmadık... Hayat lan

bu!" dedi Karan üzerine basarak. "Hayat böyle bir şey... Elindekilerin kıymetini bil, azıcık gülümse onlara."

Derim bakışlarını çevirip uzun uzun Karan'a baktı. Hayatında yaşamadığı kadar garip bir akşam geçiriyordu. İki adamın da hikâyelerinin ayrıntılarını öğrenme isteği amansız bir merakla zihninde dolaşıyordu. Fakat bu merakı giderebilmesi için onlar kadar açık ve dürüst olması gerektiğini de hissediyordu. Daima kapalı bir kutu gibi yaşamaya alışmış olan kendisi için, bu açıklık öylesi zordu ki nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Başı yavaş yavaş Yaman'a çevrildi. Kara gözler, hâlâ ruhunu görüyormuşçasına ona bakıyordu. Derim kısa bir soluk alıp daha önce hiç yapmadığı şeyi yaptı ve sanki içindekilerini, hiç tanımadığı birine daha rahat aktarabilirmiş gibi konuşma arzusuyla dudaklarını araladı.

"Benim babam da, bu şehir uğruna beni yaktı."

Dudaklarından çıkan kelimeler hiçbir kontrol sağlayamadığı bir hızla, ansızın çıkıvermişti. Bunu neden söylemişti bilemiyordu fakat ortam öylesine içine almıştı ki kendisini, o an içinden gelen aniden dışarı taşmıştı. Mırıldanır gibi alçak sesle "Hani dedi ya..." dedi çenesiyle yanındaki Karan'ı işaret ederek. "... Baban senin uğruna bu şehri yakmış... Benimki bu şehir uğruna beni yaktı... Bu şehrin en güçlüsü olabilmek uğruna..."

Yaman'ın bakışları merakla ona bakarken, yanındaki Karan'ın kederli denebilecek sesini duydu. "Biz babadan yana seninle şanssız... Ama siz annenden yana şanslısınız. Ben de ikisi de yok. Sadece sevdiğim tek bir kadın var. Onu da Allah başımdan eksik etmesin..."

Masada aniden oluşan ağır hava birkaç saniyelik sessizliğe neden oldu. Karan kadehin dibinde duran son yudumu içip, boş kadehi doldurmasını işaret ederek Yaman'ın önüne koyarken, hafifçe gülümsedi. Ortamdaki ağır havayı dağıtmak istercesine zorlandığı belli, şakacı bir sesle konuşmaya devam etti.

"Yalnız o kadına sahip olacağım diye yaptığım şerefsizliklerin haddi hesabı yok! Bunu da kabul ediyorum! Ama iyi ki de yapmışım o şerefsizlikleri. Çok şükür it olduğum için sevdi beni. İtlik hayatımda ilk defa işe yaradı."

"O kadınla, abin olmasa çoktan bir kuyudan cesedini çıkarmıştık senin," dedi Yaman esefli bir tavırla.

"Nasıl yani?" diye sordu Derim merakla.

Artık yavaş yavaş herkesin gerçeğinin ortaya döküldüğü ana gelmiş olduklarını hissediyordu. Derim, Karan'ı geçen zaman içinde epey tanımış ve hakkında çok şey öğrenmiş olsa da bilmediklerinin bildiklerinden çok daha fazla olduğunu da tahmin ediyordu. Yaman Alaz'ı kısmen tanıyordu. Adı zikredildiğinde kim olduğunu anlamıştı fakat onun gerçek hikâyesi hakkında en ufak fikri yoktu. İstanbul ve Londra'da işlettiği kulüpler hakkında elbette bilgisi vardı. Öncesine dair herhangi bir bilgisi olmasa da birkaç yıldır inşaat işi yaptıklarını da biliyordu, ki bu da adamın yalnızca yaptığı işler hakkında bilgisini gösteriyordu. Adamın gerçekte nasıl biri olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ve şimdi aynı masada bu kadar özel bir sohbete eşlik ediyor oluşları, nedense ona farklı bir imtiyaz verilmiş gibi hissettiriyordu.

Kadehindeki son yudumu içip Yaman'ın önüne koydu.

"Amına koyayım beni saki mi bellediniz lan?" dedi Yaman söylenerek.

"Dır dır etme oğlum," dedi Karan çıkışarak. "Taş attın kolun mu yoruldu?"

Yaman ters ters ona baktı fakat yine de şişeye uzanırken çenesiyle Derim'i işaret etti. "Merakla bakıyor sana bak... Alacağız bunun da ifadesini bu gece. Sen anlat önce senin hikâyeyi. Sonra ben sikerim bunun beynini."

Karan sesli bir kahkahanın ardından bedenini masaya eğdi ve eğlenir bakışlarla Yaman'a baktı.

"Oğlum, bu var ya, kesin beyin amcıklaması olur bu gece."

Derim yüzünü buruşturarak Yaman sesli bir kahkaha attı. "Şiştin iyice, değil mi?" dedi alayla. "Sarya var ya evde, rahat rahat küfredemiyorsun senelerdir, böyle dışarı çıkınca baharda ahırdan boşanmış danalar gibi salıyorsun küfürleri rahat rahat."

Karan yeniden bir kahkaha atarken gözlerini iri iri açtı. "Ağzımdan tek kelime kaçırsam var ya Sina benim canıma okur."

"Hee okur. En fazla gece gider Sarya'nın yanında yatar, sana ceza olsun diye."

"E tamam işte! Canıma okur diyorum, ben ne diyorum, dingil!"

Derim iki adamın konuşmalarını takip etmeye çalışırken çoğu zaman bakışları şaşkınlığa bulanıyordu. Kadehler yeniden dolup tokuşturuldu ve alınan yudumların ardından Karan çocukluğunda yaşadıklarını, geçmişte nasıl biri olduğunu, Sina ile karşılaşmasını, özel anlarını atlayarak sonraki yaşananları anlatmaya başladı. Derim onun hikâyesini dinlerken gözlerinden onlarca duygu belirtisi geçti. Şaşkınlık, kızgınlık, hayret, keder, hüzün, merak, takdir ve saygı birbiri ardından geçerek benliğini tam bir duygu karmaşasına sürükledi.

Karan'ın sözlerinin bitiminin ardından, uzun denecek kadar bir süre takdirle baktı genç adama.

"Hakikaten çok değişik bir adamsın," diye mırıldandı.

"Oğlum ben sana bir şey diyeyim mi?" dedi Karan, kendinden emin bir tavırla. "Bu dünyada var ya kan bağı değil, can bağı önemli. Hani soy soy deyip duruyorlar ya. Sikmişim soyunu! Soy denen şey önünde sonunda son bulur. Son bulmayan tek şey sevgiyle bağlandıkların. Geride seni sevgiyle anacakları bir şeyler bırakman..."

Derim onaylarcasına başını salladığında Karan bilge bir edayla devam etti. "Yalan yok. Senelerce çok ağrıma gitti babamın tavrı. Kendimi tam bir pislik gibi hissediyordum, öyle davrandım. Sanki onun düşüncesini ispatlamaya çalışır gibi... Sina ile tanıştıktan sonra her şey başkalaşmaya başladı ama en çok abimin bir sözü beni toparladı sanırım..." İki adam devam etmesini ister gibi ona bakmaya devam ettiklerinde, o da sözlerini tamamladı. "Değiştiremeyeceğin şeyi kabul edeceksin. Bu böyle... Çare yok, dedi. Ben kabul ettim, yoluma bakıyorum. Sen de kabul et, yoluna bak ama düzgün bak, dedi."

"Sonra serseriliği bıraktın yani?" diye sordu Derim, alçak meraklı bir sesle.

"Yok lan!" dedi Karan çabucak. "Özüme işlemiş oğlum, nasıl bırakacaksın?" Hınzır bir ifadeyle gülümsedi. "Kontrollü gitmeye çalışıyorum," dedi masum bir sırıtmayla. "Sonuçta insan neyse o'dur. Çok da değişemez."

Derim anladığını belirtir gibi başını salladı. Bakışları bu kez Yaman'a çevrildi. Âdeta tüm soruların cevabı karşısındaki adamday-

mış gibi, uzun süre önce yaptığı itirafa dem vurarak "Sen nasıl kalktın altından?" diye sordu, onun hikâyesini dinlemek üzere hazır olduğunu belirtircesine.

Yaman sıkıntıyla başını sallarken kadehine uzandı.

"Bu masaya neden çilingir sofrası denir bilir misin?" diye sordu bakışlarını Derim'e kaldırarak.

Derim, bilmediğini belirtircesine başını iki yana salladığında Yaman ciddi bir ifadeyle devam etti.

"Rakı masasına oturan insan, şişeyi boşalttıkça daha çok konuşmaya, içinde kendisiyle ilgili sırları tek tek anlatmaya başlarmış. İçindeki bu gizli kapılar açıldıkça da maskeler atılır, herkes kendi olurmuş. Kilitler yavaş yavaş açılırmış, bu çilingir marifeti de bu sofraya adını vererek çilingir sofrası denmiş buna..." Yaman kısa bir soluk çekerek devam etti sözlerine. "Nâzım Hikmet der ki: *Rakı! Bu meret öyle bir merettir ki, acıyla içilir, tatlıyla içilir, neşeyle içilir, ağlayarak içilir, kavunla içilir, peynirle içilir, ikisi beraber çok güzel içilir, yemekle içilir, suyla içilir, susuz içilir, sodayla içilir, şalgamla içilir... Ama, bir tek salakla içilmez...*"

Gözlerinin altından uyarı dolu bir bakış attı Derim'e.

"Bu gece seni dinlemeden kalkmayacağım buradan, Sarı..." dedi Karan'ın sürekli kullandığı hitabın üzerine bastırarak. "Sana şimdi benim hikâyemi anlatacağım ama seninkini duymadan bu masadan kalkmayacağım..."

Derim dürüst, derin bakışlarla ona bakarken kabul eder gibi başını salladı.

"Benim için de ilk olacak... Ama zaten garip bir akşam geçiriyorum... Sanırım bunu yapacağım."

"Eyvallah..." diyen Yaman, kadehini onun şerefine kaldırıyormuş gibi hafifçe yukarı kaldırdı ve bir yudumun ardından bardağı yavaşça masaya bıraktı. Dirseklerini masaya dayayarak bedenini hafifçe öne eğdi ve konuşmaya başladı.

Derim âdeta soluk almadan dinledi anlatılanları... Hayat gerçekten öylesine garip olaylara gebeydi ki insan, en çok acıyı ben yaşadım derken çok daha büyük acılar yaşayan insanların da varlığını ortaya koyar gibi, onlarla karşı karşıya getiriyordu kendisini.

O gece sabaha karşı, eve dönüş yolunda sessizce aracın arka koltuğunda otururken Derim'in aklından en son geçen şey, yakın zamanda amcasından duyduğu bir söz oldu.

"Allah dağına göre kar verir..."

12. Bölüm

Derim usulca, yatakta uyuyan kadının koynuna girerek, bir kolunu ince bedenin altından geçirip sıkıca ona sarıldı. Kulağına mırıltılı uykulu bir ses çarptığında dudakları minik bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Güzel bir akşam geçirdin mi?"

Anka'nın sorduğu soru aslında "İyi misin?" demenin başka bir yoluydu. Karan'la birlikte akşamı geçiren Derim'in ruh halini merak ediyordu. Karan'ın dilinin kemiği yoktu ve Derim'in ne kadar incinmiş olabileceğini kontrol etmek ister gibiydi.

"Çok değişikti..." diye mırıldandı, kollarının arasındaki kadının kulağına. "Ama çok iyi vakit geçirdim, mon Phénix... Endişelenme."

Anka'nın neyi neden sorduğunu anlamakta zorlanmayan Derim'in ses tonu, öyle hafif öyle dingin çıkmıştı ki Anka bunun sebebinin, içkinin yarattığı rahatlamaya mı yoksa gerçekten de iyi bir akşam geçirdiğine mi yorması gerektiğine karar veremedi.

"Nasıl değişikti? Nereye gittiniz?" diye sordu merakla.

Bedenini ona sarılı kolların arasında çevirerek yüzünü genç adama döndü. Odanın içindeki belli belirsiz loşluk, birkaç santim uzağındaki yüzü görebilmesini sağlıyordu.

"Küçük bir meyhaneye gittik," dedi Derim gülümseyerek.

Anka'nın kaşları havalandı. "Meyhane?" dedi sorarcasına. Dudaklarını şaşırmış gibi büzerek ileri uzattı. Ona yumuşak bir ifadeyle bakan gözlere, hafifçe kıstığı gözleriyle alaycı bir bakış attı.

"Senin standartlarının epey altında gibi..." dedi alaycı bir gülüşle. "Zor gelmemiştir inşallah."

Derim kızar gibi kaşlarını çattı. Dudaklarını uzatarak sert bir öpücüğü genç kadının dudaklarına bıraktı.

"Züppe olduğumu da söyleyeceksin neredeyse."

"Yok, değilsin," dedi Anka duraksamadan. Çenesini kaldırıp teskin eder gibi cıkladı. Burnunu ileri çıkardı ve kısa bir nefes çekerek genç adamı kokladı. "Rakı içmişsin, belli zaten meyhaneye gittiğiniz."

"Rahatsız oldun mu?" diyen Derim, endişeyle başını geri çekti. Eve gelir gelmez, duş alıp dişlerini fırçalamış olsa da nefesindeki rakı kokusunu yok etmesi mümkün olmamıştı. Tedirgin bakışları genç kadına dikili, dikkatle yüzündeki ifadeyi izledi.

"Olmadım," dedi Anka gülümseyerek. "Biz de kızlarla içtik bu gece."

Derim, emin olmak istercesine ona bakarken, kıkırdadı. "Senin mahzeni patlattık yine," dedi neşeli, alçak bir sesle.

"Ev senin olduğuna göre, mahzen ve içindekiler de senin," dedi Derim hatırlatırcasına.

Anka gözleri parlayarak baktı ona. "Öyle, değil mi?"

Derim onaylayarak başını salladı. Anka, mahmur bir tavırla gözlerini yumdu ve mırıltılı bir ses çıkarırken iyice genç adama sokuldu.

"Sohbet güzel miydi?" diye mırıldandı. "Anlatsana..."

Derim, dudaklarını başını göğsüne yaslamış olan kadının saçlarına bastırdı. "Karan, bir arkadaşıyla tanıştırdı beni..." diye mırıldandı. "Çok değişik biriydi ama sevdim adamı."

"Hımm..." dedi Anka memnun bir ifadeyle. Devam etmesini ister gibi "Neler konuştunuz?" diye sordu.

"O masada konuşulan o masada kalırmış, mon Phénix. Güzel bir sohbet olduğunu söyleyebilirim yalnızca."

Anka'nın dudakları hafifçe kıvrılırken başını onaylarcasına salladı. "Racon mu öğrettiler sana?"

"Yine bana çocuk muamelesi yapıyorsun!" dedi Derim, tasvip etmez bir tonla.

Anka elini yavaşça genç adamın bedeninde kaydırarak, belinin aşağısına doğru okşarcasına indirdi ve Derim'in inlemesine neden olacak şekilde, boxerın üzerinden halihazırdaki sertliği kavrarken alayla mırıldandı.

"Çocuk olmadığının gayet farkındayım," dedi oyunbaz bir tonla.

Derim'in dudakları başının üzerine dayandı. Bir eli genç kadının sırtını okşadı.

"Oynamak mı istiyorsun?" diye sordu, aynı oyunbaz tonla.

"Derim, papucu yarım, çık dışarıya oynayalım..."

Anka'nın melodik kısık bir sesle söylediği tekerleme, Derim'in kahkaha atmasına ve odanın içine neşeli bir atmosferin yayılmasına neden oldu. Anka, Derim'in kahkahasına kıkırdayarak karşılık verirken, Derim bedenini süratle çevirip genç kadını altına aldı. Bileklerini kavrayıp başının üzerine kaldırdı. İçinde neşeli ışıltıların oynaştığı gözleri, aşkla genç kadına bakıyordu.

"Bu hallerini yalnızca benim biliyor olmam öyle müthiş ki... Sadece bana ait olan bir tarafın varmış gibi..." diye mırıldandı Derim, sevgi dolu bir tonla.

"Haksızlık etme şimdi... Ben eğlenceli biriyim."

"Sadece sana en yakınlarına bu eğlenceli tarafını gösteriyorsun."

"E yetmez mi?"

"Yeter... Hem de çok yeter. Başkaları bilmesin," dedi Derim sahiplenir bir tavırla.

Anka başını yasladığı yastıktan hafifçe yukarı kaldırıp Derim'in dudaklarına dudaklarını bastırdı.

"Aslında sen de çok eğlenceli birisin ama benden bile az gösteriyorsun bu yönünü. Yalnız şu an biraz daha açık görünüyor."

Anka'nın merakla ona bakan gözlerine gülümseyerek baktı.

"Az gülüyormuşum... Daha fazla gülmeliymişim."

"Kim demişse doğru demiş," dedi Anka başını onaylarcasına sallayarak.

"Gülmeyi bana sen öğretiyorsun..." dedi Derim, derin bir tonla fısıldayarak. "Çok şeyi bana öğretiyorsun ama gülmeyi çok güzel öğretiyorsun."

"Güldüğün zaman çok çekici oluyorsun, sanırım seni kullandığım için bunu yapıyorum," dedi Anka sevimli bir alaycılıkla.

Derim'in dudaklarının arasından, yine o genizden gelen baş döndürücü gülüş çıktığında Anka, tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. O ses tonu öylesi baştan çıkarıcıydı ki yalnızca o sesi duy-

mak için elinden gelen her şeyi yapabilirdi. Başını yine yukarı kaldırarak dudaklarını genç adamın dudaklarına sürttü.

"Güzel adamsın, gerçekten güzel adamsın..." diye mırıldandı.

"Senin güzelliğinin yanında benim esamem okunmaz..."

"Yaaa..." dedi Anka çocuksu bir neşeyle. "Neler de bilir, söylermiş."

"Bir de şimdi sana yapacaklarımı duysan, aklın şaşar."

Anka alçak sesli bir kahkaha daha attı. Derim'in dudaklarından çıkan ve ondan ilk kez duyduğu her sözcük, içinde neşeli kuş cıvıltılarına neden oluyordu. Derim'in bu çocuksu yanını, korunması en değerli şeymiş gibi sarıp sarmalamak istiyordu. Burnunu genç adamın boynuna sürttü ve aç gözlü bir sabırsızlıkla fısıldadı.

"Hadi, şaşırt beni..."

Derim'in dudakları şehvetle ağzına kapandığında genç adamın, sözlerini gerçekleştireceğinden emin bir istekle, açlıkla karşılık verdi ona. Yalnızca Derim ve kendisinin ait olacağı o muazzam boyuta geçerken kalbinin üzerinde atan kalp, en az kendisininki kadar dört nala bir hızla koşuyordu.

***

Operasyonun yapılmasına karar verilen tarihten üç gün önce, görevlendirilenler peyderpey yola çıkmaya başladılar. Birimde görevli olanlar sahte kimliklerle İngiltere'ye giriş yaparken yüzlerinde de kimliklerine uygun oynamalar yapılmıştı. Dünyanın en fazla kamerayla izlenen şehrinde bulunurken, olabildiğince dikkat çekmemeye çalışıp, tüm ekiplerin toplanması için birkaç gün belirlenen evlere dağılarak zaman geçireceklerdi.

Sina ve Karan, daha önce anlaştıkları gibi üç gün öncesinde İstanbul'dan ayrılmışlardı. Onların seyahati Birimdekilere göre çok daha risksizdi çünkü Karan ve Sina'nın, hem iş hem de orada okuyan oğullarını ziyaret etmesi nedeniyle sık sık Londra'ya gitmesi olağan bir durumdu. Bu süre boyunca oğulları için Knightsbridge'de satın aldıkları evde kalarak, birlikte zaman geçireceklerdi.

Avcı ve Cansu operasyondan iki gün evvel Londra'ya hareket ettiler. Otelde kalmak yerine ev kiralamayı uygun bulmuşlardı. Avcı ertesi gün katılacağı seminerde tüm günü öldürmeye çalışacakken Cansu, Baho'nun kendisi için hazırladığı programı uygulamaya karar vermişti.

Geçen on günlük zaman içinde, nihayet Baho arzusuna kavuşmuş ve Cansu'yla baş başa akşam yemeğine gidebilmişti. Cansu'nun ilk başlarda terslediği Baho ile geçirdiği akşam yemeğindeki uyumlu tavrı, geçen haftalar içerisinde yavaş yavaş tanımaya başladığı adama karşı oluşturduğu önyargıların yıkılması nedeniyleydi. Baho esprili, sıcak kanlı, eğlenceli biri olmasının yanı sıra düzgün bir adamdı da ve Cansu, onun kendisine karşı gösterdiği kibar tavrın hoşuna da gittiğini fark etmişti. Baho hayatındaki her şeyin dengesini oturtmuş birine benziyordu ve Cansu'ya karşı tutumu da bu dengenin ortaya çıkardığı bir sağlamlık içeriyordu. Cansu'nun nelere önem verdiğini gözlemleyip bunlara kendisi de değer veriyordu. Fakat kendi ilgilendiği şeyleri Cansu'nun da bilmesini ister gibi bunlardan da söz etmeyi ihmal etmiyordu.

Cansu'nun en takdir ettiği şeyse; Baho'nun açık açık gerçek, ciddi bir ilişkiye gönüllü olduğu, fakat Cansu kendisini hazır hissedene kadar bekleyeceğini beyan etmesiydi.

"Biliyorum, çok erken. Hazır hissetmediğin bir şeye hemen atılmayacağının da farkındayım. Ama ben ciddiyim ve en baştan bunu açıkça sana söylemek istiyorum. Sen hazır olana kadar beklerim. İstersen bu süreçte dostluğumuzu ilerletiriz. Sen beni daha iyi tanırsın, ben seni daha iyi tanırım. Seni tedirgin edecek bir şey yapmam, hem sağlam ilişkiler sağlam dostluklarla başlar. İstersen önce dost oluruz. Sen de ona göre kararını verirsin. Ben yine de söyleyeyim de. Ciddiyim ben. Üç beş gün gönül eğlendirmek için girmiyorum bu işe. Sen bunu bil de ona göre kararını verirsin," demişti Cansu'ya.

Cansu, ummadığı kadar güzel bir akşam geçirmişti. Acele etmeden, önyargılardan uzak, sağlam adımlar atmak istercesine bir süre Baho'yla bu şekilde devam etmek istediğini, yaşanacak şeyleri de akışa bırakmalarının daha doğru olacağını söylediğinde, Baho memnun bir tavırla onaylamıştı onu. Şimdiyse gerçekten de iyi bir dostluk kurmuş gibiydiler. Cansu, Baho'yla sohbet etmeyi seviyor-

du. Baho tam bir görev adamıydı ve genç kadının hayatına dokunmayı sevdiğini ispatlarcasına onun için birçok şeyi yapmaktan çekinmiyordu.

Cansu'nun tek başına geçireceği günü öylesine güzel planlamıştı ki Cansu, Baho'nun çok iyi bir seyahat organizatörü olabileceğini dahi düşünmüştü.

Derim, kendi yolculukları için planlamaları yaparken kılı kırk yarmıştı. Evden uzakta olacakları birkaç gün, Aşil'in yanında kalması için yine Handan'ın Ankara'dan gelmesini rica ettiğinde Mehmet Aydar bu isteği ikiletmemişti. Hatta İstanbul programı düzenleyip, onların uzakta olduğu sürede kendisinin de onlarda kalacağını ilettiğinde, Derim yüreğinin sımsıcak olduğunu hissetmişti. Adeta hayatında ilk kez, arkasını kollayan birinin varlığını hissetmişçesine omuzlarının hafiflediğini duyumsamıştı. Hem bir kısım adamı hem de Aşil'in korunmasında bire bir görevli olanları İstanbul'da bırakırken, uzakta olacağı tüm süre boyunca talimatları amcasından alacaklarını adamlara söylerken, hissettiği gurur belki de yine yaşadığı ilklerden biriydi.

O akşam yola çıkmadan evvel Anka ve Derim, Aşil'le birkaç saati yalnız geçirmeye karar vererek şömineli odaya geçmişlerdi. Jan ve Alın hazırlıkları yaparken üçünü yalnız bırakmış, Handan ise mutfakta Jaques'la zaman geçiriyordu. Mehmet Aydar işlerini tamamlar tamamlamaz gelecekti ki, muhtemelen yalnızca güle güle diyebileceği kadar zamanı olacaktı.

Derim, kucağına sokulmuş olan oğlunun etrafını kollarıyla çevreleyerek sarılmıştı. Aşil, başı babasının göğsüne yaslı halde annesinin çaldığı kemanı dinliyordu. Anka, ikisine özel kısa bir konser verircesine çalmaya devam ederken Derim'in kendisine bakan gözleri öylesine derindi ki, dudaklarının ucunu kıvıran gülümseme yüzünde asılı kalmış gibiydi. Bakışları kucak kucağa oturan iki erkeğe kilitli, parmaklarının ucundan çıkan notalar odanın içine yayılıyordu.

Aşil, mest olmuş bir hayranlıkla annesini izliyordu. Son aylarda aksatmadan yaptıkları çalışmalarda, o da epey ilerleme kaydetmişti fakat annesi kadar iyi çalabilmesi için daha çok çalışması gerektiğini biliyordu.

Derim, üzerine âdeta ipek bir yorgan serilmişçesine müziğin kendisini sımsıcak sarmaladığını hissediyordu. Kollarının arasındaki oğlunun minik bedeni huşu içindeydi. Tıpkı kendisi gibi. Üçünün paylaştığı bu an, Derim için öylesine değerliydi ki; oğlunun tıpkı yıllar önce kendisinin, annesini dinlediği zamanda olduğu gibi dünyadan koparak çalan müziği dinlediğini biliyordu.

Derim'in düşünceleri yıllar öncesine aktı ve gözlerinin önüne gelen sahneyi daha iyi görebilmek için usulca gözlerini yumdu. Annesi gözlerini bir an bile kendisinden ayırmadan müziğin ikisini sarmalamasını sağlar, tüm acılarını, etrafını saran notaların dokunuşlarıyla silerdi.

Müzik, Derim için âdeta bir merhemdi. Belki annesinin morluklarla dolu yüzünde, o anlarda oluşan o mahzun fakat olağanüstü tebessüm nedeniyle hissettiği bir şeydi bu, belki de dünyanın tüm kötülüklerinden koptukları ve yalnızca ikisine ait olan bir anı yaşamanın hazzıydı. Sebep her ne olursa olsun; kısa bir süre de olsa, ikisine de bir çeşit deva olduğu için annesinin çaldığı müzik, her zaman Derim'e ilaç niteliğinde gelirdi.

Bakışları usulca yeniden açılarak kulağına çarpan notalarla, şu an ki huzurlu ortamı yaratan kadına baktı.

Kemanı sanki bedeninin bir uzvuymuş gibi ustalıkla çalan kadının, iki erkeğe bakan gözleri pırıl pırıldı. Baba oğulun kucak kucağa oturarak oluşturduğu resmin, onda hissettirdiği haz nedeniyle yüzünde sevecen bir tebessüm oluşmuştu. Derim'e bu tebessüm öylesine tanıdık geldi ki zaman atlaması yaşamış ve geçmişe gidip gelmiş gibi hissetti. Biraz evvel düşüncelerinde hatırladığı tebessüm. âdeta Anka'nın yüzünde sabitlenmiş gibiydi. Yoğun bakışları, derin bir ifadeyle genç kadına kilitli kalmış halde müziği dinlerken Anka, etraflarında yarattığı görünmez gizli bahçesinde, Derim'in karanlık ruhunu aydınlatmak, tüm acılarının üzerine şifalı bir dokunuş bırakmak istercesine, benliğinin her zerresini katarak çaldı müziği.

Son notaları ağır ağır sonlandırarak, yayı kemanın üzerinde usulca kaydırdı ve yavaşça elini aşağı indirerek kendinden geçmiş olan biri küçük, diğeri büyük, kucak kucağa olan iki bedene baktı. Birkaç saniye boyunca üçünden de ses çıkmadı. Aşil hayranlıkla annesine bakarken donup kalmış gibiydi. Derim ise nutku tutulmuş gibi

bakıyordu ona. Sanki ikisi de girdikleri o dünyadan çıkmakta zorluk çekiyormuş gibi öylece kımıldamadan genç kadına bakıyorlardı.

"Hayatımın en önemli iki erkeğinin bana böyle bakması gururumu okşuyor, itiraf etmeliyim," dedi Anka sonunda. Yüzünde memnun fakat mahcup bir gülümseme vardı.

Aşil aniden kendisine gelmiş gibi coşkulu bir heyecanla "Ama anne çok güzel çalıyorsun. Çok!" dedi son kelimeyi taşkın bir hayranlık gösterisiyle uzatarak.

Anka elindeki kemanı bırakmak üzere arkasına dönmeden evvel "Siz de çok güzel dinliyorsunuz. Size çalmayı çok seviyorum," dedi sevgi dolu bir tonla.

Kemanı kutusuna dikkatlice yerleştirdi ve âdeta saygılı bir vedalaşma sunar gibi parmaklarının ucuyla cilalı yüzeyi okşadı. Bu kemana ne zaman dokunsa gerçek sahibini selamlaması gerekiyormuş gibi hissediyordu ve her defasında yürekten hissettiği bir minnetle, içtenlikle şükranlarını sunuyordu geçmişteki kadına.

O da tıpkı bugün onu dinleyen oğlunun gözlerinde parlayan hayranlığın aynısına sahip oğluna çalmıştı bu kemanla. Biraz evvel çaldığı müziğe atıfta bulunarak "Bizim gizli bahçemizin çocukları..." diye mırıldandı kederle.

Bedeni ağır ağır geriye dönerek ileri doğru adımladı ve bir bacağını altına alarak kanepeye, Derim'in yanına oturdu. Genç adam sesini çıkarmadan hayranlıkla yalnızca genç kadını izliyordu. Aşil, babasının kucağından hareketlenerek annesinin kucağına tırmandı. Anka, kollarını oğlunun etrafına doladı. Aşil bu kez sırtını annesinin göğsüne yaslayarak bacaklarını babasının kucağına uzattı.

"Hep böyle kalsak, değil mi baba?" diye sordu Aşil, mahzun bir tonla. Birkaç saat sonra vedalaşacaklarını bilmenin hüznü yine üzerine çöreklenmiş gibiydi.

Derim bir avucuyla oğlunun iki küçük ayağını yavaşça kavradı. Tıpkı oğlu gibi içine hüzün çöken gözlerini ona dikerken başını salladı.

"Haklısın oğlum. Keşke hep böyle kalabilsek..." dedi, aynı kederle. Hem kendi kederini dağıtmak hem de oğlunu teselli etmek ister gibi çabucak devam etti sözlerine. "Ama az kaldı... Yakında çok daha az ayrılacağız birbirimizden."

Şikâyetçi bir tavırla "İşleriniz hiç bitmiyor," dedi Aşil suratı asık halde.

"İşler hiç bitmez ki bebeğim," dedi Anka başını oğluna eğerek. Dudaklarını ince telli, yumuşak saçlara bastırdı. "Babanın da benim de çok işimiz oluyor, biliyorsun. Hem büyüyünce senin de hiç bitmeyecek işlerin, o zaman da ben şikâyet edeceğim," dedi göz dağı verir gibi. Fakat ses tonundaki şakacı tını, Aşil'in dahi dikkatinden kaçmayacak kadar açıktı. Aşil kıkırdayarak karşılık verdi annesine.

"Ben de çok çalışacağım," dedi başını yukarı kaldırıp, annesiyle göz göze gelmeye çalışarak. "Ben de babam gibi ülkemiz için çok çalışacağım," diye devam etti gururlu bir tonla.

Derim dudaklarını birbirine bastırarak gözlerini yumdu. Oğlunun kendisiyle gurur duyması, onun için öylesine önemliydi ki gözlerini yavaşça açarak bakışlarını Anka'ya kaldırdı ve ona gülümseyen kadına minnetle baktı.

"Evet bebeğim," dedi Anka başını onaylarcasına sallayarak. "Sen de baban gibi olacaksın. Seninle hep gurur duyacağız."

"Ozan ne zaman gelecek anne?" diye sordu Aşil, aniden konu değiştirerek. Bakışları yine yukarı doğru kalkmış sorarcasına annesine bakıyordu.

Anka dudaklarını oğlunun alnına bastırdı ve çabucak Derim'e baktı. Gözleri yeniden ona bakan oğluna indiğinde, teskin eder gibi gülümseyerek cevapladı onu.

"Biraz daha işi varmış. Belki birkaç gün daha sürebilir. Süleyman dayınla birlikte biliyorsun. İşlerini bitirir bitirmez gelecekler."

Aşil başını anlamış gibi sallayarak aşağı indirdi ve bu kez babasına baktı.

"Ben artık ona abi diyeceğim!"

Kararlı bir tavırla, düşündüğü şeyi dile getirdiğinde Derim'in kaşları hayretle yukarı kalkmasına rağmen bakışlarındaki memnun ışıltı Anka'nın gözünden kaçmadı.

"Öyle mi?" diye sordu Derim, *neden* der gibi oğluna bakarak.

Aşil, kendinden emin bir şekilde başını sallarken yüzündeki ciddiyet âdeta kararlı bir yetişkine aitti.

"Sarya'nın abisi varmış... Onur da bana abi diyor. Benim abim yok. Ozan da benim abim olsun o zaman."

"Sanırım Ozan bundan çok hoşlanır," dedi Derim sevgi dolu bir gülümsemeyle.

"Kızmaz değil mi bana?" diye soran Aşil, bu kez hissettiği kuşkuyu dile getirmişti. "Belki de benim abim olmak istemez. Sence önce ona mı sormalıyım, baba?"

Derim, başını iki yana sallarken yine gülümsemeye çalıştı. "Hayır, babacım. Asla kızmaz. Aksine çok hoşuna gider, eminim ben."

"Bence çok şanslısın," diyen Anka araya girdi. Ses tonu oğluyla duyduğu gururu yansıtıyordu. "Ozan harika bir abi. Senin ona abi demenden bence çok hoşlanacak."

Aşil'in yüzünde mutlu bir gülümseme belirdiğinde minik dişleri de ortaya serilmişti. Anka başını aşağı eğerek oğlunun boynuna dudaklarını bastırıp sesli bir öpücük kondurdu. Aşil, gıdıklandığı için kıkırdarken başını omuzlarının arasına çekmeye çalıştı.

"Islak öpüyorsun yine anne!" dedi kıkırtılarının arasında. Annesinin kollarının arasından kurtulmaya çalışırken, Anka onu çok daha sıkı tutup, oğlunun boynuna üst üste dudaklarını bastırarak sesli bir şekilde öpmeye devam ediyordu.

"Kurtar beni, baba!" diye çığlık attı Aşil, kıkırtıların arasında. "Gıdıklanıyorum! Baba!" diye çığlık çığlığa kahkahalarla bağırırken anne oğul arasında kahkahalara bulanmış bir savaş vardı.

"Olmaz!" dedi Anka, oğluna eşlik ederek gülerken. "Ben oğlumu öpmeye doyamadan kimse kurtaramaz seni."

"Baba!" diyen Aşil'in çığlığı, kahkahaların arasında yeniden duyuldu. "Annem beni bitirecek. Kurtar beni!"

Aşil'in tepinen bacakları babasının kucağında hareket halindeydi. Derim, kollarını ileri doğru uzattığında, Anka oğlunu öpmeye devam ederken kollarını hafifçe gevşetti. Annesinin kollarının arasından kendi çabasıyla kurtulduğunu düşünen Aşil, hızla hareket ederek babasının kollarının arasına sığındı çabucak. Kıkırtıları durmamıştı ve Derim'in kucağına doğru süratle tırmanırken kolları babasının boynuna dolandı. Derim oğlunu sıkıca sarmaladığında Aşil'in minik elleri babasının başında, saçlarının arasındaydı.

"Annem beni öperek bitirecek," dedi neşeyle. Ses tonu hissettiği heyecanla yüksek çıkmıştı.

Derim kucağında ayakta dikilen Aşil'in üzerindeki tişörtün eteğini kaldırıp çıplak göbeğine dudaklarını bastırdı. Aşil yeniden çığlık çığlığa kahkaha atarken bu kez Derim ona eşlik ederek kıkırdadı.

"Belki annenden önce ben seni öperek bitiririm."

"Ama baba!" diye kıvranan Aşil, kahkahalarını durduramıyordu.

Derim, nihayet dudaklarını oğlunun göbeğinden çekip tişörtünü aşağı indirdiğinde; Aşil, kendisini babasının kucağına bıraktı. Başını geniş göğüsse yaslayarak Derim'in kollarının arasına yayıldı. Yüzündeki mutluluk, gözlerindeki ışıltı Anka'nın hiç bıkmadan seyredeceği bir manzaraydı. Derim'in dudakları oğlunun başının üzerine kondu.

"Kahkahaların hiç bitmesin oğlum... Hep böyle gül sen..."

Aşil kısa kıkırtıların arasında yorgun, mutlu bir sesle "İkinizi de çok seviyorum. İyi ki benim annem babamsınız," dedi.

"Sen nasıl bir mucize olduğunu bir bilsen..." diye mırıldandı Derim. Kolları oğlunu sardığında Aşil'in yorgun gözleri annesine dönüktü. Yüzünde asılı kalmış gülümsemeyle annesine bakıyordu. Göz kapakları yorgunca aşağı düşerken babasının fısıltısı kulağına çarptı.

"İyi ki bizim oğlumuzsun... İyi ki... Seni çok seviyoruz, babacım."

***

Son günlerde Derim'i dikkatle gözlemleyen Anka, yapılacak operasyon nedeniyle gergin olan ve kılı kırk yaran genç adamın, öte yandan öncesine oranla daha huzurlu ve dingin olduğunu da fark ediyordu. Derim, sanki kendince yolunu belirlemiş ve yavaş yavaş geçmişle barışmaya başlamış gibi daha sakin görünüyordu. Bu hissiyatı tavırlarına da yansımış, daha çok tebessüm eden birine dönüşmüştü.

Adamlarına karşı hâlâ otoriter ve disiplinliydi ancak onun yüzünde artık zaman zaman gördükleri tebessüm hepsini memnun eder gibiydi. Derim tekrar tekrar üzerinden geçtiği talimatları sıralarken

yalnızca başlarını sallıyor ve "Merak etme patron, her şey istediğin gibi gidecek," derken samimiyetle adamı onaylıyorlardı. Bu anlarda Derim'in yüzünde beliren tebessüm, tek kaşını kaldırarak sorarcasına bakması ve tehdit eder gibi gözlerini kısmasıyla "Gitmezse cesedimizi köpeklere yedirirsin," diyor ve hep birlikte gülmeye başlıyorlardı.

Derim'in en sık savurduğu tehdit buydu. Bu tehdidin aslında gerçeği içermediğini hepsi bilse de bu onların arasında kabul görmüş bir uyarıydı. Derim'in adamlarından tekini bile kaybetmeye tahammülü yoktu. Onları dayanmakta zorlandıkları eğitimlere sokabilir, tüm sınırlarını en dibe kadar zorlayabilir, bu eğitimler esnasında hissettikleri fiziksel acıyla kıvrandırabilirdi ama tek bir adamını bile kaybetmeye tahammül edemezdi. Bunu adamlara sayısız kez ispat etmişti. Geçmiş yıllarda yaptıkları operasyonlarda, bizzat kendi taşıdığı yaralı adamlarıyla da hayatta kalmaları için başlarına diktiği en iyi doktorlarla da bunu ispatlamıştı.

Anka, Derim'in huzurlu tavrının kendisine de yansıdığını hissediyordu. Öncesinin aksine o da genç adama karşı daha içten, daha tutarlıydı. Yakın geçmişte bıçak sırtında yürüdüğünü hissettiği anlar azalmıştı. Londra'ya vardıkları gecenin ertesi, hissettiği bu samimi rahatlıkla, içtenlikle o günü kendilerine ayırmalarını istemiş ve Derim'le bütün günü Londra sokaklarında geçirmişlerdi.

Bu öylesi bir gündü ki âdeta, iki gün sonra yapılacak olan operasyon yokmuş, geçmişte yaşananlar hiç yaşanmamış gibi ve onlar sıradan birer sevgiliymiş gibi keyifli, eğlenceli ve sıradan bir sükunetle geçmişti günleri.

"Bugünü bana ayıracaksın!" demişti Anka, kararlı bir tavırla.

Derim, ona sorarcasına bakarken, hiçbir çekince hissetmeden rahat bir tavırla ilerleyerek genç adamın kucağına yerleşmiş, kollarını boynuna dolamış ve sıcak bir gülümsemeyle ona bakmıştı.

"Sıradan bir gün geçirelim. Sokaklarda dolaşalım. Hatta bütün gün sokaklarda karnımızı doyuralım. Akşam bir müzikale gidelim..."

Derim, ona sevgi dolu bir tebessümle bakarken, dudaklarını genç adamın yanağına bastırıp başını geri çekerken pazarlık dolu bir tonla eklemişti.

"Ama akşam güzel bir yerde yemek yiyelim... Orasını da sen ayarla."

Derim hoşnut bir tavırla başını sallamış "Sen nasıl istersen, mon Phénix," demişti.

İş için geldiği Londra'da, kız arkadaşıyla sıradan bir gün geçirmesi garip karşılanmayacağından Derim, tıpkı Anka'nın istediği gibi sıradan bir gün geçirmek üzere düzenleme yapmış, adamların peşlerine takılmasına bu kez izin vermemişti. Kalabalığın içinde sokaklarda dolaşırken herhangi bir tehlikeyle karşılaşmayacağından emindi. Ki yanındaki kadın da boş biri değildi.

Gün gerçekten de ikisi için muazzam güzellikte geçmişti. Öğlene kadar West End'de dolaşmış, hiçbir program yapmadan önlerine gelen tüm sokaklara girip çıkmışlardı. İlginç buldukları küçük dükkanları merakla incelemiş, Aşil'in beğeneceğine emin oldukları bazı ufak tefek hediyeler almışlardı. Anka, yanlarına aldıkları küçük sırt çantasını Derim'in omzuna asmış, her şeyi onun taşımasını gerektiğini öğütler gibi söyleyerek aldıklarını çantanın içine tıkmıştı. Her defasında arkasına geçip, çantayı açıp kapatan kadına Derim hep gülümseyerek bakmıştı. Mutluydu. İlk kez böylesi sıradan bir gün geçiriyor olmasına rağmen Anka'ya ayak uydurmakta zorlanmamıştı.

Genç kadının isteği ile küçük bir dükkandan birer şişe içecek ve sandviç alıp Hyde Park'a gitmişler, çimenlerin üzerine yayılarak aldıklarını yemişlerdi.

Mayıs sonu Londra'da hava güneşli ve yumuşaktı. Parkta geçirdikleri birkaç saat ikisi de yan yana çimenlere uzanarak sohbet etmişler, sık sık şakalaşarak gülmüşlerdi. Anka'nın uydurduğu oyunla, etraftaki insanları izleyerek onlar hakkında tahminler yürütmeye çalışıp, uydurdukları saçma hikâyelerle birbirleriyle dalga geçmişlerdi.

Parktan sonra Thimes Nehri'nin kenarına inmişler ve nehir boyu yürüyerek etrafı gezmişlerdi. Akşama doğru, tipik bir Londra havasında olduğu gibi aniden başlayan yağmurla sokaklarda koşmaya başladıklarında, Anka'nın kahkahaları dar sokaklarda çınlıyordu. Buldukları ilk küçük kafeye sığınmış ve kahvelerini içerken hem kurumayı hem de yağmurun dinmesini beklemişlerdi. Yağmur

diner dinmez dönmek için hareketlendiklerinde, Derim'in taksiyle gitmeleri gerektiği ısrarına Anka karşı koymuş ve genç adamı sürükleyerek iki katlı otobüslere bindirmişti. Birkaç kişinin olduğu üst kata çıkıp, en öndeki koltuklara yerleşmişler ve etrafı seyrederek Kensington'daki evlerine dönmüşlerdi.

Akşam, gün içindeki sıradanlıktan epey uzaktı. Derim'in aldırdığı biletler, o akşam Royal Opera House'daki bir oyuna aitti ve üst düzey tüm misafirleri ağırlayacak olan bina, gün içindeki sıradanlığın tamamen zıddındaydı.

İkisi de göz alıcı bir şıklık içinde evden ayrılırken Alin ve Jan, onların aksine ev kıyafetlerinin içinde, baş başa sakin bir akşam geçirmeyi planlamışlardı.

"Bizim başka işlerimiz var," demişti Alin arsız bir gülümsemeyle. Kardeşine vedalaşır gibi sarılmış çabucak kulağına fısıldamıştı. "Ben işimi garantiye alayım da sonra o evde çocuk bakar, ben gezerim," demişti hain hain sırıtarak.

Anka '*Sen iflah olmasın*,' der gibi başını iki yana sallarken "Arsız! Edepsiz!" diye fısıldamıştı, dişlerinin arasından. Tasvip etmez gibi kardeşine baksa da gözlerinin içindeki neşeli ışıltıları saklayamamıştı. Alin her zamanki Alin'di...

Kapının önündeki siyah Rolce Royse'a bindiklerinde, bu kez onlara eşlik eden araçlarda da şoför koltuğunda da Derim'in adamları vardı. Anka, tersten akan trafiğe, araçtaki direksiyonun alıştığı yönde değil sağda olmasına, Avrupa'daki bilindik çoğu şeyin tersine olan birçok dikkat çeken şeye karşın bu şehri seviyordu ve Royal Opera Haouse'a giderken de hoşnut bir ilgiyle yine dışarıyı izliyordu.

Yanında oturan Derim, genç kadının sağ elini avucuna alıp dudaklarını üzerine bastırdığında, Anka parlak bir gülümsemeyle ona bakıp, içten bir tavırla başını ileri uzatarak genç adamın dudaklarına kısa, sevecen bir öpücük bıraktı.

"Harika bir gün geçirdim ve hâlâ devam ediyor. Arkadaşlığın için teşekkür ederim."

"Asıl eşlik ettiğin için ben teşekkür ederim."

"Yemeğe nereye gideceğiz?" diye sordu Anka parlayan gözlerle.

"Acıktın mı? Çok az atıştırdın evden çıkmadan."

"Hayır, yeteri kadar atıştırdım, şu an aç değilim. Sadece merak ediyorum. Oyundan sonra yiyeceğiz diye karar vermiştik ya."

"Gordon Ramsay," dedi Derim alçak bir tonla. Gözleri yakıcı bir bakışla genç kadının üzerindeydi.

Anka teessüf eder gibi yan gözle şakacı bir bakış attı ona.

"Her zamanki gibi en iyisini zorlamışsın, yine."

Derim, masum bir savunma yaparken gözlerini çocuksu bir tavırla ayırdı.

"Bulunduğun ülkenin yemeklerini yemek istersin diye düşündüm. Londra'daki en iyiler Fransız Restoranları. Alternatif oluşturmak istedim. Londra'da Fransız ya da Çin restoranına gitmek istemezsin, değil mi?"

Anka sevimli bir ifadeyle cıkladı. "İstemem. Ayrıca Fransız yemeklerini Jaqeus'tan daha iyi yapacaklarını da sanmıyorum."

Derim rahatladığı belli bir nefes alırken, başını salladı onaylayarak.

"Hadi bana oyunu anlat," dedi Anka genç adama sokularak. Sırtını hafifçe Derim'in göğsüne yaslarken genç adamın kolunu tutarak karnının üzerine yerleştirdi. Derim onun sıcak, sokulgan tavrını içi ısınarak kabullendi ve genç kadına uyum sağlayarak sarıldı ona.

"***La Bohème***" dedi kusursuz bir Fransız aksanıyla fısıldayarak. Anka, gözlerini camdan dışarı çevirirken rehavetle gevşemiş, yüzünde tatmin olmuş minik bir gülümseme vardı. Kulakları dikilmiş, huşu içinde gidecekleri oyunun hikâyesini alçak sesle ona anlatan adamı dinliyordu.

Derim, oyunun hikâyesini onun da bildiğine emindi fakat genç kadının onu dinlemek için eline geçen tüm fırsatları değerlendirdiğini anladığı andan beri, onu tatmin etmeye çalışıyordu. Aracın arkasında birbirlerine sokulmuş halde yolculuk ederken alçak sesle, genç kadının kulağına hikâyeyi anlatmaya devam etti.

"Geçimlerini zorlukla sağlayan dört sanatçı arkadaşın, 1900'lü yılların Paris'indeki yaşamlarını, merkezine aşkı alarak anlatıyor La Bohème... Ozan Rodolfo, ressam Marcello, filozof Colline ve müzikçi Schaunard, Paris'in Monmarte semtindeki bir çatı arasında yokluk içinde yaşayıp, yaşama olan sevgi ve bağlılıklarını neşe ve umursamazlıkla sürdürüyorlar. Bir yılbaşı gecesi hep birlikte Cafe

Momus'a gidip eğlenmeye karar verirler. Üçü gidiyor ama Rodolfo bir dergiye yetiştirmesi gereken yazısı nedeniyle evde kalıyor. Tam yazıyı tamamlamak üzereyken kapıda bir kız görüyor. Gelen fakir dikişçi kız Mimi'dir ve Rodolfo kızı gördüğü anda sever. Mimi de onu elbette. O gece birlikte kafedeki diğerlerine katılırlar ve çok eğlenirler. O geceden bir süre sonra Rodolfo, ağır hastalığının farkında olduğu Mimi'den çeşitli bahanelerle ayrılır. Çünkü yoksuldur ve ona verecek bir şeyi yoktur. Bu hastalığın ilerlemesinden fakir hayatını sorumlu tutup vicdan azabı çekmektedir. Bir gün yine kendi aralarında yoksulluklarıyla alay edip eğlenirken Marcello'nun kız arkadaşı Musetta gelir ve Mimi'nin dışarıda, bitkin ve hasta olduğunu söyler. Kızı içeri alarak bir yatağa yatırırlar. Colline, Mimi'nin ellerini ısıtacak bir manşon almak için paltosunu satmak üzere çıkar. Musetta ve Marcello doktora koşarlar. Yalnız kalan sevgililer, bir veda düetine başlarlar. Arkadaşları görünmüştür: manşon gelmiş, doktor yoldadır. Fakat Mimi'nin gücü kalmamıştır, sessizce sevgilisinin kollarında son nefesini verir... Oyun Rodolfo'nun hıçkırıkları ile son bulur."

"Çok acıklı..." diye mırıldandı Anka, genç adamın sözleri bitince. "Keşke Rodolfo, Mimi'yi hiç bırakmasaydı."

"Elinden bir şey gelmeyeceğini düşündüyse belki de mutlak sona şahit olmak istememiştir."

"Olsun, elinden bir şey gelmese de, en azından Mimi'nin kalan günlerini mutlulukla geçirmesini sağlayabilirdi. Ayrılmaları gerekmiyordu."

"Bazı adamlar her gün hissettiği çaresizlikle bazen başa çıkamayabilirler. Mutlak sondan kaçmak, görmemek isterler..."

"Herkes ölecek sonunda, öyle değil mi? Kaçmak çözüm değil. Aksine kalıp, kalan günlerin olabildiğince tadını çıkarmak gerekir."

"Çaresizlik insanı bazen farklı yollara yöneltebilir," dedi Derim usulca.

Anka, aracın içine çöken ağır havayı dağıtmak ister gibi gülümseyerek başını hafifçe yukarı kaldırdı ve Derim'e baktı. "Neyse hikâye dramatik olsa da müziklerin harika olacağı kesin. Sen Puccini'yi çok beğeniyorsun sanırım, değil mi?"

Momus'a gidip eğlenmeye karar verirler. Üçü gidiyor ama Rodolfo bir dergiye yetiştirmesi gereken yazısı nedeniyle evde kalıyor. Tam yazıyı tamamlamak üzereyken kapıda bir kız görüyor. Gelen fakir dikişçi kız Mimi'dir ve Rodolfo kızı gördüğü anda sever. Mimi de onu elbette. O gece birlikte kafedeki diğerlerine katılırlar ve çok eğlenirler. O geceden bir süre sonra Rodolfo, ağır hastalığının farkında olduğu Mimi'den çeşitli bahanelerle ayrılır. Çünkü yoksuldur ve ona verecek bir şeyi yoktur. Bu hastalığın ilerlemesinden fakir hayatını sorumlu tutup vicdan azabı çekmektedir. Bir gün yine kendi aralarında yoksulluklarıyla alay edip eğlenirken Marcello'nun kız arkadaşı Musetta gelir ve Mimi'nin dışarıda, bitkin ve hasta olduğunu söyler. Kızı içeri alarak bir yatağa yatırırlar. Colline, Mimi'nin ellerini ısıtacak bir manşon almak için paltosunu satmak üzere çıkar. Musetta ve Marcello doktora koşarlar. Yalnız kalan sevgililer, bir veda düetine başlarlar. Arkadaşları görünmüştür; manşon gelmiş, doktor yoldadır. Fakat Mimi'nin gücü kalmamıştır, sessizce sevgilisinin kollarında son nefesini verir... Oyun Rodolfo'nun hıçkırıkları ile son bulur."

"Çok acıklı..." diye mırıldandı Anka, genç adamın sözleri bitince. "Keşke Rodolfo, Mimi'yi hiç bırakmasaydı."

"Elinden bir şey gelmeyeceğini düşündüyse belki de mutlak sona şahit olmak istememiştir."

"Olsun, elinden bir şey gelmese de, en azından Mimi'nin kalan günlerini mutlulukla geçirmesini sağlayabilirdi. Ayrılmaları gerekmiyordu."

"Bazı adamlar her gün hissettiği çaresizlikle bazen başa çıkamayabilirler. Mutlak sondan kaçmak, görmemek isterler..."

"Herkes ölecek sonunda, öyle değil mi? Kaçmak çözüm değil. Aksine kalıp, kalan günlerin olabildiğince tadını çıkarmak gerekir."

"Çaresizlik insanı bazen farklı yollara yöneltebilir," dedi Derim usulca.

Anka, aracın içine çöken ağır havayı dağıtmak ister gibi gülümseyerek başını hafifçe yukarı kaldırdı ve Derim'e baktı. "Neyse hikâye dramatik olsa da müziklerin harika olacağı kesin. Sen Puccini'yi çok beğeniyorsun sanırım, değil mi?"

Derim usulca başını sallarken gülümsedi ve hafifçe öne eğilip genç kadının alnına dudaklarını bastırdı.

"Sadeliğini ve sıradanlığını seviyorum. Az eser çıkarmış ama bu mükemmeliyetçiliğinden kaynaklanıyor aslında. Kendi zamanında sahne ışığı da dâhil her şeye karışıyormuş."

Anka bu sözlerle alçak sesle güldü. "Tamam, neden sevdiğini anladım şimdi."

Derim azarlar gibi "Ben her şeye karışmıyorum, mon Phénix," dese de sesindeki alıngan savunma gözden kaçmıyordu.

"Tabii ki de karışmıyorsun," dedi Anka sahte bir teselliyle.

"Karan'la konuştum. Muhtemelen onlarla oyunda karşılaşacağız."

Derim'in aniden değiştirdiği konu ile Anka birden doğrularak ona baktı. "Sina bir şey demediydi bana?"

Gün içerisinde birkaç kez Aşil'le konuşmanın dışında Avcı ve diğerleriyle de konuşmuştu ve şu dakikalarda herkesin ne yaptığını bildiğini düşünüyordu.

"Sina'nın haberi yoktu. Karan sürpriz yapmak istemiş."

"E ama oğullarıyla vakit geçireceklerini düşünmüştüm ben."

"Öyle yapıyorlar ama bu seyahat aniden çıktı biliyorsun. Bu gece oğlanın bir arkadaşının doğum günü varmış ve önceden söz vermiş. Programını bozmasına izin vermemişler. Ertesi güne kadar vakitleri var, yarını birlikte geçireceklermiş. Karan aslında Sina ile baş başa zaman geçirebilmesine fırsat yarattığı için bunun isabet olduğunu söyledi."

Anka ona bakarken, Derim onun aklından geçeni anlamış gibi gülümseyerek başını iki yana salladı.

"Karan karısıyla baş başa olmak istedi. Ben davet ettim aslında yemeği birlikte yiyebileceğimizi söyleyerek ama karısıyla yalnız olmak istediğini söyledi."

Anka, küçümser gibi burnunu bükerek yeniden sırtını Derim'in göğsüne yasladı.

"O adam kadar hanım köylü kimseyi görmedim."

"Hanım köylü ne demek?" diye sordu Derim merakla.

"İşte, her şeyi sevdiği kadına göre yapan biri demek," dedi Anka geçiştirir gibi elini boşlukta sallarken.

"Ben de hanım köylü olmak istiyorum o zaman."

Anka, Derim'in sözleriyle kıkırdadı ve başını yine geriye yaslayarak gözlerini Derim'e kaldırdı.

"Alacağım ben seni nüfusuma, merak etme," dedi alayla başını sallayarak.

Derim apansız yüzünde beliren hoşnut bir gülümsemeyle ona baktığında gözlerinin içi parlamıştı. Anka alçak sesle gülerek tekrar başını indirdi ve mutlu bir tebessümle şehrin ışıklarına baktı. En çok bu ışıklar mı parlaktı, Derim'in o an ki gözlerindeki ışıltı mı, karar veremedi.

***

Derim, Kensington'daki evin çalışma odasında, Jan'la birlikte yapılan son hazırlıkların bilgisini ekiplere aktarırken ertesi gün için kararlaştırılan buluşma noktasını ve saati de bildirmişti.

Aynı gün sabah saatlerinde, Londra seyahati için öne sürülen bahaneyi gerçekleştirmek için Jan'la birlikte şehir merkezinde iki yatırımcı firmayla görüşmelerde bulunmuşlardı. Sonuca bağlanmayacak fakat yapılan seyahate kılıf uydurulacak görüşmelerdi bunlar.

Ertesi gün tüm ekipler, akşam sekizde Stansted Havalimanı yakınlarında, Derim'in daha önce satın aldığı ve zaman zaman kullandığı antrepoda buluşacaktı. İngiltere'de bulunan Derim'in adamları bu antrepoya ihtiyaçları olan tüm teçhizatı, birkaç hafta boyunca kısım kısım ulaştırmışlardı. Derim'in sahibi olduğu İngiltere'deki kiralık araç firması, ekiplerin oraya ulaşabilmesini sağlamak için organize edilmişti. Bazısı özel araç, bazısı Van ve bazısı minibüs olan araçlar, söylenen zamanlarda şehre dağılmış olan ekipleri toplayarak bu antrepoya ulaştıracaklardı.

Hazırlıkların ardından araçlara yerleşen herkes, üç saatlik karayolu yolculuğunu birlikte yapacaklar ve Lord'un arazisine yakın bir bölgede araçlardan inerek, ormanlık arazinin içinde hareket ederek görevli oldukları noktalara ilerleyeceklerdi.

Derim tüm bilgilendirmeleri Lee'nin kontrolünde olan kendi sistemlerinden aktarmıştı. Ertesi gün yapılacak operasyonda Birimdeki bilişim ekibi, Lee ve Böcek'le birlikte hareket edeceklerdi. İletişi-

min güvenli olması ve daha sonrasında iz bırakmamak için bu çözümün en makul adım olduğuna karar vermişlerdi. Her şey en ince ayrıntısına kadar değerlendirilmiş ve en sağlam adımlar kararlaştırılmıştı.

Derim, birkaç saattir oturduğu ekranın başında sırtını geriye yaslayarak koltuğunda kaykıldı ve uzun zamandır klavyenin üzerinde duran ellerini de geriye çekti. Birkaç dakika sonra karşısında oturan Jan da aynı şekilde geriye yaslandı ve gözlerini Derim'e kaldırdı.

"Her şey tamam gibi görünüyor," dedi ifadesiz bir tonla.

Büyük masanın başında, ikisi karşı karşıya oturarak saatler süren çalışmanın sonuna gelmişler gibi birbirlerine tereddütsüz bakıyorlardı.

Derim usulca başını salladı. Jan konuyu değiştirerek meraklı bakışlarını Derim'e dikerek sordu.

"Ozan ve Süleyman abiden haber var mı?"

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından Derim sıkıntıyla bir nefes aldı.

"Bir şeyler buldukları kesin ama henüz bilgi geçmediler. Ozan'a alışığım da Süleyman'ın da ona uyması çok sinir bozucu."

Jan istemsizce gülümsediği esnada Derim kaşlarını çatarak Jan'a çabuk bir bakış attı.

"Sen Süleyman'a, abi demeye mi başladın?" diye sordu, yeni fark etmiş gibi.

Jan bu kez çok daha büyük bir gülümsemeyle ona bakarken gözleri ışıl ışıldı. "E karımın abisi, sadece adını söylemek yakışık almaz."

Derim ters ters baktı Jan'a. "Sen de mi hanım köylü oldun?"

"O ne demek?"

"Boş ver," dedi Derim geçiştirircesine elini boşlukta sallayarak. "Karım demen çok garip geliyor," dedi düşünceli gözlerle karşısındaki adama bakarken. "Hâlâ alışamadığım bir şey bu."

"Çok hızlı oldu ya ondandır," dedi Jan sırıtarak. Ardından böbürlenir bir gülümsemeyle devam etti. "Sana söylemiştim. Benden vazgeçemeyecek demiştim. Bak, bastı nikahı, aldı beni." Bundan dolayı en ufak bir rahatsızlık hissetmediği gibi aksine hoşnut bir gülümseme vardı Jan'ın suratında. "İlk anda yaptığın şeye çok bo-

sulmuştum doğrusu ama her işte bir hayır vardır dedikleri böyle bir şey herhalde."

"Kaybetme korkusu yüzünden mi yani?" diye sordu Derim emin olmak istercesine.

"O da var mutlaka ama aslında onun dediği olsun istiyor. Onun isteği bana da uyduğuna göre nedenin hiçbir önemi yok. Çılgın bir karım var. Üstelik beni seviyor da. Bundan daha güzel ne olabilir ki?" derken Jan'ın kara gözlerinde, neşeli ışıltılar yanıp sönüyordu.

"Çocuk meselesinde ciddi mi?" diye sordu Derim bu kez. Dirseklerini masaya yaslarken bedenini hafifçe öne eğmişti ve merakla Jan'a bakıyordu.

Jan gözlerini yumup, başını sallarken gülümsüyordu. "Hapları çöpe attı. Korunmayı bıraktık. Bundan sonra sadece nasip olanı bekleyeceğiz."

Derim inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Gerçekten akıl almaz biri bu Kızıl."

"Aksine..." dedi Jan karşı çıkarak. Sesindeki savunma dolu ton, açıkça kendini belli ederken devam etti sözlerine. "Akıl almaz olanlar başkalarına göre yaşayanlar. Alin sadece içinden geldiği gibi yaşıyor. Büyük büyük laflar etmiyor... Mesela beni sevdiğini sürekli söylemiyor ama bunu biliyorum. Hissettiriyor. Bana karşı tüm tavırları çok samimi ve dürüst. Çılgın biri ama bir o kadar da eğlenceli. Onun yanında kendimi çok doğal hissediyorum. Kalıplardan uzak, hiçbir şeyi ispatlama çabası içinde olmadan yaşıyoruz ikimiz de... Anın tadını çıkararak... İçimizden geldiği gibi. Asıl bunların tersi akıl almaz şeyler."

Derim söylenenleri düşünceli bir ifadeyle dinledi. Jan'ın haklı olduğunu biliyordu. Jan birkaç saniye boyunca odaya çöken sessizlikte Derim'i izledi. Bu kez o, merakla sordu Derim'e.

"Siz ne durumdasınız? Son zamanlarda çok iyi görüyorum sizi."

Derim bakışlarını hızla Jan'a çevirerek birkaç saniye karşılık vermeden genç adama baktı. Yüzünde belli belirsiz bir yumuşama eşliğinde başını usulca salladı.

"İyiyiz. Yani ben öyle düşünüyorum. Benim ne istediğim belli. Anka'yı seviyorum. Bunu söylemek benim için çok kıymetli. O

henüz böyle bir şey söylemedi ama her geçen gün daha sağlam adımlar atıyoruz."

Jan bir süre boyunca Derim'e baktı ve anlayışlı, alçak bir tonla karşılık verdi. "Seni affetmiş görünüyor..."

Derim'in gözlerinin içinde, aniden kıvılcımlar çaktı ve başını olumsuzca ki yana sallarken inatçı bir tavırla "Hayır!" dedi sert bir sesle. "Böyle bir şey olmayacak! Affetmedi! Affedemez!"

"Derim..." dedi Jan bedenini hafifçe masaya doğru yatırarak. "Bu onun seçimi. Buna sen karar veremezsin."

Derim aniden ayağa kalktı. Âdeta nefes alamıyormuş gibi derin bir soluğu zorlukla ciğerlerine çekti ve ileri doğru birkaç adım attı. Başını iki yana sallamaya devam ederken yüzünü yeniden Jan'a çevirdi. Bakışlarının içine oturan hüzün, çaresizlik açıkça okunurken karmakarışık bir ifadeyle "Yaşayamam!" dedi zorlukla. "Ben onlarsız yaşayamam. Benim ömrüm Anka ve Aşil'in. Elimde olan tek şey bu. Ömrümü onlara adamak. Yaptıklarımın bedelini böyle ödemem lazım... Yüzlerine bakamam. Anka beni affederse yüzlerine bakamam."

"Derim..." dedi Jan üzerine basarak. Yüz ifadesi ciddi, ses tonu sertti. "Yaptıklarının bedelini ödedin. Bunu Anka da biliyor. Ömrünün sonuna kadar kendine ceza biçemezsin. Bu konudaki tek tasarruf Anka'nın ve onun seçimine sen yalnızca saygı duyup, ona göre devam edeceksin. Seni affetmezse bu onun seçimi. Affederse de bu onun seçimi. Seni affetti diye bir aptallık yapmaya kalkarsan, bu kez gerçekten ömrümün sonuna kadar ben affetmem seni."

Derim, delice parlayan ışıltılı bakışlarını Jan'a diktiğinde yüzünde insanı tedirgin edecek nitelikte garip bir tebessüm vardı. "Edemez ki... Hiçbir kadın, ona yapılan o haksızlıkları affedemez. O yüzden yüreğim rahat. O yüzden bir şey yapmam. Onlardan ayrılamam."

"Peki ya düşündüğün gibi değilse?"

Derim kendinden emin bir tavırla başını iki yana sallarken kederle gülümsedi. "Gözleri..." dedi yumuşak bir tonla. "Gözlerinin ardındaki kırıklık yerli yerinde duruyor. Görüyorum... Gözleri hiçbir zaman kendisini gizlemedi. Onu çok seviyorum... Bunu biliyor. Affetmedi ama bana bir şans veriyor. Oğlumuz var bizim. Bana bir

şans veriyor ve onu kırmamak için elimden geleni yapıyorum, yapacağım. Bu onun hakkı. Onu bir daha asla kırmam!"

Derim öylesine kararlı bir ifadeyle kelimeleri sarf etmişti ki ses tonu bir çelik kadar sertti.

"Derim..." dedi Jan yine yumuşak bir tonla. "Böyle bir şeye Anka karar verirse, lütfen... Senden rica ediyorum, bunu sadece kabul et ve yolunuza bakın. Bu onun seçimi... Bir delilik yapma ve onun omuzlarına bu yükü bindirme."

Derim anlamamış gibi Jan'a baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Birini affedememek asıl o kişiye yüktür Derim. Anka özgür olmak istiyorsa seni affeder ve yüreğini hafifletir. İnsan ömrünün sonuna kadar bu yükle yaşamaz, yaşayamaz. Birini seviyorsan affetmenin de bir yolunu bulursun ve hafiflersin. Yoksa o yükün altında ezilirsin." Jan bilge bir edayla konuşmaya devam ederken elini kaldırıp boşlukta salladı. "Bak, ikimiz de babalarımızı affedemiyoruz, çünkü onları sevmiyorduk. Yaptıkları hiçbir şeyi affedemeyiz ama bu bize yük değil aslında. Bu nefret bizi rahatlatıyor. Ama annelerimizi çok seviyorduk ve onlar ne yaparsa yapsınlar biz onları affederdik. Affetmenin bir yolunu bulur mutlaka affederdik..."

Derim heykel gibi dikilerek kımıltısız halde Jan'a bakmaya devam ediyordu. Jan'ın sözlerini en derinlerinde değerlendirirken içinden çıkamadığı bir kıskaca kapılmış gibiydi.

Jan yumuşak bir sesle rica edercesine devam etti. "Anka'nın seni sevdiğini görebiliyorum. Bunu sen de görebiliyorsun aslında. Sen sevilmeyecek biri değilsin. Senin gerçeğini biliyor artık ve bu gerçekle seni değerlendiriyor. Anka'nın kararlarına anlayışlı davran ve ne derse desin kabul et. Bu da onun hakkı. Ona daha fazla yük bindirme... Lütfen!"

"Ağrıma gidiyor..."

Derim'in dudaklarının arasından çıkan çaresiz iki kelime fısıltı gibiydi. Derim kederle baktı Jan'a.

"Çok ağrıma gidiyor... Hak etmediği öyle çok şey yaşattım ki ona... Utanıyorum... Çok utanıyorum..."

"Geçmişi unutmaya çalış Derim. Bugün elinden gelen her şeyi yapıyorsun ve telafi ediyorsun. Bir delilik anında yaptığın şeyleri, ömrünün sonuna kadar taşıyamazsın. Anka anlayışlı ve aklı başında

bir kadın. Seni görebiliyor. Gerçek seni görebiliyor ve bu gerçek seni, tüm içtenliği ile kabul ediyor. Başka türlüsüne izin verme, lütfen. Bırak... Bırak buna o karar versin."

Derim histerik bir gülüşü dudaklarının arasından dışarı saldı.

"Eğer beni affettiğini söylerse tüm yüzsüzlüğümle kabul edeyim, yoluma bakayım öyle mi?"

"Bu yüzsüzlük değil Derim!"

"Haklısın. Yüzsüzlüğün bile ötesinde bir şey," dedi Derim inatçı bir tavırla.

Jan usançla gözlerini devirdi. "Bazen bu akıl almaz tutumuna, ben bile katlanamazken Anka sana nasıl tahammül ediyor gerçekten şaşırıyorum," dedi söylenircesine.

Derim hayretle ona bakarken diklenir bir tavırla karşılık verdi Jan. "Öylesin Derim! Tahammül edilemeyecek kadar dik kafalı, inatçı bir adamsın."

"Aşil'e yavru bir köpek almak istiyorum."

Derim'in pat diye, aniden dudaklarından döktüğü kelimelerle, Jan duraksayarak anlamayan bakışlarla birkaç saniye boyunca genç adama baktı. Hızla değişen konuyu yakalamak istercesine kaşlarını çattı ve "Yavru köpek?" diye sordu.

Derim başını sallarken, adımları dakikalar önce kalktığı koltuğa ilerlerdi ve yerine yerleşirken ifadesiz bir yüzle Jan'a baktı.

"Evet, bahçe büyük. Aşil hayvanları seviyor. Yavru bir köpek almayı düşünüyorum. Sence hangi cins olmalı?"

"Bunu Anka ile konuştun mu?" diye sordu Jan tereddütle.

"Konuşmalı mıyım?" diye sordu Derim kaşlarını çatarak. Yüzünde âdeta yanlış bir şey yapmış olduğunu hissettiren bir tereddüt vardı. "Sürpriz yapmak istemiştim."

"Bence konuşsan iyi edersin."

"Neden?"

"Ev onun, öyle değil mi?" dedi Jan göz dağı verir gibi gözlerini kısarak. "Evinde bir köpek isteyip istemediğini ona sorman gerekir."

"Siz de o evde yaşıyorsunuz. Sen rahatsız olur musun?"

"Ben olmam ama bunu Anka'ya sorman gerekiyor. Ayrıca hatırlatırım, Alin kardeşinden ayrılmak istemediği için o evde yaşıyoruz, biliyorsun."

"Ne yani? Alin istese başka bir eve mi taşınacaksınız?"

"Senin olduğu kadar benim de evlerim var, bildiğin gibi. Alin ayrı ev isterse taşınabiliriz."

"Hayır!" dedi Derim keskin bir tonla, itiraz ederek. "Ayrı ev olmaz!"

"O nedenmiş?" dedi Jan ağız arar gibi sinsi bir gülümsemeyle.

"Aile dediğin aynı evde yaşar. Ayrı ev olmaz!"

Jan eğlenir bir tonla karşılık verdi. "Benim karım dizim dizim çocukları kucağıma dizecek. Aile büyüyüp, gürültü katlanılmaz seviye geldiğinde bunu bir kez daha konuşalım."

"Konuşulacak hiçbir şey yok!" dedi Derim kestirip atar gibi. "Evi de yıksalar kimse bir yere gitmeyecek!"

"Acaba diyorum..." dedi Jan düşünceli bir ifadeyle. Bakışlarını yukarı kaldırmış âdeta kendi kendine sesli düşünüyormuş gibi devam etti. "Uçağı falan büyütsek mi? Kalabalık olursak, ileriki seyahatlerde şu an ki uçağa adamlarla falan sığmamız zor olacak."

Derim gözlerini kısarak baktı Jan'a. Genç adamın kendisiyle dalga geçtiğine emin olduğu bir sertlikle karşılık verdi.

"Sen önce aileyi çoğalt, uçak en basit iş."

Jan yan gözle Derim'e bakarken yavaşça yerinde doğruldu. Suratındaki gülümsemeyi zorlukla tuttuğu belliydi. Gideceğini işaret eden bir tavırla geriye doğru bir adım atıp, kapıya yönelirken başını omzunun üzerinden geriye çevirdi.

"Yavru işini Anka'ya sor önce. Artık kendini buna alıştırman lazım. Böyle şeyleri önce kadınına sorman gerekiyor. Evin hâkimi onlar."

Derim karışık bir yüzle Jan'a bakarken diğeri kapıyı açtı. Bir elini öylesine boşlukta sallarken, alaycı bir tonla diğerinin damarına basmak ister gibi son sözleri çabucak sarf edip odadan çıktı.

"Ben uçak için birkaç broşür isteyeceğim. Karım bayağı kararlı görünüyor. Biz o uçağı doldururuz bence."

Daha koridorda bir adım atmadan kapanan kapının arkasından gelen tok ses, alçak sesle gülmesine neden oldu. Derim'in öfkeyle kapıya bir şeyler fırlattığı su götürmez bir gerçekti.

***

"Asla olmaz!"

Anka hiddetli denecek bir sesle karşı koyduğunda Derim, anlamayan bakışlarla ona bakıyordu.

"Neden olmaz? Sen hayvan sevmiyor musun? Bir köpeği olursa Aşil çok mutlu olurdu."

"Aşil elbette mutlu olur. Ama yavru bir köpek satın almana asla izin vermem Derim! Hayvan bu! Sıradan bir eşya değil! Bu, öyle araba, ev almana benzemiyor! Bir canlıdan söz ediyoruz!"

"Yani?"

Anka, ders verir bir edayla dik dik Derim'in telaşlı ifadesine baktı.

"Yanisi..." dedi üzerine basarak. "İlla yavru bir köpek almak istiyorsan İstanbul'a döndüğümüzde bir barınağa gideceksin ve oradan sahipsiz bir yavru alacaksın. Cins mins anlamam ben! Cins köpek nedir yani? Sokak köpeği olsun, ne farkı var? Para verip hayvan satın almana asla razı gelmem! Öyle bir şey yaparsan, yemin ediyorum her nereden alırsan, hiç üşenmem götürür geri veririm, olan senin parana olur!"

"Köpek düşüncesine karşı çıkmıyorsun?" dedi Derim rahatlamış bir tonla.

"Neden çıkayım? Çocukların hayvanlarla büyümesi her zaman desteklenir. Sadece parayla hayvan satın almana karşıyım."

"Barınaktan alacağız yani?" dedi Derim tek kaşını kaldırarak. Aynı kanepede karşılıklı otururken dizleri birbirine değiyordu. Anka gözlerini yumarak onaylarcasına başını salladı.

"O zaman döndüğümüz de Aşil'le birlikte mi gitsek? Hangisini severse onu alırız o halde."

Anka aniden gülümseyerek ona bakarken gözleri sevecen ışıltılarla parladı. Elini uzatarak Derim'in yanağına avucunu kapadı.

"Harika bir fikir," dedi ve başını ileri uzatarak Derim'in dudaklarına çabuk, kısa bir öpücük bıraktı. "Bak, bana bunlarla gel işte!" dedi âdeta çocuğunu takdir eden bir anne tavrıyla.

"Yine aynısını yapıyorsun!" dedi Derim dik dik ona bakarak.

"Ne yapıyorum?" diye sordu Anka gözlerini iri iri açarak.

"Bana yine çocuk muamelesi yapıyorsun" dedi Derim hoşnutsuz bir ifadeyle. "Bir de kaç defa dedim sana..." diye hızla devam etti şikâyetçi bir tonla. "Ayırma şu gözlerini öyle. Gözüme gözüme sokuyorsun, aklımı başımdan almak için yapıyorsun, değil mi?"

"Alıyor muyum?" diye sordu Anka, şımarık bir kız çocuğu gibi gülerken genç adama biraz daha sokuldu.

"Aldığını biliyorsun."

Derim ona ters ters baksa da sevildiğinden emin olan bir kadının özgüveniyle, genç adama iyice sokularak burnunu genç adamın boynuna sürttü ve oyunbaz bir tonla "Nasıl alıyorum mesela?" diye sordu fısıldarcasına.

"Mon Phénix!" dedi Derim tasvip etmediği belli bir tonla, ismin üzerine basarak. Buna rağmen boynunda dolaşan dudakların tadını çıkarmak ister gibi başını hafifçe geriye doğru yasladı. Teninde genç kadının dilinin ucunun yarattığı ıslaklığı hissettiğinde, keskin bir soluğu içine çekerken inlercesine "Beni kendine nasıl köle edeceğini çok iyi biliyorsun," diye mırıldandı çaresiz bir tınıyla.

Anka'nın tenine dokunan her teması aklını başından alıyordu ve Derim genç kadına köle olmaktan şikâyetçi değildi. Hiçbir köle onun aldığı hazzı yaşayamazdı ve hiçbir köle aslında onun kadar yüceltilemezdi.

Genç kadının fısıltılı sözleri, kulağının içine dolmaya başladığında âdeta bu düşüncesini destekler nitelikteki sıcacık kelimeler, beyninin kıvrımlarında dans ediyordu.

"Sen köle olamayacak kadar özgür ruhlu bir adamsın... Ama bir kadını nasıl mutlu edeceğini çok iyi biliyorsun. Yaptığın şey bu. Beni çok mutlu ediyorsun. Kendine haksızlık etme."

"Seni çok seviyorum, mon Phénix," diye mırıldandı Derim. Kollarını genç kadının beline sararak kendisi için çok hafif olan bedeni kucağına çekti. Dudaklarını genç kadının boynuna bastırdı. Burnunu hassas tene sürterek dudaklarını kulağına doğru kaydırdı.

"Sen bu dünyada benim başıma gelen en güzel şeysin. Her şeyin en iyisini hak ediyorsun."

Anka, parmaklarını genç adamın saçlarının arasına kaydırdı ve sarıya çalan tutamları kavradı. Işıl ışıl parlayan bakışlarını genç adamın buğulu ela gözlerine dikti. Yüzündeki tebessüm Derim'in beynini uyuşturacak kadar etkili bir gülümsemeydi.

"Benim güzel cehennem çocuğum..." diye mırıldandı Anka sevecen bir tonla. Dudaklarını Derim'in şakağına dokundurdu. Parmaklarını gevşeterek saç tutamlarını serbest bıraktı ve kollarını genç adamın boynuna sardı. Derim'in göğsünde binlerce kelebeğin havalanmasına neden olacak kadar sevgi dolu bir tonla mırıldandı.

"Cenneti bana yaşattığının farkında olmayan cehennem çocuğum..."

***

"Bunları ne zaman aktaracaksın Derim'e?" diye sordu Süleyman.

Ozan'la birlikte Zürih'te küçük bir evdelerdi. Bir saat sonra yola çıkacakları için Ozan'ın yaptığı hazırlığı izliyordu. Genç adam sırt çantasına elindeki tişörtü tıkarcasına sokuşturdu ve çantanın fermuarını kapatarak yere bıraktı. Elini uzatarak Süleyman'ın avucundaki minik flash belleği aldı ve pantolonun cebine soktu.

"Yüz yüze geldiğimizde," dedi kendinden emin bir tonla. "İngiltere'ye gidiyoruz."

Duyduklarıyla Süleyman'ın kaşları havalandı ve sorarcasına baktı genç adama.

"Akşama operasyona girecekler. Destek vermemiz gerek."

"Operasyon planı zaten yapıldı. Bizim desteğimize ihtiyaçları yok. İstanbul'a döneceğimizi sanıyordum."

"Patronu yalnız bırakamayız," dedi Ozan inatçı bir tavırla.

Süleyman çenesiyle minik mutfağı işaret etti. "Sen önce karnını bir doyur da bakarız," dedi umursamaz bir tavırla.

Ozan boş bir ifadeyle Süleyman'a baktı. "Sen patrona yardım edeceğini söyle, ben de kahvaltımı yapayım."

Süleyman gözlerini devirdi ve sıkıntılı bir soluk koyuverdi. "Benimle sürekli pazarlık yapıyorsun çocuk!" dedi sert bir sesle. "Büyük sözü dinle, masaya otur. Hadi!"

"Yardım edecek misin?"

"Bizim yardımımıza ihtiyaçları yok Ozan!"

"Bence var."

"Tüm plan yapıldı. Dün gece konuştum Derim'le."

"Destek ekip kötü bir şey değil."

"Herkes ne yapacağını biliyor, bizim orada olmamız sadece karışıklık yaratır."

"Uzaktan izleriz. Müdahale gerekirse yaparız. Kimsenin kafasını karıştıracak değiliz. Orada olduğumuzu bildirmeye de gerek yok."

Süleyman ters ters Ozan'a bakarak, yerinden kalktı ve küçük mutfağa ilerlerken sert bir sesle tekrarladı.

"Kahvaltı! Hemen!"

Ozan suratını buruşturarak onu takip etti ve tatsız bir tavırla hazırlanmış olan masaya oturdu.

"Asma suratını!" dedi Süleyman uyarır bir tonla.

"Gideceğimizi söyle, asmayayım."

"İstediği şekeri alamayan çocuklar gibi huysuzluk yapıyorsun."

"Şeker yaşını çoktan geçtim!"

"Hee belli. Hâlâ önüne konmasa yemek aklına gelmiyor."

Ozan huysuz bir tavırla omuz silkti. Süleyman bunu umursamadı. Ozan'ın neden böyle yaptığını biliyordu ve hiçbir bıkkınlık hissetmeden bu ritüele devam ediyordu. Süleyman'ın Ozan'la bir baba şefkatiyle ilgilenmesi, aslında genç adamın hoşuna gidiyordu ve âdeta Süleyman'ın sabrını denemek ister gibi inatla bu tavra devam ediyordu. Süleyman hâlâ pes etmemişti. Şikâyetçi de değildi bundan.

"Önüne gelene sıkmayı becerdiğin gibi yemek yemeyi de öğrensen senden ümidim olacak da hâlâ kendine bakmayı beceremiyorsun."

Süleyman söylenir gibi konuşmaya devam ederken Ozan önüne konanları yemeye başladı. Bu aralarında süregiden bir durumdu artık. Süleyman söylenmeye devam ediyor, bir yandan Ozan'ın

tabağını dolduruyordu. Ozan tabağındakileri yerken sessizce Süleyman'ın söylenmesini dinliyordu. Bundan zevk alır gibiydi. Âdeta masal dinleyen bir çocuk gibi.

"Gerçi son ikisine sıkmadın... Yine bıçak kullandın... Takdir ediyorum aslında. Bak kıymetini bil, kimseyi açık açık övmem... Ama bıçağı senin kadar maharetli kullananı görmedim..."

"Patron öğretti..." dedi Ozan. Ağzındakileri çiğnemeye devam ettiği için sesi boğuk çıkmıştı fakat hissettiği sevgi ve hayranlık açıkça okunuyordu.

Süleyman onun sözlerine aldırmadan devam etti.

"O bıçağı az biraz da kendine ekmek doğramak için kullansan iyi olacak ama..." Başını iki yana sallayarak elindeki lokmayı ağzına soktu.

"İngiltere'ye gitmemiz lazım," dedi Ozan diğerinin şikâyetçi sözlerini duymazlığa gelerek.

"Uygun silah yok yanımızda," dedi Süleyman sıkkın bir tonla. Kendisinin de operasyona katılmak için can attığını Ozan'a belli etmemeye çalışıyordu. Bu operasyonun ölçeği, Ozan'ın daha önce içine girdiklerinden daha büyüktü ve onu da koruması gerekecekti. Aklı sürekli kızlardaydı fakat onların bunun altından kalkabileceğine emindi. Üçü de birbirlerini korumaya devam edeceklerdi. Onları yetiştiren Süleyman'dı ve girilecek operasyon tam da onların kalemiydi.

"Patronun Kızıl'a hediye ettiği CheyTec'i kullanabilirsin."

Ozan'ın sözleriyle, Süleyman'ın eli havada asılı kalarak hayretle genç adama baktı. "Zürih havalimanından o silahla mı çıkacağız?" der demez kuşkuyla gözlerini kıstı. "Ki o silah buraya gelmedi bile? Gelmedi, değil mi?" diye üsteledi emin olmak istercesine.

"Buraya tabii ki sokamam Süleyman," dedi Ozan '*Dalga mı?*' *geçiyorsun* der gibi teessüf eden bir ses tonuyla.

"Abi! Abi!" dedi Süleyman sert bir sesle, kelimenin üzerine basarak. Kaşlarını çatmış kızgınlıkla genç adama bakıyordu. "Eğitemedim hâlâ seni. Saygısız mısın sen? Asker arkadaşın mıyım lan ben senin?"

"Abi garip geliyor," diye mırıldandı Ozan. Mahcup gözlerini masaya indirirken başı da utançla öne eğilmişti.

"Alıştır o zaman ağzını! Ben eski toprağım!" dedi azarlayan bir tonla. "Oğlum yaşındasın lan! Akranın mıyım ben senin?"

Ozan başını kaldırıp merakla Süleyman'a baktı. "Kaç yaşındasın ki sen? Oğlun yaşında mı oluyorum ben?"

"Elli yaşındayım ben! Herhalde oğlum yaşındasın."

Ozan, düşünceli gözlerle karşısındaki adama bakıp sesli düşünür gibi alçak sesle, "Daha genç gösteriyorsun," diye mırıldandı.

"Sürekli hareket halinde olduğumdan öyle. Çok şükür hâlâ gencim tabii," dedi böbürlenir gibi omuzlarını kaldırarak.

"Neden senin hiç çocuğun yok?"

Ozan'ın ani sorusu Süleyman'ı bir an duraksatsa da yeniden önündekilere uzanırken omuz silkerek devam etti.

"Hiç istemedim ki. Memleket daha önemliydi. Hâlâ öyle. Geride sürekli yolumu gözleyen bir kadın ve bir çocuk bırakmak istemedim. E bir de ölüp gitsek bir başlarına kalsınlar da istemedim. Ne evlilik geldi aklıma, ne çocuk. Zaten söz konusu memleket olunca diğer her şey daha önemsiz geliyor."

"Senden çok iyi baba olurmuş," diye mırıldandı Ozan. Önündeki ekmeğe usulca uzanırken ses tonu kendisinin bile duymakta zorlanacağı kadar düşüktü.

Süleyman, Ozan'ın sözlerini zorlukla duydu. Elindeki lokmaya bal sürerken, âdeta umursamazmış gibi baştan savma karşılık verircesine "Al işte, sana alternatif yaratıyoruz. Abi de, baba de... Ne dersen de az saygılı ol! Bir daha sadece adımı söylersen kafanı duvara çarpacağım," dedi.

Ozan'ın dudağının ucu duyduğu şey komikmiş gibi eğlenircesine kıvrıldı. Süleyman'ın onun kafasını duvara çarpmayacağını biliyordu fakat adamın bu tür tehditleri bıkmadan tekrarlaması hoşuna gidiyordu.

"CheyTec nerede lan?" diye sordu Süleyman, aniden konuyu değiştirerek. Ağzına tıktığı lokmayı çiğnerken merakla Ozan'a bakıyordu.

Ozan'ın biraz evvel sarf ettiği sözleri enine boyuna düşünmesini istemiyordu. Yavaş yavaş genç adamı işlerken onu ürkütmeden, azar azar kanına girmeyi tercih ediyordu. Öncesine oranla Ozan,

onun yanında daha rahattı. En azından artık yüzündeki gülümseme daha sık görülüyordu ve Süleyman bunun sebebinin, şu ana kadar takındığı umursamaz tavır yüzünden olduğunu biliyordu. Süleyman'ın rahatlığı ve doğallığı Ozan'a da bulaşıyordu ve genç adam nasıl olduğunun bile farkına varmadan artık çekinmeden hareket ediyordu.

Ozan sinsi sinsi gülümseyerek ona baktığında, Süleyman çenesiyle önündeki dilimi işaret etti. Ozan tabağındaki dilime uzandı ve bir ısırık almadan evvel "İngiltere'ye gidecek olan malzemelerin arasına koymalarını söylemiştim," dedi. Ağzındaki lokmayı çiğnerken boğuk bir sesle devam etti. "Buluşma noktasındaki antrepoya gitti o da ama Kızıl içerideki ekipte olacağı için tüfeğini kullanamayacak, başkalarının kullanmasına da izin vermeyecek doğal olarak. Tüfek antrepoda olacak."

"Aferin sinsi oğlum benim," dedi Süleyman takdir dolu, alaycı bir tavırla. Başını sallarken *devam et* der gibi gözlerini yumdu. Ozan'ın önündeki boş bardağa uzanarak yerinden kalktı. Makinede hazırladığı çayı hem kendi hem Ozan'ın bardağına koyarken Ozan kendinden memnun bir tonla konuşmaya devam ediyordu.

"Ayarladım her şeyi. Bizim firmadan araç istedim alana. Buradan doğruca Stansted havaalanına uçacağız. Antrepoya uğrayıp tüfeği alacağız, gece yarısı hedefe varmış oluruz. İhtiyaç olursa müdahale ederiz, yoksa izler geri döneriz."

"Eğlenceli bir plana benziyor," dedi Süleyman bardağı Ozan'ın önüne bırakırken. Ses tonunda en ufak bir ifade yoktu. Yerine oturmadan evvel elini üzerindeki pantolonun arka cebine uzattı ve masaya, Ozan'ın önüne, üst üste duran iki İsviçre pasaportu attı.

Ozan şaşkınlıkla önündeki pasaportlara bakarken Süleyman, rahat bir ifadeyle yerine yerleşti ve çayına uzandı. İlk yudumu alırken dikkatle Ozan'ın yüzünü izliyordu. Ozan yavaşça uzanarak pasaportları aldı ve kapaklarını açarak bilgilere baktı.

"Baba oğul trekkinge gidiyoruz, evladım," dedi Süleyman alaycı bir tonla. Bu kez çayından sesli bir yudum aldı.

"Kurt ve Patrick Weber..." Ozan mırıltılı bir tonla pasaporttaki isimleri okudu. Bakışları şaşkınlıkla yukarı kalktı ve sorarcasına Süleyman'a baktı.

"Tek sinsi zekâ sen değilsin," dedi Süleyman üstten bir bakış atarak.

Ozan gözlerini kısarak birkaç saniye adama baktı. Onun bu planı daha öncesinden kurduğu belliydi ve son birkaç gündür gizlice yaptığını düşündüğü her şeyden haberdar olduğunu anladı. Bakışlarını yeniden pasaportlara indi. Kaşlarını çatarak tekrar Süleyman'a baktı.

"Neden babanın adı Kurt? Patrick'i sen alsaydın bari!"

"Burada bir kurt varsa o da benim ufaklık," dedi Süleyman keyifli bir sırıtmayla. "Kiminle aşık attığını bi' fark et önce, belki bir sonrakinde Kurt sen olursun." Süleyman sesli bir kahkaha attığında tok sesi küçük mutfağın duvarlarına çarptı. Hayretle kendisine bakan Ozan'a, dalga geçer bir ifadeyle "Yavru kurt!" demesinin ardından bir kahkaha daha attı.

Ozan, Süleyman'ın onunla dalga geçmesini umursamadan yeniden bakışlarını pasaportlara indirdi ve dikkatle incelemeye devam etti. Baba oğul, Kurt ve Patrick Weber isimleri nedense onun şimdiye kadar taşıdığı kendi adından bile daha sıcak görünmüştü gözüne.

Süleyman, Ozan'a yeni bir dilim hazırlamaya başlamışken karşısındaki genç adama çaktırmadan, kirpiklerinin altından dikkatle onun yüzünden geçen ifadeleri izliyordu. Sahte olsa da bu pasaportlar hoşuna gitmişti. Süleyman bunu gerçeğe dönüştürmek isteğini yeniden aklından geçirdi.

İstanbul'a dönüklerinde bu düşüncesini Derim'le paylaşması gerektiğini aklının bir kenarına yazarken yeni bir şeyi daha fark etti. Derim'i düşünmek artık eskisi kadar onu öfkelendirmiyordu. Hatta hiç öfkelendirmiyordu.

Ozan hayatına öylesine dokunmuştu ki gözünü kapatan öfke perdesini de âdeta söküp atmış gibiydi. Ya da Ozan kendisini bir ayna gibi onun karşısına koymuş ve "Bak bana!" demişti. "Bana bak ve onu gör!"

Süleyman, ona tutulan aynadaki silüeti artık çıkaramıyordu. İki yüz iç içe geçmişti. Ozan ve Derim'in yüzleri üst üste binmiş, yaralı iki çocuk âdeta tek vücut olmuştu.

13. Bölüm

Derim, Anka'nın üzerindeki teçhizatı emin olmak istercesine yeniden kontrol ederken Anka gözlerini devirdi. Üzerindeki çelik yeleğin cırtlarını, Derim çekiştirerek yeniden bağladı. Bedeni bu çekiştirmeyle hafifçe sallandığında bıkkınlıkla söylendi.

"Derim... İlk defa operasyona gitmiyorum. Beni rahat bırakır mısın? Nasıl hazırlanacağımı bana öğretmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

Derim gözlerini kaldırdı ve gergin yüzü, kasılmış çenesiyle ters ters Anka'ya baktı.

"Uzun zamandır operasyonlara katılmadığını biliyorum," dedi dişlerinin arasından.

"O sadece tedbir amaçlıydı. Tatbikatlara her zaman katıldım."

"Yine nefesin kesilirse ne olacak?" Derim'in sesi öylesine gergindi ki ses tonu neredeyse mekanik bir tonda çıkıyordu.

"Kesilmeyecek. Çok uzun zamandır olmadı. Hem sen yanımda olacaksın."

Derim anlamamış gibi sorarcasına ona baktığında, Anka yumuşak bir ifadeyle gülümsedi ona. "Daha önce bana yardım etmiştin, yine başarabilirsin."

Derim'in gözlerinin içinden acı dolu bir ifade geçti. Anka dudaklarını büzüp yapma dercesine ona baktı ve elini genç adamın yanağına bastırdı. Alçak bir sesle, teselli edercesine "Yine yardım edeceksin. İkimiz de iyi olacağız ve oğlumuza döneceğiz. Sadece bunu düşün, tamam mı?" dedi.

Derim isteksiz de olsa başını onaylarcasına sallarken, üzerindeki kargo pantolonun üst cebine, küçük siyah bir çanta sokuşturup

kaşlarını kaldırdı. "Yine de bunu yanıma alacağım. Bir terslik olursa ilaçların benim yanımda olacak."

Anka bunu ne ara yaptığını anlamadığı şaşkın gözlerini irice açarak ona bakarken Derim bu bakışı umursamadı. Yanındaki masanın üzerindeki iki Springield'e uzanarak hızlı hareketlerle silahları kontrol etti. Silahların istediği gibi iyi çalıştığından emin olarak tekrar genç kadına döndü. Silahları içine yerleştireceği kılıfları alarak, Anka'nın iki bacağına kendisi bağlamaya başladığında, Anka âdeta bayram günü üzeri giyindirilen çocuklar gibi hissediyordu.

"Abartmıyor musun?" diye sordu bıkkınca. "Kendi silahlarımı üzerime kendim yerleştirebilirim."

"Biliyorum," dedi Derim ifadesiz bir tonla fakat yaptığı işe devam etti. Anka yine sıkıca bağlanan bağların çekiştirilmesiyle sarsıldı ve derin, sıkkın bir soluk koyuverdi.

"Küçük çocuk muamelesi yapıyorsun ve beni rezil ediyorsun."

"Alakası yok. Sadece emin olmak istiyorum."

Derim sağ dizini yere dayayarak, önünde diz çökmüş halde işine devam ederken Anka bakışlarıyla etrafı taradı. Herkes hummalı bir çalışma içinde hazırlıklarına devam ediyordu.

Yarım saat önce antrepoya varmışlardı. Saat sekiz buçuğa geliyordu ve karanlık henüz bastırmamıştı. Kuzeyde oldukları için İngiltere'de bu zamanlarda daha geç kararan hava nedeniyle, yola çıkmadan evvel telaşsız hazırlıklarına devam ederken zamanın geçmesini de bekliyorlardı. Ayarlanan tüm araçlar Panelvan ve camları film kaplanmış minibüslerdi. Tüm araçlar beşer dakika arayla yola çıkacak ve Carringhton'un arazisinin başladığı noktada görev yerlerine dağılarak hareket edeceklerdi. Dış çemberde görev alan Birim ekipleri, ilk hareket edecek olan gruptu. Evren ve Baturalp, bir yandan kendi hazırlıklarına devam ederken bir yandan ekiplere son talimatları sıralıyorlardı. Herkes ciddi, herkes tam konsantrasyona sahipti.

Geçen haftalar içerisinde, Birimde birkaç kez tatbikat yaparak nasıl ilerleyeceklerini belirlemişlerdi ve bugün herkes tam anlamıyla hazır görünüyordu. Büyük antreponun içinde kontrol edilen silahların sesleri mekanik bir uğultuya neden oluyordu. Yan yana konmuş olan masaların üzerinde silahlar dizilmişti ve herkes, ne yaptı-

ğından emin olduğu rahat hareketlerle kendi silahını kontrol ediyordu.

Anka, bakışlarını sağına çevirdi ve Sina ile göz göze geldiğinde birbirlerine gülümsediler. Karan ve Sina da içerideki herkes gibi siyahlara bürünmüşlerdi. Tıpkı Derim'in kendisine yaptığı gibi Karan da Sina'nın üzerindeki teçhizatı kontrol ediyordu. Sina'dan tek fark olarak Karan'ın sırtında küçük, siyah bir sırt çantası vardı. İçindeki tüm aletler Sina'nın ihtiyacı olan malzemelerdi. Karısının yanından ayrılmayacak olan Karan, malzemeleri kendisinin taşıyacağını söylemişti. Karısının çelik yeleğini ve telsiz bağlantılarını yeniden kontrol eden adamın yüzündeki gerginlik, birkaç metre uzaklarında olmasına rağmen Anka'nın fark edebileceği kadar açıktı. Sina *boş ver* der gibi bir gülümsemeyle kendisine baktığında Anka minnetle gülümsedi ona.

"Bunun ne işi var burada?" diyen sinirli yüksek sesle birlikte, Anka bakışlarını hızla kardeşine çevirdi.

Alin, elinde tuttuğu tüfeği göğsünün üzerine kaldırmış sinirli bakışlarla etrafı tarıyordu. Derim'in ona hediye ettiği keskin nişancı tüfeği CheyTec'ti tuttuğu.

"Yanlışlıkla gelmiş herhalde," diye cevap veren Marcel'di. Bu duruma kafasının karıştığı belliydi ki o da kuşkuyla Alin'in elindeki silaha bakıyordu.

"Ne demek yanlışlıkla gelmiş?" diye hiddetle sordu Alin. "Kendi ellerimle yerleştirmiştim evdeki depoya bunu! Benden başka kimse ellemeyecek dedim ya!"

"Çocuklar listelenen silahları yüklerken bunu da yanlışlıkla koydular sanırım," diye mantıklı bulduğu açıklamayı yaptı Marcel. Bakışları sorarcasına adamlara çevrildiğinde, birkaçı umursamazca omuz silkerek bilmediklerini işaret ettiler.

"Ben koydum," diyen Lukazs'ın sesi, Alin'in çakmak çakmak olan gözlerini ona çevirmesine neden oldu.

"Nedenmiş o? Bu gelmeyecek dedim ya!"

"Belki lazım olur, kullanırız dedim. Yedek olsun diye."

Lukazs, Alin'in hiddetinden hiç çekinmeden rahat bir tavırla bakıyordu genç kadına. Alin gözlerini kısarak birkaç saniye ona baktı

ve ileri doğru bir adım atarken, meydan okur gibi çenesini ileri çıkardı.

"Bu benim silahım! Benden başka kimse dokunamaz! Yedek istiyorsan git oradakilerden birini al! Kimse bunu kullanmayacak! Şimdi bunu burada bırakacağız ve siz de diğerleriyle birlikte bunu yine eve göndereceksiniz. En ufak bir çizik görürsem üzerinde, aynı façayı senin suratına atarım Lukazs!"

"Mücevherlerini alsam bu kadar sinirlenmezsin," dedi Lukazs. Umursamaz bakışları Alin'e dikili, '*Niye bu kadar tepki yapıyorsun ki?* der gibi rahat bir duruşu vardı.

"Al hepsi senin olsun! Mücevheri ne yapayım? Bu benim silahım, tamam mı? Benim!"

Alin'in hiddetli tepkisiyle Lukazs hafifçe başını geri çekti ve dudaklarını büzdü. Alaycı bakışlarını Jan'a çevirdi ve çarpık bir gülümsemeyle "Her evlilik yıldönümünüzde ne alacağını anladın herhalde? Bu iyiliğimi de unutma," dedi alayla. Elini boşlukta umursamazca sallayarak "Tamam, kimse kullanmaz. Kıymetlini burada bırakırız, dönüşte eve gider," dedi Alin'e ve arkasını dönerek rahat tavırlarla hazırlıklarına devam etti.

"Neden bunu yapıyor?" dedi Alin sızlanırcasına Jan'a dönerek. "Bu benim silahımdı. Buraya gelmeyecekti."

"Sorun yok, bebe. Sıkma canını." Jan gülmemek için zor durduğu belli bir yüzle, Alin'e bakarken onu teselli etmeye çalışır gibi genç kadının başını okşadı. Tıpkı Anka gibi sıkıca at kuyruğu yaptığı uzun, kızıl saçları tek bir örgü halinde sırtında sallanıyordu. Jan da onun gibi saçlarını at kuyruğu yapmıştı fakat genç kadından farklı olarak onun saçları, küçük bir topuz şeklinde başının üzerinde toplanmıştı. Jan yüzü asık olan kadına bakarken, dudaklarını sımsıkı birbirine bastırıp gırtlağından çıkacak olan gülüşe zorlukla hâkim oldu. Derim bu silahı ona hediye ettiği günden beri Alin, tıpkı yavrusunu seven bir anne gibi ara ara silahını ziyaret ediyordu ve tekrar tekrar söküp takarak onunla zaman geçiriyordu.

Anka ile birlikte Sina'yı yakın korumaya görevlendirildikleri için tüfeğini bu operasyonda kullanması mümkün olmayacağından, yola çıkmadan evvel yine âdeta vedalaşırcasına silahla zaman geçirmiş ve

herkesi sıkı sıkı tembihlemişti. "Benden başka kimse dokunmayacak ona!"

Jan, Alin'in dikkatini dağıtmak ister gibi yavaşça elindeki tüfeğe uzandı. "Şunu buraya bırakalım da üzerindekileri kontrol edelim," diye mırıldandı. Alin asık bir suratla silahı almasına izin verdi. "Hazırım ben," dedi aksi bir tonla. Jan, genç kadının üzerindekileri emin olmak ister gibi yeniden kontrol ederken düz bir ifadeyle konuşmaya başladı.

"Kahramanlık yok, bebe, tamam mı? Talimatlara uygun hareket edeceksin. Risk almak yok. Kontrollü ilerleyeceğiz. Lütfen tek başına hareket etmeye kalkma."

"Aptal mıyım ben?" dedi Alin çemkirir bir ifadeyle. "Anne olma potansiyeli olan biriyim ben. Östrojen hormonlarım zirvede şu anda. İçgüdülerim zaten buna izin vermez. Çocuk gibi tembihleme beni!"

Jan hayretle kaşlarını kaldırıp sorarcasına ona baktığında, Alin bilmiş bir ifadeyle gözlerini kısarak açıklama yapmaya girişti.

"Yapılan araştırmalar hayati risklerde kadınların daha dayanıklı olduğunu ve daha akıllıca hareket ettiklerini gösteriyor. Çünkü bizde iki tane X kromozomu var, sizde bir tane. Kadınlar her zaman daha tedbirli davranırlar. Niye biliyor musun?"

Bir yandan masanın üzerindeki silahları sert hareketlerle kontrol ediyordu. Yedek şarjörlerini yeleğinin cebine yerleştirirken, Jan'ın merakla ona bakan gözlerine hızlı bir bakış atıp konuşmaya devam etti.

"Çünkü yeni nesilleri biz hayata getiriyoruz. İnsanlığın yok olmaması bize yüklenmiş bir misyon. Biz azalırsak yeni nesiller dünyaya gelemez. İnsanlığın devamı için kadınlar her zaman içgüdüsel olarak doğmamış çocukları için bile kendilerini her zaman koruma içgüdüsü içindedir. O çocuklar portakalda vitamin dahi olmasa da biz, yine de bu ihtimal dâhilinde kendimizi koruma eğilimi içinde oluyoruz."

Alin, şaşkınlık içinde kendisine bakan Jan'a acıyan bakışlarla bakıp başını esefle iki yana salladı. "Biz olmasak var ya, vay sizin halinize. Birbirinizi yersiniz." Aniden çıkışarak çenesini ileri uzattı. "Niye risk alayım? Daha sıra sıra çocuklar doğuracağım ben! Asıl

sen kendine bak! Yine beni bırakıp gitmeye kalkarsan burnundan getiririm senin! Beni dul, çocuklarını da yetim bırakamazsın, gözlerini oyarım senin!"

Jan hızla gözlerini kırpıştırarak karşısında âdeta yabancı bir canlı varmış gibi Alin'e baktı. Başını şaşkınca iki yana salladı. "Karşıma çıktığın için ben çok şanslı bir adamım," derken sesi düşük tondaydı fakat hayranlık barındıran tınısı, açıkça kendisini belli ediyordu.

Alin küstah bir bakışı ona atarken çarpık bir gülümsemeyle "Herhalde şanslısın," dedi. "Benim gibi muhteşem bir kadını nereden bulacaktın ki?"

"Sendeki şu özgüvenin yarısı ben de olsa be Kızıl!" diyen Avcı'nın alaycı sesi, yan taraflarında duyulduğunda ikisi de bakışlarını masanın öteki tarafındaki adama çevirdiler. Avcı sırıtarak Alin'e bakarken, sertçe üzerindeki çelik yeleğe vurarak son kontrolünü yapıyordu.

"Gerçeği söylemek özgüven mi oluyor?" dedi Alin burun bükerek.

"Sen yakında öv beni kocam, öv beni demeye de başlarsın," dedi Avcı alayla gözlerini ayırarak.

Alin hızla başını Jan'a çevirdi ve direktif verir gibi "Öv beni kocam!" dedi.

Avcı'nın yüksek sesli kahkahası duyulduğunda genç adamın başı arkaya yatmıştı. Jan yumuşak bakışlarla Alin'e baktı ve dudakları minicik bir tebessümle kıvrıldı. Başını aşağı eğerek Alin'in alnına dudaklarını bastırdı.

"Benim karım bir tane."

Alin mutlu bir gülümsemeyle ona baktı. Parmaklarının ucunda yükselerek dudaklarını Jan'ın çenesine bastırdı. Gözleri ışıl ışıl parlarken "Bizim harika bebelerimiz olacak, Ponpon," dedi muzır bir tonla.

Jan gözlerini kısarak tasvip etmez gibi başını iki yana salladı. "Yine başladın o saçmalığa!"

"Pompiş pompiş bebelerimiz olacak," dedi Alin şımarık bir ifadeyle. Jan'ın gözlerindeki pırıltıyı yakaladığında mest olmuş bir gülümsemeyle işaret parmağını genç adamın yüzüne kaldırdı.

"Bak, senin de hoşuna gitti işte," dedi neşeyle.

"Neyse ki bu manyaklığını seviyorum," diye söylendi Jan. Yüzündeki gülümsemeyi bastırmak ister gibi dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı. Alin, muhtemelen hayatı boyunca karşısına çıkıp çıkabilecek en çılgın fakat bir o kadar da en muazzam kadındı.

***

Beş kilometre çaplı ormanlık bir alanın ortasında olan Carrignhton'un malikânesinin etrafını çevrelediklerinde gece yarısını geçiyordu.

Ağaçlık arazinin dört bir yanını çeviren tellerin önünde araçlardan inmiş, telleri keserek sağladıkları geçişten içeri dalıp, süratle ormanın içine hareket ederken, birkaç kişi hızla araçları kuytulara çekerek üzerlerini kapamışlardı. Operasyona katılan herkes siyah kar maskelerini takmış, aralarında iletişimi sağlayan telsiz bağlantılarını aktif hale getirmişlerdi. O dakikadan sonra yalnızca kulaklıklarından iletişimi sağlamak üzere sessizce ormanda hareket ediyorlardı.

"Evren, Baturalp..." diyen Derim'in sesi, herkes tarafından duyuluyordu. İngilizce konuşmaya devam ederek "Pozisyonlarınızı alır almaz arazide devriye gezenleri indirmek üzere hazır olduğunuzda, ortadaki çember ileri hareket edecek. Herkes eş zamanlı ilerliyor," dedi talimat veren bir tonla.

"Roger," dedi Evren ve Baturalp'in sesi aynı anda. "Adamların hepsi belirlenen noktalara iki dakika içinde varmış olacak. Ben Batı noktasında hazırım," diye devam etti Evren. Yüksek bir ağaca çevik hareketlerle hızla tırmanmış, elindeki tüfeğin gece görüş dürbününden etrafı kontrol ediyordu.

"Doğu noktası hazır," dedi Baturalp'in sesi. Onun ardından peş peşe gelen onaylarla, keskin nişancıların pozisyon için hazır oldukları anlaşılmıştı.

"Kuzeybatı hazır," diyen ses Cansu'ya aitti.

Baho'nun "Dikkatli ol Cansu," diyen sesi duyuldu. Cansu'dan keskin bir soluk çıksa da karşılık vermedi fakat birkaç kişiden çıkan alçak sesli gülüşmeler duyuldu.

"Güneydoğu hazır."

"Güneybatı hazır."

"Kuzey hazır."

"Güney hazır."

"Kuzeydoğu hazır."

Araziye olabildiğince hâkim olabilmek için sekiz yöndeki, sekiz keskin nişancı yerlerini almışlardı. Derim kolundaki saate çabuk bir bakış attı. Kızların, Karan'ın, Avcı ve Jan'ın da içinde olduğu iç saldırı ekibi, arazinin içinde çok sessiz ve yavaş hareket ediyordu.

"Esra..." dedi Derim alçak sesle, Birimden destek veren kıza hitaben. "Bizim adamların konumlarına göre dronelardaki termal kameralardan, arazidekileri tespit etmeye çalışın. Sizin yönlendirmenize ihtiyacımız var."

"Anlaşıldı. Termal kameralar devrede. Operasyon ekibindeki herkesi takip edebiliyoruz. Hedefler netlikle ayırt edilebiliyor. Yönlendirmeleri yapacağız. Başlamak için talimat bekliyoruz."

Birimdeki Esra ve Aykut önlerindeki büyük ekran haritada operasyonu an be an izleyebiliyorlardı. Operasyon ekibindeki herkesin üzerindeki bulunan takip cihazları ile kimin nerede olduğunu görebildikleri dijital bir harita, devasa operasyon merkezinin duvarında, tam karşılarındaydı.

Mehmet Aydar gergin bir sessizlik içerisinde, odanın bir köşesinde bulunan sandalyede oturuyordu. Gözleri bir an dahi duvardaki ekrandan ayrılmıyordu. Ekranda yanıp sönen kırmızı noktalar ekiptekileri gösteriyordu ve biraz evvel keskin nişancıların aldıkları pozisyonla, geniş arazinin etrafında büyük bir çember çizildiği belli olan noktalar, yanıp sönmeye devam ediyordu.

Tıpkı bir çocuk boyama kitabında olabilecek gibi, Mehmet Aydar elinde bir kalemle o noktaları birbirine bağlayan bir çizgi çizse, tam bir daireyi tamamlayabileceğini düşündü. Kulağına takılı olan kulaklıktan tüm konuşmaları dinleyebiliyor, tek bir ses dahi çıkarmadan operasyonu takip ediyordu.

"Herkes hazır mı?" diyen Derim'in sesi yeniden duyuldu.

"Hazır!" diyen sesler birbirine karıştı.

"Devriyelerin bir sonraki raporu birkaç dakika içinde verilecek. Başlıyoruz dediğim anda, keskin nişancılar görüşleri içindeki tüm

hedefleri indiriyor. İkinci çember, arazi içinde keskin nişancıların görüş açısında olmayanları temizleyerek ilerliyor. On dakika içinde evin önündeki açıklığa varmak zorundayız."

Birkaç dakika boyunca herkes sessizce bekledi. Derim ve diğerleri geniş ağaçların arkasına saklanarak sessizce beklerken, etrafı kontrol eden devriyenin geçip gitmesine izin verdiler. Adamın telsizden her şeyin normal olduğuna dair verdiği raporun ardından, Derim'in fısıltıyı andıran bir sesle "Başlıyoruz! Şimdi!" dediği anda, susturucu takılmış bir silahtan çıkan kurşun, biraz evvel yanlarından geçen ve elli metre kadar uzaklaşmış olan devriyeyi etkisiz hale getirdi.

Tetiğe basan Alin'di. "Alin!" dedi Anka fısıldayan, kızgın bir tonla.

"Çetele tutacağım. Baho'yla hâlâ bir bahsimiz var," dedi Alin umursamazca. "Ahkan başlıyoruz dedi ya!" diyen savunma dolu bir tonla çabucak devam etti.

"Bitti o bahis, bitti!" diyen Baho'nun aldırmaz sesini takip eden sesler, peşi sıra gelmeye başladı.

Ormanın içinde duyulan kurşun vızıltılarına, bazen ağaçlardan kopup gelen parçalar; ansızın gelen ölümle ne olduğunu bile anlamayan devriye gezen adamlardan çıkan ani, kısa nidalar; koşar adım ilerlediği belli olan yere vuran bot sesleri eşlik ediyordu. Kulaklıklardan gelen sesler bir kakafoni oluştursa da bu tip operasyonlara hepsinin alışkın olduğunu gösterir şekilde, herkes ritmi bozmadan seri halde hareket etmeye devam ediyordu.

Derim, yanındaki Anka ile uygun bir hızda tutturduğu ve malikânenin önüne varacak olan iki buçuk kilometrelik koşuya devam ederken diğerleri de onları takip ediyordu.

"Önümüzü açın Marcel" dedi Derim koşmaya devam ederken. Ses tonu hiçbir kesintiye uğramamıştı. Gayet rahat ve dingindi. Yüksek kondisyonu, birkaç dakikadır sürdürdüğü koşunun henüz nefesini kesmesine izin vermemişti ve diğerleri de en az onun kadar rahatlardı.

"İlerliyoruz patron. Aynı istikamette ilerlemeye devam edin. Yedi dakika sonra evin önünde olacaksınız. Önünüz temizleniyor."

Derim cevap vermedi. Kulağına sürekli sesler doluyordu.

"Dış hatlardaki devriyeler temizlendi. Arazi içinde, eve yakın bölgedekiler, keskin nişancıların görüş açısında değiller. Ortadaki çemberin onları temizlemesi gerekecek."

Konuşan Evren'di. Keskin nişancılar tüm hedefleri indirdiklerine dair rapor vermiş olmalarına rağmen hâlâ araziyi gözden geçiriyorlardı.

"Esra..." diyen sesi yeniden duyuldu Evren'in. "Gözden kaçırdığımız var mı? Ağaçlar görüşümüzü çok kısıtlıyor. Yukarıdan kontrol etmen gerek."

"Dronelar takibe devam ediyor. Dış hatlardaki tüm hedefler temizlendi. Şimdilik pozisyonunuzu koruyun."

Esra'nın tekdüze sesi, planın ilk aşamasının başarıyla sonuçlandığını işaret ediyordu.

Marcel ve Silva'nın ekiplerinin oluşturduğu ilerleme, bir halka olmak üzere hareket eden iki yay şeklinde birbirlerine doğru yaklaşırken arazi içindeki hedefleri, susturucu takılmış silahlardan çıkan kurşunlarla ya da bıçakla sessizlik içinde tek tek indirmeye devam ediyorlardı. Aykut'un, Marcel ve Silva'ya aktardığı bilgiler iki ekip için de çok kıymetliydi. Aykut'un kullandığı drone, arazinin üzerinde hareket ederken karanlıkla ilerleyenlerin fark edemeyeceği hedefler, termal kameralar tarafından tespit edilebiliyordu ve Aykut nokta atışı yapılabilecek yönlendirmelerle, ağaçlar nedeniyle karanlıkta körlemesine ilerledikleri arazide âdeta önlerini aydınlatıyordu.

Derim koşu temposunu biraz daha arttırırken arkasındakiler de ona ayak uydurmakta gecikmediler.

"Hedefe bir dakika," dedi Derim. Başı hızla yanında koşan Anka'ya çevrildi. "Açıklığa varır varmaz geride duracaksınız," dedi keskin bir tonla. "Eve giden yol temizlendikten sonra onay verdiğimde ilerlersiniz. O zamana kadar ağaçların arkasında kalın."

"Bizim görevimiz Sina'yı korumak. Bize yol açın yeter," dedi Anka düz bir tonla. Derim, kendisiyle tartışacağını sanıyorsa yanılıyordu. Genç adamın anlık şaşkınlığı tam da bunu düşünmüş olduğunu gösteriyordu.

Operasyonlardaki görev bölümlerine sonuna kadar uyan ve sadece gerektiğinde müdahale etmeleri ya da destek vermeleri öğretilmiş kendilerinin, başka türlü davranması beklenemezdi. Anka ve Alin,

Sina'yı korumakla görevlendirilmişlerdi ve öncelikli görevleri buydu. Yol açması gereken onca adam varken gereksiz riske girmeleri, yalnızca şov amaçlı kahramanlığa sığardı ki böyle bir şeye hiç niyetleri yoktu.

"İçeride uğraşacağımız belli zaten. Niye burada yorulalım ki? Biz işimize bakarız, siz de kendi işinize bakın," diyen Alin'in sesi Anka'yı destekler nitelikteydi.

Ormanlık arazinin sınırına vardıklarında yavaşladılar ve ağaçların arkasına mevzilenerek açıklığı süzdüler. Etrafta onlarca koruma dolaşıyordu. Lord'un neden bu kadar çok koruma tuttuğu ya da güvenlik konusunda neden bu kadar obsesif olduğu belki de sorgulanmalıydı. Sonuçta sadece iyi niyetli bir adam olarak kamuoyuna poz verirken, bunca güvenlik ve korumanın sorgulanması gerekirdi fakat anlaşılan oydu ki bunu soran olmamıştı.

"Adam sadece iyi niyetli bir yardım severse neden bu kadar çok koruma ve güvenlik var?" sorusu Sina'dan geldi. Aynı şeyi onun merak ettiği belliydi.

"Aslında bu kadar çok koruması olduğu bilinmiyor. Arazisine girilmesi yasak, izinsiz kimse adım atamıyor. Mahremiyetine önem verdiği için böyle olduğunu söylüyor ama aslında asıl neden, çevirdiği dolapları kimsenin anlamaması. İzinli gelen konuklar olunca, bu korumaların çoğu ortada görünmüyor. Her şey süt liman, sıradanmış gibi bir resim çiziliyor. Fakat aslında sürekli bu şekilde bir korunma söz konusu."

Sina'yı cevaplayan Jan olmuştu. Hepsinin bakışları karşıya dikili etrafı kolaçan ediyorlardı.

"Sonraki rapora iki dakika var. Raporlar gelmeyince şüpheye düşerler. İleri hareket ediyoruz. Bu seferki çatışma sessiz olmayacak herkes maksimum dikkat gösteriyor."

Derim'in sesi telsizden herkese ulaşmıştı. Marcel ve Silva'nın evin etrafını saran ekipleri, çatışmaya girdikleri anda sesler ayyuka çıkacaktı. Tek avantajları ani bir saldırı söz konusu olduğu için korumaların çoğu gafil avlanacaktı. Ancak içeridekilerin destek vermesi gecikmeyecekti.

"Lee," dedi Derim yine kulaklıktan. "Teknolojik tüm takip ve iletişimi kesmeye hazır olun."

"Sen emir verdiğin anda, otuz saniye içinde karanlığa gömülecekler patron," dedi Lee kulaklıktan. "Yalnızca iç iletişimleri olacak, dikkatli olun."

Lee'in endişeli sesi Anka'nın kaşlarını çatmasına neden oldu. Bakışları sorarcasına Derim'e çevrildiğinde Derim, *'Boş ver, evhamlı işte'* der gibi gözlerini devirip başını iki yana salladı. Bakışlarını Karan'a çevirdi.

"Karının yanında kal. Yol açılana kadar yerinizden kımıldamayın. Temiz dediğimde, eve doğru hızla hareket edeceksiniz."

Karan başını sallayarak onaylarken "Tamam," dedi gergin bir sesle. Kara gözlerinde yakıcı bir uyarıyla Derim'e baktı. "Karımın saçının teline zarar gelmeyecek Sarı! Ne bok yaparsan yap ama emin olmadan karımı öne çıkarma."

"Merak etme," dedi Derim güvence veren bir tavırla. "Yol tamamen temizlenmeden açığa çıkartmam karını."

"Ayrıca biz de varız kara çocuk. Bizi hafife alma. Sina'ya bir şey olmasına izin vermeyiz."

Alin'in de çıkışıyla Sina bıkkınlıkla suratını buruşturdu.

"Çocukmuşum gibi davranmayın. Ben de o kadar boş değilim." Başını hızla kocasına kaldırdı. "Sen o Dragomir Vuk pisliğinin yanındayken neler hissettim anladın değil mi şimdi?" dediğinde, "Savaş suçlusu Sırp'tan mı söz ediyorsun sen?" diye soran Derim'in sesi duyuldu. Maskenin açıkta bıraktığı gözleri şaşkınlıkla bir Karan'a bir Sina'ya gidip geliyordu. "Aynı kişiden mi söz ediyoruz?" diye üsteledi. Sina başını olumlu anlamda sallayınca Derim'in gözleri kızgınlıkla kısıldı. "O orospu çocuğu Vuk'la sizin ne işiniz var?" diye sordu sertçe.

"Geçmiş hikâye! Siktir et Sarı," dedi Karan umursamaz bir sesle." Hadi işimize bakalım. Sen yolu aç, biz ilerleyelim. Şu siktiğimin işini bir an evvel halledip siktir olup gidelim buradan. Amına kodumun Lord bozuntusu. Savaş çıkacak sanki. Bu kadar adamı ne sikime toplamış ki buraya?"

"Savaş çıkarıyoruz işte. Adam haksız sayılmaz," diyen Avcı'nın alaycı sözleri araya girdi.

"Savaş çıkardığımız bir gerçek. Buranın da kale olduğu bir gerçek," dedi Derim gergin bir sesle. Bakışları Avcı ve Karan arasında mekik dokuyordu.

"Evin giriş kapısına kadar olan yolu güvenliğe aldığımız anda, çok hızlı koşun ve kapıdan içeri girin. Evin içinde çatışmaya devam edeceğiz ama önce kapıların kapanmamasını sağlamamız gerekiyor." Derim daha önce konuşmuş olmalarına rağmen yeniden bilgileri tekrarladı. "Unutmayın! Çatışma sesleri duyulduğu anda evin içini güvenliğe almak için çelik panel kapıları indirmeye kalkacaklar. Lee müdahale ettiği için güvenlik odasından bunu elektronik olarak yapmaları olanaklı olmayacak ama manuel kapatmaya çalışacaklar. Size güvenli bir koridor oluşturacağız ve sizin de tüm hızınızla o koridorda ilerleyip kendinizi evin içine atmanız gerekiyor."

Avcı başını sallayarak onayladı. "Tamam, planladığımız gibi. Benim ekip evin içini kontrole alıp Lord, güvenlik şefi ve karısını tutacak..."

"Jan, alt katları ve bodruma giden koridorları tutacak. Biz de Sina'ya yol açıp, işi bitene kadar güvenliği sağlayacağız" dedi Derim.

Hepsi onaylayarak başlarını salladılar. Derim tembihler gibi tekrarlarken bakışları kendi adamlarının üzerinde dolaştı. "Lord 'la Avcı dışında kimse konuşmayacak. Hiçbirinizin sesi çıkmayacak!"

Lord'un daha önce kendi yanında gördüğü adamları teşhis edememesi için Avcı'nın yanında olacakların, ses çıkarmaması ve tüm talimatları Avcı'nın vermesini kararlaştırmışlardı. Avcı'nın kusursuz İngiliz aksanı hiçbir iz bırakmayacaktı. Derim'in farklı milliyetlerden olan adamlarının yok edemedikleri belirgin aksanlarının yarattığı riskin de ortadan kalkmasına neden olacaktı.

Hepsi hazır olduklarını işaret ettiklerinde Derim, "Başla Lee, şimdi!" dedi mikrofonuna.

"Otuz saniye!" dedi Lee'nin sesi.

Anka ve Alin, ellerini Sina'nın birer omzuna bastırarak aşağı çökmelerini sağladı. Karan onlarla birlikte aşağı çökerek beklemeye başladı. Herkes soluğunu tutmuş zamanın geçmesini bekliyordu.

Derim'in "Şimdi!" dediği anda, ağaçlık arazinin bittiği sınırdan açıklığa adım atan adamların silahlarından çıkan kurşunlar, evin etrafında dolaşan korumaları tek tek indirmeye başladı. Adamların

ani saldırıya rağmen çabucak toparlanıp, etrafta bulabildikleri her şeyin arkasına saklanarak siper alıp karşı saldırıya geçmesi gecikmedi.

Beş katlı büyük malikânenin etrafında tam bir kaos ve karmaşa söz konusuydu şimdi. Karanlığın içinde silah sesleri havada yankılanıyor, bağırışlar, küfürler ardı ardında yükselirken, evin içinde de büyük bir hareketliliğin başladığını işaret eden ışıklar peş peşe yanıyordu. Bahçedeki aydınlatmalar etrafın netlikle görülmesini sağlıyordu.

"Aydınlatmaları indirin," diye bağırdı Derim.

Evin ana kapısına ulaşan yola yakın, etraftaki tüm aydınlatmalar teker teker patlamaya başladığında, başlarında bulunan gece görüş gözlüklerini yüzlerine yerleştirerek hızla ileri hareket ettiler. Geride, ağaçların arasında sadece dört kişi kalmıştı. Evin etrafındaki açıklık, amansız bir çatışmaya sahne oluyordu.

Anka, gece görüş gözlüğünü yüzüne yerleştirip ileriye baktı. Derim'in, Sina'nın güvenle geçebilmesi için oluşturmak istediği koridor, adamlar tarafından ortaya çıkıyordu. Evin önü tamamen karanlığa bürünmeye başlarken, Lord'un korumalarının bu karanlıkta nereye ateş edeceklerini bilemedikleri ve rastgele tetiğe bastıkları belliydi.

"Hazır olun!" dedi Derim'in sesi. "Çıktığım noktadan hızla ileri doğru koşun. Çelik panel inmeden içeri girmek zorundayız."

"Hadi" dedi Anka usulca doğrulurken. Bir eli Sina'nın bir omzu üzerindeydi. Diğer tarafında Alin hazırlanmıştı. Sina ve Karan tıpkı onlar gibi gece görüş gözlüklerini yüzlerine yerleştirdiler.

Derim'in çıktığı noktanın elli metre ilerisinde, karanlıkta hareket eden bedene, aynı anda Anka ve Alin'in silahlarından çıkan kurşunlar saplandı. Derim'in metrelerce arkasında kalan beden hareketsizce yere düştü.

"Kapıya yaklaştığınızda gözlüklerinizi çıkarın," dedi Anka, Sina ve Karan'a hitaben." "Evin içindeki ışıklar kapıya kadar ulaşacaktır."

İki yüz metre ilerideki büyük kapıya ulaşmak için birkaç adım atıp ağaçların arkasından çıktılar ve açık alanın önünde belirdiler. Derim, Jan ve Avcı'nın peşlerindeki adamlarla birlikte kapıya ulaşmalarına elli metreden az bir mesafe kalmıştı. Marcel ve Silva'nın ekip-

leri etrafta kalan adamlarla çatışmaya devam ediyorlardı. Büyük malikânenin iki ucunda bir kısım aydınlık olan noktalar varsa da evin önüne giden yol tamamen karanlık içindeydi.

"Süre azalıyor, eve bir an evvel girmemiz lazım," dedi Derim. "Güvenlik şefinin, Lord'la bodruma inip çelik kapıları elle indirmesinden önce müdahale etmemiz gerekiyor."

"Siz ilerleyin peşinizden geliyoruz," dedi Anka. "Zaman azalıyor."

"Tam güvenlik sağlanmadı," dedi Derim ileri hareket etmeye devam ederken.

"Biz size ulaşana kadar halledin!" dedi Anka direktif verir gibi. "Çıkıyoruz!"

"Dikkatli ilerleyin!" diye bağırdı Derim.

"Şimdi!" dedi Anka ve ok gibi bulundukları noktadan fırlayarak, onlar için hazırlanmış olan karanlık koridoru takip ederek eve doğru süratli bir koşu tutturdular. Yan taraflarındaki karanlıkta görünen bir bedene Anka duraksamadan ateş etti.

Derim yanındakilerle birlikte evin ana kapısına ulaşmak üzereyken büyük ahşap kapı ansızın ardına kadar açıldı. Ellerinde otomatik silahlar tutan iki kişi, karanlığın içine doğru parmaklarını tetiklerden çekmeden ateş etmeye başladılar. Hepsi, yüzü koyun tıpkı bir denize atlar gibi yere kendilerini atarak karşıya doğru ateş açtılar. Evin içinden dışarıya vuran aydınlık, gözlerini kör edecek ani bir ışık patlamasına neden oldu. Hepsi hızla gözlüklerini yüzlerinden indirip, yüz üstü süratle sürünerek ilerlemeye devam ederken, bir yandan ileri doğru ateş ediyorlardı.

Kapının önündeki sütunları siper alan korumalar, otomatik silahları hiç susturmayacaklarmış gibi karanlığın içine doğru ateş etmeye devam ediyorlardı. Derim bu ağır ateş esnasında başlarını bile kaldıramayacaklarını düşünürken, arkadan yaklaşan kızların ve Karan'ın durmasını da söyleyemiyordu. Karanlığın içinde güvende sayılsalar da duyulan seslerden etrafta hâlâ epey koruma olduğu ve çatışmaya devam ettiklerini anlıyordu. Açıklıkta kalakalmış oldukları bir anı yaşadıkları saniyelerde, otomatik silahlardan biri aniden sustu. Kapının önünde, yere düşen adamı gördü. Yalnızca birkaç saniye sonra diğeri de sustu ve Derim kulağının içinde Ozan'ın sesini duydu.

"Temiz patron, devam edebilirsiniz."

"Ozan?" dedi Derim şaşkınlıkla.

"Atışlar bana ait değildi patron. Bu konuda o kadar iyi değilim, biliyorsun."

"Eyvallah Süleyman," dedi Derim samimi bir sesle. Bu atışları yapabilecek kadar kimin iyi olduğunu tahmin etmesi zor değildi.

"Siz ilerleyin arkanızı kolluyorum," dedi Süleyman tok bir sesle.

"Demiştim değil mi sana?" diyen Ozan'ın sesi duyuldu tekrar. "Bize ihtiyaç olur demiştim," dedi neredeyse mutlu bir tonla.

"Aferin evladım," dedi Süleyman alayla. "Eve döndüğümüzde ödülünü vereceğim."

"Ödül ne olacak?" diye sordu Ozan hevesle.

"Sana harika bir bıçak seti aldım," dedi Süleyman açıkça alay ederek.

"Süleyman abi, bütün keskin nişancılar dış çemberde. Evin önü sana emanet," dedi Avcı'nın memnun sesi.

"Bende!" dedi Süleyman rahat bir tonla. "Siz işinize bakın."

"Süleyman yapabiliyorsan evin etrafındaki tüm ışıkları indir," dedi Derim. "Hazırlıklı değillerdi, dışarıdakilerin gece görüş gözlükleri yanlarında değil. Bizimkiler daha kısa sürede indirirler hepsini."

"Yanımda yedek kurşun olması ne büyük şans, değil mi?" dedi Süleyman.

"Almanı ben söylemiştim," diyen Ozan araya girdi.

"Senin bu sıralar çenen mi düştü biraz?" diye sordu Süleyman azarlar bir tonla. Ses tonundaki sıcak tını ciddi olmadığını belli ediyordu.

"Kızıl tüfeğini aldığını öğrenince sana çok kızacak," dedi Ozan'ın sesi. Hainçe gülümsediği ses tonundan dahi anlaşılıyordu.

"Ne?" diyen ses herkesin kulağının içinde patladı. "Süleyman abi!" dedi nefes nefese Alin'in kızgın sesi. "Daha ben bile kıyıp kullanamamıştım!"

"İyi silah mı diye deneme atışları yapıyorum Alin. Bana teşekkür etmen gerekir. Bence iyi silah. Gönül rahatlığı ile kullanabilirsin," dedi Süleyman pişkin bir sesle. O sırada sırıttığı belliydi.

"Eve döndüğümüzde bunun hesabını vereceksiniz!" dedi Alin nefes nefese.

Hızla koşan dörtlü, ardına kadar iki yana açılmış olan evin büyük kapısından Derim, Jan ve Avcı'nın süratle ileri atıldıklarını gördüler. Peşlerinden gelen adamlarla içeri daldıklarında, yanında Sina ile birlikte ileri doğru koşan Anka, üç adamın da hızla kendilerini yere attıklarını ve evin geniş girişinden yukarı doğru çift taraflı yükselen sarmal merdivenlerden aşağı inen korumalara ateş ettiklerini gördü. İlk saldırı bertaraf edildiğinde içeri girmiş olan adamlar da ateş etmeye başlamışlardı. Üst kat merdivenlerden aşağı ateş eden korumalarla, içeriye girebilmiş olanlar yeni bir çatışmaya giriştiklerinde, Derim yerde yuvalanarak girişteki sütunlardan birinin arkasında siper aldı. Jan ve Avcı da kendilerini birer sütunun arkasına atmışlardı.

Kızlar Karan'la birlikte kapıya ulaştıklarında girişteki çatışma bitmişti ve yeni korumalar gelmeden Derim eliyle işaret ederek girişin sağ tarafına koşmalarını işaret etti. Sağ taraftaki geniş koridora ulaştıklarında sırtlarını duvara vererek soluklanırken, Derim sakin bir sesle mikrofona konuştu.

"Avcı, biz aşağı doğru ilerliyoruz. Burası sizde."

"Roger! Siz devam edin."

Jan, Derim'in yanına ulaştığında evin içinde silah sesleri duyulmaya devam ediyordu. Baho, Jorge ve Duman onlara eşlik ediyorlardı.

"Biz ilerliyoruz, patron. Yolu sizin için kontrol edip açacağız," diyen Baho, yanındaki adamlara çenesiyle işaret ederek koridorda ilerlemeye başladı.

Anka ve Alin, ortalarına aldıkları Sina ile ilerlerken ikisinin de iki elinde silahları vardı. Karan, Sina'nın arkasından gelirken onun da elinde tuttuğu silah ileri doğrultulmuştu.

"Sizce benim de silahımı çıkarmam gerekiyor mu?" diye sordu Sina hevesle.

"Hayır!" dedi Karan sert bir sesle. Sina'nın etrafını çevrelemiş olan etten duvarı çabucak kontrol etti. Derim, adamlarını takip ederken Jan arka tarafı kollayarak onları izliyordu.

Sunucuların bulunduğu bodrum, evin iki kat altındaydı. Geçmişte sato olan malikânenin dar koridorlarında, seri adımlarla ilerlemeye devam ederken bir alt kata inen kapıya ulaşmaya çalışıyorlardı.

"Çelik panelleri kapatırlarsa evin içinde kalırız," dedi Alin alçak sesle. Ses tonundaki tatsız tını kendisini açık ediyordu.

"Manuel kumanda sunucuların olduğu katta. Henüz oraya ulaşamadılar," dedi Jan emin olduğu bir tonla.

"Evin her yerinde adamlar var. Birisi bunu akıl eder muhakkak. Biz hâlâ bodruma inmeye çalışıyoruz," diyen Karan'a, yine Jan karşılık verdi.

"Diğer adamlar bunu yapamazlar. Giriş şifresini sadece Lord ve güvenlik şefi biliyor. Aynı paneller, sunucu odası için de geçerli. Herhangi bir saldırıya karşı tedbir olsun diye, Lord aynı yere bir panik odası yaptırmış. Panik odasından dışarıya, evdekinden bağımsız bir bağlantı sistemi var. Evin içini gören kameraları da izleyebiliyorlar. Çelik panelleri indirdikten sonra kendilerini panik odasında güvene alıyorlar."

"Saldırdığımızda güvenlik şefi neredeydi acaba?" diye sordu Anka merakla.

"Nerede olursa olsun, izledikleri protokole göre ilk adımı Lord'a ulaşmak. Lord ve kendisini panik odasına sokmak en öncelikli görevi," diye karşılık verdi Derim.

"Ve henüz bunu başaramadı?" dedi Alin sorarcasına.

Hızla geriyi kontrol ederek başını yeniden ön tarafa çeviren Jan, kendinden emin bir tonla Alin'e karşılık verdi. "Hızlı hareket ettik, Avcı'dan her an bilgi gelebilir."

"Patron! Kalın orada!" diyen Baho'nun sesi, önlerindeki dönemece birkaç adım kala duyuldu. Aynı anda silah sesleri koridorda yankılandı. Derim, hızla geriye birkaç adım atıp arkasından gelenleri dar koridorun duvarına süratle yaslarken bedenini âdeta bir kalkan gibi önlerine serdi. İki elinde silah tutarken kolları iki yana açılmış, Jan ile birlikte yan yana diğerlerini bedenlerinin arkalarına almışlardı.

"Burada kal, hepsini güvene al," dedi Derim, Jan'a hızlı bir bakış atarak. "Baho'ya desteğe gidiyorum."

Jan, Derim'in tavrına alışkın olduğu bir rahatlıkla başını onaylarcasına sallarken, Anka bir şeyler söylemek üzere ağzını açtı ancak ne diyeceğini bilemeyerek, hızlı adımlarla ilerleyip koridorun köşesinde kaybolan adamın ardından endişeyle baktı.

"Yere yatın!" diyen Alin'in uyarı dolu sesini, silahından çıkan kurşunlar takip etti. Hepsi yalnızca bir saniye içinde koridorda, yere yatarken biraz evvel kat ettikleri koridorun gerisinde iki koruma belirmişti. Anka'nın korurcasına atılarak düşürdüğü Sina'nın üzerine Karan bedenini kapadı. Jan ve Anka'nın silahlarını geriye doğrultup, Alin'e eşlik etmesi gözle görülemeyecek kadar hızlı olmuştu. Peş peşe basılan tetiklerden çıkan kurşunlar, iki adamın koridorda cansız yatmasına neden olurken birkaç saniye evvel başlarının üzerinden geçen kurşunlar, neyse ki kimseye isabet etmemişti. Jan doğrularak yüzünü geriye döndü. Onun gibi ayağa kalmış olan ve diğer yöne yüzünü dönmüş olan Alin'e, sırtını yaslayarak silahı ileri uzatılmış halde başka gelenleri karşılamak üzere geriyi kontrol ediyordu.

"Bir kadına güvenle sırtını yaslamak çok hoş bir duyguymuş bebe," dedi Jan sıcak bir sesle.

"Bizde de sırtını ya bir dağa ya bir beye yaslayacaksın derler kocacım. Ben beyime yasladım," dedi Alin muzır bir tonla.

"İyi misin bebeğim?" diyen Karan'ın endişeli sesiyle, göz ucuyla çabucak diğer ikiliye baktılar. Sina beklenenden çok daha sakin bir ifadeyle, gülümseyen gözlerle kocasına başını salladı. "İyiyim. Endişelenme. Sen yanımdayken bana bir şey olmaz."

"Şu sikim iş bir bitsin bebeğim, üç gün yataktan çıkarmayacağım seni."

Karan'ın tatsız, gergin sesi maskenin açıkta bıraktığı endişeli kara gözleri, Sina'nın onu sakinleştirmek ister gibi yumuşak bir tonla gülümsemesine neden oldu.

"Bahanelerin hiç bitmiyor," dedi oyunbaz bir sesle.

"Pamuklara saracağım, kollarımın arasında güvende tutacağım diye dedim," dedi Karan çabucak.

Sina ona inanmadığını belli eder şekilde gözlerini kısarak "Hı hıı," dedi başını alayla sallarken. "Ayrıca sen o pamuklara sarma

sana kendini bayağı kaptırmışsın belli ki, çünkü unutmuşsun benim ne neler yapabileceğimi."

"Burası temiz." diyen Derim'in sesi duyulduğunda "İlerliyoruz," dedi Jan ve başıyla koridorun ucunu işaret etti.

Seri adımlarla koridorun köşesini döndüklerinde ilerideki Derim'i gördüler. Genç adam sağ kolunu kaldırdı ve elinde tuttuğu silahla acele etmelerini işaret edercesine salladı. Adımlar hızlandı ve koşar adım Derim'in yanına vardılar.

"Bu koridorun sonundaki kapıdan bir sonraki kata ineceğiz. Baho ve diğerleri kontrol ederek ilerliyorlar."

Derim öne bir adım atınca hep birlikte ilerideki kapıya doğru hareketlendiler. Yerde yatan üç cansız bedenin yanından geçerken hiçbiri dönüp yerdeki cesetlere bakmamıştı.

Derim ağır kapıyı açtı ve tutması için Jan'a işaret etti. Jan bir eliyle kapıyı tutarken Derim en başta, peşinden Anka, Sina, Karan ve Alin onu takip ettiler. En son kalan Jan, adımını ileri atarak ağır kapıyı bıraktı ve ardından kendi kendine kapanan kapının sesi duyuldu. Duvarlarda bulunan ampullerden yayılan düşük dereceli ışık, basamakları görebilmelerine olanak sağlıyordu. En başta yürüyen Derim elli basamağa yakın dar merdivenleri bitirdiğinde yeni bir kapının önüne vardı.

"Baho?" diye sordu kapıyı açmadan evvel.

"Temiz, patron. Girebilirsiniz," diyen Baho'nun sesi duyuldu. Derim elini kapıya uzatarak ağır kapıyı geriye doğru itti ve kalçasını kapıya dayayarak, diğerlerinin kapıdan geçmesine olanak sağladı. Yeni loş ve dar bir koridora daha çıkmışlardı. Taban önceki kattan farklı olarak beton zemine sahipti. Dar koridor boyu, belli aralıklarla sıralanmış karşılıklı ahşap kapıların hepsi açık duruyordu. Adamların koridoru güvene almadan evvel, çok eskilerden şatoda çalışanların kaldıkları hücreye benzer küçük odaları tek tek kontrol ettikleri belliydi.

"Duman koridorun diğer ucunda, aşağı inen merdivenlerin başında. Sunuculara giden yol temiz," dedi Baho düz bir sesle. "Siz işinizi bitirene kadar bu bölgeyi korumaya alacağız. Kimsenin geçmesine izin vermeyeceğiz."

Derim başını sallayarak onayladı. Bakışları Jan'a döndü. "Biz aşağı iniyoruz. Burası sende."

Jan başını salladı, Derim ileri bir adım atacakken kulağında duyduğu sesle birlikte hareketsizce kalıp söyleneni dinledi.

"Lord kontrol altında. Karısı da," dedi Avcı'nın sesi. "İkisini de bağlayıp giyinme odasına kapadık. Ev şu an bizim kontrolümüzde görünüyor."

"Güvenlik şefi?" diye sordu Derim ifadesizce.

"Henüz ortada yok. Erişemedik. Malikânenin bir yerlerinde saklı adamlar var. Dikkatli olun. Henüz herkes etkisiz hale getirilmedi."

"Telsizleri?"

"Muhtemelen güvenlik protokolü gereği farklı frekansa geçtiler. Telsizler sessiz. Kalanlar var. Ev çok büyük. Henüz her deliğe bakamadık. Kontrole devam ediyoruz."

"Lord'un bulunduğu yere iki adam dik. Ona ulaşmalarına izin verme. Lord'u biz tuttuğumuz sürece kolay kolay bir delilik yapamazlar."

"Bu Lord, yatarken hep o dede donlarından mı giyiniyor sence?" diye soran Avcı'nın sesi, açık bir merakı dile getiriyordu.

"Ne?" dedi Derim anlamadığı belli bir tonla.

"Lord diyorum. Biz saldırınca yataktan fırlamış anlaşılan. Üzerini giymeye fırsatı olmamış. Dede donlarından vardı üzerinde. Lordlar hep dede donuyla mı yatar?"

Derim, karışık bakışlarını medet umar gibi Anka'ya çevirdi. "Dede donu ne?" diye sordu tereddütlü bir tonla.

Genç kadının yüzündeki maske nedeniyle alçak sesli kahkahası boğuk çıktı. Buna rağmen Alin'in tiz kahkahası yüzündeki maskeye rağmen daha net çıkmıştı.

"Uzun içlik var sanırım Lord'un üzerinde," dedi Anka gülen gözleri ışıl ışıl parlayarak.

"Ay bir de beyaz deme?" diyen Alin kıkırdamaya devam ediyordu.

"Beyaz valla," dedi Avcı inanamıyormuş gibi. "Hani Osman baba giyerdi ya kışları, aynı ondan var üzerinde. Lan Lord'sun lan Lord! Alsana bir ipek pijama kendine. Fakir lan bu Lord!" dedi Avcı dalga geçen bir tonla.

"Adam yaşlı, kanı çekilmiştir. Üşüyorsa ipek pijama kıçını sıcak tutmaz," diye karşılık verdi Alin, alayla.

"Amına koduğum puştu. Onca insanın kanını kurutmuş, kanı tümden çekilir umarım," dedi Karan'ın kızgın sesi.

"Acele etmeliyiz!" diyen ses, Sina'ya aitti. "Adamın donunu bırakın bir an evvel işe koyulalım. Ne kadar zaman gerek emin değiliz, biliyorsunuz."

"Haklısın," diyen ses Derim'den çıktı. Başıyla ileriyi işaret etti. "Hadi, ilerliyoruz. Alt katta sunuculara ulaşan kapının şifresini halletmen gerekecek önce."

"O en basit olanı," dedi Sina ileri adımlarken. Diğerleri onlara eşlik ederken Jan, Baho ile geride kaldı. Alin ileri adımlarken başını geriye çevirip Jan'a baktı.

"Dikkat et kendine!" dedi üzerine basarak.

"Merak etme, bebe. Biliyorum. Seni dul, çocuklarımı yetim bırakmayacağım."

"Kara dul olur, başına musallat olurum ona göre!"

Jan, keyifli alçak sesli bir kahkaha atarken başı arkaya yatmıştı. Grup, Duman'ın ileri çekerek açtığı, aşağı kata ulaşımı sağlayan kapının ardında kaybolduğunda ışıl ışıl parlayan kara gözlerini Baho'ya çevirdi.

"Harika bir karım var, değil mi?"

Baho düz bakışlarla boş boş Jan'a baktı. "Azıcık kaçık ama dediğin gibi olsun."

***

Sina'nın, ötesinde sunucuların bulunduğu kapının şifresini açması bir dakikayı bulmamıştı. Şifre paneline Karan'ın sırtındaki çantadan çıkardığı aletleri çabucak çıkarıp bağlaması ve başlat düğmesine basması da çok uzun sürmemişti. Geniş metal kapı açılır açılmaz ilk adımı Derim atmıştı içeriye. Silahın birini kılıfına sokmuş, üzerindeki yeleğin cebinden çıkardığı feneri boştaki eline alarak ilerlemişti. Çabucak etrafı taradı. İçerideki ısı soğuk denecek denli düşüktü.

Penceresiz devasa odanın sağ tarafındaki duvardaki düğmeye bastığında tavandaki beyaz ışıklar yanmış, içerisi aydınlanmıştı.

Diğerleri de içeri girdiklerinde, beyaz duvarların meydana getirdiği kare alanı gözleriyle, hayretle taradılar. Sürekli çalışan makineler ve onların ısınmasına engel olan soğutuculardan çıktığı belli uğultu içeride duyulan tek sesti. Tüm alanı kaplamış olan, aralarında dar koridorlar bırakacak şekilde yüksek bloklar halinde dizilmiş kabinlerdeki birbirine bağlı cihazlar, Konsey'in kalbiydi.

"Kara kutu burası demek," diye mırıldandı Derim.

"Ana makineyi bulmamız lazım," dedi Sina aceleci bir tonla.

"Maskelerinizi sakın çıkarmayın," diye uyardı Derim. "Mutlaka kamera vardır etrafta. Yüzlerinizi açığa çıkarmayın."

"Dağılalım," dedi Anka keskin bir tonla. "Ana makineyi bulan haber versin."

Hepsi seri adımlarla, etrafa dağılarak bitişik kabinlerin oluşturduğu dar koridorların arasında hızlıca hareket etmeye başladılar. Sağ taraftaki blokları, Alin ve Anka gözden geçirirken sol taraftakileri Sina ve Karan tarıyordu. Derim alanın içerisinde hızlı adımlarla ilerleyerek sağda bir kapı olduğu belli olan en uç kısma yürüdü. Kapının önüne geldiğinde bunun panik odasına açılan kapı olduğunu anladı. Ancak açmak için herhangi bir girişimde bulunmadı. Buraya ihtiyaçları yoktu. Bedenini çevirerek kapının yanında, duvara yaslı olan üzeri boş küçük metal masaya ilerledi. Çabucak çekmeceleri kontrol ettiğinde, bunların da boş olduğunu gördü. Masanın altından uzanan kabloyu bakışlarıyla takip etti. Kabloların, yükseltilmiş tabanın altından uzandığı belliydi. Muhtemelen bazen burada da çalışan birileri oluyordu.

Uzun süredir kulaklığından ses gelmediğini fark ettiğinde sebebini biliyor olsa da kendisi de bir kez yoklamak istedi.

"Esra, beni duyuyor musun?" dedi yeleğin üzerindeki mikrofona. Bir süre beklese de herhangi bir ses duyamadı. Dışarıyla bağlantılarının burada olmayacağını bilse de emin olmak istemişti. Yeni bir deneme yaparak "Jan, beni duyuyor musun?" diye sordu bu kez. Bir süre bekleyerek cevap gelmesini umdu fakat kulağında herhangi bir ses duymayınca kaşlarını çattı.

"Burada bizim telsizler de etkisiz kalıyor," diye seslendi Anka'ya. "Sen yukarıdakilere bir bakıp geleceğim. En azından birkaç dakika içi bir, biri bize rapor getirsin. Böyle karanlıkta kalıyor gibi hissediyorum."

"Tamam. Biz buradayız. Dikkatli olun."

"Siz de."

Derim'in ileriye doğru attığı ikinci adımda Sina'nın sesi neredeyse beş yüz metre karelik alanda yankılandı.

"Ana makineyi buldum!"

Derim bu sesi duyar duymaz o tarafa doğru yöneldi. Anka ve Alin alanın zıt yönünden Sina'ya doğru hızla adımlarken, genç kadının bulunduğu bloğun diğer ucundaki Karan, aradaki dar koridordan geçerek karısının yanına vardı. Ana makine, soldaki blokların neredeyse ortasına yerleştirilmiş bir kabinin içindeydi. Odadaki tek aydınlatma, kabinin içinde yerden bir metre yükseklikte, âdeta ona özel yapılmış bir hazne izlenimi veren bir rafın üzerine yerleştirilmişti.

Sina, hızlı hareketlerle Karan'ın uzattığı çantayı aldı ve dizlerinin üzerine çökerek çantanın içindekileri yere boşalttı. Tablet büyüklüğünde iki alet, yine aynı büyüklükte fakat siyah bir kutu izlenimi veren bir başka parça, uçlarında soket bağlı birkaç kabloyla birlikte küçük bir klavye çıkardı. Dizlerinin üzerinde yükselerek kabloları ana makinedeki bir kısım girişlere bağladı. Diğer aletleri de kablolarının ucuna takmasının ardından klavyeyi bağladı. Yere oturarak bağdaş kurdu ve klavyeyi bacaklarının üzerine yerleştirdi.

"Sisteme girişi sağlar sağlamaz kopyalamaya başlayacağım. Ne kadar bir boyut söz konusu birazdan anlarız."

Parmakları kucağındaki klavyenin üzerinde hızla hareket etmeye başladı. Gözleri yere koyduğu küçük ekranla ana makinenin ekranı arasında sürekli yukarı aşağı iniyordu. Her iki ekranda da diğerlerinin anlayamadığı satırlar hızla akarken Sina, tamamen konsantre olmuş bir halde çalışmaya devam ediyordu. Bir dakikayı birkaç saniye geçmişti ki "İçerideyim," dedi ifadesiz bir sesle. Ekranlar hızla değişti, parmaklarının ucu klavyedeki temasını kesmeden hızla tuşlara dokunmaya devam ediyordu. Ana makinenin ekranında ise üste birkaç ekran açıldı.

"Düşündüğümden uzun sürecek," dedi tatsız denecek bir tonla.

"Ne kadar?" diye sordu Derim ifadesizce.

Sina çabucak başını kaldırdı. Klavyenin üzerindeki parmakları hareketlerini kesmeden "On sekiz dakika kırk saniye," dedi keskin bir sesle.

"Devam et!" dedi Derim aynı tonla. Başını çabucak Anka'ya çevirdi. "Yukarı çıkıyorum. Diğerlerini bilgilendireceğim. Buradan ayrılmayın."

Derim süratle arkasını dönüp, kilitli olmayan fakat kapalı kapıya doğru seri adımlarla ilerlerken Anka koşar adımlarla onun peşinden gitti. Derim kapıya varmadan Anka arkasından seslendi.

"Derim?"

Derim'in eli kapıya uzandığı esnada bu sesle birlikte başını çevirerek arkasına baktı. Anka gergin bir sesle konuşurken ses tonunu olabildiğince alçaltmıştı.

"Düşünülenden uzun kalacağız burada. Dışarıda her şeyin yolunda olacağından emin misin?"

"Sorun yok. Her şey kontrol altında. Endişe etme."

"Yukarı çıktığında Esra'ya söyle, takip etmek için belirlediğimiz beş kilometrelik alanın dışına çıksın. Toplam sekiz kilometrelik bir çapı takibe alsın. Güvenlik şefinin ortada olmaması iyi değil. Bu malikâne çok eski. Bizim bilmediğimiz gizli geçitler ya da dışarı çıkışı sağlayan tüneller olabilir. Termal kameralar olabildiğince geniş bir araziyi kontrol etsin. Biri bile dışarı çıkarsa mutlaka destek güç çağırırlar."

Derim ileri bir adım atıp elini Anka'nın yüzüne koyacakken aklına gelmiş gibi keskin bir duraksama yaşadı.

"Zekâna her zaman hayranlık duyuyorum. Sanırım aklımı başımdan alan ilk özelliğin de bu olmuştu..." Kısa bir duraksamanın ardından tatsız bir tonla devam etti. "Etrafta kameralar var. Sana dokunamıyorum."

Anka'nın kaşlarını çatarak soran bakışlarına, gözlerine yansımayan fakat maskenin altından gülümsediğini işaret eden bir kımıltı oldu.

"Bu görüntüleri sonradan izleyecekler. İçeri girenler arasındaki yakınlık iyi bir malzeme değil. İp ucu bırakamayız."

"Görüntüleri neden silmiyoruz?" diye sordu Anka omuz silkerek. Odanın içinde duvarlarla tavanın birleştiği köşelerdeki kameraları o da fark etmişti. Bakışları beklentiyle Derim'e dikiliydi. Derim onun pırıltılı gözlerine yine maske yüzünden, suratında belli olmayan fakat bu kez gözlerine kadar ulaşan bir gülümsemeyle karşılık verdi. Bakışlarındaki gülüş, saliseler içinde değişip yumuşak olmaktan uzak, aksine sinsi bir keyifle harmanlanmış bir tebessüme dönüştü.

"Buraya girildiğini izlemelerini izliyorum," dedi haz dolu bir tonla. "İzlesinler! İzlesinler ki onlar her yere girebildiklerini düşünürken birilerinin de onların tam kalbine nasıl bıçak saplayabileceğini görsünler."

Anka'nın bir şey demesine olanak vermeden arkasını döndü. Kapıyı açarken sevgi dolu bir tonla sarf ettiği sözler Anka'nın yüreğini sıcacık ısıttı.

"Eve döndüğümüzde, birlikte başardığımız bu işi oğlumuzla kutlayacağız."

***

Derim, çıktığı kapının önünde uzayan koridoru takip etti. Koridordan sağa döndükten sonra, bir üst kata çıkmak için dakikalar evvel indikleri merdivenleri ikişer üçer basamak atlayarak büyük adımlarla tırmandı. Merdivenlerin başında, kapıya ulaşan beş metre uzunluktaki düzlüğü iki adımda bitirerek çelik levhanın önüne vardığında, kapının arkasından gelen silah sesleri yeni bir çatışmayı işaret ediyordu.

"Jan?" dedi mikrofona doğru.

"Yukarı geliyorsan kal kapının arkasında!"

Derim bu uyarıyı dikkate almayarak iki silahını da bacaklarının üzerinde sarılı olan kılıfların içinden çıkardı ve ellerine aldı. Geriye doğru bir metre geriledi, iki elinde tuttuğu silahları öne doğrultulmuş halde, sağ ayağını yukarı kaldırarak tüm gücüyle hızlı bir tekme atıp, kapıyı ardına kadar açtı. Öne hızla adım atarken tereddüt dahi etmeden ileri doğru ateş etmeye başladı. Koridorun her iki yanında kapıları açık olan odaların girişlerinde, korunmaya çalışa-

rak ateş eden Jan ve adamlar, koridorun diğer ucundaki korumalarla çatışıyordu.

Derim hızla bedenini yere attı ve yerde bir takla atıp, ileriye doğru ateş etmeye devam ederek açık bir kapının ardından odalardan birine daldı. Süratle doğrulup kapının çerçevesine omzunu yasladı ve birkaç el daha ileri ateş etti.

"Bizim düşündüğümüzden daha çoklar bunlar. Adam resmen burada bir ordu barındırıyormuş," diye bağırdı Jan.

"Avcı ne durumdasın?" diye sordu Derim, Jan'a aldırmayarak.

"Her katı didik didik arayarak güvenliğe alıyoruz. Arada intihara meyilli tipler çıkıyor, onlara yardım ediyoruz," dedi Avcı rahat olduğu belli bir tonla.

"Senin tarafta her şey yolundaysa aşağı birkaç kişi destek gönder."

"Evin etrafı kontrol altında. İçeriyi biz hallediyoruz. Silva iki adamla birlikte oraya geliyor."

"Roger!"

Birkaç dakika süren karşılıklı ateş, koridorun diğer ucunda duyulan çok daha fazla silahın ateşlendiğini gösterir seslerin ardından son buldu. Etraf sessizliğe büründükten birkaç saniye sonra Silva'nın sesi duyuldu.

"Bu taraf temiz patron."

Koridorda, odaların kapısından çıkan birkaç beden belirdi. Derim dışarı çıkarak diğer taraftan gelen Silva'ya doğru ilerledi. Karşılıklı geldiklerinde "Ne durumda yukarısı?" diye sordu.

"Evin etrafı kontrol altında. Güvenlik şefine hâlâ ulaşamadık. Adam evin içinde bir yerlerde olmalı ama ev çok büyük. Avcı'nın ekibi hâlâ arıyor. Her deliğe bir adam saklanmış sanki. Çalışanların hepsini bağlayıp bir odaya tıktık."

"Güvenlik odası?"

"Orada sorun yok. Adamları indirdik."

"Bizden yaralı ya da ölen var mı?" diye sordu Derim ifadesiz, katı bir sesle.

Silva çenesini kaldırarak "Ölen yok. Ufak tefek sıyrıklar var, çocuklar şimdilik kendileri müdahale ediyorlar. İdare ederler," dedi.

Derim memnun bir tavırla başını salladı. "Çıkmak için on üç dakikamız kaldı. On üç dakika sonra herkes çıkmaya hazır olsun. Araçlara kadar durmaksızın koşacağız. Araçlara binenler hemen üzerlerini değiştirecekler. Biz buradan çıktıktan sonra buradakiler iletişime geçecekler. Yolları kontrol edeceklerdir mutlaka. Yolda belirlenen noktalarda araçları değiştireceksiniz ve gruplar küçülerek dağılacak."

"Tamam patron, konuştuğumuz gibi. Herkes sonraki adıma hazır."

"Kuzeybatı yönünde, ormanın içinde iki kişi arazinin dışına doğru hızla hareket ediyor."

Derim'le birlikte diğerleri de kulaklıklardan Esra'nın sesini duyduklarında dikkat kesildiler. Derim'den önce Avcı atıldı.

"Şimdi mi fark ettin?"

"Arazinin ortasında aniden ortaya çıktılar. Termal kameralar şimdi gördü," dedi Esra düz bir tonla.

"Evin içinden araziye çıkan bizim bilmediğimiz tüneller vardır," dedi Derim gergin bir sesle. "Anka kontrol çapını sekiz kilometreye çıkarmanı söyledi. Tam konum ver Esra. Marcel, peşlerine takılın!"

Esra'nın aktardığı konum bilgisinin hemen ardından "Ben daha yakındayım. Peşlerindeyim!" diyen Ozan'ın sesine, Süleyman'ın yüksek denecek sesi karıştı. "Kal yerinde! Kal! Ozan!"

"Lanet olası aksi çocuk!" diye kükredi Süleyman. "Pozisyonumu bozuyorum. Başınızın çaresine bakın. Ozan'ın peşinden gidiyorum!"

"Marcel, destek yolla!" dedi Derim çabucak. "Ozan!" diye bağırdı mikrofona. "Ozan tek başına yaklaşma! Eğitimli adamlar bunlar!"

Ozan'dan ses gelmedi. Muhtemelen adamlara yaklaştığı için ses çıkarmıyordu. Ya da bu uyarıyı umursamak istemiyordu. "Süleyman?" diye üsteledi Derim.

"Peşindeyim. Birkaç yüz metre ileride. Yetişeceğim."

"Ozan!" dedi Derim sinirli bir sesle. "Kendini tehlikeye atarsan cezan düşünemeyeceğin kadar ağır olur! Tek başına hareket etme!"

"Ne cezası be?" dedi Süleyman nefes nefese. "Beni geç önce! Beni!" dedi Süleyman gergin, sinirli bir tonla.

"Eğit o zaman!" dedi Derim çıkışırcasına. "Sürekli burnunun dibine gidiyor!"

"Benim yavru kurdum başının çaresine bakmayı bilir. Bakamazsa da ben yetişirim!" diyen Süleyman'ın sözlerinin bittiği esnada, kulaklıklara anlaşılmaz karmakarışık sesler doldu ve ardından iletişim kesildi. Birkaç dakika sonra, ne Süleyman'dan ne de Ozan'dan ses çıkmasa da Esra'nın sesi kulaklarının içine doldu.

"İki hedef yok edildi. Arazi temiz."

"Ozan iyi mi Süleyman?" diye sordu Derim gergin, endişeli bir tonla.

"İyi!" dedi Süleyman'ın sesi. Derin derin soluyor, nefes nefese konuşuyordu. "Ama eve döndüğümüzde temiz bir pataklayacağım."

"Hep öyle diyorsun ama yapmayacağını biliyorum," diyen Ozan'ın umursamaz sesi duyuldu.

"Bıçak setini unut Patrick! Vazgeçtim ödülden," dedi Süleyman ters bir sesle.

"Patrick kim?" diyen Derim, kafası karışmış gibi Jan'a baktığında, Jan alt dudağını bükerek omuzlarını kaldırdı.

"Kurt babanın oğlu!" dedi Ozan çocuksu bir tonla. Yaptığından en ufak pişmanlık duymadığı gibi kendinden memnun bir tavrı vardı hâlâ. Umursamazca konuşmaya devam etti. "Ben oluyorum," diye devam ettiğinde Derim çocuğun suratında açıkça görülen bir gülümsemenin belirmiş olduğuna yemin edebilirdi.

"Kurt babası, oğluna sahip çık!" dedi Derim. Elinden geldiğince ters çıkarmaya çalıştığı sese rağmen Jan, Derim'in gözlerinin içindeki yumuşaklığa gülümseyerek bakıyordu.

"Pozisyonumuza geri dönüyoruz," dedi Süleyman düz bir sesle. Derim'in sözlerine herhangi bir tepki vermemişti.

***

Derim'in sunucuların olduğu odadan çıkmasının üzerinden beş dakikadan fazla geçmişti. Anka ve Alin büyük alanın içinde turluyorlardı. Anka, Sina'ya yakın kabinler arasında adımlarken Alin, panik odasına açılan kapıyı inceliyordu. Sina, kopyalama işlemi

devam ederken bir şeyler yapmaya devam ediyor, Karan yerde, sırtını arkadaki kabinlere yaslanmış halde onun yanında oturuyordu. Aklından geçen düşünce seneler öncesine aitti. Yanındaki Sina'nın bakışları, yerdeki küçük ekran ve ana makinenin ekranı arasında gidip gelirken sadece Karan'ın duyabileceği alçak bir tonla konuştu.

"Aklından geçeni biliyorum."

Karan'ın dudağının ucu keyifli bir gülümsemeyle kıvrıldığında yüzündeki maske nedeniyle bu görünmedi.

"Kaderden kaçılamıyor değil mi? Biz birbirimizin kaderiydik ve hiç olmayacak yerde, hiç akla gelmeyecek şekilde yeniden karşılaşmıştık."

"İyi ki..." dedi Sina sıcak bir sesle. Bakışları hızla Karan'a çevrildi ve sımsıcak, sevgi dolu bir gülümseme sunduğu belli pırıl pırıl gözlerini kocasına dikti. Gözlerini tekrar ekrana çevirirken "Hiç pes etmediğin için her gün seninle yaşadığım güne şükrediyorum," dedi içten bir tonla.

"Sen söz konusu olunca ben hiç pes etmem, bebeğim. Ne yapar eder yine kaderlerimizi birbirimize dolarım ben."

Sina başını çabucak yan tarafa uzatarak maske olmasına rağmen Karan'ın yanağına dudaklarını bastırdı.

"Seni seviyorum. Hem de çok seviyorum..." Maskenin açıkta bıraktığı yeşil gözlerini şakacı bir tavırla uyarırcasına ayırdı. "Beni baştan çıkarmayı kes, şu işi bitirelim ve evimize dönelim."

Karan uysalca başını salladığı esnada Anka'nın sesini duydular.

"Ne kadar kaldı?"

Sina çabucak ekrana baktı. "Dokuz dakika kırk saniye."

Anka başını sallayarak dar koridorda ileri bir adım attı. Derim'in geri dönmediği her saniye geriliyordu. İki taraftaki kabinlerin ortasındaki biraz daha geniş olan koridora çıktığında diğer uçtaki Alin'le göz göze geldi.

"Dokuz buçuk dakika var," diye seslendi.

Diğeri yalnızca başını sallarken kendisine doğru yaklaşıyordu.

"Yukarıda neler oluyor çok merak ediyorum," dedi Alin ifadesiz bir sesle.

"Ben de... Ama bağlantımız yok."

"Akhan hâlâ gelmedi."

"Bir şey mi oldu acaba?" diye sordu Anka endişeyle.

"En fazla bir çatışma daha. Başa çıkarlar," diyen Alin'in sesinde belli belirsiz endişe vardı fakat sakin olmaya çalıştığı belliydi.

Anka başını sallayarak onayladı kardeşini. "Aksiyonsuz beklemek çok sıkıcı, değil mi?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

Alin'in sırıtması gözlerine ulaşmıştı. Başını salladı. "Boş boş durmak bize göre değil."

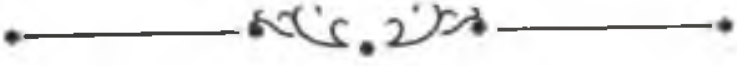
Odanın ağır kapısının açıldığını belli eden sesi duyduklarında, ikisi de başlarını o yöne doğru çevirirken Anka mırıltı denecek bir sesle "Derim döndü," dedi.

Fakat kapı açılıp içeri giren üç adamı gördüklerinde, yanındaki Alin'in gergin bir tonla "Boş boş durmak bize göre değil derken tam da bunu kastetmiştim," diyen sesi yalnızca Anka'nın duyabileceği kadar alçak bir tondaydı.

Silahlarını üzerlerine tutan üç adam, ileri doğru seri adımlarla odanın içine atılırken güvenlik şefi olduğunu bildikleri öndeki, sert bir sesle bağırdı.

"Sakın silahlarınıza dokunmayın!"

14. Bölüm

"Ateş etme! Ateş etme!" diye bağıran Alin, ellerini yukarı kaldırmıştı. Ses tonu yalnızca Anka'nın anlayabileceği, sahte bir korku barındırıyordu. Alin'in âdeta korkmuş gibi yüksek sesle konuşmasının nedenini biliyordu. Gözlerden uzak kalan Karan ve Sina'nın duymasını ve tedbir almalarını istemişti.

Ortadaki koridorda ikisi de ellerini teslim olmuş gibi yukarı kaldırmış, adamların biraz daha öne yaklaşmalarını bekliyorlardı.

"Kaç kişi var burada?" diye sordu güvenlik şefi sert bir sesle.

Anka, ifadesiz fakat beklenenden daha yüksek sesle konuşurken bakışları bomboştu. "Sadece ikimiz."

Eve girmeden önce, Lee'nin evin içindeki kameraları etkisiz hale getirmesinden dolayı, ne evin içinde ne de dışarıda kaç kişi olduğunu bilemedikleri gibi, sunucu odasına girenlerin sayısını da bilemedikleri belliydi. Sunucu odasındaki kameralar, güvenlik odasından şu an izlenemiyordu fakat görüntülerin depolandığı da bir gerçekti. Görüntüleri ancak onlar bu evi terk ettikten sonra izleyebileceklerdi.

Yüksek kabinlerin arasında olan Karan ve Sina'nın bu sesleri duyarak gizlenmelerini umut ediyordu. Ani saldırı sonucu hazırlanmaya fırsat bulamadığı belli olan güvenlik şefinin üzerinde, kısa kollu siyah bir tişört ve koyu gri kumaş bir pantolon var. Diğerleri nöbette olmalıydılar ki hazırlıklı görünüyorlardı. İkisinin de tüm teçhizatları üzerlerindeydi fakat ellerindeki silahlardan başka kullanacakları bir şey de yoktu. Onların telsizleri de şu an etkisiz haldeydi.

Anka içinde bulundukları durumu onlara hatırlatırcasına, üzerine basarak "Burada ateş etmeyi düşünmüyorsun herhalde," dedi ifade-

siz bir sesle. Bakışlarıyla etrafı işaret etti. "Tek bir makineye zarar vermek istemezsin."

"Lord'u geri vereceksiniz!" dedi adam keskin bir sesle. "Mecbur kalırsam ateş ederim. Uslu durun, geçin şuraya!"

Adam çenesiyle odanın girişindeki köşeyi göstermişti.

"Gelip sen götürsene bizi oraya," dedi Anka sinir bozacak kadar sakin bir sesle.

Adamın sözlerinin tam aksi yönde, geriye doğru bir adım attığında Alin de ona eşlik etmişti. Adam diş gösterir bir tavırla "Kalın olduğunuz yerde!" diye bağırdı.

Yanındaki adamlara işaret ederken elindeki silahı bir Anka bir Alin üzerinde götürüp getiriyordu.

"Şunların ikisini bağlayıp köşeye atın. Değerli iseler Lord'a karşılık bunları sunacağız. Değerli değillerse ikisinin de kafasına sıkın."

Anka'dan adamı çıldırtan sakinlikte bir kahkaha çıktı.

"Lord'unu almak istiyorsan sabırlı olmak zorundasın. İki dakika içinde bu oda onlarca adamla dolacak. Kalen düştü, senin yerinde olsam daha sakin hareket ederdim."

Karan, adamların içeri girmesi ve duyulan seslerin hemen akabinde yerinde hızla hareketlendi ve dizlerinin üzerinde dururken, sesini çıkarmadan Sina'ya başıyla arkasını işaret etti. Sina, kucağındaki klavyeyi sessizce yere bıraktı ve ikisi kabinlerin arasında eğilerek ilerlemeye başladılar. Bir arkadaki kabinlerin arasına ulaştıklarında koridor boyu ilerleyerek uca doğru yanaştılar.

"Ana makineyi kontrol et!" diyen adamın sesini duydular. Yanındakilerden birine talimat verdiği belliydi.

"Kontrol etmene gerek yok, seni zahmetten kurtarayım..." diyen Anka'nın sesini duydular yine. Kusursuz bir aksanla İngilizce konuşmaya devam ediyordu. "Kopyalama yapıyoruz. Henüz işimiz bitmedi. Biraz daha sabırlı olmak zorundasınız."

"Kimsiniz siz?" dedi adam hırlar gibi.

"Kimlik kontrolü yapmayı düşünmüyorsun herhalde?" diye sordu Anka alayla.

Karan, Sina'yı eliyle uyararak durmasını işaret etti. Kabinlerin ucuna ulaştıklarında, Sina'yı gerisine alarak birkaç saniye bekledi ve

başını belli belirsiz uzatarak, ortadaki koridoru görmeye çalıştı. Kaç kişi olduklarını ve adamların içeride şu an nerede durduklarını bulmeye ihtiyacı vardı.

Anka ve Alin'in arkası kendisine dönüktü. Karşılarında eli silahlı iki adam vardı, bir diğeri kabinlerin arasına doğru ilerlemeye başlamıştı. Karan hızla başını geriye çekti ve bakışlarını Sina'ya çevirdi. Olduğu yerde kalmasını işaret etti. Sina itiraz eder gibi başını iki yana salladığında, Karan kaşlarını çatarak sert sert baktı ona. Sert bir tavırla yerinde kalmasını işaret ederek dar koridorun yine diğer ucuna doğru ilerledi. Başını geriye çevirip gözleriyle yeniden Sina'ya uyarıcı bir bakış attı.

Sina gözlerini devirerek aşağı doğru çöktü ve sırtını kabinlere vererek beklemeye başladı. Karan'ın gördüğü diğer adamın, ana makinenin bulunduğu noktaya gittiği belliydi. Yerdeki aletleri gördüğünde devam eden kopyalama işlemini iptal edeceği muhakkaktı. Kabloları söküp çıkarması kafiydi. Fakat Karan'ın buna izin vermesi mümkün değildi. Sessiz adımlarla kabinlerin ucuna yaklaştı ve beklemeye başladı. Arkasındaki koridorda ayak sesleri duydu.

Adamın koridorun ortasındaki makinenin başına ulaştığı belliydi ki "Doğru söylüyor, kopyalama yapıyorlar!" diye bağırdığını duydu.

"Durdur işlemi!" diyen güvenlik şefinin sesi odanın içinde yankılandı.

Karan sessiz, seri adımlarla hareket etti ve ana makinenin bulunduğu koridorun başına yanaştı. Başını hafifçe ileri uzattı ve göz ucuyla ileriyi kontrol etti. Sırtı ona dönük adam, dizlerinin üzerinde eğilirken elindeki silahı yere koydu. Etraftaki kablolara anlamaya çalışırcasına birkaç saniye baktı ve ana makineden, yerdeki küçük aletlere uzanan kablolara uzandı. Karan öylesine sessiz adımlarla ilerlemişti ki adam arkasına kadar sokulan bedeni fark etmedi. Eli, makineden uzanan kabloyu çıkarmak için uzanmak üzereyken Karan'ın kolu adamın boynuna dolandı.

Dizlerinin üzerindeki adam aniden geriye çekildiği için kalçalarının üzerine düşerken çıkardığı ses, ağzına kapanan büyük el nedeniyle yalnızca homurtuyu andırdı. Karan bir dizi yere sağlamca basarken eğilmiş, sol elini adamın ağzına sıkıca kapamışken, sağ kolunu adamın boynuna öylesine bir güçle dolamıştı ki, adam debe-

leniyor fakat kurtulamıyordu. Bacakları şiddetle çırpındı ve kabinlere vurdu. Çıkan ses içerideki uğultuların arasında kayboldu. Karan tüm gücüyle adamın boynunu sıkmaya devam etti. Bir dakika boyunca adam çırpınmaya devam etse de Karan kolunu gevşetmedi. Nihayet çırpınışlar yavaşladı ve birkaç saniye sonra son buldu. Adamın bayıldığına emin olduğunda yavaşça kolunu gevşetti Karan.

"Hallettin mi?"

Güvenlik şefinin sorduğu soruya, kabinlerin arasından birkaç saniye boyunca cevap gelmeyince Anka ve Alin yan gözle birbirlerine baktılar. Karan ya da Sina veyahut ikisi birden adamın işini bitirmiş olmalılardı. Sessiz oldukları bir gerçekti. Anka takdir etmeden yapamadı. İki aydır aldıkları sıkı eğitim işe yaramış görünüyordu. İki kardeş birbirlerine bakarken, kalan iki adamı bir an evvel etkisiz hale getirmeleri gerektiğini gözleriyle konuşarak anlaştılar.

"Hâlâ durduramadın mı?" diye yeniden bağırdı güvenlik şefi, kabinlerin ilerisine doğru. Yanındaki adam bir adım ileri attı. Bakışları iki kadının üzerinde, elindeki silah üzerlerine doğrultulu halde dikkatle baktı onlara.

Alin'in kendisini yere atıp acıyla bağırması tam da o sırada oldu. Yerde bedeni titreyerek acıyla kıvranırken Anka telaşla üzerine eğildi.

"İyi misin?" diye sordu İngilizce, panik dolu bir sesle.

Alin'in gözleri yukarı doğru kayarken bedeni şiddetli sarsıntılarla yerde kıvranıyordu. Anka delice bir panikle başını iki adama çevirdi.

"Kriz geçiriyor. Sara krizi!" dedi.

İki adam da yarı temkinli yarı tedirginlikle yerdeki ikiliye bakıyordu. Alin titremeye devam ediyordu. Anka ortalığı birbirine katma eğilimiyle "Bir şey yapın!" diye bağırdı tekrar.

Çabucak yere oturdu ve yerdeki kadının başını kucağına aldı. Alin'in bedeni hâlâ sarsılmaya devam ediyordu. İki adam ağır adımlarla onlara doğru ilerlerken güvenlik şefi "Yanında ilacı yok mu?" diye sordu gergin bir sesle. "Maskesini çıkar, düzgün nefes almasını sağla."

Başı Anka'nın kucağında duran Alin sarsılmaya devam ederken iki adam yanlarına yaklaştılar. Anka sürekli olarak aynı şeyleri söylemeye devam ediyordu.

"Sakin ol... Sakin ol... Geçecek..."

"Maskesini çıkar dedim!" dedi güvenlik şefi yine sert bir sesle. Elindeki silahı hâlâ yerdeki iki kadının üzerine tutmaya devam ediyordu. Yanındaki adam da silahı indirmemişti. Alin'in yerde debelenen bedenini, dikkatli gözlerle izleseler de silahları hâlâ yerdeki ikilinin üzerindeydi.

Adamlar bir metre mesafe kalana kadar onlara yaklaştıklarında, iki kadın da öylesine hızlı hareket ettiler ki muhtemelen bu hıza iki adam da oldukça şaşırmışlardı. Alin'in bacağı, yere sürtünerek hızlı bir kavis çizdi ve güvenlik şefinin yanındaki adamın bacağına tüm gücüyle vurduğunda, dengesini kaybeden adam iki saniye içinde sırtının üzerine yere düştü. Alin çoktan üzerine atılmıştı adamın.

Anka aynı anda hızla hareket etmiş, sağ bacağını kırk beş derecelik bir açıyla, tıpkı bir sopa gibi yukarı kaldırarak ayağının üstünü güvenlik şefinin iki bacağının arasına vurmuştu. Adam acıyla öne eğilirken, silahı tutan elini kavrayan Anka, adamı şiddetle öne çekerek başının üzerinden geriye savurdu. Bedenini ters bir taklayla geriye atarak süratle adamın üzerine çullandı ve tüm gücüyle adamın çenesine bir yumruk attı. Adam çabucak toparlandı ve silahı bırakmadığı elini yukarı kaldırıp genç kadını vurmaya çalıştı. Anka, bir eliyle adamın bileğini kavrarken, dizlerinin üzerine hafifçe kalkıp bedeninin tüm ağırlığını hızla adamın üzerine bıraktı. Adamın ciğerlerindeki hava boşalmasına rağmen pes etmedi. Bacaklarını yukarı çekip ayaklarını yere dayadı ve sırt üstü duran bedenini çevirmeye çalıştı. Aynı anda başını yukarı kaldırmış, üzerindeki kadını tüm gücüyle kenara atmaya çalışıyordu. Anka hiç düşünmeden kafasını geri çekip hızla öne itti ve başını yukarı kaldırmaya çalışan adamın yüzüne, sert bir kafa attı. Adamın kafası yere sertçe çarptı, fakat elindeki silahı yine de bırakmadı.

Anka, adamın bileğini iki eliyle kavradı ve hiddetle yere vurdu. Parmaklarının arasında gevşeyen silahı, adam son bir güçle yeniden kavramaya çalıştı. Başını yeniden yukarı kaldırdı. Üzerindeki kadını atmak ister gibi bedenini tekrar çevirmeye çalıştı. Anka sol kolunu dirseğinden kırarak hiddetli bir darbeyi adamın yüzüne vurdu.

Adam acıyla bağırırken gözü dönmüş gibi debelendi ve tüm gücüyle bedenini çevirerek, Anka'yı üzerinden attı. Anka yerde bir tur yuvarlansa da çabucak toparlanarak dört ayak üzerinde durdu. Elleriyle yerden destek alarak, kalkmaya çalışan adama sağ ayağıyla ters bir tekme attı ve hızla bedenini çevirerek iki ayağının üzerine dikildi. Hiç düşünmeksizin adamın silah tutan eline bir tekme daha attı ve silah kabinlerin arasındaki dar koridorda sürüklenerek birkaç metre uzaklaştı.

Şimdi ayağa kalkan adamla karşı karşıya idiler. Tıpkı güvenlik şefinin hemen arkasındaki adamın da Alin'le karşı karşıya kaldıkları gibi.

"Seni geberteceğim sürtük!" diye kükredi güvenlik şefi. Sinirli bir tavırla dudağının kenarından akan kanı elinin tersiyle sildi.

Bu cümlenin odanın içinde yankılanması, giriş kapısının açılması ve Derim'le Jan'ın içeri girmesi eş zamanlı gerçekleşmişti.

İki adam yerleri sarsacak derecede hiddetli adımlarla içeri girdiklerinde, Derim'in sesi kükrer gibi odanın içinde yankılandı.

"O cümleyi bir daha kur!"

Lee'nin, Derim'i uyarması birkaç dakika öncesiydi. Evin içindeki kameraları takip eden Lee, sunucu odasına giden koridordaki kameralardan görmüştü adamları. Bodrum kattaki koridorda aniden ortaya çıkmışlardı. Muhtemelen onların fark edemediği gizli bir kapıyı kullanmışlardı. Derim ve Jan'ın telaşla bir alt kata inip odaya ulaşma çabaları, koridordaki birkaç adamla karşılaşmaları nedeniyle gecikmişti. Dört adamla kıyasıya mücadele vererek, onları etkisiz hale getirmelerinin ardından duraksamaksızın sunucuların bulunduğu odaya yönelmişlerdi. Derim endişeden çıldırmak üzereydi. Tıpkı yanındaki Jan gibi.

Derim'in kapıyı açıp içeri girdiği anda duyduğu sözler, çok daha fazla delirmesine neden olmuştu. Güvenlik şefinin karşısında gardını almış dikilen kişinin, Anka olduğunu metrelerce öteden bile anlayabilmişti.

Jan bir an duraksamadan hızla ileri atıldı ve Alin'in karşısında dikilen adamın göğsüne, neredeyse havada uçarak tüm gücüyle bir tekme attı. Adam arkaya doğru birkaç metre savrulurken, güvenlik şefinin yanından geçerek yere düştü. Alin bir adım yana kayarak,

Sırtını solundaki kabinlere dayadı ve âdeta manikürlerini kontrol ediyormuş gibi eldivenli ellerini kaldırarak parmaklarını inceledi.

Güvenlik şefi, duyduğu sesle hızla bedenini geriye çevirmişti. Derin adımlarını yavaşlatmadan adama doğru hızla ilerliyordu. Anka vakit kaybetmeden sağına doğru hızla hareketlendi ve kabinlerin arasındaki koridora atıldı. Koridorun diğer ucundan çıkarak sola döndü ve sonraki iki koridoru geçerek, ana makinenin olduğu koridorun başına ulaştı. Seri adımları hızla ileri atılırken Karan ve Sina'nın ana makinenin başında, yerde yan yana oturduklarını gördüğünde derin bir nefes aldı. Yerde bilinçsizce, boylu boyunca yatan diğer adama çabuk bir bakış attı.

"İyi misiniz?"

İkisi de başlarını kaldırıp ona baktılar.

"İyiyiz iyiyiz, sorun yok. Devam ediyoruz," dedi Karan sakin bir sesle.

"İki dakikadan az kaldı," dedi Sina memnun bir sesle. "Sizde her şey yolunda mı?"

"Derim'le Jan yetiştiler. Kalanı hallediyorlar."

"Bir an evvel siktir olup gidelim buradan," dedi Karan söylenir gibi. "Amına koduğumun herifleri bitmek bilmediler. Mantar gibi her yerden çıkıveriyorlar."

"İçeride bu kadar adam olduğunu tahmin edemediğimiz gibi, bizim elimizdeki evin planlarında da gizli geçitler görünmüyordu," dedi Anka sıkkın bir tonla.

"Lord bozuntusu gizli geçitleri yaptırıp, bir de İmar ve İskan Bakanlığı'na sunacak değildi tabii. İmar izni bile almamıştır puşt!"

Anka garip garip ona bakarken Karan omuz silkti. "Biz yaptığımız inşaatlar için imar izni alana kadar göbek çatlatıyoruz. Lord olmak varmış amına koyayım."

Anka gözlerini devirdi. Yerdeki Sina kıkırdadı ama gözlerini ekrandan ayırmamıştı. Anka merakla Sina'ya baktı.

"Kopyalama işlemini başlattıktan sonra sadece beklemen gerekmiyor mu? İçeri girdiğinizden beri sürekli bir şeyler yapıyorsun?"

"Sen benim karımın kafasının nasıl çalıştığını bilmezsin. Sadece kopyalamak yetmez ona," dedi Karan böbürlenir bir tonla.

Anka merakla bir ona bir diğerine baktığında Sina, gülümsediği belli bir tonla Anka'ya karşılık verdi.

"Aynı zamanda sunuculara hayalet bir yazılım yüklüyorum," dedi. "Bundan sonraki bilgilere de ulaşabilmemiz için."

"Ama buradan dışarıdan bağlantı yok ki. Adamlar burayı sadece depolamak için kullanıyorlar. Uzaktan buraya nasıl erişim sağlayacaksın ki?"

"Tüm sistemleri bu sunuculara bağlı, kullandıkları tüm bilgisayarlar buradaki sistem sayesinde korunuyor. Bundan sonra buraya hangi cihaz bağlanırsa bağlansın, içeri yüklediğim yazılım o cihazlara sızacak ve böylece cihazlardaki bilgilere de ulaşıyor olacağız. Yani bundan sonra ileride edindikleri bilgileri de elde edebileceğiz."

Anka, ağzı açık kalmış halde Sina'ya bakıyordu ama yüzündeki maskeden ağzının açık kaldığını diğer ikisi de fark edemediler. Buna memnun olmuştu çünkü o halinin epey komik görüneceğinden emindi.

***

Derim'in güvenlik şefinin üzerine çullanması gecikmedi. Öylesine gözü dönmüştü ki adamın Anka'ya zarar vermeye çalışmasına mı yoksa sarf ettiği hakarete mi daha çok delirdiğini kestiremiyordu. Birkaç metre ilerisindeki Jan'ın diğer adamı bertaraf etmesi gecikmemişti. Jan'ı daha önce o derece endişeli görmemişti. Lee'nin onları uyarmasının ardından düşünmeksizin alt kata inen merdivenlere atılmıştı. Kızların kendilerini korumayı başarabileceklerinden emin olsalar da en ufak bir riski bile göze almaları mümkün değildi.

Derim yere serdiği güvenlik şefinin yüzüne en hiddetli yumruklarını indiriyordu. Adamın yüzü kan revan içinde kalmıştı ama Derim kendisini durduramıyordu.

"Derim!" dedi Jan'ın uyaran sesi. Soluk soluğa ayağa kalkmıştı. "Uzatma, bitir! Çıkıp gidelim artık buradan!"

Güvenlik şefinin kaybolmaya yüz tutmuş bilincine rağmen bu ismi duyduğuna Derim emindi ama bunu umursamadı. Kısa bir soluk çekip dizlerinin üzerinde hafifçe doğruldu ve iki eliyle kavradığı boynu hızla çevirerek güvenlik şefini sonsuzluğa uğurladı. Hareket-

siz bedenin üzerinden yavaşça doğruldu. Bacağını kaldırıp yana doğru bir adım atarak yerdeki cesetten uzaklaştı. Bakışları odanın içinde dolaştı ancak kabinlerin sıralandığı alanda Anka'yı göremedi.

"Anka?!" dedi yüksek denecek endişeli bir sesle. Kameralar olsa da ses bağlantısı olmadığını bildiği yerde bu ismi telaffuz etmekten çekinmemişti. İzleyecekleri tek şey görüntüler olacaktı.

"Buradayım!" diyen ses kabinlerin arasından geldi. Derim o yöne doğru seri adımlar atarken Jan, Alin'e doğru ilerliyordu.

Alin yumuşak bakışlarla Jan'a baktı. "Evimin direği!" dedi muzır, sevimli bir tonla. "Dişi kuşunu kurtarmaya mı geldin sen?" diye devam etti, âdeta bir çocuğu sever gibi neşeli bir sesle.

Jan gözlerini devirdi. Alin'in karşısına gelmiş olsa da genç kadına dokunmak için herhangi bir hareket yapmadı. Başını, kapıyı işaret ederek sert bir jestle salladı.

"Çıkalım şuradan bebe. Aklımı oynatacaktım az daha."

"Ben senin aklını daha fena oynatırım, merak etme," dedi Alin eğlenen bir tonla. "Evimize bir dönelim, bak nasıl oynatacağım ben senin aklını."

"Sana güveniyorum," dedi Jan flörtüz bir sesle. Kara bakışlarının içinde alevler yanarak baktı genç kadına.

Alin hınzırca kıkırdadı. Jan'ı çok daha ateşleyen bir tavırla gözlerini ayırdı ve vaat dolu bir sesle "Yatak yanacak be!" dedi.

"Banyoda söndürürüz," dedi Jan ona uyarak. Ses tonu şakacı çıksa da yakıcı bir tınıya sahipti.

"Vaayy, üstüne banyo fantezisi!" dedi Alin gözlerini iri iri açarak. "Hiç hayal kırıklığına uğratmıyorsun Jan Bartın. Ne kadar da şanslı bir kadınım."

"Öylesin, Alin Bartın," dedi Jan duraksamadan. İsmi telaffuz ederken hissettiği hoşnutluk açıkça belli oluyordu. Çenesiyle yeniden geriyi işaret etti. "Hadi, çıkalım şuradan."

Alin oyuncu bir tavırla "Beyim ne derse o olur," diyerek keyifle topuklarının üzerinde dönüp, kapıya yönelirken Jan istemsizce güldükten sonra kabinlerin ilerisine doğru seslendi.

"Biz çıkıyoruz. Baho kapının önünde."

"Tamam," diye seslendi Derim. "Otuz saniye içinde biz de peşinizden geliyoruz."

Sina, Karan'ın uzattığı çantaya malzemelerini doldurmaya başladığında Anka, Derim'in yanında sessizce dikiliyordu. Bakışları çabucak genç adama çarptığında yüzündeki gerginlik, maskenin açıkta bıraktığı gözlerinden dahi anlaşılıyordu. Derim keskin gözlerle yalnızca Sina ve Karan'ı izliyordu. Sina çantayı toparladıktan sonra Derim'e uzattı.

"İstanbul'a döndüğümüzde bilgileri klase etmeye başlarız. Epey zaman alacak ama hızlandırmak için Lee ve Böcek'le birlikte iş bölümü yapacağız."

Derim çantayı sağ omzuna taktı. "Hızla çıkıyoruz. Konuştuğumuz gibi. Minibüste üzerinizi değiştireceksiniz. Araziden çıktıktan beş kilometre sonra, sizin için kiralanmış olan araca binip doğruca Londra'ya gidiyorsunuz. Biz de aynı şekilde hareket edeceğiz. Çanta bende. Yolda beni kimse durduramaz. Yarın hiçbir şekilde bağlantıya geçmiyoruz. Ertesi gün İstanbul'a varır varmaz sizi arayıp bilgilendireceğim. Birimde kaçta toplanacağımıza İstanbul'a varınca karar vereceğiz."

"Tamam," dedi Karan başını sallayarak. Elini Sina'nın beline attığında Derim uyarır gibi kaşlarını kaldırdı.

"Yakın temastan uzak dur. Evden çıkana kadar kimse birbiriyle yakın temasta bulunmasın."

Karan hatırlamış gibi kaşlarını kaldırırken elini Sina'nın belinden çekti. "Hadi bebeğim, çıkalım artık buradan," dedi sıkkın bir sesle. "Karıma bile dokunamıyorum amına koyayım," diye söylendi.

"Mon Phénix?" dedi Derim yumuşak bir tonla. Başını yanındaki Anka'ya çevirdi. Derin bakışları genç kadının üzerine kilitlendi. "Hadi, çıkalım artık buradan..."

Anka başını sallayarak geriye döndü. Karan ve Sina onu takip ederken Derim arkalarından hareketlendi. Yerde yatan adamın üzerinden atlayarak, dar koridordan çıkıp odanın ortasındaki koridora ulaştılar. Kapıya doğru adımlarken Anka önde, Karan ve Sina onun arkasındaydılar. Derim, odadan çıkmadan evvel elinde hazır tuttuğu silahla arkadan onları takip ederken Anka elini kapıya uzattı. Önündekiler kapıdan çıkarken Derim, son kez odaya bakmak

istercesine başını geriye çevirdi ve onlara doğrultulmuş silahı tutan yüzle göz göze geldi.

Her şey göz açıp kapama süresi kadar hızlı gerçekleşti. Derim hızla yana bir adım atıp bedenini arkadakilere siper etti ve silahtan çıkan kurşun tam göğsüne isabet etti. Silahını doğrultması ve tetiğe basması aynı anda gerçekleşmişti. Onun silahından çıkan kurşun, Karan'ın daha önce bayılttığı adamın alnının ortasına isabet etti. Adamın cansız bedeni yere düştüğü anda, Derim de göğsüne aldığı darbe nedeniyle geriye doğru savrulmuştu.

"Derim!" diyen Anka'nın dehşete bulanmış sesi, kapının önünde yankılandı. Kapıdan dışarı adımı atmış olanlar, hızla geriye dönerken Derim sırt üstü yere düştü. Omzundaki çanta yan tarafa savruldu. Elindeki silah gevşeyen parmaklarının arasından kaydı. Kapının diğer tarafındaki Baho'nun endişe kaplı, telaşlı sesi duyuldu.

"Patron!"

Baho kapıya bir omuz darbesi atarak ileri fırladığında kapı şiddetle yana savruldu. Anka dizlerinin üzerinde yerde kayarak Derim'in yanına ulaştı ve başını kucağına aldı.

"Beni buradan çıkarın, kapıyı kapatın," diye inledi Derim.

Baho hızla Derim'in üzerindeki yeleğin omuzlarına parmaklarını geçirdi ve sırtı üstü süratle çekerek, Derim'i kapıdan dışarı çıkarırken Anka, yerdeki çantaya ve silaha uzanarak kendine çekti. Dizlerinin üzerinde çabucak geriye çekildi. Çantayı ve silahı kenara fırlattı ve hemen Derim'e yöneldi. Ağır kapı kapandı, Derim kapının dışındaki koridorda sırt üstü yerde yatarken kesik kesik solumaya çalışıyordu.

"Patron vuruldu!" diye bağırdı Baho geriye doğru. Koridorun ucundan koşarak gelen, ağır botların sahip olduğu adımların çıkardığı patırtı duvarlara çarpıyordu. Jan'ın panik ve korku dolu sesi koridorda yankılandı.

"Derim!"

"İyiyim," diye soludu Derim, başı Anka'nın dizlerinin üzerinde yatarken.

Anka sulanan gözlerini Derim'in gözlerinden ayırmıyordu. Ellerini yüzündeki maskeye uzattığında "Sakın!" dedi Derim. Elini kaldırmaya mecali yok gibiydi. "Maskeyi çıkarma!" dedi zorlukla ko-

nuşarak. Adeta nefesi boğazında tıkanıp kalmış gibi [illegible] çalıştı.

"Derim!" diye inledi Anka. Elleri hızla Derim'in üzerinde [illegible] maya başladı. "Üzerini kontrol et!" diye bağırdı Baho'ya. "Yeleğe yarası var, kontrol et!"

"Panik yapmayın!" dedi Derim zorlukla çıkardığı alçak bir sesle. Gözlerini güç toplamak istercesine yummuştu. Ciğerlerine derin bir nefes almak istercesine ağzını açtığı, yüzündeki maskenin ortasındaki derin çukurdan anlaşılıyordu. İstediği büyük soluğu çekemediği kesik nefesten belliydi. Dudaklar yeniden birleşti ve zorlukla çıktığı belli soluk gibi ses inlercesine dışarı taştı.

"Birkaç dakika izin verin!"

"Ne izni be?" diye çemkirdi Anka. "Vuruldun! Kımıldama! Konuşma!"

"Beni bırakma." dedi Derim aynı alçak, soluk benzeri sesle. Gözleri kapalıydı. "Sadece dinlenmeme izin ver."

"Ben seni nasıl bırakayım ya?" dedi Anka inlercesine. Yüzünü Derim'in yüzüne indirdi. Alnını genç adamın alnına yaslarken fısıltı gibi mırıldandı. "Ben seni nasıl bırakayım?"

"Baho yarasını bul!" diye bağırdı Jan. Dizlerinin üzerine çökmüş, Derim'in üzerini kontrol ediyordu.

"Yeleğe geldi!" dedi Derim öfkeli denecek bir tonla. "İki dakika rahat bırakın, soluklanayım!"

Üzerindeki çelik yeleğe isabet eden kurşun, göğsüne öylesine sert vurmuştu ki göğüs kemiklerinin sızladığını hissediyordu. Ağır baskı ciğerlerindeki havayı tüketmiş gibiydi. Kısa soluklar içine çekerken göğüs kafesinin yarattığı baskı, her nefeste canını yakmasına rağmen umursamamaya çalıştı. Bu acı onun kaldıramayacağı bir acı değildi. Sadece soluklanmaya ihtiyacı vardı. Onu saran kolların arasında soluklanmak tek ihtiyacı olan şeydi o anda.

Anka kalçasını yere bıraktı ve kucağındaki başı kollarıyla sarmaladı. Derim'in başı karnına dayanmış kesik kesik soluk alıyordu.

"Jan, üzerindeki yeleği çıkar. Göğsündeki ağırlığı kaldır, rahat soluk alsın."

Jan ve Baho hızla Derim'in üzerindeki yeleğin cırtlarını söktüler ve yeleği genç adamın üzerinden çıkardılar. Yeleğe saplanan kurşunun ucu yeleğin diğer tarafında görünüyordu. Derim'in üzerindeki siyah combat tişört, kurşunun saplandığı noktada delinmişti, etrafındaki siyaklık, koyu renkli giysiye rağmen kan olduğunu belli ediyordu. Jan tişörtü ikiye ayırdı. Derim'in göğsünde, tam da Anka dövmesinin en altında, oğlunun isminin başladığı A harfinin üzerine isabet etmiş yaradan, ince bir kan sızıyordu.

"Lanet olsun!" dedi Jan dişlerinin arasından. "Neyse ki sadece sıyırmış Baho!" dedi sertçe, "İlk yardım kitini çıkar."

Alp çabucak Jan'ın yanında diz çöktü. Baho'nun kendi yeleğinin iç cebinden çıkardığı kiti kaparcasına alarak becerikli ellerle paketten açtı. Temiz sargı bezini kan sızan ince yaranın üzerine kapadı ve plasterle sabitledi.

"İyiyim." dedi Derim daha güçlü çıkan bir sesle. "Sadece darbe bir anlık nefesimi kesti."

"Az daha yeleği delip geçecekmiş kurşun," dedi Jan söylenir gibi.

"Mesafe çok yakındı," dedi Derim.

"Kim ateş etti?" diye sordu Jan, kafası karışmış gibiydi. "İki adamı da öldürmüştük içeride. Hortlamadı ya bunlar?"

"Benim hatam," diyen Karan'ın karmaşık ifadeli sesi duyulduğunda Derim, anlayışla gülümsedi.

"Senin hatan değildi. Benim hatamdı. Kontrol etmem gerekirdi."

"Adamı öldürmedim, bayılttım. Benim hatamdı."

"Sen üzerine düşenden fazlasını yaptın. Adam öldürmek senin işin değil!"

Derim'in takdir dolu sesi, teselli etmeye yönelikti ancak Karan'ın moralini düzeltmediği belliydi. Boynunu sinirle iki omzu üzerine yatırarak geren adam, Anka'nın arkasında dizlerinin üzerinde duruyor, endişeyle ona bakıyordu. Derim gözlerini aralayarak geriye baktı, güvence veren bakışlarını Karan'ın koyu renkli gözlerine dikti.

"İyi iş çıkardın. Dert etme. Bu tür işlerde olur böyle şeyler."

"Hayatımızı kurtardın lan!" dedi Karan çıkışır gibi. "Fark etmesen, o kurşun kim bilir hangimizin kafasını delecekti."

Derim ne olursa olsun onları koruyacağına söz verdiğini hatırlatmaya gerek duymadı. Gözlerini yumarak başını Anka'nın kucağında hafifçe çevirdi. "Siz gitseniz, biz burada biraz soluklanıp kafa dinlesek, çok güzel olurdu," dedi söylenir gibi mırıldanarak.

"Yerin rahat galiba," dedi Alin alaycı bir sesle. Ses tonu alaycı çıksa da endişeli bakışları Anka ve Derim arasında hızla mekik dokuyordu.

"Öldün sandım patron," dedi Baho korkudan yeni kurtulduğu belli, huzursuz bir ses tonuyla.

"O kadar şanslı değilim Baho," dedi Derim duyulur duyulmaz bir sesle.

"Saçmalamaya başladın!" dedi Anka çıkışarak. Derim bu çıkışa aldırmadan yerdeki bedenini yavaşça yan çevirdi, başını Anka'nın kucağına rahatça yerleştirdi.

"Hadi, siz toparlanın gidin," dedi Anka başını diğerlerine kaldırarak. "Birkaç dakika izin verin, toparlansın, biz de peşinizden geliyoruz."

"Nereden adam çıkacağı belli değil, sizi burada bırakmamızı beklemiyorsun herhalde?" dedi Jan sert bir sesle itiraz ederek.

Yerdeki Derim bıkkın bir soluk aldı. Zorlukla doğrulmaya çalışarak kalçasının üzerine oturdu. "Gidelim mon Phénix. Bunlar bizi rahat bırakmayacaklar."

"İyi misin?" diye sordu Anka endişeyle.

Derim usulca başını salladı. Üzerindeki kalın siyah tişörtün önünü, bir araya getirmek ister gibi iki ucunu tuttu fakat faydasız olduğuna karar vererek yeniden bıraktı ve yerdeki yeleğe uzandı. Ters ters Jan'a baktı.

"Yırtmadan önce biraz daha sabırlı olsaydın keşke."

"Arabaya binince zaten üzerindekileri çıkaracaksın!" dedi Jan dik dik karşılık vererek.

Derim yavaşça ayaklarının üzerinde doğrulurken Anka da onunla birlikte ayağa kalktı. Endişeli bakışları bir an dahi adamın üzerinden ayrılmıyordu.

"Arazide koşamazsın. Hızlı adımlarla yürüyeceğiz ama nefesin kesilirse mola veririz."

Derim yan gözle ona çabuk bir bakış attı, çarpık gülümseme maskeden belli olmuyordu fakat sesi güldüğünü belli ediyordu.

"Benim canım kolay yanmaz mon Phénix. Endişelenme," dedi.

Bu cümle, diğerlerini rahatlatsa da Anka'nın yüreğine öylesine bir ağırlık bırakmıştı ki sarf edilen her kelime tonlarca ağırlıktaki taşlar gibi üst üste kalbinin üzerine dizildi. Fiziksel acılara alışkın Derim, canının acısını umursamıyor görünüyordu fakat Anka, onun yerine kendi canının yandığını hissediyordu.

"Lee'ye söyle..." dedi Derim başını Jan'a çevirerek. "Bu koridordaki tüm görüntüleri temizlesin."

Jan başını salladı. "Üst kata çıkar çıkmaz irtibat kuracağım."

Yerdeki silahına uzanıp kılıfına yerleştirirken "Çantayı al Baho!" diyen Derim'in sert fakat yorgun sesi duyuldu. Hep birlikte koridorda ilerlemeye başladılar. Duman ve Jorge koridorun bitiminde endişeli gözlerle onları takip ediyordu.

"Silva üst katı tutuyor patron," dedi Duman. Bakışları dikkatle adamın üzerinde dolaşıyor, iyi olup olmadığından emin olmak ister gibi dikkatle Derim'i izliyordu. Jorge'nin de ondan bir farkı yoktu.

Derim yalnızca başını salladı. İki adamın yanından geçerek üst kata çıkan merdivenlere yöneldi.

Bir üst kata çıktıklarında Jan, Lee'yle iletişime geçerken Silva derin bir soluk alarak gelenlere baktı. Derim'in yırtık tişörtün üzerine giyindiği çelik yeleği gördüğünde ne olduğunu anlaması uzun sürmemişti, sorma gereği dahi duymadı. Eli mikrofonuna uzandı.

"Tüm ekiplere.... Çıkıyoruz!"

"Kontrollü şekilde evi ve araziyi terk ediyoruz," dedi Jan'ın sesi.

"Neden bu kadar uzadı?" diye soran Avcı'nın sesi kulaklarına doldu. "Kızlar iyiler mi? Hallettiniz mi adamları?"

Alin gergin bir sesle karşılık verdi. "İyiyiz. Sonra konuşuruz. Bir an evvel çıkıp gidelim buradan."

Alin'den bu ses tonunu beklemeyen Avcı'nın şaşırdığı belliydi. "Gece iyi mi? Ya diğerleri?" diye üsteledi.

"Hepimiz iyiyiz Avcı," diyen bu kez Anka'ydı. Sesi ifadesizdi fakat Avcı bu ifadesiz sesten bile can sıkıcı bir şeyler olduğunu muhakkak anlayacaktı, emindi bundan.

"Süleyman..." dedi Derim'in sesi. "Ozan'la birlikte eve gelin. Ozan nerede olduğunu biliyor."

"Anlaşıldı," dedi Süleyman düz bir sesle. "Birkaç saat sonra görüşürüz."

İki dakika sonra evin girişine ulaşmışlardı. Etraf savaş alanına dönmüştü fakat kimse bunu umursamadı. Kontrollü bir şekilde evden çıktılar ve ormanlık araziye doğru hareketlendiler. Evde karşılarına çıkmamış olan birileri kaldıysa da öncelikle Lord'a ulaşmaya çalışacaklardı, ki bu da araziyi terk etmelerine yetecek kadar bir süreyi bulacaktı muhtemelen. Arazinin içindeki ekipler hızla araçları bıraktıkları noktalara ilerlerken, Derim'in yanında koşan Anka sık sık başını çevirip genç adamı yokluyordu. Derim hiçbir şey belli etmemeye çalışarak süratini korumaya devam ediyordu. Saldırı öncesi koştukları ana oranla, genç adamın dudaklarından çıkan keskin soluklar, canının yandığını işaret ediyordu fakat şikâyet etmeden tutturduğu hızda koşmayı sürdürüyordu.

Anka, yüreğindeki sızıyı bastıramıyordu. Acıya alışık olan adam, âdeta onun kaderiymiş gibi bunu kabullenmiş, canının acısına aldırmadan diğerlerine ayak uyduruyordu. Anka ormanın içinde Derim'le yan yana koşmaya devam ederken zihninde yankılanan sözleri, tekrar tekrar yeniden duyuyordu. Başka kimsenin bilmediği, Derim'in kimseye anlatmadığı, sadece geceleri kollarına sığındığı Anka'yla paylaştığı sözlerdi bunlar.

"Bir süre sonra hissetmez olmuştum... Sanırım insan dayağa zamanla alışıyor. Düzenli olarak dayak yiyince, acı eşiğin de artıyor tabii. Acı eşiğim arttıkça ilk darbelerde bağırmıyordum, bu onu daha da motive ediyordu sanırım. Darbelerin şiddeti her defasında katlanarak artıyordu. Sırtımdaki deri soyulana, sırtım kan içinde kalana kadar devam ediyordu. Acı benim artık umursadığım bir şey değildi ama annem... Annemim gözlerinden akan her damla, sırtıma vuran kemerden daha çok acı veriyordu bana..."

***

Anka, usulca yatağa girdi...

Eve geleli iki saat olmuştu. Süleyman ve Ozan da onların hemen peşlerinden eve ulaşmışlardı. Eve vardıkları ilk yarım saatte büyük bir hareketlilik yaşanmıştı. Jan ve Alin tüm ekipleri kontrol edip, her şeyin yolunda olduğuna dair geri dönüş raporlarını almaya başladıkları esnada, Anka tüm ilgisini yalnızca Derim'e yöneltmişti.

Yol boyu takip edilemeyen telefonlardan Avcı ve Mehmet Aydar'la konuşmuş, kısaca bilgi vermişlerdi. Kalan tüm ayrıntıları ertesi gün İstanbul'a döndüklerinde yüz yüze konuşmaya karar vererek kapatmışlardı telefonları. Derim'in yol boyu başını koltuğun arkasına yasladığı, sessizlik içinde yaptıkları yolculuk esnasında Anka, Alin ve Jan, Baho'un kullandığı VIP aracın arkasında onunla birlikte oturuyordu. Duman öndeki yolcu koltuğuna yerleşmişti. Diğerleri de farklı araçlarla yoldaydılar. Avcı, Cansu ile birlikte kaldıkları eve doğru ilerlerken Karan ve Sina kendi evlerine gidiyorlardı. Operasyona katılan herkes farklı araçlarda, farklı konumlara yönelmişlerdi. Ertesi gün yine peyderpey İstanbul'a dönüşlere başlayacaklardı.

Eve vardıklarında Anka, Derim'le birlikte doğruca yukarı odaya çıkmıştı. Yola çıkmadan evvel herkesin yaptığı gibi üzerlerini değiştirdiklerinde, Derim de yeni kıyafetler giyinmişti fakat eve gelir gelmez onlardan da kurtulmak istediği belliydi. Odanın içine girer girmez üzerindeki siyah gömleğin düğmelerini çözdüğünde, göğsündeki ince yaradaki kanamanın çoktan durduğunu görmüşlerdi. Yaranın üzerine kapadıkları sargı bezi, kurumuş kan lekelerine sahipti. Neyse ki bu yara ciddi değildi fakat kurşunun saplandığı çelik yeleğin oluşturduğu baskı, yaranın etrafında, göğsünde avuç içi büyüklüğünde koyu renkli bir morartıya neden olmuştu.

Derim sargı bezini söküp attığında, yaranın durumu ve etrafı çok daha net gözler önüne serilmişti. Üzerindeki gömleği çıkarmaya çalışırken Anka atılmıştı.

"Bekle, yardım edeyim."

Gömleğin kollarını yavaşça çıkarırken hüzünlü bakışları adamın göğsünden ayrılmamıştı. Gözleri, Anka dövmesinde, Aşil isminde ve koyu renkli lekelerde dolaştı. Derim huzursuzlukla Anka'nın

kederli ifadesini izliyordu. Genç kadının kendisi için üzüntü hissetmesi nedense ona çok daha ağır geliyordu.

"Çok acıyor mu?"

"Acımıyor."

"Yalan söylüyorsun!"

"Katlanamayacağım bir şey değil. Daha kötüleri de olmuştu."

Anka kederle gömleği üzerinden çıkararak yatağın üzerine attı. Derim, aldırmayan tavrını sürdürerek banyoya yöneldiğinde, Anka yalnızca arkasından bakabilmişti. Genç adam on dakika sonra duş alıp odaya geri döndüğünde, Anka yatağın kenarına ilişmiş halde onu bekliyordu. Derim, belinde havlu sarılı olarak odaya girdiğinde genç kadınla göz göze geldi. Nemli, karmakarışık saçları olduğu tondan daha koyu renkli görünüyordu. Anka'nın bakışlarındaki hüzün, Derim'in canını aldığı darbeden daha fazla yakıyordu. Ona doğru ilerledi ve yavaşça o da yatağın ucuna ilişti.

"Yapma bunu."

"Derim..." dedi Anka. Bakışları isyan doluydu. "Kendi canına bu kadar umursamaz davranman doğru değil."

"Umursamaz değilim. Üzülmeni gerektiren bir şey yok."

"Doktora gitmeliyiz."

"Doktorluk bir şeyim yok. Kendimi biliyorum. Birkaç gün sonra bir şey kalmayacak."

"O zaman yatıp dinlenmen gerekiyor Derim."

"Süleyman'la Ozan geldi. Onlarla konuşmam lazım. Sonra..."

"Süleyman abi durumu biliyor. Dinlenmen lazım. Sabah konuşuruz. Ki zaten sabah olmak üzere. Herkesin dinlenmeye ihtiyacı var. Birkaç saat yatıp dinlen lütfen."

"Mon Phénix..." dedi Derim yumuşak bir tonla. Sen tonu yumuşak olsa da itiraz yüklüydü. Anka inatçı bir tavırla başını iki yana salladı. "İtiraz istemiyorum Derim! Üzerini giyin ve yatağa gir..." diyerek aniden ayağa kalktı, kapıya doğru seri adımlarla ilerledi. "Aşağı haber vermeye gidiyorum. Döndüğümde yatakta ol! Olmazsan kavga çıkarırım!"

Derim usanç dolu, derin bir soluk aldığında Anka gözden kaybolmuştu bile. Genç kadın aşağı indiğinde bir süre Süleyman'la

konuşmuştu. Olanı biteni ayrıntılarıyla ona anlattıklarında Süleyman sessizce anlatılanları dinlemiş ve sonunda "Hadi, siz de gidin yatın. Herkes biraz dinlensin, geri kalanı gün içinde konuşuruz," demişti.

Anka ve Alin birlikte düzenlemeleri yaparak Süleyman ve Ozan'a hazırlanan odaları gösterdiler. Bir süre Jan'la birlikte diğerleri ile görüşüp her şeyin yolunda olduğundan emin oldular. Lee'dan aldıkları bilgiye göre, Lord'un evinde kalan birkaç adam, adamı ve karısını bağlı oldukları giyinme odasından çıkarmışlardı. Lord umduklarının tersine, ülkeyi henüz ayağa kaldırmamıştı fakat Aaron Scott'la birkaç kez görüşme yapmıştı. Eve ek ekipler gelmişti. Kendi içlerinde durumu sessizce halletmeye çalıştıkları belliydi. Ki durumu netlikle ortaya koyduklarında, aslında buna şaşırmamaları da gerekiyordu. Evde ölen onca koruma ve saldırının sebebini açıklamak, onun için de mutlaka güç olacaktı. Kendi imkân ve kaynaklarını kullanmayı tercih ettiği belliydi.

Muhtemelen sonraki birkaç günde incelemeler yapacak ve saldırının kimler tarafından yapıldığını bulmaya çalışacaklardı. Henüz Konsey'deki diğerlerine durumu aktarmamışlardı. Fakat bunu yapmaları da gecikmeyecekti. Bu hepsini ilgilendiren bir sorundu ve Derim'in telefonunun çalması da an meselesiydi.

Anka, odaya geri döndüğünde aradan epey zaman geçmişti ve Derim'in uyuyor olmasını umdu. Odaya girdiğinde, gün aydınlanmış olsa da koyu renkli kapalı perdeler, içeriye giren ışığı ziyadesiyle kesmişti. Anka yorgun hareketlerle üzerindeki kıyafetleri çıkarıp çabucak bir duş aldı ve her zamanki pijama takımlarından birini giyerek yatağa ilerledi.

Yatağa girdiği anda, Derim'in dudaklarından mırıltıyı andıran ismi çıktı.

"Mon Phénix?"

"Bölme uykunu," dedi Anka alçak bir tonla.

Yatağın içinde Derim'e doğru sokulduğunda, genç adam kollarını bedenine sardı ve yatağın içinde hareketlenerek hafifçe aşağı kayarken, başını Anka'nın göğsünün üzerine bıraktı. Anka kollarını ona sararken, elleri genç adamın artık kurumuş olan dağınık tutamlarına dolandı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Derim alçak sesle.

"Yolunda. Merak etme. Hadi uyumaya devam et, uyandığında konuşuruz."

Derim bir süre boyunca ses çıkarmadı. Gözleri kapalı, başı genç kadının göğsünün üzerinde yatmaya devam etti. Birkaç saattir Anka'nın yaşadığı huzursuzluk hâlâ bedenine hâkimiyetini sürdürüyordu. Derim, kollarının arasındaki gergin vücutta bunu hissedebiliyordu.

Anka ile geceleri uzun uzun konuşmaya alışmıştı. Birbirleri hakkında açıkça konuşabilmek, Derim'in hayatında sahip olduğu en değerli anlardı. Anka'nın karşısında hiçbir şeyden çekinmiyor, utanmıyor, onun sorularını açıkça cevaplıyordu. Bu anlar, kısmen Derim için de terapiyi andıran zamanlardı. Anka öylesine doğal, öylesine içtendi ki ona karşı; Derim, genç kadının kendisine gösterdiği doğallığın karşılığını vermek istemişti.

Anka'nın tavrı yapmacıktan uzak, samimi ve dürüsttü. Derim'in anlattıklarını büyük bir dikkatle dinler, ön yargısız, yorumsuz sadece merak ettiklerini sorar ve kendi yaptığı gibi dürüstçe cevap beklerdi. Derim ilk zamanlarda konuşmaya zorlansa da Anka, âdeta imkânsızı başarmış Derim'in derinlerde sakladığı gerçek benliğinin kilidini açmıştı. Derim kendisiyle ilgili, birisiyle bu kadar açık konuşabileceğini ya da hatırlamanın kendisine bile zor geldiği çoğu anı, nasıl olduğunu bile bilemediği bir açıklıkla anlatıyor oluşuna hep şaşırmıştı. Fakat Anka hayatını öylesine ele geçirmişti ki, öte yandan Derim için bu, çok da doğru görünmüştü. Şimdiyse içinde ilk kez pişmanlık vuku bulmuştu. Anlattığı her şey, Anka'da sınırsız bir kedere neden oluyor, genç kadın ona hiçbir şey belli etmese de içten içe bu kederle boğuluyordu.

Derim dakikalar sonra uyumadığını bildiği kadına hitaben, fısıltıyı andıran bir sesle konuştu.

"Bunu yapma, lütfen..." dedi dertli bir tonla. "Seninle konuşmak beni rahatlatıyor. Kimseyle konuşmadıklarımı seninle paylaşıyorum... Ama bunları kendine yük edeceksen..." Birkaç saniye duraksadı. Kısa bir soluk alırken yanağını hafifçe genç kadının göğsünün üzerine sürttü. Aldığı soluk, şişen ciğerleri nedeniyle göğsüne baskı yaparak canını yaksa da bunu belli etmedi. Sakin çıkmasına

çalıştığı bir sesle devam etti. "Anlattıklarımı kendine yük edeceksen, seninle başka şeyler paylaşamam. Seninle konuşmayı seviyorum. Beni hafifletiyor... Ama sadece dinle ve kafana takma lütfen."

"Yürek sızlaması nedir bilir misin?" dedi Anka aynı fısıltılı tonla. Yarım dakika boyunca odanın içine sessizlik hâkim oldu. "İnsan birini çok önemsediğinde onun için yüreği sızlar. Öyle hissediyorum Derim, ne yapayım?" dedi Anka nihayet yeniden konuşarak. Sesindeki çaresizlik ve isyan belirgindi.

Derim hafifçe yerinde hareketlendi ve bedenini yukarı çekerek başını genç kadınla aynı yastığa koydu. Anka tıpkı onun gibi yerinde hareketlenerek sol yanının üzerine yattı. Yüzleri birbirine bakacak şekilde aynı yastıkta yatarken gözleri birbirini buldu. İki yüz arasında yalnızca birkaç santim boşluk vardı.

Derim gözlerinin içinde mutlu pırıltılarla baktı ona.

"Beni önemsiyorsun yani?"

"Bazen gerçekten geri zekâlı olduğunu düşünüyorum," dedi Anka esefle. "IQ'un çok yüksek ama duygusal zekân yerlerde sürünüyor," dedi azarlar gibi.

Derim'in dudakları duyduğu sözlerle kıvrıldı. Yüzünde beliren gülümsemenin küçük bir çocuğa ait olduğu söylenebilirdi.

"Alışmaya çalıştığım bir şey bu..." dedi Derim yumuşak bir tonla. "Birinin beni önemsemesi garip geliyor."

"Jan ve adamlarının hepsi de seni çok önemsiyor Derim," dedi Anka hatırlatırcasına.

Derim gözlerini yumarken belli belirsiz yastığın üzerindeki başını sallamaya çalıştı.

"Onlarla farklı. Onlara âşık değilim."

Anka elinde olmadan gülümsedi. Sağ elini kaldırıp Derim'in yanağına avucunu kapadı. Yumuşak, şefkat dolu bir tonla karşılık verdi. "Öyle güzel seviyorsun ki daha önce başka birine aşık olmadığını düşünmek imkânsız geliyor."

"Olmadığımı biliyorsun."

"Kendine izin vermediğin içindir belki."

"Hayır..." dedi Derim keskin bir sesle. "Kalbimin gerçek sahibini bekliyordum ve geldi..." Bir an duraksadı ve pişmanlık barındıran bir tonla devam etti. "Sadece en başta kıymetini bilemedim onun."

Anka kederli denecek derin bir soluk aldı ve yavaş yavaş dudaklarının arasından bıraktığı nefes, Derim'in yüzünü yaladı. Derim sanki suratına büyülü bir soluk üflenmiş gibi mest olmuş bir yüzle gözlerini kapayarak bu nefesi içine çekti.

Derim'in, geçmişi aklından hiç çıkarmaması Anka'yı öylesine yormuştu ki gücünün tükendiğini hissediyordu. Attığı her adıma dikkat etmek, kurduğu her cümleyi tartarak sarf etmek gücünü gün be gün tüketiyordu. Usanmış bir tonla, üzerine basarak karşılık verdi.

"Benim kalbimi kırmak istemezsin değil mi?" dediğinde, Derim gözlerini aniden açarak başını *asla* der gibi hızla iki yana salladı. Bakışları bunun imkânsız olduğunu belirtir bir keskinliğe sahipti. Anka rica eder gibi devam etti. "Kalbimi kırma Derim. Beni yorma." Avucunu Derim'in yüzüne biraz daha bastırdı. "Geçmişi arkada bırakalım istiyorum. Bana yardımcı ol."

Derim anlamadığı belli, karmakarışık bakışlarını ona diktiğinde, Anka usulca elini aşağı kaydırıp avucunu bu kez Derim'in göğsüne, tam kalbinin üzerine yasladı. "Köprünün altından çok sular aktı Derim. Ben bir ayağımın geçmişte saplanıp kalmasını istemiyorum. Ben seni olduğun gibi kabul ederken sen de beni olduğum gibi kabul et istiyorum. Beni bıçak sırtında yürütüyorsun..." dedi Anka şikâyetçi, kederli bir tonla. "Yoruluyorum... Sana güvenmek istiyorum. Güvenimi boşa çıkarma."

"Ben senin güvenini asla boşa çıkarmam!" dedi Derim. Gözleri böyle bir şeyin mümkün olamayacağını belirtir bir dehşetle açılmıştı.

"O zaman bana bunu göster!"

"Nasıl?" dedi Derim karmakarışık bakışlarla. Anka'nın sözlerini anlamlandırmaya, nereye varmak istediğini çözmeye çalışıyordu.

Anka, "Beni korkutuyorsun..." dediğinde Derim neredeyse yattığı yerde zıplayacaktı. Hızla yatağın içinde doğrularak genç kadından uzaklaştığında, Anka gözlerini devirerek genç adama uydu ve yavaşça doğruldu. İkisi yatağın içinde karşılıklı otururken Derim, şoka

girmiş gibi ona bakıyordu. Anka küçük bir çocuğa laf anlatır gibi üzerine basarak "Sözümün bitmesini bile beklemiyorsun. Hep en kötüsünü düşünüyorsun!" dedi suçlarcasına.

"Seni korkutuyor muyum?" diye sordu Derim acı bir tonla.

"Derim!" dedi Anka sert bir sesle. "Evet! Beni korkutuyorsun ama düşündüğün anlamda değil!"

Derim, hızla gözlerini kırpıştırarak ona bakarken; Anka, ültimatom verir gibi çenesiyle adamın arkasındaki abajuru işaret etti.

"Aç şu ışığı! Konuşacağız! Ben artık çok yoruldum!" dedi sert bir sesle.

Derim, birkaç saniye boyunca hayal kırıklığı içinde genç kadına baktı ve çökmüş omuzlarla arkasına uzanarak komodinin üzerindeki ışığı açtı. Yüzü yeniden Anka'ya döndüğünde bakışlarındaki yenilgin ifade genç kadının içini sızlattı. Derim hiçbir zaman kendisine değer vermeyecek, hiçbir zaman kendisini önemsemeyecekti.

"Bana güvence vermek zorundasın!" dedi Anka aniden. Ansızın başladığı konuşma hız kesmeden, âdeta bir an evvel içindeki her şeyi kusmak istercesine çabuk çabuk sarf ettiği kelimelerle devam etti. "Sana karşı istediğim gibi açık olamıyorum! Hep diken üzerindeyim! Geçmişe öyle takılıp kaldın ki ikimizi de çıkarmıyorsun oradan! Ben dünde yaşamak istemiyorum! Bugünüm ve yarınım önemli benim için. Senin için de öyle olmalı! Bizim bir oğlumuz var! Ona kardeş istediğini söylüyorsun. Belki başka çocuklarımız da olacak ama sen bana güven vermiyorsun! Acı çekmekten zevk alıyor gibi davranıyorsun. Üstelik bu sadece fiziksel acıyı da kapsamıyor." Ellerini birbirine çırparak sinirli bir tavırla devam etti. "Geçmiş geçmişte kaldı! Bitsin artık!"

Derim dehşetle ona bakarken, Anka aynı öfkeyle elini kaldırarak genç adamın yüzünü işaret edip "Şu yüzünün haline bak!" dedi. "Ben geçmişi artık konuşmak istemiyorum, kapadım o sayfayı dediğimde, kafana sıkacak gibi bakıyorsun bana! Beni korkutuyorsun derken bunu kastediyorum! Bana güven vermiyorsun! Kafana sıkıp sıkmayacağından emin olamıyorum! Bana güvence vermek zorundasın!"

Anka'nın son sözleri istemediği kadar yüksek çıkmıştı. Bugün olanların hepsi üst üste gelmiş gibi hissediyordu. Operasyonun

yarattığı baskı, onlarla birlikte olan iki sivilin can güvenliği için hissettiği sorumluluk, son anda Derim'in yediği kurşun, az daha genç adamı kaybedebilecek olmasına rağmen onun bunu umursamaması, her şey ama her şey üst üste gelen sert dalgalar ve bu dalgaların onu yerden yere vurmasından kaynaklanan yorgun bir ruh hali yaratmıştı üzerinde.

Daha bir gün evvel muazzam sakin bir gün geçirmişler, her anından sonsuz bir zevk almıştı Anka. Fakat buna rağmen genç adamın geçmişe saplı kalan inatçı yönü, onu çıldırmanın eşiğine getirmişti. Bir adım ileri, iki adım geri atıyorlardı. Bir an işler yolunda gibi görünürken bir an sonra her şey tepetaklak oluyordu. Derim'le birlikteyken içinden geldiği gibi davranamamak, âdeta onun istediği bir kalıba sokulmuşçasına hareket ettiğini düşünmek, Anka'nın kabullenemeyeceği kadar zordu.

"Farkındasın ya da değilsin ama beni kafana göre bir kalıba sokmaya çalışıyorsun!" dedi Anka onu suçlarcasına. "Ben kendim olmak istiyorum! Sana karşı içimden geldiği gibi davranmak istiyorum ama sen buna izin vermiyorsun!"

Derim ağzı açık halde genç kadına bakarken Anka kaşlarını çatmış, zapt edemediği öfkesiyle genç adamı azarlamaya devam ediyordu.

"Bugün vuruldun! Senin için üzülmeme izin bile vermiyorsun! Üzülüyorum! Ne yapayım yani? Üzülüyorum! Seni önemsediğimi söylüyorum, sanki bu mümkün olamazmış gibi saf saf suratıma bakıyorsun! Önemsiyorum! El insaf be adam! Her gece seninle sevişiyorum! Hem de bayıla bayıla sevişiyorum! İnsan önemsemediği biriyle kendinden geçerek sevişir mi? Ne yani sen âşık oluyorsun da ben olamaz mıyım?"

Derim'in gözleri fal taşı gibi açılarak genç kadına bakarken, Anka hızını kesmeden frenlerinden boşalmış, ağır yüklü bir kamyon gibi dümdüz Derim'in üzerine gitmeye devam ediyordu.

"Ben hâlâ senin gözünde neredeyim onu bile bilmiyorum! Sen kafanda beni nasıl bir kalıba oturttun ki kendine tanıdığın hiçbir imtiyazı bana tanımıyorsun? Sanki ben bu dünyaya ait olmayan bir canlıymışım gibi, sıradan insanların duygularını hissedemezmişim gibi davranıyorsun. Ben sıradan bir kadınım!" dedi Anka, başını

ileri çıkarıp öfkeli gözlerle Derim'e dik dik baktı. "Ben sıradan bir kadınım!" dedi yeniden üzerine basarak. "Sıradan bir kadının hissettiği şeyleri hissediyorum ve hayatımı da sıradan bir şekilde geçirmek istiyorum. Temcit pilavı gibi sürekli aynı şeyin önüme sürülmesinden usandım artık!"

Elini sert bir şekilde boşlukta sallarken kestirip atar gibi "Terapi mi alacaksın, ne alacaksan al, bir an evvel bu kafadan çık artık!" dedi ters bir sesle.

"Barınaktan iki yavru alsak nasıl olur?"

Anka duvara toslamış gibi kalakaldı. Derim'in ağzından çıkan kelimeler yumuşak bir tonda, '*Âdeta seni seviyorum*' der gibi çıkmıştı. Ağzı bir karış açık halde Derim'e bakıyordu. Derim'in yüzünde yumuşak bir gülümseme, gözleri âdeta berrak, güneşli bir gündeki bulutsuz, pırıl pırıl parlayan bir gökyüzü gibi açık bir netlikle ona bakıyordu.

Anka "Nasıl?" diye sordu tutuk bir tavırla. Kaşları yukarı havalanmış, şaşkınca genç adama bakıyordu.

Derim kalçasının üzerinde hafifçe kımıldayarak ona doğru yaklaştı ve elini kaldırıp, Anka'nın yüzüne düşen tutamları kulağının arkasına sıkıştırırdı. "Barınaktan iki yavru alalım," dedi tekrarlayarak. Anka'nın ona yabancı bir cisimmiş gibi şüpheyle bakmasını umursuyor görünmüyordu. Başını ileri uzattı ve dudaklarını yumuşak bir dokunuşla genç kadının dudaklarının üzerine sürttü.

"Ne kadar sahipsiz yavruyu kurtarabilirsek, o kadar iyi olur bence."

"Beni kim kurtaracak?" diye sordu Anka manidar bir sesle. Ters ters Derim'e baktı.

Derim'in dudakları istemsizce belli belirsiz kıvrıldı. Yakıcı bakışları yalnızca bir an Anka'nın gözlerine tutundu ve gözler hemen yatağın üzerine kilitlendi. İlk anın yaşattığı sevinç yalnızca birkaç saniye sürebilmişti.

Gözlerinin derinliklerindeki utancı gizlemeye çalışırken Jan'ın sözleri zihninde yankılanıyordu. Anka'nın gücü tükenmiş gibi veryansın ettiği serzenişi, Jan'ın sözlerini doğruluyor gibiydi. Genç kadına yüklediği ağırlıkların farkına vardığı bu anda, hissettiği utanç katlanarak yüreğinde çöreklendi.

Kendisini affetmeyi aklının ucundan dahi geçirmezken genç kadının affına sığınmayı da hazmedemiyordu. İstanbul'a dönmeden aylar önce hatta seneler önce, ondan istenileni yerine getirmeye çalıştığı zamanlarda, hep Anka'nın affına ulaşmaktı maksadı. Ama ne zaman geri dönmüş, onu oğluna anlattıklarını öğrenmiş, her ne kadar zorlu bir yoldan geçip tıpkı hayal ettiği gibi Anka'yla birlikte olabileceği gerçeği ortaya çıkmıştı; Derim, karşısındakinin yüce gönüllülüğü karşısında ezilmişti. Yaptığı onca şeye karşın, Anka'nın âdeta hiçbir şey olmamış gibi davrandığı yaklaşım, sadece utancını katmerliyordu.

Anka ona kırgın, serzeniş dolu gözlerle bakarken Derim, ona bunu yapmaya hakkı olmadığını biliyordu. Çabalamak ve belki de hayatının sonuna kadar bu utançla yaşamaya alışmak zorundaydı.

"Cins köpek diye ısrar etmeyeceğim," dedi çocuksu bir tavırla. Utanca boğulmuş gözleri saliseler içinde çabucak genç kadına kalkıp, çabucak aşağı indi ve gözleri yatağın üzerine dikildi. Eli ne yapacağını bilemezmiş gibi, gergin olmasına rağmen sanki çarşaf buruşmuşta onu düzeltiyormuş gibi yatağın üzerinde sürtünüyordu.

Anka'nın sözlerine karşılık vermek yerine, o an altından kalkabileceği başka bir yoldan gitmeyi tercih etmişti. Anka, onun tedirgin tavrını dikkatle inceliyordu. Derim'in söylediklerini çabucak sindirerek tamam demesini beklemiyordu fakat içinde tuttuklarını dışarı atabildiği için, az da olsa hafiflemiş hissediyordu. Derim zaman içinde söylenenleri kabullenebileceğini işaret ediyordu fakat henüz konuyu açıkça konuşamayacağı belliydi. Şimdilik.

Anka, onun yolundan gitmeye karar vererek, tek kaşını kaldırıp tembihler gibi karşılık verdi.

"Söz mü?"

Derim bakışlarını tekrar çabucak Anka'ya kaldırdı ve hemen yeniden aşağı indirirken başını salladı. Söz konusunun köpek olmadığını ikisi de biliyordu. Derim deneyecek, Anka da ona güvenmeye çalışacaktı.

"Duyamadım ama?" dedi Anka emin olmak istercesine üzerine bastırarak.

"Söz!" dedi Derim alçak sesle. Başını yine çabucak sallamış fakat gözlerini kaldırıp genç kadına bakmamıştı bu kez.

Yüzsüzlüğünü içinde sindirmeye çalışırken yüreği sıkışıyor, nefesi kesiliyordu. Anka'nın gözlerine bakmak şu an kaldıramayacağı kadar zor bir işlevdi. Yanağına şefkatle kapanan el, gözlerini yummasına ve yüzünün alev alev yanmasına neden oldu. Bu kadının ona sunduğu cömertliğin sınırı yok gibiydi.

"O zaman köpekleri birlikte yürüyüşe çıkarırız değil mi?" diye sordu Anka yumuşak bir tonla.

Bu, aynı zamanda aynı yolda birlikte yürüyeceğiz demenin başka bir yoluydu. "Onları hep eve kapatamayız, özgür olmak zorundalar. Kırlarda koşmak, oynamak isterler. Hayvanlar da tıpkı insanlar gibi özgür ruhludur. Onların doğasını bozamayız, değil mi?"

Derim başını kaldırdı ve derin, yoğun bakışlarını genç kadına dikti. Onun kullandığı her kelimenin ne anlama geldiğini biliyordu. Anka'yı özgür bırakmak ve doğasını bozmamak zorundaydı. Başını usulca sallarken, gözlerini kaplayan utanca rağmen dışarı taşan sevgisi öylesine açıktı ki yaşadığı çelişkinin, onu parçalara ayırdığı neredeyse gözle görülebilir somutluktaydı.

Anka, Derim'i nasıl teselli edeceğini bilemediği bir çaresizliğin acısıyla dolmasına rağmen, en azından büyük bir adım atmış olmalarının avuntusuna tutundu. Ölesiye korktuğu şeyi kısmen de olsa dile getirebilmiş olması, onun için devasa bir adımdı. Derim'in ona olan aşkına güvenmese belki bu kadar cesaretli olamazdı fakat Derim'in yalnızca onu mutlu etme çabası, serzenişlerini de dikkate almasını sağlamıştı.

Tıpkı haftalar önce Alin'in de dediği gibi, zaman her şeyin ilacıydı ve zamanla Derim, içinde bulundukları durumu kabullenecek ve kendisiyle barışacaktı. Ya da Anka bunun bir yolunu bulmaya çalışacaktı. Yapabileceği tek şey, ne olursa olsun Derim'e destek olmak, içindeki savaşı kazanmasını sağlayacak gücü ona aşılamak olacaktı.

"Aşil çok mutlu olacak," dedi gülümseyerek.

Üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi huzurlu, derin bir soluk çekti. Yatağın içinde hareketlenerek, yeniden yatış pozisyonu aldı ve kollarını ileri uzatarak Derim'in yatmasını işaret etti. Derim onun aksine tutuk hareketlerle yatağın içinde kımıldadı ve ona uzanan kolların arasına girerek başını yine önceki gibi Anka'nın göğsüne yasladı.

"Ama ışığı söndürmedin," dedi Anka sevimli bir tonla. Derim çabucak yatağın içinde dönerek yanan abajuru söndürdü ve yeniden yerine yerleşti. Kolları hayata tutunuyormuş gibi sıkıca ince bedene sarıldı.

"Ailemiz büyüyecek," dedi Anka mutlu, alçak bir tonla. Parmakları göğsünde yaslı duran başın üzerinde, yumuşak tutamları korurcasına okşadı. Yüzünde gülümseme olduğu ses tonundan anlaşılıyordu.

Derim gözlerini sıkıca yumarak başını çevirdi ve dudaklarını genç kadının göğsünün üzerine, geçmişten kalan kurşun izinin olduğu noktaya bastırdı.

"Sen ne istersen o olacak, mon Phénix," dedi mırıltılı bir tonla. "Sen nasıl istersen öyle olacak."

"Evet, öyle olacak," dedi Anka tasdikleyerek. Sesinin otoriter çıkmasına çalışmıştı. Şakacı bir tonla çabucak devam etti. "Hanım köylü olmak istiyordun. İşte böyle böyle olacaksın," dedi sıcak bir sesle.

Derim içindeki yangına rağmen dudaklarının kıvrılmasına engel olamadı. Kollarının baskını arttırarak sıkıca sarıldı genç kadına. Odanın içini derin bir sessizlik kapladı.

Derim ömrü boyunca, şu anda sıkışıp kaldığı gibi iki zıt duygu arasında kalakaldığını hissetmemişti. Yüreği âdeta ikiye bölünmüş gibiydi. Bir yarısı az evvel Anka'dan duyduğu kelimelerin içinde yarattığı coşkuyla, delicesine bir sevinçle çarpıyordu. Anka'nın kendisine karşı hissettiği duygular düşündüğünün ve hatta umduğunun çok ötesindeydi. Duyduklarının sevinci kendisini, hayatı boyunca hayal ettiği en büyük şeye kavuşmuş olan bir çocuk kadar mutlu ediyordu. İçindeki coşku, yüreğini parçalayacak taşkınlıktaydı.

Öte yandan, yüreğinin diğer yarısı hissettiği utancın acısıyla büzüşüyordu. Bu tıpkı en yakınını öldürmüş olan birini dahi affetme yüceliğini gösteren erdemli birinin, karşısındakini bu tavrıyla ezmesi gibi bir şeydi. İçinde azıcık utanma duygusu ve insanlık kalmış olan biri, nasıl bu tavırla yerin dibine geçerse Derim de aynı duyguları hissediyordu o anda. Anka yok edilemez gücünü bir kez daha ortaya sermişti.

Derim, Anka'nın ondan kat be kat güçlü olduğunu, onu ilk gördüğü andan beri hissetmişti ve şimdi genç kadın bunu alenen ispatlamıştı. Derim'in yapabileceklerinin sınırı yoktu. Dünya'yı yerinden oynatacak gözü karalığı ve gücü vardı belki fakat Anka'yla kendisini kıyasladığında ne kadar güçsüz ve yetersiz kaldığını da görebiliyordu.

Gandhi'nin de dediği gibi, "Zayıf insanlar affedemezler, affetmek güçlülere has bir özelliktir."

Yüreğinin bir yanı alevlerle yanarken diğer yanı buz tutmuş gibiydi. Zihni, yüreğinden çok daha fazla miktarda birkaç parçaya bölünmüştü. Görüntüler hızla gözünün önünden geçiyor, uzak geçmiş, yakın geçmiş ve bugünden bölük pörçük kareler, beyninin içinde neredeyse şiddetli bir hortum yaratacak hızda dönüyordu. Hortum öylesine güçlü bir hıza ulaştı ki Derim, beyninin kıvrımlarının tıpkı yüreğinin bir yarısı gibi büzüştüğünü hissetti. Bu his âdeta katlanılması imkânsız fiziksel bir acıya dönüşmüşçesine elinde olmadan dudaklarının arasından hezeyana benzer bir inilti kaçıverdi. Dizlerini istemsizce kırarak bacaklarını karnına doğru çekti.

Saçlarının arasındaki parmaklar şefkatle başını okşadı. Kulağına çarpan fısıltılı sözler, bir başka tanıdık şefkatli dudaklardan çıkan, âdeta geçmişten kopup gelen kelimelerle birebir aynıydı.

"Bitecek. Hepsi bitecek... Biz birlikte oldukça her şey çok daha iyi olacak."

15. Bölüm

Derim, komodinin üzerinde duran ve çalmaya başlayan cep telefonun sesiyle gözlerini açtığında uykuya dalalı yalnızca birkaç saat olmuştu. Kıvrıldığı kolların arasından isteksizce kımıldayarak, bedenini geriye çevirdi ve kolunu uzatarak telefona ulaştı. Ekrana baktığında, gördüğü isimle dudakları haince bir gülümsemeyle kıvrılırken, yatağın içinde hareketlenerek sırtını yatağın başlığına dayadı.

Yanındaki Anka da tıpkı kendisi gibi uyanmış, dirseğinin üzerinde hafifçe doğrulurken *kim* der gibi sorgularcasına Derim'e bakıyordu.

"Carringhton..." dedi Derim eğlendiği belli, küçümseyen alçak bir tonla.

Anka yatağın içinde bağdaş kurarak yorganı kucağına topladı ve merakla Derim'i izlemeye başladı. Gece göğsüne aldığı darbeden kaynaklanan leke şimdi çok daha koyulaşmıştı. Anka üzgün gözlerle Derim'in çıplak göğsüne bakarken Derim, kaşlarını çatarak ona uyarırcasına baktı. Telefonu açmadan evvel "İyiyim, asma suratını." dedi umursamaz bir tonla.

Telefonu açıp kulağına dayadığında "Merhaba Lord Carringhton..." diyen Derim, bir süre karşıdakinin konuşmasını dinledi. Bakışlarının içi alayla pırıldıyordu.

"Elbette... Henüz dönmemiştim. Görüşmelerimi yeni bitirdim, bu akşam dönmeyi planlıyordum fakat tabii ki de gelirim."

Birkaç saniye daha hatta kaldı ve "Görüşmek üzere..." diyerek telefonu kapadı. Dudaklarının ucunda sinsi bir gülümsemeyle telefonu yeniden komodinin üzerine bırakırken Anka, "Ne dedi?" diye sordu merakla.

Derim yüzünü ona çevirdi. "İngiltere'de olduğumu biliyor... Acil bir toplantı için bu akşam malikânesine davet etti. Konsey acil bir durum için toplanacakmış. Diğerleri de yola çıkmışlar, akşam varacaklarmış."

Anka temkinli bir bakış attı ona. "Anlamamıştır değil mi? Tuzak olabilir mi bu?"

Derim kendinden emin bir tavırla çenesini kaldırdı. "Hayır, anlamadılar. Konsey'e ait tüm gizli bilgilerin başkalarının eline geçtiğini, diğerlerine söylemek ve onları uyarmak zorunda olduğunu biliyor."

Anka gözlerini kısarak Derim'e baktı. "Peki, nasıl oluyor da bu adamların hepsi aynı sistemi kullanırken sen bu sisteme dâhil değilsin?"

"Ben en başta onlarla yalnızca iş yapacağımı belirttim. Benim, Lee'nin yönettiği, güvenlikli ayrı bir sistemim var. Aramızdaki para bağlantısı birbirimizi bağlasa da dediğim gibi yalnızca iş yapıyorum. Kendi sistemimi onlarınkine bağlamayacağımı en baştan beri biliyorlar. Onlar pis işlerini başkalarına yaptırıyorlar, bense pis işlerimi bizzat kendim yapıyorum. Bu onların da işine geldi. Bir şeyler ortaya çıksa, suçlayacak başkaları var. Çünkü kendi pisliklerinin toplandığı yere kimse giremez sanıyorlardı."

"Aslında seni, bir nevi tetikçi gibi aralarına aldılar," dedi Anka düşünceli bir tonla. Bakışları yatağın üzerine eğilmişti. "Pis işleri sana yaptırıyorlar ama herhangi bir şey ortaya çıkarsa suçu senin üzerine atıp kenara çekileceklerdi. Senin onların sistemine dâhil olmaman işlerine geldi."

"Aynen," dedi Derim başını sallayarak. "Saat ona geliyor, kalkmamız lazım," dedi düşünceli bir sesle. Hareketlenerek yataktan çıktı. Bir an sıkıntıyla yatağın yanında ayakta dikilerek "Yarın dönmek zorunda kalacağım," dedi tatsız bir sesle. "Aşil'i çok özledim," diye mırıldandı.

Anka, başını kaldırarak anlayışlı bir gülümsemeyle ona baktı. "Birazdan görüntülü konuşuruz."

"Görüntülü konuşmak yetmiyor," dedi Derim sızlanır gibi. Suratını asarak arkasını döndü ve banyoya doğru ilerledi. Anka, onun arkasından bakarken üzerinde yalnızca boxer olan adamın sırtında-

ki izlere kederle baktı. Geceki konuşmalarının ardından Derim zorlukla uyumuştu. Anka dakikalarca sesini çıkarmadan yatmaya devam etmiş, Derim'in içinde savaş verdiği kanlı muharebenin dinmesini sabırla beklemişti.

Bu sabah gelen telefonla, Derim gündemin değişmesinden dolayı rahatlamış gibi görünüyordu. Derim'in, üzerinde konuşmadan her şeyi akışına bırakmaya karar verdiğini tahmin ediyordu Anka. O da genç adama uyum sağlamaya karar vererek yerinde hareketlendi ve yataktan çıktı. Derim ve kendisi için yeni bir dönem başlıyordu. Daha fazla mahcubiyet hissetmesine izin vermeden, içinden geldiği gibi doğal davranacak ve süreç içerisinde Derim'in yeni duruma uyum sağlamasını bekleyecekti.

Banyoya doğru ilerleyen adımları rahattı. İçeri girdiğinde kapalı duş kabininden gelen su sesi, genç adamın çoktan duşa girdiğini işaret ediyordu. Tezgâhın üzerinde kişisel ihtiyaçlarının bulunduğu küçük çantaya uzanarak karıştırmaya başladı. Eline aldığı tablete birkaç saniye baktı ve ikinci kez düşünmeksizin çöp kutusuna attı. Diş fırçası ve macuna uzandı. Fırçanın üzerine macunu koyarken doğal bir sesle konuşmaya başladı.

"Jan'la Alin dönecekler mi? Yoksa onlar da bizi bekleyecekler mi yarına?" diye sordu fırçayı ağzına sokmadan evvel.

Derim'in sesi birkaç saniye boyunca çıkmadı fakat kabinin içinde duraksadığı belliydi. Akan suyun sesine karışan sesi duyulduğunda duşuna devam ettiği, buharlı camların ötesindeki gölgeden anlaşılıyordu.

"Hepiniz dönüyorsunuz. Ben birkaç adamla burada kalacağım. toplantı sonrası doğrudan alana geçerim, sabaha İstanbul'da olurum."

Anka ağzındaki fırçayı çıkardı ve inatçı bir tonla "Ben burada kalırım," dedi. Ağzındaki macun nedeniyle sesi homurdanır gibi boğuk çıkmıştı.

Derim aniden duraksadı ve cam kapıyı açarak başını dışarı uzattı. Islak kirpiklerin çevrelediği keskin gözlerini Anka'ya dikti. Üzerinden akan sulara aldırmadan sert bir sesle "Dönüyorsun!" dedi üzerine basarak.

Anka inatla omuz salladı ve elindeki fırçayı öne doğru sallayarak "Dönmüyorum, birlikte döneriz," diye karşılık verdi.

"Anka!" dedi Derim sert bir sesle. "Adamları yanımda götüreceğim. Beni bekleyecekler. Burada seni tek başına bırakamam."

"Ben de gelirim. Adamlarla beklerim seni."

"Oraya seni götüremeyeceğimi biliyorsun!" dedi Derim ters ters. Yeniden kabinin içine girip kapıyı kapadı. Sesi kapının öte yanından yankılanarak geliyordu. "Diğerleriyle dönüyorsun!"

Anka fırçayı yeniden ağzına soktu ve burnunu kıvırarak ters ters buharlı cam kapıya baktı. Bedenini arkasındaki tezgâha çevirdi ve aynaya bakarak dişlerini fırçalamaya devam etti. İki dakikaya yakın dişlerini fırçaladıktan sonra, musluğu açtı ve başını lavaboya eğerek ağzını çalkaladı. Arkasındaki kabinin açıldığını duyduğunda gözleri aynaya kalktı. Derim çıplak halde kabinden çıkmış, havluların olduğu rafa uzanmıştı. Beline büyük bir havlu sarıp elleriyle ıslak saçlarını geriye taradı. Anka yeniden başını eğip yüzünü yıkamak için avucuna su doldurdu. Arkasına yaklaşan Derim, yaptığı çok doğal bir şeymiş gibi genç kadının başının iki yanından sarkan saçlarını iki eliyle toplayarak arkasında birleştirdi. Anka yüzünü yıkarken öylece yanında dikiliyordu. Genç kadın nihayet başını kaldırdığında, Derim saçlarını bıraktı ve rafa uzanarak küçük bir havlu çekti. Havluyla Anka'nın yüzünü kurularken Anka konuşmaya başladı. Yüzüne kapanan havlu nedeniyle sesi boğuk çıkıyordu.

"Yolda canın sıkılır. Dönüşte sana arkadaşlık ederdim," dedi yeniden şansını deneyerek.

"Yine yapabilirsin. Uçağa bindiğimde telefonla konuşuruz," dedi Derim alçak, kararlı bir tonla. İşi biten havluyu yukarı kaldırarak saçlarını kurulamaya başladı. Anka'ya uyarıcı çabuk bir bakış atıp banyonun kapısına yöneldi. Anka seri adımlarla onu takip etti.

Derim giyinme odasına ilerlerken Anka da onun arkasındaydı. Derim başını geriye çevirip peşinden gelen kadına baktı ve gözlerini devirdi.

"Boşuna uğraşıyorsun. Diğerleriyle döneceğini söyledim. Kararım kesin."

Anka ısrarlı bir tavırla "Kararını yeniden gözden geçirebilirsin," dedi çabucak.

Derim saçlarının nemini aldıktan sonra elindeki havluyu konsolun üzerine bıraktı, beline sarılı havluyu hiçbir çekince hissetmeden çıkarıp attı ve çekmecelerden birini açarak, siyah bir boxera uzandı. Çamaşırı üzerine giyinirken bakışlarını Anka'ya dikmişti.

"Ben bir karar verince ikinci kez düşünmüyorum. Karar karardır."

"Bu kez bir değişiklik yapabilirsin."

Derim yeniden arkasını döndü ve giysilerin sıralandığı dolabın kapaklarını açtı. Koyu renkli bir takım çıkararak odanın içindeki tekli koltuğun üzerine attı. Pantolonu askıdan çıkardı ve çabucak üzerine geçirirken yeniden Anka'ya baktı.

"Yeteri kadar değişiklik yapıyorum. Bazı şeyler eskisi gibi kalacak," dedi tatsız bir sesle.

Uyum sağlamaya çalıştığı değişikliklerin onu yorduğu belliydi. Anka duraksayarak genç adama bakarken, alt dudağını dişleriyle ezdi. Çekingen bir bakışı genç adama atarken Derim siyah bir gömleğe uzanmıştı. Üzerine gömleği geçirdiğinde pantolonun belini hâlâ kapamamıştı. Anka bir adım ileri atarak gömleğin önüne uzandı ve düğmeleri iliklemeye girişti. Bakışlarını çabucak Derim'e kaldırıp, yeniden aşağı indirdi. Tüm dikkatini düğmelere vermiş gibi düşünceli bir sesle "Ya tuzaksa?" diye sordu.

Derim keskin bir soluk çekti. Başını sabır dilenir gibi odanın tavanına kaldırdı. Anka düğmeleri oyalanarak iliklemeye devam ederken Derim, gömleğin eteklerini pantolonun içine sokuşturmaya başladı.

"Olmadığını sen de biliyorsun. Gelmek için inatçılık yapıyorsun. Ama inadın buraya kadar!" dedi, sertçe pantolonun belini düzeltip fermuarı çekti. Başını aşağı eğip dudaklarını Anka'nın alnına bastırdı. Yumuşak fakat kararlı bir tavırla devam etti. "Gelmiyorsun mon Phénix," dedi. "Gelirsen senin oradaki varlığını açıklamakta güçlük çekerim. Beni zor durumda bırakma."

Anka suratını asarak bir adım geriye çekildi. Derim kol düğmelerini iliklemesi için bileğini ona uzattığında geriye attığı adımı yeniden öne çıkardı. Tatsız tatsız düğmeyi iliklerken söylenir gibi mırıldandı.

"Aklım sende kalacak."

Derim, Anka göremese de yumuşak bakışlarla ona baktı. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluştu.

"Bak yine yapıyorsun..." dedi şikâyetçi bir tonla. "Yine çocukmuşum gibi davranıyorsun."

Anka hızla bakışlarını ona kaldırdı. Birkaç saniye boyunca Derim'in ondan anlayış bekleyen gözlerine baktı. Düşünmeksizin bir adım daha ileri atarak genç adamın dibine sokuldu. Kollarını kaldırdı ve Derim'in boynuna sarıldı.

Sevecen bir tonla "Çocuk değilsin ama sen benim hep cehennem çocuğum olacaksın," dedi alçak bir sesle.

Derim kollarını genç kadının beline sıkıca sardı ve kendisine bastırdı. Çektiği sesli soluk şükreder gibi derindi. "O zaman hiç endişelenme", dedi genç kadını yatıştır bir sesle. "Yanlış bir adım atarlarsa cehennemi kapılarına götürürüm."

***

Derim, Jan'la birlikte Süleyman ve Ozan'ın da olduğu çalışma odasında ona anlatılanları dinlemişti. Ozan'ın ona verdiği flash belleği bilgisayarına takmış, gözlerini ayırmadan ekrandakileri incelerken Ozan'ın aktardıklarını dinlemişti.

"İyi iş başardınız," dedi başını nihayet ekrandan kaldırarak. Bakışları önce takdirle Ozan'a yönelmiş ardından Süleyman'a çevirdiği gözleri ifadesizleşmişti. Süleyman'ın ondan takdir ya da aferin beklemediğini biliyordu.

"Çok derin kurcaladığında herkesin bir açığı mutlaka bulunur," dedi Süleyman kendinden emin bir sesle.

Derim başını onaylayarak sallarken, bakışları yeniden ekrana çevrildi. Derin bir soluk alıp ekranı kapatarak, flash belliği çıkarıp Jan'a uzattı.

"İçindekilerin dökümlerini al, üç dosyayı da hazırla. Sonraki toplantıda önlerine atarım."

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Süleyman.

"Birazdan yola çıkacağım," dedi Derim yeniden Süleyman'a bakarak. "Siz hepiniz birlikte İstanbul'a dönüyorsunuz. Ben Silva ve

ekibini alıyorum. Uçak İstanbul'a sizi bıraktıktan sonra Kürt ar. küçük alana gelecek. O zamana kadar toplantının biteceğini tahmin ediyorum."

"Programı sormuyorum. Şimdi atacağın adım ne olacak?"

Derim keskin bakışlarını Süleyman'a dikti. "İlk adım sanal paralarını çekmek olacak. Birazdan Lee'yi arayacağım. Böcek'le birlikte altı adamın da hesaplarını boşaltacaklar."

"Şimdi mi?"

"Hayır. Ben toplantıda olduğum esnada."

Süleyman duraksayarak Derim'e baktı. Tedirgin bakışları Derim'in dışarıya yansıtmadığı bir şaşkınlık hissetmesine neden oldu. Süleyman'ın neden tedirgin olduğunu anlamaya çalışarak, sorarcasına adama baktı.

"Sen toplantı esnasında bu hamleyi yaparken bu adamlar anlamayacak mı? Anladıklarında oradan sağ çıkabileceğini mi sanıyorsun?"

Derim kurnaz bir bakış attı. Dudaklarının ucu sinsi bir gülüşle kıvrıldı.

"Benim hesabımdaki parayı da çekecekler. Muhtemelen herkesin telefonuna aynı anda mesaj düşecek."

"Kendi paranı da mı çaldıracaksın?"

Derim başını hafifçe sağa sola, iki omzuna yatırarak salladı. "Bir hesabımdan diğerine aktaracağım diyelim."

Süleyman derin bir soluk alırken arkasına yaslandı ve bacak bacak üstüne attı. Dikkatli gözlerle Derim'e bakıyordu. Derim, Süleyman'ı tanıdığını sanmasa belki de kendisine hayranlıkla baktığını düşünebilirdi fakat tanıdığı Süleyman, kendisine asla hayran olmazdı. Bundan emindi.

"Benim paramın gittiğini de söyleyeceğim," diye devam etti Derim. "Hatta belki onlara çıkışabilirim de. Sonuçta benim düşmanlarım beni bilir, bunun cezasız kalmayacağını da bilirler. O zaman onların düşmanları bana da musallat olmuş demektir ki bunun bedelini de öderler."

"Sence bundan sonra ne yapacak bu adamlar?" diye sordu Süleyman merakla.

[illegible] çok kötü dağıldı. Önümüzdeki birkaç ay içinde ata[illegible] çok ciddi adımlar vardı fakat şimdi bu adımlar mecburen [illegible] Önceliği güvenliklerine verecekler. Araştırmaya baş[illegible] Aaron Scott sistemi didik didik edecek. Güvenliği çok [illegible] seviyeye çıkaracaklar. Etraflarındaki herkesten kuşku [illegible] Belki birbirlerinden bile kuşku duyacaklar. Birkaç ay [illegible] baskı uygulayacağım. Para kazanmak için onlarla iş birliğini [illegible] ama geçen sürenin bana para kaybettirdiğini söyleye[illegible] Zararımı onların karşılaması konusunda baskı yapacağım. [illegible] içinde kopyaladığımız tüm bilgileri bir düzene sokup klase [illegible] Asıl büyük toplantı temmuz sonunda olacak. O süreye [illegible] aldıkları kararları adım adım, yavaşça uygulamaya sokacak[illegible] Ne kadarını yapabilirler şu an kestiremiyorum, ama Türkiye [illegible] başlatacakları yaptırımlar bu süre içinde olacaktı. Birçok yere [illegible] yapıyorlar. Sınır ötesinde görüşmeleri de devam ettiriyorlar. [illegible]muz'daki toplantıya kadar ne kadar ilerlemiş olduklarını göre[illegible] Bu süreçte benim yapmamı istedikleri silah sevkiyatlarını [illegible]duracağım. Önce parayı görmem gerektiğini söyleyeceğim. El [illegible]dan verecekleri para artık olmayacak. Nakit rezervlerini yeni[illegible] gözden geçirmek zorundalar. Muhtemelen gelecek kârı göz [illegible]nde bulundurup İsviçre ve Belçika'daki paralarını gözden çıka[illegible]bilirler. Durum buraya gelirse o zaman elimdeki bilgileri önlerine [illegible]acağım. Ya Türkiye'den uzak duracaklar ya da tüm pisliklerini [illegible]nyaya ifşa ederim. Kararı kendileri verir."

"Duracaklar mı sence?" diye sordu Süleyman, emin olmak istercesine.

Derim birkaç saniye düşünceli gözlerle masanın üzerine baktı. Bakışlarını ağır ağır Süleyman'a kaldırdı. Gözlerinin içindeki karar[illegible]lık, Süleyman'ın dahi geri atmasına neden olacak kadar kötücül ve güçlüydü.

"Durmazlarsa Süleyman..." dedi Derim zehir gibi bir tonla. "On[illegible]arı öyle bir bok çukurunun içine sokarım ki girdikleri o çukurda burak etrafa bakmayı, sadece nefes almak için çabalamak zorunda kalırlar."

"Bunu nasıl yapacaksın Derim? Bu adamlar güçlü, gerçekten güç[illegible]ler. Bağlantıda oldukları Devlet adamları, siyasetçiler, üst düzey

yetkili askerler var... Basını istedikleri gibi manipüle edebilirler. Sosyal medyayı bile susturabilirler."

Derim şeytanca bir gülümsemeyle Süleyman'a baktı. Dirseklerini masaya dayayarak bedenini hafifçe öne çıkardı. Bakışları masum denecek bir sevimlilikle parlarken "Sence benim için çalışan adamlar sadece yanımdakiler mi Süleyman?" diye sordu tatlı bir tonla.

Süleyman şüpheli, karmaşık bakışlarıyla Derim'e bakarken yanındaki Ozan, yere diktiği bakışlarını kaldırmadan bir çocuk saflığında ifadesizce araya girdi.

"Patron'un tek bir işaretiyle, bağlantıda oldukları bütün adamlar aynı gün ölürler. Bence güzel olurdu."

Süleyman başını hızla Ozan'a çevirip hayretle çocuğa baktı. Ozan ayağının ucuyla yeri sürtüyordu. Aklı başka yerdeymiş gibi düşünceli düşünceli oturmaya devam ederken sanki hiç konuşmamış gibiydi. Süleyman soran bakışlarını yeniden Derim'e çevirdi.

"Son beş senede sadece Konsey'e gireceğim diye uğraşmadım Süleyman," dedi Derim kendinden emin bir tavırla. "Bir ağacı güvenli şekilde kesebilmen için gövdeye yakın dalları kesmen, gövdeyi budaman gerekir. Ancak o şekilde güvenle kesebilirsin o ağacı. Bağlantıda oldukları en güçlü müttefiklerinin yanında, benden haber bekleyen adamlarım var. Ya geri adım atacaklar ya da tüm müttefikleri aynı gün içinde ölecek," dedi Derim, acımasız bir tonla.

"Lan dünyayı cehenneme çevirirsin!" dedi Süleyman hayretle. Derim'in bu derece ileri gitmiş olabileceğine asla ihtimal vermemişti. İlk kez yüzünde kendisine hâkim olamadığı bir dehşet vardı.

"Cehennemin nasıl bir yer olduğunu benden iyi kimse bilemez!" dedi Derim donuk bir yüzle." Emin ol, benim merhametimi tercih ederler."

***

"Herkes hazır mı?" diye soran Jan'ın yanında, evin girişinde bekleyen Derim, bakışlarını kendisine doğru ilerleyen Anka'ya dikmişti. Genç kadının elinde hâlâ üzerine giyinmediği kendi ceketi vardı. Ona uzatılan ceketi alan Derim teşekkür eder gibi gülümsedi. Ceketi yanındaki Jorge'ye uzattı.

"Arabaya bırak."

Jorge ceketi alıp seri adımlarla araca yöneldi. Evin önünde yoğun bir hareketlilik vardı. Araçlar peş peşe dizilmiş, İstanbul'a dönecek olanlar alana gidecek araçlara yerleşirken Derim'le kalacak olanlar, arabaların önünde bekliyorlardı.

"Sanırım hepimiz hazırız," dedi Alin, Jan'a.

Yanındaki kardeşine çabuk bir bakış atıp elini Jan'ın koluna uzattı. Vedalaşmak için ikisini yalnız bırakmak istediği belliydi. Jan, Alin'e ayak uydurarak kapının dışına yönelmeden hemen önce Derim'e döndü.

"Silva'ya gerekli talimatları verdim. Toplantı sonrası doğruca York'taki alana gidiyorsunuz, araçları buradaki adamlar Londra'ya getirecekler."

Derim başını sallasa da dönüp Jan'a bakmadı. Gözleri kilitlenmiş gibi Anka'nın yüzündeydi. Anka'nın donuk ifadesi canını sıkmış gibi kaşlarını çattı hafifçe.

"Hâlâ surat asıyorsun," diye mırıldandı esef eder gibi.

"Asmıyorum. Sadece endişeliyim," dedi Anka çabucak.

"Endişelenme..." dedi Derim yumuşak bir tonla. İleri bir adım atıp işaret parmağının tersiyle genç kadının pürüzsüz yanağını okşadı. "Eve varınca Aşil'i benim için öp. En geç yarın öğlen olmadan eve varmış olurum."

"Yarın okula gitmeyecek. Sen de duydun. Seni görmeden bir gün daha geçirmek istemiyor. Sabırsızca dönüşünü bekleyecek."

Bir saat evvel Aşil'le yaptıkları görüntülü konuşma, Derim için epeyce zor geçmişti. Aşil'in asılan suratı, dolan gözleri, onu her defasında olduğu gibi yine allak bullak etmişti. Bu anlarda oğluna ne diyeceğini bilemiyor, medet umarcasına Anka'dan yardım dileniyordu. Anka her zamanki gibi Aşil'i sakinleştirmenin yolunu bulmuştu. Babası döndükten sonraki gün, hep birlikte bir barınağa gideceklerini ve köpek alacaklarını söylediğinde Aşil'in gözleri coşkuyla parlamış, heyecanlı bir beklentiye girmişti. En azından Derim eve dönene kadar bu düşüncenin heyecanı kafasını meşgul edecekti.

Derim, Anka'nın sözleriyle başını salladı. Duyduğu kelimelerin hissettirdiği haz, kontrol etmeye çalışsa da yüzünde minik bir tebessüm oluşmasına neden olmuştu. Aşil'in onu böylesine içten, böyle-

sine derin seviyor oluşunu, çoğu zaman aklının ona oynadığı bir oyunmuş gibi hissediyordu. Bazen Aşil'in gerçekleri bilse onu yine de o kadar sevip sevmeyeceğini düşünüyor, olumsuz düşünceler yüreğinin ortasına zehirli bir ok gibi saplanıyordu.

Anka, dikkatli gözlerle baktığı adamın yüzündeki tebessümün anlık solmasının, yine aklından geçirdiği olumsuz düşüncelerin sebep olduğundan emin olarak, konuyu dağıtmak ister gibi çabucak atıldı.

"Selin'le konuştum..." dediğinde, Derim ansızın tüm dikkatini vererek *devam et* der gibi Anka'ya baktı. "Bu hafta sonu hepimizi yemeğe davet etti. Ne zamandır istiyordu ama operasyon yoğunluğu nedeniyle hep ertelemek zorunda kaldık. Bir süre sakin ilerleyeceğiz gibi görünüyor. Sana da uygunsa ben tamam diyeceğim."

Derim'in gözlerinde çekingen bir ifade oluştu. "Hepimiz derken?" diye sordu temkinli bir sesle.

Anka küçük bir tebessümle omuz silkti. "Biz, Jan ve Alin, Avcı."

Derim ne yapacağını bilemez gibi ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. "Bu kalabalığa yemek hazırlamak Selin için çok yorucu olur. Jaques her şeyi hazırlasa, çocuklar oraya götürse?"

Anka hayretle gözlerini kırpıştırdı. Aniden başını ileri uzatarak tehdit eder gibi "Bunu bir de Selin'e teklif etsene?" diye sordu.

"Tabii ki sorarım," dedi Derim çabucak.

Anka gözlerini devirerek derin bir soluk aldı. "Derim saçmalama. Selin çok kırılır. Ayrıca Alin ve ben Aşil'i alıp erkenden gideriz. Selin'e yardım ederiz. Her zaman yaptığımız gibi. Siz sonra gelirsiniz."

"Jaques varken neden siz yoruluyorsunuz ki?"

Anka usançla derin bir soluk koyuverdi. "Çünkü bunu yapmayı seviyoruz. Birlikte hem sohbet edip hem hazırlık yapıyoruz. Bu daha zevkli. Ayrıca çok yorulmayacağız. Çünkü İbo mangal yapmaya karar vermiş. Mezeleri biz hazırlayacağız, akşam mangal işini siz halledeceksiniz. Sen asıl onu düşün."

Bu kez Derim gözlerini kırpıştırarak Anka'ya baktı. "Onun düşünülecek nesi var ki? Etler üzerine atılacak işte."

Anka haince sırıttı. "O mangal, benim evimin bahçesindeki gazlı barbeküye benzemez," dediği anda bir an duraksadı ve keyifle kı-

kırdadı." Ay benim evimin bahçesinde kocaman gazlı barbekü var. Çok şanslıyım!" dedi gözlerini neşeyle ayırarak. Neredeyse ayaklarının üzerinde zıplayacaktı. "Siz mangal kömürüyle uğraşacaksınız!" diye devam etti göz dağı verir gibi. Ansızın aklına gelmişçesine tembihledi genç adamı. "Sakın o gün açık renk bir şey giyinme üzerine, kömür yüzünden batar üstün başın." Düşünüyormuş gibi bakışlarını yukarı kaldırıp, kendi kendine konuşurcasına devam etti. "Neyse, ben hazırlarım kıyafetlerini. Sen şimdi bilmezsin, yanlış seçim yaparsın."

Derim, şaşkınca Anka'nın sürüp giden monoloğunu dinliyordu. Bakışları genç kadının yüzündeki ani değişimleri dikkatle izlerken onun an be an değişen, her ifadesinin ayrı bir güzellikte olduğunu düşünüyordu. Evi benimsemiş olduğunu belli eden sözleri, Derim'in yüreğindeki ağırlığın az da olsa hafiflemesine neden oldu. Anka gerçekten de o an içinden nasıl geliyorsa öyle davranıyordu. Her an kontrollü olan kadın, verdiği kararda ciddiydi. Derim'i hayatının içine almış, tüm paylaşımlarını ona açmıştı. Derim'in nadir zamanlarda şahit olduğu içindeki o muzır kız çocuğu, artık çokça kendini gösterecek gibiydi.

Derim, nedensizce bu düşüncenin kendisini düşündüğünden çok daha fazla mutlu ettiğini hissetti. Anka ile şakalaşmak en sevdiği şeylerden biriydi. Halihazırda taşınan onca yükün, o günlerin yaşattığı onlarca stresin içinde Anka'nın şakacı tavrı, ciğerlerini bayram ettirecek soluğu çekmesine neden oluyordu.

Anka, elini Derim'in koluna uzattı ve onu dışarıya doğru yönlendirirken konuşmaya devam etti.

"Hadi, herkes bekliyor. Gitmemiz lazım," dedikten hemen sonra hatırlatırcasına devam etti. "Toplantı biter bitmez beni ara. Her şeyin yolunda olduğunu bilmek istiyorum."

"Her şey yolunda gidecek, endişelenmekten vazgeç artık."

"Sen aradığında endişelenmekten vazgeçeceğim," dedi Anka onaylarcasına başını sallayarak. Ses tonundaki inatçı tını yine de Derim'in dikkatinden kaçmamıştı. Anka'nın bineceği araca yaklaştıklarında Derim bedenini genç kadına çevirdi. Diğerlerinin onlara bakmalarını umursamadan kollarını genç kadının bedenine sardı ve başının üzerine dudaklarını bastırdı.

"İyi yolculuklar mon Phénix. Yarın görüşürüz."

Anka başını hafifçe geriye çekerek dudaklarını genç adamın yanağına bastırdı. İçten bir gülümsemeyle baktı adama.

"Kendine dikkat et," dedi. Sağ elini kaldırıp avucunu Derim'in göğsünün üzerine kapadı. Bu dokunuşla ne anlatmak istediği açıktı. Derim gözlerini yumarak başını salladı. İsteksizce geriye çekildi ve aracın açık duran kapısının üzerine elini koyarak Anka'nın içeri yerleşmesini izledi.

Anka arka koltuğa, Alin'in yanına oturduğunda Derim keskin bakışlarını Marcel'e çevirdi. Marcel kendisine çevrilmiş bakışların ne anlatmak istediğinden emin bir tavırla başını sallayarak "Merak etme patron. Konuştuğumuz gibi," dedi.

Anka, duyduğu sözlerle merakla kaşlarını çattı fakat ne olduğunu anlayamadı. Başını kaldırıp Derim'e bakarken kapı kapandı. Camın ötesinden ellerini cebine sokmuş, derin bakışlarla cama bakan adama baktı. Karanlık camların ötesinden kendisini göremese de âdeta görebiliyormuş gibi yoğun bakışları cama kilitlenmişti. Araçlar hareket etti. Anka başını arkaya çevirerek, araçlar uzaklaşırken hâlâ arabaların arkasından bakan adama baktı. Araçlar evin bahçesinden çıkıp sokağa yöneldiğinde Derim'i artık göremiyordu. Sıkkın bir suratla önüne döndüğünde, yanındaki Alin elini uzatarak onun elini tuttu.

"Endişelenme. Başa çıkabileceğini sen de biliyorsun."

"Hiç değilse birkaç gün dinlenebilmesini isterdim Alin. Bütün gece soluk alırken zorlandığını fark etmediğimi sanıyor."

"Yarın döndüğünde, birkaç gün dinlenmesini sağlarsın. Az kaldı. Biraz daha sabret."

Anka yalnızca başını sallamakla yetindi. Düşünceli bakışları camdan dışarıya çevrildi. Derim acılarını tek başına, içinde yaşamaya öylesine alışmıştı ki çektiği sıkıntıları belli etmediğinden emin olarak, duruşunu hiç değiştirmiyordu. Yalnızca dikkatli gözler onu görebiliyordu ve Anka ona her zaman dikkatli gözlerle bakıyordu.

***

Derim'in içinde bulunduğu araç, önde ve arkada olan diğer iki araçla birlikte Lord Carringhton'un arazisine giriş yaptığında alınan tedbirler gözden kaçmıyordu. Saat ona geliyordu ve hava çoktan kararmıştı. İki yandan ağaçların çevrelediği, kıvrılarak malikâneye giden yolda belli aralıklarla korumalar dizilmişti. Yeni adamları getirmekte gecikmedikleri belliydi. Derim için artık bunun bir önemi yoktu. Lord ve diğerleri için her şey çok geçti.

Araçlar malikânenin önüne vardığında, açıklık alanda bir yay çizerek evin önünde durdular ve Derim araçtan dışarı çıktı. Etrafta gördüğü onlarca adam nedeniyle, âdeta şaşırmış gibi bakışlarıyla çevresini şöyle bir kolaçan ederek kapının önündeki basamaklara yöneldi. Lord'un asistanı heykel gibi dikilerek ifadesiz bir suratla onu karşıladı. Bir gece önce Londra'daki evinde kaldığı ve saldırı sırasında malikânede olmadığı için çok şanslı olduğunu düşünüyor olmalıydı. Derim aynı ifadesiz gözlerle ona baktı. Araçtan çıkmadan evvel üzerine giyindiği ceketin eteklerini geriye atarak ellerini pantolonun cebine soktu.

"Özel bir durum mu var?" diye sordu merakla. "Evin etrafında daha önce bu kadar kalabalık görmemiştim."

"Lord Carringhton gerekli açıklamayı size yapacaklar," dedi asistan yüzü gibi ifadesiz bir sesle. "Buyurun lütfen," diyerek eliyle içeri geçmesini işaret etti.

Derim '*Öyle olsun*' der gibi alt dudağını bükerek içeri yöneldi. Asistan önüne düştüğünde yolu biliyor olsa da kurallara uyarak onu takip etmeye başladı. Giriş katta, evin arka tarafına düşen bölümde bulunan, büyük toplantı odasına doğru yol alırlarken evin içindeki adam sayısının da arttığını fark etti. Bazılarıyla göz göze geldiğinde yüzünde tek bir ifade okunmasa da gözlerindeki hükmedici bakış açıkça okunuyordu. Adamlar onun kim olduğunu biliyordu ve bu bilgiyi ispat eder gibi sert ve güçlü adımlarla onların yanlarından geçti.

Toplantı odasının önüne vardıklarında asistan ellerini uzatarak iki kanatlı kapıyı içeri doğru itti. İçeri attığı adımı Derim takip etti. Toplantı masanın başında her zamanki gibi Lord Carringhton oturmuştu. Diğerleri de yerlerini almışlardı. Yalnızca tek kişi, Lars Van Dijk eksikti ki onun da gelmesi an meselesi olmalıydı.

"İyi akşamlar beyler," diyen Derim, ileri adımlayarak masaya yaklaştı. Diğerleri başlarını çevirip ona kısaca selam verdiler. Lord'un solunda oturan Van De Velde'nin yanındaki boş sandalyeyi çekerek oturdu. Aaron Scott tam karşısında kalmıştı. Lord'un sağında, Sir Wilson oturuyordu. Aaron Scott'ın solunaysa Erich Schroder yerleşmişti.

Derim meraklı olduğunu düşündüğü bakışlarını adamların üzerinde gezdirdi. "Acil toplantı dediniz," dedi en son bakışlarını Lord'un üzerinde sabitleyerek. "Sonraki toplantının temmuz sonunda yapılmasına karar vermiştik. Acil olan nedir?" diye sordu ifadesizce.

"Lars da geldikten sonra açıklayacağım," dedi Lord gergin bir tonla.

Derim '*Peki*' der gibi başını sallayarak arkasına yaslandı. Lord'un her zaman bir büst gibi soğuk ve ifadesiz olan yüzü ilk kez gergin görünüyordu. Adamın dudakları sürekli kımıldıyor, yanaklarındaki kaslar dişlerini sıkıyormuş gibi seğiriyordu.

Odanın içindeki görevli Derim'e yaklaşarak bir şeyler içmek isteyip istemediğini sorduğunda, Derim başını çevirmeden bir kadeh viski istedi. Diğerlerinin de önünde kadehleri bulunuyordu. Aaron Scott tam o anda önündeki kadehi bir yudumda boşaltıp sertçe masaya koymuş ve görevliye bir kadeh daha getirmesini emretmişti.

Yeni kadehler önlerine konulduğu esnada, toplantı odasının kapısı tekrar açıldı ve asistanın arkasından seri adımlarla gelen Van Dijk soluk soluğa kalmış gibi "Kusura bakmayın beyler, geciktim," dedi. "Lanet olası sorunlar hiç bitmiyor."

Lord ters bir bakışla adama baksa da herhangi bir yorumda bulunmadı. Van Dijk, Derim'in sağındaki boş sandalyeye yerleşti ve hemen başını içerideki görevliye çevirdi.

"Bir kadeh de bana getir!"

Görevli, adamın emredici tavrından hiç alınmamış gibi başını onaylarcasına sallayarak, adamın kadehini hazırlayıp önüne bıraktı ve soran gözlerle Lord'a baktı.

"Çıkabilirsin!" dedi Lord sert bir sesle. "İçeri kimse girmeyecek."

"Şişeyi masaya bırak!" dedi Van Dijk görevliye bakmadan. Önündeki kadehten koca bir yudum alıp bardağı kaba bir tavırla masaya bıraktı.

Görevli bir tepsinin içinde bulunan içki şişesini masanın ucuna bırakarak sessiz adımlarla odayı terk etti. Kapanan kapıya birkaç saniye bakan Lord, kolçaklı ahşap sandalyeye sağ dirseğini dayadı. Bakışlarını adamların üzerinde gezdirdi ve derin bir soluk alıp söze girdi.

"Büyük bir sorunla karşı karşıyayız beyler..." diyerek yaptığı girizgahı kısa bir nefes alarak tamamladı. "Dün gece saldırıya uğradık. Sunucularımızdaki tüm bilgiler kopyalandı."

"Ne?" diyen birkaç şaşkın ses aynı anda yükseldi ve birkaç saniye boyunca sesler birbirine karıştı.

"Ne demek saldırıya uğradık?"

"Bütün bilgilere ulaştılar mı?"

"Dalga mı geçiyorsunuz?"

"Kimler?"

"Böyle bir şeye kim cesaret edebilir ki?"

Lord elini setçe masaya vurdu. "Beyler!" dedi sesini yükselterek. Adamın sert çıkışı masanın etrafındaki seslerin kesilmesine ve soran gözlerin ona çevrilmesine neden oldu. Hepsinin de konuşmak için sabırsızlandığı belliydi fakat Lord'un sert çıkışının devamını beklemek zorunda olduklarını kabullenmiş gibi sessizce oturmayı tercih ettiler.

"Kimlerin yaptığını henüz bilmiyoruz. Araştırıyoruz! Buraya sizi acilen toplamamın sebebi bu. Bunu sizin de bilmeniz gerekiyor. Önümüzdeki günler için hepimiz tedbirlerimizi almak zorundayız. Bilgileri çalanlar ayrı ayrı hepimize şantaj mı yapacaklar yoksa bu bilgileri dışarıda mı kullanacaklar bilmiyoruz. Konu ile ilgili olarak herhangi birinizle irtibata geçen olursa diğerlerine de haber vermeniz gerekiyor. Bu işin altından iş birliği yaparak kalkabiliriz."

"Nasıl yani?" dedi Sir Wilson hayretle. "Tüm bilgilere mi ulaştılar? Tüm kayıtlarımıza?"

Lord hoşnutsuzca başını salladı. "Her şeyi çektiler."

"Nasıl yapabilirler ki bunu?" dedi Eric Schoder öfkeli bir yüzle. Buldog köpeklerine benzer sarkmış pembe yüzü, öfkeden kırmızıya dönüşmüştü. "Böyle bir şeye nasıl izin verirsiniz? Her şey güvendeydi hani?"

"Saldırıya uğradık diyorum!" dedi Lord. "Dün gece bu ev savaş alanına dönmüştü. Adamların hazırlıklı geldikleri ve bunu planladıkları belliydi. Güvenlik şefi de dâhil olmak üzere onlarca adamım öldü!"

"Bu bir bahane değil!" diyerek Van de Velde atıldı kızgınlıkla. "O sunuculara kimsenin ulaşamayacağını söylemiştiniz bize. Her şeyimiz o sunucuların içindeydi!" Suçlayan bakışları hızla Aaron Scott'un yüzüne çevrildi. "Tüm güvenliği senin sağlaman gerekiyordu! Buna nasıl izin verirsin?"

"Güvenlik sistemi kimsenin aşamayacağı yüksek standartlardaydı," dedi Scott gergin bir tonla. "Ekibim en üst düzeyde elemanlardan oluşuyor!"

"Birileri aşmış ama! Demek ki ekibin işe yaramazlardan oluşuyor!"

"Bunu yapabilecek sayılı kişi var tüm dünyada. Araştırıyoruz!" dedi Scott ters bir sesle.

"Ne tür tedbirler aldınız?" diyen Derim, ilk kez söze girdi. Küçümseyen bakışları Scott'a çevrilmişti. "Şimdiye kadar aldığınız tedbirlerin çok da işe yaramadığı belli. Bundan sonraki tedbirlerin daha sağlam olacağından nasıl emin olacağız?"

Adamlar başlarını sallayarak Derim'e onay verirken, sorarcasına Scott'a bakıyorlardı. Derim üstelemeye devam etti. "Ben bu Konsey'e para kazanmak için girdim oysa şimdi birilerinin bana şantaj yaparak benden para alabileceğini söylüyorsunuz. Zararımı kim karşılayacak?"

"Zarar hepimizin zararı," dedi Lord araya girerek. Hoşnutsuz bakışlarını Derim'e dikmişti.

"Ben bu noktaya açık vererek gelmedim!" dedi Derim keskin bir tonla. "Sizinle masaya oturalı daha bir sene olmadı, açıklar önüme konulmaya başladı bile! Ben tehdit edilmekten hiç hoşlanmam ama birilerinin beni tehdit edeceğini söylüyorsunuz! Bu işi nasıl çöze-

eksiniz onu bilmek istiyorum. Boş sözler değil, kesin çözümler duymak istiyorum."

Lord bakışlarını Scott'a çevirerek başıyla hafif bir işaret verdiğinde. Scott kollarını masaya uzatarak ellerini önünde birleştirdi.

"Dün geceki tüm görüntüleri kare kare inceliyoruz. Girenlerin hepsi maskeliymiş, herhangi bir yüz tanımlaması yapamıyoruz. Kimlerin yapmış olabileceğine dair ip uçları bulduğumuzda gerekli aksiyonları alacağız. Bize saldırmayı göze alabilecek cesarette olan çok az kişi var. Hepsi tek tek araştırılacak. Sistemdeki güvenlik duvarları kırılamayacak güçte sağlamlaştırıldı."

"Alan almış zaten alacağını. Şu andan sonra sağlamlaştırsan ne olacak?" dedi Derim küçümsercesine.

"Bundan sonraki bilgilere ulaşmaları mümkün olmayacak. Alınan bilgilerin üzerinde çalışıyoruz. Kapatabildiğimiz kadar açığı kapatacağız. Ellerinde kalanları işe yaramaz hale getirmeye çalışacağız."

"Tüm bilgiler alındı diyorsunuz!" dedi Schroder öfkeyle. "Hangi birini kapatacağız? Tüm gizli anlaşmalar, aktarılan paraların dökümü, kimlerle ne tür bağlantılar kurduğumuz, her şey ama her şey o sunucuların içindeydi. Bağımsız sunucularda çalışmamızın sebebi kimsenin ulaşamamasını sağlamaktı. Neleri işe yaramaz hale getireceksin?"

"Kimler olduğuna dair hiç mi ip ucu yok şu anda?" diye sordu Sir Wilson üsteleyerek. "En ufak bir şey?"

Bakışlarını Lord'a diktiği için karşılık veren o oldu.

"Kimlikleri tespit edilemiyor. Profesyonel oldukları belli. Çok organize hareket ettiler. Aralarında konuşma yok denecek kadar azdı. Hepsi ne yapacağını çok iyi biliyor gibiydi. Duyabildiğim birkaç konuşma, kusursuz bir İngiliz aksanına sahipti. Muhtemelen bu ülkede eğitim almış ya da bu ülkede yaşamış birileri olmalı."

"İyi yetiştirilmiş profesyonellerin illa bu ülkede yaşaması gerekmiyor," dedi Van de Velde ters bir sesle. Kızgın gözleri Lord ve Scott arasında gidip geliyordu. "Kongo'da olan her şey o kayıtların içindeydi," dedi tedirgin, öfkeli bir tonla. "O kayıtlar dışarıya sızarsa sadece benim değil hepinizin başı ağrır. Hem de çok ağrır."

Lord yüzünü buruşturarak başını sağ omzundan öteye çevirdi. Derim fırsatı kaçırmayarak söze atıldı.

"Yaptığım silah anlaşmaları ortaya döküldüğünde de benim başım ağrır," dedi hiddetli bir tavırla. "Uluslararası suçlu gibi hakkımda her yerde arama emri çıkarırlar. Hareket edemezsem işime nasıl devam edeceğim?"

"Hepimiz aynı durumdayız!" dedi Scott öfkeli bi tavırla. "Yalnızca sen söz konusu değilsin! Tek sorun sendeymiş gibi davranma!"

"Muhtemelen bizden para sızdırmak için yaptılar bunu," dedi Lord. Kendi kendini ikna etmeye çalıştığı, alçak ses tonundan belliydi. "Şantaj yapacaklar ve para sızdırmaya çalışacaklar. Şu an onların gözünde yolunmaya hazır tavuklar gibiyiz. Herhangi birimizle irtibat kurarlarsa, ne isterlerse vereceğiz. İtiraz etmek yok!" Hükmedici bakışlarını masanın etrafındaki adamların üzerinde gezdirdi. "Adamları kışkırtmayacaksınız. İstedikleri parayı vereceğiz. Fakat izlemeye alacağız. Mutlaka hata yapacaklar. İzlerini bulduğumuz anda müdahaleyi gerçekleştireceğiz."

"Tabii amaçları para sızdırmaksa?" dedi Derim burun bükerek. Kendisine çevrilen gözlere tatsız bakışlarla baktı. "Aşılamayacak dediğiniz güvenliği aşmışlar, adamların profesyonel olduklarını söylüyorsunuz. Amaçları gerçekten para mı? Diyelim ki öyle. Ya izleyeceğimizi tahmin edip ona göre tedbir alırlarsa? Bu çapta bir saldırıyı düzenleyenler aptal değildir herhalde. İzleneceklerini de anlarlar. Her defasında beni yolmalarına izin mi vereceğim?"

Derim bedenini masaya doğru hafifçe eğdi ve zehir kaplı bakışlarını tek tek adamların üzerinde gezdirdi. "Siz işlerinizi başkalarına yaptırmaya alışmış olabilirsiniz beyler ama ben sizin gibi değilim. Kimse beni yolamaz!" Tepeden bakan bir tavırla Scott'a dikti gözlerini. "İncelediğin her şeyi bana da vereceksin, ekibimle gözden geçireceğiz. Sadece senin aldığın tedbirlerle adım atmam ben. Kimseye teslim de olmam!"

Scott ters bir laf edeceği belli bir tavırla ağzını açtığı esnada, masanın etrafındaki adamların telefonlarından çıkan sesler duyulmaya başladı. Tek bir ses olsa muhakkak görmezden gelirlerdi fakat aynı anda öten telefonlar, önce tedirgince birbirlerine bakmalarına ardından merakla telefonlarına uzanmalarına neden oldu. Derim ceketinin cebinde olan telefona uzandığında yüzü bir büst kadar ifadesizdi. Gözlerini ekrana dikti ve belki de hayatının en iyi rolünü

oynayarak öfkeli bir hayretle bakışlarını hızla Scott ve Lord arasında dokuyarak "Bu ne?" dedi kızgın bir sesle.

Diğerlerinin de ondan aşağı kalır yanı yoktu fakat yenilgiye uğramış bir hüsran çok daha baskındı.

"Seninki de mi?" diye sordu, yanındaki Van de Velde başını ona çevirerek. Açık kalmış ağzını kapatmakta zorlanıyordu. İnanmak istemez gibi telefonun ekranına bakıyor, bakışları hızla diğer adamların yüzlerine kalkıyor sonra yeniden telefonuna bakıyordu.

"Hesabım boşaltılmış!" dedi Derim hiddetle.

"Benimki de!" diyen hüsran dolu sesler birbirine karıştı.

Scott öfkeyle bir küfredip telefonunu masaya çarpar gibi attı. "Lanet olsun!" dedi sinirle oturduğu sandalyeden kalkarak. Elini öfkeyle saçlarından geçirdi. Derim hiddetle telefonu masanın üzerine attı. "Para kaybetmeye başladım bile! Daha yirmi dört saat olmadan."

"Biz de kaybediyoruz!" dedi Scott, bedenini hızla masaya çevirerek. "Sadece sen kaybetmiyorsun!" diye devam etti yüksek sesle.

"Seninkini bilmem ama benim param değerli!" diye karşılık verdi Derim, aşağılayan bir tonla. "Sizin yaptığınız hiçbir şey beni ilgilendirmiyor. Size en değer verdiğim şeyin para olduğunu söylemiştim! Siz gücünüzü sağlam tutmak için parayı araç olarak görebilirsiniz ama benim için para amaç! Bunu en başta size belirtmiştim!"

Derim hayatının en büyük yalanını söylerken öylesine rahattı ki; masanın etrafındaki hiçbir adam bu sözlere tepki vermedi. Derim'in en baştan beri sürekli söz ettiği para kazanma hırsı, atmak istedikleri tüm adımlar için onu uygun bir maşa haline getiriyordu. Bu nedenle kendileri gözler önünde rahatça dolaşırken Derim'in geri planda kalması ve tanınmaması işlerine de geliyordu.

Scott'un yüzünde sinsi bir gülüş peyda oldu. Derim'e imalı bakışlarla bakarak manidar bir tonla karşılık verdi.

"En değer verdiğin şey gerçekten sadece para mı?" diye sordu.

Derim arkasına yaslandı ve gözlerini kısarak birkaç saniye masanın diğer tarafında ayakta dikilen Scott'a baktı. Alçak fakat tehdit eder bir tonla karşılık verdi bu soruya.

"Açıkça söylesene," dedi yumuşak denecek tehlikeli bir tonla. "Neyi ima etmek istediğini açıkça söyle hadi."

Lord'un uyarıcı bir tonla "Aaron!" demesini Scott duymazdan gelerek sinsi bir gülüşle Derim'e bakmaya devam etti.

"Aynı sorunu hepimiz yaşıyoruz ama sen sürekli kendinin kaybettiğini söylüyorsun. Paran dışında başka şeyler kaybetmek istemezsin değil mi?"

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordu Derim gülümseyerek. Tebessümü öylesine tekinsizdi ki Lord yeniden uyarı dolu bir tonla "Aaron!" dedi. Fakat Scott yeniden Lord'u duymazlığa gelerek Derim'e karşılık verdi.

"Parandan daha değerli şeylerin olduğunu hatırlatmaya çalışıyorum sadece," dedi masumca omuzlarını silkerek.

"Cesaret dahi edemezsin," dedi Derim kendinden emin bir tonla. Aynı tekinsiz tebessümle bakmaya devam etti Scott'a. "En başından beri, senin benden hoşlanmadığın gibi ben de senden hoşlanmıyorum Scott. Lütfen cesaret et!" dedi rica eder gibi. "Hadi bana koz ver ve cesaret et!"

Elini masanın üzerine attığı telefona uzattı, yavaşça oturduğu sandalyeyi geri iterek ayağa kalktı. Keskin bakışlarını Lord'a çevirdi. "Köpeğinin tasmasını sıkı tut! Başıboş köpeklere ne yapıldığını çok iyi bilirsin." Sarf ettiği sözlerle, Scott'ın öfkeden kararmış gözlerine alaycı bir bakış attı. "Senin hatan yüzünden kaybettiğim her kuruşu sen karşılayacaksın!" dedi üzerine basarak. "Ödememi yapmadan tek bir silah sevkiyatı yapmayacağım! Sizin hayır kurumunuz değilim ben." Emreder bir tavırla konuşurken elini boşlukta aşağılar gibi salladı. "Elindeki bilgileri bana gönder. Senin ekibinin sağlamlığı konusunda ciddi kuşkularım var. Senin yerinde olsam o ekibi çok daha iyi araştırırdım."

Duyduğu sözlerle önce yüzü sinirle gerilen Scott'un ansızın ifadesi değişti ve sorarcasına bakmaya başladığında Derim, kuşku tohumlarını serpmekten en ufak bir tereddüt duymadan ve hatta yaptığı şeyden belli etmediği akıl almaz bir zevk alarak, "Aşılamaz dediğin duvarlar aşıldıysa, bu sadece içeriden yardım alındığını gösterir," dedi. Kısa bir es vererek imalı bir tonla devam etti. "Ekibindeki haini bul! Madem o kadar iyi araştırmacısın..." dediğinde yine küçümsercesine Scott'u baştan aşağı süzmüştü. "... Gerçekten seni kurtaracak bilgileri bul, boş işlerle uğraşma."

Sandalyenin yanından bir adım atarak masadan birkaç metre uzaklaştı. Onun için toplantının bitmiş olduğunu daha açıkça belli edemezdi. Oğlunu imalı bir tavırla ortaya atan Scott'u parçalamadan bu odadan çıkmak istiyordu. İçinde patlamaya hazır bombanın şiddeti, odadaki herkesi parçalayabilirdi fakat bunun şu an doğru bir adım olmayacağını kendisine hatırlatarak sakinleşmeye çalıştı. Odanın kapısına varmadan evvel yine de kendisine hâkim olamayarak Scott'a ölümcül gözlerle baktı ve son uyarısını zehir gibi bir tonla gerçekleştirdi.

"Senin de çok iyi bildiğin gibi, benim değer verdiğim şeylere uzanan eller kökünden kesilir Scott! Ama bu kez sana bir istisna yapacağım! Aklından geçirmeye dahi cesaret etmemen gereken şeyleri yaparsan ellerinle birlikte erkekliğini de kökünden keserim! Ve bunu bizzat kendim yaparım. Senin gibi maşalar da kullanmam." Sonraki sözlerin etkisini arttırmak için yüzünde imalı bir gülümsemeyle Scott'a bakarak iki saniye es verdi. "Alisha'yı hayal kırıklığına uğratmak istemezsin eminim."

Duyduklarıyla Scott'un alt üst olan yüzüne yalnızca iki kalp atımı süresince baktı ve kendinden emin adımlarla odayı terk etti.

"Alisha kim?" diye merakla sorulan soruyu, kapıdan çıkmadan az evvel Lord'un dile getirdiğini duymuştu. İlk adım için fena bir giriş olmadığını düşündü Derim.

***

Anka, uçakta durgun bir şekilde oturuyor, bulutlardan başka bir şey göremediği gökyüzüne bakıyordu. Havalanmalarının üzerinden bir saat geçmişti. Güney Doğu'ya doğru hareket etmeye devam eden uçağın o sıralarda Almanya semalarında olduğunu, bir saat sonra havanın kararmaya başlayacağını ve sonsuz karanlıktan başka bir şey göremeyeceğini biliyordu. Derim'in de aynı sürelerde yolda olduğunu ve hatta onlar inmeden bir saat önce toplantıya başlamış olacağını tahmin ediyordu. Aklı sürekli genç adamdaydı. Toplantıda neler konuşulacağını aşağı yukarı tahmin etse de en ufak bir kuşkunun dahi söz edilebileceği ihtimalini zihninden atamıyor ve

bu düşünce oturduğu yerde çok daha fazla gerilmesine neden oluyordu.

İçinde kaybolduğu endişeli düşünceleri bölen hareket dikkatini çekince, başını çevirerek sağ tarafına baktı. Süleyman ağır hareketlerle yanındaki koltuğa oturdu.

"Neden bu kadar endişelisin?" diye sordu adam.

Anka burnundan kısa bir nefes alıp "Ya anlamışlarsa abi?" diye sordu alçak selse. Yüzündeki tedirginlik, yorgun bakışlarıyla birleştiğinde suratındaki ifade bitkin görünüyordu.

"Anladıklarını sanmıyorum," dedi Süleyman emin olduğu bir tonla. "Anlasalar dahi Derim'in bunun üstesinden gelecek yetenekte olduğunu biliyorum ama."

Anka, Süleyman'ın övgüye benzer sözlerine '*Sen ciddi misin?*' der gibi bir bakış attı. "Onunla ilgili senden ilk kez olumlu bir şey duyuyorum," dedi hayretini gizlemeden.

Süleyman, duyduklarından hoşlanmamış gibi tatsız bir tavırla yüzünü buruşturdu ve yan gözle Anka'ya çabuk bir bakış atarak "Objektif değerlendirme yapıyorum," dedi söylenir gibi.

"Bize de öğrettiğin gibi," dedi Anka mırıldanırcasına. Alıngan çıkmasına engel olamadığı bir tonla "Daha önce yapmıyordun ama," dedi.

Süleyman onları yetiştirme sürecinde, karşılaşacakları farklı durumlarda nasıl tepkiler vermeleri gerektiğini öğretirken, objektifliğin en doğru yaklaşım şekli olduğunu üstüne basarak söylemişti. İnsanlar yanıltıcıydı ve kişilere yaklaşırken ilk intibanın ya da duygusal yaklaşımların yanlış çıkarımlarda bulunmalarına sebep olacağını, ellerinden gelen en iyi şekilde objektif olmaları gerektiğini söylerdi. Gerçi bu öğrettiklerini bazen kendisi de uygulamazdı.

"Benim dediğimi yapın, yaptığımı yapmayın."

Süleyman'ın kestirip atar gibi alçak sesle sarf ettiği sözlere Anka istemsizce gülümsedi.

"Hocanın dediğini yap, yaptığını yapma..." diye karşılık verdi alayla.

Süleyman ona ters bir bakış atarak gözlerini karşıya dikti. "Ona karşı kızgın hissetmemin savunmasını yapmayacağım. Siz söz ko-

rusu olunca her kim olursa olsun, kim size zarar verirse yine kızgın olurum."

"Biliyorum abi," dedi Anka silik bir tebessümle. Başını yana, Süleyman'ın omzuna yasladı. "Sen her zaman bizi korudun, hep yanımızda oldun. Sana ne kadar minnet duysak az."

"Saçmalama!" dedi Süleyman ters bir sesle. "Ne minnetinden söz ediyorsun? Saçma sapan konuşma, sana da kızgın olmayayım şimdi!"

Anka alçak sesle kıkırdadı. Başını onaylarcasına salladı. "Tamam minnet duymuyoruz. Abimizsin, tabii ki de koruyacaksın bizi."

"Aferin... İyi gidiyorsun."

Anka yeniden gülümsedi fakat bu gülümseme birkaç saniye sonra solarak ifadesi dalgınlığa büründü. Alçak sesle yeniden konuşmaya başladı. "Hepimiz hatalar yapıyoruz abi. Derim'in hataları için bir ömür boyu onu suçlayamayız. O zamanki motivasyonu için de suçlayamayız. İnsan sevdikleriyle imtihan edilince hata yapması kaçınılmaz oluyor. Aklınla değil, duygularınla hareket ediyorsun çünkü."

"Öyle," dedi Süleyman duyulur duyulmaz bir sesle onaylayarak.

"Geçmiş geçmişte kaldı abi. Bizim için önemli olan bugün. Sürekli geçmişi kıyaslayarak adım atmaya çalışırsam tek bir adım ilerleyemem. Yarınım için bugünkü sahip olduklarımla değerlendirme yapıyorum. Derim'in bugünkü çabasını inkar edemem. Telafi etmek için var gücüyle çabalıyor. Bunu görmezden gelemem."

"Bunu biliyorum..." dedi Süleyman ve hemen devam etti. "Ama ona karşı değiştirdiğin tavır, o çabaladığı için değil ona karşı olan duyguların yüzünden bence."

Anka, Süleyman'ın açıkça ortaya koyduğu gerçekle az çok utanmış olsa da ona karşı her zaman olduğu gibi dürüst bir karşılık verdi. "O aslında sevilmesi çok kolay biri abi. Sevgiye öylesine aç ki bunu anladığında istemezsen de onu sevmek istiyorsun."

"Her zamanki gibi doğrucu Davut'sun." Süleyman'ın söylenir gibi çıkardığı kelimeleri sitem yüklü olsa da ses tonu takdir yüklüydü. "Her zaman şaşırmışımdır. Küçükken de böyleydin. Yaptığın hiçbir şeyi inkar etmezdin. Kendin hakkında hiç yalan söylemez, başına ne gelecekse kabullenerek doğruyu söylerdin. Buna rağmen, farklı

kimliklerde operasyona gittiğinizde en güzel yalanları da sen söylerdin."

"Yaptığım işi ciddiye alıyorum da o yüzden."

"Diğerleri almıyor mu yani?" dedi Süleyman manidar bir tonla. Alin ve Avcı'yı kastettiğini ikisi de biliyordu.

"Hayır, onlar da çok başarılılar, biliyorsun. Haksızlık etme şimdi. Ben biraz daha sabırlıyım sanırım. Alin bazen aceleci davranabiliyor ama neyse ki deli tarafı bu yönünü kapatıyor."

"Ve ayrıca sen onlardan daha sinsisin de," dedi Süleyman alaylı bir tonla.

Anka başını kaldırıp bakışlarını Süleyman'a dikti. Savunma dolu bir tavırla gözlerini iri iri açtı. "Sinsi demeyelim de, iyi bir analist olduğumu söyleyelim."

"Orası muhakkak," dedi Süleyman. Kaşlarını havalandırıp, çenesini kaldırdığında dudaklarının arasından alçak bir gülüş çıkmıştı. Ansızın başını Anka'ya çevirip "Derim hakkında yaptığın analizlerin sonucunda vardığın netice ne? Sevilmeye çok mu ihtiyacı var?" derken son kelimeleri alayla çıkarmaya çalışmıştı.

Anka duraksayarak Süleyman'a baktı fakat gözlerini kaçırmadı. Birkaç saniye sonra çekingen bir tonla karşılık verdi.

"Sana yalan söyleyemem abi. Sen bana kızsan da küssen de sana asla yalan söyleyemem."

"Birlikte mi yol alacaksınız şimdi?"

"Henüz hiçbir şey belli değil."

"O ne demek?"

"Onun işi benden çok zor. Bir insanın kendisini affetmesi bir başkasını affetmesinden çok daha zordur."

"Doğru," dedi Süleyman başını sallayarak. Yeniden karşıya çevirdiği bakışlarını özellikle kaçırmış gibiydi. Düşünceli bir tonla "Kendisini affetmiyor yani?" diye sordu.

"Şu an en ufak bir ümit bile göremiyorum bu konuda."

"Ne yapmayı düşünüyorsun peki?" diye soran Süleyman, yeniden bakışlarını yanındaki genç kadına çevirdi.

Anka kederli denecek bir tebessümle ona bakıp omuz silkti.

"Elimden gelen tek şeyi. Ne olursa olsun yanında olacağım."

Süleyman birkaç saniye boyunca gözlerini kırpmadan ona baktı ve sesli bir soluk alıp yeniden başını karşıya çevirdi. Usul usul başını yukarı aşağı sallarken "Şu an yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyor," dedi alçak sesle.

Anka gözlerini kısarak adama baktı. "Kızmayacak mısın bana?"

"Kızmayacağım," dedi Süleyman açık bir dürüstlükle. "Bazen şeytana pabucunu ters giydirecek kötülükte bir kafaya sahip olduğunu düşünsem de seni ve Aşil'i gerçekten sevdiğini görebiliyorum. Kendi adamlarını da. Adamlara öl dese, hiçbiri düşünmeden giderler ölüme. Onun da kendileri için aynı şeyi yapacağını biliyorlar çünkü. Bu bağlılık parayla sağlanmaz, bunun farkındayım. Onun bütününü kabul etmeye çalışıyorum. Belki de Başkan'ın dediği gibi, hayata farklı başlasaydı o da başka bir adam olabilirdi. Sana yaptıklarını telafi etmek için elinden geleni yaptığını ben de görebiliyorum. Vicdansızlık yapacak değilim. Kızgınlığımı şimdilik kenarda tutabilirim." Başını hızla Anka'ya çevirdi ve uyarı dolu pırıltıların yanıp söndüğü gözlerini genç kadına dikti. "Ama bir daha senin canını yakmaya kalkarsa bedelini bu kez hayatıyla öder. Senin ve Aşil'in hatırı için yutuyorum önceyi... Fakat bu, gözüm üstünde olmayacağı anlamına gelmesin."

Anka âdeta üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi Süleyman'a minnet dolu gözlerle gülümsedi. Derin bir soluk çekti. Süleyman'ın onayını almak, iç rahatlığını arttırmıştı. Hatta bu konuşma o anlarda hissettiği sıkıntıyı dahi bir kenara atmasını sağlamıştı. Süleyman'ın da dediği gibi Derim, şeytana pabucunu ters giydirecek kötülükte bir kafaya sahipti ve o sıralarda görüştüğü şeytanlarla rahatlıkla başa çıkabilecek yetenekteydi.

***

Gece yarısına yakın eve vardıklarında Mehmet Aydar ve Handan hâlâ ayaktaydılar. Aynı gün sabah dönen Avcı'nın da orada olması şaşırtıcı değildi. Sessizlik içinde birbirlerine sarıldılar. Mehmet Aydar soran gözlerini kızlara çevirdi.

"Avcı anlattı her şeyi. İsterseniz gidip dinlenin şimdi, Derim döndükten sonra her şeyi birlikte değerlendiririz."

"Aradı mı seni Mehmet amca?" diye sordu Anka tedirginlikle.

Mehmet Aydar başını iki yana salladı. "Hâlâ toplantıda olduğu belli. Aramadı." Kolunu kaldırıp saatine baktı. "Sanırım çok uzun sürmez. Her an arayabilir de."

"Aç mısınız?" diye soran Handan araya girdi. Anaç bakışlarını kızlarla birlikte, yanlarında dikilen Süleyman, Ozan ve Jan'ın yüzünde dolaştırdı. Anka yorgun bir yüzle başını iki yana sallarken Alin gözleri parlayarak "Ben açım. Ne var evde yemek?" diye sordu.

Anka gözlerini devirirken Jan şaşkınca Alin'e baktı. "Uçakta yemiştin?" dedi sorarcasına.

"O iki saat evveldi," dedi Alin savunma dolu bir tavırla gözlerini ayırarak.

Handan alçak sesle gülerken Alin'in koluna girdi. "Hadi, mutfağa gidelim sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

"Ben Aşil'in yanına gidiyorum. Oğlumu özledim," dedi Anka merdivenlere yönelirken.

"Ben de bir şeyler atıştırırım," dedi Süleyman alçak sesle. Yanındaki Ozan'ın koluna parmaklarını doladı. "Hadi yürü. Uçakta da yemedin sen. Sen de bir şeyler atıştır."

Ozan direnir gibi tabanlarını yere bastırdı. Hevesli gözleri Anka'ya dikilmişti. "Aşil uyuyor mu?" diye sordu. "Sabah mı görürüm onu?"

"İki saat evvel uyuttum ben onu," diyen Handan araya girdi. "Sizi beklemek istedi ama geç döneceğinizi söyledim. Zor uyudu."

Anka, Ozan'ın kendisine beklentiyle dikilmiş gözlerine merhametle baktı ve gülümsedi. Çenesini hafifçe salladı. "Hadi gel. Birlikte Aşil'i kontrol edelim. Bu gece onunla yatacağım zaten. Uyanırsa da yine uyuruz beraber."

Ozan parlayan gözlerle ona baktığında, Süleyman parmaklarını gevşeterek çocuğu serbest bıraktı fakat Handan ve Alin'e doğru ilerlerken, Ozan'ı tembihlemekten geri durmadı.

"Hadi git bak Aşil'e. Ama sonra mutfağa gel. Yemek yemeden yatmak yok!"

Ozan telaşla başını sallarken Anka'nın peşine takılmıştı bile. Avcı ve Mehmet Aydar yan yana dikilerek merdivenlerden çıkan ikiliye bakıyorlardı.

"Onca beceriye rağmen hâlâ içinde minicik bir çocuk var," diye mırıldandı Mehmet Aydar hüzünle.

"Birinden çocukluğu çalınsa da derinlerde bir yerde, bir şekilde onu hep saklı tutmaya çalışıyor. Kaybettiğini bulma ümidi hiç tükenmiyor insanda."

Avcı'nın düşünceli, alçak bir sesle sarf ettiği kelimelere Mehmet Aydar başını usulca sallayarak karşılık verdi.

"Çocukluğu bir insanın en değerli hazinesidir. O yüzden kimse bulmasın diye insan onu hep en derinine saklar. Kimse el değmesin ister içindeki çocuğa. El değmeyen şey hep temiz kalır çünkü."

Avcı ağır ağır yüzünü Mehmet Aydar'a çevirdi. Meraklı bakışlarını adama dikerek "Peki bu çocuklara el uzatanlar da bir zamanlar çocuk olmadılar mı Başkan'ım? Onların içindeki çocuk nereye gitmiş?" diye sordu âdeta isyan edercesine.

"Yollarını kaybetmişler Avcı," dedi Mehmet Aydar bilge bir edayla. "Yoldan çıkmak budur işte. Yoldan çıkarsan yolunu kaybedersin. Geride bıraktığın çocuk, karanlığa adım attığın anda artık seni bulamaz. Onunla tüm bağını koparmışsındır. O adamlar karanlığa adım atıp o çocukları geride bırakmışlar. Düşünsene... En değerli hazinelerini geride bırakmışlar ve bunun hiç farkına bile varmamışlar."

"Ve başkalarının hazinelerini çalarak kendilerini mutlu etmeye çalışıyorlar, öyle mi?" dedi Avcı hırsla.

"Unuttukları şey, Avcı..." dedi Mehmet Aydar kendinden emin bir sesle. "Karanlık herkesi yutar. Er geç o karanlık onları da yutar."

"Cehennemin dibine kadar yolları var!"

"Gittikleri yer de orası zaten. En karanlık yer, cehennemin en dibidir."

***

Anka, Aşil'in odasının kapısını usulca açarak başını içeri uzattı. Odanın içi, yatağın bir yanında yanan abajurun soluk ışığı ile loş bir ortama sahipti. Aşil, sağ yanının üzerine yatmış, bir eli yanağının altındaydı. Her zamanki gibi üzerindeki yorgan bacaklarının dibine

itilmişti. Anka yüzündeki gülümsemeye engel olamadan içeri adım atmadan evvel Ozan'a çevirdi bakışlarını.

"Hadi gel," dedi sıcak bir sesle fısıldayarak.

"Uyanmaz mı?" diye fısıldadı Ozan tedirgin, çocuksu bir yüzle.

"Top patlasa uyanmaz..." dedi Anka aynı ses tonuyla. "Uyanırsa da seni görünce huysuzluk etmez zaten. Çok özlemişti seni."

Ozan çekinerek Anka'yı takip etti. Duyduğu sözler yüreğini kıpır kıpır etmişti. Anka yatağın başına ilerleyerek dizlerinin üzerine çöktü. Dudaklarını birkaç saniye oğlunun yanağına bastırdı, başını eğerek burnunu çocuğun boynuna gömdü ve üç gündür özlediği kokuyla ciğerlerine doldurmak ister gibi derin bir soluk çekti.

"Küçük prensim benim," diye mırıldandı sevgiyle. Başını kaldırıp coşkun bir sevgiyle oğluna bakarken, ayak ucundaki toplanmış yorganı usulca çekerek Aşil'in üzerine örttü.

Ozan, Anka'nın yanında huzursuzca ayakta dikilirken gözlerini Aşil'den alamıyordu. Öylesine huzurla uyuyordu ki çocuk, bunun masumiyetinden mi yoksa hissettiği güvenden mi kaynaklandığını çözümlemeye çalıştı. Kendisine hâkim olamayarak eğildi ve elini usulca Aşil'in yanağına dokundurdu. Uyandırmaktan ürker gibi belli belirsiz okşarcasına bir dokunuştu bu. Anka, anlayışlı bir tebessümle ona bakarak, dizlerinin üzerinde hafifçe kenara çekilip Ozan'a yer açtı.

"Gel..." dedi alçak sesle. "Uyanırsa da üzülme. Seni görmek, uykudan daha çok mutlu eder onu."

"Çok mu özledi ki?" diye sordu Ozan usulca dizlerinin üzerine çökerek. Gözlerini ayırmadan Aşil'e bakarken emin olmak istercesine üstelemişti. Âdeta bunu duymaktan zevk alır gibi tekrar tekrar söylenmesini ister gibiydi.

"Çok özledi," dedi Anka yüzündeki tebessümü silmeden. "Seni çok seviyor."

Ozan bakışlarını Anka'ya çevirdiğinde duyduklarına inanmaz gibiydi gözleri. Kendisinde sevilecek bir şey bulunmuyormuş gibi şaşkındı. Anka anlayışlı gözlerle genç adama bakıp elini yavaşça kaldırdı ve Ozan'ın yanağına avucunu kapadı.

"Sen de onun gibisin Ozan. O seni görebiliyor. Çocuklar, büyüklerin göremediklerini görür, hissedemediklerini hissederler. Onları gerçekten sevenleri anlarlar. Onları kandıramazsın aslında."

"O masum," dedi Ozan düz bir tonla. "Ben değilim," dedi. Gözlerinin içi hissettiği kırgınlıkla paramparça olmuşçasına bakıyordu şimdi.

Anka usulca başını iki yana salladı. Avucunu okşarcasına biraz daha bastırdı Ozan'ın yanağına. Elini hafifçe geri çekerek yukarı uzattı ve Ozan'ın şakağına dokundu. "Masumiyet burada..." dedi, ardından elini indirerek avucunu Ozan'ın yüreğinin üzerine bastırdı. "... Ve buradadır. Sen istemediğin sürece kimse onu senden alamaz. Masumiyet birilerin sana dokunmasıyla kaybedilmez, sen onu bırakmadıktan sonra hiç kimse ona ulaşamaz. Sen onu hiç bırakmadın Ozan. Bunu hepimiz görüyoruz. Aşil de görüyor. O yüzden seni çok seviyor. Sen çok güçlü birisin. Sana yapılan her şeye rağmen masumiyetine sıkıca sarıldın ve onu senden almalarına izin vermedin. Sen herkesten çok daha güçlüsün. Çünkü kendine ihanet etmedin."

Ozan utançla başını aşağı indirdi. Gözlerini yere sabitledi. Derim'in ekibindeki herkesin kendi hakkındaki gerçeği bildiklerini biliyordu, çünkü birçoğu özgürlüğüne kavuştuğu günlerde yanındaydı ve intikamını almasına bizzat şahitlik etmişlerdi. Anka ve diğerlerinin ise bu gerçeği bildiğinden hep şüphe etmişti ve şimdi duyduğu sözlerle bundan emin olmuştu.

"Herkes biliyor değil mi?" diye sordu acı, alçak bir tonla.

Anka elini Ozan'ın çenesine koyarak yüzünü yukarı kaldırdı.

"Utanç verici bir şey yapmış gibi başını eğme Ozan!" dedi keskin bir tonla. Fısıltılı bir tonla konuşsa da sert tını yeterince açıktı. "Sen utanılacak bir şey yapmadın! Utanması gerekenler başkaları! Sakın başını eğme bir daha!"

Başını öne çıkararak karşı çıkmasına fırsat vermeden sertçe Ozan'ın yanağını öptü. "Sen benim oğluma örnek olacaksın. Ne olursa olsun asla başını eğme!" Bakışlarını bir an dahi Ozan'ın gözlerinden ayırmadan devam etti. "Her zaman kötülüklerle karşılaşacağız. Ama onlara yenilmeyeceğiz. Ne olursa olsun! Tamam mı? Sakın bir daha başını eğme!"

Ozan ona bakarken gözlerinin içi utanç doluydu. Anka anlayışlı bir ifadeyle gülümsedi. "Biz bir aileyiz Ozan. Hiçbirimizin birbirimizden sakladığı gizler yok. Sen benim ve Derim'in gerçeğini biliyorsun, öyle değil mi? Ailenin senin hakkında bildikleri seni sevmelerine engel değil."

"Acıyorlar," dedi Ozan bu kelimeden nefret eder gibi tiksinerek.

"Kimse sana acımıyor çünkü sen acınacak biri değilsin. Seni seviyoruz çünkü sen sevilmeye layık birisin. Etrafındaki kimse hayır kurumunda çalışmıyor Ozan. Kimsenin kimseye acıdığı yok. İnsanlar seni, sen olduğun için seviyorlar. Sen de bu sevgiye alışacaksın."

Ozan kırgın gözlerle ona bakmaya devam ederken karşılık vermedi. Anka gözlerini iri iri açarak "Şu suratının haline bak!" dedi şaşkınca. "Ne yapayım seviyorum işte seni. Sana niye acıyayım? Acınacak durumda değilsin ki. Ama şu surata baktığım her defasında sana sarılmak, öpmek istiyorum. Sadece seni ürkütmemek için kendimle savaş halindeyim." Rica eder gözlerle genç adama bakarken başını hafifçe bir omzuna yasladı. "Sen de biraz çabalasan olmaz mı Ozan?" diye sordu yumuşak bir tonla. "Sana sarılmak istediğimde izin versen? Ben de böyleyim ne yapayım. Sevince dokunmak istiyorum."

"Kızıl da sürekli sarılıyor..." dedi Ozan tatsız bir sesle şikâyet eder gibi. Bakışlarını yine aşağı indirmişti.

"Çünkü biz birbirimize sarılarak sevgimizi gösteriyoruz. Uzaktan birini sevemezsin ki."

"Anne!" diyen ince sesle iki kafa hızla yatağa çevrildi. Ozan telaşla yatakta uykulu gözlerle kendilerine bakan çocuğun neleri duymuş olabileceğini düşünürken, Anka gülümseyerek oğluna baktı.

"Annecim? Uyandırdık seni değil mi? Gerçi sen top patlasa uyanmazdın ama..."

"Sizi beklemek istedim ama Handan anneannem geç geleceğinizi söyledi."

Anka, Aşil'e sokulurken "Bak Ozan da geldi. O da seni çok özlemiş," dedi sıcacık bir sesle.

Aşil kollarını annesinin boynuna sıkıca sararak yüzünü genç kadının boyun girintisine gömdü. Uykulu, boğuk bir sesle "Seni çok özledim anne," dedi gülümseyerek.

"Ben de bebeğim. Ben de seni çok özledim."

Anne oğul birkaç dakika boyunca birbirlerini öperek hasret giderirken Ozan dikkatle onları izliyordu. Sevgi dolu dokunuşlar, geçmişte ona değen dokunuşlardan çok farklıydı. Aşil nihayet annesine olan özlemini bastırmış olarak başını kaldırdı ve gülümseyerek Ozan'a baktı. Uykulu gözleri yumuk yumuktu. Sarıya çalan ince telli saçlar karmakarışıktı. Yatağın içinde hareketlenerek kollarını ileri uzattı ve sıkıca Ozan'a sarıldı.

"Seni de çok özledim. Hiç aramadım beni ama," dedi, küskün bir sesle.

Ozan tedirgin hareketlerle küçük çocuğa sarıldı.

"Çok işim vardı Aşil. Aramak istedim ama hep senin uyuduğun saatlere denk geldi," dedi çekingen, özür diler bir tonla.

"Olsun. Uyanırdım ben. Bak şimdi uyandım."

Aşil yatağın içine doğru kayarak eliyle yanındaki boşluğa vurdu. "Benimle biraz oturur musun? Seninle konuşmamız lazım," dedi ciddi bir sesle. Sesinde belirgin bir sabırsızlık vardı. Konuşmak istediği şeyi bir an evvel söze dökmek istediği açıktı.

Ozan şüpheyle bir an ona bakıp, sorarcasına bakışlarını Anka'ya çevirdi. Anka gülümseyerek önce oğluna, sonra Ozan'a baktı. Yerinden doğrulurken "Hadi, siz konuşacaklarınızı konuşun. Ben de üzerimi değiştirip geleyim," dedi ikisini yalnız bırakma isteğiyle.

Ozan'ın yardım dilenir gibi kendisine bakan gözlerini görmezden geldi. Bakışlarını Aşil'e çevirdi. "Bu gece birlikte yatıyoruz bebeğim," dedi müjde verir gibi. Aşil'in mutlulukla parlayan gözleri duyduklarının sevincini gösteriyordu.

İnce sesiyle "Ozan da bizimle yatsın!" dedi hevesle. Ozan'ın dehşete düşmüş gibi irileşen gözlerine, Anka yalnızca birkaç saniye baktı ve yine onu umursamadan başını sallayarak oğlunu onayladı.

"Harika bir fikir... O zaman ben şimdi pijamalarımı giyinirken siz konuşun, sonra da Ozan pijamalarını giyinmeye gider."

Aşil başını sallayarak gülümsedi ve kollarını yeniden Ozan'a uzattı. Ozan'ın, ona uzanan kollara karşı koyması imkânsızdı. Buna rağmen ürkekçe bedenini yatağın ucuna yerleştirdi. Ayakları yere değerken sırtını Aşil'in yatağının başına yasladı. Aşil, hevesle ona sokuldu. Anka kapıdan çıkmadan evvel son kez omzunun üzerin-

den geriye baktı. Aşil, Ozan'ın kucağına yerleşmiş, kollarını boynuna dolamıştı. Gülümseyerek odadan çıktı.

Ozan dikkatle Aşil'in yüzüne bakarken diğeri de en az onun kadar dikkatle kendisini süzüyordu.

"Seninle önemli bir şey konuşmam lazım Ozan..." dedi Aşil gözlerini kırpıştırarak. "Aslında sormam gerek sanırım," derken gözlerini düşünüyormuş gibi yukarı kaldırmıştı.

"Sorabilirsin tabii," dedi Ozan düz bir sesle. Çocuğun yüzündeki ifade öyle sevimliydi ki hiçbir şeyi kaçırmak istemez gibi meraklı gözlerle Aşil'e bakıyordu.

"Ama belki de istemezsin..." dedi Aşil alt dudağını uzatarak.

"Neyi?" diye sordu Ozan anlamayan bakışlarla.

"Sana soracağım şeyi."

"Neden sormanı istemeyeyim? İstediğini sorabilirsin."

"Ama belki de kabul etmezsin," dedi Aşil hafifçe geri çekilerek. Şüpheyle Ozan'a bakıyordu. Çabuk çabuk konuşarak devam etti. "Aslında babam isteyeceğini söyledi ama ben emin olamadım. Belki de istemezsin."

Ozan, Aşil'in alt dudağını sarkıtarak alınmış gibi ona bakan yüz ifadesinin nedenini anlamaya çalışıyordu. Gözlerini hafifçe kısarak "Acaba önce sorsan mı? Ne olduğunu bilemeden nasıl cevap verebilirim ki?" diye sordu, en az Aşil kadar masum bir yüz ifadesiyle.

"Sarya'nın abisi var!" dedi Aşil pat diye konuya girerek. Ses tonundaki kıskançlık saklamaya çalışsa da kendisini ele veriyordu. "Onur da bana hep abi diyor," diye çabucak devam etti ve en son isyan yüklü bir tonla "Ama benim abim yok!" dedi âdeta büyük bir felaket yaşıyormuş edasıyla. Buğulu, yalvaran gözlerle Ozan'a bakarken ince sesiyle "Sen benim abim olur musun Ozan? Sen olmazsan benim abim hiç olmayacak. Sence de bu haksızlık değil mi?" diye sordu kederli bir tonla.

Hayat beklenmeyen anda beklenmeyen sürprizlerle insanı karşılaştırıyordu. Ozan, beş yıl öncesine kadar böyle bir şeyin asla onun başına gelmeyeceğini düşünürdü. Güzel sürprizler onun hayatından uzak, hayal bile edemeyeceği kadar akıl almayacak şeylerdi. Ancak Derim'le karşılaştığı gün, hayatının en büyük sürprizini yaşamış ve özgürlüğünü kazanmıştı. Ayaklarının üzerinde durmayı öğrenmiş,

ne zaman sırtını yaslayabileceği, o günden sonra onu koruyacak sağlam adamlarla çevrelenmişti ama yine de hep uzak durmuştu onlardan. Kendisini olduğu gibi kabul etmiş, onun uzaklığına dahi saygı göstermişlerdi. Ama ellerini üzerinden de çekmemişlerdi. Ne zaman başı sıkışsa birileri mutlaka yardımına koşmuştu. Derim bir kez boş bırakmamıştı arkasını. Peşine düştüğü avlarda, nadir de olsa kontrolsüzlüğe kapılmasına neden olacak anlar da yaşamıştı ama yine sürprizlerle karşılaşmıştı. Birileri hep çekip çıkarmıştı onu o ümitsiz durumlardan. Hepsi de güzel sürprizlerdi.

Fakat hayatının en büyük sürprizi Aşil'le karşılaşmasıydı. Aşil, ona nasıl tatlı soluk alınacağını öğretmişti. Yaşama sevincini damla damla zerk etmişti ruhuna. Tüm masumiyetiyle, hesapsız kitapsız sevgisini sunmuş, tüm içtenliği ile Ozan'a yaklaşmıştı. Aşil, Ozan için hayatın en güzel sürpriziydi. Birkaç saniye evvel sorduğu soruya duymayı umduğu olumlu cevabı sabırsızlıkla beklerken, aynı zamanda reddedileceğine dair taşıdığı korkuyu da gözlerinde görmemek imkânsızdı. Ozan'a bakan sevgi dolu gözleri onu reddetmemesini ister gibi yakarırcasına bakıyordu. Bu soru, hiç şüphesiz Ozan'ın hayatındaki en değerli sürprizlerin ilk sırasında yer alacaktı.

Birisinin abisi olmak, birine kardeş demek Ozan'ın hayalini bile kurmaya cesaret edemediği kadar uzak bir düşünceydi. Bir zamanlar... Oysa şimdi bir kardeş ona ümitle bakıyor, yalnıza evet demesini bekliyordu. Sabırsızca... Büyük bir yakarışla...

"Olurum," dedi Ozan nasıl dediğini bile kendisi de bilemeyerek.

Kelimeler ansızın, âdeta can havliyle söylenmişçesine bir soluk gibi çıkmıştı dudaklarından. Aşil'in parlayan gözleri irileşirken yüzünde oluşan mest olmuş gülümseme, aklını başından alacak kadar baş döndürücüydü. Kardeşi ona öylesine büyük bir sevgiyle bakıyordu ki onun dudaklarından çıkan tek kelime, kalbinde sert bir vuruşa neden olacak kadar büyük bir etkiye neden oldu.

"Abi!"

Kalbinin duvarlarının sarsılmasına neden olacak kadar güzel bir kelimeydi bu. Boynuna dolanan kollar sıkıca sarılmıştı boğazına. Nefesini kesecek kadar sıkıydı hatta ama şikâyet etmek aklından bile geçmedi.

"Benim de abim var artık," dedi Aşil coşkun bir sevinçle. Başını hafifçe geri çekip dudaklarını Ozan'ın yanağında bastırdı. Kollarını çözerek iki minik avucu, Ozan'ın yanaklarına bastırdı. Işıl ışıl gözlerle baktı Ozan'a.

"Sen harika bir abisin. Bence ben çok şanslıyım. Sence de öyle değil mi?" diye sordu, tam bir çocuk masumluğu ile.

"Şanslı olan benim," dedi Ozan. Bu kez yüzünde oluşan gülümseme hiç zorlanmadan ortaya çıkmıştı. Sevgiyle parlayan berrak, yeşil gözleri en az karşısındaki çocuk kadar masum bakıyordu. "Aslında sen harika bir kardeşsin... Benim kardeşim."

Dudaklarında çıkan son iki kelime, birkaç saniyelik duraksamanın ardından, âdeta ne hissettireceğini merak etmiş gibi deneme yaparcasına, çok daha düşük tonda çıksa da telaffuzu ağzında şeker tadı bırakmışçasına tatlıydı. Öylesi güzel, öylesi mutlu eden, öylesi ruhunu aydınlatan ve öylesi umut veren bir tattı bu.

16. Bölüm

Anka, baş ucuna koyduğu telefonun titreşimi ile aniden gözlerini açtı. Aşil'i uyandırmamak için telefonun sesini kısmıştı fakat Derim'in her an arayabileceği düşüncesiyle tavşan uykusundayken, kulağı sürekli telefondan gelecek sese odaklanmıştı. Yattığı yerden yavaşça hareketlenirken, artık abisi olduğunu ilan ettiği bedene sokularak, ortalarında uyumuş olan Aşil'in ve Ozan'ın üzerlerine sardığı kolunu yavaşça geri çekti. Ozan'ın gözleri aralanmış sorarcasına kendisine bakıyordu. Onun da kendileri gibi en ufak sese karşı tetikte uyuduğu belliydi.

"Derim arıyor, siz uyumaya devam edin. Hemen geliyorum," diye fısıldayarak, çabucak açıklama yaptı ve sessiz hareketlerle yataktan çıkarken açtığı telefona alçak sesle "Bir saniye bekle, Aşil uyuyor," diye karşılık vererek, çıplak ayaklarının üzerinde attığı seri adımlarla odanın kapısına yöneldi.

Odadan çıkar çıkmaz kapıyı kapadı ve omzunu koridorun duvarına yasladı.

"Nasılsın?" diye sordu çabucak. Bu kez ses tonu normal düzeydeydi.

"İyiyim. Uçaktayım. On beş dakika önce havalandık."

"Her şey yolunda mı?"

"Yolunda mon Phénix. Endişelenecek bir şey yok."

"Saat kaç?" diye sordu. Bir eliyle yüzüne düşen saçları geri iterken yorgun bakışları boş koridorda dolaştı.

"Sabaha karşı ikiye geliyor. Sanırım yedi gibi evde olacağım," diyen Derim birkaç saniye duraksayarak endişeli bir tonla sordu. "Uykunu böldüm, değil mi?"

"Hayır, bölmedin. Senden telefon bekliyordum. Aşil'i uyandırmamak için odadan çıktım."

"Aşil'le birlikte mi yatıyorsunuz?" diye soran Derim'in sesi özlem yüklüydü.

"Oğlumu özlemiştim," dedi Anka, neden savunma dolu bir açıklama yaptığını bilemeden.

"Ben de özledim. Eve döndüğümde ben de size eşlik edebilir miyim?"

Anka bir an yataktaki kalabalığı düşününce kıkırdamasına engel olamadı. Yine de sevecen bir tonla karşılık verirken ses tonundaki imayı Derim'in anlamayacağından emindi.

"Aşil'e büyük bir yatak almanı ilk kez takdir ettim."

"Aşil'in odasında mı uyuyorsunuz?"

"Geldiğimizde kendi yatağında uyuyordu. Keyfini bozmak istemedim."

"O zaman sanırım ben de oğlumun yatağında kendime bir yer bulabilirim."

"Bence bulursun," dedi Anka yine kıkırdayarak.

"Kulağıma çarpan sesler çok hoşuma gidiyor" dedi Derim alçak, iç gıcıklatan bir sesle.

Anka hafifçe doğrularak bedenini düzeltti. Yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadı. Derim'le şu an yine flört ediyorlardı ve bu çok hoşuna gidiyordu.

"Çok gergin geçtiği belli ve riskli bir toplantının ardından, benimle flört edebiliyor olmanı bayağı takdir ediyorum," dedi yumuşacık bir tonla.

"Şu an önemsediğim tek şey sen ve oğlum. Kalan hiçbir şey umurumda değil."

Anka duyduklarından ne kadar hoşlansa da merakına yenilerek sordu. "Nasıl geçti? Ne durumdalar?"

"Bunları geldiğimde konuşuruz. Kafanı takacağın herhangi bir şey yok. Her şey kontrol altında, merak etme."

"Senin işin içinde olduğunu anlamamışlar değil mi?" diye sordu Anka üsteleyerek.

"Mon Phénix!" dedi Derim yumuşak bir tonla uyararak. "Bunları sonra konuşuruz. Hadi git, oğlumuza sarıl ve uykunun tadını çıkar."

"Ama yol boyu sana arkadaşlık yapacağımı söylemiştim," dedi Anka itiraz edercesine. Yavaşça sırtını dayadığı duvara sürtünerek aşağı kaydı ve kalçasını yere bırakırken, dizlerini karnına çekti.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Oğlumuzu özlediğini biliyorum, hadi git sen, ona sarıl ve uyu. Ben yol boyu oyalanacak bir şeyler bulurum."

"Ne gibi?"

"Yapacak iş çok," dedi Derim bıkkın bir tonla. Derin sesli çektiği soluk Anka'nın kulağına çarptı. "Okumam gereken çok evrak var."

"Ne sıkıcı!" dedi Anka.

"Dudağını büzdün değil mi?" diye sordu Derim gülümsediği belli bir sesle.

Anka gözlerini hızla kırpıştırırken yerinde dikleşti. Bakışları, koridordaki duvarların tavana yakın köşelerindeki kameraları dikkatle inceledi. Ev halkının içinde olduğu sürelerde kameraların çalışmadığını bilmesine rağmen kuşkuyla, çabucak sordu.

"Kameraları aktif hale mi getirttin?"

Derim'in tahmin ettiği şeyi bilmesinden dolayı aldığı zevkle, alçak sesli attığı kahkaha, Anka'nın kalp atışlarını hızlandırdı. Bu ses her defasında nedensizce nabız atışlarını arttırıyordu.

"Evdekilerin mahremiyetine saygım var," dedi Derim, her ne kadar hâlâ gülmeye devam etse de sesindeki uyarı dolu tını kendisini belli ediyordu. "Dışarıdaki kameralar yeterli. İçeridekiler sadece evde kimse yokken çalışıyor."

Anka üzerine gitmek istercesine "Belki bir gece aniden birileri bize saldırabilir," diye karşılık verdi.

"O evin içinde ve etrafındaki o kadar adama rağmen, birileri evime girmeyi başarırsa bunu hak etmişim demektir."

"Çok küstahsın," dedi Anka sırıtarak. "Ayrıca hatırlatayım, burası benim evim," diye ekledi şakacı bir edayla.

"Senin evin olduğunu unutmadım, kendime de bir yer edinmeye çalışıyorum," dedi Derim aynı şakacı edayla. Ses tonu ciddileşerek devam etti. "Sadece adamlarıma güveniyorum. Bu küstahlık değil."

Derim'in kendinden emin çıkan sözlerine Anka verebileceği uygun bir karşılık bulamadı. Derim'in attığı her adımın bir nedeni ve sarsılmazca tutunduğu bir güveni vardı.

"Yemek yedin m?" diye sorarak konuyu değiştirdi.

"Silva bir şeyler hazırlıyor. Birazdan atıştıracağım."

"Sabah kahvaltıyı hep birlikte yapacağız," dedi Anka mutlu bir tonla. "Aşil bayılacak. Herkes evde şu anda."

"Amcam?" diye sordu Derim şaşkınlıkla.

"O da hâlâ burada. Handan abla da. Hatta Avcı ve Süleyman abi de."

Derim'in dudaklarının arasından çıkan memnun, kısa soluk Anka'nın keskin kulaklarından kaçmadı. Tüm ailenin evde olması Derim'i çok mutlu ediyordu ve o anlarda Anka, genç adamın yüzündeki mutluluğun, yalnızca küçük bir çocuğunki kadar saf ve olağanüstü olduğunu düşünüyordu.

"Sen Mehmet Amca'yı aramadın mı?" diye sordu merakla. "Senden telefon bekliyordu."

"Uçağa biner binmez ilk seni aradım. Sesini duymak istedim."

"Bence Mehmet Amca hâlâ uyumamıştır. Sanırım onu arayıp içini rahatlatsan iyi olacak," dedi Anka suçluluk duyarcasına. Derim'le uzun uzun konuşmak istiyordu fakat Mehmet Aydar'ın onunla konuşmadan uyumayacağından da emindi. "Ben seni beklerim," diye çabucak ekledi.

"Hayır bekleme. Hadi git yat artık. Ben amcamla konuştuktan sonra önümdeki işleri azaltmaya çalışacağım. Birkaç saat sonra yanınızda olacağım zaten."

"Ama canın sıkılırsa ara beni. Sohbet ederiz."

Derim'in mutlu gülümsemesi alçaktı fakat duyduklarının onu ne derece sevindirdiği de açıktı. "İyi uykular mon Phénix. Oğlumu benim için öp," dedi yumuşak, sevgi dolu bir tonla.

"Çok öptüm. Hatta bitirdim oğlunu," dedi Anka şımarık bir tonla.

Derim'in kıkırtısını duyduğunda yüreğinden binlerce kelebek havalandı.

"Yine öpe öpe bitirdin oğlumu demek," dedi Derim şakacı bir tonla. "Delirmiştir keyiften."

"Evet, çok keyifli," dedi Anka. Bir an evvel Derim'le paylaşmak istercesine hevesle devam etti. "Hem de çok keyifli. Ozan'la konuştu." dedi pat diye.

Hattın karşı tarafında birkaç saniye suskunluk oluştu ve Derim tereddütlü bir sesle "Keyifli dediğine göre Ozan kabul etti sanırım ahiliği?" dedi sorarcasına.

"Yüzünde ilk kez gerçek bir gülümseme gördüm, biliyor musun?" dedi Anka sevecen bir sesle.

"Çok sevinmiştir. Hatta çok mutlu olmuştur eminim," dedi Derim boğuk, buruk bir tonla.

"İkisi de çok mutlu oldu. Aşil, abisi yok diye epey dert etmişti."

"İkisi için de çok sevindim. Oğlum abisiz olmayacağı gibi, Ozan'ın da onu seven bir kardeşe ihtiyacı olduğunu düşünüyordum hep..." Bir an konuşmasına es verdi ve yeniden söze başladığında ses tonundaki minnet açıkça belirgindi. "Sen de Kızıl da Ozan'a karşı hep sevgi dolu yaklaştınız. Size ne kadar teşekkür etsem az mon Phénix. Ozan'ın gerçek bir aileye, onu seven insanlara ihtiyacı vardı."

"Ozan sevilmeyecek biri değil ki. O harika biri." Anka hızla Ozan'ı savunmaya geçmişti. "Aşil'i çok seviyor. İnsanın güveneceği bir abisi olması güzel bir şey. Süleyman abi de bizim için hep öyle oldu."

Derim bir süre boyunca bu sözlere karşılık vermeden sessizliğini korudu. Durumu düşündüğü belliydi. Nihayet alçak tonlu sesi duyuldu.

"İkisi adına da çok sevindim. Aşil, Ozan kabul etmez diye endişelenmişti. Şimdi çok mutludur, eminim."

"Evet," dedi Anka gülümseyerek. Yatakta birbirine sarılmış abi kardeşi düşününce gülümsemesi genişledi fakat bunu Derim'e söylemedi. "Çok mutlu gerçekten..." diyerek, çabucak ekledi. "Hele sabah daha çok keyifli olacak çünkü sevdiği herkes etrafında ve yine onu şımartacaklar." Kelimeleri söylenir gibi çıkarırken gözlerini devirdiyse de Aşil'in, o anlarda hissettiği mutluluğun ona yansıttıklarının, hiçbir şeyle boy ölçüşemediğini de biliyordu.

"Benim oğlum şımarık değil!" dedi Derim karşı çıkarak. "Sevgi dolu bir çocuk ve ben en çok onun bu yönünü seviyorum."

"Sen oğlunun en aksi yönünü bile seviyorsun!" dedi Anka burun kıvırarak.

"Benim oğlum aksi değil!"

"Çünkü bütün aksiliğini bana yapıyor da o yüzden."

"Sana katılmıyorum," dedi Derim çabucak.

"Zaten arada kaynayan hep anneler oluyor," dedi Anka söylenircesine. "Azarlayamıyorsun bile. Kötü olan hep ben oluyorum."

"Azarlayamam," dedi Derim duyulur duyulmaz bir sesle. Bunun düşüncesine bile katlanamadığı ses tonundan belliydi. Rica eder gibi "Benden bunu isteme. Lütfen... Ben Aşil'i azarlayamam," dedi sızlanır gibi tonla.

"Tamam tamam. Zaten kötü polis olmak hep bana düşüyor."

"Aşil konusunda sana çok sorumluluk yüklediğimin farkındayım. Bu beni çok üzüyor. Gerçekten... Ama benden bunu isteme. Lütfen," dedi Derim yalvarır gibi.

Anka, genç adamın çaresiz sesini dinlerken yüzündeki kederi onun görmediğine memnundu. Derim, Aşil ne yaparsa yapsın asla ona sesini yükseltmeyecek, asla onu incitmeyecekti. Ona bir kez bile yapılmamış olanı, her ne olursa olsun, ömrünün sonuna kadar oğluna yapmaya ant içmişti. Derim, Aşil'i sadece sevecekti. Hem de çok sevecekti.

"Azarlamanı tabii ki istemiyorum ama arada otoriterini biraz daha fazla gösterebilirsin. Senin her dediğini yapıyor biliyorsun."

"İstediğin şeyleri onunla konuşurum," dedi Derim çabucak.

Anka'nın yüzünde tebessüm belirdi. "Nasıl oluyor da senin her dediğini hemen kabullenirken benimle sürekli tartışıyor?" diyen Anka sesli düşünür gibiydi.

"Aşil uyumlu bir çocuk. Seninle de tartışmıyor, bence abartıyorsun."

"Evet, oğlumun hakkını yiyemem. Gerçekten uyumlu. Ama sen her uzağa gittiğinde başımın etini yediği de bir gerçek."

"Her şeyi düzene oturtmaya çalışıyorum. Bundan sonra çok ayrı kalmayacağız, söz veriyorum."

Derim'in konuşurken yine sesi düşmüştü. Anka, yaşadıkları şeyler yüzünden genç adamın tekrar kendisini suçlamaya başladığını hissettiğinde, çabucak atıldı.

"Tabii ki de ayrı kalmayacağız. Paris'te gitmediği bir okula çuvalla para ödüyorsun. Bence onun hakkını da vermek gerekir."

Anka'nın şakacı sesini duyan Derim'in, tekrar gülümsemeye başladığı ses tonundan belliydi.

"Birkaç hafta sonra yine iki haftayı Paris'te geçirmemiz gerekecek. O zaman hakkını verir oğlum."

Anka neşeyle güldü. Ansızın ciddileştirdiği bir sesle konuştu. "Yarın takvimimizi yapalım Derim. Hangi hafta Paris'te olmak istediğini kesinleştirdiysen, Çin seyahatini ona göre programlamamız gerekiyor."

"Aklımda, merak etme... Temmuz sonu Konsey toplantısı olacak. Bundan önce gidebileceğimizi düşündüm. Yarın birlikte karar verelim."

"Tamam. O zaman ben seni bırakıyorum şimdi, Mehmet Amca daha fazla uykusuz kalmazsın."

"Birkaç saate görüşürüz, mon Phénix... İyi uykular..." dedi Derim sıcacık, yumuşak bir tonla.

"Görüşüz," dedi Anka aynı sıcaklıkla.

***

Derim, Anka ile görüşmesini sonlandırdıktan sonra amcasını aradı. Tıpkı Anka'nın düşündüğü gibi adam uyumamış, sabırla yeğeninden gelecek telefonu bekliyordu. On dakika kadar süren görüşmede çok ayrıntı vermeden, şimdilik her şeyin istediği gibi gittiğini söyleyerek kaba hatlarıyla durumu aktardı. Sabaha karşı eve vardığında herkesin uyuyor olacağını düşünse de güne çok erken başlayan amcasının birkaç saatlik uykuyla da yetineceğinden emindi. Mehmet Aydar bu düşüncesini doğrularcasına telefonu kapatmadan önce sıcak bir sesle "Sen geldiğinde ben yine ayakta olurum ama sen kalkmak için acele etme. Birkaç saat dinlenmeye çalış. O

arada ben de okumam gerekenleri bitirmiş olurum. Kahvaltıyı geç yaparız, olur mu?" demişti.

"Fark etmez amca, sen kaçta dersen."

"Acele etme Derim. Doktora da gitmemişsin, en azından olabildiğince dinlenmeye çalış. Hem zaten Aşil'i sabahın köründe kaldıramazsın," derken adam alçak sesle gülmüştü. "Seni de kaç gündür göremedi, özledi çok. Sen biraz oğlunla yat, keyfini çıkar."

"Ben de çok özledim onu."

Mehmet Aydar, Derim'in Aşil'den söz ederken değişen sesini, âdeta sevgiden erimiş gibi sımsıcak çıkan tonu gülümseyerek dinledi. Aşil'in, babasının hayatındaki yeri çok değerliydi. Derim, iyi şeyler hak eden bir adamdı. Kaos dolu hayatı henüz sakinleşmemişti fakat geçmişe oranla şimdi çok daha fazla sevgiyle sarmalanıyordu ve şimdiki yaşanılan durum, Derim üzerinde de belirgin etkilere neden olmuştu. Geçmişe göre daha sakin biriydi, gözlerinin içi artık sürekli nefretle parlamıyordu, ani saldırgan tavırlarda bulunmuyordu ve az da olsa huzuru bulmuş gibiydi. Yaptığı şeye aynen devam ediyordu, fakat amaçları farklılaşınca attığı adımlar çok daha sakin ve sağlamdı. Sabırla hareket etmek, doğru adımları atmasına da olanak sağlıyordu.

Kısaca vedalaşıp telefonu kapadıkları esnada Silva, Derim'in önüne içi sandviç dolu bir tabak koydu. Derim başıyla karşısındaki koltuğu işaret ederek oturmasını istediğinde Silva ikiletmeden koltuğa yerleşti. Derim tabaktaki bir sandviçi aldı ve Silva'ya uzattı. Silva reddetmeden ona uzatılanı aldı ve dişleriyle kocaman bir parça kopardı. Derim bir diğerine uzanarak aldı ve o da bir ısırık kopardı. Sessizlik içinde ikisi de sandviçlerini yemeye devam ederken Silva, âdeta bir şey soracakmış da nasıl soracağını bilemez gibi sürekli karşısındaki adama kaçamak bakışlar atıyordu. Derim, ağzındakini dalgın dalgın çiğnerken gözlerini uçağın camından dışarıdaki karanlığa çevirmişti. Silva nihayet dayanamıyormuş gibi aniden aklındaki soruyu dile getirdi.

"Lukazs'ı İki Numarayı korumaya vermişsin?"

Derim bakışlarını ağır ağır Silva'ya çevirdi. Devamını getirmesini ister gibi yalnızca başını salladı.

"Ama İki Numara'nın bundan haberi yok?" dedi Silva sırıtarak. Tek kaşını kaldırarak sorduğu soru aslında yaptığı tespiti doğrulatır gibiydi.

Derim ağzındakini yutup sıkkın bir soluk alırken başını salladı. Bakışları masanın üzerine inmişti.

"Sence onun da peşine düşerler mi?" diye üsteledi Silva.

Derim işini şansa bırakmayacağını gösterir gibi belirsiz bir mimik yaptı. "Adamların hayatlarındaki kadınlar onlar için değerli değil... Onların istediği resmi onlara göstersem de Aşil'in varlığı, Anka'yı da farklı bir konuma yükseltti," dedi Derim tatsız bir sesle.

"Onun senin için değerli olduğunu biliyorlar patron," dedi Silva kendinden emin bir tonla.

Derim yine belli belirsiz başını sallasa da bu düşüncenin onu huzursuz ettiği belliydi. Aşil'in varlığını bilmediklerinde Anka, sıradan bir kadın olarak görünmüştü hayatında ama şimdi oğlunun annesi olduğunu ve aslında onların bilmediği bir süredir hayatında olduğunu düşünüyorlardı. Bu da ister istemez Anka'yı değerli bir varlık haline getiriyordu. Derim'e karşı kullanabilecekleri bir başka kozdu genç kadın.

"O yüzden Lukazs'ı görevlendirdin?"

Derim dudağının ucunu kaldıran çarpık bir gülümsemeyle Silva'ya bakarken o da aynı ölçüde, haince bir gülümsemeyle bakıyordu kendisine.

"Hepimizi iyi yetiştirdin..." dedi Silva, başını ağır ağır yukarı aşağı sallayarak. "Marsilya'da ağzımıza sıçmalarını özellikle istiyorsun. Bazen gerçekten ağlayacak sınıra geldiğim de oluyor. Seneler önce biri bana her şeyle baş edebilecek bir güce ulaşacağımı söylese inanmazdım ama artık o inancım var. Tabii ki kimse yenilmez değil, her zaman bir adamdan daha güçlü olan birileri çıkar. Orası kabullendiğim bir şey. Gerçi o zamana daha çok var. Uzun zaman kolay kolay alt edilmem bence..." Derim dikkatle Silva'ya bakıyor, adamın sözü getireceği noktadan emin olarak konuşmasını sakince dinliyordu. "Diğerleri de benim gibi düşünüyor... Sanırım birbirimizle dövüşsek berabere kalırız. Lukazs hariç... Lukazs, sen ve Jan haricinde kalanları yener kesinlikle."

Derim, tatsız bir tebessümle Silva'ya bakarken usulca başını salladı. Silva tıpkı onun gibi yüzüne bir tebessüm yerleştirdi ve ikisinin de bildiği şeyi dile getirdi. "Çünkü onun etik anlayışı yok. Yenilgiyi kabul etmez vahşiliği ve acımasızlığı, her şeyi göz ardı edecek kadar yüksek."

Derim, başını salladı. Gözlerini bir an dahi Silva'dan ayırmamıştı. Silva birkaç saniye boyunca gözlerini kısarak Derim'e baktı ve nihayet her şey kafasında yerli yerine oturmuş gibi sonuca yine kendisi ulaştı.

"Eğer, İki Numara'ya biri atak yaparlarsa Lukazs yakınlarında olsun istiyorsun. Çünkü ancak onun acımasızlığı geleni geri püskürtür diye düşünüyorsun. Lukazs, gelenlere ölümlerden ölüm beğendirecek."

Derim kaşlarını havalandırarak isteksizce olsa da başını salladı. "Başka kimse o kadar gözü kara olmaz," dediğinde Silva buna alınmamıştı.

Derim her şeyi en ince ayrıntısına kadar hesap etmek zorundaydı. Lukazs'ı, Aşil'in korumasına vermemiş fakat beş adamı etrafına dizmişti. Herhangi bir saldırıda Lukazs'ın sergileyeceği tavır, Aşil'i yaşadığı saldırıdan çok daha fazla korkuturdu. Bunu çok iyi biliyordu. Lukazs, etrafında abisi ve Derim varken onların emirlerine uyuyor, kontrollü davranıyordu. Fakat tek başına kaldığında vahşi içgüdülerine kendisini teslim etmesi kaçınılmazdı.

Anka, korumalarla dolaşmak istemeyecekti. Ki dışarı yansıttığı kimlikte, korumalarla dolaşması zaten mantıklı bulunmazdı. Fakat tek adam, çok göze batmayacaktı. Ki Anka'nın Lukazs'ı ne zaman fark edeceğini Derim ayrıca sabırsızlıkla bekliyordu. Anka, Lukazs'ın vahşiliğini kaldırabilirdi. Derim, böyle bir şeyin yaşanmamasını umut etse de işini şansa bırakmayı da düşünmüyordu. Anka'nın, kendisini koruyabileceğini bilse de Lukazs, yedek kuvvet olarak yanında olmak zorundaydı. Derim, Anka'nın Lukazs'ı fark ettiğinde yeni bir tartışma yaşayacaklarını da biliyordu fakat bu onu korkutmuyordu. Anka'yla kavga etmekten artık ürkmüyordu, aksine bu garip denecek kadar çok hoşuna gidiyordu. O anlarda genç kadının öfkeden parlayan o mavi gözleri, tıpkı tarif edildiği gibi elektrik akımları saçıyordu ve Derim, o akımların bedenine yaşattığı titreşimden delilik derecesinde haz alıyordu.

"İki Numara fark ettiğinde kuduracak," diyen Silva'nın eğlenir sesini duyduğunda, düşüncelerinden uzaklaşarak karşısındaki adama baktı ve muzır bir çocuk gibi gülümsedi.

"Muhakkak," dedi başını sallayarak. Onun da gözlerinde eğlenen pırıltılar yanıp sönüyordu.

***

Derim, eve vardığında saat altı buçuk olmuştu. Neyse ki alana indikten sonra çok erken olan sabah saatlerinde trafik yoktu ve eve varmaları uzun sürmemişti. İlk durağı mutfak olmuş, elindeki paketi dolaba koyduktan sonra doğruca üst kata çıkmış ve üzerindekileri çıkarıp hızlı bir duş almıştı. Göğsünde bir gün öncesine göre daha az ağrı hissettiren, kara bir lekeye benzer morartının, Aşil'in kafasını karıştırmasını istemediği için üzerine siyah ince bir tişört ve siyah pijama altı giyindi ve oğlunun odasına yöneldi. Bir an evvel sevdiği kadının ve oğlunun koynuna girmek için sabırsızlanıyordu.

Bedeni saatler süren koşturmanın yorgunluğunu hissediyordu. Birkaç saat huzurla uyuyup dinlenmeye ihtiyacı olduğunu ancak fark etmişçesine önündeki saatlerin dinginliği, ruhunu şimdiden sarmış gibi hissetti. Odanın kapısını yavaşça aralayıp içeri adımladı. Ezbere bildiği karanlık odanın içinde çıplak adımlarla ilerledi. Attığı adımların sesi, kalın halıya gömülerek yutuldu, fakat buna rağmen Anka'nın, kulaklarını diktiğine emin olduğu bir gülümsemeyle yatağa doğru ilerlerdi.

Yatağın başına geldiğinde, karanlığa alışan gözleri ince yorganın örtüldüğü bedenleri fark etti ve bir an şaşkınca yatağa baktı. Ne düşüneceğini bilemeyerek kalakaldığı o anda, yatağın diğer tarafındaki Anka'nın fısıldayarak "Bu tarafa gel,", dediğini duydu.

Aynı anda Ozan gözlerini açmış, birden hareketlenerek doğrulmuştu ve ürkekçe Derim'e bakıyordu. Derim de şaşkınca ona. Ani hareketiyle mırıldanarak kıpırdanan Aşil'e, uyandırdığı korkusuyla başını hızla çevirerek endişeyle çocuğa baktı Ozan. Uyuyan çocuk birkaç saniye yerinde kıpırdandıysa da yeniden ona sokuldu ve ayaklarını annesinin üzerine attı. Derim, başını kaldırarak yatağın diğer tarafında dirseğinin üzerine doğrulmuş olan kadına baktı.

Aşil'in ayaklarını yorganın altına sokarken, gülümsediğini fark ediyordu. Anka, başını kaldırıp elini uzattı ve "Gel," dedi yine Derim'e, diğer tarafındaki boşluğu işaret ederek.

Derim şaşkın adımlarla yatağın etrafında ilerlerken Ozan'a bakmaya devam ediyordu. Ozan huzursuzca yerinde kıpırdandı ve üzerindeki yorganı kaldırarak yataktan çıkmak için hareketlendi. Utandığı öylesine belliydi ki ne yapacağını şaşırmış gibi telaşlıydı hareketleri.

"Kal olduğun yerde!" dedi Derim ültimatom verir gibi. Nihayet yatağın diğer tarafına varmıştı. Anka ona yer açmak için hafifçe yatağın içine doğru kayarken elini geriye doğru uzattı. Ozan duyduğu komutla ne yapacağını şaşırmış gibi donmuşçasına durdu ve ürkek gözlerini Derim'e çevirdi.

Derim, ona uzanan eli tutarken çenesiyle yatağı işaret etti. "Uyumaya devam et!"

"Ben gideyim patron," dedi Ozan duyulur duyulmaz bir sesle. "Özür dilerim," dedi utançla.

"Ozan!" dedi Derim sert bir sesle, fısıldayarak. "Gir şu yatağın içine, asabımı bozma!"

Ozan, âdeta emir almış gibi hızla yatağın içine girdi fakat sırt üstü yattığı yatakta kasılmış gibi duruyordu. Derim, Anka'nın ona açtığı yere usulca sokuldu ve sırtı kendisine dönük kadını kollarının arasına alarak iyice sokuldu ona. Anka, başının altına kayan kola rahatça kafasını yasladı ve oğluna biraz daha sokuldu.

"Uyumaya devam et Ozan," dedi sevecen bir sesle. "Gidersen Aşil üzülür. Uyandığında seni görmek ister."

Ozan'ı nereden yakalayacağını bilen Anka, Aşil'i kullanmaktan çekinmemişti. Ozan yastığın üzerindeki başını yavaşça çevirdi ve çekinerek Anka'ya baktı. Anka, odanın loş karanlığında onun gözlerindeki çekinceye anlayışla baktı ve rahatlatmak istercesine farklı bir yola başvurdu. "Derim ne kadar akıllı bir adam değil mi? Küçücük çocuğa kocaman yatak almak, başka kimsenin aklına gelmezdi. Çok şanslıyız," dedi gülümseyerek.

Anka'nın kulağının dibinde, "Uyu Ozan!" dedi Derim emreder gibi. Rahatça yatağa yerleşti. Ona kalmış olan dar alandan şikâyetçi değildi. Bu, bedenini genç kadına çok daha fazla yaklaştırmasına

neden olmuştu ve şikâyet aklının ucundan dahi geçmiyordu. Ozan'ın, yatağın içinde olması ilk anda onu şaşırttıysa da Aşil'in ne kadar ısrarcı olduğunu bilen biri olarak şimdi gülümsemeden edemiyordu. Yüzündeki gülümsemenin görüleceğinden korkarak suratını Anka'nın başına, saçlarının arasına kapadı. Boğuk bir sesle yeniden uyardı diğerini.

"Yorgunum. Uğraştırma beni. Sarıl Aşil'e, uyu hadi."

Ozan birkaç saniye ne yapacağını bilememiş gibi hareketsizce durmaya devam etti. Aşil yeniden yerinde kıpırdandı ve başını Ozan'a yasladı. Ozan çaresizce bir yanının üzerine dönerek Aşil'in sırtını okşadı. Âdeta uyanmasını istemez gibi, sakinleştirmeye çalışırcasına usul usul çocuğun sırtını okşamaya devam etti.

Derim, Anka'nın altından geçirdiği sağ koluyla genç kadını sıkıca kavrarken diğer kolunu, üzerinden ileriye attı ve hem oğlunu hem de Ozan'ı sardı. Uzun, güçlü kollarıyla yataktaki bedenleri koruma-ya çalışır gibi, hepsini kollarının arasına almıştı. Ozan, Aşil'e sarılırken, Derim'in eli onun sırtına kapanmıştı. Sırtındaki el, birkaç kez belli belirsiz teselli eder gibi yukarı aşağı kalktı ve sonra hareketsizce sırtında durdu.

Anka, başının altındaki kolu parmaklarıyla kavradı ve kalçasını genç adamın karnına dayadı. Gözlerini yumdu. Yüzünde hoşnut bir tebessümle usulca fısıldadı.

"Hoş geldin."

"Hoş buldum, mon Phénix. Çok hoş buldum," dedi Derim en az onun kadar hoşnut bir tonla.

"Artık rahat rahat uyuyabiliriz," diye mırıldandı Anka. Sesindeki yorgun tını bölük pörçük uyuduğunu işaret ediyordu.

"Evet Kraliçem. Prenslerimiz de yanımızda, artık rahat rahat uyuyabiliriz."

Anka gözleri kapalı halde yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadı. Ensesine vuran genç adamın nefesi, yalnızca bedenini ısıtmıyor, yüreğine de baş döndürücü bir sıcaklık yayıyordu.

"Prenslerimiz..." diye mırıldandı uykulu bir tonla. "Çok sevdim bunu."

"Ben hepinizi çok seviyorum," dedi Derim sevecen bir tonla.

Sessizce yerinde yatmaya devam eden Ozan'ın keskin kulakları, bu sözleri kaçırmıyordu. Derim'i gördüğü anda hissettiği panik ve ürkeklik yavaş yavaş dağılmaya başlarken, kalbinin neden baş edemediği kadar yüksek bir hızla attığını çözmeye çalışıyordu. Hayatında ilk kez böyle bir şey yaşıyordu. Yatağın içi sevgi yumağı denen şeyi ona ispatlar gibiydi. Dört beden birbirine sokulmuştu. Küçük bir kafa, onun göğsüne yaslanmıştı ve koruyucu büyük bir el, sırtına dayanmıştı. Yatağın içi, birbirine sarılan bedenlerle birkaç derece daha ısınmıştı ve bu sıcaklık Ozan'ın şaşırmasına neden olan bir şeyi gerçekleştiriyordu.

Bir yatağın içinde sırtına dayanmış olan elden ürkmediği gibi, yüreğindeki buzların da çözüldüğünü hissettiği bir sıcaklık bedenine ağır ağır yayılıyordu. Gözlerini ne zaman kapadığını hatırlamıyordu. Bildiği tek şey, hayatının en huzurlu uykusuna daldığı idi. Aile sıcaklığı ve sevgiyle sahiplenildiği hissi, bedenindeki tüm hücreleri ele geçirmişti. Bedeni, ilk kez güvenle yattığı yerde, senelerin yorgunluğunu çıkarırcasına kendisini bu huzura teslim etmişti. Âdeta yumuşacık bulutların üzerinde uyuyor gibiydi. Sıcacık sarmalanmış, güven ve sevgiye bulanmıştı.

Bir yere ait olmak böyle bir şey olmalıydı. Başıboş ruhu, nihayet güvenli bir limana demir atmıştı. Ozan bu limanı çok sevmişti. Etrafı dingin sularla çevrili, pırıl pırıl, apaydınlık bir yerdi burası. Nihayet yuvasını bulmuştu. Bu his, çoktan derin bir uykuya dalmış olsa da yüzünde minik bir gülümsemenin oluşmasına neden oldu. Yeni doğmuş bir bebekte görülebilecek nahiflikte, melekleri bile kıskandıracak kadar, saf ve duru bir gülümsemeydi bu. Kaybolmuş bir çocuğun, yuvasını bulduğu anda hissettiği ferahlamayla yüzünde belirecek kadar huzurlu bir gülümsemeydi...

***

"Ailemiz hep birlikte uyumuş!" diyerek bağıran Aşil'in, coşkun sevincini takip eden şey sarsılan yataktı. Derim, sarsılmaya devam ederken yüzünü yasladığı saçlardan hafifçe yana çevirdi ve tek gözünü açarak yatakta neşeyle zıplayan çocuğa baktı. Anka, yatağın içinde kımıldanırken homurdanıyordu. Ne dediği anlaşılmasa da

şikâyet ettiği belliydi. Derim, gülümsemesine engel olamadan ona katılarak uykudan kaynaklanan boğuk bir ton ve şikâyetçi bir sesle "Biraz daha uyusak fena olmazdı be babacım," dedi.

"Baba!" diye bağıran Aşil, küçük bedenini Derim'in üzerine attı. Derim'in bedeni bir başka sarsıntıyla inip kalktı. Kolunu Aşil'e dolarken, üzerindeki çocuk dizlerinin üzerinde sürünerek yukarı doğru tırmanıyordu.

"Aşil!" diyen Anka'nın boğuk şikâyetçi sesi duyuldu. "Seni zorla uyandırdığım zamanları özledim."

Aşil babasının yanağına sesli bir öpücük kondurdu ve yukarı tırmanmaya devam etti. Parmaklarını yine Derim'in saçlarına dolayarak ayağa kalkmaya çalıştı. Karnı Derim'in yüzüne kapandığı için genç adamın gülüşü boğuk çıkıyordu. Kolunu doladığı minik bedeni havalandırarak Anka'nın üzerine yatırdı. Aşil neşeli bir çığlık atarken Anka, sahte bir kızgınlıkla söylendi.

"Bütün gece fosur fosur uyudun tabii küçük bey. Bizi düşünen kim?"

Aşil, odayı dolduran kıkırtılarla Anka'nın üzerinden emekleyerek diğer tarafa geçti ve yatağın içinde doğrulmuş, şaşkınlıkla kendilerine bakan Ozan'ın üzerine atıldı bu kez.

"Abi!" dedi bu kelimeden ne kadar haz aldığını belirtircesine. "Bak babam da gelmiş. O da bizimle uyumuş. Ne kadar harika bir şey, değil mi? Hepimiz birlikte uyumuşuz!"

Ozan, düşmesini engellemek ister gibi Aşil'e sarıldı. Çocuk kucağına oturduğunda, kollarını boynuna dolayarak, pırıl pırıl gözlerle ona baktı ve hemen başını Derim'e çevirdi.

"Ozan kabul etti baba!" dedi yine coşkun bir heyecanla. Bağırarak konuştuğunun farkında değil gibiydi. "Artık benim de abim var."

"Duydum güzel haberi" dedi Derim gülümseyerek. Dirseğinin üzerinde hafifçe doğrulmuş, bir Aşil'e bir Ozan'a bakıyordu. Anka yüzünü yastığa gömerek yine homurdandı, kalkmaya hazır olmadığını belirtircesine yatağın içinde kıpırdanarak Derim'e sokuldu. Derim, yatakta homurdanarak kendisine sokulan kadına bir an başını indirdi ve yeniden bakışlarını karşısındaki ikiliye kaldırdı.

"Kraliçemiz henüz güne başlamaya hazır değil, beyler," dedi ciddi tutmaya çalıştığı bir tonla.

Aşil, parlayan gözlerle babasının sözlerini dinlerken yüzüne yayılmış gülümseme, küçük dişlerini ortaya çıkarmıştı. Pijamalarının içinde Ozan'ın kucağında otururken Derim'in devam eden sözlerini kıpır kıpır bir heyecanla dinliyordu. Ona göre Derim ciddi bir tonla konuşuyordu fakat Ozan, Derim'in sırf Aşil'i mutlu etmek için rol yaptığını anlayacak kadar tanıyordu onu. Derim'in gözleri kendisine dikildiğinde dikkatle ona baksa da duyduklarıyla yüzü kızardı. Bunun mahcubiyetten mi yoksa mutluluktan mı olduğuna karar veremedi. Tek hissettiği o an yüzünün ısındığı idi.

"Abilerin işinin zor olduğunu biliyorsundur sanırım. Göreve bugün itibari ile başlaman gerekiyor. Kraliçemiz güzellik uykusuna bir süre daha devam ederken biz üzerimize düşeni yapacağız. Ben şimdi bizim odaya gidip üzerimi giyineceğim, sen de kardeşine yardım edeceksin. Sessizce dolaptan kıyafetlerini alın, bizim odaya gelin. Üzerini orada giyinir. Sen de üzerini giyindikten sonra mutfağa iniyoruz. Sanırım güzel haberi, üçümüz birlikte sıcak çikolata eşliğinde, erkek erkeğe kutlamalıyız."

"Kralsın baba!" diye bağıran Aşil, Ozan'ın kucağından ayağa fırlayarak zıpladı.

Derim hızla işaret parmağını kaldırarak sessiz olmasını ister gibi dudağının üzerine koydu ve oyuncu bir tavırla fısıldadı.

"Kraliçe uyuyor!"

Aşil hızla başını salladı, pot kırmış gibi başını omuzlarının içine çekti, sürekli kırpışan gözler eşliğinde babasına uyarak fısıldadı. "Kraliçeyi uyandırmamamız lazım."

Derim başını sallarken gözlerini yumdu. Aynı fısıltılı tonla karşılık verdi. "Hadi bakalım iş başına," derken isteksizce olsa da usulca yataktan çıkmak için hareketlendi. Anka'nın yüzü yastığa gömülmüştü ve hiç sesini çıkarmıyordu. Uyumadığından emindi fakat yataktan çıkmakta isteksiz olmasını da anlayabiliyordu. Bir süre de olsa dinlenebilmesi için onu yalnız bırakmaları gerektiğine karar vermişti. Bacaklarını yataktan sarkıtarak yere bastırdı. Bakışlarını Aşil'in yüzünden ayırmamıştı. Ansızın Aşil'in yüzü değişti. Suratını buruşturarak yerinde sallanmaya başladı. Derim sorarcasına ona baktı. Aşil daha fazla dayanamıyormuş gibi aniden, Ozan'ın kuca-

ğından fırlayarak yatağın üzerinden aşağı zıpladı. Banyoya doğru koştururken "Ama benim çok çişim geldi!" diye bağırdı.

Anka'nın boğuk kıkırtıları bu sesin peşinden duyuldu. Yüzünü çevirdi ve kahkahalar atarken yüzüne yayılmış olan saçları geriye itti.

"An itibariyle kraliçelik bitmiştir," derken kahkaha atmaya devam ediyordu.

Yatağın yanında dikilen Derim'in yüzünde, duyduğu sesten dolayı hissettiği hazzı belli eden bir ifade vardı. Dudaklarının ucu hafifçe yukarı kıvrılmış, derin bakışlarla yatakta gülen kadına bakıyordu. Ozan'ın da ondan farkı yoktu. Onun da yüzünde farkında olmadığı minik bir tebessüm belirmişti.

***

Üç erkeğin mutfaktaki ada tezgâhın etrafındaki taburelere oturarak yeni durumu kutlamaları esnasında, Jaques yanındaki iki yardımcıyla kahvaltı hazırlıklarını yapıyordu. İki delikanlı sürekli mutfağa girip çıkıyor, ellerindeki tabakları kalabalık olan ev halkının rahatça sığabileceği büyük yemek odasına taşıyorlardı.

Jan, mutfağın kapısında belirdiğinde Aşil, tabureden düşmesine neden olacak bir heyecanla yerinde zıpladı. Derim hızla atılarak yanında oturan çocuğu tuttu fakat Aşil bunun farkında bile değildi.

"Jan Amca!" diye heyecanla bağırarak çabucak devam etti. "Artık benim de bir abim var. Erkek erkeğe kutlama yapıyoruz!" Bakışları parlayarak babasına ve Ozan'a baktı. Kullandığı kelimelerden ne kadar haz aldığı belliydi. "Bence sen de katılmalısın bize."

"Erkek erkeğe kutlama?" dedi Jan dudağını bükerek. Bakışları hızla tezgâhın üzerindeki fincanlara kaydı. "Sıcak çikolatayla?" Tek kaşını kaldırarak Derim'e baktı.

"Babam kahve içiyor aslında," diyen Aşil yine sürekli kırpıştırdığı gözleriyle babasına baktı ve gülümsedi. "İkisi de kahverengi. Bence sayılır. Değil mi baba?"

"Evet babacım," dedi Derim Aşil'in saçını okşayarak. "Hem ben tatlı niyetine seni yiyeceğim," dedi şakacı bir tonla.

Aşil duyduğu kelimelerle kıkırdadı. "Ama ben şekerli değilim ki?"

Aşil'in dibine yaklaşmış olan Jan, başını eğerek çocuğun yanağını öptü. "Hmm..." dedi oyuncu bir ciddiyetle. "Kesinlikle şekerlisin, çünkü çok tatlıydı."

Aşil, başını omuzlarının arasına çekerek yeniden kıkırdadı. Gözlerini bile ayırmadan ona bakmaya devam eden Derim, yüzündeki tebessüme engel olamıyordu. Aşil'in dudaklarına bulaşmış olan sıcak çikolatayı silmek için önündeki peçeteye uzandı. Aşil'in ağzını silerken, başını kaldırıp Jan'a baktı.

"Günaydın," dedi düz bir tonla.

Jan, kahve makinesine doğru ilerleyip "Size de günaydın," derken bakışlarını Ozan'a çevirdi ve gülümsedi. "Tebrikler," dedi sevindiği belli bir tonla. Ardından şakacı sözlerle devam etti. "Gerçi abilik zor iş, söyleyeyim sana. Bak ben babasıyla senelerdir uğraşıyorum."

"Sen de babamın abisisin, değil mi?" diye atıldı Aşil gözlerini kocaman açarak.

"Öyleyim tabii," dedi Jan, Derim'e küstah bir bakış atarak. Elindeki fincanla onlara yaklaşırken Derim'in damarına basmak ister gibi devam etti. "O benden bir yaş büyük ama abilik yaşla olmuyor bence. Göz kulak olmakla oluyor."

Aşil, duyduklarından hoşlanmış gibi gülümserken hızla babasına baktı. Derim gözlerini devirdi ve yeniden kahvesine uzandı. Jan, Ozan'ın karşısına oturdu ve şakaya devam etti.

"Kalın kafalı oluyor bu Ağanerler... İşin zor, demedi deme!"

"Ya Jan amca!" diyen itiraz Aşil'den yükseldi. Ozan'ın vazgeçeceğinden korkar gibi hızla karşısındaki genç adama bakarken süratle atıldı. "Ben kalın kafalı değilim! Babam da değil! İnanma ona!"

"Hayır, merak etme," dedi Ozan yumuşak bir sesle. "Olmadığını biliyorum. Sen çok akıllısın."

"Bu benim kalın kafalı olduğum anlamına mı geliyor?" diye mırıldandı Derim, yan gözle Ozan'a bakarak. Ozan tedirginlikle yerinde kıpırdandı ve başını hızla iki yana salladı. "Aşil kırılmasın diye..." diye mırıldandı çabucak, açıklama yapmaya çalışarak. Derim, bıyık altı gülümseyerek yeniden Aşil'e döndü.

Aşil, diğerlerinin mırıltısını fark etmeden, '*Duydun mu?*' der gibi Jan'a bakıyordu. Jan kahvesini dudaklarına götürürken alçak sesle söylenir gibi "Annesine çektiğindendir belki, babasına çekseydi işin vardı," dedi alayla Ozan'a bakarak.

Derim, Jan'a ters bir bakış attı. Aşil'in bakışları ikisi arasında mekik dokuyordu. Tam o esnada mutfağa giren Mehmet Aydar, bir an duraksayarak tezgâhın etrafındakilere baktı. Derim, bakışlarını kaldırıp amcasını gördü ve hafifçe yerinde hareketlenerek "Günaydın amca," dedi. Mehmet Aydar başını eğerek "Günaydın herkese. Düşündüğümden erken kalkmışsınız," dedi gülümseyerek. "Bana da kahve kaldı mı?"

Jan, hızla yerinden kalktı. "Siz böyle gelin oturun, ben getireyim."

"Dede!" diye bağıran Aşil yine yerinde zıpladığında Derim, kolunu çocuğun arkasına uzattı. Her an yerinden düşecekmiş gibi dururken Derim'in tedirgin bakışları sürekli oğlunun üzerindeydi. Aşil'in itiraz yüklü sözlerini duyduğunda, şok olmuş gibi bir an oğluna bakıp hızla bakışlarını amcasına çevirdi.

"Jan amcam, Ağanerler kalın kafalı oluyor dedi. Biz kalın kafalı değiliz, değil mi dede?"

Jan, kahve makinesinin başında donmuş gibi kalakaldığında mutfaktaki tek kıkırdama, kontrol edemediği belli olan Ozan'ın dudaklarından çıktı. Hızla elini ağzına kapatarak telaşla bir Derim'e bir Mehmet Aydar'a baktı.

Mehmet Aydar, diğerlerinin tedirginliğini umursamadan Aşil'in yanına oturdu ve başını merakla kendisine bakan çocuğa eğerek gülümsedi. Sıcak bir sesle karşılık verirken ses tonundaki iğneleyici tını yalnızca diğerlerinin anlayacağı açıklıktaydı.

"Üzgünüm Aşil ama amcan haklı. Biz Ağanerler bazen kalın kafalı oluyoruz. Ama neyse ki bu sana kadar gelmedi. Her nesilde biraz daha azalıyor."

Aşil, anlamayan bakışlarla Mehmet Aydar'a bakarken gözlerini kırpıştırdı. Mehmet Aydar alçak sesle güldü. Jan, tedirgin bir tavırla fincanı önüne bıraktığında başını teşekkür eder gibi salladı ve yeniden çocuğa döndü. Açıklama yapmaya çalışır gibi yumuşak bir tonla devam ederken fincanı eline aldı.

"Aslında kalın kafalı demeyelim de inatçı diyelim biz ona..." dedi Fincandan bir yudum aldı ve yeniden tezgâhın üzerine bıraktı. "İnatçılık da bir nevi kalın kafalılık sayılır."

Aşil, başını Ozan'a çevirdi ve ikna etmek istercesine çabuk çabuk konuştu. "Ben inatçı olmam. Sen ne dersen yaparım."

Ozan'ın fikir değiştireceğinden öylesine korkuyordu ki olumsuz olan her şeyi ortadan kaldırmak için çabalıyordu. Ozan ona gülümsediğinde her zamanki gibi buruktu bu gülümseme.

"Sana söz verdim," dedi yumuşak bir tonla. "Sen ne yaparsan yap, abin olacağım. Kardeşlik bunu gerektirir."

"İşte buna içilir," diyen Jan atıldı coşkuyla. Kahvesini hafifçe yukarı kaldırmıştı. "Kardeşlik her durumda yanında olmaktır."

Aşil rahatlamış gibi yeniden yerinde zıpladı ve ellerini birbirine çırptı. Çabucak önündeki fincanı iki eliyle kavradı ve o da hafifçe fincanını yukarı kaldırdı. Mehmet Aydar, önündeki fincana yeniden uzandı ve dudaklarına götürmeden önce düz bir sesle "Neyi kutluyoruz?" diye sordu. Derim, kendi fincanına uzandığında sevgiyle önce Aşil'e ardından gururla Ozan'a baktı. Bakışları Jan'a çevrildi ve birkaç saniye boyunca birbirlerine kilitlenmiş gibi baktılar. Jan, Derim'in her anında, yaptığı her şeye rağmen yanında kalmıştı. Kardeşlik bunu gerektirirdi ve o da kardeşliğin hakkını vermişti.

Derim nihayet amcasına baktığında hoşnut bir sesle açıklama yaptı. "Ozan artık Aşil'in abisi olacak. Bundan sonra ikisi kardeşler."

Mehmet Aydar'ın kaşları havalandı ve memnun bir gülümseme yüzünde belirdi. Takdir dolu bakışlarını Ozan'a çevirdi. Elindeki kahve fincanını onun şerefine kaldırır gibi hafifçe öne çıkardı.

"Doğru karar... Aileye hoş geldin... Buna içilir işte."

"Neye içiyorsunuz?" diyen sesle başlar yeniden kapıya çevrildi. Süleyman yanında Avcı ile kapıda dikiliyordu.

"Dayı!" diye herkesten önce atılan Aşil oldu. Evin kalabalığı, geçen her an aklını kaybetmesine neden olacak kadar çok sevindiriyordu onu. Tüm sevdikleri etrafındaydı ve kapıdan her yeni gelen, hissettiği heyecanı dakika dakika zirveye taşıyordu.

"Kutlama yapıyoruz! Ozan artık benim abim!" dedi müjdeyi vererek. "Dün teklif ettim, o da kabul etti. Biz artık kardeşiz."

Süleyman'ın kaşları yukarı kalkarken gözleri Ozan'a çevrildi. "Yavru kurt?!" dedi tok bir sesle. Ses tonundaki yumuşaklık barizdi fakat yüzündeki ifade her zamanki gibi ciddi duruyordu. Ozan, çocuksu bir utangaçlıkla başını önüne çevirdi. Dudaklarını birbirine bastırmıştı. Önündeki fincana iki elle sarıldı. Süleyman dibinde bittiğinde, omzunda adamın büyük elini hissetti ve çekinerek başını kaldırıp, adama baktı.

Süleyman âdeta sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi tok sesiyle devam etti. "Benim de bir teklifim vardı ama Aşil benden önce davranmış." Takdir dolu bakışları Aşil'e çevrildi. "Hızlısın küçük adam! Takdir ettim seni. İşini şansa bırakmıyorsun!"

Aşil, sırıtarak ona baktı ve gözlerini hızla kırpıştırırken, gururlu bir tavırla başını salladı. Küçük dişleri yine ortaya serilmişti. Ela gözleri pırıl pırıl parlıyor, yerinde duramıyormuş gibi sürekli kıpırdayarak etraftakilere bakıyordu. O fark etmese de Derim'in bir kolu sürekli arkasındaydı. Derim, konuşulanları kaçırmasa da bir gözü devamlı Aşil'in üzerinde, kolu daimi olarak oğlunun arkasındaydı.

"Ne teklifi?" diye merakla soran da Derim oldu. Diğerleri de merakla Süleyman'a bakıyordu. Özellikle Ozan, anlamadığı belli bakışlarla sorgularcasına bakıyordu adama.

Avcı ileri adımladı ve Aşil'e yaklaştı. Eğilerek çocuğun yanağından öptü ve sonra koca yumruğunu Aşil'e uzattı.

"Günaydın köftehor, nasılsın bu sabah?" diye sordu sevgi dolu bir tonla. Diğer konuşmaları şu an umursuyor görünmüyordu.

Küçük yumruğunu Avcı'nın yumruğuna hızla vurarak "Günaydın Avcı! Çok mutluyum!" dedi Aşil coşkuyla.

Avcı gülümseyerek çocuğa baktı ve baş parmağı ile dudağının kenarına bulaşmış olan çikolatayı sildi.

"Yüzün gözün çikolata olmuş yine. Enerjiyi de depolamışsın, düz duvara tırmanmaya başlarsın birazdan."

Aşil, duyduğu sözlerle kıkırdadı. "Annem izin verdi," dedi keyifle.

"Annen nerede?"

"Handan anneannemle birlikte bahçede. Kahvaltı hazır olana kadar yürüyüş yapacaklarmış."

Avcı anladığını belirtir gibi başını sallayarak, dudaklarını Aşil'in başına bastırdı ve doğrularak kahve makinesine doğru ilerledi.

"Teklif diyordun?"

Derim'in ardından Mehmet Aydar'ın meraklı sorusu gelmişti o sırada. Süleyman, başını Avcı'ya çevirdi.

"Bir fincan da bana getirsene," dediğinde Avcı çoktan ikinci fincanı doldurmaya başlamıştı. "Getiriyorum abi, sen otur hadi."

Süleyman, Ozan'ın yanındaki tabureyi çekti. Kendisine bakan bakışları umursamadığı belliydi ki rahatça dirseklerini tezgâha koydu ve Avcı'nın fincanlarla ona doğru yaklaşmasını bekledi.

Mehmet Aydar, yeniden bir yudum kahve alırken dikkatle Süleyman'ı izliyordu. Süleyman ne zaman böyle umursamaz olsa onun için çok önemli olan bir şeyi söyleyecek oluyordu. Mehmet Aydar, gelecek şeyin adam için çok önemli olduğunu hissediyordu fakat karşısındaki bunu belli edecek nitelikte biri değildi.

Süleyman, önüne konan fincana yavaşça uzandı ve kendisine merakla bakan gözlere aldırış etmeden bir yudum aldı. Fincanı yeniden tezgâha bıraktı ve başını hafifçe Ozan'a çevirdi.

Ozan da en az diğerleri kadar merakla ona bakıyordu. Teklifin ne olacağına dair hiçbir fikri yoktu. Belki bundan sonra hep aynı ekipte olmalarını söyleyebilirdi ki bu da onun için fena fikir değildi. Süleyman'la zaman geçirmeyi seviyordu. Adamdan çok şey öğrendiği gibi babacan tavrı da parçalanmış ruhunu onarmaya yardımcı oluyordu. Yeniden birilerine güvenmeye başlamak, uzun zaman boyunca nefes alamamış birinin nihayet rahat soluk almaya başlamasıyla eşdeğerdeydi. Ozan, artık biraz daha rahat soluk aldığını hissediyordu. Süleyman'la aynı evin içinde uyurken artık tedirgin değildi. Aksine diken üstünde olmadan uyuyabiliyor, hissetmediğini düşündüğü zamanlarda saçını okşayan elin koruyuculuğuna sığınıyordu.

Süleyman daha birkaç gün evvel düşündüğü şeyi bu kadar çabuk ortaya atacağını hesaplamamıştı. Gerçi bir süredir aklında olan bir düşünceydi bu. Ozan'ın önüne attığı pasaportlarla çocuğun yüzünde oluşan ifade, bu düşüncesinde emin olmasını sağlamıştı. Bunu yapmayı istiyordu. Hayatta çok az şeyle yetinmiş, çok beklentisi ve isteği olmamıştı fakat bunu daha önce herhangi bir şeyi istemediği

kadar çok istiyordu. Duygularını ulu orta seren bir adam olmadığı için yine her zamanki tavrına tutunmayı tercih ederek, büyütülecek bir şey olmadığını göstermek istercesine, doğal, sıradan bir sesle nihayet baklayı ağzından çıkardı.

"Aslında kabul edersen, ben seni evlat edinmeyi düşünüyordum."

Kurduğu cümle sanki dünyanın en sıradan, en normal cümlesiymiş gibi bakışlarını fincanına çevirdi ve yeniden dudaklarına götürdü. Tezgâhın etrafındakiler şaşkınlıkla ona bakarken donakalmış gibilerdi. Aşil ne demek istediğini anlamamış gibi Süleyman'a birkaç saniye baktı ve yardım dilenir gibi bakışlarını babasına çevirerek sordu.

"Dayım ne istiyormuş baba? Evlat edinmek ne demek?"

Derim birkaç saniye boyunca oğluna cevap veremeden hayretle bir Süleyman'a bir Ozan'a baktı. Şaşkınlığından zorlukla sıyrılmaya çalışarak oğluna başını eğdi. Yüzünde duyduklarının onu ne kadar mutlu ettiğini söyleyen buruk gülümse ile oğluna baktı.

"Süleyman Dayın, Ozan'ın babası olmak istiyormuş. Yani Ozan kabul ederse."

"Benim abim olmasını istediğim gibi, değil mi baba?" dedi Aşil mutlu bir tebessümle. Derim başını sallayarak onayladığında, Aşil hevesle Ozan'a baktı. "Harika bir şey değil mi abi? Dayım da senin baban olacak! Lütfen kabul et, lütfen."

Ozan ne diyeceğini şaşırmış gibi bir an Aşil'e baktı. Gerçi çocuğun söylediği kelimeleri duymuyordu, sadece dudaklarının kımıldadığını ve ona harika bir tebessümle baktığını görüyordu fakat uğuldayan kulakları dışarıdan gelen sesleri bloke etmiş gibiydi. Duyduğu son cümle beyninin içinde yankılanarak alçaldı, alçaldı ve eko sesi artık duyulmaz oldu. Hayatı öylesine hızlı bir şekilde, tıpkı bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti ki şimdi o şeridin çıkardığı vınlama sesi beyninin içindeki tek sesti. Yüksek sesli vınlama tıpkı biraz evvelki eko gibi yavaşlayarak duruldu ve nihayet duyulmaz oldu. Şerit bitmişti. Geldiği son kare, şu an içinde bulunduğu mutfaktı.

Derin sessizlikte ne cevap vereceğini merakla bekleyenler, gözlerini bile kırpmadan ona bakıyordu. Yalnızca yanındaki Süleyman'ın başı önüne eğikti. Elindeki fincanı sıradan bir tavırla yavaşça çeviri-

yordu fakat Ozan, onun da en az kendisi kadar gergin olduğunu hissediyordu. Süleyman hem kendisi hem de Ozan için, duygusal bir anın içinde kaybolmamak, o ağır duygusallığın içinde kontrollerini kaybetmemek için sıradan bir ortam yaratmaya çalışıyordu. Bunu hem Ozan'ı utandırmamak hem de kendisi utanmamak için yapıyordu. O da tıpkı Ozan gibi duygularını açıkça ortaya koymaktan imtina eden biriydi. Ozan şu an ona merakla bakan bakışların altında, böyle davrandığı için Süleyman'a minnettardı.

Dudaklarını nereden edindiğini bilemediği bir güçle araladığını ve tıpkı Süleyman gibi donuk, sıradan bir sesle sorduğu soruyu nasıl dile getirdiğini bilemiyordu ama başarmıştı. Tıpkı Süleyman gibi havadan sudan konuşur gibiydi o da.

"Soyadım da değişecek mi?"

"Herhalde oğlum!" dedi Süleyman, '*Bu da laf mı?*" der gibi diklenerek. Bedenini hafifçe geriye çekmiş, ters ters Ozan'a bakmıştı.

"Ozan Erdem mi olacak yani?" diye üsteleyerek sordu.

"Oğlum, evlat edineceğiz dedik, burs vereceğiz demedik! Herhalde Erdem olacaksın!"

"Tamam."

Ozan'dan çıkan olumlu tek kelime, Süleyman'ın sözlerinin hemen bitiminde duraksamaksızın gelmişti.

Derim tam da o anda anlamıştı. Ozan bir kez bile kendi adının olduğu gerçek pasaportunu kullanmamış, hep onun adına çıkarılan farklı isimlerdeki pasaportları kullanmıştı. Gerekli olmadığı anlarda bile o pasaportu kullanmaktan imtina etmişti. Derim bunu her zaman Ozan'ın kendi kendini koruma içgüdüsüyle, adının herhangi bir yerde kayda geçmesini istemediği için yaptığını düşünmüştü fakat o anda anlamıştı gerçek nedeni. Ozan hiçbir zaman gerçek babasının soy ismiyle kayıtlı olduğu kimliği kabul etmek istememişti. O kimliği kabul etmek istemiyor, ne şekilde olursan olsun o isimle kayda girmeyi reddediyordu.

İçine basan ateşi nasıl durduracağını bilemedi. Bunu neden daha evvel anlayamadığını, neden daha önce düşünemediğini büyük bir suçlulukla sordu kendisine. Kendisi de yıllarca doğduğu soyadını kullanmak istememiş hep utanmıştı. Belki dedesi ve amcası olmasa her zaman da utanmaya devam edecek, o ismi reddedecekti. Ancak

babasının şerefsizliğini kat be kat silecek kadar şerefli iki adam, o isme sahip çıkmıştı ve Derim bugün oğlunun bunu kullanmasını istemişti. Kendi pisliklerini göz ardı edecek kadar hâlâ güçlüydü o soy isim. İçindeki ağır suçlulukla özür diler gibi Ozan'a baktığında, Ozan ona kaçamak bir bakış atarak bakışlarını tezgâha indirmişti.

Süleyman'ın sesi yeniden duyulduğunda, Derim zorlanarak bakışlarını yeniden adama çevirdi. Adam yine durumu büyütmeden, her zaman yaptığı bir şeymiş gibi sıradan bir sesle Mehmet Aydar'a hitaben konuşuyordu.

"Kağıt kürek işini hızlandırırsın, Başkan. Birimin avukatları halletsinler, bize bir imza kalsın."

Mehmet Aydar memnun bir gülümsemeyle ona bakıp başını sallarken, gözlerinin içindeki takdir açıkça belli oluyordu.

"Ben konuşurum, hallederiz çabucak."

"Eyvallah," dedi Süleyman ifadesiz bir sesle. Ardından başını kaldırdı ve mutfağın içinde kahvaltı hazırlıklarına devam eden fakat konuşmaların hiçbirini anlamamış olan adamlara baktı. Üç kişi de onlara aldırmadan işlerine devam ediyorlardı.

"Jaques!" dediğinde aşçı hızla ona döndü. "Hâlâ kazır olmadı mı kahvaltı?" diye sordu sabırsızca. Adam başını sallayarak gülümsediği esnada Türkçe söylendi. "Kahve içmekten içimiz dışımız katran oldu."

"Her şey hazır. Yemek odasına geçebilirsiniz," dedi Jaques çabucak.

"Ama bizim kağıt kürek işimiz ne olacak?" diyen Aşil'in telaşlı sesi, herkesin ona dönmesine neden oldu. Aşil, panik dolu bir ifadeyle önce Ozan'a sonra Mehmet Aydar'a baktı. "Dede..." dedi telaşla. "Bizim kağıt kürek işimizi de yapmalısın. Ben de imzalarım..." Bakışlarını hızla yeniden Ozan'a çevirdi. "İmzalarız, değil mi abi? Bizim kağıt küreklerimiz de olsun."

Mutfakta gülüşme sesleri yükseldiğinde Mehmet Aydar 'T*amam,*' der gibi başını sallıyordu. Kahkahasını durdurabildiğinde "Merak etme, sizin kağıt kürekleri de hallederim," dedi güvence veren bir tavırla.

Aşil, memnun bir suratla gülerek başını salladı. Heyecanla "Annemlere haber vereyim," diyerek hızla oturduğu yerden hareketlen-

diğinde, yine yüksek tabureden düşmesine engel olan babasıydı. Derim panikle yerinden fırlarken, iki eliyle Aşil'i kaldırarak güvenle iki ayağını yere basmasını sağladı.

"Babacım dikkat et, düşeceksin," dedi telaşla.

Aşil omuzlarını silkerek "Ama sen tutarsın, düşmem ki," dedi bunu aklına bile getirmediğini belli edercesine.

Derim dudaklarını oğlunun başına bastırdı. "Tutarım babacım. Tutarım ama sen yine de dikkat et."

Aşil kısa bacaklarının üzerinde fişek gibi mutfağın kapısına koşarken yine neşeyle bağırıyordu. "Ozan benim abim, dayımın da evladı oldu! Kağıt küreklerimiz de olacak! Annemlere müjdeyi ben vereceğim!"

***

Derim, kahvaltı boyunca yine daha önce yaptığı gibi belli etmeden sık sık masanın etrafındaki yüzleri izledi. Herkes neşeyle konuşmaya devam ederken Anka, Alin ve Avcı yine birbirlerine takılmaya devam ediyorlardı. Aşil bir yanında oturan Ozan'ın, alışık olmadığı kalabalık içinde ne yapacağını bilemediği tedirginliğinin farkında değildi. Hiç susmadan konuşuyor, Ozan'ı da konuşmalara katılmaya mecbur bırakıyordu.

Handan, duyduğu haberlerin memnuniyetiyle sürekli gülümserken Aşil için hazırladığı dilimlerin aynısını Ozan için de hazırlıyor, göstermese de yirmi beş yaşında değilmiş de; genç adama sanki ergen bir delikanlıymış gibi davranıyordu. Ozan şaşkındı. Hayatı boyunca ona karşı bu kadar ilgili davranılmamıştı ve şimdi bununla nasıl başa çıkacağından emin olmadığı bir tutukluk içindeydi. Alin'in sevgi dolu şakacı sözleri, Anka'nın sık sık dikkatle onu kontrol etmesi ve rahatlatma çabaları, Süleyman'ın ikide bir Handan'ı uyarır gibi dürterek, masanın üzerindeki belli yiyecekleri Ozan'ın tabağına koymasını istemesi, yanındaki Aşil'in kıpır kıpır olan sevecen tavırları; Ozan'ın alışmaya çalıştığı fakat öte yandan da ağır bir mahcubiyet hissettirdiği şeylerdi.

Ozan'ın mahcubiyetini gören Derim, göz göze geldiği Anka ile sanki sesli konuşmuş ve anlaşmışlar gibi, Ozan üzerindeki ilgiyi

başka bir yöne çevirdiğinde genç kadına minnetle bakmıştı. Konu ertesi gün barınaktan alınacak, köpek yavrularına dönünce bir süre boyunca sohbet konusu köpekler ve cinsleri üzerinde dönmüştü. Bir yandan herkes iştahla kahvaltısına devam ediyordu.

Derim yine aynı şeyi hissetmişti. Büyük, birbirine tutkun, mutlu bir ailenin değeri dünyadaki hiçbir şeyle ölçülmüyordu. Eşsiz bir duyguydu bu. İnsanı güvende hissettiren, hiçbir şeyin onu yıkamayacağını düşündüren güçlü bir duyguydu. Bir yere ait olmak. Birilerine ait olmak. Tüm eksikleriyle kabullenilmek ve o eksiklere rağmen sevilebilmek. Yalnızca bir ailenin yapabileceği bir şeydi bu.

Kahvaltı sonrası Ozan ve Aşil, Handan'la birlikte vakit geçirirken diğerleri üst kattaki Derim'in çalışma odasında toplandılar. Ayrıntılı şekilde son birkaç gündür yaşanan her şeyi Mehmet Aydar'a aktardılar.

Derim'in son anda vurulması Mehmet Aydar'ın duyduğu andan beri canını çok sıkmıştı. Dikkatli gözleri sürekli Derim'in üzerine çevrilirken onun umursamaz tavrına uyum sağlamaya çalışmıştı. Fakat yine de birkaç günü sakin geçirmesini ve olabildiğince dinlenmesini söylemeden edemedi.

Derim, amcasının belli etmemeye çalıştığı endişesini görmezden gelmeyi tercih etmişti. Adamın içindeki bu duyguyu büyütmesinin anlamı yoktu. Belki de amcasını en iyi anlayanlardan biriydi kendisi. Mehmet Aydar da tıpkı kendisi gibi suçluluk hissediyordu. Geçmişte Derim için yaptıklarını yeterli görmüyor, hep başka türlüsünün olup olamayacağını sorguluyordu. Derim, bugün nasıl Anka'ya karşı mahcupsa Mehmet Aydar da kendisine karşı mahcuptu. Bunu en iyi anlayabilecek olan kişi kendisiydi. Tek fark, amcası gerçekten elinden geleni yapmış fakat Derim başka bir yol izlemeyi tercih etmişti. Oysa kendisi, bile isteye izlediği o yolda yanlış adımlar atmıştı. Amcasının niyeti, yaptıklarını yetersiz bulsa da iyiydi. Kendisinin niyeti ise en baştan beri belliydi. Attığı hiçbir adımda iyi niyet yoktu. Tek bildiği ve hissettiği gözü kara bir nefret ve intikam duygusuydu.

Konuyu değiştirmek ister gibi aklında olanı söze dökerken bakışlarını büyük masanın etrafındakilerin üzerinde gezdirdi.

"Sina'yı bu işten artık uzak tutacağım. Birazdan onları arayacağım ve bu düşüncemi ileteceğim. Böcek, Lee ile birlikte tüm kopyaladıklarımızı sınıflandırmaya başladı. Bundan sonra Sina'nın olmasını doğru bulmuyorum. Sivil birinin o kadar çok bilgiyi bilmesine gerek yok. Bu sadece onu daha fazla tehlikeye sokmaya neden olur. Ne kadar az şey bilirse o kadar güvende olur."

"Sana katılıyorum," dedi Mehmet Aydar onaylayarak. "Müthiş bir yetenek. Kanımca biz ara ara yine ondan danışmanlık almaya devam edeceğiz fakat bu tür bilgileri bilmemesi onun için çok daha iyi olur."

"Biraz evvel Lee ile konuştum," diye devam etti Derim. "Sina'nın sunuculara sızdırdığı yazılım fark edilmemiş. Bence edemeyecekler de. Konsey'dekilerin bundan sonraki adımlarını da takip edebiliyor olacağız. Gerçi her şekilde öğrenirim ama bu bize zaman kazandıracak."

"Sen bizim ele geçirdiğimiz bilgileri ne zaman kullanacaksın?" diye sordu Süleyman.

Derim ona çabuk bir bakış attı. "İlk yemi attım Scott'a. Suratı alt üst oldu," diye devam etti, haz duyduğu sinsi bir gülümsemeyle. "Tıpkı tahmin ettiğimiz gibi birbirlerinden sakladıkları şeyler var. Odadan çıkarken Lord'un sorduğunu duydum ama kalamadım fazla. O yüzden ne cevap verdiğini bilmiyorum. Yalan söyleyecektir muhtemelen ama benim bildiğimi biliyor artık."

"Lord'u ne zaman sıkıştıracaksın?" diye üsteledi Süleyman.

"Birkaç hafta sonra Paris'e gitmem ve iki haftaya yakın orada kalmam gerek. O sırada günü birliğine Paris'ten geçeceğim Lord'u yanına. Tek başlarına sıkıştırmak istiyorum. Baskıyı arttırmak niyetindeyim."

Süleyman onaylar gibi başını sallarken diğerleri merakla bir ona bir diğerine bakıyordu. Nihayet Avcı sabırsızca atıldı.

"Neler bulduklarını bize de söylemeyi düşünüyor musunuz acaba?" Alıngan bakışlarını Süleyman'a çevirerek sitemle devam etti. "Sen bizden niye saklıyorsun Süleyman abi? Bilmeyen de Birimde değil, Derim'in ekibinde zanneder seni."

Süleyman ters ters baktı Avcı'ya. Sert bir sesle karşılık verdi. "Bilgileri topladık Londra'ya geçtik. Gece kıçınızı sağlama aldık, ne ara

baş başa kalabildik de anlatayım. Derim'e bilgileri verdik işte Ozan'la. Döndüğümüzde hepinize aktarırız diye sözleşmiştik."

"E aktarın o zaman neyse bu bilgiler?" Alin daha fazla bu meraka tahammül edemeyeceğini belirtircesine aceleci bir hızla konuşmuştu. Jan'a sitemli çabuk bir bakış attı. Anlaşılan o ki Jan da henüz ona bir açıklama yapmamıştı. Jan, diğerlerine belli etmeden gözleriyle Mehmet Aydar'ı işaret etti. Ciddi tutmaya çalıştığı yüzünde, anlık değişen yakıcı bakışları yalnızca Alin'in anlayacağı şeyi işaret ediyordu. *Fırsat olmadı.*

Alin, gözlerini ondan kaçırıp yeniden Derim'e bakmaya devam etti. Derim, kasılan boynunu gevşetmeye çalışır gibi başını iki omzuna yatırdı. Derin bir soluk alıp konuşmaya başladı.

"Konsey'de bulunanların içinde, üç adamın hem birbirlerinden hem de herkesten sakladıkları sırlar var... Lord'un gayr-i meşru bir çocuğu var. Erkek."

"E bu onlar için çok büyük bir şey değil," dedi Alin '*Ne olacak ki?*' der gibi.

Masanın etrafındaki diğerlerinin kaşları hayret ve merakla kalkarken Derim ifadesiz bir sesle devam etti. "Lord'un gayr-i meşru oğlu, Norveç Veliaht prensi."

"Ne?" dedi Avcı istemsizce sesini yükselterek. Şaşkınlığı yüzünde açıkça okunuyor, tıpkı diğerleri gibi inanmayan gözlerle Derim'e bakıyordu.

"Yok daha neler?" dedi Alin abartılı bir ifadeyle.

Derim yüzünde hiçbir ifade belirmeden başını salladı sadece. "Bilgiler sağlam."

"Skandala bak!" Alin hâlâ şaşkınlığını üzerinden atamamıştı. "Yani bu Avrupa Kraliyet aileleri birbiriyle hep akrabalar tamam ama... Bu kadarını da beklememiştim."

"Bilgi çok gizli tutuluyor. Kanımca gerçeği bilen kişi sayısı, bir elin parmaklarını geçmez. Halkın bilmesini asla istemezler. Belli ki Lord da istemiyor tabii." Derim bir an düşünceli gözlerle Alin'e baktı ve kendi kendine konuşur gibi "Sahiden skandal. Öğrenilse bayağı gündem olur," dedi.

"Gündem ne be?" dedi Alin. Şaşkınlığından çabucak kurtularak işin eğlencesine geçmişti. "Avrupa'da yer yerinden oynar. Aylarca

dedikodusu bitmez. Muhtemelen Veliaht Prens tahttan feragat etmek zorunda kalır. Lord'u düşünemiyorum bile. Yani, bir gün Kral olacağını düşündüğü oğlunun hayallerini yıktığına mı yansın, kendi hayallerinin yıkıldığına mı? Vay be! Demek seneler önce Norveç Kraliçesiyle mercimeği fırına vermişler. Şu an Norveç Kralı'nın boynuzları var yani?'"

"Alin!" dedi Mehmet Aydar'ın uyaran sesi. Alin kabahat işlemişçesine bir mimik yaparken özür diler gibi elini kaldırarak, ağzına fermuar çektiğini işaret etti. Mehmet Aydar bakışlarını yeniden Derim'e çevirdi.

"Bu bilgi gerçekse Lord'a karşı elinde güçlü bir koz var demektir."

"Gerçek," diyen Süleyman atıldı. "Kontrol ettik," dedi kendinden emin bir tonla. Mehmet Aydar ona sorarcasına bakarken, Avcı araya girdi.

"Yapmamızı istediğiniz testler bunun için miydi?" dedi şaşkınca.

Süleyman başını sallarken yeniden Mehmet Aydar'a baktı. "Birkaç euro'ya sana çöp getirecek çok çalışan varmış saraylarda," dedi alayla. "Prensin diş fırçası çöp yerine bizim elimize geldi. Lord'un saç fırçası da. Hizmetliler az maaş alıyorlar sanırım. Birkaç euro'ya Prensin, Lord'un çöplerini hayranlarına sattıklarını düşünüyorlar."

"İyi de bu izin üzerine gitmeniz için bir sebep olmalıydı?" diye üsteledi Mehmet Aydar.

"Ozan," dedi Süleyman tek kelimelik açıklama yeterliymiş gibi. Ona ısrarla bakan gözleri fark edince devam etti. "Okumayı seviyor. Eski arşivleri gözden geçirdi günlerce. Eski resimlerde yan yana duran yüzler, çoğu kişinin dikkatini çekmeyen bakış ya da dokunuşlar... Hepsinin programları gün be gün işleniyor. Aynı tarihlerde nerede oldukları bilinmeyen iki önemli kişi. Ozan nereden başlayacağını iyi biliyor. Sonrası çorap söküğü gibi geldi."

Yarım dakika boyunca kimseden ses çıkmadı. Yeni bilgileri sindirmeye çalıştılar. "Peki diğerleri?" diye soran bu kez uzun zaman boyunca sesini çıkarmayan Anka idi. Bakışları Derim'e kilitlenmiş, merakla diğer iki sırrın ortaya dökülmesini bekliyordu.

Derim omuz silkerek konuşmaya başladı. "Diğeri Van de Velde... Konsey'dekilerden para kaçırıyor. Yani onların paralarından çalı-

yor. Belçika'daki Banka'nın yöneticisi o. İsteği parayı isteği yere transfer etme yetkisi var..."

"Adamlar birbirlerinden bile çalıyorlar yani?" dedi Avcı alt dudağını bükerek.

"Şaşırdık mı?" diye sordu Alin alayla.

Avcı yok dercesine çenesini yukarı kaldırdı. Yeniden devam etmesini ister gibi Derim'e baktı. Derim bu bilginin ardından Scott'la ilgili bilgiye geçtiğinde ses tonundaki titreşim, Anka'nın dikkatinden kaçmamıştı.

"Aaron Scott. Konseydekiler de dâhil olmak üzere karısının da haberinin olmadığı bir metresi var. Aslında bu metresten kimsenin haberi yok."

Dudağını küçümsercesine büküp "Bu çok büyük bir koz değil ama..." diyen Alin'e, Jan karşılık verdi. "Sabırlı olmalısın be..." diye devam edeceği esnada çabucak toparlanarak, Mehmet Aydar'a hızlı bir bakış atıp "...Kızıl" dedi üzerine basarak.

Mehmet Aydar, kirpiklerinin altından Jan'a belli etmediği bir bakış attığında, bunu fark eden Anka gözlerini kısarak adama baktı fakat adamın yüzünde hiçbir ifade okunmuyordu. Bakışları yeniden dikkatle Derim'e çevrilmişti. Derim, Alin'e alaycı bir gülüşle baktı.

"Sabırsızsın. Sıradan bir metres önemli değil ama bu metres çok özel biri."

"Nasıl?" diye sordu Alin merakla.

"Aslında çok pahalı ve kaliteli bir fahişe. Scott kadına kör kütük aşık fakat onu kullanmaktan çekinmiyor da. Kadının da Scott'a taptığı belli ki istediği hiçbir şeyi geri çevirmiyor. Scott'un isteğiyle yüksek mevkideki adamların koynuna girip, bilgi topluyor. Onun için ajanlık yapmaktan da çekinmiyor. Bu adamların yanlarına rahatça girebildiği için teknolojik bağlantıyı kurabilmesini de sağlıyor. Amerikan Başkanı da dâhil olmak üzere, kadınla birlikte olan çok adam var. Hepsi ile birlikte çekilmiş fotoğrafları var. Scott'un elinde ciddi kozlar var bu adamlara karşı."

"Sevgilisini başkalarına mı peşkeş çekiyor yani?" diye sordu Alin tiksinen bir ifadeyle.

"Belli ki bundan rahatsızlık duymuyor" dedi Süleyman aynı yüz ifadesiyle.

"Sülalesi rahat," dedi Avcı araya girerek. Yaptığı sokak ağızlı telaffuz Süleyman'ın gülümsemesine neden oldu.

"Adam teknoloji işinin dışında ek iş olarak pezevenklik yapıyor yani?" diye devam etti Alın alaycı bir küçümsemeyle. "Acaba en çok hangisinden kazanıyor?"

Avcı ve Süleyman bu sözlere gülerken, Mehmet Aydar "Alin!" diye uyardı onu yine. Diğerlerine de uyarıcı sert bir bakış atarak "Konuyu tatsızlaştırmayalım," dedi üzerine basarak.

Derim bu konuşmalar devam ederken sessizliğe büründü. Başını önüne çevirirken, Anka ile göz göze geldiğinde hızla bakışlarını kaçırmıştı. Yüzüne yayılan kızıllık Anka'nın gözünden kaçmadı. Derim her durumda kendisini suçlayacak bir şeyler bulabiliyordu. Anka o anda genç adamın ne düşündüğüne öylesine emindi ki Derim'in Jan'a attığı kaçamak, suçlu bakış bu düşüncesini sağlamlaştıran bir jest oldu. Jan, gözleriyle Derim'e destek vermeye çalışırken Mehmet Aydar'ın yeniden konuya dönmelerini söyleyen sözleri duyuldu.

"Her neyse, biz konumuza dönelim." İfadesiz bakışlarını Derim'e dikti. "Sen bu kozları bu adamların üzerinde nasıl kullanmayı düşünüyorsun?"

Derim çeyrek dakika cevap vermedi. Veremedi. Seneler önce içinde açılan ve hiç kapanmayan çukurun, kendi elleriyle kazdığı mezarın içinde boylu boyunca yatıyordu. Uzandığı yerden kendisini kaldırmayı henüz başaramamıştı. İki elini içinde yattığı çukurun kenarlarına kederle uzattı ve yorgun bedenini doğrultmaya çalıştı. Derim'in yaşadığı karmaşada yeniden toparlanmaya çalıştığını fark eden Anka, ona zaman kazandırmak ister gibi araya girdi.

"Aşil için sigorta olacaklar."

Hepsi bakışlarını merakla Anka'ya çevirdiklerinde, Derim toparlanmaya çalışarak boynunu gerdi ve derin bir soluk çekti. Gözlerinin Anka'ya değmemesine çalışarak amcasına baktı.

"Lord ve Scott, beni zayıf yanımdan yakalayıp borularını öttüreceklerini sanıyorlar. Aşil'i Demokles'in Kılıcı gibi başımda sallıyorlar. Aynı tehdidi ben onların başına saracağım. Kısasa kısas!"

Mehmet Aydar anlamış gibi başını salladı. "Onlar Aşil'e uzanırsa sen de onların zayıf noktalarına uzanacaksın?" dedi sorarcasına.

Derim başını salladı. "Konsey'le ilgili şeyler değil bunlar. Özel meseleler ve diğerlerinin özel meselelerin işlerine zarar vereceği düşüncesiyle bu tür şeylere gireceğini sanmıyorum. Zaten anladığım kadarıyla Aşil'i bilen yalnızca Lord ve Scott."

"Van de Velde?"

"Onun da bilgisi olduğunu sanmıyorum. Diğer ikisi çok hırslı. Konseydeki diğerlerinin de açığını bulsalar muhtemelen üzerlerinde kullanırlar. Ama yok o yüzden eşit davranıyorlar."

"O zaman onun açığını ne için kullanacaksın?"

Derim birkaç saniye ifadesizce amcasına baktı ve çok doğal bir şeyden söz ediyormuş gibi karşılık verdi. "Bankayı bana devretmelerini istediğimde onun desteğini alacağım. Ya çaldığı paralar ortaya çıkar ya da satışın gerçekleşmesine ön ayak olur, kenara çekilir. Mücevher işi ve diğer yatırımları onu zaten yeteri kadar ihya ediyor, bankadan elini çekmek zorunda kalacak."

"Sen banka işinde ciddi misin?" diye sordu Alin hayretle.

Derim dik dik ona baktı. Sert bir şekilde başını salladı. "En başından beri ciddiyim Kızıl. O bankayı istiyorum. O zaman verilen kredilerin de kontrolünü sağlamış olacağız."

"Sanırım, o müthiş popon bir banka koltuğuna yerleşecek," diye mırıldandı yanındaki Jan, yalnızca Alin'in duyabileceği bir tonla.

Alin hiddetli gözlerini hızla Jan'a çevirdi. "Sakın!" dedi tıslar gibi ardından başı hızla Derim'e döndü. "Beni uzak tut bu işten!"

"Kusura bakma," dedi Derim umursamazca. "Ekibini şimdiden kurmaya başlasan iyi edersin. 6 ayın var. O bankayı alacağım ve başına geçeceksin! Bir süre sonra Lukazs da sana yardımcı olur ama o zamana kadar ona ihtiyacım var. Zaten bu süreç aylar sürecek. Sen şimdiden hazırlığını yap ama."

"Mümkünü yok!" dedi Alin hiddetle. "Ben asla saçma bir bankada mesai harcamam!"

"Orada mı mesai harcarsın evde mi bilmem," dedi Derim aynı umursamazlıkla. "Ekibi kur, başına geç, sonra istediğin yerden kontrol edersin! Ama mutlaka bizden biri kontrolü devam ettirecek. Bu konu tartışmaya açık değil."

Alin, medet umar gibi bakışlarını Mehmet Aydar'a çevirdi. "Başkanım!" dedi işin ciddiyetini vurgulamak istercesine. "Ben ofis elemanı değilim, saha için eğitildim! Müdahale edecek misiniz?" diye sordu eliyle Derim'i işaret ederek. Adamın yüzüne bakma gereği duymamıştı.

Mehmet Aydar yüzünde tek mimik oynamadan Alin'e baktı. "Gerektiğinde yine sahaya inersin ama bu konuda Derim'i destekliyorum. Rakamlarla oynamayı seviyorsun, dikkatlisin. Bu işin altından kalkarsın."

"Gece de sayılarla oynamayı seviyor!"

"Beni ortaya atmak zorunda mısın?" diye çıkıştı Anka kardeşine kızgınlıkla bakarak.

"Ben niye ortaya atılıyorum peki?" dedi Alin, isyan dolu bir kızgınlıkla.

"Bir de şöyle düşün Kızıl," diyen Avcı araya girdi. Yüzünde alaycı bir ifadeyle Alin'i teselliye girişti. "Avrupa'nın en zengin kadınlarından biri olacaksın. Dünyanın sayılı bankalarından birinin yöneticisi olmak ne demek, biliyor musun?"

Hiddetli bir tavırla "Sen o zenginliği dür bük..." diyen Alin, hızını almışken Mehmet Aydar'ın yükselen öksürüğü ile ansızın durarak telaşla adama baktı. Mehmet Aydar kaşlarını çattı. Konunun kapandığını işaret eder gibi avucunu masaya vurdu.

"Derim'in dediği gibi ilerliyoruz!" dedi kestirip atarcasına. "Ekibi kurmaya başla! Birim merkezden seçeceğin kişiler olabileceği gibi yurtdışındaki ajanları da değerlendirmeye alabilirsin. Kim işine yarayacaksa. Kimler bu işin altından kalkabilecekse. Önünde altı aylık bir zaman dilimi var. Konu kapandı."

Aniden yerinden kalktı. "Şimdilik konuşulacaklar bu kadar sanırım. Benim bugün Ankara'ya dönmem gerekiyor. Handan'la birlikte çıkıyoruz. Başka gelişmeler olursa beni bilgilendirirsiniz."

***

Anka, amcasını yolcu ettikten sonra ortadan kaybolan Derim'i yatak odasında buldu.

Son iki saattir genç adam ortada görünmemişti. Mehmet Aydar'ın, Handan'la birlikte evden ayrılmasının hemen akabinde Avcı ve Süleyman da çıkmışlardı. İkisinin de yapacak çok işleri vardı ve birkaç gündür uzak kaldıkları işleri bir an evvel toparlamak istedikleri belliydi. Ozan bütün gün ona gösterilen, alışık olmadığı ilgiden boğulmuş olacaktı ki Anka, Aşil'in yanına gittiğinde, odasında biraz dinleneceğini söylemiş ve kaçar gibi yanlarından ayrılmıştı.

Aşil, Anka ve Alin'le zaman geçirmeyi sevdiğinden, Ozan'ın yokluğuna itiraz etmemişti. Annesinin de dediği gibi, Ozan'ın bazen yapacak işleri oluyordu ve her an onun yanında olamazdı. Anka, Aşil'le zaman geçirmiş, Alin'le son gelişmeleri yeniden konuşmuşlardı. Jan yanlarına geldiğinde Derim'in uzun zamandır ortalıkta olmadığını anlamıştı. Jan'la birlikte olduğunu düşündüğü sıralarda, Jan, Marcel, Silva ve Baho'yla konuştuklarını, Derim'i görmediğini söylemişti. Anka, o zaman ters giden bir şeyler olduğunu anlamıştı. Alin'e gözleriyle rica ederek, Aşil'le biraz zaman geçirmelerini istemişti. Jan ve Alin'in buna itirazları yoktu. Aşil'le zaman geçirmek onların da en çok hoşuna giden şeydi.

Derim'in evin içinde sıklıkla kullandığı belli başlı yerleri hızla kontrol etmişti. Mutfak, çalışma odası, spor salonu ve havuz olumlu bir sonuç vermeyince yatak odasına yönelmişti. Odaya girdiği anda anlamıştı onun burada olduğunu. Fakat kapıyı açtığı ilk anda genç adam bakış açısına girmemişti. İlk düşüncesi giyinme odası ya da banyoda olabileceği idi. Adımını içeri atıp kapıyı kapadı. Daha yakın olduğu için önce giyinme odasına baktı fakat Derim orada da değildi. Banyoyu kontrol etmek için geriye, odaya döndüğünde attığı üçüncü adımda fark etti onu.

Yatağın, balkon pencerelerine bakan tarafında yerde oturuyordu. Sırtını yatağa dayamış, bacaklarından birini toplamış diğerini karnına doğru çekmiş, boş gözlerle boydan boya camların ardını, arka bahçeyi izliyordu ama Anka onun herhangi bir şey gördüğünü sanmıyordu.

Ağır adımlarla ilerleyerek genç adamın karşısına, yere oturarak bağdaş kurdu. Birkaç dakika boyunca o Derim'e baktı, Derim ise dışarıya. Yüzü öylesine soluktu ki; Anka, yine kafasının içindeki kurtların tüm kanını emdiğini ve bedeninde hiç kan bırakmadığını

düşündü. Öylesine çekilmişti kanı. Öylesine atmıştı benzi. Solgun yüzünde, ela gözleri cansızca dışarıya bakıyordu.

"Bunu kendine neden yapıyorsun Derim?" diye sordu Anka nihayet dakikalar sonra. Ses tonu alçak, kederli ve çaresiz çıkıyordu. "Hani bana söz vermiştin?" diye hatırlattı kırgın bir tonla.

Derim yarım dakika boyunca karşılık vermedi. Anka sabırla sessizlik içinde bekleyerek bir cevap vermesini bekledi. Ve nihayet ağır, kahır dolu bir tonla Derim'den "Ağrıma gidiyor," diyen kelimeler çıktı. "Çok ağrıma gidiyor. Yüzüne bakmaya utanıyorum." Bakışları zorlanarak dışarıdan koptu ve utanç içinde Anka'ya baktı. "Benim Scott'tan ne farkım var ki?"

Anka hızla elini kaldırarak parmaklarını Derim'in dudaklarına bastırdı. Daha fazla devam etmesini istemiyordu. Kaşları çatılırken bakışları keskinleşti.

"Sakın!" dedi sert bir sesle uyararak. "Ben sana bu konudaki kırgınlığımı, yüzüne söyledim ve sen de onarmak için elinden geleni yapacağını söyledin. Ben sana inandım çünkü elinden gelenin bile ötesini yapmaya çalıştığını görüyorum. Kıyaslama yaptığın şey çok çirkin ve alakasız."

Derim sertçe başını yana sallayarak, ağzına kapanan parmaklardan kurtuldu. Gözleri alev alev yanarken öfkeyle "Benim yaptığımın neresi doğruydu?" dedi sesini yükselterek. "O heriflerin önüne seni çıkardım mı, çıkarmadım mı?" Yüzü tiksintiyle buruştu ve iki elini yüzüne kapadı. "Ben bu rezilliği nasıl yaptım?" dedi sızlanarak kendisine inanamıyormuş gibiydi. Dünya sanki üzerine çöküyormuşçasına, öylesine devasa bir ağırlık hissediyordu ki, bu ağırlığın altında eziliyordu. "Ben sana o rezilliği nasıl yaşattım? Benim Scott'tan ne farkım var?"

Anka sinirle ellerini kaldırıp Derim'in ellerini kavradı ve sertçe aşağı çekti. Mavi gözleri kızgınlıkla Derim'e kilitlenmişti.

"Kendine gel artık!" dedi hiddetle. "Elmayla armudu birbirine karıştırıyorsun. Tamam, yaptığın halt ağırdı. Seni pohpohlayacak değilim. Ama başkası dedi diye ben fahişe olmam! Ajan'ım ben! Bu tip durumlarla başa çıkmak için eğitildim! Seninle yatmış olmam beni fahişe yapmaz! Yaptığın şey konusunda benim tek kırgınlığım güvenimi sarsmış olmandı. Seninle ben birlikte oldum Derim. Bu

benim tercihimdi. Ben istedim, ben yaptım. Adına ne dersen de fiziksel çekim de ten uyumu de... Sana karşı koyamadım çünkü en baştan beri hep bir şeyler vardı aramızda. Ben itiraf etmek istemesem de buna güvenmiştim."

"Aşk!" dedi Derim fısıltı gibi alçak bir tonla. Başı önüne eğik, dudakları titreyerek sayıklarcasına tekrarladı. "Aşk vardı. Göremedim. Çok geç fark ettim."

"Ben seni kışkırttım, sen de öfkene yenildin!" dedi Anka akıl almaz bir dürüstlükle. "Gözünde kara bir perde vardı."

"Tek kurşun o perdeyi paramparça etti."

Derim, başını öne uzatarak alnını Anka'nın göğsüne yasladı. "Tek kurşun..." dedi inler gibi.

Anka kollarını kaldırarak Derim'in boynuna doladı ve parmaklarını saçlarının arasına kaydırdı. Derin bir soluk alıp sakinleşmeye çalıştı. Çenesini Derim'in başının üzerine dayadı ve alçak, makul çıkmasına çalıştığı bir tonla konuştu.

"Ne sen Scott'sın Derim ne de ben para için başkalarının koynuna giren biriyim."

Birkaç saniye boyunca aralarında sürüp giden sessizliği, Anka'nın düşünceli bir sesle yeniden konuşmaya başlaması bozdu. Ses tonundaki alaycı tını gözden kaçmayacak kadar açıktı.

"Scott sana benzeseydi Amerikan Başkanı'nı ortadan kaldırması gerekecekti. Skandal olurdu resmen."

Ansızın dudaklarının arasından çıkan kıkırtıyı engelleyemedi. "Salaklığın yüzünden durduk yere kaç adam öldürmek zorunda kaldın. Gerçekten geri zekâlısın."

Derim aniden başını geri çekerek inanmaz bakışlarla genç kadına baktı. "Bunu nasıl yapıyorsun?" dedi hayretle.

"Neyi?" diye sordu Anka safça.

"Bunu nasıl bu kadar hafife alıyorsun?"

Anka omuz silkti. "Olmuşla ölmüşe çare yokmuş." Ağzından çıkan sözleri, aniden fark etmiş gibi sinirlerine hâkim olamadığı belli, histerik bir kıkırtı daha çıktı dudaklarının arasından. Derim sarsılmış gibi ona bakarken, o gözlerini ayırarak hızla devam etti. "Olan

bize oldu, ölen o sapıklar oldu." Başını iki yana yatırarak "Ölmüş ölmüş..." dediği anda bir kahkaha attı.

Derim, genç kadının çıldırdığını düşündüğü bir endişeyle ona bakmaya devam ediyordu. İkisinin yüzleri arasındaki o birkaç santimlik boşluk, Anka'nın başı arkaya yattığı için biraz daha açılmıştı. Nihayet kahkahalarını kontrol altına alıp başını yeniden öne eğdi. Dik bakışlarını Derim'in karmakarışık ela gözlerine dikti. Ellerini yavaşça aşağı kaydırdı ve avuçlarını Derim'in solgun yanaklarına bastırdı.

"Bana söz verdin Akhan!" dedi üzerine basarak. "Çabalayacaksın. Bu saçmalıkları artık duymak istemiyorum. Senin cezan benim. Sen beni mutlu etmek zorundasın. Şimdi yere zımbaladığın o sıkı ruhunu kaldıracaksın ve benimle aşağı ineceksin. Oğlumuzla vakit geçireceğiz. Yeni abisi, Jan ve benim manyak kardeşimle sakin bir akşam yemeği yiyeceğiz ve birlikte olduğumuz her anın tadını çıkaracağız... Birlikte oturacağız ve önümüzdeki haftalar için takvimimiz yapacağız. Yarın sabah kalkacağız ve oğluna söz verdiğin o yavruları almaya gideceğiz. Günümüzü yine güzel geçireceğiz. Ertesi gün Selinlere yemeğe gideceğiz ve sen de o mangal başında oturup, bize etlerimizi pişireceksin. Gülümseyeceksin. Sevdiklerinle birlikte olduğun için mutlu olacaksın."

Anka, kısa bir nefes çekip kaşlarını uyarırcasına kaldırdı. "Unuttuysan hatırlatayım..." dedi otoriter bir tonla. "Efendi ben, tutsak sensin. Ben ne dersem o olur!"

Derim'in, gözlerinin içinde parlayan sevgiyle bakışları yumuşadı. Ağır ağır göz kapakları kapanırken, onaylarcasına usulca başını salladı ve teslimiyetini tasdiklercesine fısıltılı bir sesle tekrarladı.

"Efendi sen, tutsak benim."

17. Bölüm

"Etleri dolaba mı koyayım?" diye sordu Alin. Elinde tuttuğu kaseden kimde, marine ettiği etler vardı. Mutfağın diğer ucunda Selin ve Anka meze leri hazırlıyorlardı. Selin başını omzunun üstünden geriye çevirdi.

"Her şeyi hazırlayana kadar dolapta kalsınlar birkaç saat. Daha lezzetli olur."

Alin başını sallayarak dolaba ilerlerken, Selin yeniden yanındaki Anka'ya döndü. Tezgâhın üzerindeki sebzeleri hazırlayan kadına merakla "Eee, sonra ne oldu peki?" diye sordu. Anka, Derim'le yaptığı konuşmayı anlatıyordu.

"Sesi öyle işte," dedi omuz silkerek. "Yaptıklarının altında eziliyor ama sonsuza kadar devam edemez. Bu beni de etkiliyor. Bu şekilde yaşamaya devam etmek istemiyorum. Bildiğin çıkıştım işte."

"Bi de tokat atsaydın kız!" diyen Alin lafa yetişti.

Anka karşılık veremeden, kıyamıyormuş gibi Selin atılarak araya girdi. "Ya zaten kader atmış ona tokadı, Gece atmasın bari."

"Sevgi pıtırcığımız yine sahnelerde," diye söylendi Alin.

Anka kardeşine çabuk bir bakış attı. "Operasyon ortasında bile hayatıyla oynaşan kadın söylüyor bunu," dedi söylenir gibi.

Alin mutfağı dolduran bir kahkaha attı. "Sanki ben kendimi koruyamazmışım gibi, bir kahraman edasıyla koşturup geliyor ya... Seviyorum o hallerine."

"Kendini koruyabileceğini o da biliyor ama endişeleniyor haklı olarak. İnsan birini sevince onunla ilgili her şeye endişe duyar," dedi Selin bilge bir edayla. Elindeki yoğurt kabını Alin'e uzattı. "Şunu da dolaba koysana."

"Aa ben sizin aşçı yamağınız mıyım be?" dedi Alin çemkirerek.

Selin umursamazcasına kaşlarını kaldırdı. "Kölemizsin," dedi sırıtarak. Yanındaki Anka kıkırdadı. Kabuklarını soyduğu patlıcanları lavabonun içindeki leğenin içine attı.

"Köle!" dedi kardeşine dönerek. "Şuradan tuzu da versene."

"Bana bakın!" dedi Alin hiddetle. "İkinizin de saçını yolarım!"

"Mehmet Amca'yla karşı karşıya kaldığında seni biz savunacağız biliyorsun, değil mi?" dedi Anka imalı bir tonla.

Alin, elinden geldiğince umursamaz davransa da gözlerinin içindeki telaşı iki kadın da kaçırmadı. "Bir iki sitem eder, sonra kapanır konu," dedi kendisini ikna etmeye çalıştığı belli bir tonla.

İki kadın '*Tabii tabii*' der gibi başlarını salladılar. Anka haince gülümsedi. "Sana bir şey diyeyim mi?" dedi göz dağı verir gibi. "Bence biliyor. Ben senin yerinde olsam, o sana sormadan gider ben söylerim. En azından ilk andan gazını alırsın."

Alin bu fikirden ürkmüş gibi gözlerini iri iri açtı. "Ya tamam, biraz tez canlılık ettim, kabul..." Kısa bir nefes çekti ve korku dolu bir tonla başını ileri uzatarak devam etti. "Tırsıyorum ya... Nasıl söyleyeceğim bilmiyorum."

"Onu alelacele nikah memurunu Jan'ın tepesine dikmeden önce düşünecektin," dedi Selin *yandın sen* der gibi başını iki yana sallayarak.

"Çok kızmıştım!" dedi Alin çabucak savunmaya geçerek. "Adam az daha ölüyordu. Bir de baba olacak diye ayağa kalktığını öğrenince sinir oldum. El mi yaman bey mi yaman oldu benim yaptığım aslında."

"Hee, Jan'ın ekmeğine yağ sürdün haberin yok," dedi Anka alayla.

Alin boş boş ona bakınca *saf bu* der gibi Selin'e bir bakış atan Anka, yeniden kardeşine döndü. "Adam en başından beri istediğine kavuştu. Kimin yaman olduğu umurunda mı sanıyorsun?"

"Bence çocuk fikri ona güzel geldi," dedi Alin. "Aşil'i çok seviyor. Akhan gibi o da baba olmak istiyor. E hazır doğururum diyen kadın da olunca niye itiraz etsin ki?"

"Seni sevdiğinden değil yani?" dedi Selin.

Alin'in bakışları yumuşadı. "Seviyor tabii. Ben de seviyorum. O zaman niye uzatalım ki?"

"Nasıl da rahat itiraf ediyor?" dedi Selin hayretle. "Bu kızın, ben bir adamı seviyorum demesini de duyacak mıydık ya? Bak sen şu Allah'ın işine?"

"Size yalan söyleyecek değilim herhalde!" dedi Alin ters ters. İleri adımlayarak tezgâha yanaştı. Selin'in ona uzattığı salatalık malzemelerini önüne koydu. Dolaptan derin bir kase çıkarmak için uzandı. Bir yandan konuşmaya devam ediyordu. "Jan'la benim aramda sıra dışı bir ilişki varmış gibi görünse de aslında en doğal çift biziz. Ne düşünüyorsak aklımızdakini söze döküyoruz. Sır yok, giz yok, saçma sapan kaprisler ve tripler yok. Birlikte çok eğleniyoruz. Adam sağduyunun beden bulmuş hali. Benim çılgınlığımı bile normal karşılıyor. Neden sevmeyeyim? Sevince de neden inkar edeyim? Kime neyi ispatlayacağım?" Kaseyi tezgâha bıraktı ve yüzünü ona bakan iki kadına çevirdi. "Hiç kusura bakmayın, saçma oyunlar bana göre değil. Bir şey ya vardır ya yoktur. Varsa söylerim yoksa eyvallah der çeker giderim. Bende her şey net."

"Bam bam bam!" dedi Selin kıkırdayarak. Bakışlarını Anka'ya çevirdi. "Haklı valla. Çılgın falan diyoruz ama nokta atışı yapıyor."

Anka takdirle kardeşine bakıp gülümsedi. "Delilikle dâhiliğin harmanlanmış hali," dedi alayla.

Selin gülümseyerek, başını onaylarcasına salladı ve yeniden Alin'e baktı. "Ee peki sen şimdi Mehmet amcaya nasıl söyleyeceksin bu durumu? Yani bir an evvel de söylemen lazım. Ne yapacaksın? Hamile falan kalırsan karnın burnunda mı itiraf edeceksin?"

Alin tedirgin düşünceli bir tavırla önündekilerle uğraşırken karşılık verdi. "Valla doğru zamanı kolluyorum. Açıkçası her an veya dediğin gibi bir durumda olabilir."

"Sen bir aydır korunmuyorsun değil mi? Henüz bir şey yok sanırım."

Alin cıklayarak çenesini kaldırdı. "Yok, bu ay olmadı bir şey."

"Kısmet bu işler. Bazen hemen hamile kalabiliyorsun bazen de aylarca uğraşanlar var yine olmuyor."

"Orası öyle," dedi Alin yan gözle Anka'ya bakarak. "Bak, Gece yalnızca bir kez korunmadıklarını söylemişti, Aşil o güne denk gelmiş."

"Kısmet dedikleri bu sanırım," diye mırıldandı Anka. Önündeki lerle uğraşırken düşünceli bir tonla devam etti. "Aşil'in doğması gerekiyormuş ki bir kerelik ihmalde bile oldu."

"Aşil ne kadar çok şeyi değiştirdiğinin farkında bile değil," dedi Alin de düşünceli bir tonla. Kalçasını tezgâha yaslamış Anka'ya bakıyordu. "Bazen düşünüyorum da acaba Aşil olmasaydı Mehmet Amca, Akhan'ı gerçekten kontrol edebileceği bir şans elde edebilir miydi?"

Anka bakışlarını ona çevirdiğinde açık yüreklilikle devam etti Alin. "Sen belki ona karşı neler hissettiğini sonradan kabul ettin ama seni tanıyoruz Gece. Aşil olmasa sen Akhan'a en ufak şans tanımazdın. Aşil seni sakinleştiriyor. Çocuğun olmasa sen yüreğine taş basar, sırtını döner giderdin. Aşil sayesinde sakinliğini korudun ve bu süreç senin de farklı düşünmene neden oldu."

Anka ona zor gelse de kabul edercesine başını salladı. "Haklısın. Aşil olmasa muhtemelen Derim'i bir daha görmek istemezdim. Sırf inadımdan yapardım bunu. Ki o zamanlar ona karşı hissettiklerimin yalnızca fiziksel çekim olduğunu düşünüyordum. Gerçi kısa zaman öncesine kadar hep öyle düşündüm ama duygularımın evrilmesine, Derim'in çabası neden oldu. Onun gerçeklerini bilmek, büyük resme bakmak da fayda sağladı elbette ama en büyük sebebi o kendisi verdi bana. Kötülükleri gibi sevgisi de sınırsız. Kim böylesi bir sevgiyi reddedebilir ki?"

"Tüm bunların gelişmesi de aslında Aşil'in varlığı sayesinde oldu. Aşil, herkesi bir araya getiren mucizevi bir varlık," dedi Alin sevecen bir gülümsemeyle. Ansızın gözleri muzırca parladı. "Tek atışta tutturduğunuz mucizevi bir varlık."

Anka birkaç saniye boyunca azarlar gibi kardeşine baktı. Arkasını dönerek yeniden önünde bıraktığı işe devam etmeye başladığında, pat diye "Ben korunmayı bıraktım," deyiverdi.

İki kadın hızla ona dönerken aynı kelime aynı anda dudaklarından döküldü. "Ne?"

Anka omuz silkerken yaptığı açıklama gayet doğalmış gibi devam etti. "Derim çok istiyor. Gerçi korunmayı bıraktığımı henüz ona söylemedim. Daha yeni karar verdim. Bugün yarın söylemeyi düşünüyorum. Kısmetse olur, değilse yapacak bir şey yok."

"Ya var ya, eğer benden önce hamile kalırsan yemin ederim ortalığı ayağa kaldırırım," dedi Alin hiddetle.

Anka istemsizce gülümsedi. "Korkma biz sizin yaptığınız gibi tavşanlar gibi sevişmiyoruz. Oğlumuz var bizim. Sağ olsun çoğu gece bizi yalnız bırakmıyor."

"Acaba siz artık şu nikah işini de bir gündeme getirseniz mi?" diyen Selin araya girdi. Anka'ya sevimli bir gülümsemeyle bakıyordu.

Anka yeniden omuz silkti. "Benim için çok gerekli değil. Şu an ki halimizden farklı bir şey olmayacak." Bakışlarını kardeşine çevirdi. "Ayrıca ben bu delinin yaptığını yaparsam Mehmet amca bu kez hepimizi gerçekten topa tutar. Şu an bir nikahı düşünecek zaman değil bizim için."

"Ama çocuk yapacak zaman?" diye sordu Selin manidar bir tonla.

Anka kaşlarını yukarı kaldırdı. "Derim için bunu istiyorum," dedi açık bir dürüstlükle. "En ufak bir şey tepetaklak olmasına neden oluyor. Belki bunu çok hesapçı bulabilirsiniz ama onu bize bağlayan her şeyi önüne koymaktan çekinmeyeceğim. Öyle ya da böyle kafasındaki kaosa son vermesini ve tüm odağını bize yöneltmek zorunda kalmasını istiyorum."

"Sen var ya..." dedi Alin gözlerini kısarak. "Sen benim hayatımda tanıdığım en sinsi şeytansın."

"Zafere giden her yol mubahtır," dedi Anka yine umursamazca omuz silkerek. "Derim bana söz vermiş olsa da şu an ona güvenemiyorum. Geçmişle ilgili karşına çıkan en ufak şeyde modu düşüyor ve dağılıyor. Geçmişi tamamen aklından çıkarabilmesi için geleceğe odaklanması lazım. Belki kaçırdıklarını yaşayabileceği bir şansı olduğunu hissederse bunu başarabilir."

"Fena bir yaklaşım değil," diye mırıldandı Selin, düşünceli bir edayla.

"Mavişim?" diyen sesle üç kadın bakışlarını mutfağın kapısında beliren İbo'ya çevirdiler. "Masayı istediğin yere çektim. Mangal için her şey hazır. Sen ne zaman dersen mangalı yakarız."

"Çocuklar için salıncağı kurdun mu sevgilim?"

"Kurdum kurdum, hatta oğlanlar sallanmaya başladılar bile," dedi İbo gülümseyerek. "Yavrular da etraflarında zıplayıp duruyorlar," dedi keyifli bir sesle.

Bir gün evvel, Aşil'in ısrarıyla Ozan'ı da yanlarına alarak dördü barınağa gitmişlerdi ve Aşil, sahipsiz onlarca köpek arasından iki tane yavruda karar kılmıştı. Biri üzerinde parça parça kahverengi lekelerin olduğu beyaz bir Jack Russell Terrier'di. Derim bu cins yavruyu barınakta gördüğünde şaşırmıştı fakat barınaktaki görevli açıklama yapamadan Anka gerçeği ona anlatmıştı.

"İnsanlar ya çocuklarının ısrarıyla ya da kendileri heveslenıyorlar, gidip petshoplardan dünya kadar para verip böyle cins hayvanlar alıyorlar. Sonra üç günde sıkılıyorlar, bakmak ağır geliyor, bu sefer de gidip evden uzağa, ormana falan hayvanı terk edip dönüyorlar. Etraf sahipsiz hayvan kaynıyor. Bir kısmı barınaklara toplanıyor ama çoğu da başı boş geziyor sokaklarda."

"Çocuklarını götürüp sokağa atmaları gibi bir şey bu," diye mırıldanmıştı Derim. "Madem bakmayacaklar neden alıyorlar o zaman? Bir canlıya sahip olmak hevesle olmaz ki. Gerçekten isteyince tüm sorumluluğu alman gerekir."

Anka, 'N*e yapacaksın*?'der gibi omuz silkmişti. Diyebilecek çok şeyi vardı ama susmayı tercih etmişti.

Diğer yavru yalnızca burnunun üzerinde beyaz bir lekesi olan siyah, cinsi belli olmayan bir sokak köpeği idi. Terrier aşırı hareketli iken diğeri daha cılız ve durgundu. Aşil, hareketli olanın diğerini de canlandırabilecegini düşünmüş olmalıydı ki "Bence bu ikisi olsun. Hem birbirlerine arkadaşlık ederken o da oyun oynamaya başlar belki," demişti sevgi dolu gözlerle yavrulara bakarken.

Yavruların ihtiyacı olan her şey birkaç saat içinde tedarik edilmişti. Önce bir veterinere uğramış, tüm bakımlarını ve temizliğini yaptırmışlar, sonra ikisini de kucaklayarak eve dönmüşlerdi. Aşil sevinçten delirmek üzereydi. Yavrularla öylesine haşır neşir olmuştu ki onlar da sahiplerinin çocuk olduğuna kanaat getirmiş olmalıydılar ki evin içinde Aşil nereye gitse, çocuğun peşinden koşturuyorlardı. Aşil bu takipten mest olmuş durumdaydı. Gece iki yavru da yatağının ayak ucunda onunla birlikte uyumuştu. O sabah Selinlere giderken yavruların da onlarla birlikte gelmelerinde öylesine ısrarcı olmuştu ki Anka çaresizce kabul etmişti. Selin de hayvanları çok seviyordu ve bahçede iki yavruyla Aşil ve Onur'un oynamasına bayılacaktı.

Hakikaten kucaklarında iki yavru ile öğlene doğru kapıda bittiklerinde Selin, Onur'dan çok daha fazla sevinç gösterisinde bulunmuştu.

"Aklımda olan ama bir türlü cesaret edemediğim bir şey hayvan sahibi olmak," demişti burukça gülümseyerek. "İnsan hevesleniyor ama hakkını veremeyeceğim şeyi de bir heves uğruna yapmak istemiyorum."

"Biz bazen haftalarca ortada olmadığımız için daha önce bunu hiç düşünmedik. Devamlı bırakacak birini bulmak zor. Kaldı ki sorumluluğu bir başkasına yüklemek de hep olmaz tabii. Ama sen bunu düşünebilirsin bence," demişti Alin.

"Evet. Onur da büyüyor artık. Belki biz de düşünmeliyiz artık. Evde bir başka canlı güzel şey."

Dakikalarca yavruları severek vakit geçirmişlerdi. Nihayet akşam için hazırlıklara başlamaları gerektiğine karar verdiklerinde, üç kadın isteksizce girmişlerdi eve. Çocuklarsa yavrular ve İbo ile birlikte bahçede oynamaya devam etmişlerdi.

İbo bakışlarını Anka'ya çevirdi. "Ne zaman geliyorlar?"

"Avcı'yla birliktelerdi. Dur arayıp sorayım, bakalım neredelermiş?" diye Anka ıslak ellerini çabucak kurulayarak, pantolonun arka cebine soktuğu telefona uzandı. Telefonun ekranını açarken Alin'in "İbo, hamağı da kurdun mu?" diye sorduğunu duydu.

"Onu da kurdum," dedi İbo gülümseyerek başını sallarken.

"Oh bir hamak keyfi yapayım madem," diyen Alin'e, Anka gözlerini devirerek baktı. Kulağına dayadığı telefon ikinci çalışta açıldı.

"Mon Phénix," diyen Derim'in sesi yumuşacıktı.

"Neredesiniz? Ne zaman geliyorsunuz?"

"Yoldayız. On beş dakika sonra varmış oluruz."

"Harika," dedi Anka gülümseyerek. "Avcı da sizinle mi?"

"Aldık onu da. Herhangi bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Yok yok, eksikleri gelirken biz almıştık. Her şey tamam. Geldiğiniz de mangalı yakacaksınız sadece."

"Tamam, hallederiz."

Anka sıcacık bir sesle "Görüşürüz," diyerek telefonu kapadı ve kendisine bakan yüzlere "On beş dakika sonra buradalar. Avcı'yı da almışlar," dedi.

"E tamam o zaman. Hadi biz de son hazırlıkları bitirelim. Masaya gidecekleri dışarı götürelim," dedi Selin.

***

Üç adam bahçenin kapısından içeri girdiklerinde onlara doğru ilk ilerleyen Selin olmuştu. Avcı'ya çabucak sarıldıktan sonra bedenini Derim'e çevirdiğinde gözlerinin içindeki endişe açıkça ortadaydı. Derim'in boynuna kollarını sardığında evhamlı denecek bir tonla "Vurulduğunu söylediler. Çok endişelendim," dedi. Kollarını çözüp geriye doğru bir adım attığında, dikkatli bakışlarla Derim'i inceliyordu. Anaç bir tavırla avucunu Derim'in yanağına bastırdı.

"İyi misin? Ağrın var mı?"

Derim, bir başkasından görmeye alışık olmadığı bu ilgiden utanarak, Selin'in endişesini şaşkınlıkla sindirmeye çalışırken önemsiz olduğunu belli eder gibi başını iki yana salladı.

"Önemli bir şey değil. Sıradan bir olaydı."

Selin mavi gözlerini iri iri açtı. "Derim!" dedi âdeta uyarırcasına. "Göğsüne bir kurşun yemişsin, buna sıradan bir şey diyemezsin!"

"Yelek vardı. Bir şey olmadı."

Selin, genç adamın tavrını tasvip etmez gibi dudaklarını büzerek başını iki yana salladı. Elini uzatarak Derim'in koluna girdi ve azarlar gibi karşılık verdi.

"Bu kadar hafife alma lütfen bunu. Ya yelek olmasaydı ne olacaktı? Biraz daha dikkatli olmalısın."

Bahçenin ilerisinde, onlardan uzakta diğerleri birbirleriyle selamlaşırken onların olduğu tarafa doğru genç adamı çekiştirdi.

"Sen beni azarlıyor musun?" diye sordu Derim kaşlarını kaldırarak.

"Tabii ki azarlıyorum!" dedi Selin duraksamadan. "Benim artık sana emanet olduğumu söylemiştin, hatırlıyor musun?" Selin, Derim'le konuştukları uzun saatlerde genç adamın kendisine söylediği

sözleri hatırlatma gereği duymuştu. "Sen de bana emanetsin," diye hızla ekledi. "Bizim annelerimiz bizi birbirimize emanet ettiler Derim. Sana daha önce de söylemiştim bunu. Bir şekilde bizi birbirimize bağladıklarına inanıyorum ben. O korkunç adamlardan başka çocukları olmadı çünkü bizim kardeş olmamız yazılmış bence. Kendini düşünmüyorsan bile, arkandakileri düşün biraz."

Selin'in ses tonundaki üzüntü anlamsızca Derim'e kendisini suçlu hissettirdi. Selin'i teselli etmeye çalışarak "Tamam, bundan sonra daha dikkatli olurum. Üzme kendini," dedi çabucak.

Selin yanındaki uzun boylu adama başını kaldırarak çabuk, yan bir bakış attı. Gözlerindeki uyarı açıktı.

"Lütfen!" dedi üzerine basarak. "Artık üzüntü yaşamak istemiyorum."

"Benden yana yaşamayacaksın, söz veriyorum," dedi Derim sıcacık bir tonla.

"Aferin bro," dedi Selin sevimli bir gülüş ve takdir dolu gözlerle ona bakarak.

Derim gözlerini devirirken yüzünü buruşturdu. "Amerikan sokak serserileri gibi konuşuyorsun," dedi bu kez o genç kadını azarlar gibi konuşarak.

Selin alçak sesle kıkırdadı. "Kontesliğime hiç yakışmıyor değil mi?" diye sordu şakacı bir sesle.

Derim kaşlarını hayır dercesine kaldırırken, yüz ifadesi öylesine sevimliydi ki Selin alçak sesli bir kahkaha atarken diğerleri hoşnut yüzlerle onları izliyordu.

Saat akşam üzeri altıya gelirken bahçedeki her şey hazırlanmıştı. İbo mangalı yakmak için bahçenin bir ucuna taşımıştı. Kömürler kor haline geldiğinde masanın yanına taşıyacağını söylediğinde, Derim ve Jan boş boş ona bakmışlardı.

"Oğlum, zart deyince yanan sizin gazlı mangalınız mı bu? Duman olacak her yer, önce yakalım, kömürler kor hale gelsin sonra çekeriz yanımıza, bir yandan etleri pişirir bir yandan yeriz," dedi uzman bir edayla.

"Bu ikisi ne bilsin kömürlü mangalı lan?" diyen Avcı, sırıtarak yerde duran bir torba kömürü kaldırdı. "Hadi, diz sen çıraları, ben de kömürleri etrafına koyayım," dedi İbo'ya.

"Yok oğlum." dedi İbo ellerini kaldırarak. "Ben tarif edeceğim ve ikisi yakacak. Öğrensinler."

Derim'in üzerinde o sabah Anka'nın onun için seçtiği siyah bir kot ve siyah keten gömlek vardı. Gömleğin kollarını çözdü ve gerine katlarken uyumlu bir tavırla başını salladı. "Tamam, sen söyle ne yapılacağını ben yaparım."

"Hadi Damat!" dedi İbo alayla Jan'a bakarak. "Seni de görelim. Siyah kolları. Öyle apar topar kız almaya benzemez bu." Jan ona sert bir bakış attığında İbo kahkahayı bastı ve tehdit eder gibi başını iki yana salladı. "Sıçtın oğlum sen! Başkan öğrenince o saçları dibinden kazıyacak!"

Jan, gözlerini dehşetle açarken elleri istemsiz olduğu bir tavırla başının üzerinde topladığı saçlara uzandı. "Saçmalama İbo!" dedi itiraz edercesine.

"Yazık olacak lan o saçlara!" dedi İbo, Jan'ın üzerine gitmeye devam ederek. Gözlerini masumca ayırdı. "Gerçi bize iyi oldu, alın takmaya fırsat kalmadı. Oğlum almış başını gitmiş çeyrek. Valla ne kadar teşekkür etsek az," dedi alaycı bir minnetle.

"Sen bana bir çeyrek mi takacaktın yani?" diyen Alin, masanın başından onlara doğru bağırdı. "Ben anlamam! Borcunuz var bana karı koca. Cumhuriyetten aşağısı kesmez!"

"Yok deve!" dedi İbo dehşetle gözlerini ayırarak. "Evi üstüne yapalım istersen?"

Selin tiz bir kahkaha atarken Anka da ona eşlik etmişti. Alin sırıtarak baktı İbo'ya. Parmaklarını birbirine sürterek "Altınlarımı tek tek sayacağım böyle," dedi çocuksu bir tavırla. Elini havaya kaldırıp hepsini içine alacak bir kavis çizerken "Hepinizin bana altın borcu var. Çil çil altınlarım olacak!" dedi sahte bir açgözlülükle.

"Nasıl da sever altın takmayı," dedi Selin alayla gözlerini devirerek.

Alin hızla başını ona çevirdi. "Takmayı sevmiyorum," dedi çabucak. Gözlerini haylaz bir ifadeyle iri iri açtı. "Ama biriktirmeyi seviyorum."

"Bunu bilmiyordum bebe," dedi Jan şaşkınca ona bakarak. "Evlilik hediyesi altın istediğini söyleseydin altın alırdım," dedi sitem eder gibi.

Alin masumca ona gülümsedi. Omuzlarını silkerek "Ama Marsilya'da bir ev altından daha pahalı. Bana o da uyar," dedi göz kırparak.

"Oha!" dedi İbo gözlerini açarak. Tıpkı onun gibi Avcı, Selin ve Anka da şaşkınca ona bakıyordu.

"Marsilya'da ev mi aldı sana evlilik hediyesi?" diye sordu Avcı.

"Ama bana söylemedin!" diye sitem etti Anka.

"Kaç çeyrek yapıyor kız Marsilya'da bir ev?" diye sordu Selin gözlerini kısarak.

Alin alaycı bakışlarını iki kadına çevirdi. Dirseğini masaya dayayıp yüzüne ciddi bir ifade oturtmaya çalıştı. "Sığınmacılar gibi Akhan'ın evlerine sığınacağız sanıyordum. Çok şükür başımızı sokacak damlarımız varmış. Valla kocam diye demiyorum kızlar, Allah sizi mutlu etsin..." dedi tiyatral bir edayla elini bileğinden sallayarak. "En az Akhan kadar zenginmiş ya la!" der demez kahkahayı bastı.

Selin tiz bir kahkaha attığında bedeni geriye doğru kavislendi. Eliyle bahçenin köşesindeki adamları işaret etti. "Şimdi mangal kömürüne bulanmış halleri içler acısı olacak desene."

"Açım!" diye bağıran Aşil'in sesiyle, suratlarından silemedikleri gülümsemeyle kendilerine doğru gelen iki çocuğa baktılar. Peşlerinden zıplayarak gelen iki yavru onları takip ediyordu.

"Annecim," dedi Anka kollarını açarak. Bank benzeri sıradan çıkmak için bacaklarını kaldırdı ve sırtını masaya çevirdi. "Küçücük bir sandviç yapayım mı sana etler olana kadar?"

"Olur," dedi Aşil başını sallayarak. "Onur da acıktı ama. Ona da yap."

"Tamam," dedi Anka gülümseyerek. Selin hemen hareketlenerek Anka'ya ekmek uzattı. Anka yeniden bacaklarını kaldırarak bedenini çevirdi ve masaya dönerek iki çocuğa sandviçlerini hazırlamaya başladı. Aynı anda başını geriye çevirip erkeklere seslendi.

"Hadi artık. Çene çalmayı bırakın, yakın şu mangalı. Çocuklar acıktılar."

Derim ve Jan, İbo'nun talimatlarıyla mangalı yakarken duman altında kalmışlardı. Elleri kömür tozuna bulanmış, dumandan öksürürken, suratlarına sürdükleri elleri nedeniyle yüzleri de bu tozdan

nasibini almıştı. İbo ikisiyle de uğraşmayı sürdürüyordu. Birbirini iğnelemeye devam ederek mangalla uğraşan dört adamın da keyfi yerindeydi aslında. Nihayet ateş kora döndüğünde İbo, mangalı masanın yanına yerleştirmiş, etleri üzerine dizmişti. Çocuklarla birlikte diğerleri masanın etrafına yerleştiği esnada Derim ve Jan bahçedeki muslukta ellerini yıkıyor, Avcı ise kadehleri dolduruyordu. Derim, Anka'nın yanına oturduğunda Aşil'in tabağını doldurmuş olan genç kadın, onun da tabağını mezelerle doldurmaya başladı. Derim teşekkür eder gibi Anka'ya bakarak gülümsedi. Genç kadın başını kaldırıp ona baktı, yüzündeki isi gördüğünde gülümsedi ve elini uzatarak yanağını sildi.

Çok doğal, çok sıradan bir eylemdi bu fakat Derim yüzüne değen parmak uçlarının yüzündeki isi değil, ruhundaki isleri temizlediği hissine kapıldı. Anka'nın ona her dokunuşu, ruhunu kaplamış olan tabakalanmış karalığı biraz daha temizliyor hissettiriyordu. Başını hafifçe aşağı eğip dudaklarının genç kadının saçlarının üzerine bastırdı. Aşil, babasının annesine karşı gösterdiği bu sevgi dolu jestleri her defasında mutlu bir suratla izliyordu. Bakışları yine hayranlıkla babasına bakarken, yeniden önüne dönen Derim, Aşil'le göz göze geldi ve gülümseyerek göz kırptı. Aşil de tıpkı onun gibi göz kırpmaya çalışırken yine ağzı gözü yamulmuştu fakat Derim dudaklarını birbirine bastırıp gülmemeye çalıştı.

Avcı'nın doldurduğu kadehler elden ele dolaşarak sahiplerini buldu. İbo mangalın üzerindeki etleri çevirdi ve yüzünü masaya döndürdü. Önüne konan rakı kadehine uzandı ve hafifçe yukarı kaldırdı.

"Hepiniz tekrar hoş geldiniz. En kötü günümüz böyle olsun. Hadi afiyetle..."

Diğerleri ona eşlik ederek kadehlerini kaldırdı ve hep bir ağızdan çıkan kelimeler birbirine karıştı.

"Davet için teşekkürler," dedi Derim dostça çıkan yumuşak bir sesle.

"Güzel dilek gerçekten," dedi Jan gülümseyerek. Bakışları hemen Alin'i bulmuştu.

"Eyvallah," dedi Avcı

"Herkese afiyet olsun," dedi kadınlar bir ağızdan.

"Biz de bardağımızı kaldıralım Onur," dedi Aşil hevesle.

Yemek sakin, neşeli ve huzurlu geçiyordu. Bir yandan yiyip, bir yandan sohbet ederken bol bol kahkaha atmışlardı. İbo kahvede ya da mahallede olan komik şeyleri anlatırken diğerleri hevesle onu dinliyor, kahkahalara gömülüyorlardı. Ortam hem Derim hem de Jan için daha önce tecrübe etmedikleri kadar farklı bir atmosfere sahipti.

Evin bahçesi, Derim'in evinin bahçesiyle boy ölçüşemezdi elbette ancak öyle bakımlı ve sevimli bir görüntüsü vardı ki Derim imrenerek bakmıştı etrafa. Renk renk çiçekler küçük saksılarda yan yana dizilmişlerdi. Bir ağacın dalından sarkıtılmış olan kalın ipe kurulmuş olan salıncak, çocukların sık sık uğradıkları noktaydı. Bahçenin bir köşesinde iki ağacın arasına kurulmuş olan hamak bambaşka bir görünüm katmıştı bahçeye. Uzun ahşap masanın üzerine serili kırmızı beyaz, pötikare desenli örtüyle hazırlanmış sofrayı da katınca görüntüye, ortam âdeta bir masal görünümdeydi.

İbo ve Selin kendilerine öyle sıcak bir yuva kurmuşlardı ki etraflarına yaydıkları mutluluk, herkesi içine alacak denli güçlüydü.

Çocuklar yemeklerini çabucak yedikten sonra yine yavruların peşinde koşturarak, bahçede oynamak üzere masadan kalmak istediklerinde kimse karşı koymadı.

"Yemekleri çabuk bitsin diye yarısını yavrulara verdiler zaten," dedi Selin söylenircesine. Bahçedeki oğlanları izlerken gülümsemeden edememişti.

"Bir de çaktırmadıklarını düşünüyorlar," diye ona katıldı Anka, başını tasvip etmez gibi iki yana sallayarak.

Aşil yemeğini yediği sürece tabağındakilerden küçük parçaları sürekli ayağının dibine, yavrulara atmıştı. Onur'un ona uyması gecikmemişti tabii. İki çocuk âdeta sadece kendilerinin bildiği bir sırrı paylaşır gibi birbirlerine sırıttıklarında, büyüklerin farkına varmadığını düşünüyorlardı. İki çocuğu bir süre tebessümle izledikten sonra yeniden sohbete döndüler.

Keyifli sohbeti bozan ses, bahçede duyulduğunda masadan ilk fırlayan Derim oldu. Salıncakta sallanan Aşil, sallanmayı durdurmadan inmeye kalkıştığında yüz üstü yere düşmüştü ve canının yandığını belli eden ses, kendisine hâkim olamadan yüksek sesle çıkmıştı

dudaklarından. Düştüğü mesafe yüksek değildi fakat yere sürtünen avuç içleri canını yakmıştı. Onur dizlerinin üzerine eğilmiş eliyle Aşil'in saçlarını okşayarak "Abi, acıdı mı?" diye sormuştu endişeyle.

"Aşil!" diye bağıran Derim, ok gibi yerinden fırlamış diğerleri de masadan kalkmaya yeltendiklerinde, Anka eliyle onları durdurmuştu.

"Telaş yapmayın, Aşil çok bozulur. Ben bakarım."

Seri adımlarla salıncağın olduğu yere giderken Derim çoktan Aşil'i kaldırmış kucağına almıştı. Kucağındaki sızlanan çocukla bedenini hızla Anka'ya çevirdi.

"Doktora gidelim!"

Anka hayretle gözlerini kırpıştırdı ve sakin bir sesle karşılık verdi.

"Derim!" dedi üzerine basarak. "Doktorluk bir durum yok. Sakin olur musun?"

"Doktora gitmeyelim," diye Aşil ince sesiyle araya girdi. "Elim acıdı sadece," dedi avuçlarını kaldırarak. Buruşmuş yüzüyle avuç içlerine bakıyordu.

"Çok acıyor mu annecim?" dedi Anka minik elleri avuçlarına alarak. İki küçük avucu çevirerek inceledi. Sıyrılan ellerin sızladığına emindi fakat cesaret vermek ister gibi oğluna gülümsedi. "Ellerini temizleyelim, ilaç sürelim, olur mu bebeğim?"

Aşil başını onaylarcasına sallarken, Derim sert bir sesle "Hayır! Doktora gidiyoruz!" dedi bastırarak.

"Ama baba öksürmüyorum ki," dedi Aşil karşı koyarak. "Elim acıdığında annem krem sürüyor, iyileşiyor."

Derim'in yüzü öylesine karmakarışıktı ki Anka, genç adamın her an kalp krizi geçirecekmiş gibi hızlı hızlı soluduğunu, betinin benzinin attığını görüyordu. Derim'in neden bu kadar telaşlı olduğunu öylesine iyi biliyordu ki şu an Aşil'in avucundaki her bir çizik, kıymık olup onun yüreğine batmıştı. Yumuşak bir sesle "Derim," dedi son heceyi belli belirsiz uzatarak. Teskin etmek ister gibi avucunu genç adamın yanağına kapadı. "Hadi birlikte Aşil'in elini yıkayalım sonra krem sürelim, olur mu? Telaş edeceğin kadar büyük bir şey değil."

"Değil," dedi Aşil atılarak. Dudaklarını babasının yanağına bastırdı. Derim'in yüz ifadesi öyle gergindi ki, Aşil onun canının kendisinden çok fazla yandığını hissetmiş gibi babasını teselli etti. "Artık acımıyor bile baba. Valla," dedi gözlerini açarak.

Anka bakışlarını gurur duyar gibi bir saniye oğluna çevirip yeniden Derim'e baktı. Anlamasını ister gibi aynı yumuşak sesle devam etti. "Oğlu da babası gibi güçlü. Kolay kolay canı acımaz onun da."

Aşil aniden kocaman gülümsedi ve hızla başını salladı. "Evet!" dedi duyduklarından hoşlanmış bir ifadeyle. "Ben de babam gibi güçlüyüm."

"Doktora gidelim, lütfen," dedi Derim yalvarır gibi, duyulur duyulmaz bir sesle. Ayak tabanları yere saplanmış gibi ileri adım atamıyordu. "Doktora gidelim," diye tekrarladı yine.

Derim'in koluna giren Anka, genç adamı sürükler gibi bahçedeki musluğun olduğu tarafa doğru çekti. "Hadi, Aşil'in ellerini yıkayalım," dedi onu duymazdan gelerek. "Selin bize pomat getirebilir misin?" diye geriye doğru seslendiğinde Aşil yüksek sesle araya girdi. "Turuncu yara bandı da olsun Selin Teyze!"

"Turuncu yara bandı geliyor küçük bey," diyen Selin gülümseyerek evin içine ilerledi. Babasına sokulmuş olan Onur'u, İbo kucağına aldı.

"Abi düştü mü koçum?" dedi gülümseyerek. "Düştü," dedi Onur üzüntüyle. İki elini kaldırarak avuçlarını babasına gösterdi. "Abimin eli acıdı."

"Geçer koçum, üzülme. Hani dün sen de düşmüştün. Acıyor mu hâlâ?"

Onur gülerek başını iki yana salladı. Ellerini iki yanına açarken omuzlarını kaldırdı. "Geçti bile."

İbo dudaklarını çocuğun başına bastırdı. "Kurban olduğum," dedi sevgi dolu bir tonla, mırıldanarak.

"Derim kalp krizi geçirecek," dedi Jan alçak sesle mırıldanırcasına. Dikkatli gözlerle bahçedeki üçlüyü takip ediyordu.

"Oğlum, alışması lazım artık bunlara," diyen Avcı söze girdi. Onun da gözleri üçlünün üzerindeydi fakat Jan'la konuşmaya devam etti." Çocuk bu, sürekli düşecek. Kendisini alıştırması lazım buna."

"Sanırım bunu söylemek, Derim'in anlamaya çalışmasından daha kolay. Sen ne dersen de Derim buna alışmaz."

Derim dizlerini kırarak çömelmiş, bacağının üzerinde oturttuğu Aşil'in ellerini yıkayan Anka'yı dikkatle izliyordu.

"Dikkatli ol," dedi üzgün, alçak bir sesle. "Çok bastırma."

Anka ona çabuk bir bakış atarak başını iki yana salladı. Aşil'in avuçlarına su tuttuğunda çocuk yalnızca minicik, keskin bir soluk aldı. Bu soluk Derim'in atılmasına neden oldu. "Sen dur, ben yıkarım," dedi boştaki elini uzatarak. Anka gözlerini devirdi. Fakat durumu büyütmeden ellerini geriye çekti. Derim, bir koluyla kucağındaki çocuğu sıkıca kavramışken bedenini öne doğru eğdi ve boştaki elini, oğlunun çeşmenin altındaki avuçlarına uzattı. Parmaklarının ucuyla, dokunmaya korkar gibi çiziklerin üzerini yıkadı. Anka, genç adamın ellerinin titrediğini fark ettiğinde içindeki savaşın ne denli vahim olduğunu hissedebiliyordu. İçinde büyük bir sızı oluştu.

"Çok acıyor mu babacım?"

"Artık çok acımıyor."

"Biraz daha dikkatli olsan ya babacım, keşke beni çağırsaydın salıncaktan inerken."

"Ama ben hep kendim binip iniyorum. Sallanırken inebileceğimi düşündüm. Bir dahakine sallanırken atlayabilirim bence."

"Bir dahakine mi?" dedi Derim, dehşete düşmüş gibi hızla başını oğluna çevirdi.

Aşil'in gözleri musluğun altındaki ellerinde olduğundan Derim'in gözlerindeki ifadeyi görmedi ve kararlı bir edayla karşılık verdi.

"Salıncak sallanırken atlamak çok zevkli oluyor. Böyle öne doğru atlıyorsun. Uçuyormuş gibi. Çok eğlenceli. Galiba bu sefer bir yanlışlık yaptım."

"Zamanlamayı tutturamadığın içindir o," dedi Anka oğluna karşılık verirken. "Salıncak geriye gittiğinde atlamayacaksın, öne geldiğinde atlayacaksın. Geriye giderken atlarsan düşersin işte böyle."

"Bir dahakine bunu aklımda tutacağım."

"Bir daha salıncağa binmek yok!" dedi Derim keskin bir sesle.

Aşil, hayretle başını babasına çevirdiğinde şimdi onun gözlerinde de en az Derim'inkine eş bir dehşet vardı.

"Nasıl yani? Neden artık salıncağa binemiyorum?"

"Çünkü düşüyorsun! Artık salıncak yok!"

Aşil ağlayacak gibi annesine baktı. Gözleri hızla dolu dolu olmuştu.

"Babam artık bana salıncağı yasaklayacak mı?" diye sordu titreyen bir sesle.

Anka başını iki yana salladı. "Hayır, bebeğim. Sen düştüğün için baban çok üzüldü, o yüzden şimdi böyle diyor ama tabii ki yasaklamayacak."

Uyaran gözlerini Derim'e diktiğinde genç adam, kırılmaz inatçı bir tavırla ona bakıyordu. Anka, gözlerini ayırarak kaşlarını kaldırdı. Aşil'e hitaben konuşurken Derim'in makul olmasını ister gibiydi. "Hem düştüğün her şeyi sana yasaklayacak olsa, evdeki merdivenleri de sökmesi gerekirdi değil mi? O zaman üst kata nasıl çıkacaktık? İple tırmanacak değildik, değil mi? O zaman çok daha büyük bir tehlike söz konusu olurdu. Allah muhafaza, elimiz kayar, ip kopar... Değil mi bebeğim? Çok saçma yani."

Aşil ansızın kıkırdadı. "Bence de saçma!" dedi annesini onaylayarak. Aniden gözlerini ayırdı. "Ama çok eğlenceli olurdu, değil mi anne? Hem ben tırmanış yapabiliyorum. Okulda duvara tırmanıyoruz. Çok eğlenceli."

"Ne?" diye sordu bu kez Derim hızla oğluna dönerek. "Okulda duvara mı tırmanıyorsunuz?"

"Küçükler için dağcılık çalışması," diye Anka açıklama yapmaya çalışsa da Aşil'in abartılı anlatımı, Derim'i yeni bir dehşete sürüklemişti.

"Böyle..." dedi Aşil ellerini yukarı kaldırarak. "Ta en tepeye tırmanıyorum baba. Yüksekten aşağı bakmak çok eğlenceli."

Derim hızla başını Anka'ya çevirdi. "O okuldaki tüm aktiviteleri yarın gidip kontrol edeceğim! Ve uygun bulmadığım her şeyi iptal ettireceğim!"

"Hayır, etmeyeceksin," dedi Anka kendine güvenen bir edayla. "Koruyucu bağlantılarla tırmanış yapıyorlar. Her türlü tedbirler alınıyor. Gidip kontrol etmeyeceksin ve Aşil'in katıldığı aktivitelere de karışmayacaksın."

Aniden masumca gülümsedi ve imalı bir tonla devam etti. "Oğlumuzun karşısında tartışmayı ikimiz de istemeyiz, değil mi babası?" Musluğu kapatarak ayağa kalktı. "Hadi, ellerini kurulayalım ve pomat sürdükten sonra turuncu bantlarımızı yapıştıralım."

Aşil parlayan gözlerle annesine bakarken Derim'in yüz ifadesi gerginliğini koruyordu. Ağzını açacakmış gibi olduğunda, Anka eğilerek dudaklarını Derim'in yanağına sesli bir şekilde dokundurdu.

"Oğluna da kıyamazmış babası," dedi çocuksu bir tonla. Aşil annesinin tavrına kıkırdarken o da babasının diğer yanağına sesli bir öpücük kondurdu.

"Çünkü babam beni çok seviyor" dedi kendinden emin bir sesle. Kollarını neredeyse boğacak kadar sıkıca babasının boynuna doladı. "Ben de babamı çok seviyorum."

Derim, ona sunulan sevgi gösterisiyle isteksizce olsa da gerginliğinden kurtulduğunu hissediyordu. Başını, boynunu sıkan kollar nedeniyle zorlanarak yana çevirdi ve oğlunun gözlerinin içine baktı.

"Senin canın yanınca, benim canım daha çok yanıyor babacım. Sana bir şey olursa ölürüm ben. Biraz daha dikkatli olsan ya babacım?" diye sordu yalvarır gibi.

Aşil gözlerini iri iri açtı ve itiraz eder gibi karşılık verdi.

"Ama ben çocuğum baba! Dikkat edince de düşüyorum. Düşe kalka büyüyecekmişim, annem öyle dedi. Ben ne yapayım?"

"Vallahi çocuk senden makul," dedi Anka ağzının içinde.

Sonraki dakikalarda Aşil'in avuçlarına yara bantları yapıştırılmış, iki çocuk yeniden bahçede koşturmaya başlamışlardı. Herkes eski rehavetine dönerken aralarında tek gergin olan kişi hâlâ Derim'di. Gözleri sürekli Aşil'in üzerindeydi.

"Yemeğine dön Derim," dedi Anka uyarır gibi. "Çocuğu göz hapsinde tutamazsın. Bu tavrın onu da germeye başlayacak yakın zamanda."

"Düşmesini istemiyorum dememin nesini anlamıyorsun?" dedi Derim ters bir tavırla genç kadına dönerek. Bakışları öylesine keskindi ki belki bir başkası, bu bakışlardan ürkebilirdi fakat Anka'nın böyle bir şeye niyeti yokmuş gibi dik dik genç adama bakmaya devam etti.

"Alıştıracaksın kendini!" dedi üzerine basarak. "Onu korumak için kafeste saklayacak halin yok. Daha önce de dediğim gibi düşmesini kabulleneceksin ve her düştüğünde sadece yanında olup, onu yeninden ve yeniden ayağa kaldıracaksın!"

Derim bıkkın bir soluk aldı ve hızla önündeki kadehe uzanarak tek yudumda içindekini bitirdi. Anka, boş kadehi Avcı'nın önüne uzattı. "Doldur bir tane daha. Biraz içsin gevşesin yoksa biz birbirimize gireceğiz, İbo'nun komik mahalle anılarına bir yenisini daha ekleyeceğiz."

Anka'nın asabi çıkan bir sesle sarf ettiği kelimeler, masanın etrafındakilerin gülüşmesine neden oldu. Gülmeyen yalnızca Derim'di. Ters ters Anka'ya baktı. Sonraki dakikalarda yavaş yavaş gevşemeye başladı ve bir gözü sürekli Aşil'in üzerinde olsa da tekrar diğerlerinin sohbetine katılmaya çalıştı.

Aradan geçen saatte çocukların yatma zamanı gelmişti. Haziran'ın ilk günlerinde gece olsa da ılık hava nedeniyle, Selin'in sıcak bir sesle "Çocukları hamağa yatıralım, üzerlerini örteriz," diye öne sürdüğü fikir Derim'in keskin, ani itirazıyla reddedildi.

"Hayır! Aşil deli yatıyor, hamaktan düşer kesin. Yatakta yatsınlar, giderken ben alırım kucağıma."

Anka gözlerini devirdi ve bıkkınlıkla Selin'e baktı.

"Kalk canım, kalk. İçeri yatıralım çocukları. Bir başka krizi kaldıracak can kalmadı bende."

Derim yine ters ters Anka'ya baktı. Diğeri *'Sen iflah olmazsın'* der gibi ayıplayarak ona.

Çocukları uyutmaları on beş dakika sürmemişti. Yavrular iki çocuğun ayak ucuna kıvrılmıştı yine. İki çocuk da yorgun halde çabucak uykuya dalmışlardı. Yeniden dışarı çıktıklarında Alin, boş tabakları masadan kaldırmış yenileri ortaya koymuştu. Elindeki kadehini iki kadına kaldırdığında hamağa doğru adımlıyordu.

"Hadi gelin," dediğinde iki kadın gülümseyerek kadehlerini masanın üzerinden alıp, onu takip ettiler ve üçü yan yana hamağa oturdu. Omuzlarını birbirlerine dayayarak, hafifçe sallanırken alçak sesle bir şarkı tutturduklarında, masadaki adamlar sessizlik içinde onları izliyordu.

"Bir kıvılcım düşer önce, büyür yavaş yavaş

Bir bakarsın volkan olmuş, yanmışsın arkadaş
Dolduramaz boşluğunu ne ana ne gardaş
Bu en büyük, bu en sıcak duygudur arkadaş

"Güzel şarkıymış," diye mırıldandı Jan.

"Duymadın mı daha evvel?" diye sordu İbo hayretle.

Jan başını iki yana salladı. "Babam Türk olsa da Türkiye ile ilgili çok şeyi daha sonra öğrendim. Şarkılar bunlara dâhil değildi, annem bir yanımın buraya da ait olduğunu söyleyerek kendi öğrendiklerini bana anlatırdı ama her şarkıyı bilebilmesi imkânsızdı tabii."

"Baban anlatmaz mıydı memleketini?" diye sordu İbo merakla. Dirseklerini masaya dayamıştı. Kendileri sohbet ederken kadınların alçak sesle, birlikte söyledikleri bir başka şarkı başlamıştı. Bir süre daha böyle devam edeceklerini biliyordu. Dikkatini Jan'a yöneltti.

Jan alaycı bir sesle güldü. "Memleketini anlatmazdı. Ama Türk erkeklerini sık sık anlatırdı," dediğinde İbo anlamayan bakışlarla ona baktı. "Neyimizi anlatıyordu?" diye sordu merakla.

"Karısının başka adamlarla sohbet etmesini Türk erkeği kaldıramazmış. Annemin konuştuğu her erkekle yattığını düşünüyordur sanırım. Oysa hepsi arkadaşlarıydı," dedi Jan burukça gülümseyerek. "Aynı semtte büyümüş, aynı okula gitmiş gençler. Çoğu evliydi zaten, eşleriyle de görüşüyordu. Dışarıda bir yerde karşılaştıklarında, doğal olarak sohbet ediyorlardı ve babam bu anlarda çıldırıyordu. Türk erkeği buna katlanamazmış. Fransızlar gibi geniş değilmiş. Annemin giydiği her giysiye karışır, her defasında kavga çıkarırdı." Alayla İbo'ya baktı. "O Türk'müş, açık seçik giyinmesini kabul etmesi imkânsızmış. Çirkin çirkin suçlamalar." Canı sıkılmış gibi daha fazla uzatmak istemezce "Anlayacağın babam, Türk erkeklerinin nasıl oldukları ile ilgili engin bilgilerini bizimle paylaşırdı, ama memleket hakkında pek bir şey öğrenemedim ondan," dedi.

"Ee hiç birlikte Türkiye'ye gelmediniz mi? Yani hani tatil falan? Gurbetçiler gelir ya arada memleket ziyaretine."

Jan alt dudağını büktü, başını iki yana salladı. "Tatil parası bulmak zordu bizim için. Annemin kazandığı para sadece kiramızı ödeyip, karnımızı doyuruyordu."

"Baban?" diye sordu İbo şaşkınca.

"O içmek ve şikâyet etmekle meşguldü," dedi Jan küçümseyen bir gülümsemeyle. "Girdiği bir işte üç gün çalıştığını görmedim. Hiçbiri ona uygun işler değilmiş... Biraz daha büyünce anladım gerçeği. Her yerde arıza çıkardığı için sürekli kovuluyordu."

Masadaki dört adam düşünceli bakışlarını aşağı indirdiler. Avcı önündeki kadehe uzanıp küçük bir yudum aldı. Derim elindeki kadehi ağır ağır çeviriyordu. İbo ise kollarını birbirinin üstüne koyarak masaya dayamış, dikkatle Jan'a bakıyordu.

"Biliyor musun?" dedi İbo durgun bir tonla. "Çoğu zaman gerçekten hemcinslerimin düşünce yapısına çok şaşırıyorum. Söylediğin erkek türlerinden o kadar çok var ki... Bak, fark ettiysen adam demedim," dedi manidar bir gülümsemeyle. "Kendileri üzerlerine düşeni yapmadan, hayatlarındaki kadınların her bir tavrına, her bir sözüne kulp bulup onları aşağılamaları, canlarını yakmaları bir türlü aklımın alamadığı bir şey. Düşünsene; sen o kadına saygı duymuyorsun ama sana saygılı davranmasını bekliyorsun? Elbette bütün erkekler aynı demiyorum. Düzgün adamlar da var çok şükür. Ama baban gibiler azımsanmayacak kadar çoklar. Kadın uğraşıp didiniyor, hem eve hem dışarıya yetişiyor ama adamlara bir bakıyorsun, o kadın kadar didinmezken bir de kadını her türlü çirkin düşünceyle suçlayıveriyor. Ne kadar kolay, değil mi?" diye sordu acı bir gülümsemeyle.

"Bu konu hiçbir zaman sonuca bağlanmaz," dedi Avcı bıkkın bir soluk alarak. "Akşama kadar sokaklardayım, bin bir türlü insanla karşılaşıyorum. Benim düşüncem kimsede vicdan kalmadığı. İnsanoğlu vicdanını kaybettiğinden beri her şey haksızlıklar üzerinde dönüyor. Bu tür şeyler ne eğitimle, ne öğretimle düzelecek bence. Çünkü bir bakıyorsun adam profesör olmuş ama ettiği laflar yenilir yutulur gibi değil. O yüzden kadınlara yapılan haksızlığın ne memleketle ne kültürle ne de eğitimsizlikle alakası var. Vicdansızlıkla alakalı her şey. Vicdanını susturan, yaptığı her eyleme bir bahane uydurur çünkü. Bu hem kadın hem erkek için geçerli. Arada doğuştan sosyopat ya da psikopatlar çıkıyor, bunu da kabul ediyorum. Ne yaparsan yap yine kötü olmak isteyen kötü oluyor. Ama şu da bir gerçek ki; vicdansız adamları yetiştirenler de vicdansız kadınlar bir yerde. Vicdanlı kadın, vicdanlı bir çocuk yetiştirirse ileride karşılaşacağı kadınlara da vicdanlı yaklaşmasını sağlar ama görüyoruz

işte... Bazı kadınlarda da vicdan yok ki vicdansız çocuklar yetiştiriyorlar."

"Doğru," diyen tasdikleme, şaşırtıcı şekilde Derim'den geldi. Kırpmadığı gözlerini Avcı'ya dikmişti. Açık bir dürüstlükle devam etti. "Vicdanını susturan, kendisini haklı çıkaracak her türlü bahaneye tutunur. Bunu bizzat uygulamış biri olarak sana katılıyorum. Annem olmasaydı hayatımda, bir ara duymayı reddettiğim o vicdanın sesini de hiçbir zaman duyamazdım. Nasıl bir ses olduğunu bilemezdim çünkü." Bakışlarını Jan'a çevirdi. "Babanın milliyetinin ne olduğu önemli değil. Sadece vicdansızdı. Bu kadar açık bir şey bu. Hem vicdansız olduğu hem de donanımlı biri olmadığı için, eksikliklerini annenin üzerinde baskı kurarak, kendi egosunu tatmin ederek saklamaya çalışıyordu. Tıpkı benim babam gibi. Tıpkı bir kısım erkeklerin yaptığı gibi. Maalesef bu böyle. Allah vicdanlı kadınların yardımcısı olsun."

"Bak buna Amin derim," dedi İbo gülümseyerek. Kadehine uzandı ve hafifçe yukarı kaldırdı.

"Harika, vicdanlı kadınlara içelim," dedi başını hafifçe çevirip, hamaktaki karısına gülümseyerek bakarken. Diğer iki adamın da bakışlarını kendi kadınlarına çevirdiklerini göremedi. Derin derin Selin'le bakışıyordu o sırada. Avcı ise üç adama bakıp başını iki yana sallarken, gözlerini devirerek kadehine uzandı.

***

Karanlık iyice bastırdığında hamaktan kalkan kadınlar yine masaya yerleşmişlerdi. İbo yerinden kalkarak masanın etrafındaki ağaçlarda sallandırılmış olan birkaç feneri yaktı, ardından telefonunu çıkarıp kısık sesli bir müzik açtı. Avcı müziği duyunca yan gözle İbo'ya baktı.

"Gir gir, damardan gir böyle."

"Oğlum şu masa bu müziksiz eksik kalır," dedi İbo bitirim bir ifadeyle. Ardından eline kadehini aldı ve dirseğini masaya dayayarak gözlerini karısına çevirdi, başlayan şarkıya alçak sesle eşlik etmeye başladığında gözleri aşkla parlıyordu.

"*Şarkılar seni söyler, dillerde name adın... Dillerde name adın...*"

Selin kadehine uzandı ve küçük bir yudum içti. Tıpkı kocası gibi elindeki kadehle dirseğini masaya dayadı ve o da İbo'ya eşlik etmeye başladı.

"*Aşk gibi, sevda gibi, huysuz ve tatlı kadın.*"

Selin kıkırdayınca İbo da gülerek içkisinden bir yudum aldı.

"*En güzel günlerini demek bensiz yaşadın. Demek bensiz yaşadın. Aşk gibi, sevda gibi, huysuz ve tatlı kadın...*"

Karı koca uyum içinde şarkıya eşlik ederken diğerleri yüzlerinde hayran gülümsemelerle onları dinliyordu. Şarkı bittiğinde, Selin oyuncu bir tavırla suratını asıp "Demek huysuzum ha?" dedi.

İbo kaşlarını kaldırıp cıkladı. "Tatlı kadınsın," dedi üzerine basarak. "Huysuzluğun başımın üstüne. Senin huysuzluğuna can kurban."

Selin neşeyle kıkırdadı. Alin "Ben bu kadın gibi duymak istediğini, adama söyletenini görmedim," dedi söylenir gibi.

"E ne demişler, söyleyene değil, söyletene bakacaksın," dedi Anka. Sevgiyle bakan gözlerini Selin'e çevirip göz kırptı.

Avcı sessizlik içinde rakısından bir yudum aldı. Yüzünde nahif bir gülüş belirmiş olsa da sanki başka şeyler düşünüyormuş gibi dalgındı.

"Ne düşünüyorsun lan sen öyle dalgın dalgın?" diye soran İbo oldu. Diğerlerinin bakışları bu soruyla Avcı'ya çevrildi. Avcı başını '*Yok bir şey*' der gibi iki yana salladı. İbo ısrarla "Söyle söyle, belli bir şey düşünüyorsun," dedi üsteleyerek.

Avcı elindeki kadehi masaya bıraktı. Tabağındaki peynirden minicik bir parçayı ağzına attı. Meraklı bakışlar kendisine çevrilmişti fakat konuşmak istemez gibi ağzındakini yavaş yavaş çiğniyordu.

"Merak ettim ya, hadi aklından geçeni söyle," dedi Alin, İbo'ya destek vererek.

Avcı birkaç saniye Alin'e baktı. Tereddütlü bir tavrı vardı ve bu tavır diğerlerini daha da meraklandırdı. "Söylesene lan!" dedi İbo kafa tutar gibi.

Avcı derin bir soluk aldı. Elini kaldırıp masanın etrafındakileri işaret eder gibi önünde bir kavis çizdi.

"Sizi böyle birlikte şarkı söylerken dinleyince şu anki halimize baktım, bir an tuhaf oldum işte," dedi isteksizce. Ortamın bozulmasından korkar gibi çekinceliydi. Bakışları İbo ve Selin arasında gidip geldi. "Aklıma Selin'i buraya getirdiğim gece geldi. O gün biri çıkıp, hepimizin böyle bir akşam geçireceğimizi söyleseydi herhalde benimle taşak geçiyor derdim. Nereden nereye dedikleri böyle bir şey herhalde diye düşünüyordum biraz evvel."

Avcı'nın sözleri ile masaya derin bir sessizlik hâkim oldu. Her birinin aklından geçenler farklı görüntüler olsa da aslında hepsi de aynı şeyi hissetmişti.

Alin dalgın bir sesle "Hayat gerçekten çok garip," diye konuştuğunda sessizlik bozuldu.

"Hepinizin hayatını alt üst etmişim," diye mırıldandı Derim, bakışları masaya dikili halde. Sesindeki ağır ton, hissettiği vicdan yükünün ne kadar altında kaldığını belli ediyordu. Yanında oturan kadın hiçbir yorumda bulunmadan kadehinden bir yudum alıp masaya bıraktı.

"Yalan yok," diyen Selin'in alçak sesi duyuldu. "Çok uzun süre hepimizin hayatının altüst olduğunu düşündüğümüz zamanlar oldu. Çok kötü zamanlar geçirdiğimiz, hatta bazen altından kalkamayacağımızı düşündüğümüz anlar bayağı oldu... Hepimiz yaşadık bunu. Ama her şey insan için herhalde. Hepimiz için ağır bir sınavdı... Fakat ben bu sınavı geçtiğimizi düşünüyorum. Birbirimizi bırakmadık ve yine el birliği ile bu sınavı da geçtik. Şimdi güzel şeyler yaşıyoruz. Ayette de der ya; sizin hayır bildiğiniz şer, şer bildiğiniz hayırdır diye."

Derim suçlu, soran bakışlarını ona kaldırdı. Selin açık bir sevgiyle, gülümseyerek ona bakıyordu. Genç kadın yumuşak bir sesle devam etti.

"Ben İbrahim'le tanıştım. Belki de hayat boyu bir araya bile gelme şansımız olmayacaktı. Hayatımın adamını tanıma şansını kaçırmış olacaktım. Onur belki hiç olmayacaktı," dediğinde bu düşüncenin ne kadar dehşet uyandıran bir tarafı olduğunu işaret edercesine, başını *Allah korusun* der gibi hızla iki yana salladı. Birkaç saniye sonra yumuşayan bakışları Anka'ya çevrildi. "Çok sıkıntı çekti..." dedi buruk bir gülümsemeyle. "Hem benim hem senin yüzünden

çok sıkıntı çekti..." dediği esnada Anka kaşlarını çatarak kızgınlıkla ona baktı.

"Saçmalama!" dedi.

Selin onu duymazlıktan gelerek yüzündeki sabit duran buruk tebessümle yeniden Derim'e baktı. "Aşil var şimdi. Oğlunuz... Belki de hiç olmayacaktı. Oğluna sahip olduğu gün, gözlerinin içindeki sevinç öyle olağanüstüydü ki sanki tüm sıkıntılarını yok etmiş gibiydi. Kundaktaki Aşil'e bakarken öyle mutluydu gözlerinin içi."

Derim kederle gülümsedi. Bakışları anlık Anka'ya kaydı. O anları hiçbir zaman görme şansı olmamıştı.

Selin bu kez bakışlarını Alin ve Jan arasında gezdirdi ve alçak bir gülüş çıktı dudaklarının arasından. "Siz hiç tanışamayacaktınız belki de... Düşünsenize... Birbirine bu kadar ait olduğu belli olan iki kişi, hayatlarının sonuna kadar belki de hiç karşılaşmamış olacaklardı."

Alin elini Jan'ın koluna koyarak parmaklarıyla genç adamın kolunu kavradı. "Hakikaten çok doğru. Tüm olanlar yaşanmasa biz nerede karşılardık ki?" dedi düşünceli bir tonla. Jan tıpkı onun gibi bu düşüncenin ne kadar tatsız olduğunu düşünmüş gibi yüzünü buruşturmuştu.

Derim'in huzursuz, durgun hali; söylenenlerin olumlu tarafını duysa da içindeki karmaşanın suçluluğunu yok edemediğini işaret ediyordu.

İbo, susan ve derin bir soluk alarak kadehine uzanan karısına şefkatle gülümsedi. Birkaç saniye boyunca karısına baktı ve başını zorlukla önüne çevirerek Derim'e gözlerini dikti. Her zamanki ağır tavrını ortaya koyarcasına söze girdiğinde, Derim dikkatle onu dinliyordu.

"Biliyor musun, ben hayata dair tesadüflere inanmam. Gerçi hiçbir tesadüfe inanmam," dedi çabucak ekleyerek. Kısa bir soluk çekip devam etti. "İlahi bir güç var ve biz bilmezken dahi her şey kurulmuş aslında. Elbette her şey bu kadar basit ilerliyor demiyorum. Ona da çok inanmıyorum. Yani hayatta bazı şeyler, bizim seçimlerimizle gerçekleşiyor. Farklı alternatifler hazırlanmış aslında, biz hangisini seçersek onu yaşıyoruz. Mesela bence Selin benim kaderim. Ben böyle inanıyorum. Benim için hazırlanan alternatif yollar-

dan birinde, Selin beni bekliyormuş. Sen geçmişte öyle bir halt etmesen bana hiç gelmeyecekmiş belki de. Önüme sunulan yolların hangisinde o var, ben nereden bilebilirim ki? Hani her işte vardır bir hayır derler ya, işte ben bu durumlarda hep şerleri göz ardı edip hayırlara tutunmayı tercih ediyorum. Şerri de sonuçta biz insanlar yapıyoruz. Yaradan'ı suçlayacak değiliz. İnsanlar Yaradan'ın onlar için hazırladığı yollardan birini seçerken, aslında bir başkasının da kaderine dokunduğunu düşünemiyorlar. Sanıyorlar ki seçtikleri sadece kendi yolları... Yok böyle bir şey bence. O yolda ilerlerken, seninkiyle yolu kesişecek başkalarını da etkiliyorsun çünkü. Kelebek etkisi gibi... Kötülüğü yapan da insan, iyiliği yapan da insan. Önüne konan alternatifler arasından tercihi yapan da insan. İnsanın unuttuğu tek şey bence, yaptığı her seçimin bir başkası üzerinde de etkisinin olacağı gerçeğini göz ardı etmesi."

Derin bir soluk alıp geriye doğru esnedi. Masada herkesin söylenenleri değerlendirdiğini belli eden derin bir sessizlik oluşmuştu. İbo, kadehinin dibindeki son yudumu başına dikti. Boş kadehi yeniden masaya bıraktığında dostça bir gülümsemeyle baktı Derim'e.

"Ulan, tek bir hamle yaptın, kaç kişinin hayatına dokundun." Bakışları hızla Avcı'yı buldu. Eliyle onu işaret ederken yeniden Derim'e baktı. "Adamın dediği gibi; nereden nereye... Altı sene önce hepimiz seni eline geçirdiğinde, parçalayacak kadar öfke duyarken, şimdi aynı masada kadeh tokuşturuyoruz." Başını kardırıp karanlığın içinde gözlerini dolaştırdı. Âdeta sesli düşünüyormuş gibi gözleri havada "Bir yerde kader bizi seyrediyorsa kesin götüyle gülüyordur ha..." dedi.

Son sözleri ile masadakilerden gülüşme sesleri yükselirken Avcı alayla "Kader kocaya kaçmış," dediğinde kızlar yüzlerini buruşturdular. Alin "Geri zekâlı!" derken, Selin "Iykk," demişti. Anka "İğrenç espri," diyerek onlara katılmıştı. Gülüşmeler devam etti.

Yalnızca Derim, derin bakışlarla İbo'ya bakmaya devam ediyordu. Anka elini uzatıp, masanın altında Derim'in bacağının üzerine avucunu hafifçe koydu. Teselli eder gibi belli belirsiz okşadı. Derim, bacağının üzerindeki elin üzerine kendi avucunu koyarak parmaklarını büktü. Sıkıca o ele tutunurken hâlâ İbo'ya bakmaya devam ediyordu.

***

Derim, kucağında uyuyan Aşil'le birlikte merdivenleri çıkarken Anka onu takip ediyordu. Onların peşinden koşturarak gelen iki yavruya başını eğdiğinde, gülümsemeden edemedi. Alin ve Jan kolları birbirinin beline sarılı birkaç metre geriden, peşlerinden geliyorlardı.

Üst kata çıktıklarında Alin alçak sesle fısıldadı.

"Hadi size iyi geceler. Sabah görüşürüz."

"İyi geceler," diye fısıldayan Anka, ona karşılık verse de iki adam yalnızca başlarını sallayarak konuşmadan iletişim kurmuşlardı. Derim Aşil'in odasının önüne geldiğinde, Anka çabucak kapıyı açtı ve onun önünden hızlıca geçerek ışığı yaktı. Derim, Aşil'i yatağına yatırdığında Anka çocuğun pijamalarını çıkarıyordu. Yavrular zıplayarak yatağın ucuna çıkmışlar, etraflarında birkaç tur döndükten sonra birbirlerine sokularak, kıvrılmışlardı.

Derim, başını çevirip onlara baktığında yüzünde minik bir tebessüm oluştu. Bakışları odanın bir köşesinde yan yan duran iki sepete kaydı.

"Bunlar hep böyle burada mı uyuyacaklar? Neden kendi yerlerine gitmiyorlar?"

Anka pijamaları yatağın üzerine koyup, Aşil'in üzerindekileri çıkarmaya başladığında, Derim ona dönerek yardıma girişti.

"Aşil'i sahipleri olarak kabul ettiler sanırım. Ondan ayrılmak istemiyorlar."

"Aşil için zararlı değiller değil mi?" diye sordu Derim endişeyle. Bakışları bir an yeniden yavrulara kaymış sonra yine merakla Anka'ya bakmıştı. Anka alışkın, seri hareketlerle Aşil'in üzerindekileri çıkarmış, pijamaları çocuğun üzerine giyindirmeye başlamıştı. Başını iki yana sallarken yine alçak sesle fısıldadı.

"Hayır, sen de gördün, veteriner tüm bakımlarını yaptı. Aşıları da yapılmış. Hiçbir zararları yok."

Birkaç dakika sonra pijamaları içindeki çocuğun üzerini örttü. Derim iliştiği yatağın kenarında gözlerini ayırmadan uyuyan çocuğu izliyordu. Anka, Aşil'in üzerinden çıkardıklarını banyodaki kirli

sepetine atıp geri döndüğünde, genç adamın hâlâ olduğu yerde oturarak oğlunu izlediğini gördü. Yüzünde anlayışlı bir tebessüm oluştu.

"Bütün gece orada oturmayı mı düşünüyorsun?"

Derim başını ona çevirmeden "Öyle güzel ki," diye mırıldandı içe işleyen bir tonla. "Benim oğlum... Bazen böyle içime sokup, hep orada tutmak istiyorum. Yüreğimi patlatacak kadar büyük bir sevgi bu."

"Evlat sevgisi," diye mırıldandı Anka. Derim'in yanında ayakta dikilirken gözü uyuyan oğlunun üzerinde, eli genç adamın omzundaydı. Yüzünde, tıpkı Derim'in yüzünde belirmiş olan o tutkun sevgi vardı oğluna bakarken.

"Hiçbir şeyle boy ölçüşemeyen bir sevgi."

Derim elini kaldırıp omzunun üzerindeki ele tutundu. "İnsan tarif bile edemediği böyle büyük bir sevgi hissederken çocuklarının, canlarını yakan ana babaları anlayamıyorum. Nasıl hissedemiyorlar böyle bir şeyi?"

Soru dudaklarından öylesine çaresizce dökülmüştü ki Anka, tıpkı onun gibi çaresizce dudaklarını birbirine bastırdı. Ne cevap vereceğini bilemiyordu. Belki de insanlık tarihi boyunca cevabı bulunmamış ve bulunamayacak tek soru bu olabilirdi.

"Canavarlar yalnızca masallarda olmaz Derim," dedi Anka nihayet kederle. "Maalesef gerçek hayatta da canavarlar var. Ve yine maalesef ki bu canavarların bir kısmı anne ve babalar."

"Evet," dedi Derim usulca başını sallayarak. Ağır ağır yerinden kalktı. Avucundaki eli bırakmamıştı. Anka ile karşılıklı dikildiklerinde gözlerinin içindeki acı, yatağın başında yanan minik abajurdan vuran düşük ışıkta çok daha koyu görünüyordu. "Canavarlar gerçek hayatta da var."

Anka, onun kendisini de bu sınıfa soktuğunu ima eden ifadesine, sitemli gözlerle baktı ve genç adamı çekerek kapıya yönlendirdi. Konuyu değiştirerek şikâyetçi bir tonla konuştu.

"Yürü bakalım, doğru duşa. İs kokuyorsun."

"Gerçekten mi?" dedi Derim telaşla. Biraz evvel üzerine çöreklenmiş olan ağır duygu, hızla yok olmuştu. Boştaki eliyle üzerindeki gömleği çekip, koklamak istercesine başını aşağı eğdi. Karşı kapıya

ulaştıklarında Anka öne adım atıp, kapıyı açtı ve genç adamı çekiştirirken ciddi olmaya çalışan bir sesle karşılık verdi.

"Evet, mangal başında bütün dumanı üzerine toplamışsın. Bu kokuyla yatağa girersen seni yataktan atarım."

Kapıyı kapatıp odanın ortasında karşılıklı dikildiklerinde, Derim çocuksu bir savunmayla "Duş alacaktım zaten," dedi çabucak.

"Eşlik edeyim mi sana?" diye sordu Anka ansızın. Tek kaşını kaldırmış oyuncu bir ifadeyle bakıyordu Derim'e.

Derim'in bakışları hızla değişti ve biraz evvelki çocuksu bakışlar yerini yakıcı, karşı konulmaz bir ifadeyle yer değiştirdi. Anka onun gözlerindeki hızlı değişimi hazla izledi. Derim'in üzerindeki etkisi her zaman olduğu gibi onu şaşırtsa da bunun, aynı zamanda baş döndürücü bir güç olduğunu da düşündü. Dünyaya kafa tutan adam, onunla birlikteyken bambaşka bir kimliğe bürünüyordu ve sayılı kişinin şahit olduğu bir yanı, çoğu zaman sadece kendisine karşı ortaya çıkıyordu.

"Uzar ama o duş," dedi Derim, boğuk bir sesle.

"Şikâyet ettiğimi hatırlamıyorum," diye karşılık verdi hemen.

Derim, avucunun içindeki eli sıkarak onu kendisine çekti ve diğer kolunu beline dolayarak, bedenlerini birbirine yapıştırdı.

"Çok başka bir kadınsın," diye mırıldandı. Başını eğerek burnunu Anka'nın burnuna sürttü. Biçare bir sesle fısıldadı. "Öyle başka bir kadınsın ki beni parçalara bölen tek kişi sen olsan da... Yine sen... Yine sen..."

18. Bölüm

"Süleyman bugün, Ozan'la birlikte kendi evine yerleşmeyi planladığını söyledi."

Derim, ağır hareketlerle Anka'nın saçlarını tararken düşünceli bir sesle söylemişti bunu. İkisi de yatağın içindelerdi. Derim, genç kadını bacaklarının arasına çekmiş, diğeri bağdaş kurmuş halde önünde otururken yumuşak hareketlerle saçlarının taranmasının tadını çıkarıyordu. Derim'in üzerinde yine yalnızca bir boxer varken Anka bu kez, şort ve askılı pijama takımı tercih etmişti.

Duş tıpkı düşünülen gibi uzun sürmüştü. Anka yüzünde yorgun, memnun bir gülümsemeyle "Telefonda konuştuk bugün. Bana da söyledi," diye karşılık verdi. "Bizim yaşadığımız sitede onun da evi var. Yakınımızda olacaklar yine."

"Sence Ozan için iyi mi bu?" diye sordu Derim tereddütle. Ardından açıklama yapar gibi çabucak ekledi. "Ozan aynı evin içinde biriyle yaşamaktan hep huzursuz oluyordu."

"Eskisine oranla Ozan da artık kalabalık içinde yaşamaya alışıyor. Bence bu ikisi için de iyi olacak. Süleyman abi, Ozan'a iyi gelecek. Merak etme."

"O konuda endişem yok. Ozan son birkaç ayda, son senelerde olduğundan çok defa fazla yol kat etti. Süleyman sayesinde olduğunu biliyorum."

"Süleyman abi, çocukları çok sever. Aslında daha sevecendir ama Ozan'a karşı dikkatli davranmaya çalıştığından biraz ağırdan alıyor. Çok daha iyi olacaklar."

Derim'in elleri bir an duraksadı. Anka onun bir şeyler düşündüğünü anlıyordu. Tıpkı tahmin ettiği gibi Derim'in elleri yeniden hareketlendiğinde düşünceli bir sesle yeniden konuşmaya başladı.

"Süleyman'ın teklifini bu kadar çabuk kabul etmesini ummamıştım, ama sanırım neden reddetmediğini de anladım."

"Neden?"

"Soyadının değişmesini istediği için. Onu satan babasının soyadını taşımak istememesi çok haklı bir neden. Keşke bana daha evvel bu konudaki hislerini söyleseydi çoktan hallederdim," dedi Derim üzüntüyle.

"Kendini suçlama bunun için. Dediğin gibi söylese hallederdin ama kimsenin böyle bir şeyi sormak aklına gelmez. Hem belki böylesi daha hayırlı olacakmış, öyle düşün. Süleyman abi zamanla, Ozan'ın düşüncelerini de değiştirebilir. Her baba, onun babası gibi değil. İleride kendisi de baba olduğunda, doğru şekilde örnek aldığı birisi hayatında olmuş olacak."

Derim'in elleri yeniden duraksadı. Endişeyle "Sence Ozan da bir gün baba olur mu?" diye sordu sanki buna hiç umudu yokmuş gibi. "Gerçi, ben de hiçbir zaman olmayacağımı düşünürdüm. Ama baba olmak çok başka bir duyguymuş. Bunu tatmasını çok isterim."

Anka yavaşça kalçasının üzerinde döndü ve Derim'e baktı. Gözlerinde ona güvence veren bir bakış vardı. İnançlı bir edayla başını salladı.

"Olacak Derim. Belki hemen değil, belki beş sene sonra da değil, ama bir gün Ozan da baba olacak. Onun çocukları da çok şanslı çocuklar olacak."

Derim'in gözleri acıyla kapandı. "Bir çocuk yaşadığı onca travmayı nasıl unutabilir? Nasıl normal şekilde hayatına devam edebilir?"

"Etrafında onu sevenlerin desteğiyle," dedi Anka duraksamadan. Elini kaldırıp Derim'in yanağına avucunu bastırdı. "Biraz zaman ver ona. Süleyman abiyle normal bir hayat yaşamaya başlasın, insanlara karşı güveni biraz daha otursun, bir süre sonra onunla konuşuruz ve profesyonel destek almasını sağlarız. Birimde çok iyi uzmanlar var. Belki terapi alması, içindeki şeytanları uzaklaştırmasını sağlar. Kimse ona yapılan kötülükler yüzünden, hayatının sonrasının da bittiğini düşünmemeli. Hayat her şeye rağmen devam ediyor ve yapılan kötülüklere inat, yine de mutlu olmanın bir yolunu bulmak zorundayız. Ozan da mutlu olmak zorunda çünkü bunu hak ediyor."

"Sen neden daha önce böyle düşünmedin?" diye sordu Derim alçak, sitemli bir sesle. Bakışlarına yine çöreklenmiş olan ızdırap yüklü acıyla bakıyordu Anka'ya. "Sana yaptığım o kadar kötülükten sonra neden bir gün mutlu olacağını düşünmeden o kurşunu kalbine sıktın?"

Anka birkaç saniye kalakalmış halde Derim'e baktı. Genç adamın yanağındaki eli yavaşça aşağı kaydı. Gözkapakları ağır ağır düşerek kederli bakışlarını perdeledi. Ellerini kucağında birleştirdi ve göğsünü havalandıran derin bir soluk aldı. Nihayet birkaç saniye sonra gözlerini zorlanarak yeniden yukarı kaldırdı ve can çekişir gibi ona bakan üzüntülü gözlere baktı.

Hüzünlü bir gülümsemeyle, tutuk tutuk kelimeleri sıralarken karşılık verdi soruya. "Blöf olduğunu bilmiyordum. Beni bulacakları ümidim yok olmuştu. Sana çok öfkeliydim. Ama yenilmeyi de kendime yediremiyordum. Öte yandan Selin'in peşini herkes bıraksın da istedim. Tanıdın onu. Çok nahif, sevgi dolu biri. Hiçbir kötülüğü hak etmiyor. Sana belki çılgınca gelebilir... Belki delilik diyebilirsin... Ama bir taşla iki kuş derler ya hani... Ben bir kurşunla belki beş kuş diye hesaplamıştım... Hem herkes, gözlerinin önünde Selin'in öldüğünü görsün ve peşini bıraksın istedim... Sen beni Selin sanıyordun ve aslında amacına ulaşamamıştın. Bunu yalnızca ben biliyordum. Hem sana galibiyet sevinci yaşatmak istemedim... Hem yenilmeyi kabullenemedim... Bazen ölmek de zafere taşır insanı. Benim için bir savaştı o. Sevdiklerime verdiğim sözü tutmanın savaşıydı. Ve ben kazanmıştım aslında..." Kısa bir duraksama ve derin bir soluğun ardından, buruk bir gülümsemeyle çaresizce omuzlarını silkti. "Hem de çok yorulmuştum ve artık dinlenmek istiyordum."

Derim'in yanağından kayan bir damla yaş çenesinden damlayarak kucağına düştü. Nemli gözlerle bakıyordu ona. Gözlerinin içini öylesine derin bir acı kaplamıştı ki ela renk bu acıyla koyulaşmış, katrana dönüşmüştü. Çenesi titredi. Dudaklarını birbirine bastırıp bu sarsıntıyı durdurmaya çalıştı. Birkaç saniye sonra ciğerleri tıkanmış gibi can havliyle dudaklarını aralayıp keskin, kısa bir soluk çekti. Bir damla yaş daha yanağından aşağı kaydı. Dudakları titreyerek soluk gibi bir sesle "Bana bir daha yaşatma o acıyı..." dedi inler gibi. Başını zorlanarak iki yana sallamaya çalışırken, yalvarır gibi "Bana bir daha öyle bir acı yaşatma," dedi yeniden. "Beni vur, beni

öldür... Seni kıracak, üzecek en ufak bir şey yaparsam bile beni yok et... Ama bana bir daha öyle bir acı yaşatma."

Anka ağır ortamı dağıtmak istercesine, nahif bir gülümsemeyle genç adama bakarken "Her insanın hayatta bir kez delilik yapma hakkı olur, ben onu kullandım," dedi bilge bir edayla. "Oğlum var artık. Bundan sonra ne kendim ne de bir başkası hayatıma kastedemez. Bundan sonraki savaşım hayatta kalmak üzerine. Oğlumu büyütmek ve iyi yetişmek zorundayım. Onu bırakamam. O yüzden yaşamak için sonuna kadar savaşırım."

"Ben sizi yaşatmak için sonuna kadar savaşırım," dedi Derim kararlı bir sesle.

Anka elini uzatarak, genç adamın göğsündeki koyu lekenin üzerini buruk bir tebessümle usulca okşarken, başını onaylarcasına ağır ağır salladı. Derim'in ağzından çıkan her kelimenin gücüne ve doğruluğuna inanıyordu. Bakışlarıyla birlikte ellerini de kaldırdı ve Derim'in yanaklarındaki ıslaklığı parmak uçlarıyla sildi. Bir zamanlar bir çelik kadar sert, eğilip bükülmez olan adam bugün onun karşısında ağlayacak kadar kendisini ona teslim etmişti. Kollarını yukarı kaldırıp genç adamın boynuna sardı.

"Hiç kimse senin kadar içten bir şekilde kefaretini ödemeye çalışmaz Derim. Geçmiş çok uzakta kaldı. Bugün en çok güvendiğim sayılı kişilerden birisin. Oğlumun babasısın. Ben geçmişle barıştım, sen de barış artık lütfen. İkimiz de hatalar yaptık ve acısını da çektik. Bundan sonra bunları tekrar tekrar konuşmak istemiyorum."

Derim kollarını onun beline sararak ince bedeni kucağına çekti. Sıkıca sarıldı ona. "Size layık olmak için elimden geleni yapacağım mon Phénix. Bir daha seni asla hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Ve artık geçmişi arkada bırakacağız, değil mi?" diye üsteledi Anka.

Derim bir an duraksasa da isteksizce başını salladı. Alçak sesle karşılık verdi. "Benim için çok zor... Sana yaptıklarımın utancıyla yaşamak, öyle ağır ki çok zaman nefes alamayacak kadar altında kalıyorum bu yükün... Seni üzmek istemiyorum. Elimden geleni yaparım. Unutamam. Yok sayamam... Ama bu utançla yaşamaya alışmam gerektiğini biliyorum. Alışmaya çalışacağım..."

"Artık ileriye bakalım Derim, olur mu? Geriye bakmak bize bir şey kazandırmayacak. Çabaladığına şahit olmasam kesin bir dille, bizim için bir gelecek yok derdim. Ama çabaladığını görüyorum. Çok zorlu yollardan geçtik ve şimdi; yaşadıklarımızdan ders alarak, doğrusunu yapmaya çalışarak ilerlememiz gerekiyor. Tamamen unutalım demiyorum, ama sürekli söz etmemizin de bir anlamı yok. Bilerek, hatırlayarak yol alacağız ama bugünün kıymetini bize unutturmaması için yapacağız bunu. Şu an sahip olduklarımızın ne kadar değerli olduklarını hatırlamamıza neden oldukları için unutmayacağız."

Derim kollarının arasındaki kadına biraz daha sıkı sarıldı. Yanağını genç kadının omzuna yasladı.

"Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama karşıma çıkan en güzel şeysin sen. Hayatımın en muhteşem varlığını bana sen verdin. Sizi kaybetme düşüncesine bile tahammülüm yok. Sana yaptıklarımı asla unutamam, bunun utancını bir ömür boyu taşıyacağım ama sizden uzakta olmaya dayanamam. Her gün bu yükü taşısam da sizden uzakta olamam."

"Olmayacaksın Derim. Geçmişi arkanda bırak artık. Barış onunla," dedi Anka sevecen bir tonla. "Yaşadığımız hayat zaten zor, çoğu kimsenin altından kalkamayacağı bir işi yapıyoruz. En azından huzuru birbirimizde bulalım olur mu? Halihazırda taşıdığımız yüklere, değiştiremeyeceğimiz şeylerin yükünü de eklemeyelim. Bundan sonrasına bakalım. Sen güzel şeyleri hak eden bir adamsın."

Anka başını hafifçe çevirerek dudaklarını genç adamın saçlarına bastırdı ve alaycı bir tonla devam etti. "Bu kafanın içinde binlerce kötülük var, biliyorum," dedi. Bir elini kaldırarak avucunu Derim'in yüreğinin üzerine kapadı ve bu kez şefkatli bir tonla ekledi. "Ama burada da onları kontrol edecek büyüklükte bir sevgi ve merhamet taşıyorsun. Bunu da biliyorum." Yanağını Derim'in başına yasladı. Kollarını genç adamın boynuna sardı. "Ben seni olduğun gibi kabul ettim Derim," dedi alçak bir tonla. "Seni olduğun gibi kabul ettim. Kötülüğünle, iyiliğinle... Senden tek istediğim, kötülüğünü hak etmeyenlere yöneltmemen. Zalim olanlar senin cehennemini yaşasınlar... Ama masumlara yalnızca yüreğindekileri göster. Bugün yaptığın gibi."

"Artık o eski adam değilim. Sana söz veriyorum. Masum olan kimseye el uzatmayacağım. Aldığım ders çok acı oldu ama öğrendim. Bir gün benim yüzümden biri oğluma el uzatırsa bunun ne kadar büyük bir haksızlık olabileceğini görüyorum."

"O zaman şu adamların çocuklarını da bu konunun dışında tutabiliriz değil mi?" diyen Anka fırsattan istifade eder gibi atılmıştı.

Derim hızla yerinde doğrulurken, genç kadını kucağından kaldırarak karşısına oturttu ve dik dik baktı ona.

"Bu konunun tartışmaya açık olmadığını söylemiştim."

Anka yalnızca iki saniye içinde değişen adamın, büstü andıran sert ifadesine usançla gözlerini devirdi.

"Derim," dedi üzerine basarak. "Daha iki saniye evvel masumlara el uzatmayacağım dedin."

"Benim yüzümden oğluma el uzatılmasının haksızlık olduğunu söyledim. O masum!"

"O adamların çocukları da masum!"

"O zaman onları düşünüp, aklı başında davranacaklar."

"Senin gibi mi?" diye sordu Anka alayla. "Sen de şu anda aklı başında davranmıyorsun."

"Eğer tetiği bana çevirirlerse yalnızca onları yok ederim, ama o tetiği oğluma çevirirlerse kendi evlatlarından da olurlar!"

Anka derin sesli bir soluk koyuverdi. Derim'le tartışmak duvarla tartışmaya benziyordu. Ağzının içinde söylenir gibi mırıldanarak yatağın içinde hareketlendi.

"Allah vere de öyle bir salaklık yapmasınlar," dedi pes etmiş gibi. Yatağın içinde, kendi yattığı tarafa yerleşmeye çalışırken söylenmeye devam ediyordu. "Gerçekten bunları kaldıracak yürek kalmadı bende. İyiliğin inanılmaz mutlu ediyor beni ama kötülüğün yok mu? Akıl alacak gibi değil. Taş kafalısın. Öyle taş kafalısın ki sabaha kadar konuşsam yine bildiğini okumaya devam edeceksin. Allah yüzüme gülmüş de beni sevmişsin, yoksa vay halime."

"Taş kafalı falan değilim!" dedi Derim itiraz ederek. "Kısasa kısas öyle olur. Düşmanlık edecek olanlar doğrudan bana gelsin o zaman. Oğlumdan uzak dursunlar! Bir kez dersini alan bir daha böyle bir şeye cesaret edemez."

"Bana sakın bunları anlatma Derim," dedi Anka yorganın ucunu sertçe üzerine çekerek. Başını yastığa bıraktı ve sert sert genç adama baktı. "Bir gün o haltı edersen sakın gelip bana bir şey söyleme, hiçbir şey anlatma."

"Bir şey dememe gerek yok," dedi Derim umursamazca omuz silkerek. "Bunu biliyor olacaksın. Madem tüm kötülüğümle beni kabul ediyorsun, bunu da kabul et."

İri bedenini Anka'nın üzerine bir gölge gibi eğerken iki elini genç kadının başının iki yanına bastırmış, gözlerini kızgın bakan mavi gözlere dikmişti. "Sana bir şey söylemem!" dedi üzerine basarak. "Bir gün oğluma el uzatan olursa, biri bu hatayı yapmışsa, benim ertesi gün ne yaptığımı sen zaten biliyor olacaksın."

Anka gözlerini yumarak birkaç saniye sakinleşmeye çalıştı. Derim'in değişeceğini ummak belki de ütopik bir hayaldi. Fakat ondan vazgeçemiyordu da. Tüm kötülüklerine rağmen, ona ve Aşil'e sunduğu sevgi öylesine tadına doyulmazdı ki bundan vazgeçmeyi göze alması da imkânsızdı. Belki iki yüzlüce bir tavırdı bu. Derim'in sevgisinin yalnızca onlara, nefretinin ve kötülüğünün de dışarıdaki herkese yöneltilmiş oluşu severek kabullendiği bir şeydi. Bencilliğine lanet okuyarak, yapabileceği tek şeyin, kimsenin böyle bir aptallık yapmaması için edeceği dualar olduğunu düşündü. Belki duaları o çocukları koruyabilirdi. Ya da o çocukların anne babaları, başka masum çocuklara el atmayarak kendi çocuklarını korumak zorunda kalırlardı.

Kapadığı gözlerini yavaşça açtı ve ifadesiz bakışlarını kendisine dikkatle bakan ela gözlere dikerek "Korunmayı bıraktım," dedi pat diye.

Ona bakan ela gözler, ilk iki saniye ne dediğini anlamaya çalışırcasına dikkat kesildi ve o iki saniye sonunda bakışlar hızla değişime uğradı. Genç adamın dudakları şaşkınlıkla aralandı fakat ne diyeceğini bilemiyormuş gibi hayretle, kendisine bakan duru mavi gözlere bakarken öylece kalakaldı.

Zorlukla konuştuğu belli bir edayla tek kaşını kaldırarak "Derken?" diye zor duyulan bir sesle sordu.

"Korunmayı bıraktım," dedi Anka yineleyerek. Dik dik Derim'e bakıyordu. "Elin çocuklarına çamur olmayı bırakacaksın, kendi

çocuklarını korumak için elinden gelenin çok daha fazlasını yapacaksın. Önümüzdeki seneden sonra muhtemelen korumak zorunda olacağın yalnızca Aşil olmayacak."

Üzerine kapanan beden yüzünden, kolunu güçlükçe yukarı kaldırıp işaret parmağını Derim'in burnunun dibine salladı.

"Bak, başka çocukların da olacak. Masum çocuklara el uzatırsan Allah acısını senin evlatlarından çıkarır. O yüzden başka tedbirler al. Ne bok yapıyorsan yap, ama çocuklardan uzak dur! Bizim yaptığımız hiçbir şeyin günahını bizim evlatlarımız çekmeyecek! Allah muhafaza böyle bir şey olursa seni ben lime lime ederim."

"Yeniden sevişelim mi?"

Anka, Derim'in hevesli bir tonla, gözleri parlayarak sorduğu soruyla gözlerini iri iri ayırdı.

"Sen benim dediklerimi duydun mu?" dedi itiraz edercesine.

Derim hızla başını salladı. "Tamam. Çocuklarına zarar vermem. Çocuklarını kaybedecekleri başka yollar da var. Onları yaparım," dedi çabucak. Ardından hızla ekledi. "Anlaştık mı? Çocuklara zarar vermeyeceğim. Yeniden sevişebilir miyiz?"

Anka hızla gözlerini kırpıştırdı. "Ne gibi yollar?"

Derim sabırsızca "Öldürmem," dedi çabucak. "Onlara asla ulaşamayacakları şekilde ortadan kaybedebilirim. Yeni kimlik, yeni hayat. Benim istediğim şekilde yetiştirilirler."

"Devşirme gibi?"

Derim hızla başını salladı ve yeniden üsteledi. "Yeniden sevişebilir miyiz artık?"

Anka düşünüyormuş gibi gözlerini yukarı kaldırdı. Nazlanırcasına "Daha bir saat evvel seviştik," dedi.

"O zaman korunmadığını bilmiyordum."

"Yani? Ne fark eder?"

"Belki bu sefer bir fark yaratabilirim," dedi Derim sırıtarak.

Anka istemsizce kıkırdadı ve ellerini Derim'in yüzünün iki yanına kapadı. "Onlardan önce bizim ikinci gelirse yemin ediyorum, ömrünün sonuna kadar Alin'in gazabından kurtulamazsın."

"O Jan'ın görevi. Beni ilgilendirmiyor," dedi Derim umursamazca kaşlarını kaldırarak.

Anka yeniden kıkırdadı ve dudaklarını Derim'in dudaklarını sürttü.

"Şu tavırların olmasa hiç çekilecek bir adam değilsin..." diye mırıldandı. "İnsanı garip bir arafta bırakıyorsun. Kollarımı iki yana açtığımda hem cennete hem cehenneme dokunuyormuş gibi hissediyorum. Cehennem ateşinde cenneti hissetmemi nasıl başarıyorsun anlamıyorum."

"Çünkü seni çok seviyorum," dedi Derim alçak bir sesle. "Hep cehennem ateşindeyim. Cehennemin kendisiyim. Ama sana olan aşkım var ya, işte o... Cennetin ta kendisi."

"Bir de romantik değilim der," diye mırıldandı Anka söylenircesine.

Dudaklarına kapanan dudaklara açlıkla karşılık verdiğinde sonraki saatleri, yine kendi cennetlerinde geçireceklerini biliyordu.

***

Anka, geniş bahçede ilerleyen araçlar gözden kaybolana kadar kapının önünde dikilmeye devam etti. Derim ve Aşil son beş gündür yaptıkları gibi birlikte evden ayrılmışlardı. Bir haftadır Paris'telerdi. Derim, çuvalla para ödediği okuluna Aşil'i her sabah bırakmasının ardından şehir merkezindeki şirket binasına geçiyordu.

Aşil'in korumalığını yapan beş adam, iki araçla okulun yakınlarında bekliyor, öğleden sonra Aşil'i eve getiriyorlardı. Derim'in katı talimatları en ufak açığa mahal vermeyecek şekilde dikte edilmişti. Her ne kadar okul güvenliği olsa da Derim'in kendi adamları dışında kimseye güveni yoktu ve Aşil'in korumalığını yapanlar, bütün gün okula girip çıkanları takip ediyordu.

Bir haftadır daha önce bu kadar uzun süre yaşamadıkları bir düzende yaşıyorlardı. Anka evin etrafında ve içinde dolaşan adamları saymasa, çekirdek aile baş başa kaldıklarını düşünebilirdi. Bunu tuhaf bulsa da hoş bir değişiklik olduğunu da kabul ediyordu. Tıpkı Aşil gibi. Aşil sık sık İstanbul'da kalanları özlediğini söylese de; ki buna özellikle geride bıraktıkları yavrular dâhildi, yalnızca anne ve babasıyla yaşadığı günlerden de memnun görünüyordu. Belki de kısa süreceğini bildiği için yalnızca anın tadını çıkarıyordu. O da

Anka gibi etraflarında bulunan kalabalıkla yaşamaya alışkındı ve her ne kadar şu an ki durum hoşuna gitse de yakında, yine hepsinin bir araya geleceğinden emin olarak farklı geçirdikleri o günlerden de çokça keyif alıyordu.

Anka, tüm gün biri şirkette diğeri okulda olan Derim ve Aşil'in yokluğunda, günün büyük kısmını evdeki çalışma odasında geçiriyordu. Lee ve Böcek'in üzerinde çalıştığı dosyalara, onun için erişim açıldıktan sonra zamanının büyük bir bölümünü, bu dosyaların arasında kaybolmuş şekilde geçiriyordu. Okunacak binlerce sayfa ve belge vardı. Bunları hem sınıflandırmak hem de en önemli ayrıntıları not almak, epey zaman harcamasına neden oluyordu fakat şikâyetçi değildi. Bu çalışmaya devam ederken gün içerisinde birkaç kez Alin ve Avcı'yla telefonda konuşuyordu. Aynı şekilde her gün mutlaka Selin ve Handan'la da görüşüyordu. Alin ve Avcı'yla daha çok işlerle ilgili konuşurken, diğerleriyle yaptığı sohbet soluk almasına neden olacak denli sıradan konular üzerinde yaptıkları sıcak muhabbetlerdi.

Bazen temiz hava almak isteğiyle kendisi dışarı atıyor, tek başına şehrin sokaklarında dolaşıyordu. Bu gezintiler esnasında da tedbirler alınmıştı elbette. Evden giriş çıkışları kontrollüydü. Adamların kullandığı bir araçla dışarı çıkıyor, gözlerden uzak bir anda kendisini araçtan dışarı atarak şehrin sokaklarına dalıyordu. Tek başına dolaşmayı her zaman sevmişti. Bu anlarda kafasındaki düşünceleri bir düzene oturtmak çok daha kolay geliyordu. Paris'i seviyordu. Hele yaz mevsimin başlarında gerçekten çok daha güzeldi şehir. Bu kısa gezintilerden eve dönüş her defasında farklı yollarla gerçekleşiyordu. Bazen Aşil'le birlikte dönüyor bazense tek başına eve varıyordu.

Çok uzun zaman sonra Derim'le yaptıkları ilk ciddi tartışma, bu gezintilere çıktığı ilk gün gerçekleşmişti. Derim çıldırmış denecek kadar kendisini kaybetmişti.

"Ne yapayım? Eve mi kapatayım seni?" diye haykırmıştı o ilk gün.

"Kendi başıma dolaşabilirim Derim," demişti Anka. Sakin bir sesle karşılık verdiyse de bakışları kızgınlıkla adama dikilmişti. "Bana çocuk muamelesi yapma."

"Adamlar muhtemelen her an izliyorlar. Sen kendi başına nasıl dolaşıyorsun sokaklarda?"

"Çünkü bunu yapabiliyorum."

"Bu son!" diye bağırmıştı Derim, işaret parmağını burnunun dibinde sallayarak. Anka, yüzüne sallanan işaret parmağına tehdit eder gibi bakıp bakışlarını kararmış gözlere kaldırmıştı.

"O parmağını burnunum dibinden çek Derim. Peşimde yığınla adamla dolaşacak değilim. Ev hapsinde tutamazsın beni. Hava almaya, yürümeye ihtiyacım var."

"Bahçede yürü o zaman!"

"Ben sokaklarda yürümek istiyorum!"

"O zaman adamlardan birkaçıyla çıkmayı kabul edeceksin!"

"Öyle bir şey olmayacak. Bunun çok dikkat çekeceğini sen de biliyorsun. Ortadan kaybolmayı ya da peşime takılan birilerini atlatmayı becerebiliyorum. Çok çaresiz kalırsam yardım istemekten de çekinmem ama asla peşimde koruma ordusuyla dolaşmayacağım, sen de bunu kabul edeceksin."

"Bunu kabul etmem için cesedimi çiğnemen lazım!"

Anka bıkkınlıkla bir soluk alarak gözlerini sabır dilenir şekilde yukarı kaldırmıştı. Bakışlarını yeniden indirdiğinde makul olmasını ister gibi Derim'e bakarak "Lütfen Derim, bana beceriksiz muamelesi yapma. Ne iş yaptığımı gayet iyi biliyorsun, o kadar değil," demişti uyarırcasına.

"Endişeleniyorum!" demişti Derim sinirle. "Endişeleniyorum ne yapabilirim? O zaman telefonundan seni sürekli takip ederim!" diyerek devam etmişti, tehdit eder gibi gözlerini kısarak.

Anka, sinirle ileriye doğru bir adım atıp bu kez o bağırmıştı adamın yüzüne doğru. "Bir de bileğime bilezik tak! Hadi durma bir de onu yap!"

Derim yüzüne yumruk yemiş gibi kalakalmıştı. Kendisine bakan öfkeli gözlerden kaçmak ister gibi gözlerini yummuş, sakinleşmek için birkaç soluk almıştı. Gözlerini yeniden açtığında bakışları bomboştu.

"Evden araçla çıkıyorsun, seni uygun olan, istediğin bir yerde bırakacaklar. İstediğin gibi dolaş, dönüşte nereden istersen oradan alacaklar! Son sözüm bu!"

"Bana uyar!" demişti Anka sert bir tonla duraksamadan. Çakmak çakmak olan gözleri Derim'e saplanmıştı. En azından bir orta yol bulmuşlardı. Derim başını yere eğip hızlı adımlarla yanından geçerek odadan çıktığında, derin bir soluk alıp yüzüne düşen saçları geriye iterken, kendi kendine mırıldanmıştı.

"En azından orta yol bulduk. Buna da şükür."

Bahçeden çıkan araçlar tamamen gözden kaybolduğunda, kapının önünden geriye dönerek içeri girdi ve mutfağa yöneldi. Jaques her zamanki gibi akşam için hazırlıklara girişmişti. Kahve makinesine doğru ilerlerken şakacı bir sesle adama laf attı.

"Alin, senin bizimle gelmene fena bozuluyor Jaques."

Jaques başını ona çevirip gülümserken, çaresizce omuzlarını salladı. "Patron nerede ben orada."

"O da zaten patronuna bozuk sana değil."

Kahvesini alarak geri döndüğünde adama göz kırptı. "Birkaç gün sonra burada olacak sanırım sana dünya kadar sipariş verebilir."

"Onun iştahını seviyorum. Yemeğin hakkını veriyor gerçekten."

Anka, adamın sözleriyle sesli bir kahkaha attı. Alin gerçekten de bir aşçıyı çok mutlu edecek bir iştaha sahipti. Mutfaktan çıkarken neşeyle söylendi. "Neyse ki yediklerini yakacak enerjiyi harcıyor yoksa vay haline."

Alin'in de tıpkı kendisi gibi antrenmanlara devam ettiğini biliyordu. Anka, Paris'teki evde de bulunan spor salonunda bazen sabahları bazense akşamları zaman geçiriyordu. Aşil'in programını buradayken de aksatmamak için genelde onunla birlikte çalışmaya özen gösteriyordu. Paris'teki okulun programı Birimdekine göre farklıydı ve fiziksel aktivitelerin açığını, Anka evde tamamlamaya çabalıyordu. Yine gün aşırı keman çalışmalarına devam ediyorlardı ve Aşil takdir edilecek kadar hızlı bir ilerleme kaydetmişti.

Derim en çok onların keman çalıştığı anları seviyordu. Aynı melodiyi tekrar tekrar çalmaları bir başkasını delirtecek sıkıcılıkta olsa da Derim en ufak bir sıkıntı duymadan, yüzünde hayran bir ifadeyle izliyordu ikisini.

Akşamları birlikte yemek yiyor, Aşil'le zaman geçiriyorlardı. Bu vakitlerde ya hep birlikte bir film izliyor oluyorlardı ya Derim ve Aşil sessizlik içinde satranç oynuyorlardı ya da üçü bir arada yalnızca sohbet ediyorlardı. Aşil'in anlatacak çok şeyi oluyordu. Derim ise onun anlattığı en saçma şeyleri bile büyük bir ilgiyle dinliyordu.

Anka elinde kahvesiyle çalışma odasına girerek, masanın başına oturdu ve fincanı bilgisayarın yanına koyarak ekranı açtı. Çalışmaya başlayalı yalnızca bir saat olmuştu ki çalan telefonla bakışları masanın üzerindeki küçük ekrana çevrildi. Derim'in adını görünce vakit kaybetmeden uzanarak telefonu açtı.

"Bugün öncekilerden daha erken aradın. Bu kadar çok özlemiş olamazsın," dedi gülümseyerek.

"Her an özlüyorum," dedi Derim, gülümsediği belli sıcak bir tonla.

"Sanırım bir kadının duymak istediği doğru lafları etmeyi, bir şekilde hep başarıyorsun."

Derim sıcak bir sesle güldüğünde, Anka gözlerini yumarak bu sesi içine çekmek ister gibi sessiz bir soluk aldı. Derim'in gülüşünü seviyordu. Gerçi adamın o boğuk sesini de seviyordu ama güldüğünde çıkan ton, her defasında tenini ürpertiyordu ve Anka bu ürpertiyi daha çok seviyordu.

"Yalnızca tek bir kadına o lafları edebiliyorum."

"Aferin aynen böyle devam et, gözlerin avucuna düşmesin."

Derim bu kez sesli bir kahkaha attı. "Sen beni kıskanmadığına emin misin?" diye sordu daha önce onlarca kez sorduğu gibi, bu düşüncenin onu ne kadar mutlu ettiğini belli edercesine.

"Tabii ki de kıskanmıyorum!" dedi Anka çabucak. Ve Derim yeniden bir kahkaha attı.

"Jan'la konuştum," diye devam etti Derim, bu kez daha ciddi bir tonla. Anka dikkatle onu dinlerken istemsizce kaşları çatıldı. "Salı günü Kızıl'la birlikte geliyorlar. Oradaki işleri yoluna koymuş gibiler," dediğinde Anka, "Pazartesi geleceklerini sanıyordum? Gerçi bugün henüz konuşmadım, ama Alin dün öyle demişti," diye karşılık verdi.

"Pazar akşamı Malta'ya gidecekler. Jan'ın orada kontrol etmesi gereken birkaç şey var. Kızıl da onunla gidecek, salı sabahı buraya geçecekler."

"Alin'in burada görüşmesi gereken birkaç kişi olacak. Banka işinden hoşlanmadı ama işini ciddiye alır. Kuracağı ekip için buradaki ajanlardan iki kişiyle görüşeceğini söyledi."

"Haberim var. O görüşmeler için tedbirler alacağız."

Anka, Derim görmese de gözlerini devirerek başını salladı. Gerçi Alin, kendi tedbirlerini alacaktı muhakkak ama Derim'in ekibindekilerinin de destek vermesinin, artı bir iç rahatlığı hissettirdiğini kabul etmek zorunda kaldı.

"Ozan'ın gelip gelmeyeceğinden haberin var mı?" diye sordu merakla. "Aşil sürekli onu soruyor, biliyorsun."

"Ozan pazartesi gelecek. Süleyman'la biraz evvel konuştum. Yavrular yüzünden çok homurdandı," diyen Derim'in sesi alaycıydı. Anka onun suratında geniş bir sırıtma olduğuna emindi.

"Aşil yokken yavrularla Ozan'ın ilgileneceğini bilse evlatlık işini bir kez daha düşünürdü."

"Süleyman'ın evinde, ortalıkta dolaşan yavruların düşüncesi nedense beni çok keyiflendiriyor," dedi Derim haz duyduğu bir tonla.

"Sadece evde dolaşmıyorlar Derim, abimin koltuklarını da kemiriyorlarmış! Alin söyledi."

Derim yeniden bir kahkaha attı. "Şikâyet bile edemedi. Ozan yavruları çok sevdiği için sesini çıkaramıyor ama homurdanmadan edemedi."

"Evraklar ne durumdaymış? Sordun mu abime?"

"Hazırlanmış. Bugün ikisi de imzalıyor."

"Yaaa..." dedi Anka sevecen, mutlu bir tonla. "Gerçekten mi? Ozan geldiğinde bunu kutlamamız lazım."

"Jan'la Kızıl geldiğinde kutlayacağız. Ama Aşil bu kutlamada üzülebilir. Süleyman'la Ozan'ın evrak imzalayacağını biliyor. Onun ve Ozan için de resmi olmayan ama Aşil'i mutlu edecek bir evrak hazırlatıyorum. Kutlamadan önce imzalarlarsa keyfi bozulmaz."

Anka bir an kulağından telefonu çekerek şaşkın şaşkın cihaza baktı ve yeniden kulağına dayadığı telefona "Ne evrakı?" diye sordu hayretle.

Derim âdeta çok doğal bir açıklama yapıyormuş gibi "Aşil kendisinin de kağıt imzalaması gerektiğini düşünüyor. Ozan'a abilik teklif etti ya," dediği anda Anka yüksek sesli bir kahkaha attı.

"Şaka yapıyorsun?"

"Hayır, ciddiyim."

"Ben evrak hazırlamak konusunda şaka yaptığını söyledim Derim. O zaman Aşil'e açıklama yapsaydın ya. Onların böyle bir şeye ihtiyacı yok ki."

"Bir sayfa kağıt için neden onu üzeyim?"

"Hazırlatıyorum derken?"

"Avukatlara söyledim. Resmi olmayan bir şey hazırlayacaklar. Ozan'la Aşil kendi aralarında imzalayacaklar."

"Şaka mısın sen?"

"Mon Phénix..." dedi Derim üzerine basarak. "Oğlumuz okuma yazma biliyor, biliyorsun. Onu kandıracak değilim."

"Ama kandırıyorsun," dedi Anka itiraz ederek. "Ki muhtemelen o kağıt üstünde yazılan hiçbir hukuki terimi anlamayacak da. Onların imzaya ihtiyaçları olmadığını söylemen yeterliydi."

"Aşil bunu ciddiye alıyor, üzülmesini istemiyorum."

Anka gözlerini devirdi. "Oğlunu da kendin gibi absürt bir kişiliğe sokuyorsun."

"Böyle bir şey yapmıyorum. Alt tarafı bir sayfa kağıt..." dedi Derim hızla savunma yaparak. Aniden sustu ve kuşkulu bir tonla sordu. "Ben absürt bir kişilik miyim?"

"Estağfurullah paşam. Haşa!" dedi Anka, Derim göremese de gözlerini iri iri açarak.

"Ayırma o gözlerini!" diyen Derim'in sesi kulağına dolduğunda, hızla başını kaldırıp etrafa baktı.

"Çalışma odasında kamera yok demiştin!" dedi suçlayıcı bir tonla.

"Yok zaten."

Anka ansızın duraksayarak kaşlarını çattı. Derim'in onun belli durumlarda yaptığı mimiklerini bu kadar iyi biliyor olması onu şaşırtıyordu. Yüzünü buruşturarak tatsız bir tonla karşılık verdi.

"Nasıl bilebiliyorsun bunu?"

"Çünkü senin her şeyini biliyorum. Seni izlemek hoşuma gidiyor."

Bu sözler öylesine yumuşak bir tonla ifade edilmişti ki Anka kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Oturduğu koltukta arkasına yaslanırken yüzü iradesi dışında ısınmıştı.

"Benimle flört mü ediyorsun şu an?" diye sordu şımarık bir sesle.

"Kabul et, bu işte her geçen gün ilerliyorum. Gerçi flört etmek de fena değil ama ben seninle sevişmeyi tercih ederim," dedi Derim açık sözlülükle.

Anka, bu sözlere kıkırdayarak karşılık verdi. "Açık sözlülüğünü her zaman takdir ediyorum. Ama Allah gözünü doyursun demeden edemeyeceğim."

Bu kez Derim'den alçak sesli bir gülüş çıktı. Anka korunmayı bıraktığını söylediğinden beri Derim hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Anka'nın en eğlendiği zamanlarsa Aşil'in onlarla yatmak için ısrar ettiği akşamlardı. Baba oğul birbirlerini ikna etmeye çalıştığı dakikalarda, Anka hınzırca gülümsemekle yetiniyor, asla araya girmiyordu. Derim her defasında yardım dilenircesine ona bakıyor fakat o, bu bakışları görmezden gelerek, çabucak gözlerini kaçırıyordu. Derim, Aşil'in yalvaran yüz ifadesine çoğu zaman dayanamadığı için kazanan genelde Aşil oluyordu. Ancak bu Derim'i engellemiyordu çünkü Aşil'in ortada olmadığı her anda fırsat kolluyordu.

"Bugün erken gelemeyeceğim," diyen Derim'in tatsız sesi, kahkahasının ardından duyuldu.

"İşin mi çıktı?" diye sordu Anka merakla.

"İngiltere'ye geçeceğim mon Phénix," dedi Derim alçak sesle. Nereye gideceği belli olduğu için Anka'nın sorması gerekmedi. "Uçak hazırlanıyor. Birazdan ofisten çıkacağım. Sanırım akşam yedi gibi evde olurum."

Anka birkaç saniye boyunca sessizliğe büründü. Yürek atışları yeniden hızlanmıştı fakat bu sefer ki endişedendi.

"Dikkatli ol, olur mu? Oraya gitmeden hiç hoşlanmıyorum ben rim."

"Merak etme. Londra'da öğlen yemeğine davet ettim. Malikâneye gitmeyeceğim. Ters bir şey olmayacak."

Anka duyduklarıyla derin, rahatlamış bir soluk çekti. "En azından kalabalık içinde olacaksın," dedi rahatladığını belli edercesine.

"Malikâneye gitsem de bir şey yapamazdı. O kadar aptal bir adam değil. Ama o kadar yol için vaktim yok, Londra'da öğlen yemeği bana zaman kazandıracak."

"İndiğinde haber ver lütfen. Yola çıktığında da tabii."

Derim alçak sesle, Fransızca "Elbette kraliçem," dediğinde Anka yüreğinin göğüs kafesinin içinde havalandığını hissetti. Her ne kadar doğru olmadığını bilse de Fransızca konuştuğu zamanlarda Derim'in ses tonunda farklılık hissediyordu. Ya da dilin tınısından olsa gerek, Anka o anlarda Derim'in çok daha baştan çıkarıcı olduğunu düşünüyordu. Aşil'in çok daha fazla ilerleme kaydetmesi için Paris'te iken yoğunluklu olarak evin içinde bu dil kullanılıyordu ve Anka bundan asla şikâyetçi değildi.

"Tamam o zaman," dedi sıcak bir sesle.

"Sen bugün dışarı çıkacak mısın?" diye sordu Derim çabucak.

Anka yine gözlerini devirdi. "Öğleden sonra birkaç saat çıkmayı düşünüyorum."

Anka'nın sesindeki uyarıcı tondan olsa gerek, Derim karşı çıkmayarak uysal bir tonla "Peki o zaman. Sana iyi eğlenceler," dedi yalnızca.

"Akşama görüşürüz."

"Görüşürüz, Mon Phénix," dedi Derim yumuşak bir sesle.

* * *

Anka, sıradan biri gibi Paris sokaklarında dolaşırken oldukça keyifli hissediyordu. At kuyruğu yaptığı saçları, gözünde güneş gözlüğü, sırtında minik bir sırt çantası, üzerine giyindiği siyah dar bir kot ve kısa kollu gri tişörtüyle gerçekten de sıradan bir turist gibi görünüyordu. İki saatlik yürüyüşün ardından küçük bir kafeden aldığı

elindeki kahve ile Seine nehri kıyısında bir banka oturarak, bir yandan kahvesini içip bir yandan önünden geçen insanları izliyordu.

Bazen bir sokağın köşesine oturup gelen geçeni izlemek en sevdiği şeylerden birisiydi. Ona göre önünden geçen insanlar değil, onlarca farklı hayattı. Onlarca sıradan farklı hayat. Muhtemelen dışarıdan bakan biri kendisi için de aynı şeyi düşünüyordu. Sıradan bir hayat yaşayan sıradan bir gezgin turist. Oysa sıradan olmadığını kanıtlayan şey, iki buçuk saat evvel bir ara sokakta indiği araçtan beri onu takip eden kişiyi fark etmesiydi. Henüz kim ya da kimler olduğunu çözümleyememişti fakat takip edildiğini biliyordu. Panik yapmamıştı. İstediği şey kim olabileceklerine dair bir fikir edinmekti. Sokaklar öylesine kalabalıktı ki bu kalabalığın içinde herhangi bir saldırıya uğrayacağına ihtimal vermiyordu. Gerçi böyle bir ihtimali tamamen göz ardı etmemişti de. Omzunda asılı duran küçük sırt çantasındaki silah nedeniyle, müze ya da sanat galerisi gibi kapalı yerlere girmekten imtina etmişti. Ama sokaklarda dolaşmayı seviyordu.

Seneler önce, bugün Alin ya da Avcı'nın İstanbul sokaklarında dolaştığı gibi kendisi de günün büyük kısmını sokaklarda geçirirdi. Her bir köşede tanıdık yüzler olunca kendi şehrinde dolaşmak hem güvenli hem de keyifliydi. Paris'te böyle bir şey mümkün değildi ancak yine de açık havada olmak her şeye karşın iyi hissettiriyordu.

Sakince kahvesini içmeye devam ederken kafasında da belli bir plan oturtmaya çalışıyordu. Merakı her şeye baskın gelecekti biliyordu. Peşindekinin kim tarafından görevlendirildiğini bilmesi gerekiyordu. Hatta bunu öğrenmeli ve Derim'le de paylaşmalıydı. Derim o sırada Londra'da lüks bir restoranda, Lord Carringhton'la yediği yemeğin sonuna geliyor olmalıydı. İçinde ansızın beliren endişe ile çantasını kucağına alarak telefonunu çıkardı ve Eren'i aradı.

"Her şey yolunda mı Eren?"

"Evet yolunda," dedi genç adam şaşırdığı belli bir edayla. "Okulun önündeyiz. Bir Numara bir saat sonra çıkacak, sorun yok şu an."

"Öylesine aradım. Bugün Cuma ya belki erken çıkarlar diye."

"Hayır, değişiklik yok."

"Tamam, ben de Eiffel'in yakınlarındayım bir saat sonra yanınız da olurum, birlikte döneriz o zaman."

"Olur, ben çocuklara haber veririm bizimle döneceğini."

"Tamam, görüşürüz."

Telefonu çantasına geri koyduktan sonra kahvesindeki son yudumu içti ve yavaşça banktan kalktı. Birkaç adım atıp ilerideki çöp kutusuna kağıt bardağı attıktan sonra seri adımlarla yürümeye başladı. Önce ara sokaklarda biraz dolaşması gerekecekti. Yirmi dakika boyunca, âdeta tempolu bir yürüyüş yapıyormuşçasına sokakların arasında dolaştı. Peşindekinin hâlâ onu izlediğini biliyordu, arkasına dönüp bakmamıştı ama hissediyordu bunu.

Sağ tarafında bir kafe görünce aniden oraya yöneldi ve içeri girdi. Sakin adımlarla arka tarafa, tuvaletlerin olduğu kısma doğru ilerlerken, gözlüğünü çıkarıp çabucak çantasının içine attı. Tuvaletleri geçerek, arka sokağa açılan kapıyı iterek dışarı çıktı. Caddenin üstündeki kafe ve restoranların, çöplerini attıkları belli olan birkaç çöp konteynırının dışında, dar sokak boş ve sakindi. Kapının ters yönünde duvara sırtını yasladı, omzundaki çantadan silahını çıkararak çantayı yavaşça yere bıraktı ve kapının açılacağından emin olarak, sakince beklemeye başladı. Tıpkı tahmin ettiği gibi, kapı içeriden itildiği belli şekilde hareketlendiğinde elindeki silahı doğrulttu. Üzerine giyindiği kapüşonlu bir tişörttün örttüğü kafa önce belirdi, kapının açıldığı yönde sokağın ilerisine baktı ve sonra beden ileri çıktı; fakat sokağın diğer yönüne bakmaya fırsatı olmadan Anka, elindeki silahı adamın kafasına dayadı.

"Kımıldama!" dedi dişlerinin arasından İngilizce olarak.

Bedenden keskin bir soluk çıktı. Fakat bu korkmuş gibi değil de daha çok bıkkınlıkla çıkan bir soluk gibiydi.

"Nasıl fark ettin?" diyen sesle Anka'nın gözleri iri iri açıldı ve şaşkınca "Lukazs?" dedi, ileri bir adım atarak.

Elindeki silahı indirip iki adımda adamın önüne geçmeye çalışırken, iri beden kendisine çevrilmişti bile. Sanki alınmış gibi bakıyordu.

"Ne işin var burada?" diye sordu Anka anlamaya çalışır gibi.

"Sence?" dedi Lukazs gayet rahat bir sesle.

"Benim peşimde mi dolaşıyorsun?"

Lukazs kaşlarını umursamazca kaldırıp omuz silkti. Fakat yalnızca bir saniye sonra tek kaşını kaldırıp "Nasıl fark ettin? Nerede açık verdim?" diye sordu merakla.

"Sen manyak mısın?" dedi Anka hiddetle. "Beynine bir kurşun yiyebilirdin?"

"O kadar çabuk yapmazdın. Merakın üstün gelirdi. Sen önce sormayı tercih ediyorsun. Bence yanlış yapıyorsun."

Anka şaşkınca gözlerini kırpıştırdı. Sakinleşmek ister gibi bir soluk aldı. Aniden arkasını dönüp birkaç adımda yere attığı çantaya ulaştı ve silahı içine koydu. Yeniden Lukazs'a baktığında gözlerindeki hiddet açıkça belirgindi.

"Peşimde ne işin var senin?"

Lukazs cevap vermeden ona bakmaya devam etti. Anka'nın aynı soruyu sorması anlamsızdı. Lukazs'ın neden peşinde olduğunu tahmin ediyordu. Derim'in bu kadar kolay pes etmeyeceğini anlaması gerekirdi.

"Ne zamandır?" diye sordu sinirli bir sesle.

Lukazs, düşünüyormuş gibi gözlerini yukarı kaldırdığında Anka inanamıyormuş gibi ona baktı. "O kadar oldu mu?"

"Nasıl fark ettin?" diye üsteledi Lukazs. Yüz ifadesi bozulmuş gibiydi. "Nerede açık verdim?"

"Tek derdin bu mu?" diye sordu Anka çıkışarak. "Şu andan itibaren peşimden gelmiyorsun! Bu saçmalığı bırakacaksın!"

Lukazs dudağını bükerek sakince ona bakarken böyle bir şey yapmayacağını belli eder gibiydi.

"Ciddiyim Lukazs!"

"Emirleri senden almıyorum," diye karşılık verdi Lukazs, pişkince.

Anka işaret parmağını ileri uzattı. "Patronundan alacaksın o zaman! Buna son vereceksiniz!"

Lukasz, Anka'yı çıldırtacak kadar sakin, donuk bir yüzle ona bakmaya devam ederken yüzünde o donuk ifadesine zıt bir gülüş belirdi.

"İyisin İki Numara. Gerçekten iyisin. İlk defa fark edildim." Bu durumdan hoşlanmadığını belirtir bir şekilde belli belirsiz yüzünü buruşturdu. Bakışları boş sokakta tatsızca dolaştı ve yeniden An-

ka'nın gözlerini buldu. Konuşmaya başladığında öylesine kararlı çıkıyordu ki sesi, Anka ne yaparsa yapsın adamın vazgeçmediğini hissetti. "Öyle ya da böyle peşinde olacağım. Sen seç. Ya arkadaşlığımı kabullenirsin birlikte dolaşırız ya da beş adım gerinde... Bana ikisi de uyar."

"Tek başıma dolaşmak istiyorum demenin nesini anlamıyorsunuz?"

"Sen tek başına dolaşamazsın. Böyle bir şey yok. Bence kendini kandırıyorsun."

"Sen ne demek istiyorsun?" diye sordu Anka gözlerini kısarak.

Lukazs bu soruya yanıt vermeyeceği belli bir şekilde konuşmaya devam etti. "Patron peşinden ayrılmayacaksın dedi. Patron bir emri sadece bir kez verir. Ben ölene kadar peşinden ayrılmayacağımı kabullenmen lazım. Patron yeni bir emir verene kadar bu böyle."

Anka sinirle bir adımda ileri çıktı ve işaret parmağını sertçe Lukazs'ın göğsüne vurdu. "O zaman patronun bu akşam sana yeni emirlerini iletir. Çünkü peşimden düşeceksin!"

Lukazs umursamazcasına eliyle boş sokağın, caddeye bakan tarafını gösterdi. "Gidelim mi? Aşil birazdan çıkacak. Çocuklara onlarla gideceğini söylemişsin. Vakit kaybediyoruz."

Anka bıkkınlıkla göz devirdi ve sinirli adımlarla sokağın ucuna doğru ilerlemeye başladı. Lukazs yanında adımlarını ona uydurarak yürüyordu.

"Ben Fransız kahvelerini sevmiyorum. İtalyanlar bu konuda daha iyi. Sen ne düşünüyorsun?" diyen Lukazs merakla sorduğunda, Anka az daha adımlarını şaşırarak yalpalayacaktı. Hayretle yanındaki adama baktı. Lukazs onun kendisine attığı tuhaf bakışların farkında değilmiş gibi devam etti. "Gerçi adamların yemekleri çok iyi. Onu da inkar etmemek lazım." Anka'ya çabuk bir bakış attığında caddeye çıkmışlardı. "Sence de patron Jaques'ı aldığı için çok şanslı değil miyiz?" Alaycı bir gülüş çıktı dudaklarından. "Jaques'ın yemeklerini yemek için gırtlak kesecek adamlar tanıyorum," dediğinde Anka ağzının açık kaldığını fakat kapatamadığını biliyordu. "Kan dökmeden o yemekleri yediğimiz için gerçekten şanslıyız," diyen Lukazs hoşnut bir tavırla başını sallıyordu. Ansızın suratını

buruşturup "Kahvede İtalyanlar iyi ama. Neyse ki patron ağzının tadını biliyor da evdeki kahve de iyi," dedi.

"Hepiniz manyaksınız," diye söylendi Anka. Başını iki yana sallarken yüzündeki kızgınlık Lukazs'ı eğlendiriyormuş gibiydi ki adam ona bakarken sırıtıyordu.

***

"Verdiğin emri geri çekeceksin!"

Anka'nın hiddetli bir tonla kurduğu cümle, son on beş dakikadır hiç susmadan yaptığı monoloğun son cümlesiydi. Derim, salondaki üçlü kanepeye yayılmış halde otururken, sakince kadının yüksek desibelde çıkan sesiyle yaptığı konuşmayı dinliyordu.

Saat akşamın onu olmuştu, yarım saat evvel Aşil'i yatırıp salona inmişlerdi. Yediyi geçe eve geldiğinde daha Anka'nın gerginliğini görmeden önce olanı biliyordu. Lukazs ona haber verdiğinde uçağa binmek üzereydi. Başka zaman olsa kendisini açık ettiği için adamı güzelce azarlayabilirdi fakat Lukazs'ın kırılan egosunun, onun için yeterli bir ders olduğunu düşünerek bundan vazgeçmişti. Zaten enerjisini Anka'nın gazabına saklaması gerekiyordu. Yol boyu kendisini buna iyi hazırladığını düşünüyordu ki karşısındaki kadın, nihayet baş başa kaldıklarında öfkeyle konuşmaya başladığında sakince onu dinleyebilmişti. Belki de peşindekini fark ettiği için onunla gurur duyduğundan da olabilirdi bu sakinliği. Henüz karar verememişti ama sakindi. Aşırı sakin. Anka'yı çıldırtacak kadar sakindi.

Kendisine ateş saçarak bakan mavi gözlerin hiddeti, nedense onu sinirlendirmek yerine aklını başından alıyordu. Bir kadının nasıl böyle güzel gözleri olabilirdi ki? İçindeki kıvılcımlar, âdeta Derim'in derisinin altında tatlı titreşimler yaratan bir etkiye neden oluyordu. Yayıldığı kanepede bir kolu kanepenin sırtındaydı, sağ ayağını sol dizinin üzerine atmış huşu içinde Anka'nın öfkeli ifadesini seyrediyordu. Kızınca gerçekten bir başka güzel oluyordu bu kadın. Belki de sürekli kızdırmalıydı onu. İçindeki şeytan bu düşünceye ellerini ovuşturarak başını salladığında, ateşe biraz daha odun atma isteğiyle soğukkanlı bir tavırla karşılık verdi.

"Yarın akşam dışarıda baş başa yemek yeriz diye düşündüm. L'Ambroisie'da rezervasyon yaptırdım."

Anka'nın öfkeyle parlayan bakışları tıpkı bir sabun köpüğünü andırırcasına sönerek, yerini şaşkınlığa bıraktı ve birkaç saniye boyunca karışmış bir yüzle Derim'in sözlerini anlamaya çalıştı. Her zamanki tavrına alışması ve her an tetikte olmasını kendisine sürekli hatırlatmaya çalıştıysa da her defasında olduğu gibi, aniden değişen konuyla yine kendisini duvara toslamış gibi hissediyordu.

"Yarın akşam bir yere gidemeyiz, Aşil evde yalnız," dedi saf saf açıklama yaparak.

"Aşil bizden önce programını yapmış. Yarın akşam çocuklarla film gecesi yapacaklarmış. Jaques mısır patlatacağına söz vermiş."

"Çocuklar?" diye sordu Anka yine şaşkınlıkla.

"Adamlar yani..." dedi Derim, '*Bir de soruyor musun?*' der gibi bakarak. "Marcel, Aşil'i yatırabileceğini söyledi."

Anka duraksayarak adama baktı. Neden sonra biraz evvelki konunun soğutulduğunu düşünerek silkelendi ve kaşlarını çattı.

"Sen benim dediklerimi duyuyor musun acaba?" dedi hiddetle. "Peşime adam takmayacaksın Derim! Az daha Lukazs'ı vuracaktım!"

"Kendisini açık ettiyse bunu hak etmiş demektir," dedi Derim sakin bir edayla.

Anka hızla gözlerini kırpıştırıp Derim'in durgun ifadesine baktı. Anlık şaşkınlığını hızla üzerinden atarak birkaç adımda adamın karşısına dikildi. İki elini beline dayayarak "Emrini geri al!" dedi üzerine basarak. "Lukazs'ı peşimden çek! Bu yaptığın bana hakaret! Ben senelerce tek başıma sokaklarda dolaştım! Onlarca görevi başarıyla tamamladım. Bana korunmaya muhtaç yavru köpek muamelesi yapamazsın!"

"Yavrular ne durumdaymış? Ozan'la konuştun mu bugün? Aşil hâlâ isim vermedi onlara değil mi? Acaba biz mi koysak isimlerini?" dedi Derim düşünüyormuş gibi. Ansızın suratını ekşitti. "Olmaz ama. Aşil koymak istiyordu. Hâlâ düşünüyormuş. Bu onun hakkı."

"Sen benim dediklerimi duyuyor musun?" dedi Anka yeniden, bedenini Derim'e eğerek. Bakışları tekrar hiddetle parlamıştı. Derim bakışlarını ona kaldırıp birkaç saniye erimiş bir yüz ifadesiyle bu

hiddetli gözlere baktı. Başını tıpkı rüyadaymış gibi yavaşça yukarı aşağı onaylarcasına sallarken, alçak sesle "Gözlerinin içinde, elektrik kıvılcımları çaktığına yemin edebilirim. Öyle güzeller ki," dedi sayıklar gibi.

Anka bedeni hızla düzeltirken iki elini yukarı kaldırıp, önüne düşen saçları geriye attı ve dişlerini sıkarak hırlarcasına bir ses çıkardı. Bedeni sinirle titriyordu.

"Allah'ım bana sabır ver," dedi inlercesine. Ellerini yüzüne kapadı ve sakinleşmeye çalıştı. Derin, sesli bir soluk aldı ve ellerini yüzünden geri çekti. Keskin bakışlarını Derim'e diktiğinde, sakin olduğunu umduğu bir tonla yeniden üzerine basarak "Derim," dedi kararlı bir sesle. "Lukazs'ı geri çek. Senden rica ediyorum. Lütfen."

Derim aniden yerinden kalkarak iki ayağının üzerinde karşısına dikildi. Sakin bir sesle karşılık verirken başını da kararlı bir tavırla iki yana salladı.

"Öyle bir şey olmayacak."

Kolunu Anka'nın beline uzattı ve genç kadını kendisine çekti. Anka'nın karşı koymasına fırsat vermeden dudaklarını sertçe dudaklarına bastırdı.

"Eve geldiğimde bana hoş geldin öpücüğü vermedin," dedi alınmış bir sesle.

"Çünkü ben hoş bulmadım!" dedi Anka sert bir tonla. Kaşlarını çatmıştı fakat Derim'in onu umursadığı söylenemezdi ki adam baş döndürücü bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Anka hızla devam etti. "Ayrıca şu yoğurt olayını da sen yanlış anlamışsın. Her akşam eve gelirken alman gerekmiyor. Evde kalmamışsa alman gerekiyor. Buzdolabı yoğurt dolu."

"Ben çok hoş buldum," dedi Derim sırıtarak. Anka'nın son sözlerini duymazdan gelmeyi tercih etmişti. Gerçi belki de bu sözleri dikkate almalıydı çünkü İstanbul dışında olduklarında, bazen sadece meyveli yoğurt bulabiliyordu. Ama yine de mutlaka o yoğurdu almalıymış gibi hissediyordu. Hislerini takip etmeyi tercih etmişti. Sonuçta iyi ya da kötü en baştan beri hislerini takip ettiği için Anka'yla yolları birleşmişti.

Anka gözlerini devirdi. Kollarını kaldırdı ve avuçlarını çelik sertliğindeki göğse bastırarak geri itmeye çalıştı.

"İstediğim şeyi yapmadan sana öpücük falan yok!"

Derim diğer kolunu da kaldırarak iki koluyla sıkıca genç kadını sarmaladı ve çok daha güçlü bir baskıyla kendisine yasladı. Anka ellerini adamın gergin, taş gibi sert kaslarla çevrili kollarına indirdi, gözlerini görmek için başını hafifçe geriye yatırdı. Derim bu kez keskin, ciddi bakışlarla ona bakıyordu.

"Mon Phénix..." dedi. İsmi bu kez çok yumuşak fakat bir o kadar da tehlikeli bir tınıda sarf etmişti. "Bunu seninle tartışmayacağım. Kendini boşuna yoruyorsun. Lukazs sana zimmetlendi. Peşinden ayrılmasını istiyorsan onu kendin vur. Ama değişen bir şey olmayacak. Çünkü onun yerine bir başkasını koyarım. Bu konuda çok ciddiyim." Anka tam ağzını açacakken başını eğdi ve onu susturmak ister gibi yine sert bir öpücük bıraktı dudaklarına. Başını hafifçe geriye çekti. İki çift göz birbirine mıhlanmışçasına bakıştılar. Derim alçak sesle devam etti. "Kendini koruyabileceğini biliyorum. Seninle gurur duyuyorum. Ama kimsenin sana yaklaşmasına izin veremem."

Başını yeniden hafifçe aşağı eğdi ve bu kez çok daha yumuşak bir tavırla dudaklarını genç kadının dudaklarına sürttü. Dışarı verdiği ılık soluğu, Anka'nın burnundan içeri girerek ciğerlerine ulaştı. Gözleri istemsizce kapanırken, dudaklarının üzerindeki yumuşak dudakların tadını çıkardı. "Kıymetlimsin..." diye fısıldadı Derim, dudaklarını minik dokunuşlarla genç kadının dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Bunu biliyorlar... Sana dokunamazlar ama risk almayacağım. Sen söz konusu olunca yüzde birlik bile risk almayacağım."

Dili genç kadının dudaklarını üzerinde gezindi. Dişleriyle dolgun alt dudağını hafifçe sıkıştırarak çekiştirdi. Anka keskin bir soluğu içine çekti. Fısıltı gibi bir sesle itiraz edercesine karşı koydu.

"Beni baştan çıkararak istediğini yaptırmaya çalışıyorsun."

"İşe yarıyor mu?" diye fısıldadı Derim.

Diliyle hafifçe baskı yaparak genç kadının dudaklarını araladı ve ağzının içine kaydı. Anka nabız atışlarını şakağında hissediyordu. Ağzının içindeki ılık ıslak dil, diline dokundu. Dudaklar, dudaklarını örselercesine öperken ağzının içindeki dil sertçe damağına vurdu. Boğazından haz dolu bir inilti yukarı tırmandı. Tırnakları, sarıldığı

kollarda adamın tenine battı. Derim'in sertliğini karnının üstünde hissediyordu. Belindeki kollar kıskacını arttırarak, bedenine geriye doğru hafif bir kavis verip ileri çekti onu. Karnının üstündeki sertlik bacaklarının arasında derin bir sızıya neden olurken bu kez bedenini öne doğru kendisi itti.

Derim dudaklarını açlıkla emerken o da aynı açlıkla ağzının içindeki dili emdi. İkisinin burnundan çıkan soluklar birbiriyle çarpıştı. İki soluk birbirine karışarak şehvet barındıran transparan bir sise dönüştü. Bu şehvetli karışımı ikisi aynı anda ciğerlerine çektiler. Anka beyninin içinde patlayan renk cümbüşüyle kör olduğunu sandı. Derim aniden genç kadını baldırlarından tutarak yukarı kaldırdı. Anka bacaklarını adamın beline sardı. Dudaklar birbirini ezmek istercesine hoyrat bir savaşa girişti. Tıpkı bir kanon gibi bir saniye arayla; iki zevk dolu inleme gırtlaklarından koparak anlık, birkaç notalık kısa bir melodi oluşturdu.

Derim zorlukla dudaklarını geri çekti. Anka ne zaman kapadığını bilmediği gözlerini ağır ağır açtı ve buğulu gözlerle ateş gibi yanan ela gözlere baktı. Derim usulca başını eğip, hırpalanmış dudaklara af diler gibi okşarcasına birkaç minik öpücük bıraktı. Burnunu genç kadının burnuna sürttü ve boğuk bir sesle "Savaşmayalım sevişelim," dedi hınzır bir edayla.

Anka'nın dudaklarından istemsiz sinirli bir kıkırtı çıktığında, elini kaldırıp adamın omzuna vurdu.

"Hile yapıyorsun."

"En sevdiğim."

Anka alnını Derim'in alnına dayadı. Kolları adamın boynuna dolandı. Kirpiklerinin altından alıngan gözlerle, kendisine bakan yumuşak elalara baktı.

"Lütfen..." dedi rica dolu bir tonla.

Derim kaşlarını kaldırdı. "Söz konusu bile değil, ma reine."

Anka sesli bir soluğu içine çekerken yanağını Derim'in şakağına yasladı. "Öyle hilebazsın ki..." dedi şikâyetçi bir edayla. Bu kez daha Fransızca telaffuz edilen *Kraliçem* kalbinin hoplamasına neden olmuştu. "Seninle çatıştığım zamanları özleyeceğimi söyleseler inanmazdım. Kışkırtabildiğim zamanlar daha güzeldi."

"Artık ne yaparsan yap, beni kışkırtamazsın."

Anka başını hafifçe geri çekip tehditkâr gözlerle baktı adama. "İddiaya var mısın?"

Derim yine kaşlarını kaldırdı. "Seninle hiçbir konuda iddiaya girmem. Ama ne yaparsan yap, seninle tartışmayacağım."

"Yenilmekten mi korkuyorsun?" dedi Anka, hınzır bir gülümsemeyle.

"Bana sırtını dönüp yatmandan korkuyorum," dedi Derim çabucak. Yüz ifadesi öylesine hızlı değişmişti ki şimdi bakışları ürkmüş bir çocuk gibiydi.

"Yine yaparım," dedi Anka üsteleyerek. "Lukazs'ı geri çekmezsen yine yaparım," dedi gözlerini kısarak.

"Artık izin vermem," dedi Derim kendinden emin bir edayla. Dudaklarını yeniden dolgun dudaklara sürttü. "Seni nasıl baştan çıkaracağımı biliyorum."

"Hainsin," dedi Anka işveli bir tonla.

"Hayır," dedi Derim başını iki yana sallayarak. "Sadece sana âşığım."

Anka gözlerini yukarı kaldırırken küçük bir kız gibi "Yaa..." dedi itiraz eder gibi. "Gittikçe romantikleşiyorsun," derken sitem eder gibi konuşsa da başını eğip, gülümseyerek Derim'e baktı.

Sabırsız bir sesle "Aşil bu gece bizimle yatmak için ısrar etmedi. Bu fırsatı değerlendirmemiz lazım," diyen Derim, kucağındaki genç kadınla birlikte salonun kapısına doğru ilerledi.

Girişe çıkıp, üst kat merdivenlere yöneldiğinde Anka hâlâ bacaklarını adamın beline sarmış halde kucağındaydı. Derim merdivenleri tırmanmaya başladığında, arkasından gelen sesle duraksayarak bir ayağını alt basamağa koyup, kucağındaki kadınla birlikte geriye döndü. Lukazs ciddi bakışlarla onlara bakıyordu. Bir an gözleri kuşkuyla kısıldı.

"Emirde değişiklik var mı patron?"

"Hayır Lukazs," dedi Derim duraksamadan. O an ki durumuna göre ses tonu öyle ciddiydi ki Anka suratında oluşan gülümsemeye engel olamadı. "Emirler aynen geçerli" dedi Derim üzerine basarak.

Lukazs anlamış gibi başını salladı. Muhtemelen o an ki hallerini değerlendirince Anka'nın, onu ikna ettiğini düşünmüş olmalıydı

fakat Derim'in pes etmediği ortadaydı. Hoşnut bir tavırla başını sallarken bakışları Derim'in omzunun üzerinden, kendisine bakan Anka'nın gözleriyle karşılaştı. Anka'nın onun kadar hoşnut olmadığı kendisine bakan tatsız bakışlarından anlaşılıyordu.

"Atlatacağım seni," dedi Anka başını meydan okurcasına yukarı aşağı sallarken.

"Sen aldırma ona Lukazs," dedi Derim yeniden basamakları tırmanmaya devam ederken. Sırtı adama dönük halde seslendi. "Seni vurmadığı sürece peşinden ayrılmıyorsun."

"Vursa daha iyiydi. Onun yüzünden on bin euro kaybettim," dedi Lukazs sitemli bir tonla.

"Benim paramı hâlâ getirmediniz!" dedi Derim eğlenir bir sesle. Sonraki kata çıkmak için düz zemine vardığında bu kez onun yüzü, Anka'nınsa sırtı Lukazs'a dönüktü.

"Silva topladı. Yarın sabah verecekmiş sana."

Anka başını hafifçe geri çekip, sorarcasına Derim'e baktı. Derim göz kırparak ona gülümsedi.

"Bana yine para kazandırdın, ma reine. Yarın akşamki yemek parasını çıkardık." Derim sesli bir kahkaha attığında Lukazs evin büyük kapısından dışarı çıkıyordu.

"Bahse mi girdin benim üzerimden?" diye sordu Anka hayretle.

"Hepsi Lukazs'ın fark edilmeyeceği üzerine bahse girmişti. Sana yalnızca ben yatırdım."

"Pislik!" dedi Anka elini sertçe Derim'in omzuna vurarak. Derim umursamadı. Tatlı bir sesle karşılık verdi.

"Bana hep kazandırıyorsun. Hayatıma girdiğinden beri hep kazanıyorum. Benim uğurum sensin."

Anka gözlerini tavana kaldırarak sitem eder gibi "Ya kızamıyorum da!" diye söylendi.

"Halbuki o zaman daha baştan çıkarıcı oluyorsun. Ateş gibi yakıcı oluyorsun..." Derim kışkırtıcı bir tonla konuşurken Anka, dudaklarını Derim'in boynuna sürttü.

"Yakacağım birazdan seni... Ateş gibi yakacağım," diye mırıldandı.

Genç adamdan yalnızca haz dolu bir ses yükseldi. "Her gece küle dönüşüp ertesi sabah yeniden var oluyorum. Tıpkı sevdiğim kadın gibi... Yeniden ve yeniden doğuyorum... Senin ateşin beni yok etmez, mon Phénix... Senin ateşin her günü yeniden başlatır."

"Allah'ım sen aklımı koru. Adam her geçen gün kendini aşıyor."

Anka ağlak bir tonla söylenirken, Derim yüksek sesli bir kahkaha attığında odalarına girmişlerdi. Ayağıyla kapıyı sertçe kapadığında, yalnızca birkaç dakika sonra arşa tırmanacak olan alevlerin, sadece o kapının bu yanında yükseleceğini biliyordu.

***

"Emin misin annecim?" diye sordu Anka.

Boyunu Aşil'le eşitlemeye çalışarak dizlerini bükerek eğilmiş, iki eliyle Aşil'in minik ellerini tutmuştu. Üzerinde uzun etekleri tiril tiril uçuşan, leylak renkli, askılı bir elbise vardı. Dekoltesi derin olmamakla birlikte çıplak omuzlarını ortaya çıkaran kesim, sade bir topuzla topladığı saçların da etkisiyle çok şık görünüyordu. Evin girişindelerdi. Derim'le birlikte baş başa akşam yemeğine gidiyorlardı fakat Aşil'i evde bıraktığı için hiç rahat hissetmiyordu. Bunu ilk kez yapıyordu. Daha önce de akşamları dışarı çıkması gerekmişti ama o zaman Aşil'in etrafında mutlaka Alin, Avcı ya da Handan olurdu. Bu kez ilk defa yalnızca Derim'in adamları olacaktı evde.

Silva, Lukazs ve birkaç adam onlara eşlik ederken Marcel, ekibi ve Aşil'in beş koruması evde kalıyordu. Hepsi de Aşil'in yaptığı programa uymuş görünüyorlardı. Sinema odasında 5 yaşındaki bir çocukla birlikte ona söz verdikleri gibi çizgi film izleyeceklerdi.

Aşil gözlerini yumarak kendinden emin bir şekilde başını salladı.

"Çocuklarla birlikte program yaptık ama anne. Bu akşam sizinle vakit geçiremem zaten," dedi bir büyük edasıyla. Fransızca karşılık vermişti.

Anka duyduklarıyla gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Bakışları Aşil'in arkasındaki Marcel'e kalktığında, adamın keyifle sırıtarak başını salladığını gördü. Derim, Eren, Chris ve Lucca'nın olduğu üçlü grubu tembihliyordu yine. Adamların göz devirmemek

için kendilerini zor tutarak, söylenen her şeye kafa sallayıp sürekli "Evet patron," dediklerini duyuyordu.

"Siz eğlenmenize bakın," diyen Aşil'in sesiyle yeniden oğluna baktı. Yüzünde sevgi dolu geniş bir gülümseme belirdi. Başını ileri uzatarak dudaklarını oğlunun yanağına bastırdığında, Aşil kıkırdayarak "Yanağımı boyadın anne," dedi.

Anka avucundaki bir eli bırakarak, parmak uçlarıyla Aşil'in yanağını silerken "Hayır boyamadım, bu yalnızca parlatıcı. Bak, sildim bile," dedi gülümseyerek.

Aşil kollarını annesinin boynuna sardı. "Beni merak etmeyin, çocuklarla harika vakit geçireceğiz."

"Bazen 5 yaşında mısın, 50 yaşında mısın şüpheye düşüyorum," diye mırıldandı söylenircesine.

Yavaşça ayağa kalktığında Derim de yanında belirmişti. Şık koyu renkli takım elbisesinin içinde, Anka onun her kadının aklını başından alacak denli yakışıklı göründüğünü düşündü. Derim kaşının üzerinden yanağına doğru inen ince ize rağmen, gerçekten her kadının bir kere daha dönüp baktığı güzellikte bir adamdı. Çarpıcı, meleksi bir güzelliği vardı. Özellikle o anda gözlerinde parıldayan ışıltıların yansıttığı gibi, keyifli olduğu zamanlarda bu güzellik çok daha belirginleşiyordu. Soğuk ve acımasız göründüğü anlarda gerilen yüzü, bu güzelliği başka bir boyuta taşıyor, şeytani bir cazibenin etkisi çehresini kaplıyordu.

Derim, üzerindeki pantolonun kumaşını hafifçe yukarı çekerek dizlerini kırdı ve Aşil'in önünde eğildi. "Babacım..." dedi sıcak, sevgi dolu bir tonla ve ardından Fransızca devam etti. "Ne zaman istersen geri döneriz. Marcel'e bizi aramasını söylemen yeterli."

Aşil başını iki yana sallarken aynı dille karşılık verdi. "Sanmıyorum," dedi ciddi bir ifadeyle. "Marcel bana Küçük Kara Balığı okuyacak bu gece yatırırken. Söz Verdi," derken emin olmak ister gibi Marcel'e başını kaldırdı. Marcel ona göz kırparak "Söz sözdür," diye gülümseyerek güvence verdi.

Derim oğlunu öperken, Aşil bu kez onun boynuna sarılarak babasıyla vedalaştı. "Beni merak etmeyin baba. Annemle güzel eğlenin," derken bir eliyle Derim'in sırtına hafifçe vuruyordu.

Derim dudaklarını oğlunun boynuna bastırarak sesli bir öpücük kondurdu. Ardından ince telli saçlara bir öpücük bıraktı.

"Sen müthiş bir çocuksun," dedi kabına sığdıramadığı belli bir sevgi tınısıyla.

"Biliyorum," dedi Aşil göz devirerek. "Herkes öyle diyor, galiba müthişim gerçekten," derken düşünüyormuş gibi gözlerini yukarı kaldırdı. Ne olduğundan tam olarak emin olamadığı belliydi.

Girişte alçak sesli gülüşler duyuldu. Derim ayağa kalktı ve Marcel'e baktı. Bakışları dudaklarından başka bir kelime çıkarmasına gerek duymayacağı kadar çok şey anlatıyordu. Marcel gülümseyerek başını salladı.

"Merak etme patron. Bize emanet. Size iyi eğlenceler."

Derim elini uzatarak, yanındaki kadının parmaklarına parmaklarını doladı ve oğluna son kez gülümseyerek kapıya doğru yöneldi. Onları bekleyen aracın açık kapısından içeri girerek arkaya oturdular ve araçlar hareket etti. Yirmi dakika süren yolculuğun ilk anları sessizlik içinde geçerken, Anka sabırsızca Derim'e çevirdi bakışlarını.

"Dün neler konuştuğunuzu hâlâ anlatmadın."

"Yemekte konuşacak konu olur diye düşündüm," dedi Derim gülümseyerek.

Anka, adamın ifadesinden görüşmenin tam da onun istediği gibi geçtiğini anlıyordu fakat yine de merak etmekten alamıyordu kendisini.

"Konuşacak konu sıkıntısı çektiğimizi sanmıyorum," diye karşılık verdiğinde Derim, bundan ne kadar hoşnut olduğunu belirtir şekilde gülümsedi.

"Öyle değil mi? Seninle her konuda konuşabiliyor olmamız sanırım en çok sevdiğim şeylerden birisi."

"Aslında bunun için tüm takdiri sana vermemiz lazım çünkü çok donanımlı bir sohbet arkadaşısın."

"Kendini küçümseme mon Phênix," dedi Derim yan gözle ayıplar gibi bakarak. "Konu ne olursa olsun, ilgin..." diyerek, başını saygı duyar gibi hafifçe genç kadına doğru eğerek devam etti. "... ve bilgin yadsınamaz. Sohbet iki kişilik olur ve sen her zaman katılımcı-

sın. Diğer türlü monolog şeklinde geçerdi ki bu da sanırım çok sıkıcı olurdu."

Anka gülümseyerek başını salladı ve yavaşça bakışlarını camdan dışarı çevirdi. Şehrin ışıkları pırıl pırıl olsa da uzakta görünen Eiffel Kulesi'nin ışıkları, tüm ihtişamıyla bu pırıltıları bastırıyordu. Birinci Bölge'ye girdiklerinde Eiffel sağ taraflarında kalmıştı ve on dakikalık yolculuğun ardından restoranın önünde araçlar park etti.

Derim açılan kapıdan dışarı çıktıktan sonra elini aracın içine uzatarak Anka'nın elini tuttu. Anka ayakları yere basınca, başını kaldırıp önlerinde duran üç Michelin yıldızlı restoranın kapısına baktı.

"Buraya bir ay öncesinden rezervasyon yapılmıyor diye biliyordum," diye mırıldandı düşünceli bir sesle.

Derim ona cevap vermedi, ileri doğru adımlarken onu da kendisiyle birlikte içeri yöneltti. Silva ve diğerleri onlar çıkana kadar dışarıda bekleyeceklerdi. Kapıdan içeri girdiklerinde Anka'nın ilk edindiği izlenim, içerisinin tıpkı İtalyan sarayları gibi dekore edildiği oldu. Derim salon şefiyle selamlaştı ve samimi denecek birkaç cümleyle birbirlerine hal hatır sordular. Adam eliyle yol göstererek onu izlemelerini istediğinde, Anka hâlâ merakla etrafı inceliyordu. İçeride beşer masanın olduğu iki salon bulunuyordu. Salon şefini takip ederek ilk salonu geçtiler ve sonraki salonda, köşedeki yuvarlak masaya doğru ilerlediler. Açık renk boyalı salon duvarları içeriye ferah bir görünüm vermişti. Önünden geçtikleri bir önceki salonun karşı duvarında neredeyse tüm duvarı kaplayan, Rönesans dönemine ait olduğu belli bir çalışmanın olduğu devasa bir tablo asılıyken, bulundukları salonun duvarlarında dikdörtgen çerçevelerin içinde rengarenk çiçek desenlerin çerçevelediği ve ortasında tıpkı bir kraliyet armasına benzer bir taç bulunan tablolar asılmıştı. Aynı ölçüdeki benzer çerçevelere yerleştirilmiş aynalar, iç hacmi küçük olan mekânı çok daha geniş gösteriyordu.

Derim, dört sandalyenin olduğu yuvarlak masada sırtları duvara gelecek şekilde oturmayı tercih ederek, Anka'nın sandalyesini nazikçe tutup oturmasını bekledi. Genç kadın yerine yerleşince, kendisi de yanındaki sandalyeyi çekerek oturdu. Anka meraklı, inceleyen bakışlarla salonu gözden geçiriyordu. Masanın köşede olması kadar yüzlerinin duvara dönük olmamasına da memnun olmuştu. Tavanlardan sarkan kristal avizeler, karo yer zemini, duvarlardaki

tablolar, bembeyaz örtülerle hazırlanmış masalar, bu masaların ortalarında bulunan minik vazoların içindeki küçük çiçek demetleri ve her masada yanan tek bir mum, içeriye olağanüstü şıklıkta bir atmosferin hâkim olmasını sağlamıştı. Restoran, sadeliğin şıklıkla buluştuğu fakat aynı zamanda da zarif ve vakur bir zenginliğin birleşimiydi.

Anka her zamanki gibi siparişleri verirken, Derim'in kendisine yönelttiği, istediği bir şey olup olmadığı sorusunu, tüm tercihi ona bıraktığını söyleyerek geçiştirdi. Menü hakkında hiçbir fikri olmadığı gibi menüdekilerin içeriği konusunda da fazla fikir yürütebileceğini sanmıyordu. Derim'in damak tadına güveniyordu ve gelecek olan yiyeceklerin kesinlikle onu memnun edeceğine emindi.

Tıpkı tahmin ettiği gibi oldu. Derim'in açmalarını istediği bir şişe şarap, damağında aklını başından alacak kadar güzel bir tat bırakmışken, ona eşlik eden yiyecekler, hem göze hitap ediyordu hem de midesine. İlk tabağı kendinden geçtiği bir zevkle bitirdiğinde diğer tabaklar sırasıyla masaya getirilmeye başlamıştı. İlk kadeh çabucak bitmiş ikincisi yarılanmıştı.

"Yavaş iç," dedi Derim uyarır bir tonla.

Anka yan gözle ona bakarken sırıtma isteğini kibar bir gülümsemeyle maskeledi.

"Böyle pahalı şarapları su içer gibi içmeme ifrit oluyorsun değil mi?" dedi haylaz bir ifadeyle. Tabağındaki sanat eserinden bir parçayı çatalına takarak ağzına attı.

"Nasıl keyif alıyorsan öyle iç elbette. Sadece çabucak sarhoş olmanı istemiyorum."

Anka söz konusu şaraptan yine bir yudum alarak gözlerini yumdu. Dilinin üzerindeki tadın hiç yok olmamasını ister gibi yutkundu. Gözlerini açarak Derim'e baktı ve gülümsedi. Yavaşça kadehi masaya bıraktı ve yeniden çatal ve bıçağına uzandı. Derim tabağının içindekini parçalayarak çatalına takarken, ona hızlı bakışlar atıyordu.

"Eee anlat bakalım dünkü görüşme nasıl geçti?"

"Meraktan çatladın, değil mi?" dedi Derim gülümseyerek. Çatalın ucundakini ağzına sokup yavaşça çiğnerken, ışıltılı gözleri yanındaki kadının meraklı gözlerine dikilmişti.

Anka başını salladı. "Merak etmem normal değil mi? Adamın ne tepki verdiğini elbette merak ediyorum. Aslında o anki yüzünü görmeyi tercih ederdim ama senin anlatımınla yetineceğim tabii ki."

Derim gülümseyerek bakışlarını yeniden tabağına çevirdi. Yine küçük bir parçayı ağzına attı ve çatal bıçağını bırakarak kadehine uzandı. Küçük bir yudum içerken, gözleri çabucak salonda dolaştı. Tüm masalar doluydu. Ve bu masalarda oturanların hepsinin ayrıcalıklı insanlar olduklarını biliyordu. Fakat bunu zerre kadar umursamıyordu. Yanındaki kadının varlığı, onun için öylesine paha biçilmezdi ki kendisinin sahip olduğu tüm ayrıcalıklardan bile onun uğruna gözünü kırpmadan vazgeçebilirdi.

Hâlâ kendisine merakla bakan ve konuşmasını bekleyen kadına bakışlarını çevirdiğinde o anki hisleri, gözlerine öylesine derin bir anlamla yerleşmişti ki; Anka, ona dönük bakışların etkisiyle tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Teninden geçen ürperti ile titrememek için insanüstü bir gayret gösterdi. Çabucak kadehine uzanarak, büyük bir yudumu boğazından aşağı gönderdi. Kadehi yeniden masaya bıraktığında Derim konuşmaya başladı.

"Çok bozuldu. Hatta bozulmanın da ötesinde şok oldu." Derim bir yandan ufak parçalar ağzına atarken bir yandan kadehinden küçük yudumlar alarak, anlatmaya devam ediyordu. Konuşması durağan ve sakindi. "Gerçeği bilen tahminimden de azmış. Sadece Lord ve Kraliçe biliyor."

"İyi gizlemişler. Etraflarındaki onca insana rağmen gizli saklı görüşme çok kolay olmaz," dedi Anka takdir dolu, düşünceli bir edayla.

Derim ona yandan çabuk bir bakış attı, dudağının ucu hafifçe kıvrıldı.

"Aslında bu mümkün değil..." dediğinde Anka ona sorarcasına baktı. Derim devam etti. "Lord bilen çalışanları seneler önce ortadan kaldırtmış."

Anka'nın gözleri *vay be* der gibi açılırken alt dudağı kıvrıldı. "Oğullarının haberi yok mu peki?" diye sordu.

"Bir de o var. Birkaç sene evvel, Veliaht Prens evlenmeden önce Kraliçe gerçeği açıklamış ona."

"Hadi!" dedi Anka gözlerini ayırarak. Kendisini tıpkı Alin, Selin ve Avcı'yla dedikodu yaptığı anlardaki gibi hissederek dirseğini masaya dayadı ve hevesli gözlerle devam etmesini ister gibi Derim'e baktı.

Derim yan gözle ona bakıp alçak sesle güldü. "Şu an çok komik görünüyorsun."

"Dedikodu var dedin, geldik," dedi Anka pat diye. Masumca gözlerini açmış savunma dolu bir edayla adama bakıyordu. Elini hafifçe salladı. "Hadi, anlat hepsini. Söz lafını kesmeyeceğim."

Derim bu kez hafifçe başını arkaya savuran alçak sesli bir kahkaha attı. Gözleri ışıl ışıl merakla kendisine bakan kadına çevrildi. Şu an ne kadar olağanüstü göründüğünün farkında mıydı acaba?

"Prens önce çok öfkelenmiş. Lord orasını tam açıklamadı ama benim kanım, öfkesi babasının başka biri olmasından değil, tahttan feragat etmek zorunda kalacağından bence. Lord'un unvanı, kendisininki kadar yüksek olmasa da adamın gücünün o da farkında. Hatta Norveç Kralı'ndan bile güçlü biri olduğunu gayet iyi biliyor. Şimdi el altından gerçek babasının gücünü de istediği zaman kullanıyor. İşine geldiği açık yani..."

"Vay be..." diye mırıldandı Anka, hayretle.

Derim ona yine çabuk bir yan bakış atarak gülümsedi. Anka pür dikkat onu dinlemeye devam ediyordu. Kadehinden yine bir yudum alarak devam etti Derim.

"Lord ilk baştaki şoku çabuk atlattı. Açıkçası ilk kez, o ifadesiz suratının o kadar darmadağın oluşu hoşuma gitti. Bu bilgiyi kimlerin bildiğini sordu telaşla. Konseydekileri kastediyordu tabii. Henüz benim dışımda kimsenin bilmediğini söyledim... Tabii kozumu oynamaktan çekinmedim de. Eğer Scott'un ipini çekmezse bu bilgiyi el altından dışarı sızdıracağımı açıkça belirttim. Sıkışınca beklenildiği gibi yan çizdi. Scott'u kontrol edebileceğini, benden uzak tutacağını söyledi. Beni hafife aldıklarını itiraf etti. Bundan sonraki ilişkilerin baltalanmaması için yalnızca iş konuşacağımızı ve en başta planlanan şekilde devam edileceğine garanti verdi."

"Sen inanıyor musun dediklerine?"

Derim belli belirsiz yüzünü buruştururken *yani* der gibi başını sağa sola, iki omzuna yatırdı.

"Bu meseleleri karıştırırlarsa kendi yapmak istediklerini de baltalayacaklarının farkında. İlk başta bana karşı kullanacakları koz onu iyi hissettirdi. Senin de dediğin gibi, beni bir nevi tetikçileri gibi görüyordu Lord. Onlar ellerini temiz tutarken pis işleri bana yıkacaklardı. Eğer bir yerde onlara karşı gelirsem de Aşil'le tehdit edeceklerdi. Kendilerini çok güçlü görüyorlar. Fakat onun önüne koyduğum dosya benden daha güçlü olmadığını gösterdi ona. Geri adım atmak zorunda. Aksi halde kaybedecekleri benimkilerden daha çok."

Anka kaşlarını çatarak "Onun oğlu Aşil'den daha mı önemli? Kaybedeceği neden daha çokmuş?" diye diklenircesine sordu.

Derim ona ters ters baktı. "Zekânı indirgiyorsun," dedi kızgın bir sesle. "Aşil hiçbir pazarlığın malzemesi olamaz. Aşil'den daha önemli hiçbir şey yok. Aşil, tüm bu konuşmaların dışında çünkü onu akıllarına bile getirmemeleri gerektiğini kesin bir dille belirttim. Ben Lord'un prestijinden, parasından, hayatından söz ediyorum. Lord bunlar olmadan yaşayamaz. Bense sokakta da hayatta kalabilirim."

Anka kaşlarını kaldırarak '*Pardon*?' der gibi bir bakış attı. Mahcup gözlerini masaya indirerek kadehine uzandı. Tam o esnada masaya yerleştiklerinde, acil bir durum olabileceği düşüncesiyle masanın üzerinde kenara koyduğu telefon titreşince, Derim bakışlarını ekrana çevirdi ve yüzünde hiçbir ifade okunmadan birkaç saniye ekrana baktı. Mesaj dışarıda, restoranın önündeki Silva'dan geliyordu. Kucağındaki peçeteyi kaldırarak dudaklarına bastırdı ve yeniden usulca dizlerinin üzerine bıraktı. Önündeki kadehe uzanırken bakışlarını salonun girişine çevirmişti.

"Scott geliyor..." diye mırıldanır gibi alçak sesle, bilgi verdi Anka'ya.

"Burada olduğumuzu nereden biliyor ki?"

"Dünkü görüşmeyi öğrenmiş olduğuna eminim. Benim olduğu kadar onun da kendisine haber uçuran kaynakları var," diyen Derim'in sesi gergindi. Yan gözle Anka'ya çabuk bir bakış attı. "O gidene kadar sakın tek kelime etme... Göz göze gelme. Sadece yemeğini yemeye devam et."

"Nedenmiş o?" dedi Anka karşı çıkarak. Gözlerine öfkeli pırıltılar yerleşmişti. "Oğlumu tehdit eden adama benim de iki çift sözüm olacak elbette."

"Anka!" dedi Derim sert bir sesle. Gözlerinde açık bir uyarıyla genç kadına baktı. "Sakın!" dedi dişlerinin arasından. "Sesinin tonunu bile duymayacak! Tek kelime etme!"

Anka karşı koyacağı belli bir tonla "Derim..." diye söze başladığında Derim, aniden değişen bir yüz ifadesiyle hızla başını ona çevirdi. Gözlerine öylesine korkutucu bir bakış yerleşmişti ki Anka yutkunarak susuverdi.

"Herkesin gözü önünde cinayet işlememi istemiyorsan tek kelime etme!" dedi üzerine basarak. "Göz göze gelme! Sesini çıkarma!"

19. Bölüm

Aaron Scott, âdeta restoranın sahibi kendisiymiş gibi emin adımlarla onlara doğru yürürken önünden geçtiği bir masada oturan adam, tanıdığı birisi olmalıydı ki ikisi başlarıyla birbirlerine selam verdiler. Derim'den bir baş kısa, kırkların sonundaki adamın üzerinde pahalı olduğu belli olan jilet gibi bir takım elbise vardı. Ön tarafı seyrelmiş, şakaklarının üstünde kırlaşmaya yüz tutmuş koyu renkli saçlarını arkaya doğru taramıştı. Saçlarının koyuluğuna zıt, griye çalan açık mavi gözleri bir ölününkine benzer soluklukta görünse de keskin bakışları Derim'e dikili halde oturdukları masaya yaklaştı.

Derim'in karşısına denk gelen ahşap sandalyeyi geriye çekerek sanki davet edilmiş bir rahatlıkla masaya yerleşti. Hükmetmeye alışkın olduğu belli bir özgüvenle, bedenini hafifçe yan çevirip bacak bacak üstüne attı. İki elinin parmaklarını birbirine dolayarak dizinin üzerine koydu ve önce ona hiç bakmamış olan Anka'ya birkaç saniye incelercesine bakarak, bakışlarını Derim'e çevirdi.

"Carringhton'la dün yemek yemişsiniz."

Adamın lafı dolandırmadan konuya girmeyi tercih ettiği belliydi. Anka, bakışlarını çoğunlukla önünde duran tabağından ayırmadan yemeğine devam ederken ara sıra bakışları yukarı kalkıyor ve gözleri Scott 'ın oturduğu yer hariç salonun içinde dolaşıyordu. Bazı meraklı bakışların, belli belirsiz onların olduğu yöne doğru kaydığını görse de görmezlikten gelmeyi tercih ederek büyük bir dikkatle masadaki konuşmaları takip etmeye çalıştı.

Yanındaki Derim, sanki Scott'u kendi davet etmiş ve burada olduğuna zerre şaşırmamış gibi, herhangi bir rahatsızlık hissetmeden yemeğine devam ediyordu. Bıçağıyla tabağındaki yiyecekten küçük

bir parça keserken, sinir bozucu bir gülümsemeyle bakışlarını Scott'a kaldırıp, yeniden tabağına indirerek sordu.

"Seni davet etmediğimiz için kalbin mi kırıldı?"

"Ne konuştuğunuzu bilmek istiyorum!"

"Bilmen gereken bir şey olsa orada olurdun."

"Alisha'dan ona söz ettin mi Akhan?"

"Sen edersin diye umuyorum," dedi Derim sinsi bir gülümsemeyle. Çatalının ucundakini ağzına sokup ağır ağır ağzındakini çiğnemeye başladı.

"Kimsenin haberinin olmadığını çok iyi biliyorsun. Nasıl öğrendin bilmiyorum ama çok ileri gidiyorsun?"

"Senin gittiğin kadar ilerlemedim henüz. Hadsizliğinin bir sınırı olsaydı belki özeline saygı gösterebilirdim ama sen kaşındın Scott."

"Tekrar soruyorum! Alisha'dan Carrighton'a söz ettin mi?"

Scott bakışlarını, ona bakmayan ve sakin bir şekilde yemeğini yemeye devam eden Anka'ya çevirerek "Beni istemediğim şeyleri yapmaya zorlama Akhan. Soruma cevap ver!" dediğinde, Derim'in tehditkâr sert sesi duyuldu.

"O gözlerine hâkim ol Scott! Bakacağın yeri doğru seç, yoksa hiçbir şeyi göremezsin." Scott bakışlarını ona çevirdiğinde, işaret ve orta parmağıyla kendi gözlerini göstererek "Senin bakacağın tek yer bunlar. Bunların dışında gözlerin başka yere kayarsa onları oyar, eline veririm senin!" dedi keskin bir tonla.

Scott duruşunu bozarak, oturduğu sandalyede hafifçe öne çıkıp sağ kolunu masaya yasladı. Öfkeli görünmeye çalışsa da bakışlarındaki tedirginlik gözden kaçmıyordu. Derim'in vahşiliğini o da çok iyi biliyordu. Anka yan gözle belli etmeden adama baktığında yüzünü buruşturmamak için kendisine zorlukla hâkim oldu. Kadehine uzanarak büyük bir yudum içti.

"Carringhton'a Alisha'dan söz ettin mi?" diye üsteledi Scott, diklenircesine.

"Henüz değil," dedi Derim rahat bir tonla.

"Edecek misin?"

"Bu sana bağlı."

"Ne istiyorsun?" diye atıldı Scott.

"Haddini bilmeni..." dedi Derim. Kadehine uzanarak küçük bir yudum aldı. Kadehi masaya geri bırakırken keskin gözlerini Scott'a dikti. "Kendini çok zeki sanıyorsun ama değilsin Scott. Herkesi parmağında oynatabileceğini düşünüyorsun. Ama ben parmağında oynatabileceklerinden değilim. Sürekli hata yapıyorsun."

Derim başını iki yana ağır ağır sallarken, dudaklarının arasından küçümsercesine bir cıklama sesi çıkardı. "Benimle oynamak istersen benim alanıma girersin. Benim alanıma giren benim kurallarımı kabullenmiş olur. Durman gereken sınırları ben çizerim, sen orada durursun. Zıpla derim, zıplarsın. Koş derim, koşarsın... Ben derim, sen yaparsın..."

Derim ansızın başını Anka'ya çevirip Türkçe konuşarak, hayıflanırcasına "Şu cümleler bizim dilimizde kurulsa çok havalı olurdu bence. Adımla imza atmış olurdum," dediğinde Anka hayretle ona baktı. Derim sanki yanındaki kadınla hiç konuşmamış gibi başını yeniden Scott'a çevirdi.

"Bunu sen başlattın Scott," dedi ezici bir edayla. İki dil arasında öylesine rahat geçiş yapmıştı ki sanki araya hiçbir şey sokmamış gibiydi. "Seni uyardım. Durman gereken sınırları aşarsan seni o sınırların çok ötesine taşırım. Seni öyle bir yere sürüklerim ki vardığın noktada parçaların kalmaz."

"Kendine çok güveniyorsun Akhan!" dedi Scott kin dolu gözlerle. Başını hafifçe öne doğru uzattı. "Senin gücün beni alt etmeye yetmez! Carrignhton ve diğerleri ellerini pisletmeyi göze alamadıkları için senin Konsey'e girmeni istediler ama ben onlar gibi değilim. Ellerimi kirletmekten çekinmem. Bağlantılarım onlardan daha güçlü, istediğim ülkede savaş çıkarabilecek gücüm var. Amerikan senatosu benim elimde olduğu gibi düşünemeyeceğin kadar büyük güçler de benim kontrolümde! İstersem seni tüm dünyada aranan en azılı suçlu haline getirebilirim. Bırak ülkeden ülkeye gezmeyi, buradan evine bile gidemez hale gelirsin."

Anka, Scott'un kin dolu bir tonla savurduğu tehditlerle oturduğu yerde gerilerek hafifçe kıpırdandı. Derim onun aksine alayla gülümsüyordu. Kucağındaki elini karşısındaki adama çaktırmadan masanın altından kaydırarak, Anka'nın bacağına uyarırcasına bastırdı. Anka hissettiği gerginliği dışarıya yansıtmamaya çalışarak yine

sakin bir tavırla kadehine uzandı, bir yudum içmesinin ardından tekrar çatal ve bıçağını alıp, tabağındakilere devam etti.

"Mossad'da bağlantıların olduğunu biliyorum Scott. Korkuyor gibi mi görünüyorum sana?" Meydan okur gibi tek kaşını kaldırıldı. "Senin Kidonlarına karşı benim ekibim? Şansını denemek ister misin?" Derim'in yüzündeki alaycı gülüş yerini sinsi bir ifadeye bıraktı. "Başkan da dâhil olmak üzere birkaç senatöre ve hatta Genelkurmay Başkanı'na yaptığın şantajla, istediğini yaptırabileceğini sanıyorsan gerçekten büyük hayalperestsin Scott. Dünya artık seks skandallarını üç günde unutuveriyor." Bu durum onun da garibine gidiyormuş gibi dudağının ucunu bükerek, tasvip etmezcesine başını salladı. O esnada telefonuna düşen bir mesaj sesiyle bakışlarını birkaç saniyeliğine önündeki minik ekrana çevirdi ve tekrar Scott'a baktı. "Kaldı ki elindeki baskılı birkaç kopyadan başka fotoğraf da yok artık," dedi ani bir darbe indirircesine. "Son saldırıdan sonra kendi sistemine güvenemeyip tüm kayıtlarını diske alman ve onu da ofisindeki kasanda tutman çok aptalca bir adım oldu bence."

Scott donmuş bir yüzle ona bakarken Derim rahat bir edayla devam etti. "Günümüzde fotomontaj çok kabul gören bir bahane." Kadehine uzanarak bir yudum aldı ve sahte bir merakla "Başkan'ın ve diğer adamların bana minnet duyacaklarına ve içtenlikle teşekkür edeceklerine eminim. Sen ne dersin?" diye sordu masumca.

Scott başını iki yana sallayarak "Yapmış olamazsın?" dedi inanmaz bakışlarla.

"Yaptım!" dedi Derim takdir beklercesine, gülümseyerek.

"Nasıl?" diye sordu adam şok olmuş bir ifadeyle.

Derim, '*Beni hafife alıyorsun*' der gibi ayıplayan gözlerle adama bakarak "Benim işim bu Scott!" dedi hatırlatırcasına. "Bana meydan okuyan biri karşıma çıkınca, duramıyorum." Sanki bu huyunu sevmiyormuş gibi şikâyetçiydi tavrı.

Aniden yüz ifadesi değişti ve yine sinsi bir gülümsemeyle devam etti. "Bunu şimdilik kendime saklayacağım. Yine tüm belgelerin sende olduğunu düşünebilirler. Gerçeği sadece senin biliyor oluşun beni çok bağlamıyor," derken imalı bir tonla konuşmuştu. İstediği anda Scott'ı oyundan çıkaracağını söylemek istiyordu. Scott'a iyilik yaptığını söyler gibi, bariz olan sahte bir samimiyetle gülümseyerek

"İşine devam et, sanki hâlâ o kozlara sahipmişsin gibi istediğin adamı kullan. Sonuçta bu iş bana da para kazandırıyor," dedi nedenini açıklarcasına.

Ansızın tavrı yine değişti ve sanki çok rahatlamış gibi keyifle "Şu anda karın ve çocuklarının dışarıda olması büyük şans," dediğinde, Scott'un kaşları bu kez sorarcasına çatıldı. Anka da tıpkı Scott gibi Derim'i takip edemez olmuştu. Hayretle yanındaki adama dönüp bakmaktan kendisini alamadı.

"Sen nereden biliyorsun?" diye sordu Scott, şüphe dolu bir şaşkınlıkla.

"Oğlunun beyzbol sevdiğini biliyor muydun?" diye sordu Derim sahte bir masumiyetle. Scott'ın sorusunu duymamış gibi devam etti. "Red Sox taraftarı olmasını çok takdir ettim. Benim de favorim onlar. Bu sene de playoff'a kalacaklarını düşünüyorum."

"Ne saçmalıyorsun?"

Derim keyifli bir gülüşle kadehindeki son yudumu bitirdi. Masadaki şişe bitmişti. Bakışlarıyla garsona yeni bir şişe getirmesini işaret etti.

"Sen ne saçmalıyorsun?" diyen Scott tekrar sordu. Sesi gergin ve sinirli çıkıyordu. Üst üste aldığı darbeler adamı serseme çevirmişti.

"Gerçekten onları umursuyor musun Scott?" diye sordu Derim merakla. Elindeki şişeyle gelen garsona bakışlarını kaldırdı ve başıyla kadehleri doldurmasını işaret etti. Masada oluşan derin sessizlikte, garson hem Derim'in hem de kadehi boşalan Anka'nın kadehlerini doldurup, soran bakışlarını Scott'a çevirdiğinde Derim "Beyefendi şimdi kalkacak, gerek yok," dedi düz bir sesle.

Garson şişeyi masanın ucundaki buz kovasına yerleştirip, boş şişeyi aldı ve hafifçe eğilerek masadan uzaklaştı. Derim yeniden karşısındaki adama baktı.

"Evini onlardan daha fazla umursadığına eminim," dedi üstelercesine. "Güzel ev gerçekten. Yazık olacak."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Scott karışık bir yüzle.

Derim elini ağır ağır telefonuna uzattı, yine ağır ağır cihazı önüne çekti. Parmağıyla ekranın üzerine dokundu. Anka göz ucuyla onun mesaj kutusunu açtığını görebiliyordu. Derim sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi gözlerini telefonun ekranından kaldırmadan,

ifadesizce konuştu. "Bugün çalışanlarına izin verdim. Aslında senin adına mesaj gönderdim," diyerek aceleyle açıklama yaptı. İyi bir şey yapmış gibi gülümsemişti. "Evin havaya uçarken içinde olmaları hoş olmazdı."

"Sen?!" diyen Scott hızla yerinden doğrulduğunda, Derim insanın kanını donduracak sertlikle "Otur!" dedi buz gibi bir tonla.

Scott inanmaz bakışlarla ona bakarken Derim, gözlerini adamdan ayırmadan telefonun ekranına dokundu. "Ben otur dediğimde oturacaksın Scott! Otur!" dedi yine. Gözleri âdeta ölüm kusuyordu. Scott ağır ağır yerine otururken Derim'in, ima ettiği şeyin olmamasını diler gibi bakıyordu şimdi.

"Söylediğin şeyi yapmadın?" dedi başını inanmazca iki yana sallayarak.

"Bu sana bir ders olsun Scott! Bir dahakine özellikle senin evde olduğun zamanı kollarım. Yazık oldu evine. Ama sen kaşındın. Ben senin gibi havlamam Scott, ben doğrudan ısırırım."

Scott'un telefonu çalmaya başladığında adam hâlâ girdiği şoktan çıkamamış gibi Derim'e bakmaya devam ediyordu. Derim çenesiyle adamın ceketinin cebinde çalmaya devam eden telefonu işaret etti. "Uğraşman gereken çok iş var. Bence bir an evvel başla. Daha yeni bir eve taşınacaksın. Çok zahmetli oluyor," derken üzülmüş gibi yüzünü buruşturdu. Bir saniye sonra bakışları değişerek buz gibi gözlerle Scott'a baktı.

"Şimdi defol git masamdan. Bir daha davet edilmeden gelme!" dedi komut verir gibi.

Scott ağır ağır yerinden kalktı. Birkaç saniye masanın önünde dikildi. Adam çökmüş gibi Derim'e bakarken gözlerindeki kin açıkça okunuyordu.

"Bunu ödeyeceksin, Akhan," dedi alçak, tehditkâr bir sesle.

"Alisha'nı da kaybetmek istemiyorsan..." dedi Derim üzerine basarak. "Komutlara uy Scott! Benim alanım! Benim kurallarım! Bunu hiç unutma! Şimdi git!'"

Scott birkaç saniye boyunca ayakta dikilerek, Derim'e baktı ancak diğeri onu umursamadan çatal ve bıçağına uzanarak tabağına döndü. Adam diyecek bir şey bulamamış gibi hırsla dudaklarını birbiri-

ne bastırdı. Topuklarının üzerinde sertçe dönerek salonun girişine yollandı.

Anka dudaklarının arasından rahatlamış, nidaya benzer sesli bir soluk koyuverdi. Başını yanında sakince yemeğine devam eden Derim'e çevirdi.

"Bütün bunları ne ara yaptın?"

Derim umursamazca omuz silkti. "Ben yapmadım. Lee ve adamlar yaptı," derken sesinde adamlarına karşı hissettiği takdir açıktı.

"Ne ara?"

"Planlama yapacak bütün bir haftam vardı."

"Ben seni ofisinde müdürlerinle toplantı yapıyorsun sanıyordum."

"Onları da yaptım," dedi Derim çocuksu bir gülümsemeyle. Yüzü aniden değişti ve şeytani bir ifadeyle devam etti. "Machivelli doğru demiş. Şeytana papucunu ters giydirmekten büyük haz yokmuş gerçekten."

Anka gözlerini kısarak ona baktı. Aniden aydınlanmış gibi gözleri iri iri açılırken emin olduğu bir edayla, işaret parmağını salladı. "Sen Sun Tzu'nun Savaş Sanatı'nı ezbere biliyorsun," dedi heyecanla.

Derim ona çabuk bir bakış atarken gülümsedi ve başını yeniden tabağına çevirdi. Anka şarabından büyük bir yudum alıp elindeki kadehi sallarken, konuşmaya devam etti.

"Anlamam lazımdı. Attığın her adım bunu doğruluyor." Bakışlarını yukarı kaldırıp düşünceli bir tonla, ezbere bildiği cümleyi alçak sesle tekrarladı. "*Çok konuşmayarak, gizliliği güven altına almak; dimdik durup adaletli olarak disiplini sağlamak komutanın görevidir.*" Bakışlarını yeniden Derim'e dikti. "En baştan beri tıpkı Sun Tzu'nun söylediği bir komutan gibi davranıyorsun."

"Olması gereken doğru bu da ondan," dedi Derim sıradan bir tonla.

Anka yeniden düşünüyormuş gibi gözlerini kıstı. "*Planlarınız gece gibi karanlık ve aşılmaz olsun, harekete geçtiğinizde şimşek gibi çakın,*" diye tekrar ettiği sözlerin ardından, onay beklercesine yine Derim'e baktı. "Bu gece Scott'a bunu yaptın. Her şeyi baştan planlamıştın." Aniden gözlerini açarak heyecanla devam etti. "*Rakibini-*

zin değer verdiği bir şeyi ele geçirin, o zaman sizin iradenize teslim olur!"

"Sen de ezbere biliyor görünüyorsun," dedi Derim takdirle Anka'ya bakarak.

"Mehmet Amca'nın çok beğendiği ve önem verdiği kitaplardan biridir. Bizim de o kitabı çok önemsememiz gerektiğini söylemişti ki çok haklıydı." Birkaç saniye susarak yeniden bir yudum şarap içti ve merakla Derim'e baktı.

"Bundan sonraki hamlen ne peki?"

Derim göz kırparak başını iki yana salladı. Kadehine uzanırken dudağının ucunu kıvıran bir gülümsemeyle Anka'ya baktı ve kadehi dudaklarına götürmeden mırıldanır gibi alçak sesle karşılık verdi.

"*Mükemmellik her savaşta çarpışarak kazanmak değildir. En iyi strateji savaşmadan kazanmaktır.*"

Anka ne demek istediğini anlamış gibi başını sallayarak gülümserken, birkaç saniye boyunca hayranlıkla Derim'e baktı.

Yeniden şarabına uzanırken bu kez "Deja vu oldum," dedi şaşkın bir tonla. Bakışlarını Scott'un gözden kaybolduğu son nokta olan salonun girişine, sonra Derim'e çevirdi. Çocuksu bir tonla "Valla bir an Bangkong'u bir daha yaşadık sandım," dedi.

Derim süratle başını ona çevirdi ve gözlerinin içlerine çöken mahcubiyetle baktı. Anka, onun girmek üzere olduğu karanlığa sürüklenmesine izin vermeden çabucak atılarak aniden kıkırdadı ve işaret parmağını salladı. "Bana motosikletle şehir turu sözün var. Hâlâ yerine getirmedin!"

Derim, gözlerine bürünen şaşkın bakışlarını Anka'ya diktiğinde elindeki çatal havada asılı kalmıştı. "Senin bazen benden bile daha sıra dışı davrandığını düşünüyorum."

Anka gözlerini iri iri açarken, itiraz edercesine başını hafifçe geri çekti. "Haşa! Daha kimse senin mertebene ulaşmamıştır. Şu on beş dakikada başım döndü."

"Sana şu şarabı su gibi içme dedim."

"Keşke başımı döndüren şarap olsaydı," dedi Anka hayıflanır gibi.

"Benim mi döndürüyorum başını?" diye sordu Derim, oyuncu bir ses tonuyla.

"Yani..." dedi Anka düşünceli bir edayla. Tekrar kadehine uzanırken hızlı bir bakış attı adama. "Gerçi şu an cazibenden daha çok manyaklığın döndürdü diyebilirim. Ama sonuçta yine sen döndürmüş oldun tabii." Aniden gülümseyerek kadehini hafifçe yukarı kaldırdı ve tehditkâr gözlerle adama baktı.

"Bu yaptıkların için bu adam iyice bilenirse, onu başımıza sararsan, o zaman da ben senin başını döndüreceğim."

"Sen benim başımı hep döndürüyorsun," dedi Derim sıcak bir sesle. Kadehini eline alarak hafifçe Anka'nınkine vurdu. "Elindeki kozları aldım, Lord'u kendi tarafıma çektim. Akıl dışı bir adım atarsa gözden çıkarılan o olacak," dedi kendinden emin bir sesle. Güvence verircesine gülümsedi. "Daha sert oynamak isterse ona da hazırım. Endişelenme sakın."

Derim'in kalbini durduracak, ömrünü yanındaki kadına adamasına neden olacak denli onu mutlu eden şey; Anka'nın gözlerinde bu inancı taşıdığını belli eden tarifsiz güvendi. Başını onaylayarak sallamıştı genç kadın. İkisi de kadehlerinden birer yudum aldılar.

"Zhuhai'de sözümü yerine getireceğim, ma reine. Söz!"

Derim'in aniden sarf ettiği sözlerle Anka alçak sesli bir kahkaha atarken, kadehini masaya bıraktı ve pazarlık yapar gibi tek kaşını kaldırarak "Ama bu kez biraz yavaş süreceksin? O kadar hızlı giderken hiçbir şeyi görmüyorum," dedi.

"Tamam, ma reine. Yavaş süreceğim. Tadını çıkaracaksın bu kez."

"Evi arasana," dedi Anka çenesiyle masanın üzerindeki telefonu işaret ederek. Derim'e ve adamlarına olan sonsuz güvene rağmen endişe etmekten alamamıştı kendisini. "Aşil iyi mi? Her şey yolunda mı bilmek istiyorum," dedi tedirgin bir ifadeyle.

Derim ona gülümseyerek bakarken telefonuna uzandı. Bir numara tuşlayarak kulağına götürdü cihazı.

"Lee... Aşil evde neredeyse oranın kamerasını aç," diyerek cevap beklemeden telefonu kapadı. Ardından yine telefonun ekranında birkaç yere dokundu ve telefonu yan çevirerek Anka'ya doğru yaklaşıp ekranı ona gösterdi.

Anka'nın ekranda gördükleriyle yüzünde önce şaşkın bir gülümseme, ardından dudaklarının arasından kıkırtı çıktı. İkisi de ekrana bakarken omuzlarını birbirine yasladı, yüzlerinde mutlu sevecen bir

gülümseme belirdi. Aşil, büyük salondaydı. Etrafında iri yarı altı adamla birlikte, Jaques'ın onlar için patlattığı mısırlarla savaş yapıyorlardı. Filmden vazgeçtikleri belliydi. Salon tam bir savaş alanına benziyordu ama eve vardıklarında hiçbir şeyin ortada olmayacağından da emindiler. Yalnızca görüntünün yansıdığı ekranda, Aşil'in kahkahalarını duyamasalar da vücut dili her şeyi anlatıyordu. Aşil bu akşam kesinlikle onlarda çok daha iyi zaman geçiriyordu.

"Bu adamların, kırk yıl düşünsem şu halde olacaklarına inanmazdım," diye mırıldandı Anka, gözlerini ekrandan ayıramadan.

"Aşil hepsine unuttukları çocukluklarını hatırlatıyor," dedi Derim düşünceli bir sesle karşılık vererek.

O da gözlerini ekrandan ayıramıyordu. Aşil o sırada üçlü kanepenin sırtına tırmanıp Marcel'in üzerine atlamıştı. Marcel onu havaya kaldırarak omuzlarına oturtmuş, koca avucunda tuttuğu mısırları Aşil'e uzatmıştı. Aşil bir eliyle Marcel'in başına tutunup, diğer avucundaki mısırları adamlara fırlatıyordu. Adamların da ondan aşağı kalır yanları yoktu. Aşil'in başından aşağı yağan mısırlar, âdeta kar tanelerine benziyordu ve Aşil'in başı arkaya savrulurken ne kadar keyifle yüksek sesli kahkahalar attığı belliydi.

"Çocuk olmak ne kadar güzel, değil mi? Hele etrafında seni koruyan sevdiklerin varsa," dedi Anka düşünceli bir tonla.

"Bu hiçbir şeyle boy ölçüşemeyecek kadar değerli bir şey, mon Phénix," dedi Derim dalgın bir tavırla.

Anka gözlerini zorlukla ekrandan ayırdı ve başını çevirerek mahzun gözlerle ekrana bakan adama baktı. Başını uzatarak dudaklarını Derim'in yanağına bastırdı.

"Hadi, kapat artık. Kendimi röntgenci gibi hissettim," dedi çabucak. Aniden neşeli çıkan bir sesle devam etti. "Ee, tatlı ne yiyoruz? Hadi onu da sen seç!"

Derim gözlerini ekrandan zorlanarak çekti. Kendisine ışıl ışıl gözlerle bakan kadına baktı. Hayatını aydınlatan, onu karanlıktan çıkaran, ömrü boyunca hiç hissetmediği yaşama sevincini ruhuna işleyen kadına... Onu var eden, çoğaltan, yaşamayı değerli kılan kadına...

"Sen çikolata sevmiyorsun..." dedi alçak sesle. "İçinde çikolata olmayan bir şeyler söyleyeceğiz, o halde."

"Sen de sevmiyorsun," diye atıldı Anka.

Derim aniden gülümsedi. Yüzünde yine o çocuksu ifade belirdi. "Sana belki saçma gelecek ama, en ufak ortak noktamız bile beni çok mutlu ediyor."

"Hayır, saçma gelmiyor. Aksine bu güzel bir şey," dedi Anka memnun bir edayla. Aniden yüzünü buruşturdu ve çocuksu bir tiksintiyle "Çikolata candır diyenler..." diye başladığı cümleyi Derim'le aynı anda sarf ettikleri aynı kelimeyle bitirdi.

"Sucks!"

İkisinin keyifli kahkahaları birbirine karıştı.

***

Aaron Scott, özel uçağındaki koltukta kabına sığamaz bir öfkeyle otururken önündeki viski kadehinin kaçıncısı olduğunu bilemiyordu. Ceketini ve kravatını çıkarmış, üzerindeki beyaz gömleğin kollarını kıvırmıştı. Yüzü hem hissettiği yenilgi hem de aldığı fazla alkol nedeniyle kızarmıştı. Evi havaya uçmuştu. Milyon dolarlık evi gaz kaçacağı nedeniyle havaya uçmuştu. Resmi makamların ona yaptığı açıklama bu yöndeydi fakat gerçek sebebi yalnızca o biliyordu. Derim Akhan'ın uyarısı gerçekten çok sert olmuştu.

Evin kalıntılarını toplayanlar, evde kimsenin olmamasını büyük bir şans olarak değerlendirmişlerdi fakat bu Scott'un umurunda bile değildi. Evin içindeki herkes havaya uçmuş olsa da umursamazdı. Umursadığı tek şey vardı ve daha alana varmadan onu arayarak ortadan kaybolmasını istemişti. Yalnızca ikisinin bildiği dağ evine giden kadın, şimdilik güvende görünüyordu fakat Scott'un buna da çok bel bağladığı söylenemezdi.

Alisha'nın varlığını öğrenen Derim Akhan'ın açıkça tehdit ettiği gibi, kadının yerini tespit etmesi zor olmazdı ancak birkaç saat evvel verdiği acımasız ders düşünülürse, bir süre ondan uzak duracağı belliydi. Scott bu süreyi elinden geldiğince uzatmak ve hissettiği ağır hezimeti atlatabilmek için bir şeyler yapması gerektiğini düşünüyordu.

Bu düşünceyle elini telefonuna uzatarak Lord Carringhton'un numarasını çevirdi. Derim Akhan, ona Alisha'dan bahsetmediğine

göre işlerle ilgili konuştukları belliydi. Son toplantıda Alisha'nın adını telaffuz ederek odadan çıktığında, Scott şaşkınlığını zorlukla üzerinden atarak Lord'un sorduğu soruyu, onun neden bahsettiğini bilmediğini söyleyerek geçiştirmişti. Konuyu yeniden yapılan saldırıya getirerek dikkatleri dağıtmış, üzerini kapamıştı. Ama Lord'un da aptal bir adam olmadığını biliyordu.

Alisha'nın adının dillendirilmemesi gerekiyordu. Kadın hayatındaki en önemli şeydi. Onun başkalarıyla birlikte olması umurunda bile değildi. Ki bu birlikteliklerden edindiği bilgiler Scott'un gücüne güç katıyordu. Kadının kendisine tapındığı kadar, Scott da ona tapıyordu. Karşı konulması imkânsız bir varlıktı Alisha. Scott'un gözünde herkesten daha değerli bir varlıktı. Kadını düşündüğü anda bile erkekliği sertleşiyordu. Alisha bir adamı nasıl mutlu edeceğini çok iyi biliyordu.

"Söyle Scott," diyen Carringhton'un sesi kulağına dolduğunda sertleşmiş erkekliği bir balon gibi sönüverdi.

"Akhan haddini çok aşıyor!" diye hırlarcasına karşılık verdi. Hal hatır soracak kibarlığı çoktan geçmişti. "Evimi havaya uçurdu!" diye telefona kükrerken, içtiği ölçüsüz alkol varlığını belli edercesine, kelimeler ağzından dolanarak çıkmıştı.

"Oğlunu ortaya attığımızda bunun olabileceğini tahmin etmiştik Scott," dedi Lord hatırlatırcasına. "Onu o kadar iyi saklayabildiğine göre ne derece değerli olduğu belliydi. Akhan'ı avucumuzda tutabileceğimizi düşündük fakat yanıldığımızı kabul etmek zorundayız. Bizim düşündüğümüzden daha güçlü."

"Bizden daha güçlü olamaz!" diye bağırdı Scott. "Dünyayı biz yönetiyoruz. Bizden daha güçlü olamaz!"

"Kulvarlarımız farklı olsa da güçlü olduğu için grubumuza katılmasını istedik Scott," dedi Lord hatırlatırcasına. "Bizim girmediğimiz her yere girebiliyor. Onu bu yüzden istemiştik hatırlarsan."

"Bize savaş açsın diye istemedik biz onu!"

"Bunu bizim başlattığımızı kabul etmen lazım Aaron," dedi bu kez Lord, adamın adını dostça telaffuz ederek. "Derim Akhan'ın acımasızlığı ve sınır tanımazlığı başta işimize geldi ama bunu kabul etmek zorundayız ki küçük bir hata yaptık, oğlunu ortaya attık. Bunu cezasız bırakmayacağı açıktı."

"Cezasını yalnızca bana mı uyguluyor?" dedi Scott hırlar gibi.

"Oğlunu yalnızca sen ve ben biliyoruz. O da bunun farkında. Dün yemekte beni de ciddi bir dille uyardı. Bizimle düşman olmak istemediğini ama onu zorlarsak sonuçlarına katlanmamız gerektiğini açıkça söyledi."

"Neden seni yalnızca uyarırken benim evimi havaya uçuruyor?"

Scott'un yarı sarhoş zihni, bu soruyu kafasının içinde dolandırırken hesap sorar gibi bir tonla dudaklarından çıkmıştı kelimeler.

Lord derin bir nefes aldı. Sarhoş olmasına rağmen Scott'un, sesinin tınısındaki uyarıyı anlayacağına emindi.

"Bazen fazlasıyla küstah bir adam oluyorsun Aaron. Benimle konuşurken ses tonuna dikkat etmeni defalarca söyledim sana. Eğer Akhan'a da bu tavırla yaklaştıysan belli ki sana bir ders vermek istemiş. Senin aksine ben kontrollü, centilmen ve mantıklı bir adamım. Nerede alttan almam gerektiğini bilirim. Bazı şeyleri zorlamanın bana getireceği zararları hesaplayabiliyorum. Dün ona centilmen bir tavırla yaklaşıp nazikçe özürlerimi ilettim. Onunla savaşmak bize zarardan başka bir şey getirmeyecek. Ben yalnızca işimizi yapmak ve kurulan bağlantıların herhangi bir şekilde zarar görmesine izin vermeden, planladığımız şekilde devam etmeyi uygun buluyorum. Birbirimizi yıpratacağımıza, işimize bakmalıyız."

"Bu cezasız kalamaz Carringhton!" dedi Scott. Yaşanan şeyi kendisine yediremediği açıktı. "Bunun bir karşılığı olmalı! Evimi havaya uçurdu diyorum!"

"Bunu unutmak zorundasın Aaron. Bunu gurur meselesi yaparsan zararlı çıkan seninle birlikte biz de oluruz ki buna asla göz yumamam. Bazen yapılan hataları kabul etmek gerekiyor. Akhan'ı köşeye sıkıştırmaya kalkmasaydık ısırmazdı. Şimdi ısırdığı için onu suçlayamayız."

"Bunları söyleyen gerçekten sen misin?" dedi Scott inanamıyormuş gibi. "Bizim yaptığımız hep bu! Her zaman insanları köşeye sıkıştırıp istediğimizi yaptırıyoruz!"

"Tüm kozlar elimizdeyse ve karşımızdakinden daha güçlü isek bunu yapıyoruz. Ama Derim Akhan'ı hafife aldığımızı kabul ediyorum. Senin de bunu kabul etmen lazım Aaron."

"Onun bizden daha güçlü olduğu falan yok!"

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi Lord hafif alaycı bir tonla. "Söylesene, evini nasıl havaya uçurdu? Nasıl girebildi evine? Onca teknolojik güvenlik? Onca koruma?" Lord buz gibi bir sesle devam etti. "Kabul et Aaron! Adamın ekibi iyi! Hem de çok iyi! Tarih boyunca bu kadar iyi ekibe sahip olan tek kişi Hasan Sabbah'tı. Tarihin ilk suikastçılarını yetiştiren adam. Ama o adamlara vaat edilen şeyler gerçek değildi. Akhan'ın adamları onlardan daha tehlikeli. Neden biliyor musun?" Lord bir süre sözlerine es vererek Scott'un söylenenleri sindirmesini bekledi. Kısa bir soluk çekip, üzerine basarak devam etti. "Çünkü Derim Akhan adamlarına gerçek şeyler vaat ediyor. Onlara aile vaat ediyor. Kaç adamı hakkında gerçek bilgiye ulaşabildin? Ulaşabildiğin bilgiler sana ne söyledi? Hepsi yalnız, tek başına olan adamlar. Satın alınabilecek hiçbir zayıflıkları yok! Sadece birbirlerine tutunuyorlar. Sen böyle adamların başında olan birini yıkabileceğini mi sanıyorsun? Gözlerini gerçeğe aç Aaron! Derim Akhan'ı yanımıza aldığımız için şanslıyız. Onun arkasından dolanırsak arkadan vurulan biz oluruz. Adamın elinin kolunun daha nerelere uzandığını bile bulamadık. İstediğimiz her şeyi tereyağından kıl çeker gibi yapıyor. Bunu küçücük bir ekiple mi yapıyor sanıyorsun? Adamın ağı çok geniş! Onunla aşık atmaya kalkarsan zararlı çıkan sen olursun. Sana dokunan zararın ucu bize de dokunur. Bu saçmalıklara artık son vermeni istiyorum."

"Bu yanına mı kalacak yani?!" diye bağırdı Scott dolanan bir dille.

"Sarhoşsun Aaron! Git, soğuk bir duş al ve kendine gel. Bunu sineye çekmek zorundasın. Kaybettiğin ev, servetinden hiçbir şey eksiltmez. Bunu bir savaşa dökersen iç savaş başlatmış olursun ki diğerlerinin de bundan hoşlanacağını sanmıyorum. Biz iş adamıyız. Para kaybetmek değil, para kazanmak üzerine hareket ediyoruz. Akhan'la ilgili yanlış bir adım attık ve bu hatanın üzerini kapamak zorundayız. Aksi halde hepimiz zarara uğrayacağız. Zararın neresinden dönersek kârdır."

Aaron ağzının içinde homurdandığında, Lord dikte eder gibi devam etti. "Hâlâ asıl odaklanman gereken şeye odaklanmadın. Şu an hepimizi etkileyecek olan en büyük tehlikeyi göz ardı ediyorsun. Kara kutumuz ele geçirildi Aaron! Bunu yeniden hatırlatmama gerek yok sanırım. Bizi tatmin edecek bir açıklamayı hâlâ yapmadığın gibi, odaklanman gereken daha önemli meseleler varken Ak-

han'la aşık atman gereksiz vakit kaybı. Konseydekiler açıklama bekliyorlar. Herkes diken üstünde. Bizim asıl sorunumuz bu! Derim Akhan'dan uzak dur. Sarsılan egonu bir kenara bırak ve gerekiyorsa aklını başına toplayarak ondan yardım iste. Belli ki senin ekibinden daha iyi iş çıkarıyorlar."

"Ekibimdeki haini bulduğumu sana söyledim!"

"Bulduğunu söyledin ama cesedini buldun! O hainin kimlerle iş birliği yaptığını bilmiyoruz Aaron! Hâlâ bu konunun ucu açık! Konseydekiler huzursuz. O bilgilerin kimin eline ulaştığını öğrenmek zorundasın. Bizim şu anki meselemiz Derim Akhan değil. Paramız ve itibarımız!"

"Lanet olsun!"

"Bir an evvel toparlan Aaron ve asıl yapman gerekenleri yap! Bu saçmalık şu andan itibaren bitecek. Küstahlığını bir kenara koymak ve Akhan'la iyi geçinmek zorundasın. Havaya uçan bir evle kurtulduğuna dua et. Bazı şeyleri kurcalamıyor olmam aptal olduğum anlamına gelmez."

Aaron Scott sarhoş zihnine rağmen, son cümle ile Lord'un neyi ima ettiğini çok iyi anlamıştı. Geçiştirerek üzerini kapadığı konu düşündüğünün aksine unutulmadığı gibi, altını deşmek istemediği belli bir imayı da kapsıyordu. Lord şu an inanılmayacak kadar sağ duyulu davranıyordu. Derim Akhan'ın verdiği derse misilleme yapacak olursa zararlı çıkan tüm Konsey olacaktı ve Lord Carrighton'ın böyle bir şeye izin vermeyeceği belliydi. Scott'un boynuna doladığı ipi, Lord biraz daha çekiştirerek aynı imalı tonla son sözlerini sarf etti.

"İç savaş istemiyorum Aaron. Konseydeki herkesin özel hayatından uzak duruyorum çünkü bu çekişmelerin bizi yıpratmaktan ve kurulan sağlam ilişkilerin alt üst olmasından başka bir işe yaramayacağını bilecek kadar bilge bir adamım. Senin de bu bilgeliği göstermeni ve önüne bakmanı tavsiye ediyorum. Yerine oturmuş taşları oynatma. Aksi halde düşen her taşın yerine bir başkasını koymaktan çekinmem."

Lord telefonu Scott'un yüzüne kapadığında, tatsız bir yüzle oturduğu kolçaklı ahşap koltuktan kalktı ve ağır adımlarla çalışma odasının penceresine ilerleyerek dışarı baktı. Gece yarısı olmuştu ve

etraf karanlıktı ancak dolaşan devriyeleri fark ediyordu. Bir süredir eve ziyaretçi kabul etmediği gibi korumaları da çoğaltmıştı. Son saldırı beklemedikleri bir darbeydi. Aaron Scott'ın aşırı özgüveni bugün yerle bir olmuş görünüyordu ve Lord istemeden de olsa içinden Derim Akhan'a teşekkür etti. Onun böyle bir derse ihtiyacı olduğunu daha önce de düşünmüştü.

Lord, Derim Akhan'ın son saldırıdaki açıkları nedeniyle de Aaron Scott'u cezalandırdığını düşünüyordu. Aaron kendinden yüzde yüz emin olarak, her şeyi kontrol edebildiğini söylediğinde buna inanmışlardı fakat adamın o yüksek egosunun büyük darbe aldığı da açıktı. Her şeyin en iyisini bildiğini sanan Scott yanılmıştı. Sunucuların güvenliği onun dediği kadar iyi değildi ki içeri sızılmıştı. Şimdi Lord'un önünde göz ardı edilemeyecek öncelikte sorunlar varken, birbirleri üzerinde koz yakalamaya çalışmak çok anlamsız geliyordu. Şu an birbirilerine sırtlarını yaslamaları gereken günleri yaşıyorlardı. Aaron'un ipini çekmekten imtina etmiyordu. Bazen yalnızca en doğru şekilde yapılması gerekenler olurdu ki; Lord, Derim'le yediği öğle yemeğinden sonra yapılması gereken en doğru şeyin, birbirlerinin açıklarına göz yummak olduğuna karar vermişti. Bu belki de kendisinin çok daha büyük bir açığı olduğundan ve diğerlerinin bunu bilmesini istemediğindendi fakat sonuç aynı yere varıyordu.

Kurduğu düzenin bozulmaması için birbirlerinin açıklarından uzak durmak zorundalardı. Bu herkes için en doğru yaklaşımdı.

***

"Buna gerçekten gerek var mı?" diye sordu Anka. Aynı gün içinde onlarca kez sorduğu bir soruydu bu.

"Aşil'in üzülmesini istemiyorum," diye üsteledi Derim. "Alt tarafı bir sayfa kağıt için üzülmesine gerek var mı?"

"Ama bunun gerekli olmadığını açıklayabilirdik."

"Yapabilirdik ama hayal kırıklığına uğrayacağına eminim. Aşil bu işi ciddiye alıyor," diye üsteledi Derim.

Anka isteksiz de olsa bunu kabul etmek zorunda kaldı.

O gün Ozan, öğlene doğru Paris'e geldiğinde Aşil sevinçten çıldırmıştı. Kapıdan giren genç adamı gördüğünde "Abi!" diye bağıra-rak üzerine atlamış ve kısa kollarıyla sıkıca onu sarmıştı. Ozan, Alin'in zorla çaldığı öpücüklerin haricinde kimseye izin vermediği öpücüklere gönüllü olarak kendisini teslim etmişti.

"Çok özledim seni abi. Yavrular nasıl? Beni özlediler mi? Ben onları çok özledim ama bir hafta daha burada kalmamız gerekiyormuş. Yaramazlık yaptılar mı? Çok yaramazlar, değil mi?" diye kırdayarak üst üste sorduğu soruları sıralamıştı.

"Ben de seni özledim Aşil," demişti Ozan yumuşak bir sesle ve sabırla çocuğun sorduğu soruları cevaplamıştı. Birkaç saati ikisi birlikte geçirmişlerdi. Akşama doğru salonda yine bir araya geldiklerinde Anka, Ozan'ı resmi olarak Süleyman'ın oğlu olması nedeniyle tebrik etmiş, Ozan'ın yanına oturup kolunu omzuna sararken sıcak bir tavırla "Artık yeğenim sayılırsın," demişti içten bir gülümsemeyle.

Ozan utangaç bir ifadeyle başını yere eğdiğinde, Aşil'in aniden sorduğu telaşlı soru belki Anka'nın doğru açıklama yapabilmesine imkân verebilecek bir andı, fakat Derim buna izin vermemişti.

"Baba, biz abimle ne zaman imzalayacağız?" diye sormuştu Aşil, onda komik duran ciddi bir yüz ifadesiyle. "Dedem bizim kağıt küreklerimizi de hazırlayacaktı hani?" diye devam ederken ciddi ifadesindeki hayal kırıklığı barizdi. Öğrendiği yeni ifadenin ne olduğunu tam olarak bilemese de kullanmaktan hoşlanıyor görünüyordu.

"Hazır babacım," diye atılmıştı Derim. "Sizin kağıtlarınız da hazırlandı. Deden gönderdi bana. Çalışma odasında. Birazdan siz de imzalarsınız."

Aşil'in yüzü hızla değişmiş, gözleri ışıldamıştı. Sabırsızca yerinden fırlayarak "Hadi imzalayalım!" diye bağırmıştı sevinçle. Eliyle Ozan'ın elini kavrayıp, çekiştirerek yerinden kaldırmıştı genç adamı.

Ozan ayağa kalktığında, sorarcasına Derim'e bakarken, adam gözleriyle onu uyararak olumsuz bir şey söylememesi için kaşlarını kaldırmıştı.

Şimdi yukarıdaki çalışma odasına ilerliyorlardı ve Anka yine aynı soruyu sormuştu. Aşil telaşlı adımlarla Ozan'ı da çekiştirerek önlerinden gidiyordu. Çalışma odasının önüne gelince parmaklarının ucunda yükselerek kapıyı açtı ve Ozan'ı içeri çekiştirdi. Derim ve Anka onların peşinden odaya girdiler. Derim çalışma masasına doğru ilerlerken eliyle odanın içindeki büyük toplantı masasını işaret etti.

"Beyler," dedi ciddi bir tonla. "Yerlerinize otururşanız imzalayacağınız evrakı getireceğim."

Aşil hevesli koşturan adımlarla masanın çevresindeki bir koltuğu geriye çekti ve üzerine tırmanarak yerleşti. Kısa bacakları nedeniyle ayakları havada asılı kalmış sallanıyordu. Ozan onun yanındaki koltuğu çekerek oturdu. Anka da hayıflanırcasına başını iki yana sallayarak, Aşil'in diğer tarafına oturdu.

Derim çalışma masasının üzerinden bir dosyayı alarak onlara doğru ilerledi. Dosyayı açarak Aşil ve Ozan'ın önüne, masanın üzerine koydu. Diğer elinde tuttuğu dolma kalemi dosyanın üzerine bıraktı. Ozan anlamaya çalışırcasına Derim'e bakışlarını kaldırdığında, Derim yine uyarır gibi ona baktı ve belli belirsiz Aşil'i işaret etti.

Aşil o sırada uzanarak dosyayı önüne çekmiş, başını aşağı eğerek dikkatle yazılanları okumaya başlamıştı. Anka onun yazılan hiçbir şeyi anlamadığına emindi. Yığınla hukuki saçma terimlerle metin süslenmişti ve Aşil her ne kadar yazılan hiçbir şeyi anlamasa da bu kelimelerin onu ikna ettiği belliydi. Kaşlarını çatmış ciddi bir yüzle yazılanları okurken Anka gülmemek için kendisini zor tuttu. Aşil nihayet başını kaldırdı ve Anka'nın yanında oturan Derim'e bakışlarını kaldırdı.

"Ben nereyi imzalayacağım?" diye sordu ciddiyetle.

Derim uzanarak işaret parmağı ile Aşil'in adının yazılı olduğu sayfanın altındaki bir yeri gösterdi.

"Burayı imzalayacaksın babacım, bak burayı da Ozan imzalayacak ve artık resmi olarak abi kardeş sayılacaksınız."

Anka'nın masanın altından Derim'i tekmelemesi ile adam yerinden zıpladı ve *ne var* der gibi hızla genç kadına baktı. Anka gözleri-

si uyarır gibi açıp "Abartmasan mı?" diye sordu dişlerinin arasından alçak sesle.

"İmza nasıl oluyor anne?" diyen Aşil'in sesiyle Anka başını çabucak oğluna çevirdi. Aşil çaresiz bir yüz ifadesiyle kendisine bakıyordu. Daha önce hiçbir şey imzalamadığı için bir imzası yoktu ve şimdi ne yapacağını şaşırmış gibiydi.

"Sadece el yazınla adını soyadını yazman yeterli bebeğim," dedi Anka müşfik bir tonla. Sonunda o da diğerlerine uymuştu.

Aşil rahatlamış gibi bir nefes çekip yeniden gülümsedi. Uzanarak dolma kalemi aldı ve bir süre kapağını açmak için kalemle boğuştu. Anka gülümseyerek ona yardıma koştu ve çevirerek kapağı açıp, kalemi Aşil'e teslim etti.

"Önce sen imzalamak ister misin abi?" diye sordu Aşil ansızın aklına gelmiş gibi.

"Sen başla bence," dedi Ozan gülümseyerek. Bu yaptığına o da inanamıyormuş gibi gözleri sürekli Derim'le Aşil arasında gidip geliyordu. Aşil başını sallayarak masaya uzandı. Rahat imzalayamayacağını anlamış olmalıydı ki kalemi masaya bıraktı ve oturduğu yerde hareketlenerek bacaklarını yukarı çekti. Koltuğun üzerine dizlerini dayayarak yükseldi ve bedenini masaya yaslayarak, yeniden kaleme uzandı. Büyük bir ciddiyetle gösterilen yere adını soyadını yazdı. İşini bitirdiğinde kalemi elinde tutarak başını hafifçe geri çekti ve birkaç saniye yaptığı işe takdir eder gibi baktı.

"Sanırım oldu..." dedi memnun bir edayla. Başını annesine çevirdi. "Oldu, değil mi anne?"

"Oldu bebeğim. Harika bir imza oldu. Tebrik ederim," dedi Anka sıcak bir sesle.

"Sıra sende," diyen Aşil kalemi Ozan'a uzattı. Ozan ona gülümseyerek kalemi aldı, dosyayı önüne çekti ve satırlara hızla göz gezdirdi. Derim'in bu işi bayağı ciddiye aldığı belliydi ki kullanılan onlarca hukuki terimle, aslında resmi olarak bir işe yaramayacak fakat hukuki dille oluşturulmuş güzel bir metin çıkarıldığını fark etti. Aşil'e sıcak bir gülümseme sunarak, adının yazılı olduğu yere çabucak imzasını attı.

Aşil, dizlerinin üzerinde yükselmiş, bedeninin yarısı masanın üzerine yaslanmış halde dikkatle ona bakıyordu. Ozan imzayı tamam-

layınca ellerini çırparak, sevinçle "Artık kesinlikle abi kardeş olduk. Kimse bizi ayıramaz," dedi.

"Tebrik ederim ikinizi de," dedi Anka gülümseyerek.

"Tebrikler beyler," dedi Derim memnun bir ifadeyle.

Aşil, Ozan'a doğru atıldı ve kollarını yine genç adamın boynuna sardı. "Harika bir abim var. Çok mutluyum, çok..." dedi taşkın bir sevinçle.

Ozan kollarıyla Aşil'i sararak kucağına çekti. Dudaklarını Aşil'in başına bastırdı. "Benim de harika bir kardeşim var."

Derim yerinden kalkarak dosyayı aldı ve Ozan'a göz kırptı. Aşil'in duymasını ister gibi "Bu dosya bende kalıyor. Kasada saklayacağım. Çok değerli bir evrak, kaybolmasını istemeyiz," dediğinde, Aşil, Ozan'ın kucağında dönerek babasına baktı.

"Evet baba. Asla kaybolmasına izin verme. Çok değerli."

Anka gözlerini devirerek yerinden kalktı. "Hadi bakalım, aşağı iniyoruz. Akşam yemeği hazır olacak neredeyse. Yarın Jan ve Kızıl geldiğinde hep birlikte kutlayacağız bunu." Sevecen bakışları Ozan'a çevrildi. "Yarın bütün aile hep birlikte yemek yiyeceğiz, Ozan'ın yeni babasına ve yeni kardeşine kavuşmasını kutlayacağız."

"Çocuklar da katılacaklar, değil mi anne? Hepsine söylememiz gerek bu güzel haberi!"

Aşil heyecanla atıldığında Anka onaylayarak başını salladı. "Bütün aile dedim ya bebeğim. Herkes katılacak yemeğe."

***

"Yeğen!" diyen Alin, yine Ozan'ın kaçmasına fırsat vermeden kollarını genç adamın boynuna sarıp sesli bir öpücüğü yanağına kondurdu. Neredeyse Ozan'ı boğmaya çalışırcasına sıkıca ona sarılırken, Ozan yardım dilenir gibi Anka'ya bakıyordu fakat aldığı tek tepki genç kadının suratındaki kocaman sırıtmaydı.

Ozan iki duygu arasında sıkışıp kalmış gibiydi. Son bir saattir herkes onu tebrik ederken utanıyor fakat aynı zamanda garip bir mutluluk da hissediyordu. Hayatında ilk kez etrafındaki kalabalıktan kaçmak istemiyordu. Buna rağmen alışkın olmadığı bu ortam az da

ıksa tedirginlik hissetmesine de neden oluyordu. Sanki buna kolay- ca alışabilecekmiş gibiydi. Sanki bir başka hayal kırıklığı yaşarsa bu kez altından kalkamayacakmış gibi bir hisle boğuşuyordu. Ona sunulan sınırsız sevgi hem onu güçlü hissettiriyor bir o kadar da zayıflatıyor gibiydi.

Jan ve Alin o gün sabah geç vakitlerde Paris'e varmışlardı. Alin'in yüksek enerjisi kendisini o kadar çok belli ediyordu ki evin içinde de bu enerjiden kaynaklanan bir hareketlilik vardı. Alin, önce Aşil'e sıkıca sarılıp, dakikalarca çocuğu hırpalayarak sevmişti. Sesli öpücükleri, Aşil'in neşeli çığlıklarına karışmıştı. Ardından Anka ile uzun denecek bir süre birbirilerine sarılı kalmışlardı. İkisinin de birbirini özlediği açıktı. Alin'in sonraki durağı mutfak olmuştu. Jaques ona gösterilen sevgiden mutluydu. Ki Alin'in geleceğinden haberi olduğu için, o gün onun en sevdiği yemekleri yapmıştı ve sevgi gösterisi çok daha taşkın olmuştu.

Öğle yemeğini evde birlikte yemişler ardından Derim ve Jan ofise geçmişlerdi. Öğleden sonra iki kadın beraber zaman geçirmişler, hem ayrı kaldıkları zamanı telafi ederek sohbet etmiş hem de arada takip ettikleri işlerden konuşmuşlardı.

Akşam yemeği tıpkı Anka'nın da daha önce söylediği gibi kutlama havasında geçti. Onlarla birlikte olan tüm adamlar bu yemeğe katılmışlardı. Hepsinin Ozan adına mutlu oldukları yüzlerindeki ifadelerden anlaşılıyordu. Aile başka dallara uzanarak gittikçe büyüyordu ve hepsi bu durumdan tedirgin olmak bir yana aksine memnundular.

O akşam birbirleriyle şakalaşarak yemeğe devam eden aile üyelerinin henüz akıllarından geçirmedikleri şey; bir gün gelecek bu birleşik gücün karşısında kimse duramayacağı gibi şimdi herkesin üzerine titrediği minik çocuk da onlara liderlik edecekti.

***

Anka salona girdiğinde "Uyudu mu Aşil?" diye sordu Alin, kucağındaki bilgisayardan başını kaldırarak.

Salonda, yerden tavana uzanan pencerenin önünde bulunan iki geniş tekli koltuktan birinde oturuyordu. Pencere ön bahçeye bakı-

yordu fakat perdeler kapatıldığı için dışarısı görünmüyordu. Büyük salonda yalnızca ayaklı bir abajur yanıyordu ve içeriye huzurlu, loş bir ortam hâkimdi.

Anka başını sallarken "Yoruldu ya bugün epey. Uyuyakaldı hemen," dedi müşfik bir tonla gülümseyerek. Ağır adımlarla ilerleyerek Alin'in diğer yanında bulunan tekli koltuğa oturdu.

"Akhan nerede?" diye sordu Alin sıradan bir merakla.

"Aşil'in odasından çıktıktan sonra Jan'ın yanına gitti. Çalışmaları gerekiyormuş."

Alin anladığını belirtircesine başını salladı. "Yarın Romanya'daki fabrikaya gideceklermiş. Sabah erken çıkacaklarını söyledi Jan. Sanırım gece geç dönecekler."

Anka bildiğini belirtircesine, onaylayarak başını salladı. "Haberim var. Derim üretilen silahları depolayacaklarını, sevkiyatı durduracağını söyledi."

"Konsey'in kara kutusuna ulaşmamız sevkiyatı şimdilik durdurdu ama ne zamana kadar?"

"Derim parasını almadan yapmayacağını kesin bir dille söylemiş Lord'a. Sanal paralar da uçtuğu için şimdi finans sağlamaya çalışıyorlar. Ama bunu açıktan yapamayacakları da ortada. Para aklamaları gerekiyor, ki bu da biraz zaman alacak. Şimdilik bunun onları oyalayacağını düşünüyor. Temmuz sonu yapılacak olan toplantıdan önce parayı ayarlarlarsa mecburen darbeyi erken indirecek. Yoksa planlandığı şekilde devam edecek. Ele geçirilen her şeyi belli bir düzene oturtmaya ve tasniflemeye çalışıyorum. O zamana kadar yetiştireceğimi düşünüyorum."

Anka düşünceli bir sesle kardeşine açıklama yapmasının ardından, bacaklarını yukarı çekerek geniş koltuğa iyice yerleşti ve bedenini Alin'e çevirdi.

"Sen ne yaptın? Ne durumdasın?"

Alin sıkıntılı bir soluk koyuverip bakışlarını ekrana çevirdi. "Bir isim listesi oluşturdum. Bazıları Birim merkezden bazıları yurtdışında bulunan ajanlar. Yeteneklerine göre bir değerlendirme yapmaya çalışıyorum. Kurulacak ekip bu işin altından kalkabilecek potansiyelde olmalı."

"Kaç kişi belirlerdin şimdiye kadar?"

"Merkezden dört..." diyen Alin gözlerini çabucak Anka'ya kaldırıp, yeniden ekrana bakarken "Cansu da içlerinde," dedi bilgi vermesine.

Anka kaşlarını kaldırarak başını salladı. "İyi seçim bence."

"Baho'nun hoşuna gideceğine eminim," dedi Alin alaycı bir tavırla. "Akhan ileriki zamanlarda çoğu vaktini Paris'te geçirecek gibi görünüyor. Brüksel buraya çok uzak değil. Uzun mesafe ilişkisi yaşamak zorunda kalmayacaklar."

"Nasıl araları?" diye sordu Anka gülümseyerek. "Baho İstanbul'da kaldığına sevinmiş olmalı şimdi."

Alin derin bir soluk aldı. "Valla bence de sevindi. Sık sık görüşüyorlar. Gördüğüm kadarıyla bayağı da iyi gidiyorlar. Gerçi bu geçen hafta Baho, çoğu zaman Avcı ile birlikteydi. Diğer takip ettiklerini Duman'a aktardı. Avcı İstanbul'daki birkaç bağlantısıyla Baho'yu tanıştırmış. Kalan zamanlarını Cansu'yla geçirdi." Başını eğdiği ekrandan kaldırıp, gülümseyerek Anka'ya baktı. "Çok sevimliler. Gerçekten iyi anlaşıyorlar. Cansu çok mutlu görünüyor."

Anka yüzünde küçük bir tebessümle kardeşini dinlerken başını sallıyordu. Alin'in sözleri bitince "Baho çok sakin ve iş bitirici bir adam. Cansu'ya iyi arkadaşlık yaptığına eminim," dedi.

Alin onu onaylarcasına başını sallayarak, yeniden ekrana baktı. "Narin de seçtiklerimin içinde. Finans konusunda çok iyi biliyorsun," dedi yan gözle kardeşine bakarak.

"Evren'le konuştun mu? Seçeceğin kişilerin Brüksel'e taşınması gerekecek," dedi temkinli bir sesle.

Alin başını salladı. "Bunun önemli olduğunu söyledim. Ayrıca biliyorsun Başkan'ın emirleri de var. Uygun gördüklerim bunu ciddi olarak değerlendirmek zorunda. Sık sık İstanbul Brüksel arası gidip geleceğiz hepimiz. Gerçi daha altı aydan fazla zaman var her şeyin oturması için, ama gelecek planlarını buna göre yapmaları gerekecek sanırım."

Anka bir süre boyunca düşünüyormuş gibi karşılık vermeden sessizce oturmaya devam etti. Bakışları salonun içinde dolaştı. Yeniden kardeşine döndüğünde "Belki bana fırsatçı diyebilirsin ama Narin'i seçmene sevindim ben," dediğinde Alin sorarcasına ona baktı. Anka bir an tereddüt etse de aklındakini söze dökmekten çekinmedi.

"Aşil bu hafta okulda biraz zorlandı. Hiçbir arkadaşı yok. Yeni arkadaşlar ediniyor elbette ve bu biraz daha zaman alacak. Ama doğduğundan beri Kerem'le birlikteler. Belki Kerem'le aynı okula giderlerse ikisi için her şey daha kolay olur."

"Paris Brüksel arası arabayla üç buçuk saat. Nasıl olacak o iş?" diye sordu Alin, tek kaşını kaldırarak.

"Kerem burada bizimle kalabilir. Aslına bakarsan Evren ve Narin de kalabilirler. Ya bu evde ya da buraya yakın bir yer de bulabiliriz. Narin haftanın birkaç günü gitse yine de halleder her şeyi. Evren zaten sürekli mobil durumda. Düzenleri çok farklılık göstermez sanırım."

"Biz de sürekli mobil durumdayız aslında," dedi Alin hatırlatırcasına. "Akhan'ın şimdiye kadar en uzun süre kaldığı tek yer İstanbul oldu. Paris onun merkezi belki ama adam sürekli hareket halinde. Jan da onun yanında devamlı, bizim de çok düzenimiz olacağını sanmıyorum."

"Derim'le bunu konuştuk. Burada olduğumuz sürece Aşil buradaki okula devam edecek. İstanbul'da Birimdeki okula elbette. Ki benim kanaatim yılın çok daha fazlasını İstanbul'da geçirmek. Buradaki okul da iyi ama Aşil için Birim çok daha fazlasını veriyor. Keza Kerem için de. Olabildiğince düzen oturtmaya çalışacağız ve belki bazen Derim seyahatlere tek başına çıkmak zorunda kalacak. Her defasında Aşil'i de peşimizden sürükleyemeyiz. Onun bir düzene ihtiyacı var. İkimiz de bunun farkındayız."

Alin, farkında olmadan başını sallarken bir süre dalgın bakışlarla düşünceli şekilde oturmaya devam etti. Derin bir soluk aldıktan sonra karşılık verdi. "Bunu döndüğümüzde Evren ve Narin'le konuşalım. Herkes ve özellikle çocuklar için en iyi düzenleme nasıl olacaksa ona karar vermemiz gerekiyor."

Anka muzır bir ifadeyle güldü." Çocuk yapacağım diye tutturdun. Sizin düzen konusunda fikirlerin var mı?"

"Valla beni biliyorsun ben pratik insanım. Bu beni korkutmuyor," dedi Alin kendisine güvenen bir edayla. "İlk başlarda belki birçok şeyi evden idare edebilirim ama Brüksel'e gidip gelmek gerekirse alırım çocuğumu kolumun altına, onu da götürürüm. Gerekirse bir dadı ayarlarım." Aniden muzırca sırıtarak devam etti. "Akhan beni

o bankanın başına koyacaksa özel uçağını da bir zahmet tahsis edi-
versin. Çocuğumu yollarda perişan edecek değilim. Bence kalkarım
altından."

Anka alçak sesli bir kahkaha attı. Bakışlarını kardeşine dikerek
"Sen gerçekten akıl almaz birisin. Hiçbir şey seni yolundan çevirmi-
yor," dedi gülümseyerek.

Alin umursamazca omuz silkti. "Kararlıyım," dedi üzerine basa-
rak. "Hem bak, yaşım da geldi geçiyor... Bulmuşum baba olacak
adamı, kaçırır mıyım? Her şeyi yoluna koyarız bir şekilde." Aniden
gözlerini iri iri açarak gözdağı verir gibi "Asıl sen kendine bak!"
dedi. "Sen de ikinciyi yapmaya karar verdin, nasıl olacak o iş?"

Anka tıpkı onun gibi umursamazca omuz silkti. "Senin de dediğin
gibi kalkarım herhalde altından. Bu sefer her şey daha kolay olur
diye umuyorum. Hamilelik konusunda içimde hâlâ atlatamadığım
korkularım var elbette. Ama bu korkularla yaşamaya devam etmek
de istemiyorum. Bir yerden başlamam lazım."

"Bu sefer hem Derim hem Aşil yanında olacak. Onlar sana güç ve-
recekler," diyen Alin anlayışlı bir gülümsemeyle bakıyordu Anka'ya.

"Geçen sefer senin ve Avcı'nın desteği olmasa altından kalkamaz-
dım," dedi Anka hüzünlü bir ifadeyle. "Yine yanımda olacağınızı
biliyorum."

"Her zaman!" dedi Alin keskin, kırılmaz bir destekle.

"Henüz bir şey yok değil mi?" diye sordu Anka merakla. Neyi
sormak istediğini açıkça söylemesine gerek yoktu. Alin hoşnutsuz-
lukla yüzünü buruşturup başını iki yana salladı.

"Telaş yapma. Daha çok erken. Bedeninin belki buna hazır his-
setmesi gerekiyor."

"Sende de bir şey yok değil mi?" diye sordu Alin, araştıran bakışla-
rını Anka'ya dikerek.

Anka cıklayarak çenesini kaldırdı. "Ben uzun zamandır hapları
kullanıyorum, biliyorsun. Belki vücudumun bu düzene alışması
gerekiyor bir süre," dedi omuz silkerek.

İki kardeş birbirlerine gülümseyerek bakarken, aradan çeyrek da-
kika geçti. Alin nihayet sesli bir soluk alarak konuyu değiştirdi.

"Yarın Avrupa'daki ajanlarımızdan ikisiyle görüşeceğim. Görüşme yerini ve saati gönderdim onlara."

"Ben de seninle geleceğim," diyen Anka atıldığında, Alin başını sallayarak onayladı.

"İyi olur, senin görüşlerine de ihtiyacım var. İkisi de çok iyi bir donanıma sahip. Berlin ve Lüksemburg'daki bankalarda çalıştıkları yıllarda epey tecrübe de edinmişler. Biliyorsun ekonomik ve finansal istihbaratları düzenli olarak aktarıyorlar bize. Bu iş için biçilmiş kaftan olduklarını düşünüyorum."

"Dosyalarını okudum. Bana da çok uygun göründüler," diye karşılık veren Anka, sözlerine devam etti. "Görüşmeyi gizli yapmak zorundayız," dediğinde gözlerini devirerek "Lukazs peşimden ayrılmıyor, Derim adamlardan birkaçının yakınımızda olmasını istiyor. Umarım dikkat çekmeyiz," diyerek sözlerini tamamladı.

Alin alçak sesli bir kahkaha attı. "Lukazs sülük gibi yapışmış sana."

Anka bıkkınlıkla soludu. "Sadece bir kez atlatabildim. Adam gerçekten iyi."

Alin tek kaşını kaldırıp *acaba?* der gibi ona baktığında, hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturdu. "Tamam tamam aslında her defasında atlatabilirdim ama Derim bu sefer onu haşlıyor. Kıyamadım sanırım. Onun da suçu yok sonuçta. Mecburen peşimden gelmesine izin veriyorum."

"Bundan onun haberi var mı?"

Anka kaşlarını kaldırdı. "Egosunun daha fazla sarsılmasına gönlüm razı gelmedi."

İki kadın birlikte kıkırdadılar. Alin geçmişi hatırlamış gibi buruk bir gülümsemeyle baktı kardeşine. "Çok zor eğitimlerden geçtik ama Mehmet amca ve Süleyman abi bizi gerçekten çok iyi eğittiler. Şimdi o fiziksel zorlukların hepsine değdiğini düşünüyorum."

"Ne zırlardık ama..." dedi Anka dalgınca, aynı buruk gülümsemeyle.

"Hiç de bile zırlamazdık," diyen Alin karşı koydu bu fikre. "Belki sadece birkaç dakika... Sonra birbirimize gaz verecek bir şeyler mutlaka bulurduk."

Anka bir kahkaha attı, elini Alin'e doğru uzatarak "Hatırlıyor musun?" diye sordu. Alin sorarcasına gülümserken devam etti. "Kışın ortasında, belimize kadar karla kaplı dağa bizi bıraktıklarında ısınmak için ebecilik oynamıştık."

"Ateş yakmak yasaktı," dedi Alin başını sallayarak, gülerken. "Bağı ısınmıştık." Gözlerini kocaman ayırıp kahkaha attı. "Sen en son sana dokunulmasına sinir oluyordun, daha biz parmağımızın ucunu sana dokundurmadan vuruyordun bize."

Anka surat asarak omuz silkti. "Ne yapayım? Sinir oluyorum en son bende kalmasına."

"Ne günlerdi be," diyen Alin yeniden kıkırdayarak kucağındaki bilgisayarın kapağını kapadı. Bacaklarını oturduğu koltuktan aşağı sarkıttı. Bilgisayarı ortalarındaki sehpanın üzerine bırakarak doğruldu.

"Hadi ben yatmaya gidiyorum. Bizimkileri yolcu etmek için yarın sabah çok erken kalkacağız."

Anka başını sallayarak yerinde doğrulurken, Alin hızla elini omzuna vurup "Ebe!" diye bağırarak, salonun kapısına doğru koşmaya başladığında "Alin!" diye haykıran Anka, aynı hızla peşinden koştu.

"Yemin ederim gece uyuyamam! En son sende kalacak!" diye haykırdı Anka, girişe çıktığında. Alin kahkahalar atarak merdivenleri tırmanmaya başlamıştı bile. Anka, basamakları tıpkı onun gibi ikişer üçer tırmanırken arkasından bağırıyordu.

"Kızıl!"

"Sende kalacak!" diye bağırdı Alin neşeyle, bir üst kata tırmandığında. Merdivenlerin başında Derim ve Jan ortaya çıktıklarında, iki kadın da onları umursamadan yanlarından geçerek koşturmaya devam ediyordu. Alin koridorun başından ileriye doğru koşarken Anka son bir güçle atak yaptı. Alin odalarının kapısına ulaştığında Derim ve Jan, koridorun başında hayretle ikisine bakmaya devam ediyordu. Neler olduğunu anlamamışlardı.

Anka, Alin'in odaya girdiği anda kapıyı kilitleyeceğinden emin son sürat ileriye koştu. Alin açtığı kapıdan aceleyle içeri girdi ve kapıyı kapatamadan Anka, ona yetişerek elini hızla Alin'e dokundurdu.

"Ebe!" diye haykırarak yerinde zıpladı. Nefes nefese kalmıştı.

Alin durduramadığı hızla kapıyı kapadığında artık çok geçti. Kapanan kapı bir saniye sonra geri açıldı. Alin nefes nefese sırıtarak kardeşine bakıyordu.

"Yetişemesen sabaha kadar uyuyamazdın! Allah'tan hızlısın."

"Yapma diyorum şunu sana," dedi Anka sitemle. "Takıyorum yani, ne yapayım?"

"Manyak!" dedi Alin sesli bir kahkaha atarak. "Tikin var diyorum, inanmıyorsun bana."

"Tikim yok! Sadece bende kalmasına sinir oluyorum."

Alin bir adım öne çıktı. "Tamam tamam. Hadi iyi geceler," diyerek kollarını ileri uzattı. Anka bir an kuşkuyla gözlerini kısıp, kardeşine baktı ve o da kollarını ona uzatarak sarıldı. "Sana da iyi geceler."

Alin, ellerini Anka'nın sırtına vururken fısıltı gibi bir sesle "Ebe!" dediğinde, Anka sertçe Alin'in sırtına vurdu. "Ebe sensin!" Alin yeniden bir kahkaha attı. İkisi de birbirinden uzaklaşırken eller sürekli birbirinin bedenine dokunuyor, gözleri muzırca birbirine bakıyordu. Alin geriye doğru bir adım attığında, Anka hızla kardeşine dokunup geri çekildi ve ellerini havaya kaldırarak sırıttı.

"En son ben dokundum!"

Alin'in tiz kahkahası koridorda yankılandı. Bakışları Anka'nın arkasına varmış olan iki adama kalktı. İkisi de sorarcasına Alin'e bakıyordu. Anka hızla arkasını döndüğünde iki adamla yüz yüze geldi.

"Ne oluyor burada?" diye sordu Jan, karışık bir yüzle.

"Ebecilik oynuyorduk," dedi Alin, haşarı bir ifadeyle.

İki adamın kaşları havalandı. Derim şüpheyle kaşının birini kaldırdı. "Ebecilik oynamak için biraz büyük değil misiniz?"

"Ebeciliğin yaşı olmaz!" dedi Alin karşı çıkarak. "Gece'nin tiki var. En son onda kalmasına tahammül edemiyor. Sabaha kadar sürdürebilir bunu."

"Tikim yok!" dedi Anka itiraz ederek. "Sadece sinir oluyorum."

"Sende kalsa ne olur ki?" diye sordu Derim, anlamadığı belli bakışlarını genç kadına dikerek.

"Kalamaz!" dedi Anka inatçı bir ifadeyle, omuzlarını silkerek.

Jan ileri çıkıp Alin'e yaklaştı. "Tuhaflıklarınıza sanırım alışmaya başladım," dedi umursamaz bir tonla. "Yatıyor muyuz?" diye sordu ciddiyetle. "Aşağı yanınıza geliyorduk biz de. Yatacaksanız bizim için de iyi olur. Sabah çok erken kalkacağız."

Alin başını sallarken Jan yanından geçerek odaya ilerledi. Başını omzunun üzerinden geriye çevirdi.

"İkinize de iyi geceler." Sesi yorgun çıkıyordu.

"İyi geceler," dedi Derim ve Anka aynı anda. Anka geriye doğru bir adım atarken işaret parmağını kardeşine salladı. "Gir içeri," dedi çenesiyle odayı işaret ederek.

Alin kıkırdayarak karşılık verdi. İleri bir hamle yapacak gibi atıldığında, Anka geriye kaçtı. "Kızıl!" dedi sinirle. "Odana gir. Bitti. En son ben vurdum."

"Takıntılı manyak," dedi Alin neşeli bir sesle. Arkasını dönerek odaya yöneldi. "Hadi git, rahat rahat uyu. Yoksa kesin gece gece gelir kapıya dayanırsın."

"Yaparım tabii ki."

Alin, elini boşlukta tıpkı lamba takar gibi çevirerek içeri girdi ve kapıyı kapadı. Derim hâlâ şaşkınca Anka'nın yanında dikilmeye devam ediyordu. Anka adımlarını geriye attı ve birkaç kapı ilerideki odalarına yöneldi.

"Neden en son sende kalınca sinir oluyorsunuz ki?" diye sordu Derim anlamaya çalışırcasına.

Anka omuz silkti. "Oluyorum işte, ne yapayım?"

Derim elini hafifçe Anka'nın omzuna vurdu. "Oldun mu şimdi."

Anka daha Derim elini geri çekmeden hızla adamın göğsüne elini vurdu. "Ebe deme sakın!"

"Dememiştim!" dedi Derim, savunma dolu bir ifadeyle.

"Ama şimdi bu konuşulurken yaptın. İçinden ebe dedin kesin."

"Demedim," dedi Derim yeniden Anka'nın omzuna dokunarak.

"Dedin!" dedi Anka, hızla ona vurarak. Bir adım geriye kaçtığında Derim kahkahayı patlatmıştı.

"Yapma şunu!" dedi Anka kızgın bir sesle.

Derim hâlâ gülmeye devam ediyordu. "Ebe olmak istemiyorsun!" dedi genç kadının yeni bir yönünü keşfetmiş gibi, yüz ifadesi hazla doluydu.

"Kim ebe olmak ister ki?" dedi Anka yüzünü buruşturarak.

Derim ileri bir adım atarak elini uzattığında, Anka yine geriye kaçtı. "Derim! Şunu yapma!"

"Tamam. Ben ebe olurum. Ebe demeyeceğim. Hadi gel," dedi elini uzatarak. "Gidip uyuyalım," derken başını iki yana sallayarak gülmeye devam ediyordu. "Sabah çok erken kalkacağız hepimiz."

Anka kuşkuyla gözlerini kısıp ona bakarken, Derim yeniden kıkırdadı. "Gerçekten yapmayacağım," dedi elini uzatarak. "Ebe benim, tamam kabul ediyorum."

Anka işaret parmağını kaldırdı. "En son ben vurdum. Ebe sensin!"

Derim başını onaylarcasına sallarken, kolunu genç kadının beline sardı. "Yeni bir yanını keşfettiğimde bu beni neden bu kadar mutlu ediyor acaba?" dedi keyifli bir tonla. Dudaklarını Anka'nın dudaklarına bastırarak hızlı fakat etkili bir öpücük bıraktı.

Anka bedenini adama yasladı. Birlikte odalarına ilerlerken "Çünkü birini her yönüyle tanımak güzel bir şey o yüzden," dedi. "Bütünü görmüş oluyorsun. Artı ve eksileriyle... Kim yarım bir şeyden hoşlanır ki? Keşfettiğin her yeni şey, bütünü oluşturan parçalardan birisi aslında."

"Evet," dedi Derim onaylayarak. Odalarına girdiklerinde kapıyı kapadı. Yüzünü Anka'ya çevirdi ve düşünceli bakışlarla baktı ona. "Daha çok eksik parçan var mı?"

Anka omuz silkerken düşünüyormuş gibi bakışlarını yukarı kaldırdı." Bilmiyorum ki... Ebe olmaktan nefret ettiğimi sana daha önce söylemedim çünkü aklıma gelmemişti." Bakışlarını yeniden Derim'e indirdi ve gülümsedi. "Diğer tuhaflıkları beraber keşfederiz."

"Çok keyifli olacak," dedi Derim tıpkı onun gibi gülümseyerek.

"Sen ebe olmaya sinir olmuyorsun değil mi?" diye sordu Anka merakla.

Bu sefer Derim omuz silkti. "Daha önce hiç oynamadım. Bilmiyorum. Deneyelim mi?" diyerek Anka'ya doğru ilerlerken, Anka göz-

lerini dehşetle açıp geriye doğru birkaç adım attığında, ellerini ileri uzatmıştı.

"Sakın! Bak sabaha kadar sürer yoksa. Bitti dedik ya!"

Derim öne doğru ilerlerken "Eğlenceli bir oyuna benziyor. Ben de denemek istiyorum," dediği anda Anka, geriye dönerek yatağın üzerine sıçradı.

"Derim!" diye bağırdığında neşeyle kıkırdıyordu. Derim hızla yatağın üzerine atıldı. Anka yatağın diğer tarafına kaçacakken, Derim genç kadının bacağına uzanarak onu yatağa devirdi. Birkaç saniye nefes nefese kaldıkları bir boğuşmayla geçti. Derim genç kadını altına alarak iki elini başının üzerine kaldırdı ve dudaklarını sertçe Anka'nın dudaklarına bastırdı.

"Ebe!" dedi gülerek.

Anka hızla başını ileri uzatıp aynı şekilde karşılık verdi.

"Ebe!" dedi kıkırdayarak.

Oyun birkaç dakika daha aynı şekilde sürdü. Nihayet Derim şehvetle Anka'nın dudaklarına kapandığında ikisi de oyunu çoktan bırakmışlardı.

Büyük bir ihtirasla birbiriyle savaşan dudaklar; kendinden geçtiğini belli edercesine, Derim'in boğazından yükselen inlemenin ardından zorlukla birbirinden koptu. Ateş gibi yanan gözlerle, genç kadının şehvetle buğulanmış gözlerine baktı.

Anka, kollarını Derim'in bedenine sararak avuçlarını sırtına kapadı. Ellerini yavaşça aşağı kaydırıp, genç adamın üzerindeki uzun kollu tişörtün eteklerini kavrayarak yukarı çekti ve avuçlarını tişörtün altından tenine bastırdı. Derim gözlerini yumarak derin, haz dolu bir soluk çekti. Başı arkaya yatarken, boğazındaki adem elması ileri fırladı. Anka'nın tenine dokunan elleri başını döndürüyordu. Dönen başını, daha fazla dayanamıyormuş gibi aşağı eğip dudaklarını genç kadının boynuna kapadı. Anka, ağır ağır ellerinin altındaki teni okşarken başını geriye doğru yatırmış, boynunu açıkça Derim'in dudaklarına sunmuştu.

Derim'in dudaklarının yerini dili aldı. Boynunda hissettiği ılık ıslaklıkla sesli, derin bir soluk çekti. Tüm duyuları ayaklanmıştı. Düşkünü olduğu zevk denize bir an evvel atlamak istercesine, sabırsızca iri bedenin altındaki bedenini kıpırdattı. Derim çabucak hareketle-

nerek, Anka'nın üzerindeki kısa kollu beyaz tişörtün eteklerini iki eliyle kavrayarak, başından çekip çıkardı ve hemen ardından kendi üzerindeki tişörtü çıkararak kenara attı. Anka yattığı yerde, dağılmış saçlar ve beğeni dolu gözlerle genç adamın kaslı, çıplak tenini izledi. Göğsünde onu temsil eden Anka dövmesine minicik bir tebessümle bakarken, bakışları değişti ve oğlunun adının yazıldığı harfleri takip ederken yüzünde çok daha yumuşak bir gülümseme belirdi.

Derim, bedenini yeniden genç kadının üzerine kapadı ve çıplak tenler birbiriyle buluştu. Temas yeterli gelmemiş gibi ikisi de aynı anda kımıldayarak bedenlerini birbirine sürttü. Anka, teninin alev aldığını sandı. Öylesi yanıyordu bedeni.

Derim ağırlığını azaltmak istercesine dirseklerini Anka'nın iki yanına dayadı ve hafifçe yükselerek, çıldırmasına neden olacak kadar muhteşem olduğunu düşündüğü mavi gözlere baktı.

"Sence ikincisi de erkek mi olur?" diye sordu mırıldanarak. Bu meraka karşı koyamadığı belliydi. Başını eğip, dudaklarını genç kadının yanağına sürterek tekrar boynuna doğru kaydırdı.

"Sen öyle mi istiyorsun?" diye soruyla karşılık verdi Anka, soluk soluğa.

"Benim istediğim tek şey, bu kez her şeyi en baştan yaşamak. Kız ya da erkek fark etmeyecek sanırım."

Anka, Derim'in fısıltısını kulağının hemen altında duyduğunda nabız atışları çoktan kontrolden çıkmış haldeydi. Bunu en az o da genç adam kadar istiyordu. Bu kez her şeyi en baştan ve doğru şekilde yaşamak istiyordu.

"Bu kez her şeyi en baştan birlikte yaşayacağız," dedi güvence vererek.

Derim, buna inandığını belirtircesine baş döndürücü bir gülümsemeyle ona baktı ve başını salladı. Bu gülümseme ancak günahsız bir çocukta görülecek kadar saf ve güzeldi.

Anka'nın avuçları genç adamın sırtında okşarcasına aşağıya kaydı. Elinin altında hissettiği her kabartı, ona yine her defasında olduğu gibi genç adamın bedenine yazılmış olan hikâyesini anlatıyordu. Tarifi mümkün olmayan ölçüde yüreğini sızlatan izler, aynı zamanda genç adamla gurur duymasına da neden oluyordu. Onca acıya

rağmen benliğinin derinliklerinde hapsettiği o güzel, saf ruhu da saklayabilmeyi başarmıştı.

Bunu geçmişte de tecrübe etmişti şimdi de tecrübe ediyordu. Derim ona ne zaman dokunsa tüm kötülüğüne rağmen, hep o nahif ruhla yaklaşmıştı kendisine. Anka'ya dokunmaya kıyamıyormuş gibi yumuşak ve nazikti teması. Şimdi olduğu gibi dudakları bir kelebeğin kanatlarının hafifliğine sahipti. Sağ elini uzatıp omzundaki sütyen askısını aşağı indirirken, parmaklarının tersiyle bir kuş tüyüne benzer yumuşaklıkla tenini okşadı. Dudakları çıplak omzuna aynı nahiflikle dokundu. Her dokunuş baştan çıkarıcı bir temasla, onu yoldan çıkaran bir ustalıkla bedenine zuhur ediyordu.

Genç adam aniden bedenini kaldırarak üzerinden çekildi. Elleri uzanarak Anka'nın ellerini tuttu. Yatağın üzerinde bir bacağını ileri uzatıp, diğerini bükerek kendisine çekip oturduğunda, genç kadını da öne çekerek doğrulmasını sağladı. İkisi karşı karşıya oturduklarında, Derim aşk dolu gözlerini Anka'nın gözlerine dikmişti. Anka bu bakışların yoğunluğu altında boğulacağından korktu. Nefesi kesildi. Öylesi derin, öylesi teslimiyet içeriyordu bu bakışlar.

Derim parmaklarının arasındaki elleri yavaşça bırakıp iki avucunu genç kadının omuzlarına koydu. Sağ omzundan düşen askıyı diğer omuzundaki takip etti. Eller, sırtına doğru uzandı ve kopçaların açılmasından sonra sütyen üzerinden çıkarılarak diğer eşyalar gibi kenara atıldı.

Anka tüm çıplaklığı ile Derim'in gözlerinin önündeydi şimdi. Boynundan çıkarmadığı kolye ucu diri göğüslerinin arasında sallanıyordu.

Derim avuçlarını usulca omuzlarının üzerinde sürterek boyuna yaklaştırdı. Âdeta elinin altındaki toprağa şekil veren bir heykeltıraş gibi, genç kadının ince boynunu avuçlarıyla özenle okşadı. Elleri tenini nazikçe okşayarak aşağıya kaydı, köprücük kemiklerinin üzerinde dolaştıktan sonra göğüslerinin üzerine ulaştı. Parmak uçları sağ göğsünün üzerinde olan izi usulca okşarken, bakışlarına çöreklenen bilindik acıyı gözlerini yumarak içine hapsetti. Başını ileri uzatarak dudaklarını özenle izin üzerine dokundurdu. Bu sanki her defasında şükrettiğini belli eden bir ritüeldi. Dudakları birkaç saniye boyunca izin üzerinde durdu ve nihayet başını yavaşça geri çekerken, gözlerini ağır ağır açtı ve öyle muazzam bir aşkla baktı ki

ona, Anka ruhunun sarsıldığını hissetti. Öyle güçlü ve öyle devasa bir aşktı o gözlerde gördüğü.

Derim, avuçlarını her iki göğsünün üzerine kapadığında, Anka dudaklarının arasından derin bir soluk çekip başını arkaya yasladı. Sırtına çarpan saçlarla aynı anda ürperdi. Fakat hissettiği ürpertinin sebebi, çıplak tenine sürten saçlar değil, göğüslerinin üzerinde akını başından alacak kadar olağanüstü dokunuşlardı. Elleri kendi iradesi dışında yukarı kalktı ve Derim'in iki bileğine parmaklarıyla sarıldı. Göğüslerinin üzerindeki baskıyı çok daha fazla arttırmak ister gibi, genç adamı yönlendirmek istercesine kendisine doğru bastırdı. Derim parmaklarının baskısını arttırdığında Anka, zevk dolu bir iniltiyi özgürce dudaklarının arasından dışarı salıverdi.

Derim ansızın sabırsızca ellerini geri çekti ve kolları genç kadının beline dolanarak ince bedeni kendisine çekti. Anka'nın beli kavislenerek geriye doğru büküldüğünde, ileri doğru çıkmış olan göğüslerinin üzerinde genç adamın ellerinin terk ettiği boşluğu dudakları doldurdu. Dudaklar göğüslerinin üzerinde yumuşak öpücükler bırakıyor, tenine sürtünüyor, diliyle ıslak izler çiziyordu. Derim'in her dokunuşu Anka'yı bambaşka bir boyuta sürüklüyordu. Teni yalnızca onun dokunuşlarına hasretmiş gibi her temas, içinde bin bir rengin barındırdığı hazla kendinden geçmesini sağlıyordu. Etraflarını gökkuşağına benzer renkli, saydam bir balon kuşatıyor, her bir renk ışıldayarak gözlerini kamaştırıyordu. Bu ışıltıdan korunmak istercesine gözlerini kapadığında ruhu âdeta boşlukta süzülüyormuş gibi bir hafiflik hissediyordu. Genç adam teslimiyetini sunarcasına, boyun eğdiği bir naziklikle ona dokunurken nasıl yaptığı belirsiz, genç kadının da aynı zamanda kendisine teslimiyetini sağlıyordu.

Başı arkaya düşen kadının uzun saçlarının ucu yatağa sürtünüyordu şimdi. Derim ağzını bir göğsüne kapadığında Anka yeni bir zevk dalgasıyla inledi. Göğüs ucu genç adamın ağzının içinde eziliyordu. Derim başa çıkamadığı büyük bir istekle ağzına aldığı göğüs ucunu sertçe emerken, bunu sonsuza kadar sürdürebileceğini hissediyordu. Öylesi karşı konulmaz bir istekti bu.

Kulağına çarpan iniltiler, onu çok daha fazla baştan çıkarırken bu iniltilerin hiç susmamasını istedi. Bu niyetle ağzının içindeki göğüs ucunu dişlerinin arasında hafifçe ezerek çekiştirdiğinde, genç kadı-

tüm sinir uçlarının uyarıldığını belli eden yeni, yüksek sesli ...esi kulaklarını doldurdu. Bu ses onu âdeta çılgına çevirmiş ...dudakları diğer göğse kapandı ve bu kez onu sertçe emdi. Kol...la tuttuğu beden arkaya doğru daha da kavislenerek geriye ...ildü. Kaslarının gerildiğini, kollarındaki damarların şişerek ...aya çıktığını ve teninde belirgin ince yollar oluşturduğunu bili...rdu. Damarlarında akan kan, şaha kalkarak müthiş bir koşu tut...muştu.

Bu koşuya ayak uyduran bir sabırsızlıkla kollarını gevşetti ve arka...a kavislenmiş bedeni, yeniden kendisine çekti. Parmakları, genç ...adının altındaki şorta uzandığında, Anka konuşmadan anlaşmışlar ...ibi dizlerinin üzerine kalktı ve şort, çamaşırıyla birlikte üzerinden ...aşağı kayarken göğüslerini Derim'in yüzüne bastırarak, parmakları...ı karışık tutamlara doladı.

Derim dudaklarını teninden çekmeden, kaldırdığı dizlerinden sı...rarak üzerindekileri çıkardı. İri eller belini iki yandan kavrayarak onu hafifçe geriye itti, genç adamın yüzü teninden birkaç santim uzaklaşarak, arkaya çekildi ve dizlerinin üzerindeki çıplak bedeni süzdü.

Anka çırılçıplak kalmış olmasına rağmen en ufak utanç duymadan. Derim'in hayran olduğu o kendine güvenle baktı adama. Derim'in bakışlarındaki beğeni, gözlerinin içinde dans eden alevlerden anlaşılıyordu. Öylesine yakıcı bakıyordu ki ona, Anka böylesi beğeni dolu bakışların herkese nasip olup olmadığını merak etti. Tenini ateşe verecek denli kavurucuydu bu bakışlar.

"Güzelliğin aklımı kaçırmama neden olacak diye öyle çok korkuyorum ki..." diye çaresizce fısıldayan adam, âdeta bir itirafı gerçekleştiriyor gibiydi.

Dizlerinin üzerinde duran genç kadının yüzünü görmek istercesine başını hafifçe geriye yatırdı. Bakışlarını mavi gözlere dikti. Bu gözler sözlerini abartılı bulsa da duymaktan hoşlanmış gibi nahif bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Elleri âdeta iradesi dışında hareket ediyormuş gibi uzandı ve Anka'nın göğüslerinin üzerine kapandı. Birkaç saniye boyunca ellerinin altındaki göğüsleri yoğurdu, avuçlarını açarak usul usul okşarcasına aşağı kaydırdı ve karnında, belinin iki yanında, kalçalarında ve bacaklarının üst kısmında ağrı ağır dolaştırdı.

Anka gözlerini yummuş, her zerresinde hissettiği dokunuşlarının tadını çıkarıyordu. Yüzündeki belli belirsiz hoşnut gülümseme tıpkı bir sanat eserinde görülebilecek kadar etkileyiciydi. Bedenine temas eden eller ve dudaklar tenini dağlayarak dolaşıyordu. Göğüslerinin üzerindeki dudaklar usulca aşağı kayarak karnının üzerine indi. göbeğinde dolaşan dudaklara, göğüslerine sürten saçlar eşlik ediyordu şimdi. Elleri havalanarak kalktı ve yeniden genç adamın karışık tutamlarını kavradı. Belinin iki yanında olan avuçlar bacaklarının üst kısmına doğru süzüldü. Bacaklarının üzerinde okşarcasına dolaşan eller ve karnının üzerinde sürtünen dudakların yarattığı etki, titreyen dizlerinin üzerinde zorlukla durmasına neden oluyordu.

Genç adamın sağ eli, baldırlarının arkasından sürtünerek yukarı çıktı ve kalçasına uzanarak sıkıca kavradı. Sol avucu dizinin yanından başlayarak yukarı tırmandı ve iki bacağının arasına süzülerek kadınlığını kavradı. Odanın içini dolduran alçak sesli haz dolu bir haykırış duyulduğunda Derim'in bir parmağı kadınlığından içeri girmişti. Göğüslerinin üzerinde dolaşan dudaklar birinde durdu ve kabarmış olan sağ ucu dişlerinin arasına çekti.

Dizlerinin üzerinde titreyerek duran Anka, parmaklarının arasındaki saçlara asılarak bu duruşu bozmamaya çalıştı. İçinde hareket eden parmağa ikincisi eklendiğinde keskin sesli bir inilti dudaklarının arasından ilkel bir tonla dışarı döküldü. Başı arkaya yattı. Bedeni Derim'in yüzüne yaslandı.

Derim, içine soktuğu iki parmağı biraz daha ileri itince Anka yeniden hazla inledi. Açgözlü bir tavırla daha çok istercesine bu hamleyi güçlendirmek için bedenini aşağı doğru itti. Sık sık soluyan Derim, belini sardığı kolunu uzatarak kalçalarını yoğuruyor, dudaklarını genç kadının teninde dolaştırıyor aynı anda ağır ağır parmaklarını içeri dışarı hareket ettiriyordu.

Anka titreyen dizlerinin üzerinde daha fazla duramayacağını hissediyordu. Bedenini yeniden aşağı bastırdı, içinde hissettiği hamleyle tekrar inledi. Gözlerini zorlukla açıp başını aşağı eğdi ve kollarıyla sarıldığı Derim'in başına yanağını yasladı. Aynı anda dizlerinin üzerinde hafifçe bir aşağı bir yukarı hareket etmeye devam ediyordu. Sesli derin soluklar eşliğinde yeniden gözlerini yumdu.

"Sakın gelme," diyen Derim'in sesi uzaktan geliyordu gibiydi. Bedeni titriyor, buna rağmen daha fazlasını almak istercesine bacaklarının arasındaki ele sürtünerek, hafifçe hareket etmeye devam ediyordu.

Derim, kendinden geçmiş olan titreyen bedenin tepkilerini oylesine büyülenmiş şekilde takip ediyordu ki en ufak titreşimi dahi hissedebiliyordu. Elini hızla geri çektiğinde Anka'nın dudaklarının arasından hoşnutsuz bir homurtu çıktı. Dudaklarını genç kadının karnına bastırdı Derim.

"Biraz sabırlı ol," dedi yumuşak bir sesle.

Yatağın üzerinde hızla hareketlenerek üzerindeki ince keten pantolonu ve çamaşırı çabucak çıkardı ve yine biraz evvelki oturuş pozisyonunu aldı. Dizlerinin üzerinde durmaya devam eden kadın sabırsızca onu takip ediyordu. Bacaklarının arasında dimdik duran iri erkekliği genç adamın kaslı karnına çarptı. Anka, dilini dudaklarının üzerinde gezdirirken yarı kapalı göz kapaklarının ardından hayranlıkla baktı ona. Derim kollarını uzatarak ince bedene sarıldı ve genç kadını kucağına oturttu. Anka, bacaklarını genç adamın belinin iki yanına uzattı. Bir koluyla beline sarılmış olan adam onu hafifçe yukarı kaldırırken diğer eliyle tuttuğu sert erkekliğini bacaklarının arasına sürttü. Anka, Derim'in boynuna sardığı kollarından güç alarak hafifçe yukarı kalktı. Sırılsıklam olmuş kadınlığına sürten sertlik, dudaklarının arasından yine ilkel bir inilti çıkarmasına neden oldu.

"Çok ıslaksın, öyle ıslaksın ki içinde boğulmak istiyorum," diyen şehvet dolu ses, Derim'in dudaklarından acı çekiyormuş gibi çıktı. Anka onu çok daha fazla tahrik eden bu sözlerle tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Derim, sol eliyle tuttuğu erkekliğini yeniden Anka'nın kadınlığının girişine sürttü. Derin, sesli bir soluk koyuverdi. Hafifçe yukarı kaldırdığı kadının bacaklarının arasından kendisini ileri iterken, bir koluyla sardığı beline baskı yaparak onu aşağı doğru çekti. Bacaklarının arasındaki eli geri çekerek iki koluyla genç kadına sarıldı.

Anka, kadınlığından içeri kayan sertliğin yarattığı zevki her hücresinde hissediyordu şimdi. Kolları sıkıca Derim'in boynuna sarılmış, başı arkaya yatmıştı. Gırtlağından kopup gelen inilti, Derim'in er-

keksi tok iniltisine karıştı. Dizlerini kırarak bacaklarını yukarı çekti ve topuklarını yatağa bastırdı. Derim'in elleri belinin iki yanına kapanmış, parmakları âdeta tenine işlemişti. Onu yukarı aşağı ağır ağır hareket ettirirken kendisine eşlik eden genç adamın kalçası yukarı kalkıyor tüm kasları geriliyordu.

İki beden ağır ağır hareket ederken, sık soluklar, sıcak nefesler birbirine karışıyordu. Anka geriye yatırdığı başını zorlukla öne kaldırdı. Derim'le göz göze geldiklerinde genç adam bir saniye bile beklemedi ve açlıkla dudaklarına kapandı.

Dudakları genç adamın dudakları altında ezilirken içinde gidip gelen sertlik, Anka'nın kalbini durduracak kadar ağır bir yoğunluk hissettiriyordu. Dudaklar birbirini sömürdü, bedenler birbirine sürtünürken iki beden âdeta iç içe geçti. Anka, tıpkı bedeni gibi ruhunun da sarmalanarak doldurulduğunu hissediyordu. Tüm benliğini baştan çıkaran adam, onları yine o görünmez balonun içine almış, dışarıyla teması kesmiş, onları âdeta başka bir boyuta taşımıştı yine. Derinlerine ulaşan sertlik, tutundukları minicik kontrolü de yerle bir etti. Bu yerle bir edici devinime kendisini kaptıran iki beden, soluk soluğa daha fazlasını istercesine aceleci bir telaşla birbirine karıştı.

Sonraki dakikalarda odanın içinde, yalnızca ikisinin paylaştığı o efsunlu anı ortaya döken sesler duyuluyordu. Baştan çıktığı belli şekilde alınan kontrolsüz sık soluklar, tenin tene çarparken çıkardığı o tahrik edici beden sesleri, derinine vuran her sert darbede Anka'nın dudaklarının arasından çıkan haz dolu haykırışlar, Derim'in gırtlağından taşıp gelen, onu çok daha fazla tahrik eden erkeksi ilkel hırıltılar; henüz notalara dökülmemiş bir parçanın, bu ilahi birleşimin bir başka senfonisiydi.

Tam altı sene bir ay önce aynı yatakta birlikte olduğu bu kadına tohumunu bırakan adam, tam altı sene bir ay önce aynı yatakta birlikte olduğu bu adamın tohumu dölleyen kadın, içinde bulundukları evrenden çıkmış, âdeta imkânsız bulunan zaman yolculuğunu gerçekleştirmişlerdi.

Birleşmeleri nefes kesici, akıl oynatıcı ve dünyadan koparıcıydı.

Ve yine bir o kadar da kader değiştiriciydi.

Henüz bunu bilmeseler de...

20. Bölüm

Sonraki hafta büyük bir hızla geçti.

Alin ve Anka, biri Berlin'den diğeri Lüksemburg'dan gelen iki ajanla Paris'te küçük bir kafede bir araya geldiklerinde, birkaç masa ötelerinde Lukazs otururken birkaç adam da kafenin dışında sıradan bir müşteri gibi onlara eşlik etmişlerdi.

Görüşme ikisinin de umduğu gibi verimli geçmişti. İki ajan uzun yıllardır Avrupa'daki finansal istihbaratları sağlıyorlardı. Kurdukları bağlantılar ve edindikleri çevreler sağlamdı. Belçika'daki bankaya transfer olduklarında aynı bağlantıları sürdürmeye de devam edebileceklerdi. Alin görüşmeden memnun kalmıştı. İleriki aylarda nasıl ilerleyeceklerine dair bilgilendirmeleri yapacağını söyleyerek vedalaşmışlardı.

Onların Paris'te bu görüşmeyi yaptıkları esnada Derim ve Jan, Romanya'daki fabrikadaydılar. Oradaki düzenlemeleri yaptıktan sonra aynı gün akşam yeniden Paris'e dönmüşlerdi.

Aynı gün telefonda görüştüklerinde, tekrar kesin bir dille ilettiği gibi parasını almadan hiçbir sevkiyat yapmayacağına dair Derim'in aldığı tavra, Lord bozulduysa da karşı çıkamamıştı. Özellikle son yaşanan gerginlikten sonra Derim'in onlara karşı olan güveninin sarsılması ve riskli adım atmak istemeyişi anlaşılır bir tavırdı. Silah sevkiyatları için alınan avansları kaybetmiş olsalar da teslimatlar yapıldığında gelecek ödemeler o açığı kapatacaktı. Fakat bu açığı şimdi ceplerinden ödemeleri gerekiyordu ve bunun için diğerlerinin de kendi şahsi paralarını ortaya koymaları gerekecekti.

Lord, Van de Velde ile görüşerek ihtiyaç duyulan rakamın bankadan tedarik edilmesini istemişti. Ancak bu çözüm de kısa zamanda olacak gibi görünmüyordu. Banka, yaptığı yatırımlar sonrası kasada bulunan yüksek miktardaki nakit rezervlerini Avrupa'daki diğer

bankalara aktarmıştı ve şimdi söz konusu rakamı karşılayacak nakdi bankadan çıkarmak imkânsız görünüyordu. Para aklamaları, yeniden sanal para oluşturmaları ve ödemeyi el altından yapmaları gerekecekti.

Paris'te geçirilen son iki gün, öncekilere oranla daha sakin geçmişti. Derim ve Jan, gündüzleri Aşil ve Ozan'ın da onlara katıldığı keyifli programlar yaparken akşamları iki genç kadınla yemeklere ve müzikallere gitmişlerdi. Ozan, evde Aşil'le kalmaktan şikâyetçi değildi. Aşil'in de şikâyet ettiği söylenemezdi çünkü etrafındaki adamların ona uyum sağlaması, onlarla birlikte eğlenceli saatler geçirmek hem değişik bir tecrübeydi hem de çok heyecan vericiydi.

Aşil etrafındaki adamlardan çok şey öğreniyordu. Aralarındaki ilişki gün geçtikçe sağlamlaşırken, bir ömür kopmayacak bağlar çok daha güçlü bir şekilde oluşuyordu. Aşil adamların her birine hayrandı. Adamlar da ona.

Pazar akşamı hep birlikte İstanbul'a döndüler. Aşil eve vardığında heyecanla yavruları görmeye koşmuştu. Geleceklerini bilen Süleyman, o gün yavruları eve getirmişti. Geçen iki haftada yavrular umduklarının üzerinde büyümüşlerdi, çok daha hareketlilerdi. Hatta bu, Süleyman'ın homurdanmasına neden olacak kadar fazla bir hareketlilikti. Aşil yatmadan evvel birkaç saatini yavrularla oynayarak geçirdi. Nihayet yatmaya hazırlandığında iki köpek her zaman olduğu gibi yine yatağının ucuna kıvrılarak yerleştiğinde, onu unutmadıkları için hissettiği mutluluk ışıltılı gözlerinden belli oluyordu.

Süleyman, Ozan'la birlikte evden ayrılmadan önce birkaç saati onlarla geçirmişti. Her ne kadar sık sık telefonda görüşerek olan biteni öğrense de yüz yüze yeniden son değerlendirmeleri yapmışlardı. Ozan'ın dönüşüne sevinmiş görünüyordu.

Derim, ilk kez Ozan'ın doğal bir tavırla kendisine sarılarak hoş geldin diyen Süleyman'a aynı doğallıkla sarıldığını fark etmişti. Süleyman, Derim'e karşı da önceleri davrandığı gibi davranmıyordu. Belki Ozan'a olduğu kadar sıcak değildi fakat yine de daha samimi idi ve bu Derim'in de dikkatinden kaçmayacak kadar büyük bir değişimdi.

Süleyman'ın, Ozan'a her dönüşünde "Evlat," diye hitap etmesi Derim'in yüreğine ılık bir his bırakıyordu. Ozan'ın bu hitapla yüzünde oluşan huzurlu ifade, onun geleceğine dair içinde büyüyen olumlu inancı da güçlendiriyordu. Ozan gelecekte çok daha mutlu bir hayat yaşayacaktı.

Derim kendisi için de aynı umudu taşıyordu. Geçmiş hayatı tam bir kaosla ve mutsuzlukla geçmişti. Gelecekteki hayatında da kaos eksik olmayacaktı. Bunu çok iyi biliyordu. Fakat gelecekteki hayatının, bu kaosu tolere edebileceği bir yanı olacağını da biliyordu artık. Sevdiği kadın ve oğlu yanındaydı. Ailesi gün geçtikçe büyüyecekti. Etrafındaki insanlar birbirini kollayan, seven, güvenen kişilerden oluşuyordu. Yaptığı işe devam ederken birçok risk ve tehlikeyle karşılaşacaktı belki, fakat bunlar Derim'i korkutmuyordu. Bir şekilde hepsiyle başa çıkabileceğinden emindi. Ona bu motivasyonu sağlayan yüreğindeki sevgiydi.

Hayatına apansız giren kadın, onu bambaşka bir yola sürüklemişti ve Derim bu sürüklenişten zerre pişmanlık hissetmiyordu. Geldiği yer öylesine baş döndürücü güzellikteydi ki; dünyada var olan hiçbir güzelliğin bununla boy ölçüşemeyeceğine emindi. Geçmişteki hatalarını unutmuyordu. Yaptıklarını asla unutamaz, kendisini de affedemezdi. Fakat tıpkı Anka'nın da dediği gibi geçmişte yaptığı her şeyi ders alırcasına hatırlamaya devam edecekti.

Geçmişin gölgesini bugünün güzelliklerinin üzerine sermeyecekti ama zihninin bir kenarında her daim unutmadan hatırlamaya devam edecekti. Tekrar ve tekrar Anka'nın hayatına girmesine şükrettiği gibi... Yaptığı her hatanın kefaretini ödemeye devam edeceği gibi... Geçmişte sarf ettiği her kırıcı söze karşılık, tekrar ve tekrar genç kadını ne kadar çok sevdiğini söyleyeceği gibi...

Geçmiş, acı ve ağır bir ders olarak zihninde yerini korumaya devam edecekti. Fakat gelecek, bugünkü taze umutlarıyla ona bambaşka güzellikler müjdeliyordu. Ruhundaki gece, artık şafak vaktine doğru ilerliyordu. Her geçen gün karanlığı biraz daha soluyor, henüz doğmamış, ufkun ardına gizlenmiş güneş usul usul baş veriyordu. Onun da güneşi bir gün doğacak, bir ömür içinde barındırdığı karanlık aydınlığa kavuşacaktı. Yüreğinin derinlerinde titreşen çığ tanelerinden hissediyordu bunu Derim. Onun da sabahı yakındı.

İçinde barındırdığı bu umut, gün geçtikçe büyüyordu ve Derim dört elle bu umuda sarılmıştı.

***

Derim sözünü tutmuştu.

Anka, genç adamın arkasında oturduğu motosiklette, kollarıyla sıkıca sarıldığı önündeki bedene kasklı başını yaslamış, Macau caddelerinde dolaşıyordu. Şu anda yaptıkları şehir turu, genç adamın söz verdiği tarihten tam 3 hafta sonra gerçekleşiyordu. Temmuz'un ilk haftasındalardı.

Aşil'in doğum günü hediyesi olan Chimelong Okyanus Krallığı gezisine üç gün evvel çıkmışlardı. Özel uçakla Hong Kong'a vardıktan sonra on beş dakikalık helikopter yolculuğu ile Macau'ya ulaşmışlardı. Macau'da kaldıkları Mandarin Oriental Hotel'de Kral Dairesi de dâhil olmak üzere birkaç süit ve birkaç tane de oda ayrıltılmıştı. Dünyanın en büyük akvaryumu olan tesis içindeki otel, Anka'nın da alayla söz ettiği gibi Derim'in standartlarının altındaydı ve Mandarin Hotel'i tercih eden adam, tesise araçlarla yapılan 20 dakikalık yolculuğu büyütmemeleri gerektiğini söylemişti.

Aşil'in reddedilemeyecek sevimlilikteki isteği ile bu yolculukta Kerem de onlara eşlik ediyordu ve iki çocuk çıldırmanın eşiğine gelmişlerdi. Kaldıkları kral dairesindeki iki yataklı oda, iki çocuğa tahsis edilmişti. Aynı katta ve bir alt katta da tutulan odalar nedeniyle, otelin iki katı âdeta onlara ayrılmış gibiydi ve odalar arasında yapılan ziyaretler sanki kendi evlerindelermiş gibi hareket etmelerine neden oluyordu.

Alin ve Jan'a ayrılan süit aynı kattaydı. Keza Ozan'ın kaldığı tek yatak odalı süit de. Kral dairesinde bulunan yemek odasındaki uzun masanın etrafı sabah kahvaltılarında ve akşam yemeklerinde de kalabalık oluyordu. Otelin restoranında yemek yerine tüm servisler odaya yapılıyordu ve adamların da onlara eşlik ettikleri, farklı dillerin konuşulmasından kaynaklanan bir kakafoniyle epey gürültülü yemek saatleri geçiriyorlardı. Gerçi bu gürültüden kimse şikâyetçi değildi. Aksine şakaların yapıldığı, bol kahkahaların atıldığı, eğlenceli saatlerdi bunlar.

Bir saat evvel, Derim'in kendisine bir şey göstereceğini söyleyerek onu çıkardığı otelde; uyuyan çocukların ikisi de Alin, Jan, ve Ozan'a emanet edilmişlerdi. Derim, onu elinden tutarak otelin en alt katına, mutfakların olduğu kısma sürüklemişti. Hummalı çalışmaları devam eden personelin arasından geçerek dar koridorda ilerlemişler ve arka sokağa açılan bir kapının önüne gelmişlerdi. Derim avucundaki eli bırakmadan kapıyı açarak sokağa çıktığında Anka önündeki manzaraya hayretle bakmıştı.

Dar sokakta, üzerinde iki deri mont ve iki kask olan bir motosiklet duruyordu. Derim onun elini bırakarak ileri bir adım atmış ve motorun üzerindeki montlardan birini alarak geri dönmüştü. Montu Anka'nın şaşkın tavrına hoşnutlukla bakarak genç kadının üzerine geçirmiş ve fermuarı kapamıştı.

"Sana söz vermiştim, unutmadım," demişti.

Yeniden motora dönerek kendisi de çabucak üzerine montunu geçirmiş, ardından siyah kasklardan birini alıp tekrar ona dönmüştü. Elindeki kaskla ona yaklaşmış ve başına geçirerek çenesinin altındaki bağları kapamıştı. Derim, bağları tekrar kontrol ederken Anka yüzündeki şaşkınlığı yok edemiyordu. Aklına gelen soru belki de o an sorulacak en saçma şeydi ama sormadan edememişti.

"Bu ara sokakta bunlar nasıl oldu da çalınmadan durabildi?"

Derim ayıplar gibi ona bakmıştı. "Sokağın başında çocuklar duruyorlar. Çalınmaları imkânsız. Yine tek başımıza olamayacağız," derken bundan hoşlanmadığı fakat çaresizce kabullendiği belliydi.

"Yine konvoy halinde mi dolaşacağız?"

"Olabildiği kadar uzakta kalacaklar, merak etme."

Kendi kaskını çabucak başına geçirerek motora yerleşmiş ve elini ileri uzatıp, yüzünde baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle Anka'ya bakarak "Atla arkama... Sana şehri gezdirmedim. Biraz dolaşalım bebek," demişti.

Anka şaşkınlıkla bakakalmıştı ona. Tıpkı 6 sene evvel kurduğu cümlelerin aynısını yine o zamanda olduğu gibi yüzünde oluşan neşeli bir ifadeyle sarf etmişti. Gözlerinin içindeki haylaz pırıltı öyle güzeldi ki; Anka, genç adamın yeniyetme haylaz bir delikanlı gibi göründüğünü düşünmüştü. Öylesi masum, öylesi hınzırdı yüzü. İlk defa bir kızla çıkacağı için heyecanlanan bir delikanlı gibi görünü-

yordu. Yüzünde belirecek olan gülümsemeye çabucak hâkim olarak, geçmişte yaptığı gibi yüzünü buruşturup "Bebek?" demişti tek kaşını kaldırarak.

Derim'in neşeli kahkahası sokağın içinde yankılanmıştı. "Aslında kraliçem demeliyim," demişti gülümseyerek. Anka da ona gülümsemişti.

Ona uzanan ele tutarak motorun arkasına yerleştikten sonra, sokakta güçlü bir motor sesi yankılanmıştı. Bu sese sokağın başında duran başka motor sesleri karışmış ve inanılmaz bir gürültü etrafa yayılmıştı.

Anka, şimdi motorla geçtikleri ışıl ışıl caddeleri gülümseyerek izliyordu. Otelden çıktıktan sonra Nam Van Gölü etrafındaki yolu izlemişler, ardından şehir içine girerek birçok sokak ve caddelerden geçip, Macau yarımadasını turlamışlardı. Anka ışıltılı yüksek binaları izlerken, buranın Doğu'nun Las Vegas'ı denilmesinin hakkını verdiğini düşünüyordu. Macau'nun ana ekonomi kaynağı turizmdi fakat yüksek gelir sağlayan kumarhaneler bu ekonomiyi fazlasıyla güçlendiriyordu.

"Sevdin mi şehri?" diye soran Derim'in sesi, kasktaki iletişim sistemi sayesinde kulağını doldurdu.

"Evet, çok güzel bir şehir."

"Daha önce gelmedin değil mi?"

"Buraya gelmedim. Pekin, Shanghai ve Hong Kong'a gitmiştim ama Macau'ya hiç gelmemiştim."

"Hareketli bir şehir. Çin'deki diğer şehirlerden biraz daha farklı. Bağımsız bir yapısı var."

"Sen birkaç kez geldin sanırım buraya?"

"Evet. İş için geldim birkaç kez."

"Ama Okyanus Krallığı'nı gezmeye hiç fırsat bulamadın?"

"Geçmişte eğlenceye ayıracak çok zamanım olmuyordu."

"Ozan'ın senin gibi düşünmediğine sevindim. Çocuklar fareli köyün kavalcısı gibi onun peşinden ayrılmıyorlar. Her canlı hakkında epey bilgisi var. Ondan daha iyi bir rehber bulamazdık."

"Ozan seviyor böyle şeyleri. Okumayı da çok sevdiği için, dünyadaki tüm canlılar hakkında bilgisi var."

"Sanırım dünya üzerindeki diğer canlılar insanlardan daha çok ilgisini çekiyor."

"Haksız sayılmaz. Diğer canlıların insanlardan daha ilginç olduğu bir gerçek."

"Bu konuda sana katılıyorum," dedi Anka onu onaylayarak.

Derim motora biraz hız verdiğinde kollarını sıkıca genç adamın beline sardı. "Etrafı görebilmem için çok hızlı gitmeyeceğine söz vermiştin," dedi Anka onu uyarırcasına.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi Derim. Sabırsızlığını belli eden ses tonu heyecanlı olduğu kadar tereddütlüydü de.

"Ne?" diye sordu Anka merakla.

"Biraz sabret. Birkaç dakika sonra varacağız."

Anka, genç adam göremese de başını salladı. Metrelerce geriden gelen motor seslerini duyabiliyordu. Başını hafifçe geriye çevirip arkalarından gelen dört motora baktı. Hafızası istemsizce seneler öncesine kaydı.

"Altı sene önce..." diye başladı cümlesine. Merak ettiği şeyi öğrenmek istercesine devam etti. "O Çinli'ye tam olarak ne ne yaptın?"

"Gözlerini oydum," dedi Derim sıradan bir tonla. Adeta havadan sudan konuşulur gibiydi.

"Ne?" dedi Anka afallamış bir tonla.

"Sana bakan herkesin gözlerini oyarım. Oyacağım," dedi Derim umursamadan. "Ayrıca onu uyardım ama dinlemedi. Beni suçlayamazsın."

"Bazen beni gerçekten korkutuyorsun Derim."

"Benden korkmadığını biliyorum. Ben ne yaparsam yapayım, sen benden korkmazsın, eminim."

"Aslında bu benim de en az senin kadar ağır ruh hastası olduğumu işaret ediyor bence."

"Hayır, sen değilsin. Belki ben biraz öyleyim. Elimde değil..." dedi Derim tatsız bir sesle. Anka, genç adamın kulağına çarpan sesinin düştüğünü duydu. Derim'le motorun üzerinde giderken yaptıkları bu konuşma hiç normal değildi ama zaten onlar da hiçbir şeyi alışı-

lagelmiş şekilde yapmıyorlardı. Merak ettiği bir başka konuyu sormadan edemedi.

"Malta'da yapılan o partilere hâlâ katılıyor musun?"

"Hayır!" diye cevap verdi Derim keskin bir sesle.

"Neden? Artık o tür partileri düzenlemiyorlar mı?"

"Yasadışı görüşmeler için düzenlenen o partiler devam ediyor elbette. O tür partiler iyi bir kamuflaj. Ama ben ihtiyacım olan görüşmeleri farklı ortamlarda yapmayı tercih ediyorum. Daha önce de katılmaktan hoşlanmazdım."

"Neden katılıyordun o zaman?" Anka'nın ifadesiz bir tonla sorduğu soru safi merakını ortaya koyuyordu. Derim onun sesinde ne bir yargı ne de ayıplama yakalayamamıştı. İlk kez böylesi ciddi bir konuyu o an ki olağan dışı koşullarda konuştuklarına hayret etse de genç kadının doğal tavrına ayak uydurdu.

"Aslında fırsatçılık diyebilirsin. Zamanı değerlendirmekti amacım. Aynı anda birkaç kişiyle görüşme şansı yakalayabildiğim gibi, diğer görüşmeleri de gözlemleme şansı elde edebiliyordum. Kimin kiminle konuştuğunu gördüğünde, suç dünyasındaki bağlantılar hakkında epey bilgi edinebiliyorsun. Seni o an ilgilendirmeyen bir konu aslında ileride kullanabileceğin bir bilgiye dönüşebiliyor."

"Bir çeşit istihbarat topluyordun yani?"

"Evet. Kimin kiminle bağlantıya geçtiğini görebiliyordum. Yasadışı işler yapan suçlular olduğu kadar, üst düzey bürokratlar, iş adamları ve bazı devlet adamları da oluyor o tür partilerde."

"Peki şimdi bu bilgilere nasıl ulaşıyorsun?"

"Marcel ve Lukazs katılıyor. Onların getirdikleri bilgileri bir araya getirince yine istediğim istihbaratı sağlamış oluyorum. Herkesin sapkın içgüdülerini tatmin etmek için orada olduğunu düşünsen de aslında arka planda dönen birçok anlaşmalar yapılıyor. Bunları kaçırmamak gerekiyor."

"O yüzden yanlarında o kadınlar vardı," dedi Anka düşünceli bir sesle.

"O kadınlar sadece vitrin. İş ve eğlenceyi bir arada tutmalarına neden oldukları kadar, saçma bir ego savaşına da sebep oluyorlar tabii."

"Senin ekibindekilere de eşlik eden kadınlar var mı?"

"Hiçbirine bu konuda herhangi bir engel koymadım. Canlarının istediğini yapmakta özgürler," dedi Derim umursamazca. "Şimdiye kadar sormadım bile."

"Sen daha önce başka bir kadınla katılmadın o partilere?" dedi Anka manidar bir tonla sorarcasına. Kaskın içinde tek kaşını kaldırmış gözlerini kısmıştı.

"Ben daha önce hiçbir kadınla bir yerde görünmedim," dedi Derim düşünceli bir sesle.

"Neden?" diye sordu Anka merakla.

"Ben daha önce kimseyle çıkmadım," dedi Derim duraksamadan.

"Hadi canım!" dedi Anka inanmaz bir sesle. "Yani daha önce kimseyle flört etmediğini söylemiştin ve ben de beceriksizliğin düşünülürse sana inanıyorum ama birileriyle görüşmeye devam etmiş olmalısın."

"Çıkmadım," diye yineledi Derim üzerine basarak. Ses tonu çocuksu bir savunma yüklüydü.

Anka alaycı bir kahkaha attığında Derim'in hoşnutsuz homurtusu kulağına doldu. "Daha önce başka kadınlarla birlikte olduğunu biliyorum Derim," dedi Anka suçlamadan uzak, yalnızca tespitini dile getirircesine.

"Başka kadınlarla birlikte olmam onlarla çıktığım anlamına gelmiyor."

"Ne yani sadece seks miydi?" diye üsteledi Anka.

"Seninle yaptığım hiçbir şeyi onlarla yapmadım. Aynı kadınla ikinci kez de görüşmedim. Kimseyle yemeğe çıkmadım, kimseye çiçek almadım. Senin flört dediğin, birlikte yaptığımız hiçbir şeyi başkasıyla yapmadım. Biriyle çıkmış olmuyorum o zaman, öyle değil mi?"

"Yalnızca seksti yani?"

"Bu konuyu kapatabilir misin acaba?" diye sordu Derim, rahatsız olduğu bir tonla.

"Utandın mı?" diye sordu Anka alaycı bir tavırla.

"Mon Phénix!" diye üzerine basarak uyardı onu Derim.

"Utandın!" dedi Anka eğlenir bir sesle. Ardından merakla sordu. "Neden utandın? Daha önce başka kadınlarla birlikte olduğun için seni suçlayacak değilim."

"Utanmak değil bu. Sen bunları sorduğun zaman benim de sormam gerekiyormuş hissi yaşıyorum ve bunları duymak istemiyorum."

"Senden önce başkasıyla birlikte olmuş olmam seni rahatsız mı ediyor?" dedi Anka inanmaz bir tonla. Derim'in bu tür düşüncede olan bir adam olduğunu hiç düşünmemişti.

"Rahatsız olmuyorum sadece öğrenmek istemiyorum. Bu senin en doğal hakkın. Benden önce bir başkasıyla olduğun için seni sevmekten vazgeçecek değilim. Ben senin ilkin olmak istemiyorum, sonun olmak istiyorum. İlk kiminle olduğun beni ilgilendirmiyor. Öğrenmek de istemiyorum. Gerekli bir bilgi değil bu."

"Yaaa," dedi Anka uzatarak. Bu nidayı dudaklarının arasından yine ergen bir kız gibi çıkarmıştı. Kollarının baskısını arttırarak sıkıca sarıldı genç adama ve kasklı başını sert sırtına yasladı. "Senin sonun da ben olacağım Akhan!" dedi âdeta tehdit eder gibi kıkırdayarak.

"Tek duam ve isteğim de bu," dedi Derim sıcak bir sesle. Anka görmese de onun da gülümsediğine emindi.

"Eee gelmedik mi hâlâ?" diye sordu.

"Geldik," diyen Derim tam o esnada motoru yavaşlatmıştı. Sol taraflarında kalan yüksek ışıltılı binanın önündeki caddenin karşısındalardı. Motor yavaşlayarak durdu ve Derim bir ayağını yere bastırarak motoru susturdu. Anka hafifçe geriye çekilerek kollarını genç adamın belinden çözdü.

"Eee? Nereye bakıyoruz?" diye sordu merakla.

Arkalarında duyulan motor sesleri de susmuştu şimdi.

"Soluna bak," dedi Derim başını çevirerek.

Anka başını soluna çevirip, geriye yatırarak yüksek binanın tamamını görmek ister gibi yukarı baktı. Yanıp sönen ışıklar binanın üzerinde nefis bir görsel şölen sunuyordu.

"Neresi burası?" diye sordu anlamaya çalışırcasına.

"Birkaç hafta sonra adı değişecek," dedi Derim heyecanlı bir sesle.

"Ne olacak?" diye sordu Anka anlamadığı belli bir sesle. Bakışları cam kaplı binayı süzmeye devam ediyordu.

"Hotel de Phênix Macau olacak."

"Ne?" diye soran Anka, çıkardığı şaşkın yüksek sese engel olamamıştı.

"Son imzalar atıldı. Burayı kumarhanesiyle birlikte satın aldım."

"Şaka yapıyorsun?"

Derim başını iki yana sallarken kaskının önündeki camı açtı. Başını arkasına çevirdi ve gülümseyerek genç kadına baktı.

"Burası artık senin."

"Derim saçmalama!" dedi Anka itiraz ederek. O da kaskının önündeki camı açtı ve iri iri açılmış gözleriyle Derim'e baktı.

"Önümüzdeki birkaç seneye yayılmış fizibilite ve yatırım çalışmaları yaptırıyorum. Hotel de Phênix oteller zinciri olacak. Yasal olan ülkelerde kumarhaneleri ile birlikte tabii. Bir sonrakini Las Vegas'tan alacağız."

"Sen aklını mı kaçırdın?"

Derim kaskını başından çıkarak motorun gidonuna yasladı. Karmakarışık saçlarını düzeltme ihtiyacı duymadan ellerini uzatarak Anka'nın kaskını çıkardı. Yüzünde belli belirsiz bir tebessüm sabitlenmişti. Anka'nın kaskını da diğerinin yanına koydu. Ellerini uzatıp, genç kadının belini kavrayarak kaldırdı ve öne, kucağına çekerek oturttu. Anka yanlamasına genç adamın kucağında oturuyordu şimdi. Derim kollarını ona sararak çenesini başının üzerine yasladı. Bakışları yeniden sol taraflarındaki ihtişamlı binaya çevrildi.

"Bence çok iyi bir yatırım, ma reine," dedi alçak bir sesle.

"İyi bir yatırım olduğu muhakkak ama kendi adına yapmalısın bunu." Anka şakacı bir tonla çabucak ekledi. "Yani, tamam... İsim hakkını sana verebilirim. Adımı kullanabilirsin."

Derim'le aynı anda güldüler. Omzunu genç adamın sert göğsüne yasladı, beline sarılı kollarının üzerine ellerini koydu ve bu kez çok daha ciddi çıkan bir sesle huzursuzca devam etti.

"Ben bunları istemiyorum Derim."

"Biliyorum."

"O zaman neden yapıyorsun bunu?" diye üzgün bir tonla sordu Anka.

"Çünkü sana bir şeyler verebilmek istiyorum. Sen bana öyle çok şey verdin ki, bunun altında eziliyorum ve sana bir şeyler verebilmek istiyorum. Elimden sadece bu geliyor."

"Sen de bana çok şey veriyorsun Derim," dedi Anka anlayışlı bir ifadeyle. "Bazı konulardaki manyaklıklarını saymazsak..." diye devam etti iğneleyici bir edayla. "Oğlumuza harika bir şekilde babalık yapıyorsun. Nadir rastlanacak nitelikte, özenli bir babasın. Müthiş bir sevgilisin, beni çok mutlu ediyorsun. Seninle zaman geçirmekten çok hoşlanıyorum. Bunların hepsi beklediklerimin bile çok üstünde şeyler. Sen zaten bana çok şey veriyorsun."

Derim dudaklarını kucağındaki kadının başına bastırdı.

"Sen tüm bunları hak ediyorsun zaten," dedi sevgi dolu bir tonla. "Bana bir evlat verdin. Üstelik ne kadar zor koşullarda dünyaya getirdin onu. Ama pes etmedin. Sana yaptıklarıma rağmen oğluma beni sevdirdin. Hiç hak etmediğim halde beni ona bir kahraman gibi gösterdin." Yüzünü Anka'nın başına dayadığında burnundan çıkan sıcak soluk genç kadının saç diplerine ulaştı. Anka beyninin karıncalandığını hissettiğinde gözlerini yavaşça yumdu. Derim'in alçak sesi uzaktan geliyormuş gibiydi.

"Korunmayı bıraktım dediğinde kalbim duracak sandım," diye devam etti Derim yumuşacık bir tonla. "Başka çocuklarımız olacak, düşünsene. Hayalini bile kurmaya cesaret edemediğim şeyleri veriyorsun bana. Kocaman, sevgi dolu bir aile veriyorsun. Ben sana ne verirsem vereyim hiçbir şey bunların karşılığı olamaz."

"Henüz bir şey yok Derim, biliyorsun," diye hatırlattı Anka gülümseyerek. Yeniden gözlerini açmıştı.

"Olsun, biz zevkli çalışmalarımıza devam ediyoruz," dedi Derim kışkırtıcı, yoğun bir sesle. "Senin de dediğin gibi kısmet. Eğer bir yerlerde bizim çocuğumuz olacak bir ruh varsa, bizi bulacak nasılsa. Aşil tüm o koşullarda bile bizi bulduysa, diğeri de bizi bulur. Belki sonra bir diğeri..."

"O kadar ileri gitmesen mi?" diye uyardı Anka yine gülümseyerek.

Derim yeniden dudaklarını başına bastırdı. "Seni çok seviyorum mon Phénix," diye mırıldandı. "Yüreğime, bedenimin tam ortasına

öyle bir ateş düşürdün ki... Tıpkı adını simgeleyen o kuş gibiyim. Yandım, yandım ve kül oldum. Ama yine senin sayende o küllerden başka bir ben doğdu. Şimdiki ben çok mutlu. Hepsi senin sayende. Bana verdiklerinde. Bu mutluluğun tadı çok başka... Bambaşka bir güzellik bu... Ben sana ne versem az, ne yapsam az. Elimden sadece bu geliyor. O yüzden kabul et lütfen. Senin bana verdiklerinin yanında bunların esamesi okunmaz ama kabul et lütfen."

Anka düşünceli gözlerle önündeki binaya bakmaya devam ediyordu. Derim öylesine içten bir sesle duygularını ona aktarıyordu ki, kalbi duyduğu kelimelerle pamuk şekerine dönüşür gibi eriyordu. Derim susup çenesini yeniden başına yasladığında, kollarının arasında oturduğu adamın gergin bir şekilde ondan gelecek cevabı beklediğini biliyordu. Gözleri karşısındaki binaya dikili, düşünceli bir sesle kendi kendine konuşur gibi kelimeler dudaklarından döküldü.

"Bu gidişle dünyanın en zengin kadınları arasına gireceğim galiba."

"Kızıl bankanın başına geçince seni geçer muhtemelen," dedi Derim de düşünceli bir sesle karşılık vererek. "Bankanın dünya üzerinde birçok yerde yatırımı var."

"İçim çok rahatladı," dedi Anka aynı düşünceli tonla. Hâlâ binaya bakmaya devam ediyordu.

"İkinci çocuk için çalışma yaparken acaba evlensek mi diye de düşünüyorum. Sen ne dersin?" diye sordu Derim, dalgın denecek bir sesle. Yanağı Anka'nın başının üzerine yaslı, önündeki binaya bakıyordu. Renkli ışıklar şimdi başka bir senkronizasyonda yanıp sönmeye başlamıştı. Göz kamaştırıcı bir ışık gösterisiydi bu. İkisi de hayranlıkla bir yandan bu gösteriyi izliyorlardı.

"Yani, senin adına oteller zinciri kuruyorum hadi evlenelim, değişik bir evlilik teklifi oldu tabii," dedi Anka dalgınca. Gözlerini ışıklardan alamıyordu.

"Yok, bir oğlumuz var, bir tane daha çocuk yapmaya çalışıyoruz, acaba evlensek mi diye sormuştum?"

"Evlenmezsek çocuklarımız gayri meşru mu sayılıyor?"

"Onlara gayr-i meşru diyen dilleri keserim, ma reine."

"Bence de kesersin. İnşallah kimse demez."

"Evlilik seni korkutuyor mu?" diye sordu Derim usulca.

"Yok," dedi Anka belli belirsiz omuz silkerek. "Yani seninle korkutmuyor," diye devam etti dalgınca.

"Bunu duyduğuma çok sevindim," dedi Derim yine usulca. Gözlerini yummuş, derin sessiz bir soluk çekmişti ciğerlerine.

"Işıklar çok şahane, değil mi?" diye sordu Anka gülümseyerek. Gözleri hayranlıkla parlıyordu.

"Evet, mon Phénix. Senin kadar değiller ama yine de şahaneler."

Anka'nın yüzünde mutlu bir tebessüm belirdi. Başını hafifçe hareketlendirerek geriye yatırdığında Derim yavaşça çenesini yukarı kaldırdı. İkisi göz göze geldiler. Anka, Derim'in gözlerinin gerisindeki endişeli bekleyişi içi burkularak izledi. Derim hiçbir şeyi hak etmediğini düşündüğü, tedirgin bakışlarla ona bakmaya devam ederken, adamın aklını başından alacak parlak bir gülümsemeyle "Abartacağın bir tören yapamazsın Derim," dedi uyarırcasına. "Mehmet amcanın o nikahta olmasını istiyorum. Kendi evimizde, sadece etrafımızdaki sevdiklerimizle sade bir tören yapmamız gerekiyor. Mehmet amca başka hiçbir koşulda yanımızda olamaz yoksa."

Derim birkaç saniye boyunca nefesini tutarak Anka'yı dinledi. Anka sözlerini bitirdikten sonra da ona bakmaya devam ediyordu. Göğüs kafesinin üzerinde hissettiği baskıyla nefesini tuttuğunu fark ettiğinde, dudakları aralanarak derin bir soluğu içine çekti. Uzun süredir havasız kalmış olan ciğerlerinin sızladığını hissediyordu ama o an yoldan çıkmış kalp atışları bu sızıyı bertaraf etmişti.

"Bu evet mi demek oluyor?" diye sordu korkarak. Sesindeki çekince yine çocuksu bir ifadenin sarmaladığı çehresinde de kendini gösteriyordu.

"E şimdi durduk yere kimsenin dilini kesmene izin vermemem lazım. Sonuçta insanların ağzı torba değil ki büzesin."

Derim kaşlarını çatarak anlamaya çalışırcasına ona bakarken, bilge bir edayla gözlerini yumdu ve hafifçe başını salladı.

"Derler Derim, derler..." dedi kaşlarını kaldırarak. "Çocuklarımızı meşru kılmamız lazım," dedi bilmiş bir edayla başını sallayarak. "Evlenelim demene sevindim. Bunu sormak da bana kalacak diye çok korkmuştum."

Derim'in dudaklarının arasından hâkim olamadığı bir gülüş çıktı. Gözleri yan taraflarında yanıp sönmeye devam eden ışıklardan çok daha parlaktı şimdi. Yüzüne yayılan gülümseme ile düzgün dişleri ortaya çıktığında Anka, bir adamın nasıl bu kadar güzel olabileceğini düşünüyordu. Öylesi güzel bir çehreydi şu an gözlerinin önündeki surat. Cehennemin kapısından bakan cennetin çocuğu idi.

"Beni mutlu etmek konusunda sınırsızsın, mon Phénix," dedi Derim minnet dolu yoğun, derin bir tonla. "Sen olağanüstü bir kadınsın ve beni kabul ettiğin için ben çok şanslı bir adamım."

"Galiba öyleyim," dedi Anka gözlerini düşünüyormuş gibi kaldırarak. Aniden gözlerini kısarak şüpheyle Derim'e baktı." Sence Aşil'in küstahlığı bana mı çekmiş acaba?"

Derim sesli bir kahkaha attığında başı arkaya savruldu. Başını yeniden öne eğerek ışıl ışıl gözlerle Anka'ya baktı. Gülümsemesini durduramıyormuş gibiydi. "Ben sevdiğim kadının da oğlumun da küstahlığını çok seviyorum."

Anka kollarını kaldırarak genç adama sarıldı. "Bunu duyduğuma sevindim. Galiba bizi de senden başka kimse çekmezmiş," dedi sevecen bir sesle.

"Ben sizi her zaman başımın üstünde taşıyacağım, mon Phénix," dedi Derim. Ses tonundaki keskin güvence, Anka'nın bundan en ufak kuşku duymasına izin vermeyecek kadar güçlüydü.

Derim'in yüreğinde çöreklenmiş tüm vesveseli kuşları havalandıracak kadar onu mutlu eden emin bir tonla "Biliyorum," dedi Anka. Bakışlarındaki güven Derim'in belki de hayatında sahip olduğu her şeyden daha çok değerliydi.

İki berrak göz, birbirine tutsak olmuş gibi öylece bakışıyordu. Aradan ne kadar süre geçtiğini ikisi de bilmiyordu. Derim'in dudakları hafifçe aralanıp fısıltı gibi bir tonla "Bunu bir öpücükle mühürlememiz lazım, değil mi?" diye sordu.

"Adamların önünde ayıp olur sanırım," dedi Anka çekindiği belli bir sesle. Aniden yüzü ısınırken, bakışları utançla aşağı indi. "Yeteri kadar arsızlık yapıyorsun. Otele dönene kadar sabret artık."

Derim duraksamadan montun fermuarını indirdi ve iç cebinden küçük bir cihaz çıkararak dudaklarına yaklaştırdı. Gözlerini bir an dahi Anka'nın yüzünden ayırmamıştı.

"Silva, başlarınızı başka yere çevirin!" dediğinde Anka'nın başı hızla yukarı kalktı. Gözleri iri iri açılırken elini itiraz edercesine Derim'in koluna vurdu.

"Azıcık utanman olsun!" dedi sitemle.

"Bana evet dedin, şimdi mühürlememiz lazım," diye karşılık verdi Derim, inatçı bir tonla. Elindekini yeniden cebine yerleştirdi ve kollarıyla kucağındaki genç kadını sarmaladı. Başını usulca aşağı eğerken gözlerinin içinde oynaşan ışıltılar ilk öpücüğünü yaşayacak bir delikanlı kadar heyecanla parlıyordu. Anka bu bakışlardaki heyecana, mutluluğa karşı koyamıyordu. Yine ve yeniden Derim'in nasıl olur da böylesi masum göründüğüne akıl erdiremedi. Ona bakan ela gözler tıpkı Aşil'inkiler kadar saf ve hesapsız bir sevgiyle parlıyordu. Dudakları birbirine değdiğinde kalbi boğazında atmaya başlamıştı.

Derim'in dudakları öyle sıcaktı ki, Anka içine basan ateşin onun dudaklarından mı yoksa delicesine bir hızla damarlarında fokurdayarak akan kandan mı olduğuna emin olamadı. Hissettiği tek şey, bedeninin alev alev yandığı idi.

Derim Akhan'a *Evet* demişti.

Bir zamanlar kalbine bir kurşun sıkmasına sebep olan adama, ömür boyu bağlı kalacağına söz vermişti.

Dudakları birbirlerine mühürlü, âdeta birbirlerine karışmak ister gibi öpüşmeye devam ederken Anka'nın zihninden ışık hızıyla geçen görüntüler, son altı senede yol aldıkları zorlu yolun başından itibaren şu ana kadar geldikleri görüntüleri barındırıyordu.

Geçmişte bir ay boyunca tutulduğu hücrede kalan üşümüş bir parçası, onu o hücreye koyan adamın pişmanlıkla uzattığı ele dokunarak ısındı.

Ateşler içinde yattığı yatakta kalan bir parçası, alnına dokunan pişmanlık dolu parmak uçlarının dokunuşuyla serinledi.

Esen sert rüzgarda uçuşan saçları yüzüne kırbaç gibi vururken, masmavi sulara bakan hüzünlü bir parçası, müthiş bir müzik eşliğinde pişmanlıkla ona anlatılan mistik bir hikâye ile dağıldı.

İç parçalayıcı kederini döktüğü notaları çalan, isyanını yine notalarla dışa vurduğu için yerle bir edilen edilen bir parçası, ona pişmanlıkla uzatılan kıymetli bir kemanla bütününe kavuştu.

Bir fahişe gibi gösterildiği, asağılandığı, kadınlık gururunun ayakar altına alındığı yerde kalan bir parçası, başka bir yerde önünde şşmanlıkla diz çökerek ayakkabısının bağını bağlayan adamla yeniden ayağa kalktı.

Geçmişte benliğinden geride bıraktığı kırık her bir parçası, bugün pişmanlık dolu gözler ve dokunuşların çabasıyla yeniden benliğiyle bütünleşiyor ve Anka nihayet tamamlandığını hissediyordu. Kendisinin aldığı zorlu yolun kat be kat fazlasını yapan, evladından beş yıl ayrı tutulan, önüne sürülen her şartı şikâyet etmeden yerine getiren adam, en ufak bir serzenişte bulunmadan çabalıyor, içinde bulunduğu cehenneme inat ona cenneti sunuyordu.

Dudakları nihayet birbirinden zorlukla kopup başları hafifçe geriye çekildiğinde Derim'in gözlerinin içindeki coşkunun ateşi, hayranı olduğu elektrik mavisi gözlerin içine yansıdı ve oradaki kıvılcımlara sarıldı. Yüzünde meleksi bir gülüş belirdi. Dudaklarını ileri uzatarak genç kadının burnunun üstüne tüy gibi dokundurdu.

"Artık dönelim mi, ma reine?" diye sordu mutluluktan boğulmuş kısık bir sesle.

Anka yalnızca başını sallayabildi. Derim'in yardımıyla yeniden genç adamın arkasına yerleşti. Ona uzatılan kaskı başına geçirerek çenesinin altındaki bağları ilikledi. Derim de tıpkı onun gibi kaskını başına taktı ve motoru çalıştırdı.

"Sıkı tutun, bebek!" diyen neşeli sesi Anka'nın kulağına dolduğunda, genç adama kollarıyla sıkıca sarılırken alçak sesli bir kahkaha attı.

"Motorcu serserilere benzedin," diye karşılık verdi alaycı bir sesle.

Derim geniş bir daire çizip motoru geri çevirdiğinde çocuksu bir heyecana sahip neşeli sesi yeniden duyuldu. Fransızca konuşuyordu.

"Beyler," dediğinde Anka onun adamlara seslendiğini anlamıştı. Bu kez kendi kulaklığı da tüm konuşmalara açıktı

"İki Numara bana evet dedi."

Anka kulağının içine dolan nidalarla ilk anda utanç hissetse de suratına yayılan gülümsemeye engel olamadı.

"Tebrikler!" diyen coşkulu kutlama sesleri ikisinin de kulağına doluyordu.

"Hey duydunuz mu? İki Numara Evet demiş," diyen Silva'nın sesi heyecanından olsa gerek yüksek çıkıyordu.

"Hepimiz duyduk Silva!" diyen alaycı ses, Jorge'ye aitti. "Hepimizin kulaklığı açık."

"Bunu kutlamak lazım o zaman," dedi Silva, Jorge'nin alaycı sözlerini umursamadan. Yanlarından hızla geçen motoru, onun kullandığı birkaç metre sonra anlaşılmıştı. Motor sanki bir geçit töreni yapar gibi, ön tekerini yukarı kaldırarak arka tekerin üzerinde gidiyordu şimdi. Tüm motorlardan aynı anda çıkan yüksek kükreyiş caddede inanılmaz bir gürültüye neden oldu.

Derim, tıpkı Silva gibi birden motorun ön tekerini yukarı kaldırdı ve yalnızca arka teker üzerinde bir süre aracı sürmeye devam etti. Anka heyecan dolu bir çığlığın ardından neşeli kahkahalar atıyordu. Motorlar hızla yol alırken birbirleriyle dalaşır gibi görünseler de akıl çıkaracak manevralarla kutlama yapıyorlardı. Geniş cadde, âdeta tehlikeli bir akrobasi gösterisine sahne oluyordu.

"Hepsi senin için, ma reine," dedi Derim aşk dolu bir tonla. Motorun ön tekerini yeniden yere indirdi ve hızla gaza basarak Silva'nın önüne geçti.

"Yapma patron!" dedi Silva şikâyet eder gibi. "Kışkırtma beni."

"Yakalarsan belki sağdıçlarımdan biri olmana izin verebilirim Silva," dedi Derim neşeli bir sesle.

"Herkes için geçerli bir meydan okuma mı bu patron?" diye soran Lucca oldu.

"Benden önce otele varan sağdıcım olur," dedi Derim meydan okuyan bir edayla. Ses tonu öyle keyifli çıkıyordu ki Anka onun gerçekten de o anda kendisini yeniyetme bir delikanlı gibi hissettiğine emindi.

"İşte bugünün en güzel haberi," diyen Chris'in sesi neşeyle araya girdi.

Derim'in sözleri bittiği anda beş motor da ok gibi ileri fırlamıştı. Derim'e sıkı sıkıya sarılmış olan Anka kahkahalarla karışık heyecanlı çığlıklar atarken, Derim onun sesiyle mest oluyordu. Yeniden konuşmaya başladığında bu kez Türkçeyi tercih etmişti. Sesi o anki heyecanıyla bedeninde artmış olan adrenalini işaret eder şekilde yüksekti.

"Bizi yakalamalarına izin verirsem Jan kesin beni vurur!"

"Marcel de..." dedi Anka bağırarak. Ardından yine kahkaha atarak devam etti. "Baho da... Lukazs da..."

"Sanırım en fazla sağdıca sahip olan adam olarak tarihe geçebilirim."

Anka yeniden yüksek sesli bir kahkaha attı. Derim'in aniden motoru yan yatırarak aldığı bir virajda çığlık çığlığa bağırıyordu fakat bunlar tamamen heyecanlı, neşeli çığlıklardı.

***

O gece bitişe doğru süratle yol kat eden motorlar, saliselik farklarla otelin önüne vardılar. Hissettikleri adrenalin yüzlerinde okunuyordu. Hepsi kasklarını çıkardığında sırıtıyorlardı. Bir süre boyunca kimin kazandığına dair tartışmaya devam ettiklerinde noktayı Anka koydu.

"Üzgünüm beyler, burun farkıyla Lucca kazandı."

Lucca'nın yüzündeki gurur görülmeye değerdi. Yalnızca birkaç saniye bu gururla Derim'e bakmış, yüzündeki ifade hızla değişerek yerini tereddüt ve çekingenliğe bırakmıştı. Aylar önce yaptığı hata aklına gelince kazandığı şeye hakkı olmadığını düşünüyor olmalıydı.

"Jan'ın sağdıcın olacağını tahmin etmek zor değil patron," dedi anlayışla. "Güzel yarıştı," diyerek yeniden samimiyetle gülümsedi.

Derim ona ters ters bakarak "Ne zaman sözümden döndüğümü gördün? Hiçbir iddiaya şike karıştırmam," diye karşılık verdi sertçe. Otelden içeri girerken emreder gibi devam etti. "Sağdıçlarımdan biri olacaksın Lucca. Kendini hazırlasan iyi edersin."

Lucca'nın yüzündeki şaşkın heyecan, diğerlerinin onu tebrik ederken bir süre onunla alay etmelerine neden oldu. Daha önce kimseye sağdıçlık yapmadığı gibi böyle bir şeyin ona teklif edileceği kadar biriyle yakın da olmamıştı. O anki hislerini tartınca bunun hayal edemeyeceği kadar büyük bir onur olduğunu düşünüyordu.

"Bekarlığa veda partisini çok iyi organize etmen gerekecek Lucca. Tüm masrafları da karşılaman gerektiğini biliyorsun değil mi?" diye alayla sordu Silva.

"En iyisi olacağından emin olabilirsin Silva," dedi Lucca neşeyle. "Masrafları dert etme! Karşılayabileceğimden emin olabilirsin."

"Diğerleriyle ortak yapacak zaten, ne kadar masraf olabilir ki?" diyen Jorge araya girdi. "Hem değer bence," diyerek devam ettiğinde sesindeki hayal kırıklığı belirgindi.

Hepsi otelin girişinde Derim ve Anka'nın arkasından ilerlerken aralarında neşeyle konuşmaya devam ediyordu.

Asansörün önüne geldiklerinde Derim avucunda Anka'nın elini tutarken yüzünde küçük bir tebessümle "Sağdıçların asıl görevlerini biliyorsun değil mi?" diye sordu Anka'ya.

"Düğün günü damada yardım etmeleri dışında mı?"

Derim kaşlarını kaldırarak "Aslında çok eskiden sağdıçlara Gelinin Şövalyeleri denirmiş," dedi. "Düğün günü gelini korumak ve onu sağ salim damada ulaştırmakla görevlilermiş." Asansörün kapıları açıldığında birlikte içeri girerken başını eğerek Anka'ya gülümsedi. "Lucca ona hediye verilmiş gibi seviniyor ama zaten yaptığı işi yapıyor olacak aslında."

Anka, sahte bir hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturdu. "Normal şartlarda adamların demek yerine sağdıçların demek komik olurdu bence. Tek bir gün için bunu kullanmak daha iyi olacak."

Suite girdiklerinde sohbet eden üçlüyle selamlaşarak Aşil ve Kerem'i kontrol ettiler. Salona yeniden döndüklerinde önce işaretleşir gibi birbirlerine baktılar ve nihayet Derim haberi koltuklara yayılmış olan üçlüyle paylaştı. Beklenildiği gibi coşkun kutlama Alin'den geldi.

Jan ve Ozan memnuniyetlerini belli eden daha sakin bir tavırla Derim'i tebrik ediyordu o sırada. Ozan, Anka'yı da tebrik etmesinin ardından utangaç bir tavırla süitten kaçmak istercesine kapıya yönelecekken ona engel oldular. Birkaç dakika sonra hep birlikte mutlu habere kadeh kaldırıyorlardı.

"Bir süre daha böyle devam etseydiniz nikah memurunu ben başınıza dikecektim," dedi Alin neşeyle kadehini kaldırarak.

"Bence aynı memuru çağırırsan gelmez, sen hiç girişme o işe," diye Anka yanında oturduğu Ozan'ın omzuna başına yaslayıp "Ozan halleder o işi, değil mi yeğen?" dedi sevecen bir sesle. "Sen de sağdıçlardan biri olmalısın bu arada," diye çabucak devam etti tembihler gibi.

"Sanırım epey sağdıç olacak," dedi Ozan alçak sesle. Ona sıra gelmeyeceğinden emindi.

"Bence sen de olmalısın!" diye üsteledi Anka.

Alin tek kaşını kaldırarak kuşkuyla kardeşine bakıyordu. "Derim henüz resmi olarak kimseye teklif etmedi," diyen Jan sorarcasına Derim'e bakıyordu. "Lucca'ya etti," diyerek atılan Anka, olanı kısaca anlattığında Alin kaçırdığı eğlenceye üzülerek, heyecanla yerinde zıpladı.

"Keşke biz de gelseydik!"

Birkaç dakika kimlerin sağdıç olacağı ve Derim'in kimlere teklif götüreceği konuşuldu. Anka yine Ozan'ın da sağdıçlardan biri olmasında ısrarcı olduğunda Alin "Çocuk istemiyor belki, niye zorluyorsun?" diye sordu.

Anka kaşlarını çatarak Alin'e baktı. "Sen apar topar nikah yaptın, aradan çıkardın. Belli ki bizimki öyle olmayacak. Çocuklar konuşmaya başladı bile. Bunlar bekarlığa veda partisi düzenlerlerse aklı başında birinin o partiyi kontrollü bir şekilde organize etmesi lazım!" diye hırlarcasına karşılık vererek, ısrarcı bakışlarını Ozan'a çevirdi.

"Sen de sağdıç olmasın Ozan."

Jan'ın kahkahası süitin salonunu doldurdu. Ellerini teslim olmuş gibi havaya kaldırarak "Bizden yana şüpheniz olmasın ama adamları tutamayız haberiniz olsun," dedi.

"Ozan!" diyen Alin atıldı. "Kesinlikle sağdıçlardan biri oluyorsun!"

"Baş sağdıcım Jan olacak," diyen Derim'in sesi duyulduğunda, Jan şükranla ona bakarak "Şeref duyarım," dedi başını hafifçe öne eğerek.

İki adamın birbirine bakışı öyle çok şey anlatıyordu ki. Anka bir kez daha Derim'in hayatında Jan olduğu için çok şanslı bir adam olduğunu düşündü. Kardeş eksikliğini gerçekten tam anlamıyla

ortadan kaldırmıştı. Derim'in, Jan'dan daha sadık ve onu seven bir kardeşi olmazdı muhakkak.

Derim bu kez ciddi bir ifadeyle bakışlarını Anka'nın yanında oturan gence çevirerek "Eğer sağdıçlarımdan biri olmayı kabul edersen, onur duyarım Ozan," dedi.

Ozan'ın yüzü pembeleşerek Derim'e baktı, utangaç bir gülümsemeyle "Teklifin için teşekkür ederim patron, sen nasıl istersen," dedi çekinerek. Alin ve Anka aynı anda neşeyle atılarak kollarını Ozan'ın boynuna doladılar.

"Sen var ya, bir tanesin bir!" dedi Anka.

"Kurtarıcısın sen, kurtarıcı," dedi Alin. Ardından çabucak Ozan'ın kulağına fısıldadı. "Göz açtırma bunlara. Yanlış yere tek bir bakış olursa hemen haber veriyorsun."

Ozan sevimli bir ifadeyle gülümserken başını salladı. "Merak etmeyin, sizden başka kimseye bakmıyor onlar."

"Senin ağzını burnunu yerim ben," dedi Alin taşkın bir sevgi gösterisiyle. Ozan'ın yine pembeleşen yüzünü umursamamıştı.

***

Derim, son iki haftadır olağanüstü bir yoğunluğun içindeydi. Temmuz'un ikinci haftası Çin'den İstanbul'a döndüklerinden itibaren Anka ile bile kısıtlı zamanlarda bir araya gelebilmişlerdi. Hayatının bedensel olarak en yoğun fakat bir o kadar da ruhen en dingin zamanlarını yaşıyordu.

Anka'nın onunla evlenmeyi kabul etmesinin ardından, kendilerine olabildiğince güvenli ve huzurlu bir gelecek oluşturmak adına tasarladığı ileriye dönük planları gerçekleştirebilme amacı, hedefe kilitlenmesine neden olmuştu ve hayata geçirebilmek için canla başla çalışıyordu.

İstanbul'a döndükleri günün ertesi, Ankara'dan gelen amcasının yanına gitmişti. İki saate yakın, Mehmet Aydar'ın evinde son gelişmeleri baş başa değerlendirdiler. Mehmet Aydar, Derim'in bir kısım planları olduğunu anlamış olsa da ayrıntıları almak konusunda başarılı olmamıştı.

"Tam olarak aklından ne geçiriyorsun Derim?" diye sordu Mehmet Aydar. Keskin gözleri yeğenin üzerindeydi.

Derim, bacak bacak üstüne atarak oturduğu sert koltukta, dirseğini kolçağa yaslamıştı. Bir elinde tuttuğu ve o sırada dizine dayadığı fincanı kaldırarak, son yudumu içip önündeki sehpaya bıraktı.

"Ay sonu yapılacak toplantıda bombayı ortaya atacağım amca," dedi Derim kararlı bir sesle. "Bunu tamamen bağımsız yaptığımı düşünmeleri gerekiyor. Seninle..." derken elini onu gösterir gibi boşlukta salladı ve devam etti. "... ya da Türkiye ile herhangi bir bağlantıda olduğumu bilmemeleri gerekiyor. Ele geçirdiğiniz bilgilerin hepsini değilse de önemli ve etkili bir kısmını önlerine koyacağım. Masadaki en güçlü oyuncunun ben olduğumu kabul edecekler ve benim direktiflerime göre yol alacaklar. Aksi takdirde iplerini çekeceğimi açıkça belirteceğim."

"Bütün okları üzerine çekeceksin Derim. Bu adamlar ufak çaplı adamlar değiller. Dünyadaki tüm istihbarat örgütleriyle ilişkileri var. Kurdukları kontaklar göz ardı edilecek ölçekte değil."

"Farkındayım," dedi Derim başını sallayarak. Duruşu sakindi. Mehmet Aydar yalnızca bir saniyeliğine yakalayabildiği belli belirsiz tebessümün altında yatanları çözümleyemedi fakat üstelemeden de duramadı.

"Riski bölüşmemiz gerekiyor," diyen adama, Derim kati bir tavırla başını iki yana sallayarak karşılık verdi.

"Hayır amca. Onların tek bir noktaya bakmalarını sağlamak bizim için daha avantajlı olacak. Bu nedenle güvenliği de çok daha sağlama almaya çalışıyorum. İlerisi için sağlam planlar yapmak zorundayım. Hem kızlar hem de Aşil için."

Derim bir an için sustu. Bakışları aşağı indi ve tereddüt eder gibi görünse de daha çok mahcup bir edayla bakışlarını yeniden amcasına kaldırdı.

"Anka ile evlenmeye karar verdik, amca," dedi ansızın. "Geleceğe dair her adımı sağlam atmak zorundayım."

Mehmet Aydar'ın kaşları bir an için şaşkınlıkla havalansa da bu ifadesi çok çabuk değişerek hoşnutlukla gülümsedi.

"Anka senin bana bir açıklama yapacağını söylemişti. Demek buydu. Çok sevindim. Bir çocuğunuz var sizin. Doğru karar vermissiniz."

Aniden ayağa kalktı ve kollarını açtı. "E gel o zaman hadi. Şöyle bir sarılarak tebrik edeyim."

Derim yüzünde beliren gülümsemeye engel olamadan ayağa kalktı ve ona açılmış olan kolların arasına girdi. Mehmet Aydar babacan bir tavırla sırtına ellerini vurarak "Çok tebrik ederim Derim. İkiniz de mutlu olmayı hak ediyorsunuz," dedi sıcak bir sesle.

Derim ilk kez kendisini gerçekten küçük bir çocuk gibi hissetti. Âdeta övünç duyulacak bir şey yaptığı için babası tarafından takdir edilen bir çocuk gibi hissediyordu. İlk kez böyle bir duyguyla sarmalanmıştı ve bir an ne yapacağını bilemedi. Mahcup bir tonla karşılık verebildi yalnızca.

"Teşekkür ederim amca."

Mehmet Aydar kollarını gevşetip bir adım geriye çekildi ve derin bakışlarla Derim'e baktı. O an gözlerinden hüzünlü kara bir bulut geçti. Bu bakış öyle çabuk yok oldu ki Derim bir anlık yakaladığı o hüznü kendi vesvesesi olarak değerlendirdi. Çünkü Mehmet Aydar ansızın gülümseyerek "Bu haber böyle kuru kutlanmaz. Bekle," diyerek geriye dönmüştü.

Salonun bir köşesindeki içki dolabına giderek, özel günler için sakladığı viski şişesini çıkarıp iki kristal kadehi doldurdu. Elindeki kadehlerle yeniden geriye geldiğinde Derim hâlâ ayakta dikiliyordu. Kadehin birini ona uzattı ve elinde kalanı hafifçe yukarı kaldırdı.

"Mutluluğunuza içelim oğlum," dedi sıcak, babacan bir gülümsemeyle. "Hep mutlu olun inşallah."

Derim, elindeki kadehi dudaklarına götürmeden hemen önce ansızın hızlanan kalp atışlarının düzene girmesini bekledi. Mehmet Aydar'la son senelerde geçmişe oranla epey yakınlaşmışlardı fakat son aylarda kat ettikleri yol, bunun bile ötesinde çok daha hızlı ve sağlam olmuştu. Bunda artık sık sık paylaşılan zamanların da etkisi vardı elbette. Geçmişte bir araya geldikleri anları daha çok gerginlik oluştururdu. Takip edilen konular hakkında konuştukları anlardan ibaret olan bir araya gelişler, Derim'in uzak ve soğuk tavrının da etkisiyle ileriye gidememişti.

Oysa artık sıradan bir aile olarak geçen anlar tüm o yabancılığı silip süpürmüştü. Derim gerçek bir aile olmayı Anka ve Aşil hayatına girdiği andan itibaren öğrenmeye başlamıştı. Şimdi amcasının yakın tavrına uzak durmak bir yana aksine kafasında oluşturduğu figürün sıcaklığına tutunmayı elzem buluyordu. Mehmet Aydar'ın ona karşı gösterdiği sevgi, kullandığı sıfatlar Derim'i küçücük bir çocuk gibi sevindiriyordu.

İnsanlar daha önce hissetmedikleri, düşünmedikleri ya da akıllarına getirmedikleri şeyleri bazen anlık zaman dilimlerinde fark ediyorlardı ve Derim, o anda anlık bir aydınlanma yaşamış gibi fark ettiği şeyle yine anlık bir duraksama yaşamıştı.

Sevilmeye ihtiyacı vardı. Sevilmeye öyle çok ihtiyacı vardı ki içindeki sarsıntıların yalnızca sevilirse duracağını hissediyordu. Öylesi büyük bir sevgi açlığı yaşıyordu ki tek bir kelime dahi bu amansız açlığı ortaya çıkarıyor ve Derim o tek kelimeye, hayatta kalması eline geçen o kuru dilime bağlı bir aç gibi, hasretle sarılıyordu.

'*Oğlum*' kelimesini içine çekti Derim. Amcasına belli etmeden yaptı bunu. Göz kapakları aşağı düştü ve elindeki kadeh yavaşça dudaklarına değdi. İçtiği yudumla birlikte o kelimeyi de içine çekti. İçini ansızın ısıtan, sert viski yudumu mu yoksa o kelime mi oldu çözümleyemedi.

İkisi de yavaşça yeniden yerlerine oturduklarında Mehmet Aydar sevgi dolu bir gülümsemeyle ona bakmaya devam ediyordu.

"Ne zamana düşünüyorsunuz?"

"Şu toplantıyı atlatalım, sonra hazırlıklara başlayacağız. Ağustos sonunu bulur sanırım."

"Nasıl bir tören yapmayı planlıyorsunuz?" diye sordu ondan beklenmeyen bir çekinceyle. Derim'le irtibatta olduğunu kimse bilmediği için gözler önünde olacak bir törene katılması imkânsızdı.

"Bizimle birlikte olmanı arzu ediyoruz amca. Anka, evde dışarıya kapalı, sade bir tören istiyor. Ben de onunla aynı fikirdeyim. İkimizin de pozisyonu nedeniyle zaten dışarıya açık bir tören yapmamız imkânsız. Yalnızca bize en yakın olanlar bulunacak..." Bir an tereddütle duraksadı ve tekrar kararlı bir tavırla devam etti. "Gerçek soyadımı kullanmak istiyorum. Derim Akhan hiçbir zaman evlenmeyecek bir adam olacak ama Derim Ağaner, resmi kayıtlarda gö-

rünmese de her zaman karısının yanında olacak. Başka bir deyişle kayıtlara geçmeyecek bir resmiyet olacak."

Mehmet Aydar anladığını belirtir şekilde başını sallarken sıcak bir gülümsemeyle baktı yeğenine.

"Orasını ben hallederim merak etme. Hiçbir yerde kayda girmeyecek, evraklar mühürlendikten sonra yalnızca benim himayemdeki devlet kasasında, güvenle korunacak."

"Buna çok sevinirim amca," dedi Derim kederli bir tonla. Hayatı boyunca gerçek kimliğini saklamak zorundaydı. Bunu hem kendisi hem de sevdiği kadın ve çocukları için yapmak zorundaydı. Derim'i daldığı bu düşüncelerden çıkaran amcasının aniden ve serzeniş dolu bir alayla sorduğu soru oldu.

"Diğerlerini henüz tebrik edemedim. Resmi açıklamayı bekliyorum. Sence ne zaman yaparlar?"

Derim'in kaşları hayretle yukarı kalktığı anda âdeta yaptığı bir kabahat ortaya çıkmış bir çocuk gibi yüzü de ısındı. Mehmet Aydar, Derim'in bocalamasını yalnızca bir saniye izledikten sonra atıldı.

"Seni suçlamıyorum. Kötü hissetme kendini. Alin söz konusu olunca kimseyi suçlamam genelde."

Derim mahcup bir tavırla yerinde huzursuzca kıpırdadı. "Ani oluşu Jan'ın da elini kolunu bağladı. Sanırım sana gelmeye o da korkuyor."

Mehmet Aydar beklenmedik bir kahkaha attı. Çenesini *yok* der gibi kaldırdı. "Jan çoktan geldi bana," dediği anda Derim'in ağzı neredeyse açık kalarak amcasına baktı. "Jan'a bana geldiğini kimseye söylememesini ben rica ettim. Şimdilik safa yatmayı tercih ediyorum. Hangisi önce yumurtlayacak onu bekliyorum," diyerek açıklama yapan adam, epey eğleniyor görünüyordu.

"Ne zaman geldi Jan?"

"Nikahtan iki gün sonra," dedi adam düşünür gibi gözlerini yukarı kaldırarak. Zeki bakışlarını yeniden yeğenine dikti. "Gerçi öncesinde de haberim vardı." Takdir dolu bir tonla devam etti. "Ama Jan'ın gelmesini takdir ettim tabii." Yeniden alçak sesli bir kahkaha attı. "Bu iş uzadıkça Alin çok daha gerilecek, ben de biraz bunun keyfini çıkaracağım." Aniden başını merakla ileri çıkardı. "Jan'a neredeyse silah zoruyla imza attırmış ha?" dedi eğlenir bir tonla.

Derim karışık bakışlarla ona bakarken Mehmet Aydar boştaki elini salladı. "Ben Alin'den böyle bir şey bekliyordum zaten. Çok şükür aklı başında bir adamla yaptı bunu. İt kopuk getirecek diye bayağı endişeleniyordum."

"Kızmadın mı?"

"Nikâha çağırmadıkları için kızgınım tabii," dedi adam birden ciddileşerek. "Ama bizim kız deli tabii," dedi doğal bir tavırla âdeta yapabildiği en mantıklı açıklama buymuş gibi. "Ben Alin'in deliliğini kabullendim artık. Onu değiştiremem. Neyse ki hepimize delice gelen şeyler yapsa da çoğu zaman akıllıca davrandığı için bunu tolere ediyorum. Sıra dışı davrandığı bir gerçek ama herkesin alışılagelmiş şeyleri yapmasını da bekleyemeyiz elbette."

Mehmet Aydar'ın sözleri bitince ikisi de kadehlerinden birer yudum aldılar. Salonda oluşan sessizlik yine Mehmet Aydar tarafından bozuldu.

"Bunlar güzel şeyler... Aniden ve gizli saklı yapılsa da keşke hep böyle güzel şeyler olsa... Neyse..." dedi Derim'e ciddi bakışlarla bakarak. Konuyu değiştirmek istediği belli bakışlarını destekleyen ciddi bir tonla sordu.

"Bana planlarını anlat."

Derim kadehindeki son yudumu içip onu da kahve fincanının yanına, sehpanın üzerine bıraktı. Sırtını oturduğu koltuğa yasladı. Bakışları ifadesizleşmiş, âdeta hiçbir şeyin okunmadığı bir boşluğu anımsatmıştı. Söze başladığında, ses tonu bu boşluktan çok daha ötesini işaret ediyordu. O boşluğun ötesi sonsuzluktu.

"Anka benim için çok değerli amca... Aşil'in değerini anlatacak kelimem yok... Onları korumak benim boynumun borcu. Hiçbir paranın satın alamayacağı, hiçbir servetin karşılığı olamayacak bir şeyi verdiler bana... Hayatım boyunca asla sahip olamayacağıma inandığım şeyi... Sevgi dolu, düzgün bir aile... Baba olmak... Bana verdikleri şeyin değeri hiçbir şeyle boy ölçüşemez. Onları korumak benim en öncelikli meselem. Bana kızabilirsin belki...Senin davan daha yüksek değerdedir muhakkak. Önceliklerin onlar mı diyebilirsin. Seninle ben farklıyız amca. Senin inandıklarınla benim inandıklarım bambaşka şeyler..."

Derim dürüst, açık gözlerle baktı karşısındaki anlayışla kendisini dinleyen adama. "Ben vatansızım amca. Benim ülkem Anka. Bayrağım Aşil... Sen nasıl ki ülkeni ve bayrağını korumak için hayatını adadın, ben de kendi ülkemi ve bayrağımı korumak için çabalıyorum." Sesi yumuşarken yüzünde minicik bir tebessüm belirerek devam etti. "Onlar burayı seviyorlar. Onların sevdiğini ben de seviyorum. Bana onları veren burası."

Soluklanmak için kısacık bir es verdi. Yeniden söze başladığında bu kez çok daha keskin bir ifadeyle devam etti. "Onları korumak için en güçlü ben olmak zorundayım. En güçlü olmak için o Konsey'in başına oturmak zorundayım. Başa oturmak için kullanacağım yöntemler hoş olmayabilir. Şantaj, hile, aldatma, zorbalık... Adına sen ne koyarsan koy, hepsini kullanacağım. Tepede olursam herkes ayaklarımın altında olur, yoksa ben çiğnenirim. Benim tepeden başka şansım yok. Sen de biliyorsun ki buradan çıkışım da yok. Çıkışım yoksa kendimi sağlama almam gerek ve ben de tüm hazırlıklarımı buna göre yapıyorum."

Derim sözlerini bitirdiğinde Mehmet Aydar birkaç saniye boyunca dikkatli gözlerle yeğenini izledi.

"Ne gibi hazırlıklardan bahsediyorsun?"

"Konseydeki tüm ipleri ele geçirecek şekilde adımlar atıyorum. Bu toplantı hepsinin bir arada olacağı için önemli. Hepsi bir arada olmalı ki, aynı anda işin ciddiyetinin farkına varsınlar."

Mehmet Aydar başını onaylarcasına sallarken Derim devam etti. "Senden istediğim şey, toplantı başladığında senin de buradaki operasyonları başlatman."

Mehmet Aydar tatsız bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. Aynı anda dudaklarının arasından ağır bir küfür savurdu. Bakışları öfkeyle parıldadı ve güvence veren bir edayla başını salladı.

"Bana kalsa, bilgiler elimize geldiği anda alırdım hepsini içeri ama sen dur dediğin için bekliyorum."

"Aynı anda darbeyi indirmemiz lazım amca," dedi Derim kararlı bir tavırla. "Kara kutuyu benim aldığımı hâlâ bilmiyorlar. Sen o tutuklamaları planlanandan önce gerçekleştirirsen burayla bağlantıda olduğumu anlarlar. Oyuncuları değiştirdiğimi söyleyeceğim onlara. Onların iletişimde olduğu herkes ortadan kalktığında ben ne

istersem onu yapmak zorunda kalacaklar. Aksi takdirde milyarlarca dolar kaybederler ki adamların canlarını almak daha az acıtır inan bana. Oyunu benim kurduğum gibi oynamak zorunda kalacaklar."

"Bu tutuklanacak adamların iletişimde oldukları ne olacak? Sınır ötesinde bir yığın adamla anlaşma yapmış şerefsizler. Türkiye'dekileri tutuklayacağız ama sınır ötesindekiler kalınca bu adamlar yine anlamayacaklar mı burayla bağlantıyı?"

Derim kaşlarını kaldırırken gözleri şeytani bir ışıkla yanıp söndü. "Sen buradakileri al, diğer tarafları ben halledeceğim."

"Nasıl?"

"Şimdilik sorma bir şey. Ben tüm kontrolü ele alana kadar, sen sadece burayı idare et."

Mehmet Aydar elini sinirle oturduğu koltuğun koluna vurdu. "O tutuklamalar başladığında burası da çok karışacak. Şerefsizler memleketi satıyorlar!"

"Tüm belgeleri dışarı sızdıracağım amca. Bunun başka yolu yok. Her şeyin ifşa olması lazım. Ne kadar büyük gürültü koparsa, o kadar ciddiyetimin farkına varırlar."

"İfşa edeceğiz tabii," dedi adam kızgınlıkla. "Halk bilsin vatan hainlerini! Bu memleket kolay mı kuruldu? Kaç milyon şehidin kanı var bu topraklarda! Öldüğümde nasıl yüzlerine bakacağım ben onların?"

Başını ileri çıkardı ve kararlı bir sesle devam etti. "Neye mal olursa olsun Derim, ben bu yola baş koydum. Bu memleketi parçalamalarına, satmalarına izin vermem! Kendi hayatımı geçtim, senin hayatını çaldığımın da farkındayım. Bana küskün olmakla yerden göğe kadar hakkın var senin. Ödediğim en ağır bedel buydu. Bunu utanarak söylüyorum sana. Çok daha iyi bir hayatı hak ediyordun ve ben sana çok geç kaldım. Ama bugünkü seni, karşımda böyle güçlü görmek her şeye değdiğini düşündürtüyor."

"Kalmadın amca," dedi Derim başını iki yana anlayışla sallayarak. Ses tonu samimiydi. "Sen bana geç kalmadın. Seçimi yapan bendim. Belki ben birçok şeye geç kaldım... Annem gibi... Annemi kurtaramadım... Ama şimdi sahip olduklarımı korumam gerekiyor. Sen olmasaydın ben şu an yaşıyor olmazdım muhtemelen. Ya çoktan öldürülmüştüm ya da bir hücrede çürüyüp gitmiştim. Senin müda-

halen en doğru zamanda oldu fakat sonrası benim tercihimdi." Derim *ne yapalım* der gibi omuz silkti. "Bunları yaşamam gerekiyormuş. Çok kötü şeyler yaptım, yapmaya da devam edeceğim. Başka türlü bir hayatım olsa ne Anka ne de Aşil olurdu. Onlar her şeye değer. Onlar yaşadığım her kötü güne değerler. O günler beni onlara getiriyormuş, şimdi görebiliyorum bunu."

"Seninle gurur duyuyorum, oğlum," dedi Mehmet Aydar içtenlikle.

Derim, adamın ilk kez dudaklarının titrediğine, gözlerinin nemlendiğine şahit oldu. Ses tonu söylediklerini ne kadar içten hissettiğini ortaya koyarcasına derin ve yoğundu.

"Sağ ol, amca," dedi Derim küçücük mahcup bir tebessümle. "Bunu senden duymak hayatımdaki en değerli şeylerden biri olacak."

Bazen tek kelime, bazen tek cümle insan hayatını anlatmaya yeterdi. Derim o an, acılar, kederler, pişmanlıklar ve kasvetle iç içe geçmiş olan, yaşanmış hayatının zirvesine kendisini taşıyan kelimenin de bu olduğunu hissetti. '*Gurur...*' Aylar önce âdeta başka bir boyuttan süzülerek, zihninde yankılanan o tatlı kadın sesinin sarf ettiği kelimeler, bugün kulaklarının netlikle duyduğu bir tonda, bir erkek sesinden içtenlikle dökülmüştü. Onun kanından gelen birinden çıkmıştı bu sözler. Bu kelime, bir çöp yığını olarak düşündüğü karanlık geçmiş hayatının zirvesine onu taşımış ve o çöp yığınının oluşturduğu tepede geçmişini ayaklarının altına almıştı. Nihayet...

Artık yeni bir tepeye çıkacaktı. Bu seferki de meşakkatliydi. Sarp kayalıklar vardı. Ancak zirvedeki çiçek onu bekliyordu. Tıpkı Edelweiss gibi nadide, tıpkı adı gibi kıymetliydi. Geçmişin karanlığına inat, yeni çıkacağı zirve aydınlık olacaktı. Belki o aydınlığı Derim'den başkası görmeyecekti ama ışık onu sarmalayacaktı, biliyordu.

Tarihin ilk suikastçılarının da dediği gibi; aydınlığa hizmet etmek için karanlıkta çalışacaktı.

Devam edecek...

ASLIHAN DOĞA

ANKA

Bir zamanlar, babası tarafından eli hiç tutulmamış, sırtı hiç sıvazlanmamış, sadece karanlığa hapsedilmiş bir evlattı o: fakat bugün, gölgesiyle bile her an, her saniye oğlunu korumaya çalışan muazzam bir babaydı...

* * *

Bundan seneler evvel, sürüklenerek götürüldüğü ve Derim'in yanında katıldığı bir başka partide yine birçok göz, merakla onun üzerine dikilmişti ve Anka, o bakışlarının nedenini öğrendiğinde yaşadığı sarsıntıyı, bugün gibi hatırlıyordu. Hayatı boyunca o kadar aşağılanmamıştı.

Derim'in acı geçmişi telafi edebilmek için gösterdiği çaba, elbette takdire şayandı ve Anka onun samimi çabasının, kalbindeki kırıkları onardığını da kabulleniyordu. Fakat biraz evvel yaptığı şey; kimseye boyun eğmeyen adamın cesaret ettiği jest, bir başka kadının göğsünü kabartabilecek olsa da Anka bunu hissetmiyordu. Aksine, yüreğinde geçmişte yaşadığı aşağılanmanın sızısı ve Derim'in bu kadar gözü kara olmasının yaşattığı tedirginlik vardı.

Bu adeta Derim'in kendi kendine verdiği cezanın sınırsızlığını kanıtlıyordu. Öylesi düşünmeksizin, öylesi fütursuz ve öylesi boyun eğilmiş bir teslimiyetti yaptığı.

theseusyayinevi
theseusyayinevi
theseusyayinevi
www.theseusyayinevi.com

THESEUS
yayınevi

X001ICVC95
Anka 4. Kitap